

XfL
.648
P67H

PROPERTY OF THE

~~55555~~

From the Bates Fund.

Added Nov. 5, 1862 No. 55715

De Gloriede Vrouwe Mevrouw

(Maria Bevelot Grobbinne van
der Velling heeft dit boek vereert
aan Jacob Grevenstein, der Medicijn Doctor.

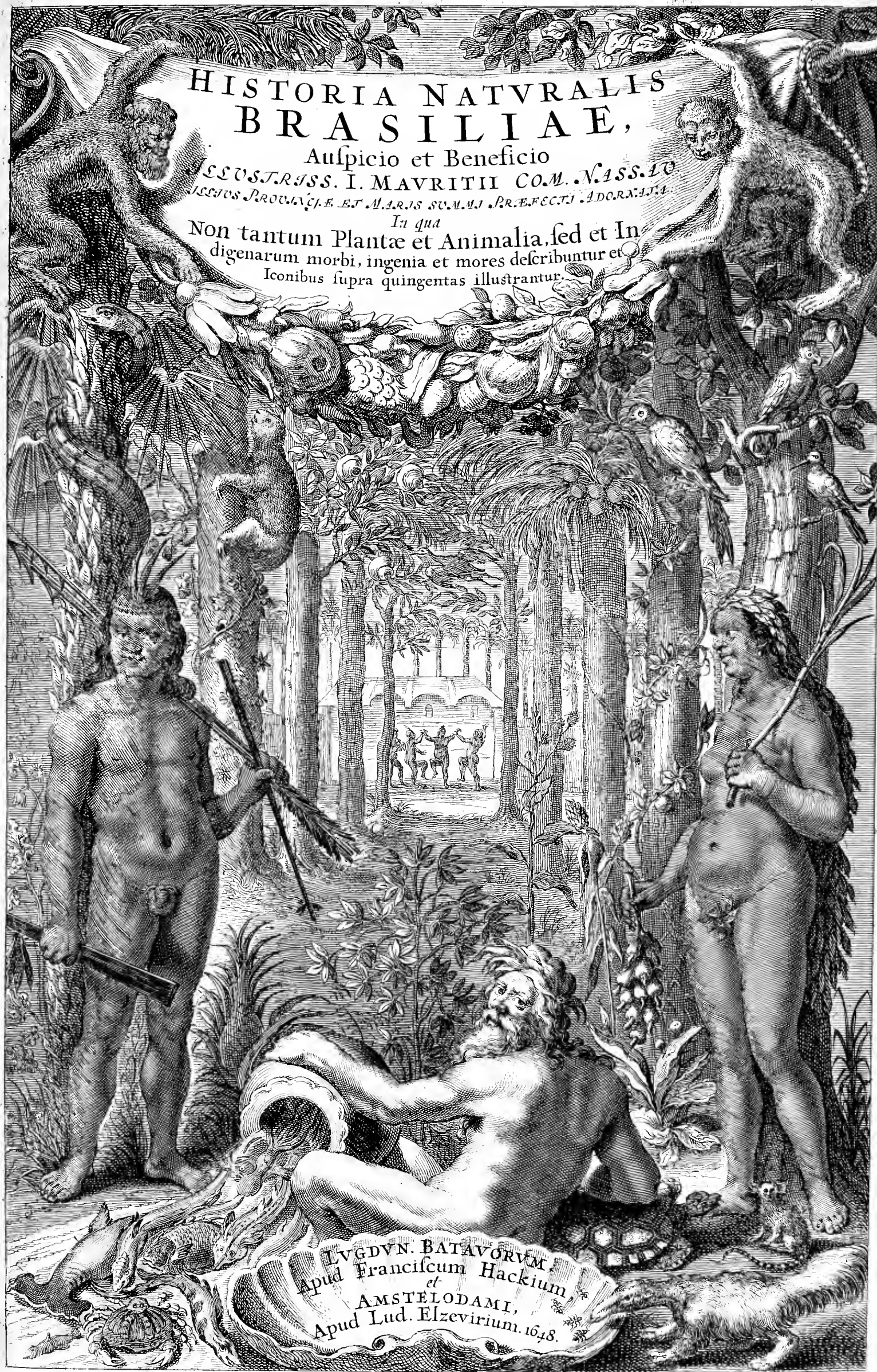
infra hist. plantar. l. 2. p. 97. figura non respondet cum descriptione
Caraguato Guacii: Veram plantam ibi Descriptam habet
Piss. utr. Ind. R. Bras. l. 4. c. 36. p. 194. titulo Caraguato II.
quod hic pro - a Guacii ponitur et - a IV Piss. l. c. p. 194.
estq. Philandria Lindsii species. cf. Burm. pt. Amer. Flumian.
p. 63. t. 75.

HISTORIA NATURALIS BRASILIAE,

Auspicio et Beneficio

ILLVSTR. I. MAVRITII COM. NASS. LO
ICIVS PROVINC. ET MARIS SUMMI PREFECTI ADORNATA.

In qua
Non tantum Plantae et Animalia, sed et In-
digenarum morbi, ingenia et mores describuntur et
Iconibus supra quingentas illustrantur.

LVGDVN. BATAVORVM.
Apud Franciscum Hackium
et
AMSTELODAMI,
Apud Lud. Elzevirium. 1648.

XfL
.648
PG7H

GUILIELMI PISONIS, M. D.

Lugduno-Batavi,

D E

MEDICINA BRASILIENSI

LIBRI QVATVOR:

- I. De Aëre, Aquis, & Locis.
- II. De Morbis Endemiis.
- III. De Venenatis & Antidotis.
- IV. De Facultatibus Simplicium.

E T

GEORGI MARCGRAVI DE LIEBSTAD,

Misnici Germani,

HISTORIÆ RERV M NATVRALIV M BRASILIAE,

LIBRI OCTO:

Quorum

Tres priores agunt de Plantis.

Quartus de Piscibus.

Quintus de Avibus.

Sextus de Quadrupedibus & Serpentibus.

Septimus de Insectis.

Octavus de ipsa Regione, & illius Incolis.

C V M

APPENDICE DE TAPUYIS, ET CHILENSIBVS.

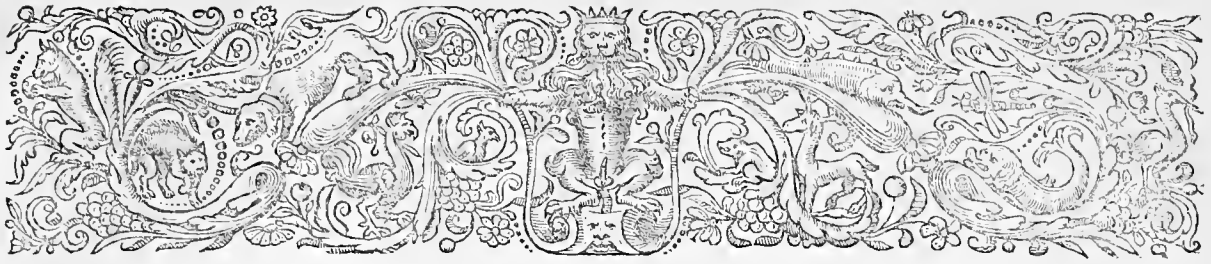
IOANNES DE LAET,

Antwerpianus,

In ordinem digessit & Annotationes addidit, & varia ab Auctore

Omissa supplevit & illustravit.

Digitized by the Internet Archive
in 2010 with funding from
Boston Public Library

CELSISSIMO PRINCIPI,

G U L I E L M O,

DEL. GRATIA. PRINCIPI. AVRIACO. COMITI. NASSOVIÆ.
CATTIMELLIBOCI. VIANDÆ. DIETZIÆ. LINGÆ. MEVR SÆ.
BVRÆ. LERDAMI. VERÆ. VLISSINGÆ QVE. MARCHIONI.
BREDÆ. GRAVÆ. DITIONIS. CVKIANÆ. DIESTÆ. GRIM-
BERGÆ. HERSTALLI. CRANENDONCKI. VARNESTONI.
ARLÆI. NOSEROEI. S. VITI. DASBORCHI. POLANI. VVIL-
HELMOSTADII. NIRVARTI. ISELSTEINI. S. MARTINODICI.
MONTIS. GERTRVDIS. CASTELLORENARDI. SVPERIORIS.
ATQVE. INFERIORIS. SVVALUVVÆ. DOMINO. BARONIQVE.
ANTVERPIÆ. BISONII. BVRGRAVIO. HÆREDITARIO.
HOLLANDIÆ. HÆREDITARIO. MARSCHALCO. GELDRIÆ.
HOLLANDIÆ. ZELANDIÆ. VVESTFRISIÆ. ULTRAJECTI.
TRANSISVLANIÆ. ET. GRONINGÆ. GVBERNATORI.
FOEDERATI. BELGII. TERRA. MARIQVE. IMPERATORI.
PATERNÆ. ET. AVITÆ. VIRTVTIS. AC. GLORIÆ. HÆREDI.
UNICO. GENERO. REGIO.

Domine Clementissime,

Rasilia Medica, quum salutiferos suos
thesauros in natali tibi Batavia, tam-
quam illustrissimo Europæ theatro, di-
versi cæli solique hominibus exponere
& condonare constituisset, Tuæ Celsi-
tudini se approbare primam, Tuo be-
neficio apud cæteros uti convenientis-
simum putavit. Neque mereri parum
sibi visa est Principalis Nominis auctoritatem, quum sum-
mam non solum & incredibilem adferat, quam pro minimo
tamen sui æstimat, delectationem; sed iisdem facie quoque ac

figura jucundissimis speciebus, quo post hunc cœlo delatum spiritum nullum majus bonum datum mortalibus, sanitatis, bonæ corporis ejusque sensuum habitudinis, vitæ tuendæ, & pæne, si fas est dicere, fatalium ac decretoriorum temporum prorogandorum novas rationes proponit totius ac tanti orbis incolis & præsentibus & futuris, neque fluxas & amissioni aut oblivioni obnoxias, sed æternis litterarum notis illigatas. Fuit illa priscis seculis regię eruditionis pars eximia percontari naturam & cœli ac terræ mariumque census atque opes scrutando eruere, combinatisque Apollinis & Martis studiis, quasi majorem regno possessionem suam facere. Sic Cæsar media inter prælia & arma cœli plagis superisque vacabat. Ipsum quoque Solomonem & Zoroastrem reges, naturę proprietates rerumque causas non modo calluisse, sed pie & sapienter interpretatos esse ex libris plus quam Historicæ veritatis novimus. Alexandrum Magnum inflammatum cupidine animalium naturas noscendi, delegasse eam commentationem Aristoteli, eique aliquot millia hominum, quos venatus, aucupia, piscatusque alebant, parere jussisse, Plinius auctor est. Cujus decoris exemplum in Illustrissima Tua Nassovia domo hic præterire res ipsa vetat, quia scio hoc etiam tuæ pietatis & magni animi esse, Celsissime Princeps, quod tuarum certus, Cognatorum tuorum quoque laudes libenter exaudis. Excellentissimus enim Comes I. Mauritius, in India Occidentali, domitis provinciis compluribus, terrestribus navalibusque præliis decertatis, religione sincera defensa & aucta, inter tantos labores & summæ rei curam, quod ad corpus animumque recreandum vacui temporis sibi concedebat, unico propemodum tribuebat avocamento, ingenii cultui, adeoque abacum & doctum illum pulverem Archimediæ subtilitati æmulus agitabat: tum & conatus hosce nostros circa Historiam Naturalem ita promovebat, ut ipse non modo insitam multorum vim perdisceret, sed ad publicum fructum prodendorum eorum viam aperiret. Equidem, si cuiquam,

mihi

mihi hanc rem commodam accidisse hic fateri libet, qui inter honorata ministeria, quæ pro splendidissima Societate, atque Illustrissimo Comite Nassovio, subibam, hac mea peregrinatione patriæ simul & mihi inservire, atque ad posteritatem aliquid transmittere desideravi. Quamobrem Historiæ Naturalis partem domestico meo G. Marcgravio commisi, partem, quantum per muneris curas indefessa observatione licuit, ipse collegi & in usus applicavi, terræ & animalium, ipsorum denique hominum viscera lustravi, specierum similitudines ad vivum delineavi, vires & potestates simplici stylo enarravi, & quantis inde profectibus Medicinæ scientia augescere possit, demonstravi. Audiant, licet, qui pertinacia majore dubium an incitia in solas veterum observationes jurati, atque eorundem vestigiis anxie insistentes, artem medendi omnibus partibus consummatam existimant, & altius abdita naturæ rimari atque inventis usque addere, religioni habent, dum pigritiæ suæ velificantur, & præcedentium industriâ servitutem aut soporem imponi sibi patiuntur. Enimvero, sicut antiquorum instituta adhibere & venerari gratæ pietatis est, sic nobis omne jus doctrinarum fines ac pomæria proferendi interdicere invidia & detrectatio debet censeri. Neque enim (ut Plinii verba mihi vindicem) quasi lassa & effæta natura est, ut jam nihil laudabile pariat: neque illi hac fini scripserunt, ut nos ab simili conatu deterrerent, sed ut exemplar operæ egregie collocandæ haberemus. Quod si castissimi illi naturæ sacerdotes Hippocrates & Aristoteles ab inferis existere possent, illos tamquam degeneres discipulos ejurarent, & viso novi hoc orbis theatro, non parcioribus, opinor, tot rerum ignorantiam lacrimis, quam Abderitanus ille fortis utriusque casus risu, contestarentur. Sed eos quidem res ipsa satis confutat. Tu vero, Celsissime atque Invicte Princeps, accipe sereno vultu hoc Americæ inter lætissima exordia imperii ac principatus tui, Tibi se commendantis, Teque patronum sibi adoptantis, non vile, nec specie magis, quam usu æstimandum

donum. Veronensem illum librorum helluonem, non con-
fero mecum :

Sed longe sequor, & vestigia pronus adoro.

Tamen re non multum differimus, eique Historiam Natura-
lem Cæsari Tito Vespasiano, deliciis populi Romani, inscri-
psisse honori fuit. Tu nostræ deliciæ: Tuorum majorum du-
ctu Belgæ, quo navigasse magnum fuit, eam provinciam feci-
mus; quæ nihil nisi ferrum & mortes minabantur, ita naviga-
bimus, ut non modo auri talentis & preciosissimis mercibus
nos ditet, sed etiam corporum nostrorum vitæ fidelia admini-
cula præbeat: Tuo se perseveraturum in fide nostra hoc pi-
gnore, velut rato omine sancit. Ita velit faxitque Deus Im-
mortalis, qui quavis in minima naturarum suæ immensæ po-
tentiae, sapientiae, bonitatis notas impressit: Idem Celsitudi-
nem Tuam cum omni illustrissima domo fospites & incolu-
mes diu propitius servet, ut omnibus desideratis potiti in
prosperis perpetuisque successibus quam longissimum ævum
exigatis.

Celsitudinis vestræ

Devotissimus & Humillimus Cliens

GULIELMUS PISO.

BENEVOLO LECTORI

P*Auca de præcipuis Brasiliæ Medicis, minusque ante
hac cognitis rerum naturalium qualitatibus exhibere
constitui. Quarum Historiam nec altius extendere,
multo minus ad pompam exornare volui. Quod veri-
tati simul ac brevitati studens, quæ vel incerta vel
superstitiosa (sicut non pauca quidem est reperire per vastam illam Amè-
ricanam Barbariem) in alios derivarem. Facile equidem vulgare illud
vitium condonandum fore existimo, speciosis scilicet titulis frontispicio li-
bri præfixis, superbire. At vero illud majus mihi videtur emendandum
potius quam culpandum, seculi cacoëthes, tumido & præcoci opere in um-
bra domi enutrito, posteros demereri, totque crudis & inexpertis exo-
ticis ex remotissimis mundi cardinibus hinc inde corrasis, paginas tantum
replendo errores propagare. Cum vel circa ea quæ trita in Scholis, tot-
que retro seculis ante oculos posita non leviter etiam nunc cæcutiamus. Ego
quidem omne tulisse punctum videbor, si me veritatis antistitem, nec
huic, nec illi vitio obnoxium, hosque tenuiores conatus, Sileno Alcibiadis
potius, quam Templo Aegyptiaco similes, æqua posteritas judicaverit.
Invitatus enim quondam ab Amplissimis Societatis Indiæ Occidentalis un-
deviginti Viris, ut Illustrissimo Nassaviæ Comiti, tum quoque Brasiliæ, qua
paret Belgis, in arte Apollinari præessem: publicæ utilitatis fore me-
cum arbitrati sunt Spectatissimi Viri D. Albertus Coenradi Burg, &
D. Ioannes de Laet, primi Musarum fautores, molestam hanc provin-
ciam mihi impositam naturæ indagatione horis subcisivis lenire. Cui simul
oneri publico & privato ut ferendo par essem, Georg. Marcgravium
& H. Cralitzium Germanos, Medicinæ & Matheoseos candidatos
mihi adjungi visum fuit. Hic immatura morte suffocatus: Ille sedulus
per*

per sexennium Mediterraneorum locorum explorator; meis primum, mox Illustr. Comitibus subsidiis suffultus, partes suas circa Geographicas, Astronomicas, Historiaeque Naturalis observationes, acriter tutatus est. Atque in Africam tandem transfretans succubuit. Quamobrem ne illius Viri periret memoria, Astronomica Clarissimo D. Professore Golio, aliquando edenda: Historiam vero Naturalem curae Praestantissimi Viri I. de Laet, de Americanis meritissimo, per Illustriss. Mauritium Nassovium tradi curavi. Atque ut defuncti cineribus sua persolverentur praemia, opus ejus posthumum meis tractatibus non intermisceri, sed adjungi volui.

Quaecunque itaque observatu digna ex beatissimo hoc naturae theatro, vel à me eruta, vel à primis incolis nobis tradita sunt, examini & praxi subjeci, ac qua potui sedulitate & sinceritate, vera à falsis, noxia à salutaribus discevi. Tandemque eorum imagines ad vivum à pictore mecum per deserta peregrinante expressas, adjunxi. Si hoc qualicunque opere conjunctis viribus peracto, & campo quasi post futuris nunc aperto, fertilissimam hanc Americae partem à crassis illis caliginibus aliquatenus vindicari posse Benevolus Lector censuerit, plus quam digno laboris praemio me affectum arbitrabor.

G. PISO.

S V M M A R I A

LIBRORVM SEQVENTIVM.

LIBER PRIMVS agit de *Brasiliæ Aëre, Aquis & Locus.*

LIBER SECVNDVS de *Morbis Endemiis: nimirum Cap.*

- I. De *Febribus.*
- II. De *Oculorum vitiis.*
- III. De *Spasmo.*
- IV. De *Stupore.*
- V. De *Catharris.*
- VI. De *prolapsu Cartilaginis mucronata.*
- VII. De *obstructionibus Viscerum naturalium.*
- VIII. De *Oppilatione Hepatis & Lienis.*
- IX. De *Hydrope.*
- X. De *Lumbricis.*
- XI. De *Ventris fluxibus.*
- XII. De *Tenesmo.*
- XIII. De *Cholera.*
- XIV. De *Dysenteria.*
- XV. De *fluxu Alvi hepatico.*
- XVI. De *Vlcere & Inflammatione ani.*
- XVII. De *Morbis mulieribus & infantibus familiaribus.*
- XVIII. De *Morbis contagiosis.*
- XIX. De *Lue Venerea.*
- XX. De *Vulneribus & Vlceribus.*
- XXI. De *Papulis & Impetigine.*
- XXII. De *externis malis.*

LIBER TERTIVS agit de *Venenis eorumque Antidotis: in quo sunt Icones novem.*

LIBER QVARTVS agit de *Facultatibus Simplicium: in quo sunt Icones decem supra centum: & hac Capita.*

- I. De *Saccharo.*
- II. De *Mandihoca.*
- III. De *Melle Silvestri.*
- IV. De *Copaiba.*
- V. De *Cabureiba.*
- VI. De *Acaja arbore.*
- VII. De *Icicariba, & illius resina Icica.*
- VIII. De *Ietaiba & ejus lachryma.*
- IX. De *Caopia arbore.*
- X. De *Palmis, earumque variis speciebus.*
- XI. De *Aroeira.*
- XII. De *Vrucu.*
- XIII. De *Zabucayo arbore.*
- XIV. De *Gueticoroya.*
- XV. De *Ianipaba.*
- XVI. De *Acaia seu Ibimetara.*
- XVII. De *Tapia arbore.*
- XVIII. De *Araticu speciebus.*
- XIX. De *Caaroba.*
- XX. De *Embira, seu Pindaiba.*
- XXI. De *Ibirac.*
- XXII. De *Ambaiba.*

- XXIII. De *Anda.*
- XXIV. De *Guabiraba.*
- XXV. De *Araca Iba.*
- XXVI. De *Guajaba.*
- XXVII. De *Bacoba & Banana.*
- XXVIII. De *Mangaiba.*
- XXIX. De *Abaremo temo.*
- XXX. De *Vmbu.*
- XXXI. De *Cebipira guacu.*
- XXXII. De *Mureci.*
- XXXIII. De *Ito, vel Vrape guacu.*
- XXXIV. De *Guabi poca iba.*
- XXXV. De *Zamouna.*
- XXXVI. De *Andira Ibaivariba.*
- XXXVII. De *Cambui.*
- XXXVIII. De *Loco arbore.*
- XXXIX. De *Cupouna.*
- XL. De *Pinhones do Brasil.*
- XLI. De *Iurepeba.*
- XLII. De *Mamanga.*
- XLIII. De *Manaca.*
- XLIV. De *Pagimirioaba.*
- XLV. De *Camara juba.*
- XLVI. De *Ananas.*
- XLVII. De *Betis, vel Betre.*
- XLVIII. De *Nhambi.*
- XLIX. De *Caa-apia.*
- L. De *Acaricoba, seu Erva do Capitaon.*
- LI. De *Nhambuaguacu.*
- LII. De *Tangaraca.*
- LIII. De *Ieticucu, seu Mechoacan.*
- LIV. De *Caapeba.*
- LV. De *Tajoaba.*
- LVI. De *Inimbaja, seu Silva de praya.*
- LVII. De *Nhandi, seu Pipere longo.*
- LVIII. De *Iacape, vel Sape.*
- LIX. De *Iaborandi.*
- LX. De *Iacuacanga.*
- LXI. De *Sassafras.*
- LXII. De *Iupicanga.*
- LXIII. De *Iamacaru.*
- LXIV. De *Potincoba, seu Pulgera.*
- LXV. De *Ipecuanha.*
- LXVI. De *Caacica.*
- LXVII. De *Iuricuara.*
- LXVIII. De *Capijpuba.*
- LXIX. De *Salsa de praya.*
- LXX. De *Aninga.*
- LXXI. De *Aguaxima, seu Malua d'Isco.*
- LXXII. De *Caapomonga.*
- LXXIII. De *Murucuja.*
- LXXIV. De *Murucuja-miri.*
- LXXV. De *Quija.*
- LXXVI. De *Aguaracuija.*
- LXXVII. De *Aguaracumha.*
- LXXVIII. De *secunda Caapomonga.*

LXXIX. De

LXXIX. *De Canna Silvestri.*
 LXXX. *De Basourinha.*
 LXXXI. *De Caa-ataya.*
 LXXXII. *De Caraguata.*
 LXXXIII. *De Trevo, seu Erva d'amor.*
 LXXXIV. *De Tapyrapecu.*
 LXXXV. *De Herba lanuginosa.*
 LXXXVI. *De Vite Arbustina.*
 LXXXVII. *De Mangles.*
 LXXXVIII. *De Cururu-ape.*
 LXXXIX. *De Timbo.*
 XC. *De Paratura.*
 XCI. *De Ibirarema.*

XCII. *De Aninga peri.*
 XCIII. *De Meeru.*
 XCIV. *De Albara, seu Pacivara.*
 XCV. *De Tupaipi.*
 XCVI. *De Inquiri, seu Caaco.*
 XCVII. *De Erva d'Impige.*
 XCVIII. *Faisons d'Impige.*
 XCIX. *De Masaranduba.*
 C. *De Amongeaba.*
 CI. *De Ibipitanga.*
 CII. *De Ianiparandiba,*
 CIII. *De Globulo bovino, illiusque usu.*
 CIV. *De Corallio albo Brasilia.*

Errata, quae absente Autore irrepperunt, sic corrigenda.

Pag. 1. lin. 8. Praesidis. p. 2. l. 39. falso opinatos. l. 48. praesentissimo. l. 53. durabilis. p. 3. l. 15.
 Halones. l. 23. Imbrium. l. 28. Aridis. p. 4. l. 27. *Quidem* redundat. p. 6. l. 18. Defatigatas. l. 25.
 famælica. l. 27. Cibique. p. 8. l. 47. Intemperie. p. 13. l. 22. Concipiunt. p. 14. l. 38. Ex. p. 17.
 l. 28. Aëris. l. 29. Imo. p. 18. l. 31. obambulent. p. 22. l. 26. derivant. p. 24. l. 18. per Methastasin.
 p. 29. l. antepenult. Conveniunt. p. 30. l. 35. ad 5j. p. 38. l. 14. orbiculata. p. 40. l. 27. Caterum.
 p. 54. period. penult. Minus;

G V I L I E L M I P I S O N I S, M. D.
D E
M E D I C I N A B R A S I L I E N S I
L I B E R P R I M V S,

Qui agit de Brasiliæ Aëre, Aquis & Locis.

DICTURUS de humani corporis malis, eorumque remediis in novi illa orbis parte familiaribus, operæpretium facturus videor, si de Aëre, Aquis & Locis seu de natura cœli solique Brasiliani pauca quædam præmittam. Quod vel id eo necessarium est, ne sideribus deinceps aut regionibus fertilissimis omnino & saluberrimis perperam attribuat, quod vel incolarum vel advenarum in-scitiæ aut intemperantiæ est imputandum. Eorum imprimis qui extremas & incognitas mundi plagas adeunt, ut professione artis, salutis humanæ præsi-diis, mortalibus operam præstent. Magni tamen Hippocratis effati immemores, tam in sanitatem conservando, quam in collapsam erigendo, non raro deficiunt. Brasilia autem præstantissi-ma facile totius Americæ pars penitus introspecta, jucunda imprimis salubrique temperie ex-cellit usque adeo, ut merito cum Europa atque Asia de clementia Aëris & Aquarum certet. Si-rum si spectes & figuram, à secundo ab Æquatore ad quartum supra vigesimum latitudinis gra-dum excurrent, trigoni oblongi speciem refert: cujus basis Æquatori obversa, ab oriente in occidentem recta protenditur. Latus ad orientem spectans Hesperiiis Æthiopibus objacet, va-stissimo mari interposito: unde tam corporis oblectamento, quam summo vitæ ac valetudinis bono, habitata ejus frons, blandum & benignum Subsolanum ab auris matutinis natum, coi-ninenter recipit; quo homines cæteraque animantia demulcet, & ab intolerabili solis vertica-lis æstu vindicat. Qui, si mare accedat, summo quidem mane, si recedat, adultiori aurora persentiscitur. Nec languefcit circa vespem, sicut solet multis Indiarum locis, sed intendi-tur adeo à comitante sole ut ultra medias noctis horas non raro vigeat, condensatioque aëris nocturna nequeat dilatationem & motum illum naturalem Aëris facile hebetare aut vincere. Alterum vero latus (quod à Peruano regno celsissima montium juga & immensa disterminat spacia) Zephyrus licet insaluber, mediterraneusque ventus, propter infinitos quos perflat palu-dosos lacus, sera nocte infestet: tamen à montibus mari vicinis perpetuo coërcetur, adeoq; ab aura marina pellitur, ut ad littora usque vix queat penetrare. Qui, si aliquando ob pluviosas ma-lacias, per diem integrum (quod rarissime quidem observatum est) spirasse constiterit, remotio-res à mari, occidentique obversos, vehementius; maris vero accolæ & imprimis nautas una vix leuca à littore remotos benignius exercet. Quemadmodum jucundissimis ac constantis-simis his anni tempestatibus haud magnæ mutationes, ita diurnis & nocturnis evidentiores contingunt, quod dies & noctes non magis pares sint spatiis, quam differentes calore & fri-gore. Nam Sol altius ascendens, postquam terrarum & hominum poros aperuit, profundius & pari intervallo se occultit, unde condensatio aëris major extremam partem noctis magis ro-risfluam efficit. Hinc rigidum & penetrans frigus à tertia hora nocturna circa gallicinium ad exortum usque Solis corpora ferit. Ita ut hanc terram recens ingressis molestum summeque noxium esse soleat. Quod qui non evitat, haud facile vitam beatam in hisce vel aliis Indiarum oris exordietur. Cujus rei non ignari Brasiliani focum perennem in tuguriis juxta lectos pen-siles alunt, ejusque beneficio nocturnum frigus tolerare & venata insecta arcere queunt. Por-

ro rectus ascensus & descensus Solis brevissima facit crepuscula, noctesque adeo diebus pares, ut ne quidem unius horæ discrimen agnoscant. Noctibus æstivis, frigus intensius: hybernus, quod mireris, mitius sæpe perferuntur: aëre scilicet tranquillo & nubibus undique pressa pluvias moliente. Ruricolæ post noctes solito frigidiores, dies serenos; Medici vero firmam validamque corporis constitutionem pollicentur. Contrarium si tepidæ & humidæ noctes præcesserint.

Pluvialis temporis initium fit mense Martio vel Aprili, Augusto finitur; quo Sol redux ex Cancro materiam pluviae ex parte dissolvit in ventos. Vnde procellæ & turbines subinde nascuntur, quas mox vernum tempus excipit, easque blandissime componit. Diversitatem quidem umbrarum nunc in Austrum, nunc in Septentrionem projectarum agnoscunt Tropico-rum Incolæ, qui Amphiscii proinde dicti; verum nullam circa anni tempestates mutationem bis accedente & retrocedente Sole, ut multi existimarunt, sed solummodo abeunte ab Æquatore vel ad Tropicum Cancri vel Capricorni, usque dum eo redierit & æquinoctium absolverit. *Prosper Alpinus* duplicem æstatem uno anno dari testatur in Ægypto, non adeo quidem à Solis, quam miro Nili accessu & recessu pronatam.

Brasiliæ incolæ Antæci sunt Hispanis & Æthiopibus, Periæci Javensibus, Antipodes Aureæ Chersonesi incolis. Duo tantum dantur anni tempora quorum unum calidum & siccum, Æstas dicitur: alterum calidum & humidum æstati Europææ simile, Brumæ vicem supplet. Idque in omnibus Indiis intra utrumque Tropicum verissimum deprehenditur. Licet enim hybernus & æstivi temporis initium & finis, ob particularia incidentia loci, tum & Æquatoris majorem vel minorem vicinitatem non in idem incidant; plerumque tamen Annus, sex circiter mensibus ad humidum, & totidem ad siccum vergentibus absolvitur. Et quidem ea ratione, ut in multis Africa & Asia, ejusdem nobiscum latitudinis oris, maxima exinde intensio & remissio æstus, hic nulla vel saltem exigua percipitur, Sole, licet Brasiliensium Zenith, mense Octobri & Februario transeunte, radiisque secundum angulos acutissimos reflexis terram feriente. Quæ diversitas istarum Regionum incolis ob crebras malacias, noxiosque tepores, interitum, hisce ob dominatricem auram, salutem promittit perpetuam. Vnde facile est colligere Anni tempestates, non tam immediate à Sole ejusque motu, quam ipsa Ventorum specie, astrorum adspectus diversitate, regionisque qualitate & situ peculiari discerni debere. Eadem causa solemnibus illis Torridæ Subsolanis vel Favoniis reddi potest. Quin in locis hisce mediterraneis, paulo versus occidentem noctes sunt frigidiores quam in maritimis, usque adeo, ut aliquando pruina capillos quibusdam riguisse constet. Etenim in Indiis cum multa admiranda, tum illud imprimis omnium physicorum ingenia superat, quod in eadem cœli plaga, pari Solis accessu recessuque, iidem anni mensibus ab ortu circa Oceanum æstas & siccitas, ab occasu trans juga montium & paludes Brasiliæ, hyems, nebula & pluvia. Vt in tanta locorum vicinitate, quod ad rationem tempestatum attinet, iidem pene populi sibi mutuo antipodes videantur esse. Quam diversitatem dissonamque naturæ varietatem atque alia ejusmodi, si quis diligentius apud se reputet, profecto intelliget, antiquos multa de Æquinoctiali circulo & torrida Zona opinatos esse. Proinde contra Aristotelis & Plinii aliorumque mentem non solum habitabile hoc Clima, sed temperatum & fertile utique reddunt, tum rores perpetui, tum pluviae & jucundi à pelago flatus, dum vapores mane surgentes & nebulas tempestive discutunt, æstumque meridionalem temperant, ac soles purissimos & nitidissimos reddunt. Hinc porro humorum, qui in nobis sunt, à putredine conservatio. Neque tamen præcipua salubritatis vel longævitatatis ratio, ut quidam voluerunt, Æquatoris vicinitas, ob æqualitatem tempestatum, quam imaginantur. Nam multis sub linea æquinoctiali locis habitatis, nec solum nec cœlum est salubre sicut Insulæ D. Thomæ, Guinea, aliæque provinciæ testantur, ubi corpora à torrente calore arcescunt & resolvuntur, minimeque longæva fiunt. Quoniam attracti vapores, à Sole licet verticali & præstantissimo, ob perpetuas malacias non disperguntur, neque aquæ ventilantur sed stagnant. Tum si qui perflant venti, languidi sunt & veluti è longo itinere defatigati, ventis subitis vel mediterraneis facile se submittant. Vnde tepores vaporosi, nebula & putredines enascuntur. Quod sub Æquatore navigantes misere circa penuaria & aquam imprimis experiuntur, quæ bis terve foetorem ac putredinem concipit in vasis, antequam durabiles omnisque corruptionis tandem expers fiat. Brasiliæ vero vastissimus oceanus tum pluviis, tum imprimis ventis perpetuam materiam subministrat, qua litus exhilaret, non tepidam, sicut extra Tropicos subinde solet, sed veluti gelidam & siccam, eamque à Sole illustratam ab oriente in occidentem ad millaria aliquot perspirat. Accedit quod palustribus & olentibus pluviis ex continenti ortis, numquam infestetur: Cum insulis vicinis (quibus multæ Indiæ orientalis & Africæ partes cinguntur, turbidisque ventis agitantur) hæc regio careat.

Cælum sæpe quidem nubibus ex oriente versus occidentem latis obductum videas, sed rarissimis

rissimis & tenuissimis, inque sublimi aëris extensis, exceptis diebus pluviis. Sol oriens & occidens immotis oculis adspici potest, ordinariæque tum fere magnitudinis & coloris, apparet, ita ut diameter ejus mensurari queat. Mira enim undique feneritas est, præsertim circa vesperam: quæ nullos unquam succedenti Lunæ tradit vapores vel nebulas, sed noctes reddit adeo claras ut verus & novilunium uno eodemque die conspiciantur, litteræque ad quadrantem Lunæ commode legi possint. Astronomo denique ad cœlestia inrento, circa Eclipses, nubeculas magallanicas, venerem falcatam post emerisionem à Sole, Mercurium scintillantem & corniculatum, appulsus Lunæ ad fixas stellas aut Planetas, ceteraque phœnomena, partim antea in Europa non visa multa promittat. Sicut multoties in eminentiori observatorio Astronomico, per Illustriss. Nassaviæ Comitem exstructo, à nobis observatum est.

Æther pro diversitate adspæctuum Planetarum, accedentibus causis inferioribus suas recipit intemperies. Crebris fulguribus absque tonitru cœlum sub vesperam coruscat, tempestate vel maxime serena, sed sicca. Tonitrua si quæ circa æquinoctia suboriantur, rarissime eaque cum imbris sine fragore multo in Pernambuco, in Maranhon proprius ad æquatorem vehementius & crebrius exaudiuntur. Multæ irides, Holones, dracones ignei volantes apparent. Nullæ nubes neque nebulæ, grandines ne vix quidem conspiciuntur, nec altissimos montium apices ulla canitie brumalem detinuisse faciem (sicut monti Pico in Canariis perpetuo contingit) hic unquam observatum est.

Pluviarum guttæ admodum sunt magnæ, gravique decidunt impetu, quas suffocativus aliquando tepor præcedere vel sequi solet. Ros hic Europæo tum pinguior, & nitro multo impregnatus fecundior; tum multo penetrantior & tenuior, præcipue æstate existit. Quod patet in omni metallo & ferro imprimis (ut materias minus solidas præteream) quæ absque ullo nubium adminiculo facile exedit. Intensior solis radiorum fervor, poros corporum sublunarium aperit usque adeo de die, ut nocturno rori subtilissimo profunde suppeditet introitum. Unde per quotidianam vicissitudinem humiditatis & caloris, illata jam putredine, vermium diversorum generum fiat generatio, moxque totalis rei consumptio. Verum quantum his omnibus noxiis, tantum aliis ros proficiuus, imo necessarius, ne æstate pluviarum inopia, gramina & pascua torreantur, sed quæ in locis avidis & sitientibus sunt eo fere solo refocillantur.

Etesis seu anniversariis ventis serenissimis hæ oræ diversis temporibus gaudent. Semestri enim hiberno sive pluvioso ex nubilosa austrina plaga intenduntur & Vulturini veluti naturam induunt, tantoque vehementius, quam Aquilo mensibus æstivis, dominantur, ut ductus aquarum, à mense Martio ad Octobrem illis obsequia præstent. Reliquo anni tempore ex Septentrione in Austrum maria coguntur. Circa Africæ latus occidentale Brasiliæ oppositum, plane diverso modo res se habet. Quippe ab Aprile ad Iulium mensem versus Septentrionem rapidus est fluxus, inde ad Octobrem tranquillum mare. Hinc ad Ianuarium versus meridiem Oceanus truditur: Mox circa medium Aprilis denuo nullum *Currens* (ut fluxum illum generalem Verulamius appellat) maris experiuntur nautæ. Atque hæ diversitates potissimum quidem intra Tropicos libero æquore navigantibus percipiuntur. Adeo ut hi venti generales, Tropæi dicti, minime segues, partim regendo *Currens* maris, partim proprio flatu (non spontaneo aliquo raptu ab ortu in occasum, ut doctissimus Scaliger alique inter veteres imaginantur) id efficiant, ut nequeant hinc navigantes versus Africæ vel Europæ oras, eadem redire, qua venerant via. Unde fit, ut non adeuntibus Brasiliam sed inde redeuntibus tantum, transitus sit per Insulas Flandricas & miram illam lenticulam marinam *Sarcasto* Hispanis dictam: quæ longe lateque dispersa, adeo tenaciter superficiem maris obsidet, ut solum non salum diceres, obortisque malaciis navibus haud leviter resistat. Æquor Brasiliense rarissimis procellis infestatur, & ut plurimum tranquillum est. Cui temeritas Barbarorum se fidens, gemino ligno suberoso insidentes, secure piscaturam exercent aliquot leucas à littore remoti. Cœrulea & subnigra est exterior ejus facies, interius viridis: agitatum noctu ignescit, fortiusque lumen emittit: tum falsius quoque deprehenditur quam versus Polos, adeoque pellucidum, ut pisces ultra viginti ulnarum profunditatem aureo colore micantes, ex altis puppibus commode conspiciantur, meridiano tempore, Soleque splendente. Ac tum simul intueri licet, quam diversus & contrarius subinde sit motus in profundo mari, ab eo qui in superficie à tumultuariis fit ventis, quod jactas bolides, aliasque artis nauticæ conjecturas non parum eludit.

Licet autem circa littora æstu satis vehementi salum intumescat, non tamen agros invadit aut vicinas terras depressas inundat, sed ingenti fremitu rupem quandam sive maris teniam *Reciffo* Lusitanis dictam, pulsata ac potestate impetuosa verberat, quam summo naturæ miraculo & beneficio concessam omnes fateantur oportet: quod crepidocautium longo tractu excurrens, instar muti, violentiæ Barbari & indignantis elementi resistat, ac fidam tutamque navibus stationem & portus reddat. Opulentissimam quoque magnatum ædibus materiam, qua Olindæ & Paraibæ monasteria superbiunt, suppeditat. Maximam Brasiliæ partem, nunc interrupto, nunc

continuato ductu tuetur. Ejus latitudo planissima est & quasi arte in superficie levigata, ad viginti, subinde triginta passus & ultra se extendit. Tantæ vero altitudinis est ut vix summo æstu inundetur. Mare novo & plenilunio ad duodecim pedum altitudinem (quod in Parnambucensi littore fit circa horam quintam) attollitur, aquasque evomit ac parem depressionem patitur, dum funditus prope multorum fluviorum alveos reforbet. Verum non rite observata sex horarum vicissitudine, sed pro ratione decursus fluviorum & pelagi intemperie, vel citius vel tardius æstum vastissimus Oceanus absolvit. Ita tamen ut mensibus æstivis diuturniores & vehementiores accessus, hybernis vero recessus dominantur. Quid, quod fluxus lunares, paucis à littore milliariibus; currens vero maris per universum æquor persentiscant navigantes. Cæterum ad extricandas perpetuas nautarum controversias circa longitudinem hujus continentis, scire interest, magis ad occidentem à natura collocatum, quam peritissimi quoque Geographi hæcenus opinati sunt. Operæ pretium itaque duxi illud addidisse quod ex sedula observatione Eclipsium Lunarium nobis constat. Initium siquidem deliquii, quod in vigesimum Decembris, anno millesimo sexcentesimo trigesimo octavo incidit, inter Olindam Parnambuci & Uranoburgum Daniæ, tribus horis & quatuor minutis differreprehendimus. Unde reducto calculo, facile erit colligere, quæ causa sit erroris; cum plerique naucleri ultra quinquaginta minuta à nobis discrepent.

Univerſa Brasilia coloniis & Præfecturis quatuordecim, totidemque circiter fluviis nobilioribus (ab aliis satis memoratis) distinguitur. Horum beneficio territoria fertilitate & commoditate differunt. Præter tot torrentes & amnes piscosos, non limosos, sed saxosos, habitata orientalis pars, rivis, fontibusque inclytis & utcumque herboſis scatet, iisque passim, mira divina bonitate, ut potum hominibus juxta ac pecoribus abunde subministret, irrigatur. Armenta silvestria siti æstuantia eo confugiunt; seque ad luxum dulcissimis inebriantes aquis non raro præda fiunt venatoribus. Rapidi sunt plerique fluvii pluviis mensibus, & tunc subito altissime excrescunt ac ripas egrediuntur, aucto aquarum pondere, ruptisque obicibus valentius ruunt in campos. Is autem qui S. Francisco sacer est, totius Præfecturæ Parnambucensis facile maximus, insulisque & scopulis horridus, ac tempore quidem æstivo, incerto quidem gurgite, aquis exundans, altissimus est. Hyeme vero modice tantum in pelagus sese exonerat. Diversitatis causam perhibent esse immensam originis distantiam, tum etiam pluviarum ex alto allapsarum. Cæteri enim fluvii nobis vicini æstate navigari non possunt, quod aquis destituantur, ac si in continenti intus absorberentur. Cum nulli tamen alii in hac Americæ parte reperiantur amnes qui tantos imbres alveo suo excipiant. Sed constat ratio. Vastissima montium juga haud procul à littore (sicut in regno quoque Peruano) demittunt vim illam pluviarum à tergo, & exonerant se versus occidentem. Mox ad rapidissimos (ne dicam & totius orbis maximos) altero brachio versus Septentrionem in Amazonum & Maranhon flumina: altero, ad S. Francisci, atque illa quæ *de la Plata* & *de Janeiro* dicuntur, versus austrum erumpunt. Hæc receptis in se quibusdam amnibus invalescunt & ad milliaria aliquot in Oceanum labuntur, tanto impetu, ut procul ob ostio in ipso mari dulces à Nautis hauriantur latices. Porro & Lacus juxta littora reperiuntur, qui mari licet vicini & quasi contigui, aquis tamen sunt dulcissimis. In desertis remotissimis, exigui quidam rivi è lacubus oriundi, dulces hyeme, subfalsi æstate existunt, quod stagnantes Solis assiduitate adurantur. Præterea putei paucis ante annis in Insula Antonii Vaez, circa ipsum littus, quousque maris æstus pertingit, effossi, potabiles aquas & dulces, incognito vel dubio venarum commercio, impertiunt. Unde percolatas omnisque falsedinis expertes prorsus haurire datum: quæ licet fontanis sint inferiores, tamen cibis coquendis optimæ habentur.

Tellus hæc amœnissima ex diverso naturæ lusu constat. Qua enim in planitiem longe lateque sternitur, glebosa & ponderosa, præpingui riguoque est solo, *vergea* dicta Lusitanis, multorum fructuum ferax; cannas Sacchareas imprimis, tum & credita quæque semina multiplici redditu fœnore. Prata & aprici campi minus æstate, sed mensibus potissimum pluviis (licet solum tunc habitantibus tristius videatur) lætissime vireſcunt, locaque messem negantia pabulis vigent. Frumentum & secale nimis celeriter profunduntur & in germen evocantur à jugi perpetuoque Solis fervore & agri indulgentia, qui proinde multa versatione (nec enim interquieſce unquam indiget) fatigandus est, additaque potius arena quam stercore, ferendis frugibus aptior redditur. Secus enim alia floſcendi exinanitio ſequitur, germinationem nimis festinatam adurens vel exhauriens. Qui ab exoticis ſeminibus proventum expectant, maturationem retardent oportet, quod diutius in terra ſoveri expectant; ne in ſtipulas ſaſtigiatæ herbæ multæ matureſcæ, granis tamen & ſeminibus caſſæ, agricolarum votis minime reſpondeant. Menſe Februario & Martio quando finem æſtatis excipit tempeſtas humida, plantæ & ſemina terræ committuntur, idque prima veſpera, non de die, nec adulta nocte fieri convenit. Omnia quæ profundius, quo ſolares radii non pertingunt, inhumantur, vitæ diſcrimen incurrunt, quod ſub

cute sua intense frigida terra, præcipue æstate, taleas & semina facile enecet. Cujus rei advenæ & novitii agricolæ non sine magna jactura experimenta fecerunt. Semina sicut & fructus colligunt in locis acclivis & sitientibus, diverso plane tempore, quam declivioribus & uliginosis. Quid, quod hæc omnia toto anni tempore plantantur & producantur: Felicius tamen vel infelicius pro locorum & plantarum diversitate. Quod evidentissimè apparet ex pluribus: præsertim vero circa proceras illas arbores quas *Cocos* & *Palmas* nuncupant; quæ citra ullam anni temporis, seniique arborum observationem transplantatæ jucunde virescunt, eximiisque fructibus conspicuæ excoluntur. Quod à nemine accurarius quam ab Illustrissimo Comite Nassaviæ tentatum, omnibus veteranis incolis admirationi fuit; quod adultæ licet, nihil paterentur tamen ab alteratione illa quam subirent, sed sterile, arenosum, & perpetua falsitudine imbutum littus natale solum haberent, coque gauderent foveri: modo radices quas infinitas & brevissimas habent leviter tantum terra cooperirentur. Harum enim cæterarumque Brasiliæ arborum radices adeo à frigore subterraneo abhorreere videntur, ut nonnumquam desiderio Solis prorumpentes, vix terra se condi patiantur. Plurimæ arbores & frutices toto fere anni tempore flores & fructus felicissime producant, simulque Ver, Æstas & Autumnus in iis conspiciuntur. Horum facile principes *Murucuja*, *Mangaba*, *Bacoba*, *Banana*, *Ianipaba*, *Araca*, *Pindova*, *Cocceiro*, *Mamaon*, *Pinhones*, *Pimenta*: Quibus annumerantur, vitis, citrus, malus medica, aliaque plurima ex Lusitania atque Angola, olim & nuper è Belgio adducta legumina, radices & olera, passim nunc in hortis exculta atque in culinis domestica facta.

Qui racemos per totum annum desiderant, vineas diversas, diversis putant mensibus, maturasque postea uvas colligunt, unde non ignobile vinum & Creticum æmulans, exprimitur.

Atque hæc omnes plantæ & fructus hortenses, licet ab insectis noxiis non plane immunes sint; præcipue autem à formicis illis grandioribus non raro depascuntur, ab impigro tamen agricola facillimo negotio, vel ignis, vel aquæ beneficio arcentur.

Nonnullæ arbores & quidem nobiliores, sicut *Acaju*, *Caja*, *Vbipitanga*, *Anda*, *Zabucajo*, *Murecy*, *Ietajba*, *Araticu*, *Guabiraba*, *Ficus* & *Myrtus Americana*: fructus *Ananas* & alia semel dumtaxat in anno florent, verno tempore, quod est circa Octobrem, repullulant: mox fructus protrudunt, idque mediocres tantum Sole ingrediente Capricornum & durant ultra tres menses, posteaque quiescunt. Solus, quantum constat, fructus *Guitycuroy*, semel per biennium; fructus autem arboris *Ibiracè* sive Guaici Brasiliensis vix per quadriennium producit. Paucae arbores nativæ hæcenus ad sativas relatæ: silvestres tamen cum sint, fructus elegantes & gratissimi saporis proferunt, maxima quidem ex parte frigidos, cum adstringendi facultate. Quasi natura benigna hæc mortalibus immodice æstuantibus solatio dederit, ruentibusque humoribus frenum imposuerit.

Qualacustris hæc regio, ob perpetuam uliginem, præcæteris jucundissime funditus æque ac in superficie viret. Tum diverso plane Herbarum fruticumque palustrium genere, adeoque mira naturæ solertia luxuriat, ut solum non aquam diceres, amphibiorum æque & piscium latibulis destinatam. Circa ostia vero fluviorum, ubi paludem aqua marina singulis accessibus inundat, ab immensa ostreorum & cancrorum multitudine perreptatur, atque tortuoso illo arborum genere *Guaparaiba* sive *Mangle* dicto, ita obsidetur, ut viatoribus prorsus sit inaccessa. Qua in acclives colles, vastosque montes, nunc glebosos, nunc grandissimis saxi veluti stratos attollitur, fertilissima quoque & raro sterilis vel otiosa apparet Brasilia: arbutis silvisque densissimis passim vestitur, ut multo olim labore Lusitani ad pixidem nauticam iter suum instituerint. Quod hodie quoque fit in muniendis viis in desertis. Unde tot fragrantissimæ & præstantissimæ arbores lucris causa, ob colores & tincturas varias, aliosque usus eximios, huc apportantur, ut sunt *Ibirapitanga* arbor illa Brasiliensibus κατ' ἐξοχὴν ita dicta & rubra tinctura notissima. Dein *Tatajba* sive *Pao amarello*, *Arariba* cortice rubro, *Iacaranda*, *Antuniba* sive cedrus alba, & aliæ multæ, quæ ædificationi & struendis navigiis aptissimæ, quod aquis minus perviæ, ætatemque ferentes sint. Ex quarundam corticibus nunc funes ignarii in militantium usum, nunc in navium necessitates torquentur & rudentum materias nauticis subministrant, supplente cannabis defectum Barbarorum industria. Si quæ loca sint arida à sterilitate, mirabiles illas herbas superius descriptas, seu funes potius ἀφύλλους, generali nomine *Timbo* & *Cipo* appellatos producant, quæ sua flexilitate & tenacitate apud fabros & victores ligaminum; contusa apud piscatores, coriarios, naupægas, Rhois & stupæ vices implent. Denique è collis lignis *Caraguata* & *Imbaiba* aliisque ferulaceis plantis ibidem nascentibus ignis luculentius, quam ex concusso silice, à barbaris elicitur.

Nemora hæc cum non quotannis foliis vestiantur nec priventur, non eodem simul, sed diverso plane id accidit tempore, quod ab Autumni & Veris permutationibus nihil patiantur. Præterea non omnis quoque arbor foliis simul omnibus orbatur, sed parte una decidente, altera tamdiu manet, donec prior repullulat. Accedit quod varii generis phaseoli, Arundines proce-

ra, Hederæque perpetuo virentes luxurient, quæ nunc humum longissime perreptantes, nunc ad summa arborum cacumina pertingentes, tametsi silvas primo intuitu quasi inaccessibleibus repræsentent, oblectamento tamen summo existunt, quod topiarii instar operis perpetuam umbram præbeant. Unde inter virgultorum opaca feræ & homines nutriantur, secretique tramine venandi suppeditent summam voluptatem; quæ silvarum fontiumque prærogativa, maximæ parti Africæ occidentalis habitata denegata est, ac propterea torridæ regionis nomen merito obrinet: ab immodico enim & ingenti æstu dehiscit illa, ut ad fluvios umbrososque saltus dissitissimos pecorum greges amandari necessum sit.

Porro, sicut Peruvia crebro ex æstuantibus cavernarum latebris, ita nusquam hic Americæ tractus orientalis terræ motum est passus; quod metallis & igne subterraneo, Spirituum & vaporum genitore destituatur. Atque hæc de diversitate terræ nobis cognitæ.

Illas autem desertas inhumanasque solitudines, jugis arduas & in occidentem ultra viginti leucas excurrentes Antropophagi tenent. Qui investigandis locis incognitis vastissimos illos & fragosos saltus penetrarunt, testantur se non minus fertiles herbososque montes & convalles, omni animalium genere conspicuas illic vidisse, quam in maritimis habitatis terris. Quod ipsum quidem deinde verissimum comperi, sed in eo potissimum differre ab iis, quod quo ad mediterranea loca penetres altius, eo plura metallica eaque ignobiliora invenias corpora, sed fontium inopiam, rarioresque annes, atque ob auras defatigatis æstus diurnus major, & noctium frigus intensius: frequentiores vero lacus, paludes, stagnaque piscosissima, hybernæ pluvix in æstivam penuriam suppeditant: nam mediterranea opem plurimam de cœlo imbrido habent, non circa vegetabilia solum, sed ferarum & piscium miram pinguedinem, ut obsonari eos oleo vel butyro non sit necesse. Tum loco fructuum *Acaju*, palmis, melleque silvestri abundant. Carduis quoque & Rubis, cæterisque spinosis fruticibus passim horrent.

Dux tantum indomitæ feræ in tam vasta regione extimescendæ reperiuntur, Tigres & Apri; quorum illæ insidiosæ velocitate valent, hi tardiore sunt cursu; utraque autem familia existit. Eadem pasta, quod mirere, tanta ignavia à venatoribus deprehenduntur, ut ab ipsis Tapuyeris & gregariis etiam canibus in fugam confestim agantur & capiantur: adeo potus ubique satietas, non homines tantum, sed & feras enervat.

Notatu dignum, quod eximia tot arbores, frutices & innumeræ herbæ, figura, foliis & fructibus à veteris orbis vegetabilibus, paucis exceptis, dissimillimæ appareant. Idem de avibus, animantibus & piscibus deprehenditur, ut & Insectis alatis atque alis destitutis. Quæ ineffabili colorum pulchritudine & portentosa multitudine generantur, partim nota nobis, partim incognita. Ex quibus utique apparet, quam miris & variis modis divina natura ludat in orbe terrarum. Ac proinde merito beati incolæ habendi forent, si verum horum omnium Creatorem cognoscerent. Quum è diverso tam uberrimo & nitidissimo sub cœlo, tam agrestia & distorta illis sint ingenia.

Hæc breviter de aëre, aquis & locis dicta sufficiant. Quorum optima utique temperies parum culpabilis ex se. Quippe cum neque Solis calore torreatur hæc terra, neque squalore vel aquarum penuria resiccet, neque frigore violeretur, sed rore perpetuo & imbribus multis atque fontibus irrigetur, feracissimam esse, multaque illic tempestive nascantur oportet. Præterquam enim quod nativis balsamis, oleis, mellibus non unius generis renideat, herbis ac radicibus medicis ad tutandam valetudinem potens sit: quæstuosissimam quoque culturam dat, quantum ex aliquot retro annorum messibus colligi potuit. Animalia denique omnia & boum imprimis armenta vel maxime abundare, crebriusque parere certum est. Unde prudenter quondam Hispani senes, valetudine minus prospera utentes, ex patria sua & diffitis quoque Indiis ad aërem & aquas hæc cœlestes se contulerunt, tanquam duo validissima ad vitam & valetudinem requisita. Præmature enim pubescunt, tarde senescunt incolæ. Quo fit ut supra centesimum ætatis annum, viridi & longæva senectâ Brasiliiani & ipsi quoque Europæi hîc potiantur. Ac si fervor juvenilis, frigore senectutis repressus, temperatiorem eam in his calidioribus plagis relinqueret. Pueri enim advenarum crebris licet morbis infestentur, vixque tertia pars eorum infantiam egrediatur, non tamen id cœli intemperiei adeo, quam præpostero nutriendi modo debet imputari. Exemplo erunt vel maxime Brasilianorum liberi vivacissimi, qui ventre duro & prominulo, solidis toris, subucula tantum leviori induti, injurias cœli secure contemnunt, brevissimoque temporis spacio signare humum nituntur. Rident matres ineptam nostratum in vestiendis & educandis parvulis industriam, qua perspirationem impediri & catharos multos generari ajunt. Nulli Strabones, Lusciosi, Claudii aut gibbo deformari inter illos inveniuntur, cum fasciis aut linteolis infantes numquam involvantur, aut Europæorum more ligentur. Frigida frequenter lavantur: idem proVectioribus quoque proprium, cum ob innatam huic genti mundiciem, tum ad firmendam & tuendam corporis sanitatem. Porro alacres sunt & succulenti omnes, vasisque amplis, brachiis cruribusque lacertosis & firmiter compa-

ctis,

etis, minus tamen pinguedine fæctis. Moribus non admodum sunt agrestibus, nec corporis statura valde procera littoris accolæ, qui nobiscum militant: mares maribus, mulieres mulieribus similes, quod paucioribus anni tempestatibus obnoxii, rariora quoque vitia prima seminis efformatione eo incidant. Plerumque enim hominum instituta, mores & naturam, pro varia regionis constitutione mutari videmus. Rarissime adversa valetudine afficiuntur. Longævi sunt admodum. Primo quod athleticis nati parentibus, incomparabili isti aëri, ventorumque serenitati & æquabilitati expositi: tum vel maxime quod curas, cæteraque animi pathemata, corporis quoque voluptates veluti ignorent. Sub eodem tecto, levi, prælongo, pice, calce, coctoquæ lapide destituto, sed arundine & palmarum foliis instrato, multæ simul familiæ degunt, idque peregrinantes deserunt pro tempore, curtamque omnem supellectilem liberosque impigræ humeris portant foeminae. Eodem semper victu & amictu, coque simplici gaudent: quippe solum gossypium ad vestitum, & radix altilis Mandioca cum melle silvestri ad victum illis sufficit. Nullus denique illis habendi amor, paupertati se addicunt voluntariæ, ea quidem æquitate, ut cui plus est, lubens impertiat aliis minus habentibus, pari dandi & poscendi invicem facilitate. Cæteras radices alimentosas, quod dignitate Mandiocæ cedant, imo ipsum panem ex Milio aut Oryza, apud Asiaticos tantopere expetitum, contemnunt. Poma *Acaju* cæteris fructibus præferunt, quod ad victum & potum pariter sufficiant. Nam sicut vinum inde expressum deposita immunditie ad menses reservant: ita præstantissimas eorum castaneas in penu recondunt. Vina præterea, liceat ita nominare, è variis fructibus, imprimis *Pacova*, *Ananas*, *Mangaba*, *Ianipaba*, *Caraguata* expresso se inebriant. Idem fit ex radicibus *Mandioca*, *Patata*, Milio Turcico, Oryza & aliis: quæ à vetulis mastificantur, masticataque multa cum saliva exspuuntur. Hic liquor mox vasis reconditur, donec ferveat, fœcesque ejiciat.

Medicamentis utuntur simplicibus, nostraque derident, quia composita. In quo veniam merentur, quod simplicioribus qui ipsis contingunt affectibus & humoribus, nulla arte, sed communi quadam animi notione, contrarium remedium opponunt. Nam calidius & tenuius quod evasit, refrigerando & incrassando restitunt, & vice versa, si quid turget, evacuant, & sic porro. Quisque sibi & suis, præcipue seniores, facili negotio omnis generis medicamina, undiquaque in silvis acquisita, conficit. Quæ tanta sagacitate interne & externe illos adhibere videas, præcipue in morbis à veneno natis, ut hic quis illorum manibus tutius & securius se tradat, quam imperitis quibusdam sciolis, secreta sua in umbra educata proferentibus, quique propterea, si diis placeat, Rationales dici volunt. Vel corneis cucurbitulis per suctionem vel per scarificationes ipsamque phlebotomiam, redundantem sanguinem educunt, deinde piscis *Lamiæ*, loco scalpelli, adhibito, sine quo vix umquam illos peregrinari videas.

Iugum servitutis neutiquam tolerant. Saltationibus & potationibus impendio sunt dediti, staturaque cibum capiendi tempora ignorant. Recte aut perperam factis, nihil post mortem premii aut supplicii superesse existimant. Licet vana quædam fabulentur, eorum quos sua mors extinxit, animos immortales fore. Otium amant, magnosque labores declinant, sed secure & in diem vivunt. Cujus rationem cum Hippocrate eam esse arbitror, quod rerum ac temporum uno modo se habentium, eadem facies, sordidiam ingeneret; varietas autem animum & corpus ad labores excitet. Quin etiam otio & quiete ignavia crescit; exercitatione vero, mentis & animi robur (quod in meticulosum hunc populum haud quaquam cadit) alitur.

Ætatem ac vitæ decursum, cum veram numerandi artem ignorent, ex fructu *Acaju*, qui semel dumtaxat in anno provenit, metiuntur.

Fœminæ mire fœcundæ, facili negotio pariunt, rarissime abortientes. Maritus tempore puerperii uxoris loco decumbit primis à partu diebus, & puerperæ instar, bellariis & epulis fruitur, subindicans necessitatem lapsas vires restaurandi. Præposterus sane mos, qui tamen illis laudatissimus videtur, cum pleræque puerperæ statim post partum, nemine obstetricante, surgant aut obambulent; imo adfluvium vicinum corpus ablutum properent, victumque hinc inde conquirant. Liberos extinctos ultra biduum aut triduum non deplorant, matribus miserando ejulatu rotam domum implentibus. Profusis lachrymis, quas in potestate habent, cognatos reduceſque amicos excipiunt, quorum calamitates & labores peregre exantlatos, multis suspiriis & gemitibus deflent, circumdatis collo brachiis & capite ad pectus adpresso.

Qui inter Belgas & Lusitanos degunt, Christum sequuntur, sed frigidius, & adulti circa sacra nostra valde remissi: nec vix placita nostra, nisi tenellæ ætati, nondum præoccupatis animis, remotisque parentibus instillari possunt. Lingua inter se haud differunt. Et quamvis quondam ex Antrophagorum profapia orti, tamen mutuo cum Europæis commercio & consuetudine exculti; exutaque barbarie, humanitate nonnulli cum nostratibus contendunt.

dunt. Mediterranei contra agrestes, truculenti, immanes, sine lege, sine religione, ferino prorsus ritu, in hunc usque diem, nulla fixa aut stabili sede, huc illuc, pro victus ubertate aut penuria, piscibus & feris mira sagacitate & celeritate insidiantur: validissimis lacertis jacula, stupenda arte, sine arcu torquere norunt. Ominibus tantum & auguriis dediti, ariolis & impostoribus quæstui sunt; alii Tonitru, alii Vrsam minorem, aliaque sidera pro numine habent. Viri pariter ac fœminæ, nullo circa pudenda velamento, fufis capillis, diversa licet tonsura, cæteris partibus corporis depilatis, incedunt; aviumque discolorum plumis se exornant. Colore quodam fusco ex Ianipapa pomo expresso, corpus turpiter pingunt. Et ne facies ornamento destituatur, lapillos vilissimos & longissimos, perforatis à prima infantia auriculis tum labiis inferioribus & maxillis infigunt. Quod licet visu foedum, illis tamen regium videtur. Soli vivere amant, omnemque hominum præsentiam aversantur. Tuguria nec latibula ferunt, sed sub dio perpetuo victitant. Ita ut pauca, quæ de ipsis dici aut scribi mereantur, occurrant. Tanta est inter illos confusio & diversitas linguarum, ut exinde solum atrocissima bella & crebra nascantur. Ita ut inimicitias inter se exerçant perpetuas, supraque fas humanitatis & odii sævas: imo vel ipsos ludos aliquando in serias cædes & mutuas lanienas convertant. Cum in morbum eorum quis incidit, amici accedunt, quisque ingenium advocat, remedia quorum notitiam experientia sibi comparavit, profert. Mox spinis arboris *Carnaiba*, pisciumque dentibus, quibus sagittas asperant, in torosis brachiorum & femorum partibus alte cutem scarificant & incidunt, ut sanguis abunde profluat. Idem fere præstant per validissimam suctionem, ore pando parti dolenti applicato, membraque integra à morbis & lassitudine vindicari autumant. Suctum illum ad Medicinam spectare novit Homerus, qui de Machaone Menelaum vulneratum curante, sanguinem, inquit, exsugens, lenia medicamenta adsparsit. Vomitus vi concitant contortis *Carnaiba* foliis, gulæque immixtis. His & similibus remediis frustra adhibitis, nihil ultra tentant, nec tamen ægrum relinquunt, sed unanimi consensu, tanquam de ejus salute desperantes, clavis lignis illum ferociter interimunt: gratificantes tamen illi & ille sibi, quod mascule interire ipsi contingat, omnibusque miseriis eripiat: Hoc enim lætabundi in ipso mortis articulo gloriantur. Non minori cum applausu in parentis quam victi hostis cadaver sæviunt, illud præ turpi amore, hoc præ immani vindicta, crudelissimarum ferarum ritu dilaniantes. Utriusque carnes ossa tenus dentibus abrasæ diræ ipsis epulæ existunt.

Nemo itaque mirabitur si longe majorem herbarum cognitionem habuerint Asiatici, quam Americani: cum hi animantibus non contenti, in rationalia quoque ruant, membrisque fœtidis, nunc crudis, nunc ligneis veribus tostis avidissime vescantur. Illorum autem multi, ex instituto Pithagoræ, vegetabilibus maxime vitam sustineant. Non abs re fore existimavi, à proposito, facta paulisper digressionem, aberrasse, barbariemque illam miseram, tum quæ huic genti paterna & annata sunt, paucis perstrinxisse. Denique ut constet, nullis creaturis adeo voluisse novercari naturam quin exacte alimenta & medicamenta à venenis eas distinguere docuerit. Quod cum in aliis animalibus & plantis quam plurimis solertissime, tum in radice *Mandioca* Brasiliæ alimento imprimis videre est. Cujus rasuram salutiferam à noxio & venenato succo vindicare norunt. Præterea ut demonstrem longe hanc à nobis diversam vendi rationem & temperamenta, diversos aliquando morbos, & medendi modos suppeditare.

Restat itaque consideremus, quæ valetudini potissimum vel prosint vel adversentur & unde originem ducant morbi. Inquit enim Hippocrates, conspiratio una, perspirabilia omnia, compatibilia omnia. Quorum si vel unum deficiat, tota hominis structura facile corrumpitur. Enimvero cum sub zona torrida, omnia astra verticalia vehementius agant, idque motu annuo, excessu subinde caloris & humiditatis: motu vero diurno, perpetua vicissitudine caloris & frigoris, eosdem microcosmus sortitur effectus. Qui si adventitius & in tempore laboraret, commoveretur, nonnumquam etiam evertitur, si ferendo impar fuerit. Ut enim planta novella, aëris, terræ & aquarum mutationes, tanquam naturæ ejus minus convenientes, licet in melius transplantata, sæpe non fert: Ita multi Europæi, aut imbecillitate naturali, aut rite vivendi imperitia, aëri & aquis hisce saluberrimis, primariisque vitæ fulcris, minus assuescere possunt. Unde non raro illis de lassitudine spontanea querelæ, quæ, ex sententia Hippotitis, νοσήματα φέρουσιν. Boreales, licet non minus quam Meridionales corporibus habeantur compactis, tamen molliem carniū ex hepatis intemperie incurrunt, nisi tempestive caochymica saburra exturbetur: missis compositis, solis simplicioribus, tenuiorumque partium alimentis se tradant. Ne tarditas & crassities humorum fomitem obstructioni, obstructio perspirationi & circulationi sanguinis impedimentum afferat. Adeoque si Hippocratis effatum ξύμφορα μία locum habeat, hic sane ejus, tam necessitas, quam perpetua veritas elucescit. Quippe immodico existente calore, si perspiratio undique est libera, nulla exinde persentiscitur molestia; sin minus, ponderosius fit corpus, ac brevi fomes materiaque morbi futura,

futura colligitur. Circulatione enim naturæ perpetua, à centro ad circumferentiam, impedita, humoribus spiritibusque, sive ab interna sive externa causa, cohibitis, ingeminatur fervor, pejusque inde quemlibet se habere oportet. Quod sicut in omni vitæ officio verissimum, ita in somno manifestum deprehenditur. Idem cogita si lassò vel febricitanti intempestive medicamentum vel cibus exhibeatur. Ab his itaque sequentibus vitæ institutum fiat.

Quisque in locis excelsis ex occidente objectis, atque oriente apertis, habitare eligat, ubi ex continenti crassum ventum arcere, tenuem vero auram solisequam perpetuo excipere possit. Pectoris ac stomachi regione probe tecta, domi ac foris quisque vivat, quod nihil hisce corporis partibus magis inimicum, quam post æstum diurnum, frigus nocturnum. Quo fit, ut, clausis entis meatibus, sudores retro pulsì, varios morbos prognerent. Quibus enim tempestive sudores fluunt, rarius valetudinem adversam incurrunt, aut si quando in morbum incidant, minori negotio restituuntur. E contra fit iis, qui difficulter sudant. Aquæ thermæ vel balnea hæcenus incognita sunt. Artificialia humida & sicca, contra externa & interna mala, maximo salutis commodo in usu existunt.

Quæ ex herbis, quas Brasilia producit, odoriferis eximisque conficiuntur. Cavendum tamen, præsertim noviciis & advenis, ab immoderato vel frigidorum vel calidorum usu, quorum illa torpores & obstructions, materiam intus cogendo, hæc membrorum languores, carnesque effoeminatas propter spirituum exsolutionem excitant. Quamobrem ne humor alimentalis attractus resolvatur, fideliter oleis balsamisque nativis cavent incolæ. Quasi barbaries commune quid habeat subinde cum erudita antiquitate, cui familiaris olim fuit, licet nunc exoleverit, unctionis usus. Porro exercitia præter ambulationes, sedulo vitanda sunt.

Aura hæc, licet blandissime terram exhilaret, Solisque ardores clementer mitiget, tamen motu defatigatis obest. A vento enim adiapneustia: ab immoderato vero exercitio, summa humorum spirituumque accensio atque acrimonia proficiscitur. Tempus opportunum ad ambulandum est mane, modo accessus maris auram intendat & maturet, ut exhalationes nocturnæ domentur tempestive, atque tunc blande stringitur & concentratur calor naturalis. Maxime autem conducit circa Solis occasum prima vespéra, quod vires corpori, robur & appetitum stomacho restituat, ob temperiem optimam aëris & auram intensiorem. Aura illa vespertina, *Seren* à Lusitanis dicta, quæ aliis Europæ regionibus calidioribus, cælo sereno extimeri solet, hic salubris est prorsus. Peritissimi quique incolæ, labores & motus vehementiores tum animi tum corporis, maxime obesse: lucubrationibus quoque mentem turbare, memoriæque imprimis labefactari asserunt. Hoc certum est, difficilius vigilias, inferioresque longe labores ob citam virium exhaustionem tolerari sub Zonis torridis quam temperatis: torporemque & desidiam advenas tacite subeuntes licet, primo invisam placidam tandem contrahere. Somnus diurnus brevis, quem à prandio in lectis pensilibus promiscua multitudo capit, commendatur. Insuetis tamen aliquando obest, ac propterea multum concedendum hac in re consuetudini. Corporis vigilantis decubitus merito somno præferendus est, idque eo loci, quo aura marina quidem, non tamen radii solares possunt pertingere. Somnus nocturnus in lecto molliori & plumis avium referto, admodum improbatur, quod viscera accendat. Qui sanitati consultum vult, pedibus nec coxis detectus jaceat: præsertim post mediam noctem. Densato enim corporis habitu à nocturno vento, venæ arteriæque meanti sanguini, tum halitui invisibili & sudori exitum præcludunt: ac tum quidem ob transpirationem cohibitam, postridie peiores & graviores se habent. E diverso illi qui cooperti somnum capiunt, jucunde ac optime valent, levioresque se sentiunt corpore, sudore levi & tenui, roris instar, madefcente.

Qui Venere abutuntur, ardorem juvenilem extinguunt, & senectutem ante tempus maturant, perspirationem & circulationem sanguinis remorantur, unde cruditates facile ad ambitum diffunduntur, catharros in cerebro, in corde palpitantes moventes. Quare coitus, sicut ubivis, hic is maxime conducit, quo quis natura turgente, non vaga aut intempestiva libidine abreptus, Veneris incendium restinguit, idque tutius noctu, interdiu pejus. Ira tamen ut neque hunc cibus, neque illum cum vigilia labor statim sequatur.

Animi pathematis, præcipue Melancholiæ, qui frenum injicere nescit, ut motus naturæ & spirituum perpetuo sit liber, hujus cæli temperici ferendæ impar habetur. Inediam hæc regio impatientius fert, ante omnia biliosis vehementer obest, qui si stomacho forte vacuo somnum capiant, facile tum capiti, tum cordi mala accersunt. Proinde agris juxta & sanis conducit modice & sæpiuscule cibum & potum capere, qui quo minus compositi vel calidi, eo conducibiliores ad sanitatem. Quicumque enim ad altam & beatam senectutem pertinere velit, sive advena sive indigena, caveat sibi à vino & carniū usu quotidiano; quod quæ ex nutrientium atque calefacientium sunt genere, siquidem vincantur, calefaciunt; sin minus, contrarium evenit.

Omnia amara & acria, imprimis mane, evitanda. Poma vero aurea, Limonia, Citria, Granata, Melo pepones, *Murucuja*, Citrulli, reliquaque refrigerantia, sive cruda sive condita utiliter comeduntur à jejunis, quibus inter delicias sacra habentur; quod hepati conferunt, tum & mensibus imprimis æstivis ad jucundissimam maturitatem perveniant. Unde in proverbium abiit, Non intrat ædes Medicus in quarum vestibulo crebri Aurantiorum cortices mane conspiciuntur.

Sedulo cavendum fructus ullos colligere, antequam radii solares ab exhalationibus nocturnis eos repurgaverint. Præstat illos ante, exceptis astringentibus, quam post pastum, tum quoque saccharo conditos, quam crudos, apponere. Quod fugaces cum sint multi, facillime corrumpantur, imprimis iis, qui imbecilli & intemperato sunt ventriculo. Ego quidem Galenum imitatus, perpetuo suasor fui amicis, ut raro fugacibus fructibus sese oblectarent, unde ipsis diu multumque bene fuit. Qui in quotidiano usu fructus, hi potissimum sunt (nam reliqua ad Historiam naturalem pertinent) *Ananas*, *Mangaba*, *Acaju*, *Araca* major & minor, *Guajaba*, *Murucuja* diversæ species, *Ibapiranga*, *Maçaranduba*, *Acaja*, *Araticu*, *Guitacoroy*, *Biringela*, *Mamaon*, *Bacoba*, *Banana*, *Cocos*, Ficus Indicæ variæ; Piper domesticum multorum generum. Hi omnes inter patrios habentur, quorum aliqua pars sponte aut in agris provenit: nonnulli à Batavis & Lusitanis in hortis excoluntur tam feliciter, ut ipsi fructus vilescant. Inter subterranea sunt radices *Batata*, *Nhambi* & *Vmbi*; tum glandes Americani *Munduy* optimi saporis & nutrimenti, atque secundæ mensæ deliciæ. Non procul à littore in locis arenosis & salsa æquoris unda imbutis, adeo luxuriant *Portulaca* & *Brassica* marina quædam, ut solum lateat sub illis.

Inter ipsas feras, plurimæ existunt, quæ victum administrant. Apri majores & minores, umbelico in dorso præditi, carnibus optimis & saluberrimis censentur. Amphibii porci, *Capiverres* dicti Lusitanis, haud multum dignitate cæteris inferiores, integris militum & Barbarorum cohortibus alimento sunt gratissimo.

Quod si crudioris cibi concoctioni, aquæ potum minus sufficere experiantur; pulverem ex sale & modico piperis Brasiliensis præparatum, *Inquitaya* dictum, intermiscere norunt, condimentumque inde conficiunt saluberrimum, atque in omni peregrinatione merito circumferendum. *Antæ* etiam lucifugæ (mira aspectu animalia) carnes gustatu bubulas plane referunt. Capræ, *Pacas* & *Cotias* quas nominant, tum lepores & cuniculi Europæis haud cedunt, *Tatusia* denique loricatæ & insignes illæ *Lacertæ*, *Vnuana* & *Teju* dictæ, palato gratissimæ & in deliciores epulas expositæ. Neque hæc tantum, sed & alia identidem silvestria & domestica, catervatim in saltibus oberrantia, nuper à Lusitanis, mox Batavis, invec̃ta sunt pecorum armenta, imprimis boves, porci, arietes. Inter hæc nefrendes teneritate carnis excellunt, usque adeo, ut ægrorum diætam ingrediantur, & ovillæ longe præferantur. Suum enim & gallinarum imprimis summum est incrementum & bonitas ob cœli temperiem.

Avibus silvestribus, partim in nemoribus, partim in aquis viventibus, optimi gustus, haud quaquam destituuntur. Licet non sit hujus instituti omnes enarrare, eas tamen præterire nolui, quæ palato & saluti inserviunt. Ut sunt, quæ in montanis habitant, *Perdices*, *Iambi*, *Phasiani* Brasilienses diversi, Barbaris *Macuagua*, *Iacu* & *Aracua* dicti. *Mouton* pavonis magnitudine, sed nigris plumis, carne optima & tenerrima. *Pittaci*, *Palumbi*, *Ficedulæ*, *Turdi*, *Fringillæ* diversi admodum generis. *Accipitres* item à quorum numero *Nisus*, quem *Guavilaon* Lusitani, Brasiliani vero *Teguato* & *Inaje* nuncupant, gallinis & columbis insidiantes. Ex amphibiiis celebrantur anates silvestres, quarum quædam Europæis minores, quædam majores & anserum magnitudine sunt. His adjungo *Iacana miri* & *Iacana guacu* gallinas palustres, quæ tostæ mensis inferri solent. Cæterum tot volatilium genera *Ardeas*, *Grues*, *Cataractas*, *Coturnices*, *Struthiones*, tanquam ignobilioris carnis prætereo. Hæ omnes ambra griseæ primarii sunt prædones, quam durante maris tempestate in ipso littore certatim devorant, antequam maris accolæ eo possint pervenire.

Pisces squamatos asperos, læves, cum fluvii & lacus, tum mare piscosissimum vicinum abunde suppeditat. Qui in hisce regionibus ita salubres judicantur, ut neque febricitantibus noceant. Cancris quoque, Testudinibus, Gammariis, Squillis, Conchis, Ostreis, omnibusque testaceis & crustatis, præsertim paludes recessu maris subinde exsiccata, maximopere scaŃent, gratissimoque alimento omnibus pariter incolis existunt. Multi pisces mari & fluviis communes sunt, maxime mensibus pluviis, quod tunc aqua fluvialis in mare prolabatur, suaque dulcedine pisces trahat. Unde illecti alius ascendunt (sicut quoque tempore pleni & novilunii) ibique immorari delectantur, quod herbis suavissimis, quibus plerumque fundi luxuriant, inescuntur. Inter fluviatiles numerantur, *Duja*, *Piajuba*, *Acarapucu*, Alburnum Europæum referens, *Cyprini* saxatiles, perca optimi & pulcherrimi pisces, varioque colore insignes. Lucii è quorum genere *Robalo*, qui hyeme tantum capiuntur, *Anguillæ* item, *Congrus*,

grus, Scarus, & hujus generis alii, quibus supersedeo. In sinibus vero & lacubus mediterraneis (qui *Alagoas* Lusitanis dicuntur) piscium immensa est multitudo, quorum facile optimi existunt, *Sindia*, *Gueba* & *Noja*, qui squamis carent, *Tamate* sive loricati. Qui licet fluvialibus dicantur inferiores, haud multum tamen cedunt, quod non stagnantes vere sint aquae, sed perspirent, indeque fluenta & rivi egrediantur. Pisces denique vel sole exsiccantur vel sale (qui copiosissime in salinis hic colligitur) condiuntur, inque penu & salsamentariis conservantur: Inter quas præcellunt, *Curima parati* (*Herders* Belgis.)

Omnes pariter Barbari eodem oblectantur obsonio, coque sane præstantissimo, quod ex oleo & aceto præstantiori & efficaciori contra piscium phlegma, cui multum piperis Brasiliensis immergitur, præparant. Qui recens capti à piscatoribus ex Oceano ad nos deferuntur ac celebrantur, hic potissimum recenseo, eorumque nomina Brasílico idiomate, vel Lusitanico, quatenus vulgo notiora, exprimo; *Piracana*, *Piraumbu*, *Pirapinime*, *Carantia*, qui piscis est coloris rubri. Cyprinum nostrum Europæum æmulantem, sed paulo majorem. Cæterum *Carapantangele* percæ est similis. Quem vero *Cunapu* vocant, Lusitani *Mero*, Baravi, *Jacob Everfs*, in mari juxta & fluminibus reperitur. Huic similis est *Pirata apua*, sed non æque crassius. *Siobe* piscem *Carantia* per omnia refert, excepto colore & dentibus. *Beyupira*, *Guarapucu* cavallo & *Iaravallo* & *Carapitanga*, marinorum piscium facile sunt principes. Hi omnes quovis anni tempore capiuntur, & piscatoribus *Fundi Pisces* dicuntur, quod fundo semper adhærescunt. Nam qui æstate solum capiuntur, plerumque in superficie maris cernuntur, ut Auratæ marinæ, Hispanis *Dorades*; deinde *Pisado*, *Picudo* seu Lucius noster, *VVaribana* optimi palati, verum difficilioris concoctionis: *Corcovado* non multum absimilis, sed dorso caruleo, nimisque rotundo. Orbium, Scombrorum, Acuum, Rajarum multæ species edules. Præter hæc denique *Inpipiapre* veluti Tritones, Lusitanis *Peixe Mulhier* dicti, Balenæ, Vaccæ marinæ, aliaque prodigiola Neptuni pecora, inter quæ Delphini & Thynni insigni velocitate ceteros superantes, conspiciuntur. Lamia porro, Brasiliensibus Cacaon, Belgis *Hapen*, & ferræ quæ illis *Araguagua* nobis *Swæertvisschen*, inter rapaces primum locum obtinent. Illi formidabili ritu pisces non tantum, sed & homines sub aquis urinantes devorant: Hi perpetuum cum Cetis bellum gerentes, eorum præcordia gladio, acutissimis radiis horrescente fodiant, ut mare cruore tingatur. Cetorum enim præsertim mensibus pluviiis magna apparet copia, foetusque ibi edunt; mari autem recedente, contingit eos in vadis hære aliquando, atque hinc multum olei inde redundat. Quos vero volare videmus pisces, sunt edules, atque plus minus halecis magnitudine. His provida natura opinor alas addidit, ut hostes, qui omnes pisciculos minutos gregatim natantes persequuntur, evadant. Cujus rei non ignari piscatores, vivos hamis affixos profundo immittunt, magnoque fœnore illos redimunt.

Potus porro usitatissimus & longe saluberrimus (supra illum quem ex tot fructibus exprimi diximus) aqua est limpidissima, divinitus hisce regionibus concessa. Quæ jucundo refrigerio, Solis ardore & longo itinere fractos refocillare ac summopere recreare solet. Largius & crebrius pota, nullos in ventre vel hypochondriis flatus aut tormina excitat; neque ventriculum debilitat; sed melius quisque inde se habet: modo *ενδιδμδς* & regionis temperamento conformis fuerit. Atque hinc quidem illico sudores & urinas provocat, adeoque appetitum stomacho acuit, ita ut voraces incolas reddat. Illa quæ ex amnibus *Parayparatybi* fluit, à calculosis imprimis & articulorum morbis præservat; rarissimæque de duobus hisce malis quarerelæ sunt. Constat, plurimos beata admodum senectâ à tot ærumnis libera, centesimum attingisse annum, nec alium potum præter aquam toto vitæ curriculo gustasse. Cum enim aquæ hæ pleræque nive & metallis destitutæ è sublimi prolabantur & profundis è fontibus orienti obversis scaturiant, longo itinere assiduoque Solis calore excoquantur, dulcissimæ & tenuissimæ evadunt, nihilque subsident. Hibernis mensibus minus quandoque limpidæ, ob crebriores pluvias nec æque frigidæ. Æstivis ob auram intensiorem frigidissimæ sunt, nec tamen duræ, sed molles, leves atque concoctu faciles. Aquæ ex imbribus collectæ, leves quidem, sed calidæ & facile putrescunt, quod ex plurimis & diversis consistit, ravimque inducunt, nisi excoquantur. Quæ ex tumulis & montibus his, metallis fere destitutis, profluunt, iis qui ventre sunt duriore conveniunt. Si quæ vero aquæ saxa & ferrum respiciant, iis conducunt qui humidiori & molliori sunt ventre, quod ventres cogant & resiccent. Veterani non minus solertes sunt in aquarum differentiis gustandis, quam nostrates in diversis vinorum qualitatibus discernendis, quos imprudentiæ insimulant, si nullo habito discrimine aquas hauriant. Illi enim tenuissimas & dulcissimas, nihilque subsidentes hauriunt, quas sublimioribus locis (subtertaneis ob teporem neglectis) in urceis fictilibus, noctes diesque sub dio reservant, ubi invitis radiis verticalibus, intensissime ipso momento refrigerentur. Hippocrates Aphorismo xxvi. lib. v. Aqua quæ cito calefit & cito refrigeratur, levissima est. Æstuantibus tamen eam, licet gratissimam, nisi ossa condituræ ante degustata bibere non convenit. Cum è

contrario nostra pubes nautica & rustici, pessima omnino consuetudine, frigida largissime hausta, vinum stillatitium ob metum cruditarum superbibant. Quasi ejusmodi vehiculo opus esset, èque duobus hisce contrariis, hepatis aliorumque viscerum tonus nihil pateretur. Præterea militum & Afrorum promiscua turba, olente illo & nimio familiari potu, qui *Garapa* vulgo appellatur, se implent, quem caupones lucriones ex nigro saccharo & aqua conficiunt, & vix defœcatum, vili pretio divendant, additis nonnumquam foliis arboris *Acaju*, quorum calore vapores excitantur, citiusque inebriare faciunt. Conceditur tamen modice, si rite concinetur, vetusque factum sit.

Dilutum quoque alium ex aqua fontana, Saccharo & Limonibus à mulierculis nostratium confectum sani pariter ac ægri in deliciis habent. Vini Absinthiæ, cerevisiæ Europææ, vini imprimis adusti, maximum in his oris usum, quidam voluerunt, sed immerito. Vinum Rhenanum & Gallicum vel quod nimis suffimigiis infectum huc deferatur, vel delatum minus bene conservetur, minus sanitati conducit. Vinum Hispanicum per omnes Indias, quod per se sine arte subsistat, cæteris vinis Europæis longe est præferendum. Cujus usus modicus vespere facer, mane profanus. Nec leviter peccant, qui torridis hisce plagis paulo plus justo illud potant. Quippe numquam expertum est potus frigidioris excessum, tantum nocuisse, quantum calidioris, quicquid nasutiores refragentur. Galen. in Hippocrat. comment. lib. v. de Sanitate tuenda. cap. 12.

Hactenus de usu & abusu rerum, ut inde constet, hunc orbem habitanti, quibus & quo pacto tueri ac firmare valetudinem possit & debeat. Antequam autem de lapsa restituenda agamus, paucis perstringendum duxi, quinam morbi quæcunque anni tempora, constellationes, præcipue Lunæ, ætusque aquarum respiciant: quique inter diversas gentes, vel discrepantes vel communes sint. Primum quidem, cum ob constantiam & æqualitatem tempestatum, hæc plaga saluberrimam temperiem ex calido & humido sit nata verisimillimam, mutationes nec tam magnæ, nec tam crebræ, ut supra à nobis dictum, fiunt, unde certa salutis & longævitatatis indicia proficiscuntur. Quia, ut ait Hippocrates, mutationes temporum potissimum pariunt morbos: & in ipsis temporibus magnæ mutationes aut frigoris aut caloris, & alia pro ratione eodem modo. Semestri siquidem pluvioso, licet humiditatis prædominium, tamen à jugi Solis splendore, accipit moderamen. Quod si ex debito & tempestive fiat, annum proximum sequentem saluberrimum & à multis morbis immunem prænunciat. Semestre æstivum, rore copiosiore imbrium rarietatem compensat, & præsentiam Solis diurni lenit; utcunque tamen media æstate, nimirum Decembri vel Januario, sole redeunte à Tropico Capricorni, terra iis irrigetur aquis, quas pluvias de Acaju appellant: quibus si non prorsus destituantur, nec nimium obruantur, dum prædicta arbor floret, optime de Barbarorum messe & vindemia agitur. Hisce temporibus æstivis, sicut morbi citius desinunt, ita acuti ut plurimum & boni judicii sunt. Secundum illud: Ex constitutionibus anni (Hippocrat. lib. 3. Aphor. xv.) in universum siccitates, assiduis imbribus sunt salubriores & minus mortiferæ. Hinc laterales morbi, febres ardentes, raro lethales. Per siccitates enim febres acutæ fiunt, & siquidem annus maxima ex parte talis exstiterit, qualem effecerit constitutionem, tales ut plurimum quoque morbos expectare oportet. Verbi gratia, cæcitates vel diurnæ vel nocturnæ, dysenteria, hæmorrhoides, inflammationes ani, pruritus totius corporis, impetigines ex adusto sanguine generari contingit. Lepra autem & scabies incognitæ sunt.

Hibernis mensibus si Auster perpetuus corpora exsolvat, humectet, languidaque reddat, qui generantur morbi præcipue sunt febres putridæ, multa capitis ac ventris pituita (juxta illud Hippocrat. Aphorif. 16. lib. 3. Assiduis imbribus morbi fere fiunt, febres longæ, fluxiones alvi, putredines) lapsus cartilaginis ensiformis, albus alvi fluxus, hydrops, Hernia. Omnium autem maxime, oppilatio hepatis & ventriculi imbecillitates: quæ viscera simul cum anni tempore mutationes accipere solent. (Hippocrates de aëre, aquis & locis;) Spasmus, torpor, stupor, cæterique nervorum affectus in Indiis inter advenas frequentes sunt, atque præ cæteris, piscatores, fabri, pistorum illis infestantur. Porro pedum ulcera, tantæ sunt malignitatis, ut vix curationem, nisi æstate recipiant. Morbi alii ad alia tempora bene vel male se habent, sine medicamentis aliquando auctore Hippocrate. Plerisque tamen his morbis ætas non vacat; ad Aphorismum decimum nonum lib. 3. Quilibet in quibusvis anni temporibus morbi fiunt, tum exacerbantur. Atque hi omnes enarrati affectus huic regioni tanquam patrii sunt. Africæ autem oris occidentalibus Scorbutus, Cachexia & Synochus putrida. In Chili cæteris malis prædominantur, tanquam endemia, strumæ quidem in parentum semine latentes, sed ortæ potissimum ex aqua nivali, quæ illis ex altissimis montium jugis allabitur. In Java Indiæ orientalis insula (J. Bontius de medicina Indorum) Berybery, paralyscos species, familiaris est.

Quantum ad ætatem, infantia & juvenus, ut dictum est superius, morbis frequentioribus infe-

infestantur: senes vero rarioribus, Aphorismo 3. lib. 2. Et quædam ætates ad anni tempora & victus genera. Et paulo post Aphorismo trigessimono lib. 11. Magnam partem senes juvenibus minus ægrotant. Catharri, qui frigidioribus regionibus senes, hic potissimum infantes & juvenes infestant.

Morbi diversis in nationibus variant. Nostratibus, imprimis novitiis, sunt compositi plerumque & Chronici. Atque eorum longe plures morbis corripuntur frigidis quam calidis, quod à nocturno frigore minus sibi caveant & à diurno æstu calorem innatum evocari patiantur. Tum quoque ex nimia nutrientis cibi & potus ingurgitatione, calor naturalis instar flammæ imbecillis, cui multum olei confertim infunditur, suffocetur; unde corpora non solum non calefiunt, sed & frigida vitia gignuntur. Quippe tam pertinaces incurrunt vel viscerum obstructions, vel alvi fluxus, ut passim languentes decoloresque ac viva cadavera incedere videas. Lusitanis minus compositi, sed acutiores solent obvenire morbi. Brasilianis rari, iique acuti & simplices.

Quod si æstas admodum sicca fuerit, biliosis & melancholicis ob nimiam adustionem male est. Humidum siquidem, quod in ipsorum corpore adhuc reliquum est, calor depopulatur & deficcatur, partibus viscosis & crassioribus manentibus. Pituitosis hæc omnia è contrario obveniunt. Hyeme autem nimis pluviosa, teporibusque nimio flatu suscitatis, corpora non constringuntur, sed cerebrum nervique humiditate ac uligine opplentur, quæ, accedente ætate, æstuque, ac mutatione subito accedente, circa Æquinoctium Autumnale valde noxia. Nam quia venter à redundante humore liberari nequit, aquam intercutem, profluvium alvi ac difficultates intestinorum inde enascantur oportet. Sic mulieres quantumvis fœcundæ, non tamen concipiunt, crebroque abortiunt, aut si quando parturiant, difficulter fœtum eniuntur, eumque imbecillum ac debilem, brevique interiturum, aut certe valetudinarium.

Quod quidem potissimum de advenis mulieribus dictum sit.

Quantumvis tempus æstivum hiberno magis sit salubre, quoniam in Brasilia siccitas humiditati prævalet, naturarum tamen aliæ ad æstatem, aliæ ad hyemem bene vel male se habent. Proinde mulieres & infantes, cum corpore sint magis pituitoso; ætate melius quam hyeme valent. Contra, biliosa corpora & gracilia melius hyeme, pejus autem ætate. Et hæc quidem de intemperatis, quæ moderato contrariorum usu conservantur, corrumpuntur à simili. Contrarium vero in temperatis fieri consuevit. Caterum à morbis qui è vaporibus ex terra aut lacubus ortis, nascuntur, non est prorsus libera Brasilia. Cœlo enim existente turbido, & vento marino à terrestri victo, subito fiunt catharri & raucedines. Ab iis tamen qui Epidemici dicuntur, & à maligno siderum influxu, vitiosaque qualitate cœlitus dimissa, certis temporibus sæviunt, immunis semper fuit habita. Anno millesimo sexcentesimo quadragésimo & tertio, ætate admodum sicca anthraces apparuerunt. Tringenta annorum decursu semel dunraxat Afri ex Angola huc variolis laborantes deVecti, reliquos nullo malo contaminatos, ingenti mancipiorum strage, inquinaverunt. Pari propemodum modo contagiosa lues inter pecora domestica, hyeme pluviosa, aliquos greges depopulata est. Eo tamen malignitatis contagium ascendisse, ut pestis (sicut in Peruvia à tergo Brasiliæ fit) aut morbus pesti affinis, inde exortus fuerit, à nemine umquam compertum est. Quasi assiduitas Euri ab Oceano spirantis aërem serenet & quasi verratus adeo, ut seminaria contagii impediuntur, haud aliter à calido & sicco, quam sub Zonis temperatis à frigido & sicco extinguuntur. Morbi siquidem Epidemici quantum cæteris vulgaribus sunt vehementiores, tantum majorem aëri ad mutandum corporis habitum & ad pejus aut melius disponendum, inesse vim quam in dicta & cæteris non naturalibus apparet. Pleni & novilunio, imo & quadrantibus singulis, alterationes manifestas corpora recipiunt. Quo fit ut Medici non nisi necessitate urgente ægris medicamenta porrigant; tunc enim dolor exasperatur & pejus habet æger. Idem cogita de Solis motu diurno, cum supra fidem circa meridiem, biliosi morbi, noctu vero pituitosi ingravescant. Motus Lunæ diurnus singulis sex horis, non minus quam menstruus mutationes evidentes suscitans, observatu dignissima operatur. Singulis enim sex horis, modo accedente mare, morbum ingravescere, ac dolorem mitigari vicissim sex aliis, modo recedente, cruciatus paulatim minui, ipsi ægri testantur. Quod in acutioribus juxta ac minus acutis morbis, præcipue in iis qui è fluxionibus & plenitudine oriuntur, apparet. Adeo accrescentibus aquis, æstuque maris in plenilunium incidente confliguntur cum infirmitate nonnulli, ut etiam vitam cum morte commutaturi videantur, cum tamen vix quenkquam tunc interiisse meminerim. Plerosque autem pelago decrecente extingui ægrotos, quia præter aliorum testimonia, ipse toties experientia comprobatum habeo, confidentius affirmare ausim. Idem in partu fieri ab obstetricibus fuit observatum. Ita ut validissimæ hæ influentiæ & occultæ cœli qualitates, eosdem effectus nascenti & denascenti impertiri videantur, & hunc à vitæ angustis, illum à carcere & vinculis uteri materni absolvant. Hæc eadem de animantibus

brutis affirmant, quod à me tamen nondum experientia exploratum fateor. Aristoteles nullum animal nisi æstu expirare inquit. Plinius quoque Natur. Hist. lib. 11. cap. 102. ita de Maris & Lunæ potestate habet: *Quo vero conjectatio existit haud frustra spiritum sidus Lunæ aestimari. Et hoc esse quod terras saturat, accedensque corpora impleat, abscedensque inaniat. Ideo cum incremento ejus augeri conchyliæ & maxime spiritum sentire, quibus sanguis non est. Sed & sanguinem hominum etiam cum lumine augeri ac minui, frondes quoque & pabula sentire, eadem vi in omnia penetrante.*

A plurimis experientissimis viris accepi, Senes Emphyricos in praxi exercitatissimos, ad horæ spacium mortem sibi prædixisse; & tunc demum pronuntiasse postquam jam aquæ recessissent; cumque illum defluxum evasisent, spem certam concepisse ad sequentem recessum se fore superstitis. Quod ipsum ita contigit, temporeque modo dicto occubuerunt. Hæc ut admiratione digna; ita Medico perquam necessaria, ut de alterius salute suoque honore minus periclitetur. Hanc latentem naturæ vim anxie disputare, non est hujus propositi. Sufficiat per effectus scivisse, quod perturbatio hæc criticum, aliquando symptomaticum quid præ se ferat; pro dispositione naturæ aut virium materiæ morbificæ. Sicut enim nox, Aphorismo XIII. lib. 2. crism præcedens, agris molesta esse solet, quæ vero subsequitur levis, ita oppressio hæc aquis decrefcentibus desinens, quo gravior fuerit, eo levius & melius dispositum relinquit corpus, si modo requisita ad crism adsint: sin minus, mors eo certius subsequitur. Observandum autem quod hæc perturbationes noctu fortiores, quam interdiu existant. Quasi hi motus, Lunæ plerumque motum sequerentur, quæ noctu magis quam interdiu vires suas exerit. Porro crism observationes frequentissime occurrunt, modo præsentis & præteriti temporis constitutio rite examinetur; morbi natura dignoscatur, principium cæteraque morbi tempora non negligantur. Et totum hoc quidem in subiectis ad cœli soliq; hujus temperiem constitutis, verissimum comperies. Omnium autem maxime in Indis, eorumque ritu viventibus, felicius morborum eventum præsentire, plurimaque ex libris solum nota, experientia tandem confirmare licet. Crises sæpe perfectæ fiunt, & quidem tempore æstivo potissimum, quia magis constantia & æqualia tunc sunt tempora. Quapropter Hippocratis Aphor. lib. III. verissimum quotidie experiri datur. Constantibus temporibus si tempestiva tempestive fiant, morbi stabiles & boni judicii accidunt; inconstantibus autem instabiles & mali judicii. Sæpe quidem per hæmorrhagias, sæpissime vero per sudores, quos calidos & magna copia è corporibus fluentes, maxime salutes comperi, idque diebus imparibus, juxta Aphorismum trigessimum & sextum lib. IV. sin minus, ut ex defectu virium fit, & citius quam die septimo, malum. Nec minus crebro per fluxus ventris crises manifeste apparent. In quantum symptomatici fluxus alvi, miseros mortales perpetuo in his terris excruciant, in tantum natura critice per eandem se exonerare amat. Denique sicut longo alvi profluvio detento, vomitus, arte concitatus, prodest, ita sponte superveniens, sæpissime solvit morbum.

Cæterum, quemadmodum veteres morbos nonnumquam extinguere contigit; ita novos & cœli siderumque hoc influxu & terræ Australis temperie, generari constat. Nam præterquam quod astra, ær, anni tempora, aquarum & ciborum diversitas, ratioque vivendi prorsus alia, facile temperamenta immutent, accedit variarum nationum conjunctio. Sic Europæi cum Æthiopibus concumbentes *Mulatas*; cum Brasiliæ *Mamalucas*, ut vocant, progenerant. Afri & Americani Europæis, per quosvis familiares vivendi modos, sua mala communicant, & vicissim. Unde nunc implicati & diversi, nunc novi generantur morbi, qui exercitatissimos quandoque viros ita defatigarunt in praxi, ut circa morbi diagnosin, quam maxime vacillaverint. Ita ut in tanta rei incertitudine, non minus hi circa morbos endemios, quam illi suam olim in lue venerea, aliisq; id genus morbis dignoscendis & curandis, incertiam ingenue sint confessi. Donec tandem remediis exquisitioribus inventis, morborumque temporibus accuratius observatis, quosdam expulerint. Nonnulli morbi ex parte novi videntur, quia periodum, tempus, eademque accidentia non rite observant, curandi tamen ratione non semper differunt. Quæ omnia ut recte dignoscantur, solerti & sagaci judicio, multaque experientia opus est. Ego quantum temporis publicis curis suffurari potui, observationibus hisce colligendis impendere, iisque, quibus lampada, in Patriam remeans, lubens nunc tradere, impertiri volui. Spe certa fretus, fore, ut suo ingenio atque industria, ea quæ adhuc desiderantur, aliquando suppleant, aut si quæ minus recte dicta, candide restituant. Ingeniis enim, licet tenuioribus hisce conatibus, principii gravitas, incultaque barbaries facile patrocina-buntur.

GVILIELMI PISONIS, M. D.

LIBER SECVNDVS,

Qui agit

DE

ENDEMIIS & FAMILIARIBVS MORBIS IN BRASILIA.

C A P. I.

De Febris.

U^{TEM} AD MODUM multa in tam crassa barbarie cruda vel corrupta, arteque Hippocratica indigna reperiuntur: sic etiam non pauca utilissima, antiquitatem redolentia, quæ vel eruditissimos Medicos advenas disciplinæ subijciunt, observanda occurrunt. Quippe cum multarum artium rudimenta vel ab ipsis animantibus brutis (quibus benigna mater natura arte insita imprimis curandi morbos destitui noluit) ad nos redundare fatendum sit. Quis dubitet ab his mortalibus licet remotissimis à dogmatica & rationali medendi arte, non plurima nobilissima & secreta remedia atque antidota, medendique modos veteribus incognitos, quotidie ad posteros derivari? Quibus paulatim ad manum traditis, & tandem quasi in succum & sanguinem à Rationalibus conversis, doctorum Scholæ & libri superbiunt. Experientia enim tum authorum testimoniis constat, omnes passim fervidarum plagarum Incolas Empyricos, morborum causis neglectis, sumpta indicatione à morbis & symptomatibus ad duo potissimum auxilia, scilicet evacuandi & refrigerandi præcipientes ferri atque ibidem subsistere. In quibus medendi conatibus, quantum vel sibi consent, vel deficiant, solertiores facile viderint: ex hac qualicunque Medicina Brasilianorum à me per septennium observata & quam potui succincte tradita.

Java, vasta illa Indiæ orientalis Insula, octavo circiter à linea Æquinoctiali sicut Brasilia gradu versus Austrum, ab intermittentibus febribus habetur immunis, paucosque morbos qui certam periodum cum intermissione observent, illic grassari testatur J. Bontius, in Indiis quondam Archiater. Morbis autem epidemiis & pestilentialibus, tum Synochis putridis, omnibusque febribus continuis habitatores affliguntur. Idem de Angola, ejusdem nobiscum latitudinis gradu, à Medicinæ peritis Jesuitis accepi. In Regno Peruano & Chilensi provincia, regionibus à tergo Brasiliæ oppositis, sed frigidioribus, promiscue pestem, omniumque febrium genera, sicut in Europa reperiri, testatur senex Hispanus, quondam in Potosi practicus felicissimus. Brasilia peste, cæterisque epidemiis & grassantibus quidem plane destituitur: non æque tamen febribus, Synochis & putridis, cum impeditæ circulationes & ventilationes, facile obstructions & putrefactiones generent, accedente fructuum fugacium & horariorum nimis frequenti usu, ac ambiente aëre calido & humido.

Febres continuæ ardentes ex bile eruginosa ortæ & cum furore aliquando insurgentes, omnium sæpissime hic reperiuntur. Tertianis quoque cæterisque intermittentibus veris & spuris, hæc terra non caret, quæ cum exquisitæ & simplices non raro sint, vehementius citiusque terminum solent absolvere. Nostrates imprimis Baccho indulgentes, præter jam enarratas

febres

febres, Quartanas non minus hic quam in Europa graves, licet minus durabiles incurrunt, quod ingentem adustionem recipiant humores æstate existente sicca, ob consumptionem tenuissimi, & permansionem acerrimi & crassissimi. Quibus, malo existente in Hepate, non raro Hydrops succedit.

Quotidianæ rarissime hic dantur. Cum Galeno asserere audeo, me numquam quoque ullum juvenem aut virum, natura calidos utcunque & biliosos, iis febribus corripì vidisse, excipe pueros voraces, hyeme imprimis existente calida & valde humida. Ephemeris ob accensionem spirituum, vel ex sola mora sub Sole verticali experimur, quas multa frigida irrotatione per totum corpus facta, Empyrici restituunt in athletis, instinctu naturali, an Hippocratis & Galeni præceptis ducti, ignoro.

Hi plerique morbi prognosi & curatione aliquando ab Europæis differunt, iisque partim ex veterum institutis, medemur. In quibusdam vero, Regioni, victui, cæterisque admodum ab Europæis diversis, plurimum concedendum. Empyrici solertiores synochos illas atque ardentis continuas promiscue sanguinis creberrima missione, tribus modis, scilicet venarum arteriarumque sectione & cutis scarificationibus institutis; accedente frigida potu & sola pitisana ex radice *Mandioca* facta, passim emendant. Nonnulli vero potioni ex aqua fontana, cum sacchari momento & recenti Limonum succo, ad syrupi consistentiam coctæ, se fidunt, eamque calidam felici cum successu reiterant, bis terve de die, atque hoc modo turgentem fervidum illum humorem, aciditate tanta fremant sedantque: sicut in olla bullienti sæpe contingit.

Somnum per externa soporifera, eorundemque haustus conciliant, (ad amara quoque Ægyptios confugere testis est Prosper Alpinus) tum imprimis cum intempestivæ, ut solent, comitantur vigiliæ, atque febris subjectum effoeminatum, atque ab immoderata forte venere exhaustum, corripuerit, ut Lusitanis pariter ac Indis frequentissime contigit. Tunc enim præsens jactura virium & spirituum humorumque accensio, magnis illis remediis evacuantibus omissis, per narcotica, quæ coagulo sint ruentibus humoribus, restitui postulat: quod totius corporis, præcipue capitis Unctione & diversis medicamentis, accedente viscida quadam & frigida materia è ramulis cardui littoris contusa, instituitur.

Porro neglectus in horum morborum principiis, ut ubivis terrarum, ita in Indiis nocet; nec attendendum ad Avicennæ consilium, qui non nisi post concoctiones, venas secandas præcipit, principio & statu morbi jam elapsis. Febres enim acutæ quæ mentem dejiciunt, adeo invalescunt, si ipso statim initio magna illa enarrata remedia non adhibeantur, ut non raro lethum secum trahant. Ita ut post secundum diem non movendum, quod motum non est: imo in acutissimis turgente materia sæpe post primum, ob exolutas vires filendum sit. Cujus rei veritas ut experientia deprehensa in Græciæ insula Co, sic indies magis magisque in Brasilia elucet. Atque has quidem sanguinis evacuationes inter advenas & nostrates potissimum strictius observandas censebis, quod Lusitanorum calori assueta corpora, amplis vasis, raraque pinguedine infarcta; Indorum solida, densa & compacta tutius & diutius fatigare licet. A prima namque infantia ad ipsam usque senectam (quæ utraque valida & firma ut plurimum esse solet) cito, tuto & jucunde non tantum Chirurgi, sed amici prospero successu, venas incidunt. In illo Rhasin, in hoc Avicennam imitantes, invitis tot Galeni aliorumque veterum interdictis. Celsique illud dictum lib. 11. respiciunt, non quæ ætas sit, neque quid intus in corpore geratur, sed quæ vires sint. Ea tamen cautione, ut quantum Europæis & Borealibus iteratione & promptitudine præstent; tantum illi quantitatè, quæ unica vice sit, deficient. Nec unquam Hippocratis præceptum assecutos memini, ut ad animi deliquium sanguinem emiserint, quod requisita ad id uno subjecto raro concurrant. In vegeto & juvenili plethorico corpore vix septem uncias excedunt, quater tamen, imo quinquies die eodem feliciter incisionem repetunt. Raro hirudinibus, quæ sunt Europæis minores, utuntur. Scarificationibus autem frequentissime; tum & cucurbitulis corneis rite applicatis, phlebotomiæ defectum in mulieribus pinguioribus, senibus debilioribus & infantibus molliori carne præditis optime supplent. Solus cornearum cucurbitularum apud Americanos usus existit; eæque sunt taurorum parvæ perpolitæ, quibus altera extremitas latissima, altera angustissima parvo meatu constat, quas non igne vel aqua calenti, sed oris suctione, retracta respiratione cuti validissime affigunt, reiterantque pro libitu. *Quam tutum & validum sit remedium usus cucurbitularum contra plurima mala externa & interna, præter Galenum & Celsum, Oribasius de Herodoto refert lib. v 111. cap. 17.* Hoc idem faciunt sanguinem volentes trahere eadem cute scarificata, hincque copiosior quam cucurbitulis educi solet. Verum dictæ illæ magnæ scarificationes absque cucurbitulis, nec attrahendi modo nec sanguinis quantitate cum Europæorum conveniunt, quippe eæ raro cultello, sed spinis arborum vel dentibus piscis Lamie profunde instituuntur, non in malleolis ad veterum normam, aliisque externis membris sicut Ægyptii alii-

aliique solent, sed femoribus, suris, brachiis & omnibus torosis corporis partibus, vulneraque aqua calida irrorant. Hac ratione libras sanguinis educunt, non secus ac per venæsectionem, plurimumque adeo differunt à cucurbitulis scarificatis. (Oribasius peste laborans duas circiter sanguinis libras per scarificationem eduxisse sibi cum successu, de seipso testatur.) Ut vero doloribus scarificationis succurrant, antequam opus aggrediantur, non solum frictionibus, sed & manuum vapulationibus crebris, stuporem quasi membris inferunt. Peracto opere ea succis & balsamis leniunt anodynis. Atque hoc solo remedio plurimos affectus, febres imprimis non raro restituunt, internatque partes nobiliores à noxiis liberant humoribus absque multa virium jactura.

Cæterum religiosi sunt in præscribenda diætâ. Sæpius & stâs interdium horis cibant. Defectum enim quam excessum ægris plus semper in Indiis quam alibi nocuisse, multis experimentis ratum habent. In quo tamen medium cordatiores tenent, juxta illam Septalii animadversionem XXI. *Errores in tenui victu prævalente indicatione virtutis, deteriores in defectu; prævalente morbo, deteriores in excessu; in pari indicatione, pares errores.*

Porro syrapi & condita refrigerantia & putredini resistentia cordialia, hæc ab illis maxime probantur: Syrup. de *Murucuja* (quod est celebre illud granadillæ pomum) Limoniis, Aurantiis eorumque floribus. Fructus *Mangaba*, *Vbipitanga*, ficus indicæ fragrantioris, *Iamaccaru* dictæ: pulpa cucurbitæ majoris & pomi *Iamipaba*: tum pyrorum & prunorum puniceorum; quæ *Araca* & *Guajaba* vulgo dicuntur, cocta aut saccharo condita, melones item aquaticæ sive citrulli, Balancias vocant Lusitani. Tum & radices succulentæ arboris *Embi* (quæ dignitate & sapore citrullis haud cedunt) niisice ardorem & sitim exstinguunt, viresque imprimis restituunt, quibus Empyrici, quod ægri in Indiis citius prosternuntur; atque serius quam qui frigidiores plagas incolunt, convalescunt, cautissime semper consulunt. Quamobrem morbo licet profligato, inquisitissimam vivendi rationem diutius institunt, adeoque cavent, ne vel soli auræ subtilissimæ caput exponant convalescentes, ut ex nostris Belgis quosdam paulo rigidioris vitæ regiminis prævaricatores, ab ipsis prorsus derelictos viderim. Neque enim concedunt, ideo solummodo in frigidioribus terris, prædictiones fallaciores imperfectasque fieri crises, quod acris cibi potusque crassioris, tum humorum & morborum compositio major sit: quin & ab ea, quæ ipso morbi principio, uno perperam in progressu peraguntur.

Si purgandi sit necessitas, usque adeo abstinere à medicamento fortiori, ut ultra Tamarindos vel Mechoacanæ recentis condituram vix ascendant, atque ad clysteres confugere malint. Quamvis tamen solertiores dispensant, ne nimis impingant in præcepta Hippocratis: quippe cum humores unde febres hæ nascuntur non in alvo, sed in venis contineantur, eligunt pharmacum, quod humores è venis educat: qualia sunt purgantia proprie dicta. Cæterum constitutio & temperamentum Regionis, victusque ratio simplicior, & alia, dirimunt facile litem, utrum majus haberi debeat remedium, venæ sectio an purgatio: adde, quod tum criticæ hæmorrhagiæ, tum praxis quotidiana, circa morborum rationem & curationem, phlebotomiæ prærogativam satis demonstrat. Quæ cita, parva & crebra, eaque omni diei noctisve hora instituitur. In quo nec Ægyptios plane imitantur qui à summo cibo, nec Europæos nostros qui jejunis solis sanguinem educere amant. Sed medium tenentes inter utrosque, mane ad concentrandas vires, lypothymiasque evitandas offam condituræ cum modico frigida potu præferendam existimant.

Si vero & venæsectione & purgatione evacuatio institui postulat, licet minus tutum illis habeatur, alvum laxare antequam vena fuerit incisa; medicinæ tamen consultiores, nimis lubricam compescere, astrictamque laxare solent. Arteriotomiam, urgentibus vigiliis, phrenitide, febribus, cruciatuum magnitudine, & membranarum capitis affectibus, præsertim inveteratis, admittunt: licet ob difficiliorem illius sanguinis restrictionem, minores in summis artubus arterias, quam majores aperire malint.

Catharsis vero, tarde potius, benigne & raro fiat, oportet, tantumque in hisce meridionalibus terris postponenda, quantum in septentrionalibus præponi solet, sive conservandæ valetudini, seu morbo tollendo fiat: quod tamen strictius inter primos incolas, quam advenas septentrionales, victu crassiori utentes, chronicisque morbis obnoxios, observandum est. Ad hæc licet anni tempestates inter se differant parum, similesque sibi multum sint ut alibi dictum est; sub Solstitio tamen hiberno, Sole Cancrum ingrediente, tum quoque sub Canem & ante Canem, ob ventorum meridionalium tepores, & humiditates prædominantes, non æque facile instituuntur purgationes. Idem cogita de Solstitio æstivo, quod in Capricorno fit, ob nimias siccitates: si exhibendum sit purgans, id fiat mane ante Solis ortum, ne purgationis tempus ultra meridionales fervores protrahatur. Æstate potissimum per superiora, quod ob bilis dominium, nimiumque fructuum usum plurimi sint faciles ad vomitum: Hycme vero

per inferiora corpus purgare convenit, ob redundantiam pituitæ, imprimis si materia peccans infra septum transversum hæreat, ad Aphorism. 4. lib. 1v. Cujus necessitas si tanta in Græcia, in Brasilia facile major erit. Quippe Picrocholoicato qui dicuntur, lævitatibus intestinorum infestari solent, purgationesque per superiora haud facile ferunt: Aphorismo 12. lib. 1v. Si quis medicamento ex officinis deprompto potius, quam nativo medicari velit, consideret quæ simplicia magis vel minus durabilia, ut sunt potissimum, Rhabarbarum, Cassia fistula, Turbith, Zalap, Scammonea: Electuaria fere omnia. Infusiones, succi, fructus & flores omnes pectorales, Radices Præoniæ, Angelicæ & Bryoniæ: Valeriana, Althea, Meon, semina frigida majora, hordeum: Farinæ, & si quæ sunt alia, nobiliores partes deponentia ac terrestres retinentia, modo nihil alienum acquirant: Gutta camboides vero, Aloë, folia Senæ, Colocynthis, aliaque hujus generis, imprimis extracta chymica & mineralia, vix ullum detrimentum è mora patiuntur. Hinc dubium plerisque artem medendi profitentibus hæret, quare sub Zonis torridis, medicamentorum simplicium dosis in officinis excrescat: cum tamen à præceptoribus edocti sint, tutius fortiora medicamenta, majorique quantitate in terris Septentrionalibus subministrari, ubi lapsus virium & humorum accensio minus extimescenda. Quamobrem diversitatis hujus ratio altius petenda, quam è solis medicamentis, (nam licet recentissima & maxime vegeta, non tamen tam valide quam in patria, operantur) potissimum quidem, ex dispositione individui; quod sub hoc cælo calor vitalis, ab extraneo ambiente attractus, minusque concentratus, debilius agat in id, quod à circumferentia ad centrum trahere debet. Porro circa medicamenta præparandi modum ab Europæis differunt Americani, quod remedia ex diversis composita admodum aversentur, sed simpliciora in quovis medendi genere amplectantur, quod in plagis his fervidioribus corpora nostra minus composita non usque adeo irritent: adde quod nuda & genuina efficacia simplicium clarius elucescat: cujus indagationi strennue incubuisse in hoc novo rerum incognitarum mundo non inferioris utilitatis fore existimo. Præterea Lusitani æque ac Brasiliani Empirici ex aqua limpidissima, nativi medicamenti infusum raro igni, sed aëri & rori matutino versus Orientem exponunt. Ex quo frigidiuscula aura, subtilissimusque ros vicem correctorii attenuatione sua præbet, dum medicamenti acrioris & calidioris vires moderatur, terrestresque partes ab aëreis efficacia penetrabili separat. Eximiæ utique est efficaciæ ros Brasiliæ: pecora namque & homines æstuantibus & à spiritibus diffusis fractos roborat, si prata mane paulisper obambularit. Adhæc urinam provocat, concentrandoque colorem nativum ingeminat ac appetitum perditum restituit. Quid denique boni aut mali, vel extus vel intus adhibitus præstet, in morbis particularibus dictum est.

C A P. II.

De Oculorum vitis.

Merito quidem Hippocrates lib. de Aëre, aquis & locis pag. 37. & alibi, oculorum mala, tum imprimis lippitudines duras ac vehementes meridionalem plagam habitantibus familiares esse, tum quoque iis quibus carnes calidæ & siccæ sunt, testatum reliquit. Inter Brasiliæ enim calamitates haud postremum locum sibi vendicant oculorum mala, milites præ cæteris & penuria pressos sparsim non gregatim infestant, vivendi facultate vitiata & corrupta. Ex his quidam Sole occidente, quod minus lucis præbeatur, quam opus est, maxime tempore plenilunii: nonnulli crepusculo matutino videre desinunt. Prior affectus *νυκτῶπις*, posterior *ἡμερῶπις* Græcis dictus. Quibus si pertinax capitis dolor accedat & non in tempore remediis succurratur, periculum est ne prorsus tandem cœcutiant, vocaturque *Gutta Serena* sive *ἀμαύρωσις*. Omni quidem anni tempore, sed æstate potissimum sicca quæ aquarum exors sit, invadit hic oculorum affectus advenas, juvenesque vix indigenas infestat, rariusque nunc quam olim dominatur. (Quod nostrates quondam adventitii, rerumque Americanarum ignari, multorum morborum origines nondum habuere prospectas, quas postea edocti evitarunt, eorumque principia declinare didicerunt.) *νυκτῶπις* hæc sponte sua curatur, aliis ad septimanas sex imo menses totidem protrahitur, nec rara recidiva est. Duplex est hoc malum. Externum quando nubecula transparentes vel non transparentes superveniunt. Internum, cum nihil omnino exterius in oculo apparet. Posterius hoc priori frequentius infestat, & difficilius curatur. Vtrumque externam & internam causam fomitem habet. Pauperes & milites gregarii, corruptis salitis sæpe alimentis vescuntur. Aquis præterea stagnantibus, vinoque ardenti rancido ac fæculento uti videas. Addo,

Addo quod intolerabilis ille solis verticalis percussus, ad exustum & torridum littus (quod non raro plantas pedum viatoribus comburit) oculorum aciem vehementer obfuscet & debilitet, usque adeo, ut sine specillis viridibus vix tutum sit, meridiano tempore, apertis oculis, littus legere. Sicut sapissime in castris Illustr. Comitis Nassav. à me est observatum. Accedit, quod per vastissimas hasce regiones iter agentibus, ardentissimoque Solis fervore tostis, spiritus visorii prave afficiuntur & debilitantur; catarrhi quoque ad nervos usque opticos solvuntur. Mox delassatis, porisque apertis & tot sæpe noctes sub dio, luna plena, flante mediterraneo vento recubantibus, fluxiones figuntur.

Hæc incommoda oculorum atque caligines, incolarum ritu, hoc modo tolli & felicissime emendari solent. Primo interdictis illis alimentis, quæ diu in penuariis recondita, mucorem atque situm contraxerunt, in eorum locum recentia, sicca, temperata substituunt, quod labefactato ventriculo spiritus visorii crassis & vaporosis halitibus facile inficiantur, oculorumque acies non leviter obtundatur. Præterea tam æstum diurnum, omneque objectum justo fortius; quam frigus nocturnum, quod caput replet, arcent. Ad hæc fortiora cephalica purgantia aliquoties repetunt. (Hippocrat. lib. de visu, commendat quæ caput purgent; tum cervicis scarificationes.) mox venas temporum & post aures aperiunt. Dein rasis capillis, aspergines, cucuphas adhibent. Sternutatoria ex pulvere Arboris *Guabiraba* & Tabaci momento, cæterisque similibus exsiccantibus apprime præparant. Masticatoria item ex radice *Laborandi* non exiguum sane usum præstant, modo tempestive exhibita, nullam noxam irritatione inferre queant. Cucurbitularum cornearum & hirudinum quoque usus, imprimis in cervice, commendabilis est. Tum & setones in nucha, cantharides, fonticulos denique applicant, eodem modo quo in Europa, ad corroborandum visum, ardoresque oculorum extinguendos. Tum in hoc externo & interno; tum in aliis oculorum affectibus, aquam, quæ ex fragrantè illo flore arboris *Guabiraba* & è canna Saccharifera recenti destillat, eximia virtute polere, quotidie experimur. Tum & ros simplex, vel dilutus cerussa cum lacte mulieris; denique liquor ille præstantissimus ex spinis arboris *Zamouma* expressus, oculisque infusus vel circum circa illitus, visum acuunt & corroborant. Externo autem oculorum vitio cum nubecula ovum recens adhibent ad duritiem coctum, additis tribus Sacchari Candi & pulveris *Guabiraba* partibus, & una vitrioli albi. Ex quo liquor exprimitur, qui cubitum ituri oculis immittitur. Idem quoque præstat aqua *Manipuera* ex radice *Mandihoca*, quæ licet pota venenosa habeatur, oculis tamen prodest, visumque emendat. Quod si malum ulterius reniratur, fumus contriti carbonis è cortice *Guabiraba* & Tabaci in oculos ægroti insufflatur; mox masticato allio jejuno ore, linguæque impositis *Guabiraba* cineribus, cilia ejus identidem lambuntur. Caniabro cuidam Medico familiare erat remedium hoc sequens. Aqua ex albumine ovi destillata, cum viridis æris momento, qua rite præparata cum aqua florum Auræcorum & *Guabiraba* oculi lavantur. Præter remedia modo dicta, Lusitani æque ac barbari idiotæ sincrasia quadam visum restitui testantur jecore piscis Lamiæ recenti vel sale paulum condito, manducato. Quod ipsum I. Bontius de Indis Orientalibus memorat. Quo videtur quoque spectare illud Hippocrat. dictum lib. de Visu. Unum aut duo frustra prout maxima devorare potest de hepate bubulo cruda, in melle tincta exhibeto. Mihi utriusque enarrati remedii felicem subinde effectum videre contigit. Hisce potissimum remediis accedente tenui diætâ curatio absolvitur; modo æger à supra dictis causis externis & internis sedulo, diuque etiâ restitutus sibi caveat, præsertim cum intus dominatur affectus, nervusque opticus dudum receperit fluxiones. Atque hæc quidem mala plenilunio imprimis ingravescent. Unde humores moti non parum augentur, quo tempore caputpurgia evitare præstat.

C A P. III.

De Spasmo.

Cum nihil fere moderatum sub hoc cœlo corpora sublunaria recipiant, æstus & frigoris excessus haudquaquam evadunt. Unde fit, ut, sicut acutissimi & calidissimi, ita frigidi imprimis & Chronici morbi in Indiis magis sint familiares, quam in Europa. Et inter acutos quidem facile primus fatale hoc Spasmi genus, Græcis *τετισμός*, Belgis *Tetklem*/ nuncupatum: quod frequens admodum est, dictoque citius hominem stantem sedentemve invadit, & rigidum tanquam statuum, nunc Tetani, nunc Opisthotoni instar, tenet. (Hofman. Institut. lib. 3. cap. 86.) Ita ut per intervalla miserando spectaculo retrahatur & concidat. Vnde tandem fit, ut Spasmo cynico interveniente, ablataque respirationis ac deglutiendi facultate (ob convulsam credo diaphragma & oesophagus) terrificæ nonnumquam symptomata concurrant & murmur quoddam horridum, Epilepticorum ritu, exaudiat. (Vide Hofman. ibidem

paragr. 6.) Nonnulli vero tardius, citraque tot dicta accidentia corripiuntur, dentibus primum stridentibus, ore mox distorto, adeoque occluso, ut vi ac speculo ferreo effringi debeant si deglutire & respirare velint. Tunc quidem non raro suffocationis periculum incurrunt, excrementaque retinere nequeunt. (Hippocr. in Coac. præn. 355. ex vulnere convulsio lethalis.) Infestantur potissimum hoc affectu vel levissime vulnerati, Piscatores, Fabri, Pistoris: tum quod interdum madidi ac sudore æstuant, ab ingruente nocturno frigore sibi non cavent; tum quod crassiori & veteri alimento assueti advenæ obstructions lienis graviores incurrant, indeque quasi novum & calamitosum Scorbuti symptoma nascatur. vide Sennert. de oris convuls. & Scorbuto. Tempestive itaque remedium adhibeas oportet, sin minus, ante quartam & vicissimam à convulsione horam, æger succumbit.

Primum, si nullum grave contraindicans obstet, confestim vena secanda est, mox acribus clysteribus, aliquoties reiteratis insistendum. Posthæc sudorifera ex Alexipharmacis, Theriaca, Diascordio, cornu Cervi & Rhinocerotis, bolo armena, exhibenda. Symptomata enim & curatio, malignum quid adesse testantur. Quod si protrahatur morbus, decocto Salsaparillæ, corticum Guajaci, Chinæ radices, quæ *Iupicanga* dicitur, Sassafras, *Iaborandi*, *Betis*, *Nhambi*, aliarumque ejus generis, Brasilianorum indigenarum herbarum, succurrendum est. Hæc subsequantur balnea humida & sicca, fumigia è stercore caballino, cum Benzoin, Anime & similibus aromaticis. Post hæc sudoribus alte absterfis, frictions validæ instituendæ sunt. Mox inunctio colli, spinæ dorsi, partiumque vicinarum succedat ex oleis & balsamis appropriatis, nativis & exoticis. Æger perpetuo probe cooperiatur, calideque maneat in conclavi, corpore perpetuo sudore diffuente. Sæpe & modice cibetur, ob lapsum virium, bibatque calidum. Neque raro, si prædicta observentur, eluctatur; præcipue vero si febris, vel alvi quoque profluvium superveniat, quod evacuet materiam convulsivam translatam è nervis ad venas. (Hippocrat. lib. IV. Aphorism. 57. Spasmo aut Tetano vexato, febris si accesserit, morbum solvit. Et Coac. 358. Convulsiones autem derepente ortas febris solvit ac alvi fluxus) Sin minus; medicusque ac ipse æger vel astantes officii immemores, vel levissimo errore, antequam materia peccans victa fuerit, commissio, certo certius de vita erit actum. Quod aliquando accidisse memini, ore arte clauso, ac motu convulsivo immaniter per paroxysmos, maximis cum doloribus & ejulatibus insurgente.

C A P. I V.

De Stupore.

INter Chronicos Brasiliæ morbos familiares est ille qui nervos tentat, altumque membrorum torporem inducit. Cujus naturam nemo, quod sciam, tradidit. Eum Lusitani appellant *Air*, quod ab aëris inclementia & ex incompleta obstructione, intemperieque frigida nervosarum partium oriatur. Pituita enim lenta & glutinosa, loco spirituum, nunc ex capite promanans, nunc è spinali medulla in artus destillans, facile nervos occupat ac tendines brachiorum vel pedum, vel utrorumque simul infestat: accidente refrigeratione non tantum nervorum, sed & venarum, arteriarum, carnis, membranarum, cutis. Id ex dissectione Æthiopis, ex hoc stupore dum viveret laborantis, animadverti, cujus nervi frigido & tenaci phlegmate obducti erant. Sensus non in totum tollitur, pulsu existente exiguo & debili cum profundo & obtuso dolore, pondereque membrorum summo, ac cum titillatione subinde sensus oberrat. Stupentis sensus ac titillationis vera ratio ex Rod. à Veiga Comm. in Galen. de locis affectis petenda. A paralyti differt quod sensus hinc perpetuo adsit, licet sæpe molestus. A Spasmo, quod convulsivis motibus utcumque destituatur, quia artus prolongantur non contrahuntur, humore frigido & humido in juncturas se insinuante, ita ut ligamenta & nervi inde laxentur. A Beribery distinguitur, quod hoc malo divexatis, membra minus contremiscant. Aliquando præter medullasam nervorum substantiam, membranosam quoque cum paroxysmis ac vehementibus doloribus tentari comperi, præcipue circa vesperam ac æstus maris vicissitudinem. Usque adeo invalefcit hoc malum, ubi subjectum suum acriter invaserit, ut ob maximos atque continuos cruciatus, facultates omnes de tono dejiciat. Affectus potius ærumnosus ob diurnitatem, quam lethalis per se; nisi forte recidivus ex alio morbo, ut sæpe fit, spirituumque defectus subsequatur: cum mentis & vocis interceptione, ad sententiam Hippocratis lib. I. de prædiction. Vocis interruptiones cum exsolutione, stupore detinente sunt periculosæ, tum & illa quæ subito in utramque partem translabuntur. Multis enim ex obstructione morbis supernascitur, iisque præ cæteris succedit, qui mali judicii sunt & translatione symptomata formidabiles sunt. Quibus si accedant gravitates & acuti capitis dolores, convulsiones fieri solent, quod ab Hippocrate in Coac. confirmatum est. Citius evadunt ægri,

ægri, si febris accesserit, quæ non talis sit, ut frustra ciendo tenaces humores oppressionem faciat, sed acuta quæ nervos & musculos iis liberare, intemperiemque frigidam exsiccando corrigere valeat. Illis vero qui calori diurno aut frigori nocturno caput & lumbos derepente exponunt, solutione vel compressione pituita in nervos partesque vicinas labitur, ibique radices agit. Adeo ut paucos ante trium vel quatuor mensium decursum, quosdam ne anni quidem intervallo, restitutos viderim. Vix subito unquam, sed plerumque sensim & per gradus invadit magnus hic morbus, ac magnis generosisque remediis propulsari postulat, quibus defectus virium non raro contradicit.

Primo, aër non nisi à solis radiis repurgatus admittatur, ventus imprimis nocturnus, aura frigidiuscula excludatur, quod sudantibus illis maxime obsit, porosque permeando perspirationi resistat. Noctu aër suffimigiis tepesciat. Potus sit vinum dilutum actu calidum vel decoctum ligni Sassafras nativi. Cibis optimi, sicci tamen esto nutrimenti. Aves montanæ, perdices, phasiani, palumbi, cæterique id genus alites tosti ægro exhibeantur. Si elixatis plus delectetur, rore marino, salvia, majorana & aromatibus condiantur. Allium quoque & cepas piperque Brasiliense, si febris non impediatur, atque evacuationes jam institutæ fuerint, adjiciantur, quæ ex jusculis & lacte caprino pota, robur addidisse ac multum profuisse memini. Semel atque iterum purgationes instituantur ex Mechoacana indigena, quæ recens & succulenta sit, additis correctoriis è spica Nardi & Zinzibere, tum & stimulis ex Hermodactilis & colocynthide, si extractum Mechoacanæ in pilulas redigatur.

Ad hæc balneis & suffimigiis siccis potius quam humidis, nempe stercore caballino, cum thure, myrrha cæterisque similibus accensis ad decem plus minusve dies utatur. Mox post haustum decoctum Sarsaparillæ & Sassafras, altis frictionibus sudores abstergantur, collum, scapulæ, totaque dorsi spina ad focum fideliter inungantur: accedente adipe colubrorum indigenarum. Consultum quoque validissimo per cucurbitas corneas sucu spiritus attrahere, tum imprimis per altas illas scarificationes partem affectam liberare. Tandem si necessitas urgeat, ferro candenti cutem pertundente, membra languida roboranda, lentaque nervorum pituita digerenda est. Convalescente ægro, noctes diesque partes affectæ ita obtektæ sint ut nullum aërem admittant, sitque exercitium & membrorum perpetua agitatio. Mira equidem tum tuendæ sanitatis ergo, tum in plerisque morbis sanandis, frictione & unctione frequenti incolæ præstant; illam in frigidioribus & chronicis, hanc in acutioribus adhibentes. Quæ remedia lubentes advenæ imitantur, & ut par est ex legibus artis, hæc & plura medendi Empyricorum genera moderantur. Quæ passim docet Galen. lib. 2. De sanitate tuenda, & Celsus cap. 14.

C A P. V.

De Catarrhis.

Rarissimis destillationibus veterani incolæ, creberrimis advenæ juvenes & pueri molestantur: Eæque vel à frigore nocturno, astricto & compresso capite: vel à caloribus æstivis, rarefactis carnibus exoriuntur. Quæ plurimas sæpe noxas vel per se vel ratione partis in quam fluunt, secum trahunt. Æstivo æque tempore, ac pluvioso oriuntur, humoribus capitis in fauces, quandoque in asperam arteriam partesque diffitas decidentibus. Quemadmodum enim omnia oppleti capitis symptomata in primigenia febre (teste Hippocrate & Galeno) statim enascuntur; ita non minus aliquando vis Solis ciere catarrhos animadvertitur, è cujus assiduitate maxima interdum mala oriri solent. Ut enim aqua stillatitiæ, subtracto aut extincto igne, profluere cessant; ita catarrhus ab intensissimo solis calore suscitatus, non prius subsistit quam æstus deferbuerit. Hyeme pluviosa, perpetui redundantes humores viscera laxiora pervadunt, unde tusses, tabes præcordiorum, maxime vero ventriculi oppletiones, alvique albi fluxus (qui cerebrales vulgo practicis dicti) cum phlegmate ex capite descendente, proficiuntur: (vide Aphorif. 30. lib. 7.) Quid quod ipsa nervorum paria, spinalemque medullam invadunt, quod humores oppido mobiles, partiumque facultates retentrices minus validæ in his terris deprehendantur. Maxime vero homines recens sanitati restitutos, recidive quasi iteratoque corripiunt Catarrhi, tanto impetu, ut omnes pene nervos occupent, unde cæcitates in opticis, stupores & tarditates in sensoriis & motoriis excitantur. Atque hæc omnia graviora oriri existima, si ventus è continenti oriundus ante diluculum, apertis sudariis caput & pectus frigido malignoque vapore subito feriat, transpirationemque cohibeat. Porro si quando contingat virilem vel senilem ætatem stillicidiis è capite, vagisque artuum doloribus (*Curimentos* vocant Lusitani) tentari, diuturni & curatu difficiles esse solent: qui tempore plenilunii, tum accedente & retrocedente mari, præsertim post solis occasum, exasperantur

usque adeo, ut missa causa, solis sæpe symptomatibus occurrendum sit. Si utroque remedio scilicet purgationis & venæsectionis utendum sit, præcedat venæsectio ex Galeni præceptis, ut moti humores divertantur, fluxusque è cerebro excidentis sistantur.

Catharticis validis & cephalicis ex alto pituitam provocare, haud consultum habetur: sufficit enim instituisse unam atque alteram purgationem ex sequentibus catapotiis, quorum confectio hæc est. Recipe Aloës Socotrinæ, Gutta Camboid. an. p. 3. Colocinth. Gummi ammoniaci med. part. aceto vini acerrimo dissolvantur, ponantur in vase vitreo ad solem, dein fortiter expressa & percolata materia exponatur rursus donec contraxerit consistentiam massæ pilularum, cujus dosis est à ℥j ad ℥j S. His si forte ruens humor refragetur & gravius periculum minetur à stupefacientibus, quod eximii sint in simili necessitate profectus, non ulterius abstinendum; quæ tamen cautius exhibenda, quandiu signa repletionis in capite & pectore apparent: nam tunc eorum loco sudorifera, frictiones & unctiones præferendæ: maxime vero, ubi acres destillationes viscera & membra jam diu obsederint. Recipe summities *Basourhina*, radices *Aninga*, *salsa do Praya*, *Betiis*, *Lauro silvestre*, *Iaborandi*, *malua d'Isco*, *Casca de Cepipira*, *folhas Tapoarandiba*, *Caaroba*, *Camara*, *Pimente silvestre longo*. Ex quibus, accidentibus foliis myrti, & radicibus *d'Araca*, balnea & fomenta concinnentur, partesque dolentes aliquoties laventur. Mox spiritu vini & thure liquefacto stupa aspergantur. Frictiones denique ex oleo Ricini, Chamomeli & Myrti Americani, in quo thus aliquandiu maceratum sit, instituuntur.

Præ cæteris probatur linimentum, quod ex pinguedine vermium tostorum *Iarumai* & venenosa rana *Cotorâ*, conficitur. Postea emplastrum ex præstantissimo Elemni gummi *Iticaiba*, nuce myristica, caryophyllis, rore marino, adipe capræ & pice, partibus afflictis apponendum. Quod ab empyricis & rationalibus, prospero eventu instituitur. Fonticulorum denique necessitas, si ullibi, his terris magna est, modo temporius, ob majorem humorum mobilitatem, inferioribus æque ac superioribus membris applicentur, quia veluti per cloacas, noxiam sentinam à nobilioribus partibus detinent, & æque existenti morbo quam præservationi valetudinis opem ferunt. Adde masticatoria, quorum principem locum facile obtinet *Iaborandi* decantata illa radix, quæ mane modice manducata, grato acore pituitam attenuat & educit.

Cibus sit temperatus ad caliditatem & siccitatem inclinans, totalisque abstinentia à Venere & Baccho. Ad hæc ab illa perpetua vicissitudine noctis atque diei sibi caveant, ne modo calor, modo frigus, quid moveant, quod incautis advenis familiare est. Probe tegantur ut sudores fluant, ne ventus aut blandiens aura admissa fluxiones magis concitet. Postremo potus sit defecatus ex aqua fontana, quemque *Vbiraeé* cortices, sarsaparilla, sassafra, liqueritia nativa ingrediantur.

Caterum cum cerebrum pituitæ esse fontem Medicorum princeps affirmer; eam partim gignit, partim calefactum, ut sæpenumero hîc fieri solet, è toto corpore trahit, ac rursus in pulmonem demittit, eumque exulcerat aliquando, unde Tabes enascitur. Cujus peculiarem curandi modum operæ pretium duxi paucis addidisse. Cum enim non minus beato cælo soloque hîc Americæ tractus gaudeat, quam Italia vel Græcia, Galenum imitari lubuit. Qui ut tabidos ad Insulam Tabiam; ita ego ad saluberrimum montem mari vicinum, pulmone laborantes ablegare sum solitus, ædibus versus ortum apertis, Euroque expositis, occidentem vero spectantibus, obrectis. Quod quidem non mensibus pluviis sed æstivis fieri convenit, cum eximia illa aëris tenuitas & siccitas, pulmonis ulceribus amicissima, collapsis visceribus vitalibus robur restituat. Adde, quod præter aquam Olindanam à Sole excoctam, illa quæ circa Paraybam scaturit, sulphur nonnihil sapiens, admodum conducit. Accedit avium silvestrium infinita copia, lac caprinum, præ cæteris vero pulmenta, emulsiones, boleti, placentæ è *Tipioca* exsiccantes & consolidantes, quæ reliquis alimentis medicamentosis facile palmam præripiunt. His addantur aquæ florum Aurantiæ & *Guabiraba*. Loco conservæ Rosar. illa quæ ex fragrantibus prunis & pyris granatensibus fit præstantissima, substitui solet. Navigatio quoque modica circa littus, cælo ac mari clementiori, animo & corpori proficua habetur ob motum aërisque mutationem.

C A P. VI.

De Prolapsu Cartilaginis Mucronatæ.

MORBUS ille cujus Codronchius, Sennertus & alii videntur meminisse, *Spinela* Lusitanis appellatus, interque Endemios habitus, non infrequens in his terrarum oris grassatur. Fernelius meminit v. 1. Patholog. cap. 3. singultus orti ex compressione ventriculi à costæ extremo.

tremo. Hanc cartilaginem prolabi non posse, incurvari posse putat Hofman. Institut. pag. 494.

Corporis totius languorem inducit, cum dolore Stomachi, aliquando vomitu, summa respirationis difficultate, quæ ex refrigeratione pectoris musculorum, tum imprimis mucronatæ cartilaginis prolapsu & compressione oritur. Hinc mox ex dejectione appetitus magna virium imbecillitas subsequitur, & atrophiam minatur. Chronicus est morbus & frigidus, non tamen lethalis, nisi ex accidente, paulatimque invadens & cognitu in principio difficilis.

Hispani Empyrici primum, ut putant, ejus signum ex inspectione & contactu colligunt brachii ægroti, in quo si valvularum instar nodos comperiant, morbum hunc adesse pronuntiant. Differt ab oppilatione cachectica, quod pectoris hoc vitio molestati, vultu tamen dejecto & tristi, non tamen decolor & livido sint, nec pondus aut duritiem utriusque hypochondrii sentiant: tum comedendi quoque concupiscentia primæque concoctionis instrumentum langueat. Frequentius forte est, quod pauci sententiam Celsi lib. 1. cap. 2. tam stricte observari debere existimant, quando ait. Si quis interdum se implevit, post cibum neque frigori neque æstui neque labori se debet committere. Pectore enim denudato in publicum prodire, ventoque se exponere nocturno, pectoris, & ventriculi refrigerationem & coctionis defectum causatur. Curatio autem discutientibus, calefacientibus & corroborantibus, tam internis quam externis absolvi postulat. Interna sunt pilulæ stomachicæ, Tabellæ diarrhod. abbat. Aromat. & similia. Vinum generosum & guttæ aliquot Balsami de *Copaiba* dissoluti: decocta Salsaparillæ Sassafras, cum semine Anyfi & Cinnamomo, pugilloque pulveris *Nhambi*. Juscula, quibus utitur æger, croco terrestri *Vrucu*, pipere Brasiliensi sativo & silvestri, & si nihil impediatur, capis atque allio condiantur.

Externa sunt, cucurbitulæ siccæ multoties reiteratæ, manimarumque regioni appositæ. Mox stomachi & pectoris inunctiones ex oleo cortic. aurant. Artemisæ & Mentastr. Scutum dein stomachale, ex herbis corroborantibus; atque confortans tandem emplastrum succedat, quod sit compositum ex decantato illo gummi *Icariba*, ovorum vitellis, croco, oleo de *Copaiba*, balsamoque *Cabureiba* admixtis.

Non indigna observatu topicorum & externorum omnium remediorum necessitas, quorum insignes effectus videre est etiam ab ipsis morborum principiis: tum quod eorum efficacia cutis & carnis poros patentes altius penetret, quam in frigidioribus regionibus; tum quod viscera nobiliora in morbis admodum languentia, cerotis & inunctionibus refocillantur, viresque manifeste acquirant. Cucurbitulas quoque corneas, quæ per exiguum foramen solo fuctu ex alto trahant, omnes pariter in celæ felicissimo successu applicant. Ego tot prosperis effectibus motus, usum earum Chirurgis nostris commendavi, iisque in colicis cruciatibus & ventris fluxibus sanguineis sistendis, atque principio atrophie membrorum occurrendo, insigni profectu sum usus.

CAP. VII.

De Obstructionibus Viscerum Naturalium.

VBique terrarum conservatio humani corporis, inter alia in circulatione sanguinis motuque perpetuo, intra Tropicos, ut plurimum, vehementiori consistit. Qui si inordinatus, pertinacior plerumque & graviores vel obstructions vel fluxus concitare solet. Hinc sanguinei illi ac perniciosi ventris fluxus non immerito Indiarum pestes habentur, cum inter morbos acutos nulli tanta vehementia grassentur, aut plures mortales è medio tollant. Qui quoniam ex variis causis, potissimum vero ex impedita transpiratione primam originem trahunt; de frequentioribus obstructionibus, quæ visceribus naturalibus superveniunt, antequam ad fluxus descendo, pauca præmittam. Mesenterium, Hepar, Lien & Intestina, à ventriculo multa patiuntur mala, qui, licet per se tot morborum causa non sit, tamen ab intemperantia vivendi toties tentatus, vegeto suo calore tandem destituitur, crassisque ac crudis humoribus obsitus, officio rite fungi non potest. Neque ventres hyeme in his terris calidiores, sicut in Europa, testante Hippocrate, sed frigidiores potius sunt, multoque humore abundantes ob crebras pluvias aëremque calidum & humidum, ac proinde pauciori alimento indigent. Juvenes imprimis adventitii, maximopere hoc malo affliguntur (veteranos enim obstructionibus rarius infestari videas) tam ob saburram cacochymicam, recens ex itinere secum delatam, quam, quæ ex immoderato fructuum crudorum, tum cibi potusque foeculentis & compositi immodico usu contrahitur. Enimvero promiscua multitudo, nunc necessariis ad sex res non naturales destituta, modo eisdem abundans, facillime obstructions incurrit. (Optimis namque cibis & plurimi nutrimenti supra modum assumptis morbos frigidos

gene-

generari, experientia & ratio docent.) Potu vilissimo ex sacchari fecibus & aqua confectio, tum vino ardenti ex eodem potu concinnato, avidissime se ingurgitant, unde ebrii sæpe ac æstuant, torique sudore diffuentes, humi procumbunt, ac malignis vaporibus ex terra ascendentibus corpus denudatum per integras noctes exponunt. Quo fit ut venis arteriisque corporis oclusis, circulatio & perspiratio illico cessent, moxque tonus ventriculi & robur Hepatis enervetur. Unde debilitas ex intemperie frigida cum multo labore & lassitudine spontanea, tantaque nausea succedit, ut ferendis cibis ac medicamentis impares sæpe existant. Cui si forte initio non succedat febris, consuetam perspirationi viam aperiendo, visceraque exonerando & roborando, hæc mala subsequi videas, manente tamen priori calamitate. Chylus siquidem crassus & crudus, quia minutissimas venas mesaraicas permeare haud potest, eas obstruit, suumque jecinori, intestinis, cæteroque corpori, non quam debet, sed quam potest, ministrat. Hinc functiones naturales impediuntur & ob diaphragmatis sympathiam, ex pondere Hepatis & Lienis enatam, magna comitatur respirandi difficultas: accedunt sudores præterea frigidi in partibus superioribus, summus virium languor, durities atque murmur utriusque hypochondrii, denique ex ventilationis defectu febris & sitis. Quid, quod suffusio flavæ bilis ex schirrroso & obstructo Hepate prognata sæpe se jungat, sicut de India Orientali (cum qua America plurimos morbos habet communes) testatur Iacobus Bontius. Unde tandem hydrops non solum sed Metastasin Phrenitis subsequuta fuerit, manente dejectione pul-tacea & stercorea à bile in venas regurgitante. Si quem singulari naturæ beneficio à tot ærumnis vindicatum constet, hoc per liberale alvi profluvium & biliosum nonnumquam contingit: hinc enim obstructions fluxu tolluntur. Sed antequam ad ipsam curationem, quæ medicamentorum adminiculo fit descendas, optimam & strictam dietam per multum temporis instituas. Illa potissimum sit ex cibo recenti, partiumque tenuium ac digestu facillimo. Potus sit aqua fontana. Venæsectio si non febris præsentis respectu, saltem futuræ confert. Quippe causa morbi remota licet frigida habeatur, complicata tamen & composita eousque calores concipit postmodum, ut Hepatis quoque inflammatio merito extimescenda sit.

Blandioribus primo medicamentis incidentibus & aperientibus, ne vires dejiciantur, tormenta cruditatesque ex alto provocentur, insistendum, ut sunt radices herbarum *Acaricoba*, *Iuripaba*, *Caapomonga*, *Pagimirioba*, *Papyrapecu*, *Alcacu*, *Aguape*, *Araca*, *Aguaxima* coctio. Limonium & *Ibirae* unde aposcemata ex arte conficiunt, & aliquandiu reiterata felicissimos effectus edunt. Ventriculi debilitari, emplastris Stomachicis ex gummi *Icicariba* & melle silvestri per os exhibito, succurrunt incolæ, si febris absit. Denique vinum in quo dragmæ duæ radices *Ipecuanha* maceratae fuerint: tum castaneam nucis *Anda* ægroto propinant; ut tuto materiam præparatam exturbent per alvum.

Quoniam vero de iis morborum causis, quæ ad Scorbutum quoque faciunt, egi, pauca hæc de ejus curatione addam. In Mari potius quam terra viventes affici hoc malo solent, qui missis salitis, rancidis & sæculentis cibo & potu, solo cibo potuque recentioribus, fructibusque hortensibus restituuntur. Inter hos primas tenent nuces quas *Cocos* appellant, quarum liquor, medullaque præterquam quod gulæ lenocinentur, saluti prosunt, ut & mala aurea, circea, eorumque succus recens, melones aquatici, Tamarindi, *Caraguata*, *Guajaba*, *Ananas*, *Murucuja*: Brassica denique marina ut portulaca, recens condita aceto, admodum conducunt. Potus sit ex aqua fontana, Limoniis & Saccharo. Accedat corporis motus quam possibile fuerit. Atque his solum remediis, missis cæteris pharmacis, paucorum dierum spacio, si non cum aliis compositus sit gravioribus obstructionum morbis, pristinae multi sanitati redditi, corporis vigore vel cum Athletis certarunt.

C A P. VIII.

De Oppilatione Hepatis & Lienis.

SI quis morbus popularis, hæc sane est oppilatio hepatis & lienis, quæ vere endemia censeri debet. Est nutritionis defectus cum angustia pectoris, difficilique respiratione & lassitudine spontanea, ex obstructione hepatis & lienis orta. Nullus Chronicorum in nosocomiis nostris hoc ipso frequentior, præcipue mensibus pluviis existit. Clam gliscit & paulatim invadit morbus, unde difficulter sæpe ejus principium cognoveris. Per se haud semper lethalis, nisi forte mora diuturniore hydropem comitem aut subsequentem habeat, aut alium quenquam recidivum secum trahat. Sicut morbi articulares, nisi opulentiùs viventes invadere amant, & ob id ægritudines divitum appellari solent; ita hæc oppilatio, duntaxat penuria pressos molestat. Milites macie confectos ac mortua veluti corpora passim incedere videas vultu decolore & pallecente, adeoque in cibum inhiantes, ut perpetua fame eos laborare credas.

Stoma-

Stomachus siquidem debilis, iustoque calore destitutus, facilius congerit, quam felicius digerit, suoque munere rite fungi non potest, unde prima concoctio impedita, & chylus obstructo mesenterio male distributus, à secunda in Hepate corrigi non potest. Hujus mali causa antecedens potissimum est frigus intromissum, perspirationem & circulationem sistens, composita tamen & mixta, ex dissoluta & inordinata vivendi ratione. (Aërem pro respiratione attractum, non minus ventriculum & intestina ingredi, quam pulmonem, eleganter probat Hofmannus Institut. pag. 354.) Fit enim plerumque ut viatores longo tempore exhausti, intensissimoque Solis ardore æstuantes, ad gelidissimos lacus vicinos properent, stimque immodicis haustibus extinguant. Quibus ubi ad Oinopolium ventum est, potum *Garapa*, ejusque extractum sive Spiritum affluentius superbibunt, frigida calidissimis miscentes. Quo fit, ut visceribus, & præcipue naturalium nobilissimis, non exiguum damnum inferatur. Præter hæc, putrescente, mucida ac difficiliore concoctionis carne, larido item olente & rancido vescuntur. Pectore & ventriculi regione semper detecta, sudoribusque diffuentes humi procumbunt, pluviis insuper ventoque nocturno se exponunt. Quid mirum si Lien officii immemor, Jecorisque tonus lædatur, & viscerum horum valde obstructorum pondus, diaphragma deorsum trahat, & liberum illius motum impediat. Unde mox respirationis ac ventilationis defectus existit. Ex quo imperitiores præcipuam & primam mali causam pectori attribuerunt; quamvis non injuria videri possit pectus per consensum laborare, ex nimis interrupta & difficili respiratione. Videatur locus notatu dignus apud Galenum 4. de locis affectis, cap. ult.

Signa manifesta existentis morbi sunt ex colore livido, lassitudine spontanea, respirationis defectu, visu vitiatu, temporum ac colli arteriis plus solito pulsantibus, duritie arque ardore utriusque hypochondrii & febre lenta. Quamobrem cum similem in Scorbuto habitum cachecticum, iisdemque remediis aperientibus & aquas ducentibus curari à selectioribus practicis testatum sit, quis dubitet hunc affectum non simul componi ex Scorbuti quadam specie.

Quod si radices egerit malum, annum circiter, aliquando etiam longius durat, rarissime senes & viros affici videas. Infantibus, puerisque advenis imprimis, æque infestus morbus ac juvenibus; illis pene nullam eluctandi spem, his meliorem plerumque relinquit.

Ego, sicut in multis aliis, ita in curatione hujus morbi, consuetudini & disciplinæ hujus regionis me subicere sum coactus, eo tamen moderamine, ut diætam pharmacia exciperet. Nam quicquid etiam viri peritissimi oblucentur nihil tamen antiscorbutica & hydragoga aut certe parum proficiunt; quod semina mali relicta postea morbum denuo repullulare faciant. Cæterum incolæ antequam ad medicamenta generalia descendant, per octo aut decem, plus minus, dies certam vivendi formulam ægris præscribunt. Primum in locum editum ac salubriorem concedere jubent, ædibus qua meridiem & occasum spectant probe obtectis, & vento austro excluso. Ad hæc variis lacticiiniis & acetariis ex portulaca imprimis & Soldanella recentibus, carnibus denique bene tostis vesci, aquam fontanam, cum vel sine semine anisi & liquiritia bibere: ante omnia motum corporis, quod ob difficiliorem respirationem sedentarii sunt, injungunt. Atque hæc omnia toto curationis tempore, quæ circiter duorum mensium intervallo absolvitur, rite observari imperant. Diætâ hoc modo instituta, robustioribus Antimonium vel vitriolum Romanum porrigunt, quibus succedunt syripi præparantes ad incidendam materiam: Dein ipsius mali quasi antidotum per triginta, quandoque quadraginta dierum spatium concedunt, prout morbi pertinacia & ægrotantis natura exposcunt. Recipe pulveris *Vbiracé* (cujus quoque pugillus simpliciter tempore intermedio ex ovo forbili prodest) Scoriarum ferri an. ʒij. millii Indici ʒj. fabarum minorum, cucurbit. amar. sem. & pulpæ, foliorum Senæ an. ʒj. Quæ minutissime trita inque pulverem redacta exhibentur ad ʒj. mane & vesperti tantundem pulmenti è *Tipioca* cum Saccharo. Quibus vires paulatim restituantur: exercitatione corpus fatigant, quotiescunque dosin præfati pulveris assumerunt. Mox restituti à cursu, epulis facilis concoctionis & digestionis iisque recentioribus se refocillant.

Præterquam enim quod in omni medicamento quod chalibem vel ferri Scoriam recipit, motus corporis conducere videtur; ita in hoc morbo præcipue, in quo facultates naturales sunt oppressæ necessario requiritur; secus enim statim à pulte sumta, de onere conqueruntur ægri; tum quod utræque illæ excretiones urinæ & sudorum minus suscitentur.

Chalybis usus laudatur à Celso lib. 4. cap. 9. Etiam sine subsequente motu vel exercitio chalybs in lecto cum fructu ab ægris assumitur. P. Zacchia de mal. hypochond. pag. 138. Sudorem non convenire in usu chalybis. idem eodem loco dicit. Tum quoque lienem per lotium vix expurgari posse probat Septal. 7. caut. 62.

Mirum forte videbitur nonnullis, remedio hoc populari, tam gravem morbum radicatus extirpari posse; verum cum basis medicamenti sit chalybs & cortex *Vbiracé* (quod est Guajacum Brasil.) quorum hic primo gradu calidus, tenuium partium, dulcis &

aromatici saporis, mēfaraicas & Hepatis vias valide aperit; ille lentos in omni viscerum oppilatione humores incidens, maximeque lieni sit destinatus, merito cæteris remediis præfertur.

His itaque omnibus accurate observatis, plurimi convaluerunt. Nisi forte aliquid pejus in hepate delitescat; quod accedentibus reliquiis & debilitate viscerum, recidivam faciat. Quapropter consultum, ut sublato mali fomite, morboque expugnato, ex artis præscripto, decoctum Salsaparillæ simplex, dictis religiose observatis, aliquandiu exhibere. Tamen si autem hæc medicamenta eorumque utendi methodus, neque ratione, neque experientia, destituta sint, & minime improbanda; necesse tamen ad rationis amussim ea exigere, & nonnihil inventis addere vel tollere.

C A P. IX.

De Hydrope.

CUM multi sint morbi in hac alterius mundi regione nobis cum Europæis communes; tum illum inter præcipuos referendum censeo, qui aqua intercus Latinis dicitur, pueros atque juvenes præcipue infestans. Illis enim præter requisitas cæteras causas ex imperita educatione & transpiratione impedita, his ex vivendi intemperantia aquisque palustribus viscus illud sanguificationis affligitur, omnisque generis hydrops vel primario inducitur, vel secundo alii morbis ut Cachexiæ, Ictero, Dysenteriis, quartanis febribusque acutioribus male expurgatis, ut Hipp. passim comprobatur l. de affect. succedit. Quemadmodum omnes hepatis affectus in hisce Indiis facilius & crebrius quam in frigidioribus plagis generantur; ita non adeo infeliciter curationem recipiunt ii qui non ex alio morbo nati fuerint. Facilius tamen quam cæteri morbi recidivam patiuntur. Hinc cautio in prognosi & curatione exsurgit, secundum illud Hipp. effatum. Hydrops qui Medicinæ revenit ac concedit, desperatus est: præcipue si ex alio morbo, quod sæpe fit, profectus fuerit. Quippe si atonia hepatis vel scirrhus; extinctio item caloris sanguifici; omnes denique alienatæ vel impeditæ virtutis sanguificæ causæ inferantur, multum quidem solatii ea remedia ægotanti tunc conciliant, quibus abdomen & pedes detumescunt: sed cessante Medicina (à qua necessitas fractæque vires sæpe nos recedere cogit) morbus à perennitate causæ morbificæ renascitur. In cadaverum dissectione, eorum imprimis, qui ex Anasarca aut Ascite laborantes interierant, quandoque hepar colore albicante rimisque fatiscens reperi, ne vestigio quidem sanguinis in jecinore appatente. Vnde facile liquet quæ spes aut desperatio Hydropis à visceribus captanda sit. Contrarium vero non raro contingit, si à vitio solum tertiæ concoctionis, ut vocant, malum hoc cadat in subiectum visceribus bene moratis, cæterisque requisitis præditum. Tunc enim & per cognitæ & latentes vias insperatæ excretionem, naturæ & medicamentorum virtute, tum per alvum utramque felicissime; tum per circumferentiam corporis transpiratione recuperata, egeruntur. Quas vias si sponte sua natura inveniat, non exiguum solatium ægotanti præstat, quod verba Hipp. in Coac. de Hydrope c. xix. sentent. viii. comprobant. *Iam vero ineunte Hydrope, si aquosa incidat diarrhæa cruditatis expers, morbum exolvit, secus enim eger non morbus tollitur.* Si vero medicamentorum adminiculo opus, consultius hoc per Perirrhæam quam diarrhæam instituitur, quoniam difficile est excretionem illam hydropici humoris susceptam, ex lege critica per intestina perficere. Tum alvus, arte liberaliter mota, merito in his terris suspicionis plena habetur, quod in diuturnum imo lethiferum profluvium non raro degeneret. Perirrhæa tutius aquæ educuntur; tum ob majorem in visceribus pororum apertionem; tum ob eximiorum medicamentorum indigenarum affluentiam, quæ aperiendo, siccando, astringendo mirabiliter sane curationem absolvunt. Quippe non raro contingit, ut sola radice diuretica *Caapeba* (in tractatu simplicium dicta) ex vino vel aqua *Paraybensî*, subinde ægro propinata, latex intercus fuerit eductus. Idem præstant mirabilis Peruanæ, *Caapomonga*, arboris filiquosæ radices, *Iaborandi*, Sassafr. Carcaparill. liquiritia, radix quæ Chinæ dicitur, cortic. Limoniorum & prunorum Granatensium, radices *Iuripeba* & *Malva d'Isco*. Quibus nativis utpote recentibus & validissimis, plus confidentiæ quam exoticis effatis & ad nauseam sæpe reservatis, ponendum est. Theriacam & alia ejusmodi quæ per sudores dissolvendi & educendi vi polleant exhibuisse oppido conducit, quod per laxiores abdominis & viscerum poros multi evaserint. Alvus purgatur commode sequentibus remediis. Pillulis Panchymagogis nostris supra descriptis, quæ Guttam Camboid. recipiunt; Nec non Mechoacannæ recentis vel fœcula, vel extracto. Quorum ulteriorem præparandi modum videre est in capite de fluxu albo. Balnea conducunt quæ parantur ex foliis piperis longi, mali aureæ, *betel*, artemisiæ, salviæ silvestris, *Camara*, *Bafourinha*, lauri silvestris, althææ, *Albahaca* *Iaboarandiba*, aliisque quam plurimis. His adstringentia addi solent, ut sunt *Cebipira*, radices prunorum & pirorum Granatensium, fructus & folia Myrti Silvestris. Inunctiones ex prædictarum herbarum oleis instituuntur. Accedit oleum ex corticibus Auriac. & citri destillatum, quod

quod valide corroborat & digerit. Non exiguo quoque commodo Paracenthesis, quæ maxime asciti convenit, solet institui, idque ex lege Magni Præceptoris, ubi sexto Epidemion. *Aquosos cito secari debere præcepit.* Quod per epicrasin ter quaterve uno die, mediantibus perpetuis corroborantibus fit. Sin minus ob virium jacturam licuerit, pedibus ex leucophlegmatia tumentibus, cutis supra & infra talos, inciditur. Plurimi ex ulcere in crure, modo sponte orto, modo igne comparato, curantur. Multis denique profuit navigatio, vomitusque à motu aliquoties concitatus mediante Pharmacia & diata convenienti, aërisque siccitate perpetua.

Cæterum Herniæ in ventrem inferiorem, præcipue vero in scrotum descendentes, non raro hydropum comites sunt. In expeditionibus per aspera & confragosa loca milites armati iter facientes hanc calamitatem incurrunt: mox fracti, toto corpore æstuant, frigidissimam restinguendo calori affluentius hauriunt; somnumque sub aperto Jove capiunt. Hinc flatus generantur, & peritonæum nonnunquam rumpitur. Ratio vero curandi eadem quæ in Europa, fomentis scilicet, inunctionibus, ligaturis & similibus.

CAP. X.

De Lumbricis.

Quam nihil in hac orbis parte à putredine sit liberum, omnes quicunque sub zona torrida vivunt experiuntur. Unde insectorum, maxime vero vermium tantus proventus, ut nihil propemodum intactum ab iis relinquatur. Eodem modo cum Microcosmo seres habet, quem non minus quam totum hoc universum, varii generis vermes identidem exagitant, tamque viscera intus puerorum juxta ac adultorum; quam forinsecus vulnera atque ulcera, à calido & humido ambiente, miris modis infestant. Hi Chirurgorum opera, quæque vulnera & ulcera mundificant, profligunt; illorum curationem perficere, totque latentes hostes exturbare, leve non est, propter ingentem conceptæ putredinis propagationem. Hinc febres graves, ne dicam & malignæ, generantur, aliaque symptomata subsequuntur. Quippe non solum ano & intestinis familiares, sed sæpissime quoque ventriculo reliquisque visceribus nobilioribus vermiculos innasci, anatome notum fecit. Qui cardialgias, deliquia animi, palpitationes cordis, stridores dentium & horrores nocturnos inferunt. Unde fit, ut his malis divexati, cachexia, multoque halitus foetore, viva veluti cadavera, vix mortem effugiant, nisi forte ipso morbi initio summum studium adhibeatur. Theriacam, non infimæ alias dignitatis, ob febrium incendia raro admittendam censent. Barbarorum æque ac nostrorum usitatissima ac præcipua remedia sunt, recentes fructus acidissimi *Caraguata* dicti, eorumque liquor destillatus, idque exigua quantitate cochleari exhibitus, ob vehementiam addito mellis silvestris parum. Semina citriorum recentia ex syrupo Arantiorum & *Caraguata* propinata, multum prosunt. Olei arantiorum & Citriorum præstantissimi, quod ex corticibus per alembicum elicitur, guttulæ quinque vel sex cum dictis syrupis, vermibus tum cardialgiis ventrisque torminibus contrariantur. Laridum recens ano immisum, si lumbrici in intestinis inferioribus hæcant, eos expellit. Dein nuces arboris *Angely* ab indocta multitudine valde commendantur; sed quia nullam in hoc efficacissimo remedio observant Dosis, simul cum lumbricis, vitam infantibus aliquando intulisse memini. Licet autem à quibusdam animantibus instinctu naturali, ut & ab Indis & rusticis validioribus atque ætate provectioribus tuto contra hæc & alia mala expectatur, tamen, ob indomitam vim, iusta dosis ac præparatio requiritur. Nimium siquidem est, quod dimidium scrupuli excedit, sicut postea suo loco latius demonstrabitur.

CAP. XI.

De Ventris Fluxibus.

Viscera naturalia oppilata, ac toties ab humoribus qualitate & quantitate peccantibus laecessita, tandem exonerationem moliuntur. Et tunc quidem fluxus varii pro diversitate partis affectæ & naturæ humoris vel bene vel male morati, sequuntur. Unde vel critici, vel symptomatici judicantur. Sicut enim ex intemperie ventriculi & chylicationis frustratione, symptoma Lienteriæ se prodir, & fluxum hepaticum læsa hepatis substantia & venarum mesaraicarum regurgitatio profert: Præterea sicut intestinorum eorumque venarum erosio, ulcus dysentericum; ita ani exesio inflammationem & putredinem causatur, quæ *Bicho* Lusitanis dicitur. Adhæc orgasmus acerrimi humoris ex aëre & fructibus calidis & humidis prognatus, choleram, multasque colicas passiones producit. Horum omnium proximæ & immediata causæ impeditæ transpirationes vel obstructions non sunt; sed illorum potissi-

num qui diarrhæa & fluxus alvi vocantur. Sin vero ab aliqua acrimonia & malignitate materiæ morbificæ, vel atonia partium incidant tales, qui Dysentericæ fluxus hepatici vel cholericæ appellantur, symptomatici habentur. Diarrhæa simplex, vel ex arte, vel per se facile & cito curationem recipit; sin minus in peiores fluxus degenerat, qui vel ex calida aut frigida materia oriuntur. Qui ex frigida, album alvi profluvium sine febre vocatur (excipitur autem ille quem Galenus ab adipe, à calore igneo liquefacto proficisci testatur) quando nimirum crudus ac pituitosus humor perpetuo delabatur, ægrumque absque magno dolore paulatim languescere facit. Atque hic quidem fluxus omnem promiscue ætatem, hyberno potius quam æstivo tempore infestans, ad multos sæpe menses, nonnunquam ad annum durat. Tamen si sine febre minusque lethalis sit quam cæteri, non inter eos censeri debet tamen, quem Hipp. in prædict. l. 2. s. 2. mitem & parum durabilem esse tradit; quod hic diuturnus & difficilis admodum deprehendatur. Cum hujus mali causa sit cruditas pituitosa redundans ex frigore, quæ transpirationem & circulationem impediat, collecta, & à præcipuis corporis partibus ad intestina abeat, curatio primo à clysteribus abstergentibus qui mel silvestre imprimis recipiant, incipit. Interim corpus syrupis aliquandiu similibus præparatur. Dehinc ad radicem *Ipecacuanha*, tanquam ad sacram anchoram, confugiendum, qua nullum præstantius aut tutius, cum in hoc, tum in plerisque aliis, cum vel sine sanguine, fluxibus compescendis, natura excogitavit remedium. Quippe præterquam quod tuto & efficaciter tenacissimos quosque humores per ipsam alvum, sæpissime autem per vomitum ejiciat, & à parte affecta derivet, vim quoque astringentem post se relinquit. Non enim vomitus solum sponte superveniens, ut ait Hipp. Aph. 1 s. l. 6. sed & arte concitatus, sub eodem Aphorismo comprehendendi potest. Illud vero hoc modo perficitur. Dragmæ duæ Radicis *Ipecacuanha* in ℥iij. vini coctæ, vel per noctem maceratæ, cujus infusum cum vel sine oxymelis ℥j. exhibetur. Postridie semel atque iterum pro re nata, secunda imo tertia ejus decoctio repetenda, tam quod ægri debiliores eam facilius ferant; quam quod astringentia ejus vis tunc magis efficax appareat. Cæterum nuces *Pinhonis* (quibus vulgus imperitum non tam utitur quam abutitur) cum vehementer per vomitum & secessum exturbent, si ex præscripto exhibeantur, haud exiguum commodum præstant. Rec. nucleos sex vel septem, ablata tam interiori quam exteriori tunica, conterantur amygdalarum instar pro emulsione, addito momento sacchari & fol. sen. ℥j. vel ℥jß. seminis anisi ℥ß. in pulverem trita misceantur, fiatque pastillus in furno siccandus. Sic nuces *Anda*, quarum nucleï quam *Pinhonis* prædicti benigniores, etiam citra ullam præparationem, dignitate illis non cedunt. Dein ol. de *Copaiba* guttæ aliquot saccharo dissolutæ, ori ex ovo sorbili, sive ano per clysterem immittuntur. Quod si remedia hæc enarrata, forte non in promptu sint, eorum locum Mechaocanna, vel pugillus seminis Ricini Americani in spiritu vini macerati, supplere solent: hoc siquidem humorem vitiosum ac redundantem fortius, illud vero benignius educit. Non parum quoque hoc morbo exhaustos reficit decoctum ligni *Cacaranda* & Sassafras indigenum. Accedant juscula gallinarum addito aromatum momento ovi vitello, atque imprimis croco terrestri *Vrucu*, quæ virtute & tinctura ipso croco non multum inferior. Emplastrum super ventriculo imponatur ex Gummi *Icicariba*, balsamo de *Cabureiba* & *Copaiba*, vel ex pasta de *Tipioca*, vino de *Acaju*, pulpa item prunorum *Araca*, flore *Nhambu*, atque duobus ovorum vitellis. Adhæc tosta potius quam liquida aut frixa alimenta eligat, idque sæpe & parum. Vinum non aquam bibat, eique indantur guttulæ aliquot olei cort. arant. præcipue tum, cum ventris cruciatus instar colici, adsit, quem vesparum quoque (*Mariposas* Hispanis dictæ) nidus ex vino potus, vel ventri impositus, clementer mitigat. Idem feliciter præstant Herbæ castæ sive mimosæ in aceto frixæ. Quando necessitas ad magis corroborantia & astringentia compellit, his & similibus remediis quæ Brasilia profert, utendum. Summitates fructuum *Bacoba* aut *Banana* semitosta aut arefacta ex vino rubello vel vinò de *Acaju* & immaturo pomo *Ianipaba*. Testæ testudinis fluvialis tostæ rasuram & corallum album maritimum omnes incolæ in hoc fluxus genere, felicissime propinant, quod valide astringant. Idem præstant jecur capræ tostum & ex arte exhibitum; & castanea celeberrimæ arboris Cedri Brasiliensis.

CAP. XII.

De Tenesmo.

CUM omnia quæ ad ventris fluxiones spectant, in examen revocasse necessum sit, operæpretium duxi, ea quæ circa Tenesnum, (Belgis *Dymploop* / Lusitanis *Pucho* dictum) cottidie observavi paucis exhibere. Morbus nimium familiaris & merito formidabilis prægnantibus, quod foetum simul cum foeta, misere extinguat. Irritus enim hic conatus ex quovis acri & ulcerifero humore ano adhærescente natus, nullam aliquando nisi spumæ vel sanguinis

guinis aut puris excretionem comitem habet. Quibus, si oculi nictantes, inquietudines, cruciatus, longæ vigiliæ atque excubiæ nocturnæ accedant, tunc ægre finiri solet. Ex aliis subinde dysentericis fluxionibus nascitur hic morbus, quibus medetur ac finem imponit, curatuque tunc est faciliior, cum tantum sint reliquiæ & sanies ulceris intestini recti. Interdum vero ex pituita acida & bile mordaci dysenteriam præcedit, quæ si non exturbatur, eam lethalem efficit. Quemadmodum enim omnes morbos successione deteriores fieri constat, ita præcipue hunc ob jacturam virium & dolores prægressos. Quando ex superioribus ventris partibus, videlicet ventriculo, mesenterio & intestinis materia cruda delabatur; præter incessiones & reliqua quæ anum respiciunt, causa fovens revulsione per vomitum tollenda, idque præstantissimo atque usitatissimo illo remedio, Radice *Ipeacuanha*. Eadem porro curandi ratio fere circa externa, quæ est in sanguinis profluvio, eaque humidis suffimentis & fomentis astringentibus tepefactis ex foliis arboris *Aroeira*, *Araca*, *Acaja* & similibus, si protuberet aut hiet anus; si ulcus adsit, sacculis ex lacte, semine psyllii & cydoniorum, *Bisfore* summitatibus ac malvæ floribus, instituitur. His enim, tum intus tum foris continue admotis, multum promovetur; quippe quod symptoma ipsumque adeo morbum tollunt. Allium quoque assatum, si causa plane frigida, cum successu admovetur. Somnus qua fieri potest, concilietur; primo pultibus ex *Carima* & hordeo. Quibus si minus provocetur, lenocinia soporifera addenda sunt, interponendo clysteres abstergentes. A motu quoque & exercitio corporis abstinendum, quo spectat illud Celsi consilium haudquaquam negligendum: *Cum in omni fluore ventris, tum in hoc præcipue tenesmo, necesse est, non quoties libet desiderare, sed quoties oportet, ut hæc ipsa mora in consuetudinem ferendi oneris intestina deducat.* Si tandem astringentibus remediis internis fluxibilibilem humorum cohibere conducatur, præter succum stillatitium pomi *Ianipaba* immaturi, rasura insuper ligni sancti Brasiliensis, alias *Iacaranda*, ut & nuclei fructus *Gueticaroi* triti & jejune ex convenienti liquore hausti, eximie prosunt.

CAP. XIII.

De Cholera.

Perniciosus nec infrequens his quoque regionibus est fluxus ille qui Cholera dicitur. Morbus semper symptomaticus & vere acutus, ab aëre calido & humido, corpus perpetuo ambiente, immodicoque fructuum fugacium & horariorum esu proficiscens. Omnem ætatem omni anni tempore infestat. Æstate tamen ab æruginosa porracea atque æstuante bile, potu calido intempestive accedente, juventutem vehementius exercet, cum subita quadam spirituum effusione ac lypothymia ex tetris & fuliginosis vaporibus orta; adeo, ut si ante viginti quatuor horas non evadant, succumbant. Quod ex manifesta diagnosi constabit, si nimirum pulsus debilior, aut impedita respiratio, exteriorum membrorum, tum sudorum frigiditas, summum interiorum circa cor incendium, convulsionesque interveniant. Hunc humorem efferum & quasi orgasmo ad superiora & inferiora delatum compescere, res profecto haud exiguæ difficultatis est. Primum ad ea remedia quæ cor, ventriculum ac intestina modice refrigerando & astringendo corroborant & furorem acerrimæ bilis retundunt, confugiendum. Corpus enim evacuare (etiam invita Plethora & Cacoehymia) quamvis benigne, periculo non caret; tum quod vires collapsæ atque exhaustæ, ulteriori irritatione reformidandæ sint. Ultra Tamarindos, quos hæc terra producit, quæque biliosos & accensos humores refrænant nihil tentandum; sed syrupis potius & conditis de *Murucuja*, *Ianipapa*, limoniis, arantiis, *Araca*, *Guajaba*; ut & Ficubus Indicis, Ubapitanga, Murecy, imprimis Tipioca uteris, cæterisque medicamentis roborantibus, & refrigerantibus ex Tipioca. Externis quoque sequentibus insistes. Fomenta & inunctiones sint ex astringentibus & refrigerantibus. Tum cataplasmata ex portulaca recentis plantaginis, myrto, *Araca*, oculis arboris *Imbaiba* confecta, quæ cum aceto præparata rite ægroto imposita, præcordia fovent, ventremque ac anum afflictum demulcent. Clysteres ejusdem generis (modo tantillum temporis supersit) requiruntur, cæteraque remedia in capite de dysenteria & inflammatione aniprolaxe enarrata. Verum, quemadmodum hæc sæpe auxilio sunt, non raro consulto ob temporis angustiam & morbi sævitiem, omituntur, confestimque ad soporifera devenitur. Quæ duo potissime sunt decantata illa superius tradita. Extractum Croci Bontii, & conditum nostrum magistrale, tam in anum per clysterem, quam in os per portionem exhibita. Linimenta denique opiata, capiti & pectori admovere convenit. Adeo nihil tutum nisi somnum omni industria concilies. Cholera sicca eisdem remediis fere curatur, maxime si regione hepatis cornæ cucurbitulæ applicentur, quæ cum potentissime per suctionem operentur, merito de iis hoc testor, quod Galenus de Europæis, quas in colico affectu incantamenti instar operari tradidit.

CAP. XIV.

De Dysenteria.

Sequuntur fluxus cum febre & sanguine, ut sunt Dysenteria, fluxus hepaticus & inflammatio ani, Lusitanis *Bicho* abusive dicta. Affectus Dysentericus nimium his terris est familiaris. Oritur potissimum ex sudoribus vi frigoris nocturni ac venti mediterranei subito admissi retroactis; tum fructuum fugacium & faculenti potus immoderato usu, accedente aëre calido & humido. Hæc excretio sanguinolenta licet pari vehementia per omnes Indias sæviat, nunquam tamen in Brasilia morbi Epidemici instar grassatam, alioque per contagium migrasse, constat. Quo non parum conferre videtur insignis aëris serenitas & motus, siquidem à solis & venti orientalis assidua illustratione atque agitatione, semina quasi contagii dispelluntur ac prohibentur. Ita ut perpetuo nobis sporadica & popularis, nunquam vero Epidemia existat Dysenteria: cum alias pertinacissima aliquando malignitas, si in alio quopiam, in hoc morbo imprimis apparet. Quibus excretio biliosa, adusta & spumosa, ut in juvenibus sæpe videre est, merito ab Hippocrate habetur calamitosa atq; funesta; quippe quæ nullis remediis cedat, licet hæc tellus, nobilissima minimaque vulgaria auxilia medica producat contra malum tam familiare, & præstantiora industria ac solertia hominum indies suscitentur. Verum missis iis, quæ satis superque jam ante ab aliis de natura & curatione Dysenteriae dicta sunt, ea tantum prosequar, quibus potissimum differant ab iis fluxibus qui in Europa grassantur. Affectui huic (præsertim si multa cacochymia adsit) tot simul solent supervenire Symptomata, tamque horridi cruciatus, ut sæpissime angustia rei & temporis legitimam methodum remorentur. Hac itaque necessitate exigente, venam tundere, haud consultum habent (nisi ipso quidem principio, aut febre atque hepate affecto id maxime postulantes) quoniam, etiamsi revellendi indicationi forte satisfactum eatur, malignitati tamen materiae morbificæ & virium inopiæ male fit, quod raro occasio deperditum refarciendi, adsit. Porro, vel solo Rheo, vel laxativo quovis benignissimo mordacem humorem provocasse, partisque affectæ cruciatus ingeminasse, ægro perniciem nonnunquam attulit. Si quando tamen evacuationi locus, radicem *Ipepauanha*, exquisitissimum naturæ munus, syrupis laxantibus, cæterisque remediis præferre conducit: quamvis ingenue fatear, omnes pariter incolas ad sudorifera & cordialia, quam ad purgantia, benigniora licet, inclinare, etiam tunc cum æque magna cacochymia quam ulcerationis signa appareant. Interim morbo durante præter consolidantes, abstergentes & refrigerantes clysteres, nutrimentis & anodynis ex jusculo gallinarum hordeaceo aut fursuraceo, lacte caprino chalybeato & similibus insistendum. Præ cæteris pulmento ex Tapioca & emulsionibus inde factis, quod multis indicationibus satisfaciant, utendum per inferiora æque ac superiora, quippe mirifice consolidante & refrigerante qualitate partes afflictas demulcent, fluxiones quoque ruentes compescunt atque coagulant & orificia venarum claudunt. Quod si necessitas ulterius insurgat, viribus corroborandis & sistendis fluxibus, hoc electuarium magistrale opiatum à ʒβ ad ʒj. identidem exhibere soleo. Rec. pulpæ seu carnis cydon. ʒvj. Conf. ros. rubr. de Araca & Guajab. à ʒiiij. Diascord. Fracast. ʒiiij. Confect. Alkerm. Diacynth. an. ʒij. Trochisc. De terra sigillat. De carabe an. ʒiiij. Coral rubr. pp. lap. harmatit. pp. an. ʒiiij. ambr. gris. Brasil. ʒij. ʒ. sang. dracon. laud. opiat. an. ʒiiij. Bol. Armen. ʒiiij. spec. Diamargar. frig. ʒij. requies Nicolai ʒj. Rob. fruct. Mureci & Murucuja an. ʒij. Syryp. Granat. Diamor. Araca-goacu an. q. s. F. Electuarium. Vel optimam illam Bontii opiatam. Rec. opii elect. sang. Drac. Benzoin. Croc. Oriental. an. p. e. ambræ nigræ partem tertiam, conjice in vas vitreum oblongum & collo angusto, affunde aceti è vino fortissimi tantum, ut massam superemineat in fundo tres aut quatuor digitos. Vitrum bene clausum & obturatum, radiis solaribus expone. Hæc omnia hoc modo colata, fortiter exprimantur, expressa vi solis condensentur, inque consistentiam extracti cogantur. Hujus dosis à gr. sex ad novem, in formam catapotii coacta vel in cochleari convenienti liquore dissoluta, porrigantur, maxime noctu, quod summopere tunc intestinorum mala exasperari solent. Ea quoque quæ lumborum, ventris & jecinoris refrigerio & robori sunt, neutiquam intermittenda. Præterea singulis vicibus, quibus alvus dejectur, fomentis tepidis, iisque quæ consolidant, immixtis, putredines & calores, vel præsentis, vel futuri avertantur. De quibus latius dicitur in capite de inflammatione ani. Potus quo æger utatur, ptisana sit, ex decocto de Carima. Ovum quoque sorbile cum tribus quatuorve guttulis olei Copaiba admodum conducit, quod confortando simul partes læsas consolidet, ac proinde totidem guttulæ cum albumine ovi ex bombace ano inditæ vel per Clysterem injectæ solamen adferunt. Assata clixatis præferantur. *Pacola* & *Banana* semitostas, sæpe pro alimento medicamentoso accipiat. Iidem quoque fructus dis-

fecan-

secantur & in sole siccantur, atque in massam, addendo aceti momento, coguntur loco panis. His accedunt plurima alia remedia nativa, astringendi simul & refrigerandi qualitate pol-
lencia, quæ primi incolæ partim ut arcana celant, secumque interire cupiunt, partim inno-
tuere & in tractatu de simplicibus tradita sunt.

CAP. XV.

De Fluxu alvi Hepatico.

ANno 1638. urbe *Salvador* in *Bahia*, mensibus admodum pluviis obsessa, nulla clades æque exercitum nostrum attrivit, quam fluxus sanguineus, signis & curatione nonnihil à Dy-
senteria diversus (vide de hujus morbi causa Platerum & Sennertum) qui, licet non minus quam illa perniciosus, symptomatibus tamen longe minoribus comitari solet. Sæpe enim ad finem usque, absque ullis torminibus, cruciatibus, exulcerationibus, cumque facili excernendi modo, existit. Dejectio autem hæc est, vel puri sanguinis, vel cum grumis vel loturæ carnis similis; id-
que dupliciter fit: vel ab atonia hepatis, quæ licet curata, ad pristinam cruditatem redit: vel à quantitate ex venis mesaraicis atque intestinis regurgitante, quæ plus timoris quam de-
trimenti inferat, & juventutem maxime infestet. Quippe tales excretiones aliquando febrium acutarum criticæ habentur, exque eutonia jecinoris, non intestinorum exulceratione cau-
sata sunt. Fit demum hic fluxus ex qualitate simul, orificia venarum corrode[n]te & referante. Atque tunc quidem Dysenteriam propter ulcus & dolores intestinorum mentitur. Ea quæ ex
hepate profluxio fit, iis remediis oppugnanda, quæ confirmando jecinori suam operam tam intrinsecus quam extrinsecus dicarunt. Raro in principio solamen ullum à clysteribus conso-
lidantibus aut anodynis accedere videas. Venæsectio, tametsi in reliquis sanguinis profluviis vix admittatur, in hoc tamen à veteranis incolis laudabilis habetur: nostratibus vero utique mollioribus, intensiorique calori non assuetis, cautius ac parcius instituenda est. Immo in
cucurbitulis revellentibus, lumbis ac natibus impositis, aliquando subsistendum. Reliqua quæ tractu temporis exsurgunt circa curationem, quum Dysentericis affectibus magis com-
munia sunt, iisdem remediis, in capite de Dysenteria monstratis, propulsantur. Ad eum au-
tem fluxum quæ ex atonia hepatis nascitur, compescendum, irriti, ut plurimum, curandi
fiunt conatus, ita ut præ virium lapsu ne quidem Rhabarb. myrobal. aliaque similia adhibere
consultum sit, ac proinde ad opiata sæpe numero confugiendum. Ut sunt imprimis Extract.
illud Bontii, nostrumque conditum magistrale superius tradita. Quod si ex acrimonia malum
profluxerit, ad semina frigida recentia accedendum. Tum ad ea omnia quæ urinam benigne
provocant, ut sunt, decoctum *Iuripeba* maris, radice *Araca*, fructus *Alkekengi*, rad. liqui-
rit. *Erva moira*, *Erva de Capitaon* & *Pagimirioba*, atque similibus quæ hepatis & venarum mesa-
raicarum ardores mitigant, & orificia demulcent. Horum præ cæteris palmam obtinent Emul-
siones & pulres quæ *Carima* dictæ ex *Tipioca* de *mandihoca*. Inter fructus in pretio habentur, *Ia-
nipaba*, *Murucuja*, *Guajaba*, *Araca* minor & major, quæ pyra & pruna sunt Granatensia. Aqua
quoque stillatitia ex canna saccharea & flore *Guabiraba* cum albumine ovi pota, addito mo-
mento succi aurantiorum. Denique cataplasmata ex portulaca & *Erva moira* cum aceto tem-
perata, dorso & ventri applicata, mirifice intemperiem hepatis solantur, fluxumque inor-
dinatum compescunt.

CAP. XVI.

De Ulcere & Inflammatione Ani.

QUæ à Barbaris meaque longa experientia circa rationem & curationem tam funesti & la-
mentabilis mali consecutus sum, in medium proferam. Hunc affectum Lusitani *Bicho
del Culo* abusive vocant, vel quod dolor pruriens principio sentiatur, vel quod gangranam,
æque ac pedum illi vermiculi, inferat. Usquam terrarum adeo quam in Brasilia hoc malum
grassari à nemine observatum memini. Nil autem aliud est, quam incendium & corruptio ani
cum ulcere depascente, sine vel cum sanguinis fluxu dolorifico. Hunc morbum, aut præce-
dunt fluxiones Dysentericæ cum intestinorum caloribus; aut per se, & citra ullum morbum
prævium ingruit. Cum Dysenteriam præcedentem habet, & ob medicinam adhibitam Sym-
ptomata excretionisque cessant, non nimium fidendum est: nisi forte sudor calidus & mul-
tus pulsusque ac cætera omnia respondeant. Detenta siquidem materia acerrima, à calore ni-
mio jam accensa, maximeque à squalente & sordida corporis colluvie intus alta, magnum
putredinis gradum, cum tam atroci dolore & inflammatione acquirit, ut musculum sphin-
cterem atque ora venarum hæmorrhoidalium statim exedat. Unde fluxus cruentus exoritur,
alti-

altiusq; ad intestinorum tunicas ascendit, tam deformi aspectu, ut anus late diductus eloacæ instar livido & plumbeo colore appareat, ac turpiter patefeat. Nonnunquam vitium hoc per se manifestatur, nimirum ex dolore, cum retentione excrementorum, quæ jecinoris ac Mesarei calore arefacta atq; indurata, non sine maxima difficultate & cruciatu egeruntur, egestaq; nigricantia apparent. Aliquando vero, ingenti licet conatu, nihil prorsus ejicitur (ut ipse in me quoque expertus sum) ano mulrum prominente. Hinc atroces sæpe dolores ex retentis fæcibus suscitantur, quos febres postea, lassitudines, vigiliæ, pulsus vehementes, concitatio stomachi, ac capitis imprimis dolores & ardores sequuntur. Quamobrem, antequam malum serpat (serpit autem citissime) internis & externis laxantibus & refrigerantibus remediis resistatur. Clysteres ejusdem generis semel atque iterum admoveantur. Suppositoriis, inunctionibus lavacris balneis, suffumigiis perpetuo insistendum. Venæsectiones præcipuè non negligantur. Quibus omnibus si morbus non brevi cedat, proculdubio in lethiferum degenerabit. Multoties præterea fieri consuevit, ut nullo morbo intestinali, vel quovis alio signo præcedenti, parti minus sensibili seminarium clam insinuetur, ipsumque ægrum & medicum in principio lateat. Quod, quoniam gangrænam non raro inferat, incurabile habetur. Si autem prodatur se malum, prævia utcunque hac diagnosi fieri solet, ut, spontanea lassitudine, capitis & membrorum doloribus, appetentiæ cibi languore, calida totius corporis intemperie, insomniis, pulsu articularum inæquali nimisque celeri, absque manifesta podicis afflictione, nisi forte aliquo pruritu aut inani exonerandi alvum desiderio. Quamobrem in omni intestinali præcipue affectu, de ani dispositione Medici percontari solent. Quo incolæ Empirici non contenti, visu & tactu explorant podicem, num aliquid præternaturale appareat; mox pulpæ limonum affrictu partes illas tentant & dolores excitant. Differt autem ab hæmorrhoidibus hic affectus, sequentibus potissimum signis. Gravis capitis dolor adest, ac hiantis late ani ostium fatiscit. Dein, ratione prognoscos, quod morbus hic *Bicho* (ut barbare loquar) nonnunquam mortem & quidem confestim adferat; hæmorrhoides autem non item, quæ eisdem, quibus in Europa medicamentis, imo solis hirudinibus Brasiliensibus curantur, & liquore pulpæ Nucis *Cocos* putrefactæ sapius admoto, mitigantur. Cæterum, qui contra hanc labem se tueri studet, aqua marina frigida vel tepida & limoniorum succo recentium, anum, quoties ventrem exonerat, probe abluat. Quando vero ex indiciis supra dictis constiterit malum invasisse & serpere altius, doloris atrocitas, haud permittit, acribus medicamentis vel per anum, vel per os uti, sed blandissimis. Si lapsus virium contra indicet venæsectioni, cucurbitulæ infra dorsum affigantur. Exinde ad clysteres refrigerantes, consolidantes & adstringentes, qui anodyna imo stupefacientia opiata recipiant, progrediendum. Postea veterum incolarum ritu, aqua saccharæa, gummi tragacanth. amyl. ex *Tipioca* de *Mandihoca*, soluta, duobus digitis insertis posteriora proluantur. Post hæc, dilutum ex cerussa, aqua rosarum & flor. *Guabiraba*, saccharo rubro, ovi albumine & lacte mulieris cum momento opii concinnandum, in quo tæda madafacta, ano profunde immittatur, idque frequenter. Idem fere præstant herbæ quædam nativæ præ cæteris contra hunc morbum receptæ usuque longo comprobaræ; ut sunt, folia & flores utriusque *Pagimiroba* & *Tapia* arboris longè præstantissimæ, addita *Erva Moira*, toties inserta quoties desidendo tædæ vel suppositiora intromissa removentur. Quod si pars afflicta manuum attactum reformidet, suffimenta ex emollientibus & siccantibus substituenda sunt. Porro quantum ad victus rationem, alimentis frigidis & roborantibus maxime uti convenit, irritantia autem cane pejus & angue declinanda. Absit motus corporis. Quum vero opii usus à multis tantopere extollatur per omnes Indias, ubi morbi acutissimi, imprimis ventris fluxus maligni, grassantur, profecto adversus hunc ani affectum egregie opitulari, expertus sum. Convenit ut ventriculo vacuo nec cibis deinde replendo, assumatur: Tum & post totius corporis evacuationes, secus enim pectus opprimit hostemque introcludit. Si dolor atrox vero ex reliquiis tantum materiæ calidæ & mordacis supersit, morbum simul & symptoma tollunt opiata. Quod certe aperte propter tria quæ adsunt hic fieri consuevit, nempe insomnia, fluxiones contumaces & virium prostrationem ex ingenti dolore.

C A P. XVII.

De Morbis Mulieribus & Infantibus Familiaribus.

QUod olim à prima statim hujus regionis invasione Medici Lusitani de Mulieribus & Infantibus, antequam vitia vitare didicissent, id ego jure de nostratibus hodie conqueror. Maxima enim earum pars calamitates incurrit partis istius nobilioris, qua *sexum* dignoscimus; imprimis quidem frigidam uteri intemperiem, unde cætera mala, tam matri quam infanti enascuntur. Insuetæ calori diurno & frigori nocturno mulierculæ nostræ obesoires & seden-

sedentariæ, aërem frigidiorē dejectis vestibus ac stragulis, captant. Quo sit, ut paulatim noxium hoc & penetrabile frigus, fecundum illum alias naturæ agrum, debito & naturali suo calore defraudet, sterilitatemque, si non penitus inducat, tonum tamen uteri dejiciat. Ita ut si vitalem, raro tamen longævum foetum edant. Accedit potus ille frigidissimus, quem domi ex acidissimis Limoniis conficiunt: tum nimius & assiduus fructuum horariorum usus. Unde tandem cum ipso ventriculo uterus, ob affinitatem mutuam, summe refrigeratur, profluviumque & hydropem patitur; imo propter debilitatem ac laxitatem ligamentorum, ejus aliquando procidentia succedit. Quid mirum si generationi destinata matrix ob ortam intemperiem magno illo naturæ opere destituta, cloacæ instar tot excrementorum & cruditarum fiat receptaculum, inque varias calamitates mulieres detrudat. Affirmare ausim nostratium ut & Judæarum (quæ intempestivis balneis ex religione obstrictæ) ne quidem dimidiatam partem profluvia uteri evadere. Quod, vel ex pudore vel negligentia dum occultare student, pallidæ, exsangues, tristes & viris ingratae, tanto temporis decursu, conduplicare malum solent. Hisce morbis, partim ex institutis authorum, partim methodo Incolarum remediis nativis occurrere oportet. Cum enim hic affectus, licet aliquando compositus, ex frigidity tamen potissimum natus censetur, calidis curari postulat. Quamobrem abstinentia sit à fructibus frigidis, lactucis, potuque omni frigidiore & crudiore. Ob imbecillitatem corporis sint coopertæ, noctu imprimis, loco à mediterraneo vento libero vivant. Venæsectiones requisitæ vel ad deplenda vasa, vel ad humores derivandos, succedant. Purgationes ex massa nostra Panchymagoga, ad pituitosam cacochymiam præparandam & minuendam instituantur. Cætera evacuantia, præsertim tunc, cum profluvia hæc modum, tempus & colorem variant, secund. Aphorism. 36. lib. 5. non negligenda, quibus præmissis opiata subsequantur, quod iis mirum in modum vires restituantur, humoresque ruentes coagulentur. Decoctum postea Carcaparill. & radicis *Visqueira* atque *Vbiracé* ad sudores & urinas movendas, quodque robur addant partibus, dies aliquot exhibendum. His aliisque ejusmodi præmissis, locus affectus considerandus, cui imprimis conducit mel silvestre decantatissimum remedium in hoc & simili affectu, insigniter abstergens & confortans; tum ventriculi & intestinorum, mox renum & uteri cruditates & visciditates, digerens. Exhibetur jejunis utcunque vel simplex vel compositum hoc Medicamentum addito vino Hispanico & aromatibus, tum & cæpis si nihil impediatur, ad consistentiam vini coctum. His succedat exercitium. Si necessitas major urgeat ante dictum potum exhibitum, per spatium semihoræ circiter ingrediatur balneum ex aquæ fontanæ partibus tribus & una vini confectum, cum Myrta, artemisia, foliis piperis longi, *Betele*, *Malva Isca* Camomel silvestris, *Albahaca*, Mentastro, *Iaborandi* & similibus, quas profert Brasilia. Hæc per duodecim vel quindecim dies pro re nata continentur, ex quo singulis vicibus probe abstersæ, corpori corroborando aliquid alimenti capiant. Vestitæ sedeant, & si de doloribus uteri quærantur, per infundibilum, suffrium ex calefacientibus & siccantibus accipiant, tum & pessaria syringasque, si maritatae fuerint. Quin minime contemnendum oleum illud ex tostis vernibus in palmis viventibus, confectum; quod circa umbilicum illinitum, multum prodest. His & similibus remediis haud vulgares effectus vidisse contigit, & quæ inter steriles habitæ, sibi & generationi convalescere. Ex imprægnatione magnum subsidium ob siccitatem & duplicatum calorem subsequi solet. Hactenus de Mulieribus non gravidis. Sed quia uterum ferentes magis dissolutum sæpe modum instituunt, laxatis appetitus habenis, plurima vitia incurrunt: quibus haud facile est applicare medicinam quod vel difficultates pariendi vel abortus promoveant. Infantes enim in lucem editi, vel levissimo extinguuntur morbo, minorque pars ad pueritiam pervenit. Huc accedit quod præduris illis ac strictissimis fasciarum involucris non exiguo sanitatis dispendio, constringantur. Cum tamen Indigenæ ipsique quoque Lusitani, missis iis quæ summopere perspirationem impediunt, ab ipsa nativitate denudato corpore, capite præsertim, infantes feliciter educari frigidaque eos tempestive lavari satius existiment. Nutrices denique Brasilienses & Æthiopiæ, lacte suo saluberrimo complures nostratium infantes enutriunt; cum Europæis mulierculis lactis vires ingentæ, ob supradictum vivendi genus, non raro depraventur aut extinguantur. Præterea haud tutum existimant Incolæ ante biennium substrahere nutricem; quod tenelli, mutationi huic ferendæ impares, sensim deficient; vixque bimuli, morbos graves incurrant. Hinc fit, ut toties tristes, decolores, aquosoque humore inflati, ob debiliora viscera extenuentur, durisque paulatim hypochondriis contabescant. Si quæ medendi præsidia adhiberi contingat, raro profunt. Quædam tamen, longo usu comprobata ab Empyricis accepi, eaque potissimum

externa, ut unctiões, frictiões, suffumigia, illotiões, cataplasmata, & emplasta emollientia, attenuantia, & astringentia. Ex omnibus probatissimum quidem amplexus sum (nunc emplastri nunc linimenti forma præparatum) quod ex radicibus *d' Erva de Capitaon* & *Nimphææ*, cum oleo earundem herbarum *Aninge* & *capparum*, atque similibus concinnatur, & per multum tempus applicatur. Interno si remedio locus, extractum ex cortice *Vbiracæ* ad mellis consistentiam ægro propinatur, gratumque & tutum est medicamentum. Præter lumbricos intestinorum, quibus divexantur pueruli, vermium quoque genus exiguum & sordidum in ventriculo (ut in dissectione infantium aliquoties vidi) generatur, quorum morsibus provectioris quoque ætatis homines, invitis medicamentis, interire sæpe contingit. Nihil horum videre est in Brasiliensibus Mulieribus vel earum sobole. Nam robustæ, vegetæ agileque, sive prægnantes, sive puerperæ, vivacem enituntur prolem. Antequam finiam, illud subjiciam, quod non prorsus extra limites instituti nostri sit, sed inter Aristotelis forte discipulos de viribus imaginationis & superfœtatione, lites movebit. In Paranambuco Anno 1638. ex Æthiopissa & Lusitano Gemelli Masculi nascebantur, validissimi, alter alba cute, alter nigra, crispis capillis, oculis cæcis.

C A P. XVIII.

De Morbis Contagiosis.

VIdere est in Brasilia morbos Endemios familiares, imo malignos, licet rarius, è tetrīs & fuliginosis exhalationibus, terræ paludosæ & aquæ stagnantis natos; nulli autem ex mutatione tali tempestatum, quæ statis temporibus sæviunt, aut syderum maligno influxu & noxia qualitate cælitus descendente, oriuntur. Anno 1639. magno nostrorum commodo, juxta sinum omnium sanctorum, tertia pars classis Hispanicæ maligno & contagiosa febre extincta est. Quippe hostis longo & fastidioso itinere defatigatus, & sub æquatore diu propter solitas malacias hærens, multa fætida pluvia, cibique ac potus corruptione & penuria fractus, paulatim attritus est. Contigit quoque pecora semel atque iterum, miro astrorum aspectu, pluviis ex continenti ortis, ac mollioris venti mediterranei afflatu, morte repentina periisse. In tantum vero aëris malignitatem unquam accrevisse, ut pestis exinde enata ac grassata fuerit, nemo unquam expertus est. Mihi bis tantum contigit toto septennio, febre petechiali laborantes videre, maculis per totum corpus diffusis, morte postridie sequente. Anthraces maligni crebrius, sed non contagiosi grassantes, ac curatu multo quam in Europa faciliores, dantur. Magnos autem & frequentissimos illos Dysentericos ac malignos affectus, nunquam in Epidemios transiisse admiratu dignum. Ulcera porro (ut hoc obiter dicam) luis Venereæ & alia mala contagiosa & serpentina, bestias æque ac homines mutua conversatione inficiunt. Idem faciunt foetida illa Variolarum ulcera.

Quod autem ad Variolas & Morbillos (quos *Befigas* uno vocabulo Lusitani vocant) attingit, etsi non evadant eos Meridionalis Americæ Incolæ, benignius tamen corripitur iis solent. Citius curantur laborantes, ob perpetuam pororum apertionem, victum simplicem, humorumque minorem fœculentiam, modo ab aëre nocturno ambiente sibi caveant sedulo. Quemadmodum autem ventum declinando facile restituuntur; ita per aërem vel clementissimum retropulsæ, mortem accelerant. Cum febres paulo vehementiores & ardentiores præcedunt, Lusitani non verentur in principio secare venas, idque cum successu. Epidemiæ ex accidente bis quantum constat factæ sunt variolæ. Neque enim pestiferæ variolæ vagari solent in pueros sicut Prosp. Alpinus de Ægypto bis anno fieri testatur. Primo, ante annos triginta Æthiopes Angolensēs Brasiliam ingressi, & variolas ex Africa adducentes, insigni mancipiorum strage, reliquos infecerunt. Et nuper Anno 1641. idem fere accidit. Ita ut aliunde derivata, non inter nos nata Epidemici istius morbi principia, humidissima accedente hyeme, per integra territoria prope annum, grassata fuerint. Lusitani autem his remediis vulgaribus, tanquam sacræ anchoræ se fidebant, suosque non infeliciter curabant. Finum equinum arefactum & in pulverem tritum ex convenienti liquore iterum atque iterum ægrotanti propinant. Postea pectori & gutturi defendendis, gargarismo & potionem ex albo Græco, cannæ saccharæ & aurantiorum recentium succo concinnatam præparant. Pro alimento medicamentoso ex *Ti-pioca* de *Mandihoca* pulvem optimam, pro potu, ptisanam seu dilutum ex eadem *Ti-pioca*, exhibent. Utrumque hoc ardores compescit & nutrimentum suppeditat. His succedit mel silvestre vel simplex, vel, si calor obsit, dilutum ex aqua cannæ saccharæ.

reæ quod hydromelis instar immundities pectoris & viscerum absterget, ægrosque suaviter demulcet.

CAP. XIX.

De Lue Venerea.

Lues quædam ex coitu non tantum per contagium, vel parentum hæreditario malo in liberos, sed ex leviori attractu atque per se contrahitur, orta potissimum ex alimento foetido & falso, potu rancido & corrupto. Inter Afros non solum atque Indos, sed Lusitanos & Belgas quoque sævit, tumoribusque schirrosis & virulentis ulceribus, totum corpus infestat. Quæ quidem lues huic regioni est Endemia & *Bubas* ab Hispanis & Brasilianis appellatur. Et sicut citius sanatur à solis remediis indigenis, ita citius contaminat, quam illa quæ lues gallica vulgo vocatur & ad Incolas huc deferretur. De qua dissertationem instituere non est propositi mei, sed de præsentī, quæ licet in quibusdam conveniat cum illa; accidentibus & curatione tamen maxima ex parte differt. Empyrici initio data opera eam negligunt, quod curationem ante quintum vel sextum invasionis mensem perperam institui ajunt, humorisque tenacitatem, in quo mali fomes maxime inhæret, tot mensium intervallum requirere ad præparationem, credunt. Vitam interim intemperatam vivere interdunt, aquæ calidæ lavacra instituunt, frigus nocturnum, ne perspiratio cohibeatur, maximopere arcent, carnes recentes, imprimis ferinas, tostas, remoto omni piscium genere, præcipiunt. Vinum permittunt, quod sudores & fuligines non sine ægrotantis levamine, per poros expellere, comperiantur. Qui ab hoc medendi modo recedunt, symptomatum quidem pro tempore levamen allaturos, sed postea recidivam artuumque dolores successuros, ratum habent. Tandem præparato hoc modo corpore, evacuationes instituunt: mox, eos, qui præsertim tenuioris sortis sunt, ad molendinas saccharneas ignesque luculentissimos ablegant; & solo decocto, cujus basis *Caaroba* & *Carcaparilla*, curationem ex instituto propemodum Europæo, felicissime absolvunt. Ulcera quoque solo attritu aut lotionē *Caaroba* aliarumque herbarum exsiccantium & abstergentium succo, tollunt. Indi autem foliis *Caaroba* nunc coctis pro balneo, nunc ore jejuno masticatoris, ulcera, quæ per se non evanescunt, exsiccant & malignitatem extrahunt. Quod ipsum aliquoties per Chirurgos in Nosocomio imitari jussi, & voti nos compotes reddidit. Ne quis autem fallatur, hæc lues sive ex Hispanica mixta, ut sæpe fit; sive simplex Endemia, Europæis præsertim, non adeo parvi facienda sive in principio sive in progressu. Neque enim ut quidam existimarunt, intra Tropicos levior ob halituum à sole perpetuam extractionem; gravior tantum in septentrionalibus regionibus datur. Ac si nocturnum frigus modo leviter admissum, apertos diurno calore poros non cum summo detrimento ægri altius occluderet, discussionem retractorum vaporum impediret, versusque periorstium, in quo dolor, repelleret. Sicut quotidie fit, vel ægrorum vel medicorum incuria, qui differentias diei & noctis contemnunt. Et tunc quidem male morata ulcera, quibus hoc malo infestati turpiter scatere solent, si maligni illi halitus minus exspirent, cariem in ossibus, cæteraque symptomata, æque ac in patria causari videas.

Addam quæ de Gonorrhæa, *Scantamento* Lusitanis dicta, notatu digna existimavi. Gonorrhæa simplex, sicut haud difficilis habetur curationis, ita facile acquiritur, modo à sola equitatione sub æstu meridiano. A purgantibus initio sibi cavent in omni Gonorrhæa, vixque blandissima ex Manna, Cassia, syrupis laxantibus exhibent, ne quid cacochymicum provocetur aut irritetur. Tam salutaria contra hunc affectum domi nanciscuntur remedia Incolæ, ut raro in exotica, quæ in officinis prostant, inquirere illis necessum sit. Præferunt, *Guabipoiocaiba*, Lusitanis *Pao Podre*, quam ego Arborem Siliquosam, in tractatu de simplicibus appellavi. Ejus radix in taleolas dissecta & in aqua ex canna saccharæa destillata, macerata, ærique exposita, eam absterforia & diuretica qualitate imbuit, quæ mane & vesperti pota, parastatas & renes insigniter mundificat. Cavendum tamen ne immodice hoc medicamento valido utare, quod sanguinem ducat. His accedit *Turipeba*, Canna *Iacuacanga* dicta silvestris, radix item *Laborandi*, quæ noctu sub dio macerata in aqua fontana diluitur, ejusque diluti quatuor plus minus uncia per quindecim circiter dies bibuntur, unde renes & vesica repurgantur. Post hæc pro potu quotidiano, ejusdem cannæ silvestris decocto utuntur. Atque alternatim ob calores suscitatos, mane phrisanum seu liquorem ex *Tipioca* exhibent. Dilutum radicis de *Malva Isco*, *Pagimirio*, *Fedagofo*, *Caapomonga*, Emulsionem ex *Tipioca*, nuce Coco recenti & seminibus frigidis, cannæque saccharææ aqua præparatæ, familiaria illis sunt remedia. Contra retentiones & inflammationes lotii, post frigidam dorsī & perinæ inunctionem, genitalia emollientibus fomentant, nempe decocto summitatum *Basurinba* & *Imbaiba*, floribusque malvæ Americanæ & fabarum vulgarium, atque id genus aliis. Calorifica vero, tam à medi-

camentis quam epulis procul esse jubent, ne virulentia & incendium invalescant. Ego tamen nimum refrigerantium usum aliquando noxam intulisse expertus sum, quod tonus genitalium inde debilitetur. Semper enim condonandum est Empiricis, utpote exquisitioribus in exhibendis medicamentis quam in distinguendis morborum causis. Quippe sicut ex his medendi formulis apparet, profluvia genituræ cum Gonorrhæis videntur confundere. Quod qui levitare velit, adeat Plat. Ob. pag. 729. Lang. Epist. 2. l. 5. Solenand. pag. 199. v. 45. Hof. pag. 540. Quocirca in Gonorrhæa virulenta malignitate exturbata subsistunt peritiores, quando indicatio astringendi, consolidandi & siccandi est. Quod quidem optime fit balsamo *Copaiba*, saccharo vel oleo olivarum dissoluto atque per os & penem injecto.

C A P. X X.

De Vulneribus & Ulceribus.

TAmetsi pleraque vulnera & ulcera ejusdem fere naturæ & curæ in novo hoc orbe ac in patria existant; ea tamen in quibus differunt, silentio præterire nolui. Sicut enim in multis malis internis considerandum quæ infra hepar sint aut quæ supra; ita maxime in externis. Quæ superne sunt, præcipue in capite, multo benigniora & curatu faciliora existunt. Tum quod ab humorum peccantium affluxu libera, tum quod capitis vulnera aëris calidioris beneficio & sola mundificatione restituantur sæpe. Ea autem quæ in inferioribus partibus corporis, maxime in pedibus existunt, difficillimæ curationis sunt; partim ob perpetuum descensum & mobilitatem calidi humoris in acrimoniam degenerantis; partim ob facultatem retentricem debiliorem. Atque hæc quidem verissima deprehenduntur, si tempus anni respondeat, nimirum constitutio calida & humida; æstate enim sicca, sponte vel felicius saltem curantur. Quid mirum, si hac regione quæ toto cœlo ab Europa distat, vulnera & ulcera aëri exposita, diversum quid & peculiare habeant, cum authores passim testentur, nonnunquam ob diversum urbis aut regionis situm, aut pejora, aut meliora tum capitis, tum pedum mala fieri. Longa experientia observatum est ab Incolis, oleis, unguentis aut emplastris, minus profici quam in Europa, ob impeditam perspirationem halituum. Haud facile se dimoveri patiuntur à vegetabilibus quæ astringendi facultate pollent; etiam tum, cum ob malignitatem altiore, ad Ægyptiacum, præcipitatum, alumen ustum & similia ascendere debent. Tamen ab ipso principio usque ad curationis finem, sive loci affecti corruptelæ, sive vicinæ carnis mollitiei invigilantes, nativas suas astringentes & siccantes herbas, resinas & pulveres non deferunt. Quod cordatiores, præmissis generalibus purgantibus, tentant. A vino & fructu imprimis illo celebri *Ananass*, sibi cavent. Quia non solum curationem vulnorum & ulcerum remorari, sed & in pejus disponere, recidivamque facere constat, quod calore infenso humores accendat. Diæta utique illis tenuis & refrigerans esse solet. Porro iis, quibus recens inflata sunt vulnera, duo præcipue hic observanda sunt. Primo æstum diurnum devitent, ne sanguis attenuetur, venarumque orificia aperiantur, quod ingenti virium jactura ob dissipationem spirituum & febrilis caloris accensionem in castris aliquoties contigisse memini. Deinde ne noctu sub dio cubent, unde maximam calamitatem, spasmos, convulsiones mortemque ipsam postea incurrant. Cum vero in curatione vulnorum & ulcerum Lusitani plerique & Brasiliiani peritiores longo usu facti, & silvas remediorum quavis regionis parte, omnique anni tempore sibi in promptu habeant, ea proferam quæ oppido approbata & à nostris recepta, longaque rerum experientia confirmata sunt. Optato successu balsamis illis fragrantibus *Cabureiba* & *Copaiba*, vulnera restitunt, haimorrhogiamque non tantum sistunt, sed & interne ac externe exhibita nervis opitulantur. Gummi illud præstantissimum admodum familiare, *Icicariba* (quod Elemni vere dixeris) nervorum & capitis affectibus præ cæteris remediis medetur. *Tipioca* autem, sicut pota fluxus sanguinis hepaticos & dysentericos internos coërcet, & incrassat; ita haimorrhogias à vulnere concitatas, sive hausta, sive plagis emplastri aut cataplasmatibus applicata, mundificat, temperat & sanat, quod excellens remedium si tamen simplex exhibitum minus profit, opiatum aliquod admiscendum; ut coagulentur simul humores moti. Porro succum ex arboris *Ambaiba* summitatibus expressum mira operari perhibent, quippe gravissimis quoque instillatus vulneribus solatium adfert. Populare est medicamentum hoc corroborans, mundificans & exsiccans, quod ex radicibus *Araca* & Limoniorum myrtique foliorum succo fit. Communia denique sunt remedia, folia Nymphææ, *Lavapratos*, *Iuripeba*, eorumque decocta, *Figuro d'Inferno*, *Herva de Nossa Senhora*, *Pagimirio*, *Cuipouna*, *Ambaiba*, *Tapia*, *Folhos do Spinhiera*, succus *Bacoveira*, aliaque pene infinita incolis usitata, de quibus mox in historia simplicium. Addantur, si simul pedum tumores adsint, balnea vel fomenta ex corticibus arboris *Cepipira*, summitatibus *Aninga*, Myrto silvestri,

vestri, *Bafourinha*, *Guabiraba*, *Camara* & similibus. Gangrænam, Europæis relictis remediis, folis foliis recentis Tabaci contusis, toties ab Empiricis restitutam vidi, quippe majores facile ipsis redeunt fructus in curatione multorum malorum, ex usu foliorum viridum eorumque succis & oleis; quam cæteris orbis incolis, ex fumo exsiccatorum. Furunculos & Apostemata maturare solent foliis *Araticu* vulgaris, *Bredos*, *Pulgera*, *Pagimirioba*, *Herva Mimosa*, & bulbis Lili Brasiliensis, *Meeri* dicti: Tum & radicibus mirabilis Peruanæ rubræ.

CAP. XXI.

De Papulis & Impetigine.

Inter vitia Cutanea nondum Scabiem, Lepram, Elephantiasin observasse contigit, sicut in Ægypto aliisque fervidioribus regionibus grassari testatum est ab Autoribus. Sed papulæ seu sudamina, quibus cutis exasperatur & rubet (vulgo *de Koorhont*) advenas fere omnes recens Brasiliam ingressos, genioque imprimis largius indulgentes, summo cum pruritu invadunt. Vid. Tulp. Obs. 44. l. 3. Hæ pustulæ totum corpus sæpenumero arrodunt, fixæque ac stabiles totam ventris regionem occupant, ut *Zona* dici possint. Quod malum, balneo quidem aquæ marinæ frigida cum limoniorum succo composito, abolere plerique student, sed minus tamen consuetum est exhibere quod ardores intropellat, seu frigida lotionem, balneoque nimis astringenti id fiat, sive per fortiora purgantia acrem humorem à circumferentia revocare instituas. Si vero malum nimis excrescat, longiusque serpat, leves admodum & faciles purgationes ex temperatis componantur, quæ hepatis calorem, sentinæque corporis, mesenterii scilicet, obstructions tollant, ut sunt, syrupus ex novem infusionibus & ex cichoreo cum Rheo. Cremor tartari Tamarindi. Decocta radicis *Iuripeba* & limoniorum quæ cichorei vicem supplent. Venæsectioni semel atque iterum insistendum est. Externis ita utare, ut sudore crebro absterfo, subuculam frequenter mutes. Mox fomentis ex aqua sulphuris & nitri, albumine ovi, seminibus frigidis majoribus, cum aceto & limoniorum succo coctis, immisso linteamine, corpus defrices. Quæ, licet primo tactu acres sæpe dolores excitent, cutemque vellicent, statim tamen cessare solent; quos, si quis impatientior ferre non potuerit, eorum loco, balneo tepido ex refrigerantibus & emollientibus herbis utatur. Sciendum est, quod plerique quamdiu hoc malo tentantur ac pruriunt, à multis morbis sint immunes, ac prospere valeant. Quamobrem qui hæc incommoda sanitatis gratia aliquatenus obdurare malint, meo quidem iudicio rectius fecerint. Ante omnia moderatam vivendi rationem instituant, ciboque ac potu frigidior utantur, ut materia attenuata, felicius per sudores evocetur, ne ex intempestiva illa materiæ biliosæ repressione ad interna, fluxus ventris Dysenterici enascantur, quod aliquoties factum memini.

Quum vero eruptiones hæc biliosæ per poros exitum sibi quærentes, intra cutem detentæ, vique frigoris aut auræ subito admissæ repressæ atque obstructæ in acres & igneos halitus degenerent, cum multa materia falsa & adusta, in orbem quasi se cogunt & conglomerantur, pertinaciterque ad annos sæpe cuti adhærescunt. Et tunc quidem perversam & plane alienam naturam induunt. Aliquando autem mobiles pustulæ sejugatæ non sine cruciatu, maximoque scalpenti ardore ac pruritu, præcipue æstate juvenes ut plurimum infestant. Has *Ring-worm* nostrates, Lusitani *Empige* ab Impetigine vocant. Quando instar Herpetis exedentis, aliquandiu malum duraverit, externis supradictis facile refragatur. Inter topica tamen remedia quæ requiruntur exactissima illa graminis juncei species, *Erva d'Empige* dicta & Siliquæ silvestres longissimæ, inter simplicia descriptæ primum obtinent. Horum attritu morbus non leviter emendatur, imo in totum nonnunquam tollitur. Interdum locus affectus mutatur & æque vehementer postea hominem si ab interna causa foveatur, divexat. Quamobrem medicamentum compositum ex succis supradictis ad lavamenti vel unguenti formam, partibus affectis applicuisse, eximiam utilitatem præstitit. Rec. succi graminis & siliquarum prædictarum partem unam, sulphuris vivi & nitri partem dimidiatam, Turbith. albi parum ung. refrigerantis caphurati partes duas. (*Vide porro remedium insignium copiam contra impetiginem, quam Paulus Aegineta & alii nobis subministrarunt.*) In tractu Paraybiensi exercitatiores incolæ nullum remedium præferre solent cortici *Cebipira*, cujus affricus & lotio, sicut scabiem, malignaque quævis ulcera exsiccant & curant; ita abstergendi beneficio hanc quoque impetiginem feliciter restitunt. Multoties tantæ malignitatis hic affectus conspicitur, ut venæsectionibus, purgationibus sudoriferis ex sarsaparilla similibusque remediis, & diætæ refrigeranti, licet rite institutis, vix cedat. Tunc curationem nisi per ipsum Mercurium, tanquam proprium antidotum, non recipit. Ex quo tamen intempestive intus aut externe sumpto, nonnullos ardentioris pruriginis impatientes in morbos animiq; deliquia non sine vitæ discrimine

incidisse vidi, ob materiam virulentam ad cor usque repulsam, quod facile fit, si pectus, collum & emunctoria obsita, Mercurii litum non ferant. Enccare autem hominem, per se hoc malum si corpus cinxerit, ego sane, quidquid authores scribant, nondum comperire potui.

C A P. XXII.

*De Externis Malis quorundam Insectorum.**Bicho dos pes.*

Minutissimos vermiculos Lusitanis *Bicho*, Brasilianis *Tunga* hæc terra nutrit. Qui sæpe cum pruritu, raro cum dolore pedum digitorum extremitatibus innascuntur. Maximopere infestant præ cæteris eos qui nudis pedibus, loca arenosa perambulant; in quibus utpote calidissimis vivere amant invisibiliter, fugiuntque pavimenta lythostrata. Initio in cute exteriori aliquandiul latitant. Mox ingenti cum pruritu, præcipue circa plantas pedum, cutem sine noxa penetrant, inque eas se recondunt. Nihil cum Guineensibus vermiculis commune habent, qui longi, lati & albicantes chordarum speciem referunt. Hi vero exigui intusque paulo profundius occultati & vesicula orbilata inclusi, nigricantes apparent, eosque per Mæscopium explorare oportet; secus enim ne à lynceo quidem exacte satis perspicui possunt. Tandem ubi ad justam magnitudinem, quod est circa triduum vel quatrimum excrevisse compertum fuerit, tunc maxime de excisione cogitandum, quod solius aciculæ aut argenteæ cuspidis beneficio à Brasiliano aut Æthiope, facillimo negotio fieri consuevit. Ea solum adhibenda cautio, ut vermis membranula inclusus integer eximatur, ne vitiosus humor quidam contentus, quod sæpe contingit, dispergatur. Tunc enim nova parti vitiatæ exsurgunt accidentia. Rupta enim vesicula, statim novi generantur, qui vicinas & illæsas partes depascunt. Et tunc quidem non minus calamitosi, quam illi in Guinea habentur, adeoque gangrænam ipsam intulisse memini, ut pedum digitos amputare non semel coactus fuero. Videre mihi contigit in Nosocomio, cutem in calce pedis callosam, sub qua innumeri latitabant vermiculi; militibus penitus fuisse resectam. Remedium quo præcautionis gratia Lusitani æque ac Brasiliani inungunt plantas & digitos pedum, est mordacissimum illud oleum glandium, qui pomis arborum *Acaju* adnascuntur. Quod quidem oleum sit extractum ex immaturis & crudis glandibus; nam si maturuerint, qualitate ustiva caret, & gulæ potius delicias, quam huic affectui remedium præbet. Lachryma flavæ arboris *Camacari* dictæ admotum eidem malo prodest. Quod ipsum quoque gentem nauticam pice navali præstare videmus.

Maribonda Lus. Brasl. Copuerucu.

Infestissima vesparum examina in arboribus nidificantia non armenta, sed viatores, aufugientes licet, persequi amant; imo turmis equitum non parant irritata, *Mariposas* vel *Maribundas* Hispanis appellata. Nidus earum quem in ramorum extremitatibus fabricant, in medicinam receptus est, atque contra frigidos affectus, tum interne tum externe potissimum abhibetur. Magnitudine & figura Europæis vespis haud dissimilia sunt, sed crabronibus atque æstris omnibus infensiora. Noxia hæc insecta velocissima, ipso eodemque momento, quo insulant, aculeo rigidissime faciem petunt, atque mox avolant. Unde atrocissimus dolor cum ardore summo exsurgit, duratque ultra horam, manente rubore & elata cute. Vix ullum satis præsens tam inmani cruciatui existit remedium conveniens, quod pars eorum balsamis indigenis, atque refrigerante quodam unguento de *Imbaiba*; pars cauteriis potentialibus, calorem extrahendo præstat.

Moscites Lus. Brasl. Mariguè.

Aliud porro genus datur vermiculi alati nigrum, adeoque parvum, ut tactus sensu potius quam visus percipi soleat. Culicum more gregarim volitant. Nunquam apparent nisi summa existente malacia, idque vespertino tempore potissimum, circa fluviorum ripas inter paludosas illas arbores *Mangues* dictas, hærent. Merito ab omnibus pariter incolis extimescuntur hæc insecta molestissima; quippe adeo exercent & lancinant agricolas, ut non solum membra eorum nuda, sed & leviter vestita morsu doloroso infestent, acuumque mucrones referant. Scapha fluvium lento gradu ascendentibus mecum Hispanis, adeo intinuerat, vesicisque ac rubore conspersa erat nobis facies, ut à familiarissimis ne quidem dignosceremur amicis. Æthiopem jussu domini sui palo affixum, perque integram noctem (mirum supplicii genus) relictum, postridie delirio captum, ex meris doloribus, memini. Peregrinantes per
deserta

deserta densaque Brasiliæ nemora, quo defatigata aura marina vix pertingit, præsentiore cautelam non amplectuntur, quam ipsum ignem integrosque rogos: tum quoque balsamum *Copaiba* & *Cabuberiba*, quibus membra nuda inungunt. Ante horam unam atque alteram, humores & puncturæ evanescere solent, modo non nimia frictione vel frigida aspersione irritentur partes læsæ. Dolores apprime sedantur mucagine cardui littoralis, tum & herba *Pagimrioba* & *Imbaiba*, cæterisque ejusdem generis succis inspissatis, quæ frigida & anodyna qualitate pollent.

GUILIELMI PISONIS, M. D.

LIBER TERTIVS,

Qui agit

De Venenis eorumque Antidotis.

Agno venenorum proventu, quibus passim animalia, plantæ, ac mineralia turgent, universus Orbis terrarum luxuriat. Præter primum Naturæ institutum accidit, ut quiddam alicui sit malum & noxium. Nam quod multis alimento, quibusdam est veneno; ac vicissim, quod uni est veneno, ut cicuta homini, quibusdam animalibus ut Capræ & Sturno est alimento. Sic radix altilis *Mandihoca* à venenato succo nondum repurgata, homini lethalis, equis & bobus cæterisque animantibus nutrimentum præbet. Celebris quoque illa herba *Mimosa Inquiri* dicta, oves & capras pinguefacit, interimit homines. Basilisco venenum est naturale & aliis animantibus minime. Non autem Plinio assentiendum, qui in eum finem à natura produci testatur, ut iis pro libitu homo, incurabili vel animi vel corporis morbo detentus, utatur ac violentis toxico hausto cruciatibus & vitæ finem imponat. Nisi hoc forte attribuendum huic genti Barbaræ, artibusque Magicis supra modum deditæ & in omnibus prope venenis dignoscendis mire solerti, quibus hostes & socios, lucri aut libidinis causa, pari sorte exstinguunt. Mancipia illa ex Africa huc deducta, ubi horrendi voti compotes fieri nequeunt, cum dominorum vitæ insidiantur, durissimæ servitutis jugi, inedia ac variarum calamitatum impatientes, ad unicam illam libertatis viam, nemini non perviam, confugiunt. Veneno ubique obvio, sibimetipsis atroces manus inferunt. Gratulantes sibi naturæ renuntiare, vindictamque, dominis plus justo severis, reponere. Sed hæc, relicto abusu, secus interpretanda sunt: cum animali non solum rationali, sed & irrationali instinctus sit datus, per quem creatis omnibus dextre utatur, bona & vitæ utilia seligat, fugiatque nocitura. Ecquid enim, per Deum immortalem, ex quo non aliquam percipiat utilitatem? ex ipsis viperis adversus vipers conficit Antidotum, quo venenis omnibus & venenatis morbis resistat. Ex *Mandihoca* radice, maximo scatente veneno, optimum alimentum non solum, sed & Antidotum concinnatur. A Scorpio, Scolopendra, Colubro, reliquisque Serpentinibus ictus, ab iisdem petit remedium. Elephantiacos viperarum esu frequenter sanitati restitutos Galenus auctor est. Nec existimandum benignam naturam remedium denegasse, ubi morbum invexerit, sed omni veneno alexipharmacum indidisse atque opposuisse. Basilisci lethifero veneno, mustelæ virus, salivam hominis jejuni, Serpenti, Viperæ, Scorpio cæterisque venenatis adversari constat. Adeo placuit Naturæ nihil esse sine pari. Equidem vix dixeris venena an alexiteria plura sint pronata; & ubi specificum incognitum, Diascordii & Theriacæ usus, vicem supplet. Sic folia, flores & fructus Herbarum *Tangaraca* & *Inquerij*, venena Brasiliæ facile prima, propriam suam unaquæque radicem, oppositum habet Antidotum. Bufoni *Cururi* aliisque insectis venenatis, solius *Xhambi* decantata illius Panacea succus suffusus, præsentem mortem infert. Plurima alia hujusmodi hic producuntur, Barbaris multo quam Europæis ac eruditis, notiora. Qui viperarum pinguedinem & capita, tum & integra insecta quæ vulnera intulerint, ex arte parata, audacter & felici cum successu, venenatis ictibus applicant. Adeoque per ipsos effectus comprobare nituntur in omni venenato contineri suum Antidotum. Videatur locus Galeni lib. 11. de Simplicib. cap. de Dracone marino; & libr. de Theriaca cap. 11.

Quamvis autem occasione multoties desiderata multa nondum explorare licuerit, ea tamen quæ assequi atque addiscere potui, posteris ulterius indaganda relinquo. Nec enim facile est veneni speciem cito distinguere; neque etiam si cognoscatur, protinus illius proprium alexi-

alexipharmacum succurrit. Accedit, quod aliqua reperiantur, quæ in Europa venenata, hic vesca, vel saltem minus noxia sint, & vice versa; quippe ranæ & pisciculi hic dantur præter opinionem venenati: E contrario formicæ illæ grandiores, tum carnes aliquot serpentum, lacertorum, bufonum, vermium & glirium silvestrium, primis incolis inter delicias habentur. Idem Plinius de Africa confirmat lib. vi. cap. 29. Celsus lib. v. cap. 36. Scaliger Exercit. 189. sect. 4. In India atque Æthiopia non solum innoxios serpentes multos, sed etiam esculentos dari, ita ut Ophiophagi dici possint.

Præ cæteris autem in Brasilia, centipedes *Carasitu* & *Caramouritu* virides & nigri, tosti & eviscerati; tum imprimis vermes illi *Iarumai* & *Caramatori*, pingues & albicantes, inque medullofis silvestrium palmarum truncis viventes, in pretio illis sunt. Plinius lib. xvi. cap. 24. Ælianus lib. xiv. de Animalib. cap. 13. narrant vermes in usu multis Indis esse.

Innumera alia portentosa à Tapuyeris fando accepi, quæ, quod eorum aliqua forte fabulosa, silentio prætereo; tantisper donec ulteriore investigatione atque experimento eorum veritas magis illucescat. Multa equidem inter hæc notatu dignissima, à nemine tamen, quod sciam, Lusitanorum, scriptis mandata, adeoque neglecta, ut ne vestigium quidem horum ac similiarum naturæ mirabilium exstet, unde lucubrationes Physicas quis illustrare possit. Quædam nativa recondita habent veterani agricolæ, quibus sibi suisque Europæis remediis destituti, coguntur succurrere. Quamobrem maximam partem, multis precibus à Barbaris extorquere necesse fuit: qui sicut tenebriones sunt in porrigendis venenis & pertinacissimi in revelandis ejusmodi secretis; ita officiosi in exhibendis antidotis; dictoque citius ubi de natura veneni constiterit, in silvis efficacissimas herbas colligunt, quas contusas instar potionis ægris subministrant, animasque pene extinctas suscitant. At vero, his remediorum generibus non contenti miseri mortales, ac superstitiosi barbari, futilia illa ac illicita, ut fascinationes, incantamenta, philtrea ac sortilegia amplectuntur. Quod tamen ex parte condonandum huic genti profanæ, utpote nullis literis vel Dei cultu imbutis, sed Stygiis tantum atque infernalibus auguriis, ultra quam credi potest, deditæ. Illud mirum, reperiri etiam inter Christianos, quos insana hæc & ridicula credulitas involvat. Pudet profecto, quam indigne homines cætera cordatos, mancipiorum & pecorum suorum externos & internos affectus, nescio quibus præstigiis à se curatos gloriari, meamque incredulitatem haud parum accusantes, audiverim. Quum tamen quæ primum technis impostorum, veneficiis ac magicis incantamentis obvelata erant, longo post tempore ingenii aciem intendentibus, detecta stolidam opinionem exemerunt. Nemo equidem tam excors, quin fateatur plurimos præter expectationem Medici, citra artem, absque manifesta causa sanitati restitui vel sola imaginationis vi; quin imo væcordia potius esset, omnia manifestis qualitatibus ascribere & occultas illas totius substantiæ proprietates tollere. Videatur Andræas Cæsalpinus quæst. xiii. Sed hæc nihil ad præstigia aut patrociniū impostorum respiciunt. Verba & characteres sunt Medicinæ dæmonum, syrupi & Apozemata hominum, inquit Paracelsus. Ex Agyrtis & circumforaneis qui plusculum sapiunt, norunt quo tempore & quibus morbis sua amuleta instituant. Si successures careat, æger incusatur. In minimo enim qui peccat; omnium fit reus. In mysteriis magicis, qui cadit syllaba, cadit causa. Plebecula maxime dedita ejusmodi nugis, plus fidei & spei iis concipit, gaudens falli specie recti. Orationes cum certis cæremoniis dicendas suscipit, & jam vix demurmuratis verbis vi fortissimæ imaginationis, aliquam convalescentiam sentire se clamat. Quod ipsum quoque Galenus his verbis testatur; plures sanat, cui plures fidunt. Unde merito credulos Agrippa ad sacra magiæ cæremonialis admittit. Sed longius provectus, dum me tantæ credulitatis piget tæderque, revoco me & ad venenatorum enarrationem redeo. Quorum occultæ qualitati, abdita quoque medicamentorum proprietate (quæ per experientiam fuerit revelata) succurrendum.

Inter venenata Brasiliæ animantia, Serpentes primum locum occupant, è quorum numero circiter viginti hætenus innotuerunt, ut sunt, *Boignach*, sive *Iiboya*, *Arabô*, *Boiobi*, *Boicinga*, *Boitrapô*, *Boycupecanga*, *Boipeba*, *Cucurucu*, *Carinana*, *Curucacutinga*, *Guinpaiaguara*, *Ibyara*, *Iacapecoaja*, *Ibiboboca*, *Iararaca*, *Manima*, *Vona*, *Tareiboyâ* & *Cacaboya*, *Amorepinima*, quorum tres novissimi sunt angues aquatici. Frequentiores ædes & silvas perreptantes, in hoc habitato Parnambuci tractu attingo; reliquorum minus cognitorum naturam, cogor præterire. Horum Serpentum Americanorum aliqui, Europæis minus sunt noxii, utcunque tamen majores & vegetiores iis existunt; quasi harum regionum calor externus, nativum in hisce frigidis animantibus intendat. Præter Galeni aliorumque testimonia, multa sunt argumenta ab ipsa experientia desunta, quæ evincunt temperiem nactam esse frigidam, omnem lacertorum & Serpentum cohortem; contra Avicennæ opinionem. Nam non solum contactus ipse frigidus vel maxima æstate, hoc arguit, sed eorum nonnulli ad menses, nonnulli ad septimanas aliquot vivi absque cibo reservati, hoc confirmant; cum tamen si quid esculenti illis

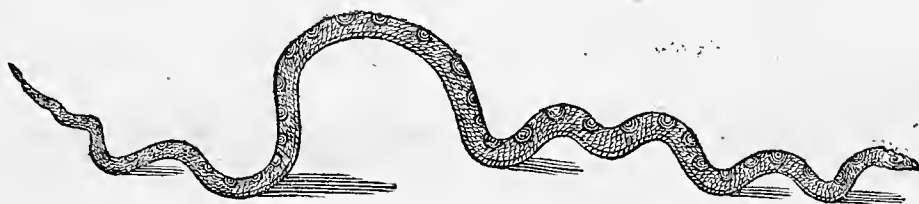
illis præberetur, comederent. Idem testatur magnus Scaliger commentariis in Historiam Animalium, lib. 11. &c.

B O I C I N I N I N G A .

Primo Serpens ille, *Boicininina*, quem *Cascavel* & *Tangedor* Hispani nominant, propterea quod sonitum instar tintinabuli caudâ edat, in triviis juxta ac deviis locis cernitur, tamque celeriter proreptans ut volare videatur. Huic tam pernicioso colubro, benigna natura, cautionis quasi gratia, nolam addidisse videtur, ut illius sonitu admonitus quilibet tempestive sibi caveat à vicino hoste. Brachii est crassitie, longitudine interdum quinque pedum, lingua bifurca, dentibus longis & acutis, colore fusco & ad flavum vergente. Quotannis articulus, quo infestare solet, in cauda crescit, cujus extremitate in anum hominis immissa, mortem infert confestim; venenum autem quod ore vel dentibus infert, multo lentius vitam tollit. Ex vulnere mox sanies cruenta effluit, caro livet, ulcusque paulatim serpit. Ad remedia extrahentia, vulnus dilatantia, scarificationes, cucurbitulas, & si pars læsa intercipi possit, ad vincula festinandum, idque junco *Iacape*, cui remedio maxime fidunt Brasiliiani; sin minus, cauterio utendum est. Interim dum veneni qualitas ad cor penetrat, curandum ut interius præmuniatur *Tipioca* haustu, sudoresque evocantibus insistendum. Præsentissimum præ cæteris remedium, quod Barbaris contra hujus aut qualiscunque Serpentis morsus restat, est ipsius nocentis caput, quod contundunt, contusum emplastri forma vulnere calens applicant: cui remedio simul addunt, in omni fere morfu, salivam hominis jejuni, qua perpetuo partem affectam demulcent, (Plinius lib. vii. cap. 2. Galenus lib. x. Simpl. Scaliger in Histor. Animal. lib. 11. cap. 18. hanc salivæ vim quoque agnoscunt) adeoque his duobus Antidotis nituntur, ut desperent, si in illis voti compotes non fiant. Ego hæc & similia remedia, quæ longa illis experientia dictavit, jubente necessitate, lubenter sum imitatus. Non intermittendo tamen ea quæ à veneranda antiquitate & authoribus nobis sunt relicta. Ne nimium temere hisce novitiis, aut pertinacius veteribus viderer adhærere.

C U C U R U C U .

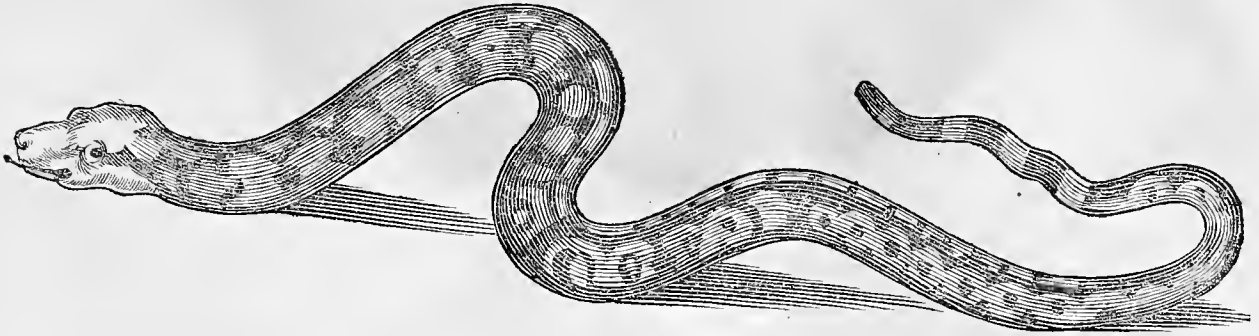

Cucurucu est anguis crassus, cineritii coloris, interius flavus, externis maculis nigris distinctus, & iisdem ut *Cascavel* squamis vestitus; novem & interdum duodecim pedes longus. Maxime est venenatus & plurimum metuendus, licet caro ejus præparata à Barbaris comedatur. Præcipuum illi venenum in capite, ideoque Brasiliiani intercepto quantocius caput amputant & cooperiunt humo. Ab illo ictus, corripitur vertigine, tremoribus, torminibus, animi deliquiis, febribus ardentibus, quibus sudor frigidus ac ipsa denique mors, intra diem naturalem, aliquando & celerius succedit. Præter enarratas qualitates, peculiare est huic Serpenti, quod morfu ejus virulento, venæ erodi videantur, tantamque inflammationem & ardorem efficiat, ut sanguis bulliens mox è naribus, auribusque, imo manuum & pedum unguibus promanet. Huic malo si quæ Medicina detur, ipsius Serpentis, qui morsum intulit, caput emplastri forma, vulnere applicatum; tum & folia Tabaci recentia, leviter tantum ab ignis flamma tacta, mirabiliter prosunt, cauterii loco. Idem præstat contra hujus, aliorumque Serpentium morsus radicis *Caaapia* decoctum. Deinde succedunt sudorifera, vel ipso statim initio convenienter exhibita; ut sunt radices *Iurepeba*, *Vrucu*, *Malvisco*, *Iaborandi*, inter simplicia satis superque descripta.

B O I G V A C U .

Boigvacu, sive *Iiboya*, Serpentium omnium facile maximus, pectus fere hominis crassus, Lusitanis *Cobre de Veado* dictus, quod Dorcades integras devoret, idque sugendo potius quam masticando. Ex horum genere quidam octodecim vel quatuor & viginti pedes reperiuntur longi; Cineritio, spadiceo variegato sunt colore. Non æque veneno, ut multi alii, turgent. Carne eorum non solum Indigenæ & Nigritæ, sed & nostrates vescuntur. Famelicus hic

anguis vel ex dumetis profilit, caudæque suæ nitens, horrende se erigit & strenue cum feris & hominibus luctatur, & sibulat irritatus: vel ex arbore insidiosè in viatorem desilit, cumque

validissimis cingit amplexibus, ita ut vel sola complexione interimat: nec minus validi atque feroces existunt, duo ingentes illi *Arabo* & *Cucuraciu*, hominibus æque ac capreis insidiantur. Quippe omnes hujus generis solidis vertebrais & costis præditos ex Anatome animadverti. Ictus eorum vix censetur venenatus, & per se aliquando, etiamsi nullo vel leviori saltem adhibito remedio, curatur. Ita ut hi inter non venenatos Serpentes, de quibus passim auctores multa testantur, debeant numerari: quibus *Caninana*, *Mavina* & *Vocia* annumerare licet, quod nihil vel parum saltem hominibus noceant. Vide Vossium de Idololatria Gentili lib. iv. cap. 58.

I A R A R A C A.

Brevis est hic Serpens, raroque semicubiti longitudinem excedit, venis quibusdam in capite prominentibus, instar viperarum, & haud aliter quam illæ stridens: rubris & nigris ma-

culis insignis, cæterum terreo colore: ejus morsus venenatus non minora adfert symptomata, quam vel reliquorum Serpentum, exceptis iis qui lentè & clam vitam depascuntur. Ipsa fera postquam vulnus inflixit, à cure, cauda, capite & intraneis repurgata, & in aqua radices *Iurepeba*, cum sale, oleo, porro, anetho & similibus cocta, à vulneratis comeditur, magnoque illis solet esse præsidio. Convenit denique præ cæteris, *Caatia*, quæ merito *Herva de Cobras* dicitur, quod foris & intus exhibita, hujus aliorumque Serpentum morsus facile restituat. Idem feliciter præstant acini arboris *Guibira*, contusi & morsibus applicati.

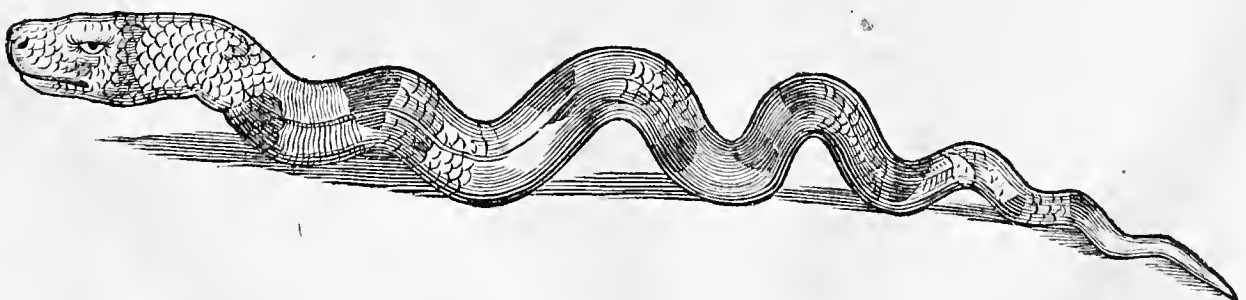
B O I T I A P O.

Boitiapô Brasiliensibus; Lusitanis, *Cobre de Cipo*, anguis est vix brachium crassus, septem pedes longus, Olivacei coloris, victitans ranis. Maxime venenatus, ac æque calamitosus malis auctor existit, quam morsus *Cucurucu*, quippe eadem vi, eodemque modo ab extremitate membrorum sanguis distillat. Remedio autem vix ulli cedit, nisi igni forte vel ferro, modo pars læsa tam violentum remedii genus admittat.

I B I I A R A.

IBIIARAM viperam (Iconem vide apud Marcgravium) *Cobre Vega*, vel, *Cobra de dos Cabeças* appellant Lusitani, quod duo capita videatur habere, sed falso. Ipse Plinius, qui idem de eadem testatur aliorum forte relatu, deceptus fuit. Familiaris & frequens est, sub rudibus in terra latitans; Formicis vescitur: digiti est crassitie, sesquipedis longitudine, atque argentei coloris. Ejus morsu nihil est virulentius, non tamen citra spem curationis existit, si supradictis remediis tempestive interne & externe utaris. Quæ, quod nihil immutandum occurrit, toties repetere supervacaneum duco.

I B I B O B O C A.

IBIBOBACA Brasiliensibus, anguis pulcher, Lusitanis *Cobre de Corais* appellatur, duos pedes longus,

longus, pollicem autem crassus, colore niveo, & nigris, rubrisque maculis variegatus. Morsus illius venenatissimus, non extemplo vitam depascitur, sed tarde se promovet. Sanatur emplastro è capite Serpentis concinnato & efficaciter appposito. Pulvis plantæ *Nhambi*, tum & succus foliorum *Caapeba* & *Calatia*, vulnere instillatus, extrahit virus.

B O I O B I.

B O I O B I Brasiliensibus, Lusitanis *Cobre verde*, ulnæ est longitudine & pollicis crassitie, coloris porracei & pulchre micantis. Ædificiis gaudet, neque ulli nocet nisi irritanti; morsus tamen illius venenatus, remedio quamvis eximio vix cedit. Radix autem illa nodosa herbæ *Caa-apia* confusa & ex aqua pota, summopere prodest, cæterisque herbis antidotalibus facile palmam in hoc casu præripit. Miles quidam gregarius anguem hunc inter arbuscula latitantem, dum pede forte conterit, ab eo in femore demorsus, paucis post diebus, toto corpore tumefacto & livescente, deficiente radice *Caa-apia*, cæterisque remediis frustra adhibitis, præsentibus commilitonibus, quam miserrime exspiravit.

C A N I N A N A.

C A N I N A N A Serpens, ventre est flavo, dorso autem viridi, octo circiter palmos longus, inter minus venenatos habetur: ovis visitatur & volucris: Capite & cauda resectis, ab Afris & Americanis comeditur. De peculiari illius antidoto, nihil adhuc certi affirmare possum. Vulgaribus alexipharmacis sive Europæis, sive indigenis supra enarratis, malum si quod infert facile expugnatur. Familiare autem illud decoctum antidotale, ex radice *Iurepeba*, cum pauxillo salis, huic aliisque moribus vel puncturis venenatis sæpe applicandum est; nec non fructus *Ananas* viridis, isque in cataplasmatum modum confusus. Denique si necessitas ulterius urgeat, pars læsa scarificetur, moxque vivus gallinaceus pullus imponatur.

I B I R A C O A.

I B I R A C O A Brasiliensibus, Serpens est variegati coloris, albis, nigris, rubrisque maculis insignis. Ejus morsus est admodum venenosus, & pessima symptomata infert, haud secus quam *Cucurucu*, ut à Brasiliensibus accepi; quippe sanguis quantocius à morsu, ex auribus, naribus & oculis profluit & nisi statim subventum fuerit, moritur vulneratus. Si virus nondum ad cor abierit, carne ipsius anguis cocta cum radice *Iurepeba*, *Iaborandi*, *Malva Isco*, *Caapeba*, *Cappuba*, additis summitatibus *Nhambi*, ex vino interne exhibitis vulnerati restituuntur. Ad datur externum remedium, ex capite ipsius feræ confuso & cum *Herva de Cobre*, aliisque ejusmodi ante enarratis, præparatum.

T A R E I B O Y A & C A C A B O Y A.

Postremo angues duo amphibiorum more, modo in lacubus, modo in sicco degentes conspiciuntur, ac proinde hydri vel natrices jure dici possunt, tametsi non æque perniciosi ac nostri Europæi esse perhibeantur. Atri sunt prorsus nec valde magni. Irritati nocent, vulnusque facile curabile infligunt. Prior *Tareyboia*, posterior *Cacaboya* appellatur, qui lutei est coloris, sex palmas longus, ruricolis potius extimescendus quod Gallinas devoret, quam quod homini lethale venenum inferat. Tamen securitatis causa Herbæ *Nhambi* & *Erva de Cobras* appositæ ex arte, vim veneni, si quod modo sit, retundunt.

C R O C O D I L U S.

Crocodili in fluviorum, stagnorumque latebris degunt, Africanis Crocodilis similes, sed utique minores: raro quinque pedum longitudinem excedunt, *Iacaré* Brasiliensibus, nostris **Capmans** dicti, hominibus natantibus insidiantur, rictu late diducto, acutissimisq; dentibus, ingentia vulnera inferunt. Quæ vulgaribus remediis coalescunt, præsertim vero adipe ipsius animantis. Vulnerati pariter, & non vulnerati Crocodilos summo studio venantur, partim propter virtutem Medicam adipis; partim ob ipsorum testes myrothecium insigniter redolentes, quos magno pretio divendunt. Omassus quoq; hujus *Iacaré* exsiccatus & in pulverem redactus, contra morbos calculi ab incolis exhibetur. Ova quæ plus quam viginti vel triginta subinde profert, anserinorum ovorum magnitudinem excedunt, nec solum à Barbaris, sed & militibus nostratibus expectantur & comeduntur. Idem de ipsa carne Crocodili exenterata dictum volo.

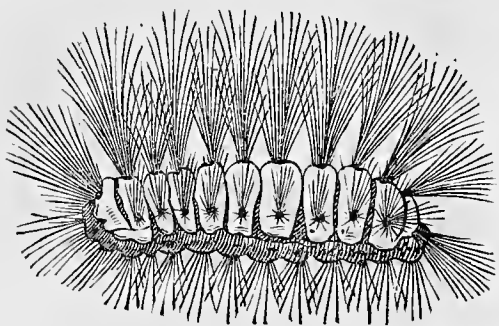
B I B O R A.

Inter tot lacertorum exercitus, qui passim in silvis, ædiumque ruderibus conspiciuntur, unicus tantum, quantum quidem constat, reperitur venenosus, qui *Bibora* dicitur. Cæteris lacertis non adeo quidem dissimilis est, sed minor, digitique majoris magnitudinem vix excedit. Cute est cineritia & magis albicante. Corpore omnibusque membris crassioribus, venenoque tumentibus; cauda denique multo breviori & latiori existit. Plaga ab eo illata dilutam foetidamque sanie effundit, cum tumore livido, cardialgia, torminibus, ac magnis crucia-

tibus. Peculiare huic malo antidotum nondum est inventum. Quapropter hæc aliaque communibus alexipharmacis tam exoticis quam indigenis, exturbanda sunt.

S C O L O P E N D R Æ . A M B U A . S C O R P I O .

Scolopendræ grandes & exiguæ, ut & centipedes hirsuti *Ambua* dicti, ac arcuatim repen-

tes ad Venenatorum ordinem referuntur. Illæ ædes, hæc silvas perreptant, olerumque hortensium frutices non solum, sed & homines infestant. Scorpiones Europæis sunt similes, licet non æque noxii, proinde ictus eorum curatu minus difficiles. Verum cum horum trium insectorum natura & curatio ab Auctoribus passim ante me tradita sint, nec quicquam ad ulteriorem illustrationem occurrat, acquiescam. Quippe solum oleum quod eorum viventium qualitates absorbuerit, contra morsus vel ictus cum successu applicatur.

N H A N D V G V A C V .

Ex Araneorum genere insignis & stupendæ magnitudinis hic reperitur (forte idem cujus Plinius meminit in Indiis passeris magnitudine conspici) qui in ruderibus & veterum arborum concavitatibus nidificat, *Nhinduguacu* appellatus. Eum cæterorum minorum ritu texere nondum compertum est. Exuvias deponit; niger est hirsutus, dentibus acuminatis & prælongis armatus, ob pulchritudinem & usum in pretio habiris. Irritatus venenatum aculeum cuti infigit, ita tenuem, ut vix conspici possit. Hinc tumor lividus non sine cruciatu, multoque dolore exsurgit. Nonnunquam ratione partis percussæ & symptomatum supervenientium malum adeo exasperatur, ut incurabile reddatur, omnibusque remediis, cum ab Indis, tum à me inventis, prorsus refragetur. Proinde ratio habenda ut vulnus dilatetur, remediaque passim ex officinis & authoribus petita, forinsecus & intrinsecus adhibeantur: Inter quæ sit Cancer *Aratu* præparatus eodem modo sicut in capite de Pisce *Guambajacu* sum dicturus.

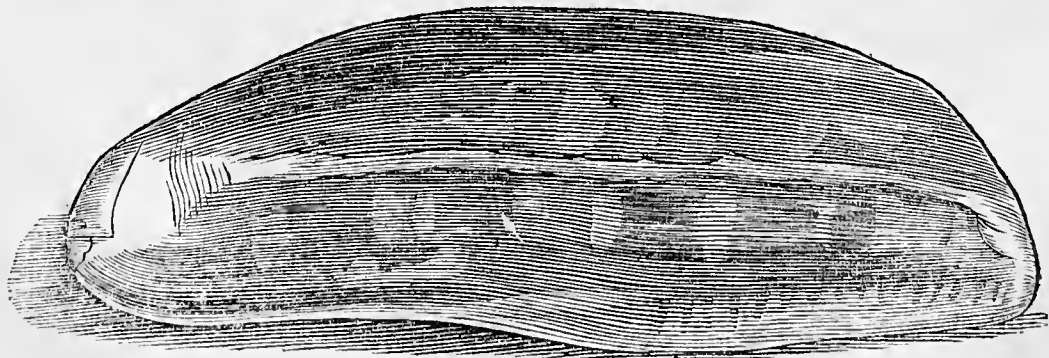
P I S C E S V E N E N A T I .

Inter planos Pisces cartilagineos dantur Pastinacæ marinæ, Torpedinum & Rajarum species, læves, cæruleæ, sine squamis vel aculeis in toto corpore, præterquam in caudæ principio, ubi duo breves non serrati, sed ad sagittæ figuram formati apparent, ac proinde hi Pisces à nostratibus merito *Pijlsiaert*; à Brasiliensis *Narinari* appellantur. Iconem vide apud Marcgravium. Non procul à littoribus degunt, vescuntur Piscibus, quibus ex occulto insidiantur, radiumque iis infigunt, quo ablato edules sunt, sicut fere omnibus illis terrestribus & marinis pecoribus contingit, quæ ictu vel morsu tantum venenum infundunt. Pars vulnerata infestissimo dolore, aliquando & paralyfi misere afficitur. An aculeus etiam mortua pastinaca vires suas servet, atque non solum in animantes, sed & in saxa & herbas, exserat eas, sicut Oppianus, Ælianus, & alii testantur de Europæa pastinaca, ego nondum comperi. Dolores sedantur optima illa radice *Mangue* assata, eodemque modo sicut in ictu Piscis *Niqui* dictum est. Dein dilatato vulnere ejusdem Piscis jecur, & teli ipsius cineres cum successu applicantur. Ita ut hic quoque Piscis veneni sui antipharmacum in se habere videatur.

De Brasiliensi Torpedine, ejusque malo, vix ad horam unam atque alteram durabili, quia cum Europæa in plerisque convenit, iisdemque remediis & eodem modo curatur, particulatim nunc agere supervacuum duco.

M O V C I C V .

Movcicv Brasiliensibus, excrementum maris pellucidum; pulchre rubrum & levissimum; bullæ instar, figura varia, nunc ovali, nunc triangulari fere, aquis supernatat; fla-

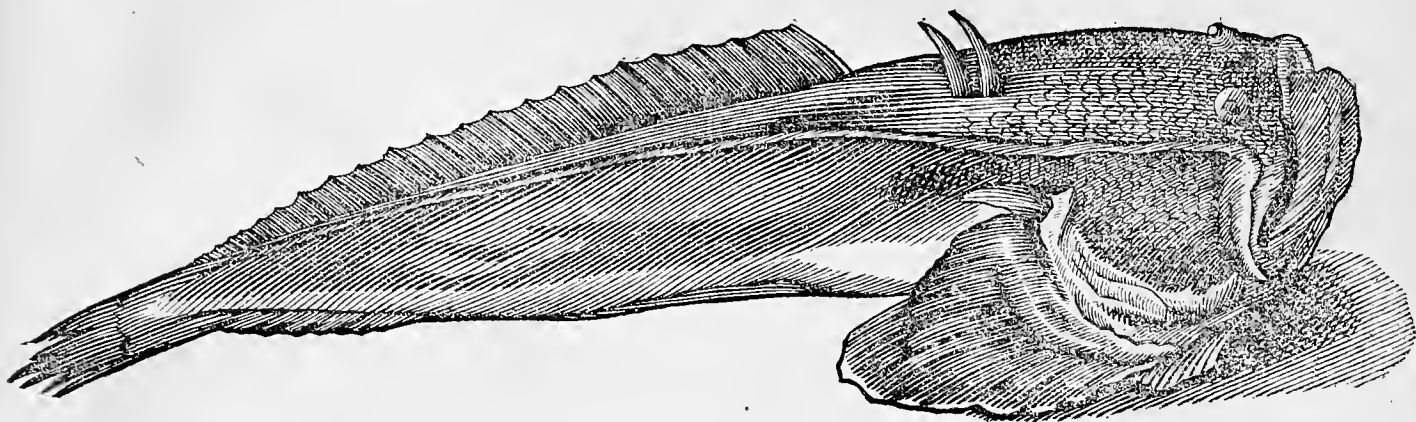

tuque intus contento turgidum, strepitum edit si vi rumpatur. Qui nudis pedibus littora obambulant, bullamque hanc venenatam minus provide conculcant, magno dolorosoque ardore

ardore afficiuntur in plantis pedum licet callofis. Ad horas aliquot durat malum, invito quovis remedio refrigerante & anodyno, ad quod confugiunt sæpe frustra: ego felicius causticis & calidis ad extrahendum ardorem usus sum: applicato mordaci illo oleo castaneæ de *Acaju* dissoluto in spiritu vini.

NIQUI.

Noxiis piscibus annumerantur quoque uterque illi, qui Niqui dicuntur Brasiliensibus. Aculeis in capite & dorso præditi sunt admodum noxiis, quibus irritati, tanta vehementia

pungunt, ut dolor non solum intensus inde exoritur, sed membrum paralyticum pro tempore maneat, præsertim si telum (quod aliquando fit) in parte vulnerata relinquatur. Præsentissimum remedium est, dilatio vulneris, applicata mox radice *Mangue* assata & contusa. Unde quidem dolores in instanti exacerbantur, sed mox cessant.

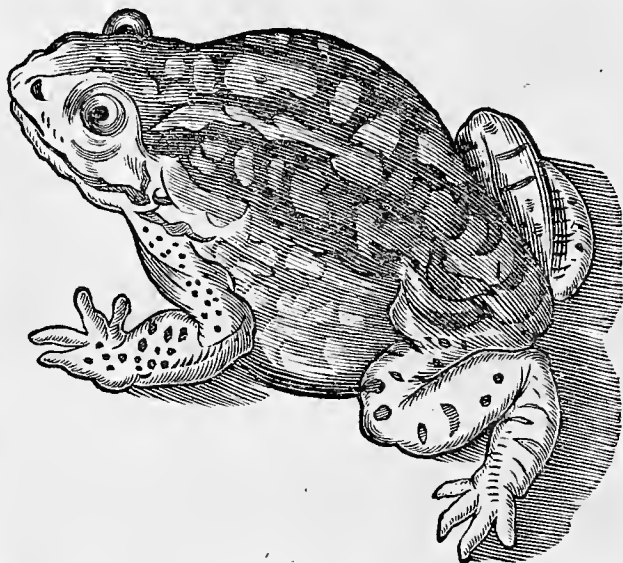
Hactenus de Natura Serpentum eorumque animantium, quæ morfu vel ictu virulento hominibus insidiantur & toxico suo nocent. Quibus calidas & humidæ hæc regiones abundare haud mirum est, quod pauca agricolarum industria excultæ, nec vi frigoris à venenatis & noxiis animantibus repurgatæ, ex in immensum multiplicentur. Nunc ad illa venena quæ intra corpus assumuntur descendamus. Quæ quidem duorum sunt generum, nempe venenata tantum, vel etiam manifesta qualitate nocentia. Utrisque sua remediorum genera, manifestæ vel occultæ qualitatibus opposita sunt, quæ licet diversa, tamen in curandi modo conveniunt. Nam cujuscunque generis venena ore percepta, si in prima adhuc corporis regione hæreant, per vomitum & clysteres exturbare convenit: sin in corporis recessus abierint, circumferentiam versus trahuntur. Interim cor adversus hostem admissum, muniri debet, modo vera & infallibilia signa veneni intus assumpti compareant. Non enim æque manifeste hic atque in morfu vel ictu Serpentum morbi causa se profert, sed fere latet, quia qui venena subministrant variis technis dolum non solum tegunt, sed execrandis artibus, novas quotidie mixturas comminiscuntur, applicando activa passivis, & qualitatibus, aut addendo, aut demendo, ut longo tempore post, signa illa & symptomata ulla vix se prodant. Nec enim (ut fieri solet) is qui forte improvide simplex aliquod venenum hauserint) semper animi & virium defectus, cordis angustia, vertigo, vomitus, torvus aspectus, aliaque similia subsequuntur, sicut Galenus docet cap. vi. de locis affectis evenire. Quid; quod subinde vix ulla primis mensibus tristitia aut levissimum ægritudinis indicium in illis noetur. Donec tandem longo temporis intervallo, ungues & corporis extrema livere incipiant. Aliquando nihil nisi post mortem exterius apparet prorsus, atque unum vel alterum viscus corruptum ac tabidum per anatomen sese offert. Cur & quantum venena lateant docet Thom. à Vega Com. in loc. Affect. Utinam Barbarorum nequitia numquam excogitasset tam perniciosos horum venenorum abusus, minorique solertia præparare novissent, ut ocus vel tardius operarentur. Nam licet ob majorem vel minorem subjecti resistantiam, ea arte concinnare illa nesciant, ut statura hora interimant: tamen ut experientia potius quam ratione constet, ignaviorem esse cicuta ac opii operationem, quam arsenici aut sublimati: ita venena illi habent vel simplicia vel composita, quæ exhibita & admota ad menses aliquot sepulta manebunt, antequam suas facultates exerant. Unde liquet venena haud una eademque ratione operari, neque recta ad cor semper ferri, sed eam partem maxime occupare, cum qua occulte inimicitiam exercent: Cum alias teste Avicenna oporteret omnia venena esse frigida & sicca. Nam sicut Solanum & Hyosciamus; ita quoque fel pisciculi *Guambajacu* cum capite antipathiam habet. Fungi & *Manipuera* nervos infestant, spasmos convulsionesque mortiferas inducunt.

Supplicium quidam Brasiliiani venefici subituri, mihi obnixè roganti, ut me horum arcanorum priusquam è vita discederent, participem facerent, inviti pauciora quædam revelarunt, fasque sunt, impune non solum se hæc & similia veneficia exercere, sed & regium esse laudemque mereri inter suos, ingenii solertia excellere, novasque veneni miscelas excogitasse. Illi namque sagittas, aquam, aërem, vestes, cibos & fructus crescentes inficiunt, ut tardius & pedetentim, non statim homines extinguant.

Sic fellis Bufonis *Cururu* & vermiculorum ex venenato succo *Manipuera* pronatorum, herbarum denique *Tangaraca*, *Inquery*, fructuum *Ahovay* & *Mucuna* aliarumque multarum vires artificiose & variis modis ab illis intenduntur ac retunduntur. Ita ut in his ac similibus venenis, ad innatam abditamque eorum vim, occulta quædam mixtura accedat, ac proinde curationis aliquando sit exfors. Quapropter ipso Veneno, quo noxa est illata, incognito, ad communia primum antidota, passim à Dioscoride, aliisque authoribus prodita, dein ad propria illa nativa, ab incolis primis celebrata, confugiendum. Multa sane ad hanc doctrinam facientia desiderantur, ac fortasse semper desiderabuntur, invito sedulo ac indefesso, occulta remedia investigandi studio, adversus tot abditas & tam malignas rerum qualitates, calamitoso generi humano infestas. Si vero contingat signa venenorum calidorum & frigidorum, tum & obstruentium, suffocantium atque erodentium in ægris apparere, singulis statim qualitatibus sua opponenda esse remedia contraria nemo ignorat. Minus tamen consultum solis illis fidere; quia licet manifestarum qualitatatum symptomata multa graviora videntur, aliis latentibus, occulta tamen magis exitialia adeoque pluris facienda sunt.

C U R U R U.

Inter venena quæ deleteria potissimum vi pollent est bufo *Cururu*, insignis & tumens, duploque Europæo major, cineritii vel spadicei coloris, nimium notus, ac quovis modo vel mictu & saliva exterius, vel intus, longe quidem pejus, sanguine, imprimis felle assumpto, inficit. Hos perditissimi Barbari alique eorum æmuli torrefactos in pulverem redigunt, & lethalia inde pocula conficiunt, eaque vel minima quantitate clam propinant. Hinc faucium statim & gutturis inflammationes, siccitates, anhelitus, fætores, singultus, vomitus, dysenterix, animi deliquia, oculorum caligines, convulsiones, deliria, ac pallores. Si remedio locus, corpus statim per superiora & inferiora evacuant & liberant à reliquiis veneni, exercitio, balneo, ægro in furnum calentem vel animal discissum imposito. Generalia alexipharmaca, composita, per dies aliquot, juxta & *Tipioca*, tum radices nativas antidotales ex vino propinant. Præ cæteris vero herba *Nhambi*, quæ prærogativam à benigna natura videtur accepisse, tam magno malo adversam, exhibenda. Nam etiamsi bufo, hic tam pernicioso turgeat veneno, non tamen ita invincibile est, ut suo contrario non cedat. Quippe solus succus *Nhambi*, expressus & capiti vel dorso bufonis (præsertim prius in terram fricato) instillatus, illum dicto citius interimit. Ranae quoque dantur varix, terrestres & paludosæ, partim edules, partim, sicut in Europa, non edules. Idem Plinius lib. xxxi. 1. cap. v. de quibusdam ranis testatur.

C O T O R A.

Illa quæ *Cotora* à Brasilianis nuncupatur, intus assumpta, veneno est, quod supradictis remediis facile expellitur: forinsecus vero applicata & ex arte linimenti vel emplastri forma præparata, doloribus articulorum & membrorum ex frigore natis, medetur.

P I S C E S V E N E N A T I.

Inter tam immensa fluviorum & marium pecora Americana, quædam in totum edulia, quædam parte aliqua vel externa, vel interna venenata habentur. Quod ut in aliis animantibus, ita in Serpentibus & quibusdam Piscibus evenit. Sicut enim Draco marinus in Europa solis spinis, Pastinaca solo radio, Julides solo morsu venenum infundunt, aliis partibus sine perniciæ edulibus: ita imprimis in his Piscibus *Guambajacu* videre est, qui non minus externa facie, quam interna qualitate sunt admirabiles. Cæteris autem ejusdem speciei præeminet familia.

familiarissima rana piscatrix, *Guambaiacu atinga*, parvus, vix palmam longus, pictus, pulchris oculis, rotundus, qui inter Orbes habitus, Lusitanis & Belgis merito sufflator dicitur, quod mirum in modum ab aquis extractus ronchum quendam edat & ad orbis figuram se inflet, atque in momento intumescat ac detumescat. Multum expetitur & pro epulis, maximo interdum vitæ discrimine, ab imperita plebe apponitur, si à folliculo fellis non probe liberetur. Intra horæ namque spacium, ejus particula vel ciceris magnitudine assumpta, tam horrenda symptomata infert, ut mox agro caligent oculi, mens vacillet, lingua tardeat, membrorum tremor, sudorque frigidus subsequatur, facultates omnes resolvantur & sileant, moxque veneno extinguantur. Sed benigna mater natura, præsens ac facile remedium huic calamitati opposuit. Cum prædicti enim orbes *Guambajacu* juxta fluviorum ostia, ubi paludes & stagnantia loca singulis æstibus inundantur, sedem figant, iisdem quoque locis plurima Cancrorum genera vivunt & arbuta habitant paludosa. Quos inter non ita magni reperiuntur, multiplici ac variegato colore, cæruleo, albo, rubro, violaceo, chelis æqualibus armati, quorum crura pilis nigricantibus sunt vestita. Hos *Aracu* appellant Brasilienses. Ex his unus contusus & ex vino, citra moram assumpto veneno (nam ante horas quinque vel sex lethum sæpe infert) propinatus, per vomitum virus exturbat, qualitateque occulta malo validissimo resistit. Præmissis specialibus, communia quoque præsidia superius tradita non negligenda, ut sunt *Ti-pioca de Mandihoca*, radices *Laborandi*, *Ipeacuanha*, *Caiapia*, *Vrucu*, aliaque similia remedia quæ necessitas excogitavit. Nec forte natura differt hic Cancer Brasiliensis, ab illo de quo Galenus in libro simplicium contra Pelopem præceptorem suum contendit, Cancrum rabiosis conferre occulta, non manifesta qualitate. Et Plinius lib. 1x. cap. 31. eos contra Serpentum ictus mederi dicit. Et imprimis illud lib. v. cap. 32. Cancris fluviatiles triti potique ex aqua recentes, contra omnia venena prosunt. Morsis vero à cane rabido, item *Plalancio*, *Scorpio* aliisque venenatis prodesse etiam apud Aristotelem legere est lib. 1x. cap. v. Dioscoridem lib. 1. 1. cap. 12. & Galenum lib. 1x. de simplicium medicamentorum facultatibus; Ætium lib. vi. cap. 24. Æginetam lib. v. cap. 3.

Alius datur *Guamajacu guara* Brasiliensibus dictus, priori multum similis, sed viridioris coloris. Noxam fere eodem modo infert fel illius, sed longe remissius, quam præcedentis; curatur autem eisdem remediis.

Tertius denique *Guamajacu-ape* Brasiliensibus, ejusdem quidem generis, non tamen orbicularis, sed potius triangularis; à squamis quoque ut cæteri nudus, verum quasi scutiferus & loricatus. Hic si ex cacabo ferventi accipiatur & calidus comedatur, adeo mentem statim turbat, ut nonnulli ebriis, quidam & phreneticis similes videantur: Sin vero coctus per integram noctem fervetur, cæteris piscibus dignitate neutiquam concedit, atque tuto convivis apponitur.

F V N G I.

Novem fungorum species diversis nominibus sunt distinctæ, sicut alibi traditum est, quos omnes generali nomine *Carapucu* nominant. Horum quoque in hoc Americæ tractu, sicut in Europa, alii venenati, qui contracti varii sunt coloris, lividi & cassi, ex Sterquiliniis lignoque putrido protuberantes: alii edules ac copia tantum nocent, quia ventriculum frigore & flatibus nimis distendunt, caloremque naturalem extinguunt & crasso lentore strangulant. Ob regionis temperiem calidam & humidam, nocturnum denique frigus & vapores venenatos, minus tuti judicari debent qualescunq; Fungi, quam in aliis regionibus frigidioribus. Inter illos pejores qui sunt, singultum excitant, intestina exulcerant, corpori ac faciei inducunt pallorem, urinam remorantur, arterias intercipiunt: ad hæc frigus, tremorem, sudorem frigidum, mortem denique afferunt. Præter communia alexipharmaca calidiora, eximium & præsens natura produxit Antidotum, utramque nimirum radicem *Laborandi*, de quibus suo loco agemus, quæ sudores & urinas cunctantes provocant, & colorem nativum suffocatum à frigido malignoque vapore vindicant: imo desperatos revocant à letho, si statim à sumto veneno, succus illarum ex haustu vini exhibeatur.

T A N G A R A C A.

Tangaraca omnes species lethiferæ (sicut in tractatu simplicium dicemus) ac proinde incolis & advenis pariter detestabiles habentur. Quarum folia & flores, facie licet externa, non tamen efficacia differunt: foliis enim aut floribus degustatis, corpus mox intumescit, mens turbatur; oculi incipiunt caligare, vertigines, animique deliquia oboriuntur, denique mors ipsa sequitur, si remedium non protinus adhibeatur. Reliquis antidotis merito præferuntur radices illæ decantatæ *Pecacuanha* & *Caiapia*, toties descriptæ. Aliqui præ cæteris Antidotis tutissimum existimant, ipsi radici hujus plantæ *Tangaraca* fidere, quam miro ac felici cum successu,

cessu, indiscreta quantitate exhibent. Barbara hæc gens raro certæ dosi nititur, quasi id cuiusque iudicio relinquens. Quod quidem in his Antidotis, aliisque medicamentis, illis empiricis non solum, sed & rationalibus practicis familiare est. In excessu enim peccare malunt, quam in defectu, ne Antidoti inopia forte à veneni copia vincatur.

HERBA CASTA sive MIMOSA.

Eximia illæ herbæ castæ sive Mimosæ à Clusio, aliisque Exoticorum consultis descriptæ, sed à nemine adhuc, quod sciam, earum qualitates bonæ vel malæ explicatæ.

Primo quidem earum folia in pulverem redacta, & exigua quantitate aliquoties exhibita, clam exitium hominibus inferunt, pecoribus alimentalia existunt.

Secundo radices earum non minus tutum præstant Antidotum, quam folia pernicioso turgent veneno, si multum & sæpe in usum adhibeantur. Providi autem est Medici in hoc & simili casu, præter specifica ad generalia quoque confugere alexipharmaca, sive exotica, sive domestica. Tum quod scelerati homines hæc & similia venena, varie componant & clam cibis immisceant, tum quod subinde in principio vix quicquam evidenter ac signis præviis appareat, sensimque vitam depopulerur. Quippe non solum pro subjecti resistentia sed veneni quoque miscela & quantitate, tardius vel citius vitam depascitur hæc herba, ut cachectici, anhelosi, tristes incedant, donec tandem vita defungantur.

M A N I P V E R A.

Tametsi in tractatu de Mandihocæ radice, de medica & venenosa qualitate egerim in genere, ordo tamen nunc postulat, non intactum reliquisse venenum tam familiare, ne dicam domesticum, *Manipueram*, id est, succum de *Mandihoca*, qui potatus vehementer inflat corpus, ventriculum afficit dolore, cum ructu, nausea & tenesmo: hinc mox oculi obfuscantur, vertigines, perpetuique dolores capitis accedunt, tandemque extremorum frigus, animi deliquium, & ipsa mors succedit. Quapropter famulis hanc radicem præparantibus, ne à noxiis vaporibus inficiantur, flores *Nhambi* & radices *Vrucu*, esculentis & potulentis admiscere necesse est, ad muniendum cor, & ventriculum. Sed diabolici venefici tam præsentī veneno non contenti, ex succo hoc, studio reservato usque ad totalem ejus putredinem, altiore corruptionis gradum ex vermiculis inde pronascentibus (qui *Tapuru* ipsis dicuntur) quærunt, iisque in pulverem redactis, hominibus pro libitu insidiantur, ita ut exigua licet quantitate, vitam certissime & citissime adimat, si simplex exhibeatur; si compositum & viribus imminutis (quod potissimum pulvere herbæ de *Nossa Senhora* & *Nhambi* fieri solet) longo post tempore, ne nefanda scelera in publicum prodeant, misere interimat. Multa quidem remedia contra hoc malum excogitata, omnium tamen præstantissima sunt, quæ ipso statim principio morbi per vomitoria instituuntur. Horum *Ipecacuanha* & *Caiapia* facile præcipua sunt, quod alexiteria & vomitiva vi simul polleant. Clysteres veneno frigido resistentes, ac flatus tetros discutientes mox succedant, eosque *Tipioca* & radix *Laborandi* imprimis ingrediatur, quorum antidotalis vis alte posita est à Natura. Posthæc præter *Diascordium* & *Theriacam*, malum per sudores & urinas educentia, familiaria præsidia sunt, radices de *Malva Isco*, *Pie de Galinha*, *Nhambi*, *Iacape*, *Iurupeba*, *Vrucu*, *Visqueira*, *Caapeba*. Adhæc radix & præsertim succus fructus *Ananas*, largiter & crebro haustus.

A R A T I C V P A N A.

Sequitur fructus arboris *Araticu pana*, qui (licet à nonnullis comedatur, quia copia tamen lædit) dum frigore nimio calorem naturalem opprimit, eademque ventris symptomata excitat, quæ venena frigida solent movere, ad venenatorum classē referri solet. Nihil ulterius de hoc fructu dicendum restat, quod in præcedentibus sit intactum, quippe iisdem medicamentis, quibus Fungorum & *Manipuera* noxiæ qualitates, hæc quoque expugnatur.

M V C V N A G V A C V.

Mucuna guacu faba, in tanta Siliquarum & Silvestrium multitudine, cæteris pulchritudine ac magnitudine facile præcellit. Crescit ex arbore quæ ejusdem est nominis. Faba autem hæc nigra pelle lapidis fere duritiei, pilis flavis molliter est vestita, manum longa, & tres digitos lata. Vi effracta, pulcherrimi globuli, interstitiis divisi, exinde produnt, tres quatuorve, punicei & rubri coloris, rotundi, læves, magno hylo, qui si in aqua macerentur vim noxiam ex parte deponunt, & cum *Tipioca* de *Mandihoca* præparati Barbaris edules fiunt. Ita ut venenata eorum qualitas, non usque adeo alte posita à natura videatur, quin retundi se patiatur à correctorio convenienti. Quippe cum interior fabæ substantia aeris sit & mordicans, viscera vellicet & usque adeo corpus turbet, ut vomitus violentus & alvus moveatur.

Refri-

Refrigerans & demulcens, alimentum hoc medicamentoſum ex *Tipioca* factum, cæteriſ Antidotis præferri ſolet.

A H O A Y.

Duplex datur АН О А Y arbor; altera *Ahoay-guacu*, ſive major, altera *Ahoay-miri*, ſeu minor, dicta. Propter arboris non ſolum, ſed & fructuum quoque magnitudinem, differunt. Quippe hæc poſterior vix nucem avellanam, cui multum ſimilis eſt, adæquat: illa plus quam caſtanæ magnitudinis nuceſ proferit. In diſſitis tantum nemoribus hæc arbores reperiuntur, foliis magnis oblongis, deterrimi odoris, quarum fructus monſtrare, toties negarunt Barbari, præ metu ne aliquando in illos hæc cuderetur faba. Cum enim præſentius venenum, quam nucleuſ prædicti fructuſ, ab illis nondum ſit inventum, id ſecretum ſibi ſervandum arbitrantur, ut tuto veneficia ſua diabolica exerceant. Nucleoſ enim illi in pulverem redactos, variis dolis & technis præparant, & clam ciborum obſoniis vel Nicotianæ immiſcent, ut ociuſ vel tardiuſ vires exerceant. Scrupuli enim pluſ miniuſve quantitas ore aſſumta, graviora facile ſymptomata, quam ab aliis illis venenis illata, inducit. Quibuſ ſpecificum antidotum ad hæc uſq; tempora nondum eſt inventum, quamobrem mortem quanto ciuſ adfert, ſi generalia & communia alexipharmaca niſil proſint. Horum fructuum putamina, duriffima ſunt & tinnula, quare ab illis tintinabulorum vice uſurpantur, & brachiis pedibuſque circa taloſ in ſaltationibuſ potiſſimum circumdantur ornatuſ gratiâ. Quo modo filiſ è goſſypio inter ſe connexa ſint, videre eſt ex Icone, quam dedit C. Cluſiuſ in Exoticis, in notis ad HistoRIAM Garciae ab Orta, lib. II. cap. XI.

GUILLIELMI PISONIS, M. D.

LIBER QVARTVS,

Qui agit de Facultatibus Simplicium.

CAP. I.

De Saccharo.

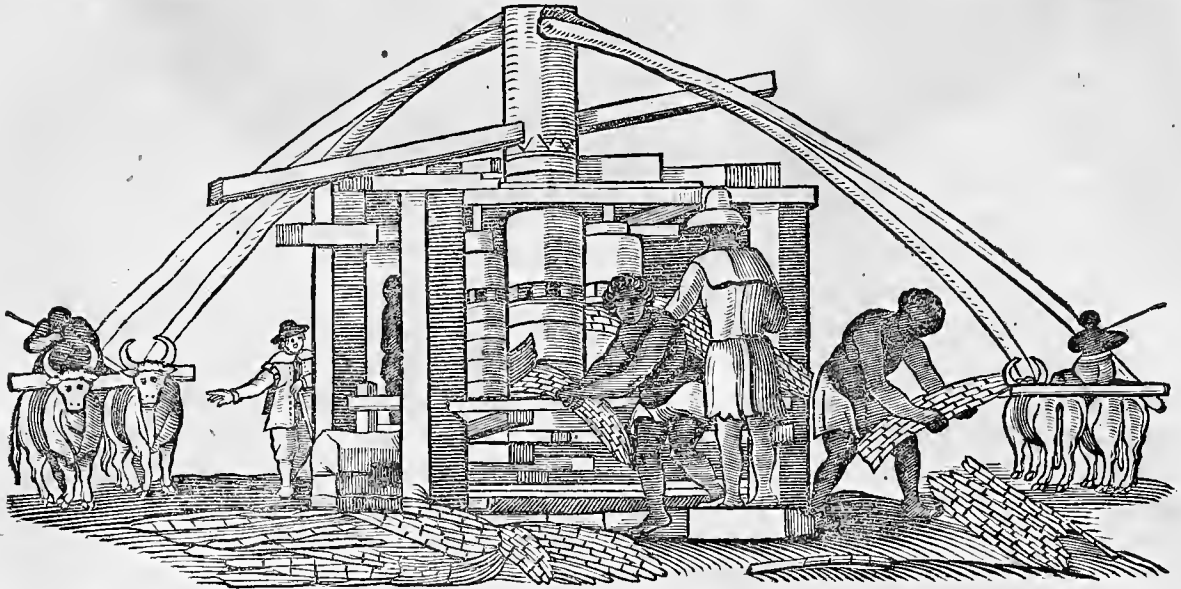

OST QUAM illa Americæ pars, quæ nunc vulgo BRASILIA dicitur, inter duos fluvioſ *Maranhon* & *de la Plata*, ſira, paulo poſt Capraliſ acceſſum à Veſputio Emmanuëliſ Regiſ Portugalliæ auſpiciis, paulo accurariuſ anno circiter 1492. eſſet explorata, Luſitani, intra promontorium Olindæ amœniſſimum & Inſulam *Itamaracam*, primum littora antea incognita legerunt. Ubi juxta rupem ſiſſam Braſilianorum tuguriis conſpectiſ, ad terram appulerunt, & de nomine loci ſolliciti, quantum potuerunt inquirentes, *Paranambuco*, hoc eſt, mare perforatum vocari, à Barbariſ reſponſum tulerunt. Unde hodie quoque omnium Præſecturarum Braſilienſium feliciffima & princeps, idem nomen obtinet. Cuiuſ reſeſſuſ cum altiuſ explorarent, indignum exiſtimarunt, ligno rubro, licet maximi proventuſ ad tingendos pannos, acquieſcere: præſertim cum præter confragoſoſ montes & ſaltuſ inacceſſoſ, miro Dei beneficio, longe lateque partim in planities ſolûtâ, partim in colles clementer aſſurgenteſ terrâſ conſpicerent; tum & præſtantiffimiſ fructibuſ & frugibuſ Europæiſ inveſtiſ, mirabili proventu, ea producere & foetificare experirentur. Tandem foecundum hoc ſolum canniſ Sacchariferiſ aptiſſimum judicarunt: eaſque à campeſtribuſ quondam hominibuſ detectâſ in Inſuliſ Fortunatiſ, huc detulerunt, quæ tandem ob ſuavem ſuccum quaſi ad manuſ traditæ, uſum quem pollicebantur, olim ſilveſtreſ, nunc excultæ & domeſticæ, toto fere generi humano præſtant. Ita ut cœleſte hoc donum, Attico melli multiſ partibuſ præferendum, excelliſ incluſum arundinibuſ, hiſce regionibuſ imprimiſ conceſſum ſit. E quibuſ tum aquaria mola, tum boum indefeſſo labore agitata, dulciſſimuſ liquor expreſſuſ, in aheniſ excoqueretur, quemadmodum hæc ſequenti imagine expreſſum videtur.

Multæ hodie Luſitanorum & Batavorum huiuſ generiſ machinæ hic conſpiciuntur. Nec ulla huiuſ terræ merx eſt, ex qua pluſ lucri & emolumentuſ ad negotiatores redundet. Nam Saccharorum ex omni Braſilia olim colligebantur Arobæ decieſ centieſ mille, idque quotanniſ, atque in Europam devecta, certiſſimo compendio divendebantur.

In Ægypto Sacar Arabicum (unde Saccharum noſtrum dictum volunt) ex humili & exigua planta, inſtar cryſtalli vi Soliſ coagulatur. In India vero Orientali, ex *Manbu* arbore arundinea (vide Garc. ab Orta cap. XI.) & nodoſa, populo inſigni non abſimili, *Sacar Manbu*, quem

quem *Tabaxir* appellant, viscosum albicantemque liquorem promanare constat, ut Avicenna, Rhafis, & Serapio testantur. Tamen alterutrum vel insita qualitate, vel conficiendi dexteri-

tate adæquari huic arundinaceo posse, nemo credat. Planta siquidem hæc nostra fruticis instar firmitate prædita, succo dulci turget. Silvestri arundini externa facie est simillima; nisi quod hæc crebrioribus articulis aliquando distinguatur, imprimis si anni, terræque intemperies minus respondeat. Quo enim majora internodia, eo feliciorem messem, quo breviora eo infeliciorem agricolæ prænuntiant.

Hæc arundo, *Viba* Brasiliensibus dicta, minus in montibus & collibus, licet irriguis, quam pratis glebosis & pinguibus, luxuriat, sicuti videre est in Parnambucensis præfecturæ maxima fertilitate & planitie agris, optimeque canniiferis: qui in clytis undiquaque amnis dividuntur, & à pluviis & inundationibus ripas egredientibus rigantur; quarum beneficio à formicis cæterisque insectis noxiis liberantur, sicut per nivem in Europæis regionibus solent. Sed missa digressionem ad propositum redeo.

Primo agri vomere invertuntur, cratibusque aut ferro ancipiti sarriuntur, inque rectos & æqualiter distantes sulcos proscinduntur. Quibus cannarum taleæ ita inhumantur, ut summities utriusque se contingant: atque ea ratione lacunæ vomere factæ, manent repletæ, quæ ipsa eadem terra postea adimplentur. Plus terræ æstate, qua operiantur, requirunt, ne intensior Solis æstus penetret, cannasque exsiccet: Hyeme vero minus, ut facilius uligine imbuantur, & terræ pondus germinationem retardet. Quo major humiditas, eo citius exsurgit arundo, hincque quilibet articulus novam producit cannam, ab omni parte cannas suas ac radices, ex lacuna cui imposita est, extendens. Nodo cannæ circumcirca pullulat turio, à quo, terræ incumbens, truditur, frutexque emergit: ita ut decem aut ad summum duodecim mensium spacio, canna mature scat, inque justam longitudinem excre scat. Expertiores agricolæ menses Augustum & Januarius plantationi consecrarunt. Augusto tamen, qui mensium hibernorum postremus, felicius hæc instituunt, quod tellus novissimis pluviis imbuta, plantas suo gremio mollius foveat.

Arundo maturata tempore præfato excinditur, nonnunquam & ad annum usque sequentem in agro relinquitur, & tunc canna vetus nominatur, quasi seges restilis. Intra hoc tempus nova denuo progerminat, quæ postea simul cum veteri refecatur. Si intra biennium non scindatur, nullius exinde pretii habetur: paulatim enim in agro marcescit, ac deficiente humore extinguitur; nisi forte peculiari terræ beneficio prorogetur ultra ordinarium durationis tempus. Plantæ tenellæ & juvenes bene inhumatæ, denuo propagari numquam fere indigent, quod diuturnitate temporis non emoriantur, ne ad quadraginta vel quinquaginta annos quidem; ita ut suapte natura vel nemoris durationem adæquare valeant, nimirum solo bene pingui; nam quæ in sitienti & arduo crescunt, vix ultra quinquennium vivunt. Interitum autem ex accidenti cannis inferunt, sideratio, caries, potissimum vero si immisso æstate incendio, nec superveniente pluvia ad radicem usque præ nimia siccitate comburantur, magno hercle possessoris damno. Proinde qui cannas inutiles & frugiperdas extirpare, suoque bono comburere cogitat, ut novæ renascantur, hyberno tempore, non æstivo, hoc instituat. Immodica quoque inundatione cum nulla cacumina, emergunt, cannæ suffocantur: ita ut utriusque excessu, nimio æstu exarescant, nimiaque fluviorum illuvie, eaque stagnante refrigerentur, unde stirpitibus evelli, aliæque de novo plantari postulant. Genus denique quoddam vermiculi nigri alati *Guirapeacoca* Brasilienses, *pao de Galinha* vulgus appellat, in locis potissimum uliginosis, radices corrodit, cannasque interimit. Postremo ab herbis voluntariis male illis fit, quæ mirum in modum sæpe

luxuriantes, hisce fativis admodum obesse solent. Proinde singulis annis ter quaterve, imo & sæpius aliquando, si terra postulet, ager à noxiis herbis liberetur, idque tantisper, donec ad tantam maturitatem pervenerint taleæ, ut suo robore zizaniis obniti possint. Terra siquidem earum herbarum quas sponte profert mater est, cæterarum vero quas quasi vi coacta suscipit, sæpeque invita fovet, noverca judicatur.

Porro cannæ maturæ factæ, circa fundum ac in ipso geniculo abscinduntur, quod in eo aqueus quidam humor contineatur. Mox amputatæ, frondibusque, quibus maximam partem vestiuntur, resectis, in fasciculos coguntur & currui imponuntur.

Molendina tribus gravissimis axibus ex solidissimo ligno confectis, circulisque ferreis obductis, nituntur. Inter quos arundo continenter inserta & axium se contingentium angustia compressa, liquorem fundit dulcissimum. Mola aquaria nullis indiget jumentis, aquæ siquidem impetu circumagitur, quæ longissimo canale deducta, lapsu impetuousa ex alto in super nos eximiæ magnitudinis rotæ lintres decedit. Quod quidem licet celcius fiat, plusque sacchari inde redundet, quam à sex vel octo robustissimis bobus: eorum tamen contentione exactius & fidelius canna exprimitur.

Cæterum liquor hic qui in Saccharum ipsum postea abit, ad viginti quatuor duntaxat horas durat, moxque acescit, & ad conficiendum Saccharum prorsus fit inidoneum: sed si diutius ferveretur, bonum inde nascitur acetum.

Axes asseresque per quos succus expressus fluit, tum & alveus, per quem decedit, bis spacio viginti quatuor horarum, vel una Tareffa (Tareffa est spaciū terræ, cujus quadra viginti circiter est passuum, & tot cannas profert, quot per diem Naturalem moli possunt) lavari debet.

Canna primo à tergo axium excepta, vicino denuo immittitur, ut si quid succi in ea sit reliquum, penitus exprimatur, tunc *Bagasso* vocatum, quod tanquam inutile excrementum flammis absumitur. Adeo coruscantes & formidabiles, nocte dieque construuntur ignes, qui ahenis subjiciuntur, ut à quindecim lignorum vehibus ad quadraginta usque spacio diei naturalis, pro ut cruditas liquoris requirit, absumantur, integræque silvæ excindantur.

Succus quem *Caldo* vocant Hispani, per canales & ductus ligneos, in amplissimos æreos cacabos derivatur, in quibus continenter, nunc vehementius nunc lenius, toto quo molæ agitantur tempore, ferverescit, frigidaque aspersione intensior ebullitio coërcetur, ut substantia minus consumatur. Ab hoc succo in primo aheni consistente, modicoque substructo igne, paulo foeculentior & copiosior spuma aufertur, vocaturque *Cagassa*, quæ solis pecoribus escam potumque suppeditat.

Sublata *Cagassa*, liquor seu *Caldo* in proximum ahenum, *Caldera de mellar* Lusitanis, effunditur, in quo coquitur & prægrandi cochleari, crebris foraminibus pertuso, à fordibus liberatur. Ut exquisitius immundities secernatur, forte quoddam lixivium affunditur. Hinc per linteum percolatur, ac tandem succus eo pacto novissimum excrementum, si quod habet, deponit. Hæ fæces mancipiis victum sufficiunt, qui iis contenti tam improbos atque indefessos labores exhauriunt: quippe toto semestri æstivo, noctes atque dies perpetuo molendina

agitantur. Vinum quoque exinde, vulgo *Garapa* dictum, conficiunt, intermiscendo aquam: quod avidissime expetunt incolæ, coque, si vetus sit redditum, se inebriant. Vinum itaque Sacchareum, vinum adustum, acetum, mel coctum, ipsumque Saccharum ex primo hoc liquore concinnari possunt.

Porro minores qui subsequuntur cacabi, *Tachas* appellant, quidam sunt ad concutiendum, quidam ad coquendum parati. In quibus succus jam dictus, tantisper condensatur, donec Serapii & mox Sacchari consistentiam acquirat. Ad hæc vehementi & arduo labore, primum in majoribus, tum in minoribus ahenis inter coquendum, capacissimis cochlearibus agitur, quaturque, & ad altitudinem viginti plus, minus, pedum attollitur, unde rursus in vasa prolabatur.

In Cacabis minoribus ob ignem intensissimum vehementioris ebullitionis habenda est ratio, statutisque temporibus olei modicum guttatim instilletur, ne ignis vehementia Saccharum aliquid detrimenti capiat. Observatu dignum, quod oleum si majoribus inderetur ahenis, in quibus liquor, primo *Caldo* dictus, purificatur, Saccharo conficiendo plane foret ineptus. Vicissim, si minoribus lixivium sicut majoribus, infundatur, æque impossibile, Saccharum conficere. Si denique momentum succi Limonii, vel acidi quid injiciatur, Sacchari consistentiam numquam acquireret, sed in torum perditur.

Formæ porro fictiles innumeræ, quando succum fluidum acceperunt, ordine asseribus perforatis, in amplissimis ædibus (*Casa do purgar* vulgo) imponuntur; mox superimposito luto humefacto, dicta vasa, à melle, quod subfusco antea colore Saccharum tingeat, repurgantur. E formis excussum, candidum à nigricante, *Mascovado* dicto, separatur, & in frustra redactum soli sereno exponitur, probeque exsiccat, donec cistis recondatur. Hæc omnia incredibilis sunt laboris & ingentium sumtuum; præterquam quod operariorum multitudo; jumentorum insuper & mancipiorum affluentia, multum ex emolumentis derogat.

Medica Sacchari auxilia, quoniam maximam partem Europæis cognita, paucis tantum sunt perstringenda. Cannæ viridis succus frigidus est, multoque si destilletur per Alembicum durabilior & efficacior; multis oculorum malis, tum hepatis, renumque ardoribus medetur. Sed cum medulla hæc cannarum rot mutationes subeat, antequam repurgata in grana reducatur, primam naturam deponit, imo alienam induit, palato magis gratam, quam valetudini proficuum. Saccharum enim, multa lixivii fortissimi vi albefactum, in deliciis quidem optabilius; sed qualitatem facile acrem, visceribus & capiti infestam retinet. Quamobrem illud quod sanitatis gratia culinæ vel Pharmaciæ infertur, præstat ut modice tantum repurgetur: quippe quod ingenitas reservet vires, intensiusque serapia, electuaria & similia dulcificet. Imo rubrum Saccharum, alias inferius habitum (sicut & illud quod ex Insula S. Thomæ affertur, omnis lixivii expers) minime contemnendum, præcipue in clysteribus. Saccharum itaque primo gradu licet calidum & humidum, tamen quo antiquius & defecatiùs eo calidius est, faciliusque in bilem convertitur, atque intensius digerit & solvit. Recens vero non solum pectori & Stomacho, sed & vesicæ renibusque prodest. In omni denique ægrorum condimento, veteri Saccharo & melli longe debet anteferri.

C A P. II.

De Mandihoca.

FRumento complures Indiarum regiones ad hæc usque tempora caruerunt: ea tamen, quibus hominum & animalium sustentatur vita, desiderari, benigna mater Natura noluit. Radix enim sativa seu altilis, quæ Mandihoca Barbaris appellatur, in farinam redacta tritici locum supplet. Qua planta licet Angolæ & Hispaniolæ atque aliarum Insularum incolæ gaudeant (ubi radicem hanc *Hiuccam*, præparatam & in farinam redactam *Cassavi* vocari Monardes testatur) Brasiliæ tamen naturalem, summoque studio excultam constat.

Plures hujus fruticis, quem *Maniiba* & *Manduba* Brasiliani vocant, dantur species: quæ licet prima fronte inter se haud differre videantur, tamen ab experientibus agricolis dignitate, caule, & colore distinguuntur ac diversa sortiuntur nomina, quorum hæc præcipua sunt: Prima, *Mandiibabuaræ*. Secunda, *Mandiibparati*, albicantibus radicibus & truncis. Tertia, *Mandiibucu*. Quarta, *Mandiibumana*. Quinta, *Aipi*. Sexta, *Tapecima*. Septima, *Arpipoca*. Octava, *Mandyupeba*. Nona, *Macaxera*. Hæ septem posteriores rubentibus sunt & lactescentibus radicibus & caulibus. Omnium harum stirpium radicibus solum *Mandihoca* nomen inditum, & alimentosis, medicamentosis, venenosisque qualitatibus, licet impari inter se gradu, pollent. Quas proprietates, utpote admiratione dignissimas, penitus introspectisse operæpretium erit. Hæ frutices omnes eleganti ac stellatim sese explicante sunt folio. Caule recto, nodoso, hominis staturam raro excedente. Ejus crassities pro fecunditate soli, cœlique temperie, varia. Florem fert exiguum, semen autem, Ricini Americani semini simile, sed inutile. Reliqua ex ipsa planta ad vivum depicta cognoscere licet. Fructum vero subterraneum, ipsam scilicet radicem esculentam Mandihocam, pastinacæ haud dissimilem producit,

cit, quæ lacteum trahens succum, ab oculis prorumpentibus, è trunci internodiis natis, hoc liquore egregie intumescit.

Terra minime glebosa aut irrigua, ut canna saccharifera gaudet, sed sicca potius, sitiente & montosa, atque in tuberculos, quasi à talpis, egesta. Adeo humiditatis omnis inimica est, ut æstivis dumtaxat mensibus, terræ committi velit, idque locis apricis ac minime umbrosis. Quod, sicuti in hac, ita in quavis plantatione observandum, quia guttatim ex arboribus destillans aqua perquam noxia habeatur. Cum adeo acclive & arenosum solum requiratur, malunt incolæ densissima demoliri nemora, demolita exurere, eaque arvis & segetibus (*Chocas* Lusitanis) destinare.

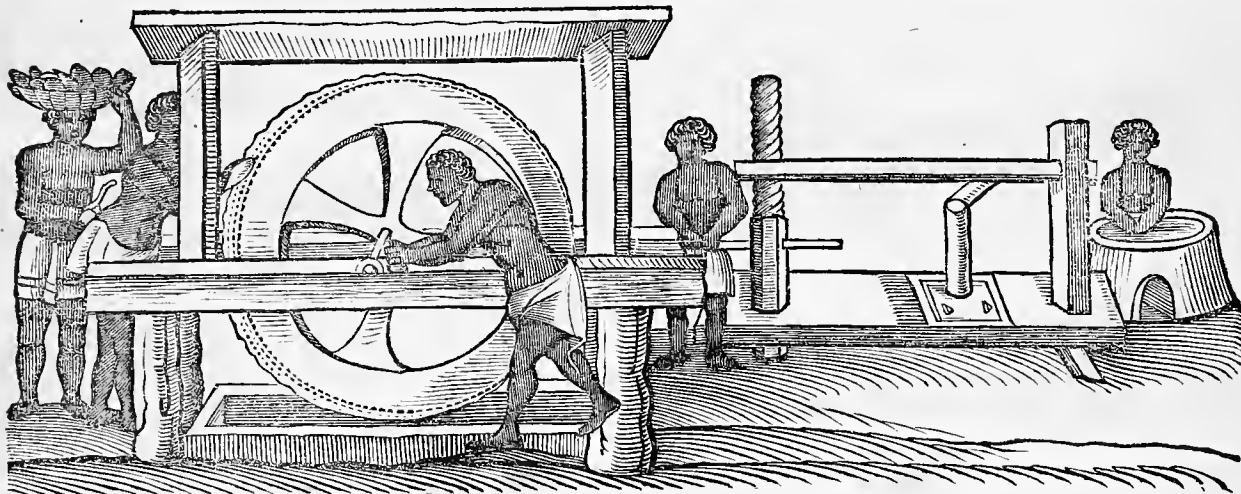
Tres hujus plantæ trunci, frondibus spoliati, figura propemodum pyramidali, haud profunde simul terræ grumis, trium circiter pedum inter se distantia, inseruntur, prominentesque ad palmæ altitudinem, superius se invicem amplectuntur. Qui foliis licet denudati, novis tamen ilico vestiuntur, nec quicquam radix inde detrimenti patitur, modo caulis integer & illæsus maneat.

Dignitate & mole excellit *Mandihoca*, si anni terræque temperies sicca fuerit: tunc enim quælibet radix sesquipedem, vel duos, interdum etiam tres pedes longa evadit, crassitiem habens brachii vel etiam cruris humani, quando satis adoleverit.

Rario habenda ut ager à zizaniis, quæ valde suppullulant, ter quaterve repurgetur, donec plantæ adoleverint, ad octo nimirum vel decem mensium spatium. Maturitatem assecutæ radices, quod annuo circiter à plantatione spatio fieri solet, ad tertium vix sub terra durant; altero tamen plerumque anno pars illarum putrescit & corrumpitur: ideo ad summum linquantur annuo spacio, & de novo per taleas plantantur. Ingruente nimix humiditatis necessitate, excindi statim postulat, sex mensibus ante justæ maturitatis tempus.

Mandiba quæ vocatur *Mandibumana* omnium citissime crescit & maturescit, atque optima inde conficitur farina. Hæc planta maxime gaudet solo arenoso & magis ambusto quam reliquæ. Primaria omnium, inque quotidiano usu & lucro, producitur quidem promiscue in quavis terra, vocaturque *Mandiiparati*.

E terra evulsæ radices, vix per triduum durant, etiamsi fideliter horreis recondantur. Mundatæ, & à cortice, quem tenuissimum habent, liberatæ, molæ trusatili, cujus Iconem hîc daturi sumus, à duobus hominibus circumactæ; admoventur, ferriq; cuspide conteruntur; & contu-

farum radicum farinam excipit alveus. Alii radendi modi pederentim exoleverunt, ob majores labores & sumtus. Pauperibus tamen usus Scobinæ manualis superest, quæ ab Indigenis *Tapiti* nuncupatur. Rasura deinceps torculari vel prælo subjicitur, quo magna vi humor ille superfluous & noxius exprimitur, ut sicca atque absque ulla humiditate maneat. Mox cribro, *Vrupeba* dicto percolatur. Exinde planefacto fictili aut æneo injicitur, in quo substructo igne circumagitur tantisper donec coquatur. Semicocta vero & adhuc mollis esculenta est, & vocatur *Farinha relada*, quod est farina cocta non exsiccata. Reliquum quod superest & reservare volunt, supra majorem vel minorem ignem pro arbitrio miscent, atque exacte siccant. Farina enim hæc quo plus exsiccata & excocta, eo durabilior est. Optime tamen siccata & fideliter ab aëre defensa, ultra annum vix servari potest: nam si vel levissima uligo eam insecerit, corrumpitur, unde non parvam militum stragem in castris exortam vidi. Quapropter nostri, Barbaros imitati, eam in bolos, quos vocant *Bejus*, pastillos & liba cogunt, superque craticulos modico igne induratum in penu aliquandiu recondunt.

Ex hoc frutice expresso manat liquor *Manipuera* Barbaris dictus, qui vasi infusus post duas horas fundo adhærescit: ex quo alia fit farina, melior priori, ac majori affluentia floris,

quam cremorem de *Tipioca* vocant. Ex aqua farinæ in fundo subsidente, bolos quoque conficiunt, *Tipioceto* dictos, optimi saporis. Tum Gummi quoddam seu potius amyllum ex ea fit, atque eidem usui inservit. Hic liquor *Manipuera*, quod dulcis sit saporis, ab animalibus avidissime haustus, vi quadam venenata ea statim exstinguit: ex radice tamen non expressius (quod mirum) cætera animantia, excepto homine, nutrit.

Præterea è radice à Sole exsiccata, alia farina & pollens albicans, imo & panis siliginæus & biscoctus, qualis è tritico (cui & simillimus est) pinfitur. Hoc alimentum integrum & non comminutum pro jumentis & pecoribus, quibus in pabulum cedit, reservatur.

A vermibus & integris formicarum cohortibus, hæc planta misere solet infestari, magno agricolarum incommodo, non solum folia atque caulem, sed ipsam quoque radicem depopulantur, ferarum greges & animalia domestica. Ipsi Brasiliiani, Æthiopes, & nostratium non pauci, hujus plantæ folia amant, adeo ut contusa, cocta & probe condita pro cibis & lactucis apponant, atque in massam efformata, *Manicoba* nuncupant Brasiliiani.

Porro radix hæc quatuor aut quinque dierum spacio in aqua macerata & emollita, *Mandio-piba* dicitur, quæ assata, maxime ab agrestiori Indorum & Barbarorum multitudine expetitur & manducatur. E sedimento hujus consistentiæ, farina mollis notæque melioris conficitur, quam Brasiliiani *Vipeba*, Lusitani, *Farinha fresca* cognominant.

Ex *Mandihoca* contusa, butyro & saccharo, insignes fiunt boli vel pastæ, ad edendum optimæ.

Pultis denique genus præparant ex *Mandiopeba*, quod nomen accepit *Mingau-petinga*.

Mandihoca illa mollis, illis *Puba*, igni imposita exsiccatur, exsiccata appellatur *Carima*. Ex hac Angolenses panem optimæ notæ conficiunt, quem *Musam* vel *Angu*, interdum *Enfonde* appellant. Omnium autem præstantissimum pultis genus condiunt, quod vocant *Mingau de Carima*, cui aromatum loco momentum piperis Brasiliensis, & floris Nhambi admiscunt: quod optimi cum sit saporis, sanitatiq; conducit, frequens illis in prandiis esse solet; nec suaviter se vivere existimant nisi hoc alimento utantur. Sanis æque atque ægris ejusmodi pultes, emulsiones, atque adeo ptisanas saluberrimas inde confectas exhibent. *Tipioca* siquidem & *Carima* pota, vel syrupi specie cum aqua florum auriacorum & pauxillo sacchari exhibita, antidoti loco plerumque est. Ego quanti dignitates *Tipioca* & *Carima* faciam, in descriptione morborum Endemiorum satis explicavi. *Tipioca* enim, si multa lotionem defœcata atque exsiccata, probe ab omni humiditate reservetur, Tabidis & Dysentericis ex arte propinata, medetur. Febricitantes, animo deficientes, veneno infectos restituit. Præter hæc, violento exercitio fractis vires recuperat, sudoresque immodicos compescit, Ptisana illius simplex. Quasunque hæmorrhagias, imprimis ex vulnere inflictas, tum intus assumpta, tum emplastri forma applicata, cohibet.

Ex *Macaxera* optimum fit vinum, serum lactis sapore referens. *Mandihoca* rasa, vulneribus & ulceribus antiquis imposita, ea mundificat, atque attemperat.

Manipuera cocta crassescit pultis in modum, alimentoque convenienti existit. Quod si oryzam & Saccharum, cum aqua destillata ex floribus aurantium superinfundas, conservæ gratissimæ formam induet, mutatoque nomine *Marmelada de Mandihoca* appellatur. Postremo illa species *Macaxera*, præterquam quod vicem farinæ prædictæ suppleat, igne etiam assata, absque ulla alia præparatione, comeditur, ac *Macaxera* appellatur.

A cæteris radicibus abstinendum est, quod præsens sint venenum. Dantur enim quædam, quas citius combusseris, quam ut virus suum deponant, & ad edendum idoneæ reddantur. Quin ipsi Brasiliiani olim minus exercitati, in separatione alimentosi & venenosi, multoties mortem oppetierunt: nunc eruditiores facti, non solum illis præcipuo existit vitæ sustentaculo, sed omnibus Lusitanis & nostratibus. Idque pani triticeo præferre non verentur, licet minoris habeatur nutrimenti.

Æthiopes & Brasiliiani inter edendum pugnos farinæ plenos in os injiciunt, ut manu quoque longius ab ore remota, vix tamen mica pereat. Raro aut parum inter prandendum potu utuntur, quod farina aquam nimis imbibat, & stomachum inflet.

Cum aratrum ejusque usus hîc ignoretur, & improbi ac multi jugi laboris rædia declinent, facilem hanc & nimis ærumnosam agriculturam, tam vitæ ac rei familiari tuendæ, quam æri corradendo, egregie adhuc amplectuntur. Quippe unius dumtaxat mancipii industria & labore, centum tuberculos, aliquando unius diei decursu absolvunt. Hujus autem farinæ una, quæ viginti cantharos nostrates continet, aut sesqui *Alkeira*, hoc est, modius unus aut sesqui, homini robusto & laborioso, in mensem integrum plerumque sufficit. Quem modium sex aut septem aut ad summum octo solidis comparaveris.

Hæc sunt quæ usu & sedula in hanc radicem inquisitione, à rusticis & hortorum cultoribus resciscere potui; quæ fusiùs & explicatius persequi volui, quod hæc planta ubique frequens

quens sit & domestica, tamque excellentis usus, ut vastissimi orbis Americani incolis, abunde victum suppeditet.

Tapuyeri vita & moribus agrestiores, nec *Mandihocam* hanc, nec quicquam simile plantant, sed arborum fructibus, variis herbis & melle agresti se sustentant. Inter radices quas eo-

medere amant, est *Mandihoca* quædam silvestris, sponte proveniens, frutexque arborefcens: cæterum sativæ simillima, si caulem & folia consideres, verum dignitate longè inferior. Mediterraneis *Cuguacucuremia*, maris accolis *Cuacû-mandijba* dicta. Cujus Iconem expressam hîc videre est.

C A P. III.

De melle Silvestri.

MISSIS iis, quæ vel ab aliis ante me tractata, ut *Ambra grisea* & *nigra*, *Lapis Bezoar*, vel aliunde huc sunt translata, ut *Zinziber*, *Tabacum*, *Oriza*, *Gossipium*, *Milium Turcicum*, *Anil*, vel *Indigo*; aliisque præteritis, quæ potissimum quæstui, non aurem Medicinæ sunt comparata: Illa tantum perstringenda duxi, quæ Incolis longa experientia innotuerunt, atque in Medicinam sunt recepta, atque à me ad artis nostræ incrementum prospero usurpata successu.

Inter prima quidem, *Brasilianorum* solertia, etiam antequam *Canna saccharifera* hîc coleretur, mel *Silvestre*, quod ipsi *Iira* vocant, ex vastissimis silvis & saltibus sibi comparavit, quod in usu atque deliciis, Europæis æque ac gentilibus, tam sanis quam ægris habetur. Cujus dignitates ingenti mortalium bono quotidie magis magisque illustrantur.

Apes, *Eiruba* illis dicta, diversorum generum hîc reperiuntur, quæ in arboribus, miris & variis modis nidificantes, nostris quidem non plane sunt dissimiles, sed utcumque paulo minores, quarum examina ubique peregrinari videas. Regem vero eligant, nec ne, non satis hætenus constat. Reliqua quæ de illarum regimine produntur, ob difficiles ad eas in nemora aditus, nondum experiri datum est. Ignavum pecus, fucos, crabrones, œstra, ves-

pas

pas melliferas & non melliferas, pluraque alia insecta similia, de quibus in Insectorum Historia dicitur, quæ nimis quam multa Brasilia nutrit, viatoribus & armentis infestissima, nunc prætereo.

Industria atque usus præstantia, cæteris omnibus insectis alatis, præcellunt facile Apes mellificantes, quarum duodecim ad minimum genera observantur, ut sunt *Amanacay-miri*, *Amanacayneu*, *Aibu*, *Mumbuca*, *Pixuna*, *Vrutuctra*, *Tubuna*, *Tuimba*, *Eirucu*, *Eixu*, *Cubiara*, *Curupireira*, quarum ultima *Curupireira* à Brasiliensibus contemnitur. Quæ autem inter illas omnes merito observandæ, sunt potissimum hæ sequentes.

Primo *Eiricu*, grandiores, non pungentes, quæ bonum faciunt mel, licet non quotidiani usus. In concavitatibus arborum nidificant, è quibus veluti alveariis Brasiliani arte & dolo mel eliciunt per ductus aliquos ut foras emanet.

Deinde *Eixu* & *Copij* apes minores, nigricantes, exterius in cortice nidum affabre constructum componunt instar alvearii, favis ex arte & concinne dispositis, ac propoli & cera candida vestitis, è quibus optimum mel colligitur, sed minore quantitate, & quia insigniter aculeo appropinquantes infestant, minus expectitum.

Denique apes *Mumbuca* flavæ & exiguæ in arboribus nidificant: optimum hoc mel, de quo potissimum ago, & saluberrimum producentes, quod ab Indigenis arbores proceras conscendentibus, ad Europæos incolas, magna quantitate, exiguoque pretio affertur. Maxima autem copia hujus reperitur in Insula Maranhon, cum multa cera nigra, ubi copiosius colligitur, vasisque integris completis, æstate, cum flores Silvestres maxime virescere solent, servatur. Inter hosce flores reperitur unicus in arbore *Tapuraiba* flos, quem postquam apes gustarunt, mel amarum conficiunt, sicut de apibus in Syria Absinthio insidentibus testantur Authores. Qualitate & dignitate, nihil hercle hoc Europæo melli concedit, in secundo gradu calidum, consistentia admodum fluida, clara & tenui, odore suavi quidem, sed Silvestri, nec nimia aut ingrata dulcedine, nauseam parit, sed gratissimo acore, oxymelis instar, palatum afficit. Absterforia qualitate, partiumque tenuitate, tantum stomachum, viscosis humoribus oblitum abstergit, quantum calidâ, languidum confortat. Intestina imprimis & renes, sive superius, sive inferius exhibitum à cruditatibus vindicat, atque urinas promovet. Tum & infantibus ad abstergenda & demulcenda viscera, à reliquiis variolarum & morbillorum obfita, summopere prodest. Simplex vel compositum (ut in capite de Mulierum morbis dictum est) uteri intemperiei frigidæ summum adfert solatium.

Longæ durationis & magnæ dignitatis vinum quoddam inde confici solet, fortissimum quidem & admodum abstergens. Sin temperatius placeat, hydromel vel mulsum ex aqua fontana, sine coctione rori nocturno exponitur.

Pharmaca denique non solum, sed & cibos potusque quotidianos ingreditur decantatum hoc trium apum mel, sicut in Tractatu de aëre, aquis & locis dictum est: meritoque de illo idem prædicare licet quod Plinius lib. xxi. cap. 24. testatur. Mellis naturam talem esse, quæ corpora putrescere non sinat: tum, multos exstitisse qui senectati longam mulsi tantum nutritu toleraverunt. Hac tantum adhibita cautione, ne biliosis, hepatis, renum & stomachi ardore laborantibus, nisi summe dilutum exhibeatur.

Cera ejus, quæ nigricans est, Europææ postponenda quidem, sed ad emplastra emollientia & digerentia, contra mala è frigore nata, utilissima habetur.

C A P. IV.

De Copaiba.

PROvinciæ Brasiliæ varia Balsama producant, quorum facile princeps est quod vocant de *Copaiba*, à nomine arboris è qua emanat. *Copaiba* autem arbor est silvestris & procerâ, cortice cinereo, quæ superius in ramos disspescitur. Folia habet semipedem longa, majora quoque & minora, duo sibi invicem opposita, in extremitate autem duo conjuncta: oblonga, acuminata, nervo & venis paulum rufescentibus, superius viridiora, inferius dilutiora. In extremitate ramorum majorum multi ramuli congesti sunt, quibus folia frondium figura insident; ubi & flores enascuntur; quos sequuntur fructus baccae lauri magnitudine & figura, initio virides, post maturitatem nigri, cum paucissima carne, subdulcis saporis, à qua nigra cutis facile separatur, quæ crassior est, ut in pruni silvestris fructu: lapidem continet ovalem, durum, qui nucleum album in se habet farinacei saporis, sed non edulem. Fructus, qui mense Aprili maturæscit, comeditur à Brasiliensibus, qui succum exsugunt & exspuunt cutem. Simiæ valde illis fructibus delectantur. Has ipse mense Junio collegi baccas, & mox semigerminatas, mandavi terræ, lateque provenerunt, Pinguis autem & odoriferus ille liquor, quo
vasta

vasta hæc arbor abundat, ab inciso cortice ad medullam usque, luna plena, tanta quantitate destillat, ut spacio trium horarum, ad duodecim libras olei effundat. Sin nihil forte profluat, statim vulnus cera aut argilla obturandum est, ne quid effluere possit, & duabus post hebdomadis cum fœnore moram compensasse videbis. Non adeo frequens in Præfectura Parnambucensi hæc arbor, quam quidem in Insula Maranhon, ubi valde luxuriat, unde quoque copiose illius balsamum ad nos affertur.

Non autem solum mirifica pollet vi mundificandi & consolidandi, & ad quævis vulnera prima intentione restituenda, morsusque serpentum curandos & cicatrices tollendas: sed & ab omnibus pariter incolis & à me interne exhibitum, insignem præbere utilitatem, observatum fuit. Tam suavis tamen odoris, sicut Maffeus vult, non est. Calidum in secundo gradu, crassum, valdeque pingue & resinofum.

Pectori, ad stomachum languidum, ventri ad colicos frigidos cruciatus, illitum conducit: guttulæ aliquot convenienter exhibitæ per os, robur addunt visceribus, illisque tonum reddunt: fluxiones muliebres, cursus ventris & gonorrhæas quoque sistunt. In anum per clysteres, in penem per Syringam cum Saccharo ex aqua plantaginis, vel oleo rosarum dissolutum, adversus eadem mala prospero successu injicitur.

C A P. V.

De Cabureiba.

DUas arborum *Cabureiba* species, non in habitata Brasilia, sed in remotissimis desertis trans immensa illa montium juga, vidi. Utraque est excelsissima, vastissima & odorifera, sed cortice & ligno differentes. Altera rubescentis est coloris, odoreque Cedro Brasiliensi, quæ Incolis *Acajacatinga* dicitur, non dissimilis. Altera, de qua nos in præsentī agimus, folio est exiguo, instar Myrti, cortice cinereo, digitum crasso, tenui membrana miniati coloris, exterius cooperto, sub qua flavus liquor, quo totus cortex turgere solet, latitat, qui vetus gratiorem spirat odorem quam si recens sit, fitque consistentiæ crassioris & coloris punicei.

Revirescente arbore circa Februarium & Martium, luna plena, ex læso cortice, pendulis vasculis, excipitur hoc Balsamum fragrantissimum & præstantissimum *Cabureicica* dictum.

Ædes non solum, sed Lucos integros gratissimo odore, Peruviano perquam simili, inficit. Substantia est compacta & tenaci, sed calefactum sequaci & ductili. Circa fluvium potissimum Ieneiro & in districtu divi Vincentii & Spiritus Sancti, quam in Parnambucensi, crebrius reperitur, licet non adeo magna quantitate inde ad nos deferatur.

Ad internos & externos affectus non inferiori gaudet qualitate quam *Copaiba*. Calidum & siccum est in secundo gradu dissolvens, digerens & confortans. Aliquot illius guttulæ per os jejunis exhibitæ, Asthmati prosunt: intemperiem quoque ventriculi, viscerum languores inveteratos corrigit: tepidum pectori & hypochondriis illitum, eorum oppilationes & frigiditates tollit. Irrigatione & frictione capitis & cervicis ex panno rubro, corroborat cerebrum & præservat à Paralyfi & spasmo; imo debilitatum omne nervorum genus in pristinum vigorem restituisse, sæpissime hic sumus experti.

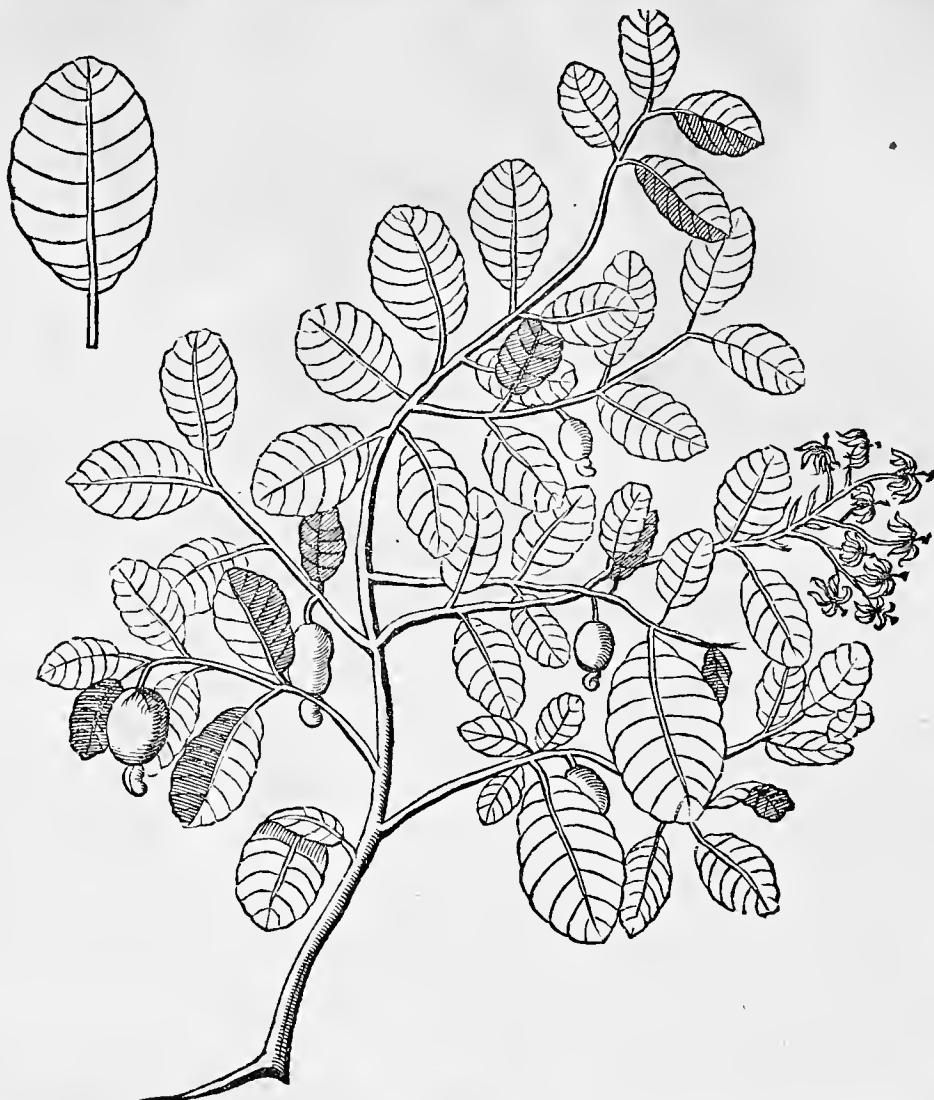
Caterum Lusitani æque ac Brasiliani adversus vulnera & morsus venenatorum animalium inesse illi virtutem quandam singularem testantur, ad quam animalia, instinctu solo naturali confugientia, corticemque deterentia, parti læsæ, præsentissimum inveniant remedium. Quæ omnia in castris & Nosocomio nostro, tum imprimis militibus ictis à feris atque Barbaris, mecum per deserta peregrinantibus, comprobavi. Quippe solo hoc eximio Balsamo recenter ex ipsis corticibus collecto, vulneratos & luxatos restitui. Iconem videre est G. Marcgr. p. 137, Cap. 14. l. 3.

C A P. VI.

De Acaju arbore & illius fructu.

QUantum lenta solent inter viburna Cupressi, tantum inter cæteras Brasiliæ arbores eminet *Acayaiba*, divino beneficio harum regionum incolis concessa. Quæ ut aspectu pulcherrima, ita multifaria virtute celebratissima. Ac quamvis umbrosa & patula, ramisque proceris speciosa, non tamen adeo in altum exsurgit; sed cum revera malus sit, variis & sinuosis flexibus sese incurvat, ramis humum versus dependentibus. Est durissimo ligno à nauticis valde expetito, ac Gummi optimo turgente, quod sua sponte æstivis mensibus erumpit, ob facultatem, pellucidum colorem, fragrantemque odorem Arabico vix cedens. Arbor hæc nusquam locorum, quam arenosis & sitientibus reperitur. Foliis est, sinervos, si figu-

ram spectes, juglandi similibus, sed fragrantioribus, nec aromaticum odorem deponentibus nisi distillatione forti. Multo autem magis odorifera illa folia, quæ verno tempore Brafi-

liensi pullulant, & hinc quidem pulchrè & saturè rubicantia passim in silvis videas, annuaque folia tamquam inutilia detrudunt, circa hibernum tempus. Mox flos prorumpit pulcherri-
mus, variegatus, rosaceoque subinde colore; adeo odoriferus, imprimis mane (quod Sol de die vires multas attrahat & herbarum arborumque flores vehementer afficiat) ut totis tribus mensibus Septembri, Octobri & Novembri, integras silvas repleat & viatorem mirifice oblectet. In Alembico per ignem communicant aliquem odorem aquæ, minus tamen fortem aut gratum.

Circa Decembrem pomifera hæc arbor incipit deflorescere, castaneamque phaseoli forma ac cineritii coloris è summitate pomi producit, oleo adeo mordaci & caustico, inter duos cortices, ut contrectanti valde noxium habeatur, quamobrem non nisi inter erodentia numeratur. Calidum est à tertio ad quartum gradum, nec nisi cancris & malignis ulceribus, vitiosa carne laborantibus, adhibetur. Lychenes quoque, Scabiem, pedum vermiculos, *Bichos* dictos, aliaque cutis vitia expugnat.

Maturescente autem castanea ipsa cum oleo intus contento sensim mitescit, ac vim suam maxima ex parte deponit; quod principio quidem austerum & acidum, dentibus ac palato ingratum & noxium, mox à Sole excoctum & matutino rore turgidum, nostris Europæis gratissimum, & in deliciis esse solet.

Brasilianis vero non minus quam Arcadibus olim *Quercus*, pomum hoc, tum glans ei adhærescens & superinnascens, à tot jam seculis, vitæ solatio fuerunt. Bella, quæ frequentia inter illos excitari solent, ex parte hujus fructus amore geruntur. Victores enim castris positæ loci expugnati possessores tamdiu manent, donec omnem arboris fructum depasti fuerint. Ætatem exinde suo more dimetiuntur, nam semel in anno duntaxat celebris hic fructus provenit, idque mensibus Decembri, Januario & Febuario, tunc enim deficit sub latitudine Parnambucensis Præfecturæ; quia messis & vindemiæ tempora pro situ regionis mutari solent.

Pomum modicè refrigerat & fauces constringit: ventriculo gratum, si maturum, sin minus, & immaturum instar Limoniorum succi, corrosivum est ac mordaci acore infestum. Fi-

gura

gura est oblonga & turbinata, pyrum, haud malum dices: odore grato & fragrante, colore qua Soli obvertitur, rosaceo, cætera croceo & ad aureum vergente: Substantia intus spongiosa est & multo saporoso liquore tumens, sed acinis & seminum cellulis carens. Crudum æque cupide ac coctum & præparatum, expetitur. Saccharo quoque conditur à Lusitanis & nostris.

Vinum quod ex hoc malo ab Indigenis exprimitur, insigne est; nec dubium quin diu perdurare, & complures in annos, ubi deferbuerit, firmum & floridum servari possit. Vetus citius inebriat quam recens, non secus ac sicera Europæa; licet adstringat, urinas tamen egregie movet, ut in me & aliis comperi. Aquam quoque destillatitiam, optimumque acetum inde elici & componi videmus, quod urceolis exceptum, vicem aceti supplere solet.

Castaneæ autem seu glandes pingues & secundo gradu calidæ, renis leporum figuram æmulantur. Crudæ ac recentes, si cum vino & momento salis manducentur, juglandes gustu referunt, sin assatas aut saccharo conditas comederis, multo suaviores, & durabiliores comperies; quapropter quoque pro deliciis inter bellaria apponuntur.

Incolæ arboris gummi redactum in pulverem, ex liquore convenienti propinant mulieribus obstructione menstruorum laborantibus. Hæc de *Acajû* arborum Brasiliæ facile principe, dicta sufficiant. Utinam æque copiose in desertis & remotis Brasiliæ montibus & silvis à natura esset collocata, sicuti in locis mari vicinioribus.

CAP. VII.

De Icariba, & illius Resina Ica.

IN arenosis & effatis nemoribus excelsa reperitur arbor gummifera, quæ à Barbaris *Icariba* appellatur à lachryma quam fundit, quæ ipsis *Ica*, Lusitanis *Almaciga* dicitur. Arbor hæc

Fagi in modum crescit, caudice non ita crasso, cortice glabro & gryseo. Folia fert in ramulis, duo semper sibi invicem opposita & tertium solitarium in fine. Sunt autem pyri foliis similia, oblonga, anterieus acuminata, crassa instar pergameni, late viridia & splendentia, nervo secundum longitudinem, & venis oblique discurrentibus. In ramulis ad foliorum exortum copiosi pronascuntur flosculi, racematim seu verticillatim positi sive congesti, parvuli, quatuor foliolis viridibus constantes, stellulæ pene figura: Foliola autem illa in ambitu lineola alba sunt circumdata, & in medio exstant staminula aliquot flavescentia. Post florem sequitur fructus, figura & magnitudine Olivæ, colore autem mali gra-

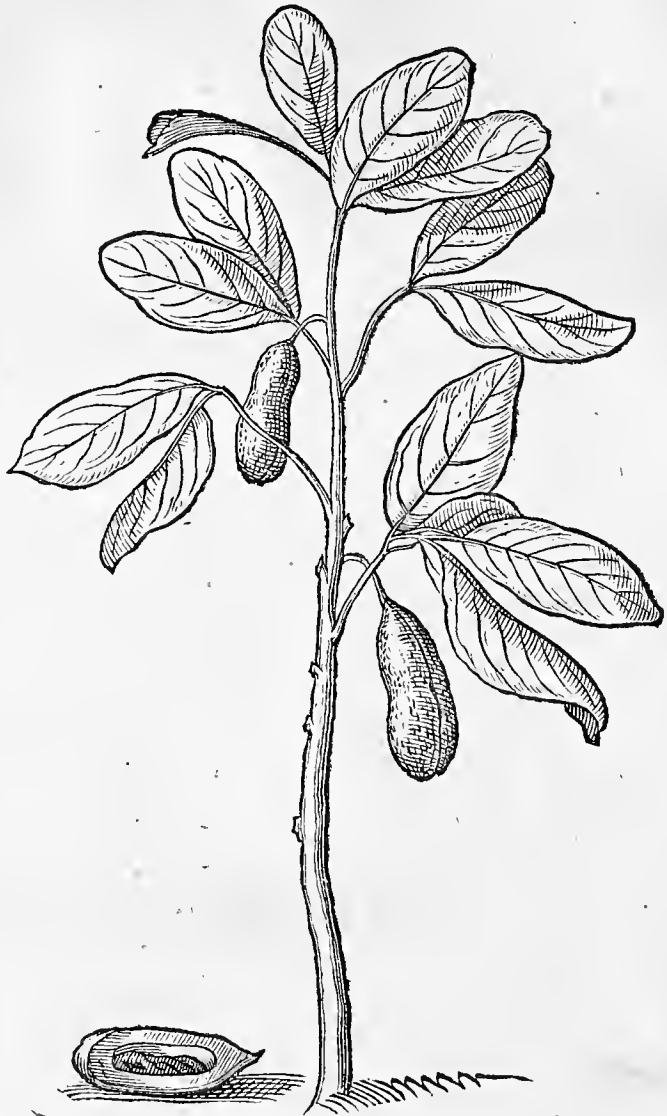
nati, intus habens pulpam odoriferam, uti & lachryma est arboris. Cortex exterior si manu vel paulum mulceatur, insignem mox odorem de se fundit.

Cortex hujus Arboris altè vulneratus, plenilunio imprimis, statim, nonnumquam posttridie, aut tertio post die gummi seu resinam fundit odoratissimam (odoris instar Anethi recentis contusi) præstantissimamque, colore albicante & virescente. Est gummi Elemni plane simile, quod tamen nostro officinarum, utpote recentius, odore, & qualitate efficacius. Calidum est ad tertium gradum, primum molle, mox indurefcens, præcipuè frigefactum. In omni topico, sive simplex, sive compositum, ad vulnera aperta & ad interiora mala, ex frigore potissimum nata, adeo expetitur, ut profanum habeatur illud aut ignorasse aut non applicuisse. Hoc cum, partim rusticorum indulgentia ad me allatum, in quotidiano usu esset, vix ulli unquam emplastro stomachali, vel cereto corroboranti adeo sum fesus, quam huic. Viscera enim roborare, flatus dissipare & doloribus feliciter mederi aliquoties sum expertus; ita ut in frequentiori praxi hoc præ cæteris commendare, reliquisque omnibus præferre voluerim. Postremo, ut hoc quoque adjiciam, capitis vulnera, licet gravissima, sanat, ac prima intentione restituit; cujus rei veritas facili experimento clucescit.

C A P. VIII.

De Ietaiba arbore & illius lachryma.

Rariora quidem aromata & balsama, pro sua fertilitate, hic Brasiliæ tractus profert, quoad resciscere potui, quæ tamen gummi & lachrymarum copia compensat. Inter hæc perpetuo virore conspicua nemora, præsertim in Paraybæ districtu, spissam & speciosam producant Arborem *Ietaiba*, ligno duro, albo, cortice lento, punctulis ex albo flavescentibus variegato, & hinc inde clypeiformibus maculis, ex albo subflavescentibus. In ramis continet folia directe opposita, figura parva, sed oblonga, viridia, ad tactum lævia, nervo secundum longitudinem & venulis transversis, eleganter inferius conspicuis, prædita. Fabas producit magnas, miniati coloris, quibus farina alba edulis, juxta tria lapidea grana, digitalis longitudinis continetur: è quibus vi fractis prodeunt nuclei molles, oblongi & miniato colore nigrescentes, admodum odoriferi, optimique saporis, amygdalis Europæis minime inferiores, quibus animalia non tantum, sed peregrinantes sæpe se sustentant. Ex ipsa autem arbore lachryma seu resina destillat pellucida & nunc albicans, nunc flavens, succino fit maxime similis colore & duritie (Brasiliæ *Ietaibica*, Lusitanis *anime* vocatur) & prunis imposita suavissimum præbet suffitum; facillimæ autem est consumptionis.

Hoc gummi per meatus corticis interiores decidere certissimum est; illud enim, tellure effossa, sub arboris trunco & radice occultatum extrahere solent. Quod potissimum fit sub finem æstatis mense Februario. Monardes ex vulnerata arbore, in Nova Hispania, colligi testatur, haud aliter quam Mastiche aut Thus. Eo non solum Medici, sed & vulgus familiariter utuntur, præcipue in capitis illo affectu tollendo, qui ipsis *Chabequos* dicitur, quem Cephaleam vel Hemiceraniam recte dixeris. Solus autem illius suffitus ad roborandum non solum caput, sed & reliquas corporis partes frigore affectas, valet. Calida est & sicca in secundo gradu. Cæterum vi quadam aromatica & peculiari suo calore hoc gummi præstare ac partibus nervosis illitum, vel emplastri forma applicatum, prodesse aliquoties sum expertus.

Folia arboris contusa lumbricos enecare, si exhibeantur, constanter affirmant.

Interior corticis substantia rasa & aquæ imposita, contra ventriculi ventositates, ad potunculæ formam præparatur, alvumque simul movet.

C A P. IX.

De Caopia arbore ejusque facultatibus.

Humilis ac tenera hæc arbuscula guttifera, à Lusitanis *Pao de Laca* appellatur, quod gummi seu gutta quædam viscosa ex cortice ejus defluat. Passim & è quovis terræ genere progermi.

germinat. Ligno est lento, cortice è cinereo rufescente: dispescitur in multos ramos. Folia habet solida, inferiori parte ex viridi quasi rufescentia & aspera, superna dilute viridia & splendentia. Florum in umbellas congestorum rudimenta sunt globuli brunni, magnitudine lentis, qui successu temporis protrudunt flores quinque foliolis constantes, exterius ex viridi flavescentis coloris, interius tomento albo vestitis, & staminulis luteis subtilibus repletos. Post flores proveniunt baccae, primo virides, magnitudine cerasi, rotundae, quae dissectae ex molli, quo reguntur, cortice, succi multum eleganter flavi exsulant: intra corticem autem continetur pulpa alba constans meris cylindris juxta se positis, qui sibi invicem cohærent.

In extremitatibus ramorum, qui florum rudimenta aut flores sustinent, semper duo fo-

liola acuminata brunni coloris compacta sunt invicem, quasi semiglutinata essent, & hastam sive venabulum referunt: hæc decerpta ex pediculo croceum humorem emittunt.

Florent hæc arbores potissimum mense Novembri & Decembri: Ianuario & Febuario baccae sunt maturæ.

Si cortex medius hujus arboris incidatur, præsertim quando flores incipit, & linquatur per unum atque alterum diem, exsulat lachryma croceo-rubra, egregia, coagulaturque; quæ initio mollis, postea indurescit. Convenit colore & consistentia cum *Ghitaremi* sive *Gutta gamba*, & eodem fere modo purgat; est è flavo paulo rufioris coloris, quam illud, nimirum siccatum, nam molle croceum: tingit colore luteo sive aurco paulo saturatius. Dissolvi potest eodem modo in spiritu vini, & tincturam facit croceam. Nonnumquam ignes luculenti struuntur juxta arbo-

rem, quorum potestate cortex dehiscit, majoremque fundit lachrymæ copiam, quæ in massam coacta in usum Medicinalem servatur. Quod à me primum tentatum, optime successit, à nemine autem antea factitatum, Indigenæ & Lusitani testantur.

Olim afflictu hujus resinæ in aqua dissolutæ, impetiginem tollebant. Licet autem tantæ efficacæ non sit, quam gutta Cambides (quod an insitæ tarditati, an præparandi modo sit imputandum, dubito) tamen à drachma dimidiata ad drachmam unam, per integram noctem in aceto squillitico, aut spiritu vini macerata, & ex vino propinata, ventrem solvit, fortiterque per inferiora exonerat. Meo tamen judicio rectius faciunt, qui dilutum ex aceto prædicto, in pillulas accedente stimulo conglobant, quam qui portiones ex illa conficiunt, quod ob tenacitatem difficillime solvatur.

C A P. X.

De Palmis, earumque variis speciebus.

PLurima Palmarum genera producit Brasilia, quarum quædam sponte sua crescunt, quædam incolarum industria terræ inseruntur, inque speciosam altitudinem exsurgunt.

Inter silvestres frequentissima est *Pindova*, eximia & procera arbor, densissima nemora conficiens. Palma autem mas & foemina dactylifera; tum imprimis *Cocero*, non procul à littore in prædiis Belgarum & Lusitanorum excolitur, tamque ad ornatum, quam usum edu-

catur, omnique anni tempore, adulta licet, sitienti & tristi fundo, felicissime transplantari solet. Circa dioecesin Paraybajensem è remotissimis nemoribus ad hortos ob elegantiam traducta Palma conspicitur, cujus brachia sive rami caudam Pavoniam æmulantur. Barbari *Caranai-bam* & *Anache cariri*, Lusitani *Tamar* appellant, forte, quod fructus dactylis similes ferat. Est autem arbor Palmæ dactyliferæ altitudine: habens lignum rufum, durum, crassis nervis intus constans, nullius tamen usus: cortex exterior gryscus & cartilagine à terra ad aliquod spacium squamatus, squamis ordine cochleatim positus; quæ primo longiores, sensim fiunt breviores, imo tandem decidunt superne: nam arbores adultiores caudicis superioris medietatem habent glabram, inferiorem solum squamatam. Squamæ enim nihil aliud sunt, quam ramorum qui exciderunt reliquæ; arbore in altum surgente & enascentibus aliis ramis. Arbor in summitate ramos suos orbiculatim expandit, directe sursum, deorsum, & ad latera, ut palma dactylifera, sed longe elegantiori aspectu. Ramus quilibet duos vel amplius pedes longus, satis crassus, compressus in utroque latere, spinis duris nigris armatus, figura Dentiscalpium referentibus.

Unicum in cujuslibet rami extremitate folium rotundum, figuræ & ita plicis donatum, ut manuarium fœminarum umbraculum coloris viridis, ab extremitate ad medietatem fere introrsum sectum, in multa alia carinata folia, foliis palmæ dactyliferæ structura similia: quodlibet ex his sectis foliis, duos circiter pedes longum.

Inter ramos folia ferentes alii prodeunt longiores, nimirum quatuor aut plures pedes longi, in multos ramos & in ramulos lanugine albescente obductos, expansi alternatim, sive quasi ex vaginula prodeuntes. In ramulis hisce alternata serie existunt flosculi pallide flavi, sine pediculis, singuli tribus foliolis constantes.

Post flosculos illos proveniunt fructus, figura & magnitudine olivæ, primum virides, amari, non edules; mox maturi nigrescentes evadunt dulces mense Februario, & licet nostratibus nullius usus, gentilibus tamen tam crudi quam præparati in deliciis habiti, *Tirade* nuncupantur. Tarde crescit hæc Arbor.

Folia apprimè serviunt ad tegendas ædes & corbes.

Ea vero quæ inter palmas silvestres *Vrucury* indigenis vocatur, ut & *Tucu*, in tantam proceritatem non excrescunt, multoque cæteris sunt humiliores, minusque cognitæ; spinis asperimis horrent & ligno sunt ferreo, sed nullius usus.

Fructus autem sunt fructibus Pindovæ minores, cæterum ejusdem ferme naturæ & racematim quoque crescentes.

Quæ *Pindova* dicitur, lignum albicans & scabrosum corticis loco habet, ligni autem loco fungosam & intus filosam medullam facile combustibilem, è qua sana & fortissima lixivía norunt conficere. Nullum præterea aut certe exiguum præstat usum: ad ornatum duntaxat ob insignem altitudinem & ramos pulchre porrectos expetitur; iis siquidem eleganter comatis & foliis radiatis utrimque vestitis, Lusitani atria & templorum parietes exornant, Indigenæ

vero loco regularum tuguria sua ad pluvias & alia arcentia sternunt. Fiscellas quoque & vasa viminea ex illis conficiunt. Folia autem hujus arboris non ita dependent in orbem, ut *Cocociro*, sed maximam partem stant surrecta.

Prope foliorum exortum, etiam rami proveniunt penduli, proferentes racemos quatuor vel quinque pedes longos, plenos flosculis, post quos etiam racematim proveniunt fructus ovi gallinacei figura & mole aut etiam majore, fastigium habentes acuminatum: altera autem extremitate insident calici vel cupulae, ut nux pinea, foliis triangularibus constanti.

Maturus fructus exterius ex viridi flavescit, vel etiam brunescit. Cortex exterior filamentosus est, ut in *Coco*, verum haud crassius, sed duplam tantum habens ovi Gallinae testae crassitiem. Hic morsus detrahi potest: illo detracto apparet pauca caro crocei coloris, vix ullo manifesto sapore praedita, quae à Nigritis cum farina comeditur. Caro autem haec ambit nucem durissimam, instar *Coco* ovalem, ejusdem fere crassitiei, sed sine foraminibus. Hac fracta, apparet in cavo, per interstitium more juglandum distincto, nucleus magnitudine juglandis, albus, duriusculus, paulo siccior neque tam suavis ut *Coco*. Colliguntur per totum annum & nuclei tam ab indigenis quam advenis comeduntur. *Inaia-miri*, id est, cocos parva, Brasiliensis dicta.

Oleum insuper optimum inde exprimitur, album & jucundi odoris, quod, quia refrigerat, defectum rosari saepe supplet, & cum recens est, in cibis, cum vero vetus, ad lucernas usurpatur. E fructus quoque cortice aliud non ignobile & magis flavum elicitur, sed minus refrigerans, quod tamen ad multa mala emollienda adhibetur.

E fastigio arboris gummi pellucidum, odoratum & pulcherrimum fluit, quod in locum Arabici nonnumquam venit. Postremo medulla coloris albicantis & recentem juglandem resipiens, in vertice ligni continetur, optimum alimentum si cum pane & sale comedatur.

COCOEIRO Indica, quae à Brasiliensis vocatur *Inajaguacuibā* & fructus illius *Inajaguacu*, Pindovae (de qua jam diximus) in multis dissimilis. Nam caudice raro est recto, sed plerumque inclinato, quatuor, & interdum etiam septem pedes crasso: & saepe ad quinquaginta pedes alto. Quapropter mirum est, eorum truncos posse sic brevibus, tenuibus & vix terra coopertis radicibus in aëre subsistere, neque suo multo pondere & mole, ventisque etiam vehementibus saepe eas quatientibus, humi concidere. Accedit quod pars caudicis humi proxima, non crassior aut fortior quam in summitate existat. Cæterum est cortice cinereo, & quasi vibicibus hinc inde transversim notato per ambitum. Lignum non multi est usus, constat enim ex meris filamentis: est dulce & quasi lacteo succo turgens, unde arbore caesa à formicis appetitur. Caret ramis; sed in summitate, quindecim, viginti aut plura habet folia magna, alata, in orbem dispersa, partim surrecta, partim dependentia, grato aspectu. In exordio suo haec folia alata quadam textura vestita sunt, obscure grysei coloris, quae solvitur subsequente alia. Quodlibet folium longum est circiter sedecim pedes Rhijnlandicos; plures paucioresve, ac in exortu unum circiter pedem crassum, dissectum in folia sive alas, ordine juxta se positas aut oppositas; quodlibet tale folium tres pedes circiter longum est, duos digitos latum, sed versus extremitatem angustius & acuminatum, habens secundum longitudinem nervum osseum flavescentem, ac transversim subtilissimas lineas seu strias virides, ac totum carinatum cavitate sursum versus; substantiae instar folii Gladioli, late viride ac splendens. Inter folia alata in summitate arboris oritur siliqua sive vagina duos pedes aut amplius longa, in extremitatibus fastigiata, viridis, striata, quae deinde rufescit & sponte se aperit. Antequam autem se pandat, caulis intus reperitur eleganter compositus pedem longus, tres aut quatuor digitos crassus, in plures ramos pedales aut semipedales divisus, qui rami apte à natura in theca illa complicati magnam spicam repraesentant. Rami autem hi onusti sunt triangularibus corpusculis, magnitudine amygdalae excorticatae, albis, quae rudimenta sunt florum & deinde nucum. Nam rupta vagina rami hi se explicant & ostendunt flosculos luteos. Hinc succrescit fructus, quilibet insistens brevi pediculo, pennam anserinam crasso, & cupulae, squamis constanti ex rufo flavescentibus. Pondere & duritie summa nuces caput humanum excedentes profert. Toto anni tempore maturis pariter atque immaturis fructibus decoratur, qui arcte & racematim caudicis summitati adhærescunt, & putaminibus crassis, filamentosis & tenacibus vestiuntur; quibus sublatis ligneus calix apparet, quem si immaturum perforaveris, aliquando supra heminam dulcissimi & gratissimi liquoris emittet, qui actu frigidissimus licet, potentia tamen calidus est, & tenuiorum partium, urinamque cunctantem provocat. Nucibus autem maturaris, lacteus ille humor condensatur & coaguli instar calami scriptorii crassitie concavo adhærescit, qui exemptus ac manducatus vix ulli nucleo,

cleo, quamvis sapidissimo, dignitate cedit: nutrit enim & suaviter reficit: proinde à viatoribus longo itinere delassatis & scorbuto infectis valde expetitur. Calidus & humidus existit in primo gradu. Oleum inde premendo extractum, in plurimos culinæ & pharmacopææ usus reservatur, nec amygdalorum oleo præstantia cedit.

Per os assumptum pectoris malis medetur oleum, alvum quoque laxat, si largius exhibeatur: ex alto lassis mirum in modum prodest, urinasque cit.

Præterea liquor quidam stillatitius, albicans & eximie virtutis exinde elicitur, renumque & Gonorrhææ ardoribus extinguendis utilissimus, tum à mulierculis inter cosmetica adhibitus. Observandum autem aquam illam copiosissimam & gratissimam inveniri in mediæ ætatis nucibus: in plane maturis tantum modicam, neque ita gratam. Nucleum autem tum optime sapere, quum ad summam maturitatem pervenit.

E trunci porro vertice medulla quædam, arbusculæ instar novæ, exsurgit, quæ ex loculo, quo continebatur, prorumpens, ejusdem fere qualitatis, cujus concretus ille nucis humor, de quo jam diximus, existit; quæ non cruda solum, sed & cocta inter epulas apponitur, & cum brassica Cyprina certat. Nondum matura magis refrigerat; quocirca vicem acetariorum & lactucarum præstat. Sed ea ablata arbor moritur, quod non æque contingit inferiori radicum parte læsa vel concisa; hinc fit ut plures indigenæ sibi persuadeant idem, quod Prosper Alpinus de Ægypti populis circa dactyliferas narrat palmas, eas scilicet non terra radicibus attracta, sed aëre ex sublimiori arboris parte aliac vivere.

Atque hæc de Palmis, earumque medicis præsidis dicta sint. De cæteris illis rarioribus nativis & minus usualibus; ut & de dactyliferis exoticis, in Africa atque Asia non solum, sed & Italia notissimis, si quid restet in Historia Naturali plura dicentur.

C A P. X I.

De Aroeira ejusque qualitatibus.

ARbor arenosis, littore imprimis & promontorio Olindæ frequens, *Aroeira* nuncupatur. Myrto silvestri nostrati qualitate non valde absimilis, ad Lentiscos tamen referri debet. Præter eximias facultates, quas cum *Araca*, & Myrto, reliquisque, astringentibus & odoriferis arboribus habet communes, hisce peculiaribus pollet, quod resinam fundat fragrantissimam instar Lentisci, ex qua emplastrum adversus frigidus affectus componitur.

Foliis convenit cum *Guabirabæ* foliis, nisi quod hujus sint paulo minora: Sunt autem in ramulis bina sibi invicem opposita, & quinque aut septem in extremitate. Ad cujuslibet ramuli exortum, ramulus est brevior, plenus flosculis minimis, qui constant quinque foliolis ex albo subluteis.

Fructum fert exiguum sanguinei coloris, racematim congestum ac pendulum, cujus acrimonia & siccitate carnes recentes à putredine conservantur.

Oleum quoque ex succulentis illius baccis exprimitur, eidem usui cum resina inserviens.

Folia insignem & nobilissimum odorem emittunt, si conterantur, quæ subamara, cum quadam vi adstringendi, aromaticas calidasque partes habent conjunctas, quemadmodum è balneis & lavacris, quæ ex illis fiunt, videre est.

Has vero virtutes tum profunde exserit, ut per destillationem foliorum, imprimis recentium, odorifera & adstringens aqua inde eliciatur, quæ tum ad pellendos corporis affectus, tum ad delicias servatur.

Tempore paroxysmi febricitanti, Empyricorum more, exhibent cum successu, oculos seu gemmas arboris ex aqua nocturno rori expositos.

Cæterum sciendum est in ramis *Aroeira*, luxuriare sæpe polypodium, illo quod è terra profilit longe probatius.

C A P. XII.

De Urucu, ejusque qualitatibus.

Locum inter arborecentes Plantas obtinet *Urucu*, silvestris quidem, sed à Brasiliensibus inter hortenses & sativas jam olim translata; multaque etiam nunc industria eam excolunt; partim ut granulorum folliculis involutorum, minio sese exornent ac pingant; partim vero ut Lusitanis divendant, quæstumque ex illo faciant. Lingua ipsorum hanc plantam *Urucu* dictam, Clusius Bixam Americanam Oviedi esse existimat.

Foliis est grandioribus & mucronatis, figura cordis, ut pingi solet, alternatim positis, in pediculis, duos, tres, interdum & quinque digitos longis, nervum secundum longitudinem & venas obliquas inferius prominentes habentibus, læte viridibus: caulibus calamo scriptorio tenuioribus, ligno albo & cortice fusco, instar coryli. Circa extremitatem ramorum in brevibus pediculis multi proveniunt flores, in uvæ figuram dispositi: quilibet flos est rosæ magnitudine, quinque foliis constans albis incarnatis dilutis. In medio cujusvis floris ingens numerus est staminulorum luteorum apicibus purpureis: vix sensibilem aliquem habet odorem. Post florem fructus sequitur in siliqua myrobalani oblongi figuram habente, seu pyramidali rotunda, sesquidigitum aut duos digitos longa: quæ immatura virefcit exterius, matura rufescit, estque tota hispida ob fila prominentia quæ habet, sed non aculeata. In qualibet autem siliqua ultra triginta, imo quadraginta grana, quodque suo pediculo innitens, continentur, figuræ conicæ acutæ aut exigui pyri, & in duobus lateribus quasi digito compressum. Color granorum insigniter miniatus & splendescens, succoque tali madens, ita ut ad tactum inficiat manus egregio miniato colore. Grana recentia hand dura sunt, sed ut granum pomi, intus carnem habens albicantem: exterius etiam quodlibet granum punctulum habet argenteum. Siliqua matura sponte se aperit: grana siccata evadunt rubra, obscure nihilominus tamen, ut antea, tincturam in se continent; & recentia sive siccata usurpari possunt: Trita simpliciter in aqua simplici seu stillatitia, egregiam dant tincturam miniatam. Collecta grana in massam coguntur, spherulæque & tabellæ in multos annos durabiles inde conficiuntur, quæ in Europam transmissa longe lateque distrahuntur. Magisterium etiam inde, more coralli, præparatur & in usus reservatur. Grana recentia matura & exsiccata, inque pastillos conformata, quantitate indefinita, cum pulve ex *Tipioca*, quæ *Carima* dicitur, alioque conveniente decumbentibus exhibent, sive veneno, sive aliunde infirmitatem contraxerint.

Radices ipsæ, nec grana, multi sunt saporis, proinde ad medendum faciliores. Incolarum nonnulli radices granis præferunt, quod harum recens, illorum vero usus longe sit antiquior, & vicem croci, colore & qualitate (sicut de *Curucuma*). Bontius retulit) supplet. Tum extractum ejus ex vino adusto confectum sibi reservant. Quod etiam nunc hodie colonorum non paucos, imitari videmus. Videatur Icon Hist. Nat. G. M.

C A P. XIII.

De Zabucajo, ejusque usu.

Altissima arbor est, cortice gryseo, duro & inæquali, instar *Quercus* veteris, (ex quo atramentum scriptorium conficitur) folia juniora ruffa sunt, vetustiora autem viridia, similia foliis *Mori*, in ambitu serrata, & quodammodo contorta & incurvata. Capacissimos & summæ duritiei producit calices, ore in terram obverso, & operculo, admirabili naturæ lusu, instar pyxidis, opertos. In iis continentur nuces jucundi saporis, quæ ubi maturitatem fuerint consecutæ, excusso illico tegumento, sine cujusquam auxilio è calicibus decidunt, & gratissimum, incolis æque & animalibus suppeditant alimentum. Semel in anno maturefcunt, media videlicet hyeme. Sapore & excellentia pistaceis adæquantur, & venerem sopitam dicuntur excitare.

Potiones & pultes, tam ad Medicinam quam ad epulas ex illis comparantur.

Oleum quoque pinguisimum ex illis exprimitur, amygdalino calidius; nuclei enim, è quibus elicitur, in secundo gradu calidi & in primo sicci perhibentur. Præstat assatis quam

crudis vesci, quod caput infestent. Plusquam triginta ordine ipsi calici, mediante viscosa materia, agglutinati hærent, figuraque fere triangulari existunt, Myrobalano Chebulo non adeo

diffimiles. Tantæ duritiei hæ pixides sunt, ut Tapuyeris non solum vasa potoria, sed & discos, & ollas sufficiant. Cæterum arbor in saltibus & locis mediterraneis adeo luxuriat, ut justo exercitui, sufficienti sustentaculo fructus ejus aliquando fuerint.

Pulchra est, trunco crasso & recto, inque insignem proceritatem assurgit. Lignum eximium usum præstat, putredini mire resistit, unde ob summam simul duritiem, molendinorum sacchareorum axes ex illo fabricantur, cæterasque arbores multum antecellit.

Cortices præterea contusi & rite præparati naupegis loco stupæ inserviunt.

Alia adhuc datur iisdem locis *Zabucayo* arbor, priori simillima, nisi quod calices magis deformes producat, earum nuces dignitate inferiores habeantur: quippe ex immoderato illarum usu, quibusdam capillos defluxisse Incolæ testantur.

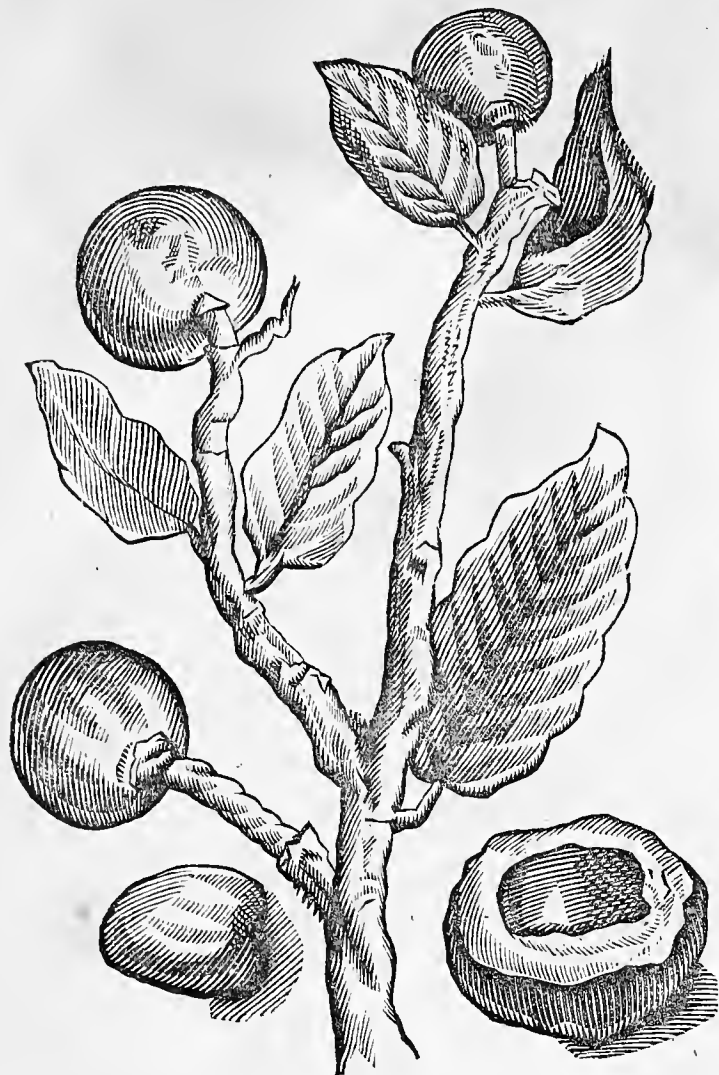
C A P. XIV.

De Gueticoroja, & illius facultatibus.

Variæ arbores excelsæ *Guetijs* dictæ, ejusdem generis fructus flavescentes producunt, pauca carne, magnoque lapide ovalis figuræ intus refertos; quorum fructuum ad minimum mihi tres vidisse species contigit, *Gueticoroba*, *Gueti-miri*, & *Gueticoroya*, esculentos quidem omnes, sed à paucioribus expetitos, excepto uno hoc coque prægrandi, de quo in præsentī agimus, & à magnatibus in deliciis habetur.

Est autem hæc arbor quæ *Guety-coroya* dicitur, cortice gryseo. Rami habent folia in frondes

frondes congeſta. Nimirum pediculi ſunt in extremitate ramorum, unum aut ſeſquidigitum

longi, alternatim oppoſiti, & quilibet duo aut tria folia ſuſtinentes, decem & plures digitos longa, quatuor aut etiam ſex lata, ad tactum inſtar corii Hiſpanici, oblonga, linguæ figura, ſuperius dilute viridia, inferius ochræ inſtar flava, nervo ſecundum longitudinem eminente, & coſtis obliquis intervallis, partim æqualibus, partim inæqualibus diſtincta. Ad frondes flores proveniunt, in longam ſpicam congeſti, parvi, flavi, pene inodori. Floret Januario menſe, Majo & Junio fructus matureſcit, ſemelque biennio integro provenit. Malum Europæum magnitudine excedit: eſt tuberoſus, deformis & maculis nigricantibus diſtinctus; in ſuperficie ubi maturuerit, mollis, ablatoque cortice, flava pulpa pinguis & carnoſa apparet. Odore, ſapore, ipſaque ſubſtantia nutritiva conſervam aliquam recentem & aromaticam reſipit. Mox ſummæ duri-
tiei ac ponderis lapidis, ovique magnitudine, multis filamentis veſtitus conſpicitur; qui vi effractus, nucleum ſubſtantię carnoſę rubicantis & compactę continet, ingrati ſaporis & aſtringentis. Iſ tritus & ex conveniente liquore agro porrectus, vi aſtri-
ctoria immodicum alvi profluvi-
um ſiſtit. Uſum, quantum quidem conſtat,

alium in Medicina non habet hic fructus; ut nec ipſa arbor, quæ ſoliditate & altitudine, & duratione ipſam Quercum ſuperat.

CAP. XV.

De Ianipaba ejuſque facultatibus.

VNa ex procerioribus Braſilię arboribus eſt *Ianipaba*: foliis lævibus, cubitum longis, & ſaturate viridibus, quæ ſingulis annis, menſe imprimis Decembris deponit, non omnia quidem ſimul ſed partem illorum, diverſo tempore. Mox nova prioribus multo lætiora acquirit.

Ligno eſt duriffimo & optimo. Florem gignit exiguum, menſe Martio & Aprili, cæterum Narcifſo haud multum diſſimilem, odorem Caryophilli Carthuſianorum æmulatur; coloris albi, cum unguibus interius flavis: in medio floris ſtamen craſſiuſculum flavum habens, ac inſuper inter duo folia floris corniculum pallidum è medio floris prodiens, deorſum incurvatum.

Fructus illius magnitudinem habet mali Auraici, vel majorem, rotundus, cortice tenui, lento, cinereo, ſub quo primum continet carnem ſolidam, lentam, ſucculentam, flaveſcentem, ſaporis acidi, & refrigerantis, odoris grati. In medio autem fructus eſt cavitas repleta ſeminibus molliori pulpa circumdatis, ejuſdem cum reliqua carne ſaporis. Seminis grana ſunt compreſſa, & ſuborbicularia, fere ut *Mangaba*, quæ una comeduntur. Immatūra poma viridia ſunt, mox marura, meſpilorum inſtar, putreſcunt atque eſui apta ſunt, unde *Kott-appels* à plebe noſtrate appellantur. Cruda non cocta appetuntur: Saccharata & condita lætiora ſunt. Contra fluxum ventris feliciter exhibentur. Ardores palati & ſtomachi compeſcunt, ſanisque & ægris ſolatio ſunt.

Vinum, quod ex illis exprimitur, in eoſdem uſus reſervatur, ſed vetus redditum calidius exiſtit, minusque aſtringens.

Ex pomo nondum maturo vi ignis liquorem extrahunt barbari, quo adversus eadem mala utuntur.

Ex pomi cortice immaturo pigmenti quoddam genus eliciunt, quod recens aqueum est, mox nigrescit, quo corpus pingunt, ut vestitum nigrum eminus, sædo equidem spectaculo, mentiantur. Nullum aliud usum hic succus habet, ad nequitias dumtaxat exogitatus. Tinctura enim illius corpori vel chartæ illita, circa nonum diem evanescit; nulla alia ratione ablui potest.

C A P. XVI.

De Acaja quæ & Ibametara.

PROceriorem, vetustiore & frondosiore arborem, in Brasilia me vidisse vix memini. Cortice est crasso, rugoso & cinereo albicante, instar Sambuci.

Folia illius sunt lævia, directe sibi invicem opposita, ad quatuor interdum digitos longa, circinata, splendentia, & nucis juglandis foliis haud absimilia, verum acutiora; quæ media ætate deponit, novisque ante hyemem decoratur, ut redintegrato quasi robore fructum melius proferat. Flosculos habet copiosos, in magno racemo congestos ex albo subflavescentes: post flores proveniunt pruna flava, nostratium magnitudine & figura; paucæ quidem, sed succulentæ carnis: lapidem continentia magnum ex filamentis lignosis, nec durum, sed dentibus cedentem; qui nucleum continet in se, ex albo flavescentem. Fructus hic grati est acoris ac proinde inter tragemata locum sibi vindicat. Hybernis mensibus maturatur, ætate media floret, & tunica tenaci vestitur. Primo loco refrigerat & adstringit.

Folia, succi, oculi & cortex, externis juxta & internis affectibus medetur. His succedunt *Aroeira*, *Myrtus*, *Araca*, quæ omnia in gargarismum, contra gutturis inflammationem & similia mala præparantur; vel in lavacro, contra multos externos pedum & corporis affectus adhibentur. Gemmæ præterea hujus arboris in acetariis, febricitantibus profunt.

Peculiare habet hæc *Acaja* arbor, quod volucres picæ magnitudinis, nigris & aureis plumis eleganter vestitæ, in extremitatibus ramorum affabre & concinne pendulos suos nidos construunt.

C A P. XVII.

De Tapia arbore, ejusque facultatibus.

IN Urbe Olinda, totaque fere præfectura Parnambucensi hæc arbor nascitur, in fagi altitudinem assurgit, cortice lævi, cinereo; multos habet ramos; & folia in singulis pediculis tria sibi invicem apposita, lævia, splendentia, superne saturatiore, inferne dilutiore virore conspicua, quinque aut sex digitos longa.

In extremitatibus ramulorum plures pediculi, cerasini quasi, collecti, in quorum quolibet flos nascitur, quatuor foliis constans albis & digitum longis, haberque cum his alternatim posita quatuor foliola virescentia, inter quæ exstant staminula subrufa multa, circiter sesquipedem longa.

Licet

Licet autem hæc arbor foliis fructibusque malo Assyriæ quam simillima sit, tamen qualitate ab illa omnino discrepat, quod exceptis foliis longe inferior sit. Quare Brasiliensis pa-

riter & nostratibus, ob singularem efficaciam quæ illis inest, vehementer extolluntur. Præterquam enim, quod variis corporis affectibus succurrant, immodicos fervores leniunt, & atroci illi ani vitio, *Bicho del culo*, dicto, mirum in modum solatium adferunt: succus siquidem foliorum contusorum tædarumque, tum simplex, tum compositus, ano inditus, jejuno refrigerio incendium restinguit, squalorem ac immunditiam abstergit, & immanes dolores mitigat.

Præter hæc folia illius contusa & auribus indita restituunt dolores capitis ex calore natos, nullo accedente alio remedio.

CAP. XVIII.

De Araticu ejusque speciebus & qualitatibus.

ARATICU, arborum Brasiliæ indigenarum diversæ dantur species: quarum duæ quæ *Araticu-ponhe*, & *Araticuapé* à Brasiliensibus dicuntur, parum differunt.

Araticu-ponhe enim est arbor caudice, ramorum figura, corticis colore Aurantiæ malo similis, sed folia, flores & fructus differunt. Folia illius semipedem circiter sunt longa, alternatim sibi invicem opposita, superius saturatè virentia, splendentia, inferius dilute viridia, crassa, & ad tactum solida, duos circiter digitos lata & in extremitate acuminata. Hinc inde flos provenit magnus, totus flavus, compositus exterius & tribus foliis cordiformibus, sesquidigitum longis, instar corticis mali aurantii, crassis, erectè stantibus. Hæc in se continent alia tria folia minora, quorum quodlibet semiglobum excavatum refert; ita tamen inter se composita sunt, ut integrum globum, interius cavum, magnitudine nucis juglandis repræsentent; & in eo stamen rotundum luteum cum apice suo orbiculari. Flos totus flavus, suavis primum odoris, sed nauseabundi. Floret mensibus Septembri, Octobri, & Novembri. Flores multi

multi singulis diebus se aperiunt, & mox sponte decedentes, ob gravitatem, strepitum inter cadendum edunt.

Araticu-ape fere per omnia huic est similis: utraque poma ex acido dulcia proferunt, esculenta, sed sylvestria & frigida, & propterea quibusdam non expetita. Figura & magnitudine nucis pineæ, flavescentia, substantia & carne intus molliori, seminibus ex fulvo nigricantibus turgida.

De Medica harum qualitate vix quicquam mihi constat, nisi quod folia *Araticu* maxime communis, in oleo olivarum macerata & apothemati applicata, tumorem emolliant, extergantque.

Illa autem arbor quæ *Araticu pana* vocatur, cæteris similis est, nisi quod magnitudine differt: Flore enim, fructu, ligno & folio quoque est minore, & crescit in locis palustribus; cæteræ vero in silvis conspiciuntur, cæque infinitæ, præsertim circa pagum *Iguaraçu*.

Arbor hæc magnitudine & foliis est instar citrii, sed magis crassis & saturè virentibus, flore pleno & jucunde flavescente: fructu, sicut reliquæ *Araticu*, squamoso & conatim descendente; cui tantum inesse frigoris perhibent, ut crebro vescentes interimat, quamobrem inter venena habetur.

Radix illius levissima est, instar suberis, tantæque magnitudinis, ut integri clypei ex illa fiant, qui mollioris & tenacioris cum sint ligni, telum immissum, licet à valido lacerto, mordicus retinent, ne facile retrahantur.

Notatu autem dignum, arboris hujus in paludibus crescentis radicem profunde in terram descendere (quod tamen in aliis Brasiliæ arboribus haud facile conspicias) unde credibile, noxiam hanc frigidamque qualitatem, qua fructum nocere constat, ex infesto terræ frigore acquirere.

C A P. XIX.

De Caaroba arbore ejusque qualitatibus.

Caaroba silvestris & procera arbor, terris tantum solidis & glebosis in Præfectura Parnambucensi delectatur. Florem fert è cœruleo purpurascentem idque mense Julio: Semen autem nigricans, quod maturefcit mense Septembri: fructum rarum, sed inutilem, phaseolo maximo similem, qui maturus factus aperitur, manetque vacuus.

Ejus folia oblonga sunt, linguæ figurâ, dilutè viridia, nervo secundum longitudinem & costis obliquis eminentibus prædita. Gustu sunt amara, siccata & contusa fomentis ac balneis peridonea. Quæ ex illis conficiuntur remedia, sive internè assumpta, exsiccandi, mundificandi & sanandi vi pollent: quod feliciter in plurimis morbis, imprimis autem in Luc Veneræ curanda, sum expertus. Eadem trita atque in emplastrum præparata, ulceribusque applicata, mirifice prosunt, morbumque radicitus sæpe expugnant. Præsertim, si repurgato primum corpore, eorum decoctum per aliquot dies bibatur, & sudores provocentur.

CAP. XX.

De Embira seu Pindaiba; ejusque facultatibus.

Sequitur nunc silvestris hæc arbor *Embira*, sive *Pindaiba* dicta Brasiliensibus, juxta Olindæ promontorium speciose ut plurimum nascens, & ob acrimoniam fructus, ceterasque qualitates piperis Brasiliensis æmula. Folia fert exigua & acuminata, & Olivæ foliis simillima: lignum ejus est tenue. Procera est admodum arbor, & in summam altitudinem recta assurgit.

Mensibus pluviis acini illius virent, sed maturescentes mensibus Decembri & Januario rubent, atque decidunt, qui si fuerint desiccati, nigrescunt, uruntque linguam masticata, & aromaticum quid sapiunt, ablato semine nigro oblongo, quod in illis continetur, quod Juniperum redolet.

A jejunis manducata stomachum debilem corroborant & discutiant flatum. Tum contusa & applicata moribus serpentum medentur.

Excoquantur ut reserventur in officinis. Culinis quoque vicem piperis præstant.

Ex Arboris denique corticibus, funes ignarii, quo milites ignem foveant, conficiuntur.

CAP. XXI.

De Ibiræe arbore, ejusque facultatibus.

Antiqua nemora hanc vastam & proceram arborem producunt. Indigenæ *Ibiræe*, id est, Lignum dulce, non autem *Hionræe*, ut Læsius & Thevetus prodiderunt, appellant.

Folia hujus arboris Laurum prorsus æmulantur. Truncus cortice glabro, intus albicante, exterius rubescens spectatur.

Fructus fert flavescens prunis similes, gratissimique saporis, verum non quotannis.

Ligno est præstantissimo & præduro, & putredini resistente quod à Naupegis expetitur.

Arboris hujus virtutes auxiliatrices soli cortici inesse creduntur, qui recens avulsus, liquorem albicantem sibi agglutinatum habet, cujus color mox perditur, paulatimque decrescit, & cortice simul exsiccato, in naturam & dulcem illius substantiam abit. Durissimus existit, semidigitali crassitie, sapore aromatico cinnamomum, dulcedine Glycyrrizam æquans. Sunt qui *Guaiaci* seu ligni sancti speciem esse contendunt, à quibus non dissentio. Moderate calidus est & tenuium partium, quapropter pectoris & jecinoris affectibus optime convenit. Præcipuum enim incolarum refugium est in veteribus illorum viscerum obstructionibus, ut jam diximus: tum quoque adversus Luem Veneream, eximium remedium subministrat decoctum illius ex aqua fontana, palato quidem non ingratum, per aliquot dies reiteratum.

Pugillus denique, ventriculo adhuc jejuno, ex ovo sorbili, juscule aut aliquo conveniente liquore assumptus, bronchia pulmonis aperit, & cessantem quoque urinam educit. Quapropter omnibus artis Medicæ indagatoribus suavis fuerim, ut corticem hunc in ulteriores usus reponant. Succus autem lacteus ex recenti cortice expressus, scabiei & tineæ capitis, præ cæteris medetur.

De Ambaiba arbore, ejusque facultatibus.

ARvis quondam excultis delectatur hæc ficus sylvestris, in quibus sponte nascitur, in silvis vero raro reperitur. Unico, coque levissimo & ferulaceo trunco in mediocrem altitudinem attollitur. Ut Europæi Sambucum, ita Brasilienses hanc arborem in suos usus & lusus excavare solent; & ex radice ignem in desertis peregrinantes, collidendo, aliisque artibus egregie eliciunt. Raris & in summitate tantum expansis ramis, veluti corona, cingitur, paucisque, sed pregrandibus, speciosis & laciniatis foliis. Julos profert albicantes, racematim copulatos, pendulos, & rosaceis tunicis involutos, qui maturitatem consecuti deflorescunt & decidunt media æstate. Pinguis ex eorum summitatibus expressus succus, recentibus non solum, sed & inveteratis ulceribus feliciter medetur. Folium quoque tenerum & recens, aut levior arboris hujus cortex si apponantur, temperant & mundificant partem affectam. Succus è gemmis expressus, qui facultate refrigerandi atque astringendi pollet, pulti de *Tipioca* inditus, calidam ventris proluviem sistit. Menses denique nimium fluentes, tum & virulentum genitalium profluvium compescit.

Tradunt Indigenarum & Lusitanorum peritissimi, hoc remedium puerperis, immodico menstruorum profluvio laborantibus, insigniter prodesse, si in modum cataplasmalis umbelico apponatur, cujus rei verissimæ testem me præbeo.

Nihil mirum itaque si hæc arbor primis Brasiliæ incolis, ut & advenis, tantopere sit prædicata. Digna mediis fidiis, cujus virtutes etiam nunc latentes, posterius scrutentur & in lucem protrahant.

Altera ejusdem generis, cujus mentionem fecit Ioannes de Laet, *Ambaitinga* appellatur, & ramo est rubicundo, & ligno minus cavo, foliis vero asperis, ut loco limæ quædam cum iis possint lævigari. Liquorem continet oleosum ejusdem cum succo *Ambaiba* usus & efficaciæ.

Cæteras ejus facultates & auxilia Medica quia nondum satis explorata habeo silentio præterco. An vero sit *Abiegna*, de qua Clusius in Notis ad Monardem, ego valde dubito.

De Anda arbore, ejusque facultatibus.

NOn procul à littore, in locis arenosis, nunc mediocri, nunc summa altitudine, pro terræ temperie, exsurgit arbor *Anda*: quæ ligno est levi, raro & spongioso. Florem fert magnum & concavum, aurei coloris prælucentis. Folia illius sunt laciniata, ut Mamocira, multo tamen minora. Fructum seu nucem gignit cortice duplici, exteriori cineritio, ligneo, præduro & perforato putamine vestitam, quo duo glandes continentur, jecinori leporino non valde dissimiles, & nukes castaneas sapore quodammodo referentes, licet virtute & qualitate differentes. Una siquidem atque altera cruda manducata, alvum ducit: quibusdam simul & vomitum excitat. Olim magnates, tum & sacrorum in Brasilia antistites, purgans hoc & salutare remedium, cæteris omnibus præferebant. Validæ est operationis; quamobrem agris morbo fractis hand tuto exhibetur, nisi opportune à manu Medici correctorium accipiat, inque Electuarii aut tabularum

larum formas redigatur. Accipe duas vel tres castaneas contusas & cum saccharo despumato excoctas, addito anysi & cinnamomi momento, gratissimum non solum erit medicamentum, sed & tutissimum, infantibus, iisque omnibus qui à purgantibus solent abhorreere.

Lusitani & indigenæ ex eadem nuce oleum exprimunt, quod lychnis affundunt, atque eo corpus inungunt. E cortice autem illius ustulato, incolæ optimum & familiare remedium contra ventris fluxum, iisque, quibus post assumptam nucem, alvus immoderatus ruit, subministrant.

Arboris cortex contusus flumina inficit, atque enecat pisces.

Vide Iconem arboris & nucis in Lib. III. fol. 110. Georgii Marcgravii; quam hîc repone non duximus operæpretium.

CAP. XXIV.

De Guabiraba arbore, ejusque facultatibus.

IN confragosis nemoribus Brasiliæ, reperitur vasta arbor, quæ gentilitio vocabulo *Guabiraba* appellatur; ligno obliquo, multisque flexibus tortuoso, altissimo insuper atque durissimo; & contra putredinem optimo. In collibus vero & campis eadem *Guabiraba* ad longe minorem

molem assurgit, vix prunum adæquans: foliaque multo minora, fructusque fert minus agrestes. Adeo denique ob diversitatem foli, discrepantes inter se, ut hæ à Medicis, illæ à fabris potius expetantur.

Florem fert niveum, valde odoriferum, isque media æstate, mane antequam Sol rorem exhausserit, colligitur, & alembico inditus, eximie virtutis liquorem exhalat: qui refrigerans præsertim & mundificans, oculorum inflammationes optime temperat.

Fructus, sive globuli rotundi, umbilicatum prodeunt, qui maturitatem sub initium hyemis consecuti, nigrum induunt colorem, dulcissimique sunt saporis.

Folia variæ figuræ, quædam acuminata & pene figura cordis, quædam obtusiora, subaspera, emin-

eminentibus nervis sunt foliorum pyri magnitudine: levissime fricata aromaticum spirant odorem: quare insignem in balneis usum præbent, calida ad secundum gradum. Aqua quoque fragrans, sicuti è floribus, ex illis elicitur.

Quantum pulvis hujus ligni in Carbonem redacti, oculis inflatus conferat, alias demonstravi.

C A P. XXV.

De Araca-Iba, ejusque facultatibus & usu.

HUjus arboris fructus à Brasilianis appellatur *Araca-miri*; prunum Granatensem vocant nostrates. Externa facie, frequentia, tempore, & loco natali, convenit cum *Guabiraba*, de qua capite præcedenti egimus.

Frutex est, ligno, foliis & floribus ut *Guajaba*, sed magnitudine differunt & fructu. Sed ut varius & mirus est naturæ lusus, omnes dignitates, easq; eximias, fructui & radici in sevit, cum *Guabiraba* nullas, nec in fructu, nec in radice, sed omnes in floribus & foliis insitas virtutes dederit.

Locis gaudet apricis, raroque in silvis aut umbrosis nemoribus conspicitur.

Floret bis quotannis, bis quoque fert fructum, mense nimirum Martio & rursus Septembri. Pruna coronis, mespilorum instar, eleganter ornata, innumerisque acinis turgentia profert, quæ, ubi maturaverint, flavent, musteamque habent in se dulcedinem, atque fraga quodammodo referunt sapore. Cruda potius quam cocta appetuntur, suavissimique odoris existunt & saporis. Oportet autem ut tempestive decerpantur; nam omni fructui, propter intensissimū Solis ardorem, non minor injuria fit, si paulo tardius quam si citius avellatur.

Conditus qui ex hoc fructu fiunt, jucunde refrigerant, adstringunt & corroborant, locoq; carnis cidoneorum, conservæ rosarum, aliorumque similium exhibentur.

Cæterum ipse fructus virtute medicinali non destituitur. Ex foliis siquidem & oculis utpote adstringentibus, optima balnea componuntur, tam contra internos quam externos corporis affectus, ut supra in capite de ulceribus diximus. Præ cæteris autem hujus fruticis partibus, radix dictis qualitatibus excellit. Atque hoc peculiare habet, quod summe sit diuretica, partiumque subtilium & subdulci sapore cum adstringendi facultate polleat. Proinde præter eximias quas præstat virtutes, lienis & renum affectibus con ucit.

Alia ejusdem generis *Araca* reperitur, sed non ita frequens, quæ tamen fructum facile præstantiorem procreat, & multo majorem. Quapropter ab indigenis *Araca-guacu*, id est, *Araca major*, appellatur, quod in justam arborem excreseat: folioque est glabro, late viridi, figura & fragrante odore Lauro multum simili. Fructum fert mali mediocris magnitudine, rotundum, superne umbilicum continentem: carnem habet albam, carni *Araca-miri*, odore, sapore & substantia similem: in medio multos lapides, pisces minoribus æquales, continentem, obrotundos, paulum compressos, ex albo subflavos & duros, ut nuclei cerasorum, intus continentes nucleum album. Adherent hi lapides carni per multa tenuissima filamenta.

CAP. XXVI.

De Guaiaba arbore, ejusque facultatibus.

Magna affinitate inter se conjunctæ sunt *Guaiaba* & *Araca-guacu*; ejusdem quippe non solum altitudinis sunt, sed folia & flores qualitate & facie externa conveniunt. Sunt autem folia bina sibi invicem opposita in brevissimis pediculis, quæ prædita sunt nervo & venis parallelis lunaribus, obliq; discurrentibus & valde conspicuis, ad tactum dura, inferius quidem protuberantibus, superius profundis & quasi rugosis: Fructus quoque hujus granis innumeris sca- tent, unde & merito pyra Granatensis dicuntur: sed in eo solum differunt, quod hi oblongiores & magis flavescentes exterius, interius rosaceo colore visuntur. Digna profecto arbor quæ Europæ importata, magnatum & Principum hortos illustret. Montibus aut silvis densioribus non innascitur, sed planitiem & campos amat. Agrestis esse desit, villicorum quippe industria viridariis illata, numerosas plantas concipit & procreat, ut nihil frequentius occurrat, fructuum enim grana ab avibus & pecoribus deglutita, & mox per alvum cum excrementis deposita, locis licet arenosis & tristioribus, altissime germinant maximeque luxuriant. Aliis Indiarum regionibus communis hæc arbor, ac proinde hic patriam Brasiliæ negant, sed tractu temporis inter illas habita est.

Semel per annum fructus profert, qui album florem æstate vigentem excipiunt ad initium hyemis: numerofoque proventu, totis sex mensibus pluviis, maximo omnium incolarum oblectamento dantur. Pyra hæc stomacho prosunt, quæ si immatura coquantur, eo fortius ventriculum corroborant, atque alvum adstringunt. Matura croceo colore nitefcunt. Melius sanitati consulunt, qui cocta & saccharo condita, quam cruda, mensis inferunt: odorem enim gratiorem acquirunt, palatoque magis abblandiuntur.

Concedendum facile Clusio & Monardo, quod in descriptione hujus floris & fructus natura & facie nonnihil à me discrepent, quoniam hæc & alia exotica adiisse & experimento comprobasse ipsis forte non licuit.

CAP. XXVII.

De Bacoba & Banana, earumque facultatibus.

Fructus lippis & tonsoribus noti, tamque familiares, ut nulli prorsus in Brasilia jam reperiantur horti, in quibus illi passim non spectentur. Indigenæ tamen hic non sunt, sed aliunde huc deportatæ hæc plantæ. Brasiliæ quoque earum nomina sua lingua exprimere non norunt. Afris vero atque Asiaticis olim fuisse notas, Serapion & Avicenna testantur, qui *Musus* appellant. Hujus itaque plantæ descriptionem, quam Matthiolus, Clusius & Dodonæus habent, libenter amplector, paucis tamen, in quibus hallucinati sunt, mutatis.

Duo autem sunt ejus genera, quæ ob maximam affinitatem quam habent, una (quod ajunt) fidelia hic dealbabimus. Pulcherrimæ sane plantæ, sive fructum, sive folium, sive culturæ, nascendique modum spectes. In quovis solo, licet tristi & sitiente proveniunt. Quovis anni tempore incolæ earum fructu gaudent.

Caudex seu crassior pars arboris è foliis compactilibus squamatim coagmentatis constat, qui fructibus decerp- tis ut inutilis detruncatur, nam semel tantum in vita sua fructum producit. Verum excisa parente, sex vel octo surculi è radice exsurgunt, qui matrem renovant & subsequente anno fructum ferunt. Seminibus & ramis prorsus destituitur uterque frutex: horum vicem ornatissima & pulchre virentia folia, unico eoque crasso nervo obducta, sex pedes longa, duo lata, supplent: illorum germen satis longum è medio exsurgens, crebrisque nodulis est distinctum, cujus extremitati turio, ovi effigie & rubro colore insignis, adnascitur, unde triginta, quadraginta, nonnumquam centum lobi progerminant: Hi

in ædibus suspenduntur tantisper donec justam maturitatem consequantur.

Uterque tam *Bacoba* quam *Banana* inter horarios fructus, & (ut nonnullis placet) inter

ficus recensentur. Uterque flatus excitat, modice refrigerat & venerem sopitam adjuvat. Pauci sunt alimenti, pectorisque potius quam stomachi oblectamento, ejusque calores reslinguere Avicenna autumat.

Banana paulo sunt longiores, cute flavescente & quadrangulari, qua detracta, caro succedit mollis, pinguis, minusque, quam *Bacoba*, succulenta: ad hoc qualitate frigidior, nec tam facilis digestionis, nisi valde matura. Tosta biliosis prodest, pituitosis non item. Nondum matura si affetur adversus alvi profluvium auxiliatur. *Bacoba* brevior est, rotundior, nullisq; angulis distincta: pinguior insuper & digestu facilior; quo fit ut inter bellaria facile primum locum occupet. Ad ignem arefacta, eodemque modo, quo *Banana*, præparata, eandem utilitatem præstat. Immatura æque ac matura, ad ignem solenive exsiccata, diu servatur, & Europæ importata, longe lateque distrahitur. Eadem in taleolas dissecta, cum saccharo & ovis frixa, vel in placentas ad artocreae modum, coacta, gratissimi saporis, optimique est alimenti.

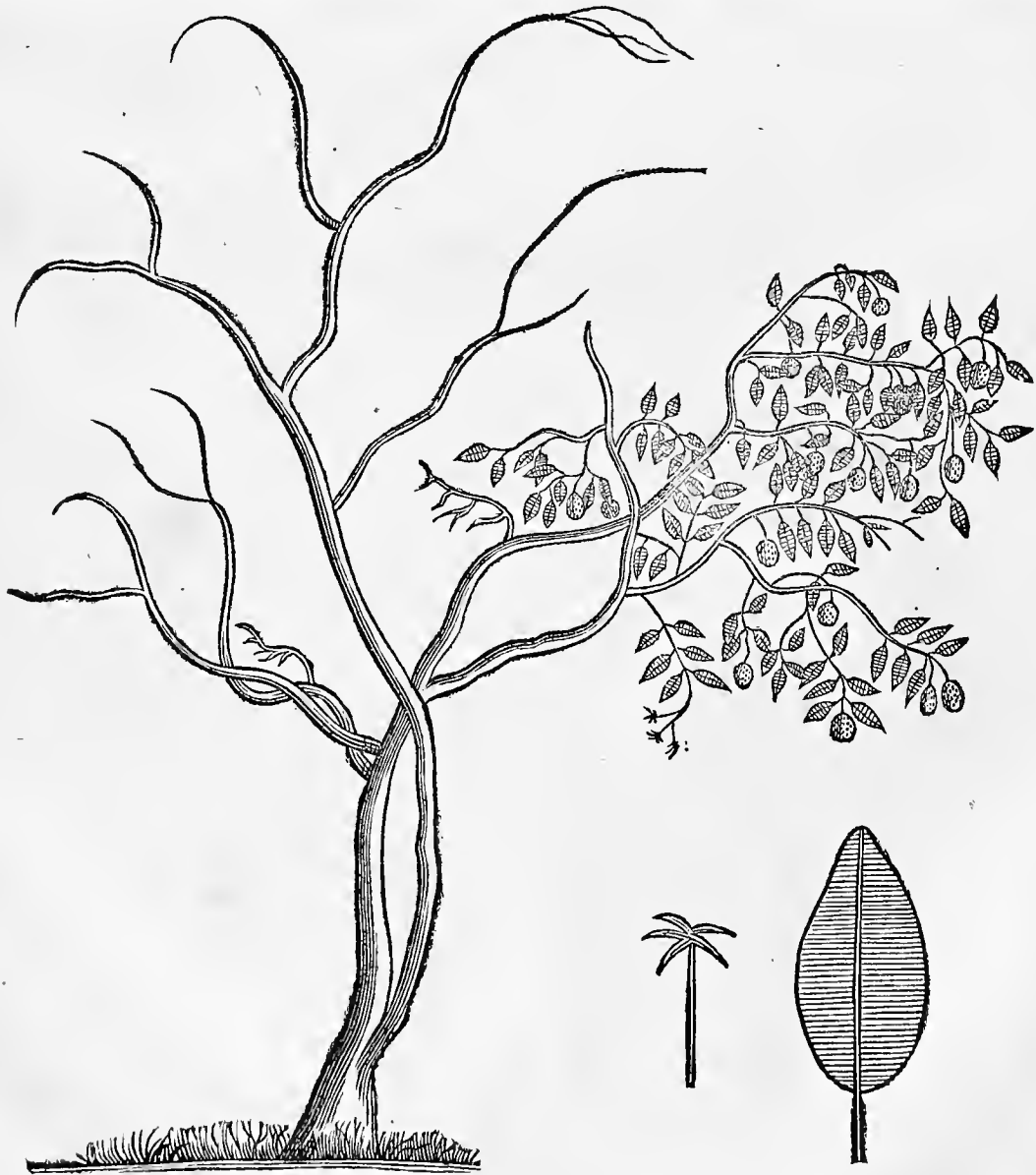
In Insula *Maranhaon*, ubi maximopere luxuriat, vinum inde exprimitur, non diu durabile, quod tamen inebriandi facultate pollet.

Aqua vero quæ ex *Bacoera* trunco, perpetuo humore turgente, elicitur, cum frigidissima sit & adstringens, in magno ab incolis pretio habetur, contra calidos, internos & externos corporis affectus. Quibus præterea facultatibus polleant, Avicenna, Rhases, Almanfor & Serapion, fusius & explicatius sunt persecuti.

C A P. XXVIII.

De Mangaiba, ejusque facultatibus.

EXimum hujus arboris pomum, quod *Mangaiba* vocatur, nec ignorandum, nec prætereundum arbitror, tametsi ad mensarum potius delicias, quam ad Medicum nostrum

institutum facere videatur. Tanta enim suavitate gulæ lenocinatur, tanta saporis est præstantia,

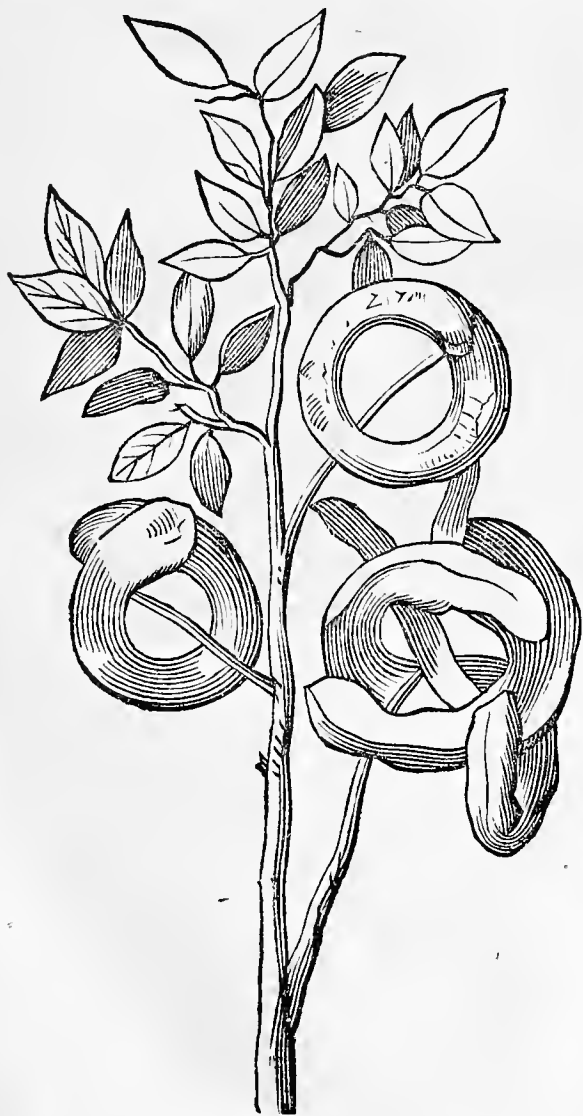
stantia, ut haud sciam, an venustiore aut gratiore fructum America producat.

Arbor pulchra, crispa & foecundissima supra altitudinem Pruni Europæ non attollitur, quam fructu, præcipue vero ligno & foliis æmulatur. In quibusdam Bahiæ & Paranambuci locis in integra nemora hæc luxuriare videas. Distribuit se in multos ramos, ipsique denuo in ramusculos tenues instar Betulæ: cujus lignum & corticem valde æmulatur. Folia fert parva, solida, egregie virentia, bina semper sibi invicem opposita, quæ in medio secundum longitudinem nervi, non tam venulas quam lineas habent subtilissimas parallele dispositas. Exspirante hyeme, mense nimirum Augusto, florere incipit, utraque novem menses pomis seu prunis oneratur & ornatur. Florem producit exiguum, album & summe odorem. fructum rotundulum, esculentum, qua Soli exponitur aureum, rubrisque maculis distinctum, Abricocum diceret. Tenuissima cuticula tegitur, intusque lapillos quinque vel sex continet, turget lacte, unde vel leviter pressus niveum palatoque gratissimum fundit liquorem, & licet sequax ac ductilis illius pulpa videatur, tamen manducando nihil tale deprehenditur, orique inserta statim liquefit. In arbore numquam maturefcit, sed decidens in terram ilico maturitatem consequitur. Cujus rei ignari adventitii, & externa pomi pulchritudine illecti, ubi primis labris degustarunt, statim ut austum & amarissimum abjiciunt; quid, quod ne pecora quidem immaturum curant. Probe maturum facilis est digestionis, ardore viscerum domat & febricitantibus auxiliatur, ut in me ipso aliisque multis sum expertus. Porro haud facile hæc poma noxam, etiam abunde jejuno stomacho manducata, inferunt: nisi quod frigida & humida fugaciaque alvum dejiciunt, flatusque excitant, quod solertia muliercularum nostratum, aromatibus corrigi solet. Lusitani integros fructus condiunt, nullisque tunc epulis cedunt.

CAP. XXIX.

De Abaremo temo arbore, ejusque facultatibus.

HÆc arbor mediocris est altitudinis, montosis locis crescens, foliis triste viridibus, exiguis, buccini similibus, siliquis inutilibus ex minio nigrescentibus, miris variisque modis incurvatis, æstivis mensibus conspicitur.

Arbor cortice exterius est cineritio, interius sature rubente, quem solum experiores in Medicinæ usum receperunt, licet foliis eadem qualitates adstringentes à nonnullis attribuantur. Cortex enim qui gustu amarus est, sive in pulverem redactus, sive excoctus, & fomenti loco adhibitus, ulceribus inveteratis & male moratis feliciter medetur, ipsumque cancerum subinde, insigni mundificandi & siccandi qualitate curasse fuit compertum.

Præter hæc, quia efficacissime adstringit, balnea ad firmandas effoeminatas carnes ex illis conficiuntur. Potissimum vero meretrices iis utuntur, ut laxis pudendi partibus tonum restituant, ætatemque tuto mentiantur; imo qua possibile, virginitatem hoc dolo prætendant.

CAP. XXX.

De Umbu arbore, illiusque facultatibus.

VNicam tantum ex hoc arborum genere in habitata Brasiliæ parte, hætenus conspiciere licuit in pago *Iguaraca* exultam: dissitæ autem sylvæ inter Guojanam & Paraybam fluvios iis luxuriant. E longinquo prospicienti, magnitudine, structura & fructu, parva citrus vel limonia videtur.

Trunco est fere nullo, sed ramis multis tortuosis, inbelle quidem fabricatis dividitur. Folia fert haud magna, lævia, lateque virentia, gustu autem acida & adstringentia: Florem albicantem: Fructum ex albo flavescentem, pruno majori similem, sed carne duriori, licet pauca, quod intus magnum contineat lapidem, sicut fructus *Acaja*, qui si maturuerit, quod fit mensibus pluviis, saporis fit gratissimi ex acido dulcis: sin minus, adeo est austerus, ut stuporem dentibus inferat; proindeque tunc eidem usui cui folia, scilicet ad refrigerandum & adstringendum reservantur. Radix autem, cui peculiare quid præ cæteris arborum radicibus concessum, imprimis est notanda: quod longe lateque, in diversa & crassa, ponderosæ molis tubera sub terra luxuriat; si pondus, figuram atque colorem, exterius cinereum, consideres, majores radices *Batata* aut *Inbyama* diceres; à quibus tamen ablata levi pellicula, differunt: quippe interiorius conspiciuntur nivei coloris, molli turgidaque medulla, cucurbitæ plane simili, quæ manducata, in aquosum, frigidum succum, eumque dulcissimum atque palato gratissimum, solvitur. Febricitantes, æstuentes peregrinatores mirifice reficit, ut ipse quampluries sum expertus; neque aquæ dulcedine & salubritate Citrullo quicquam cedit.

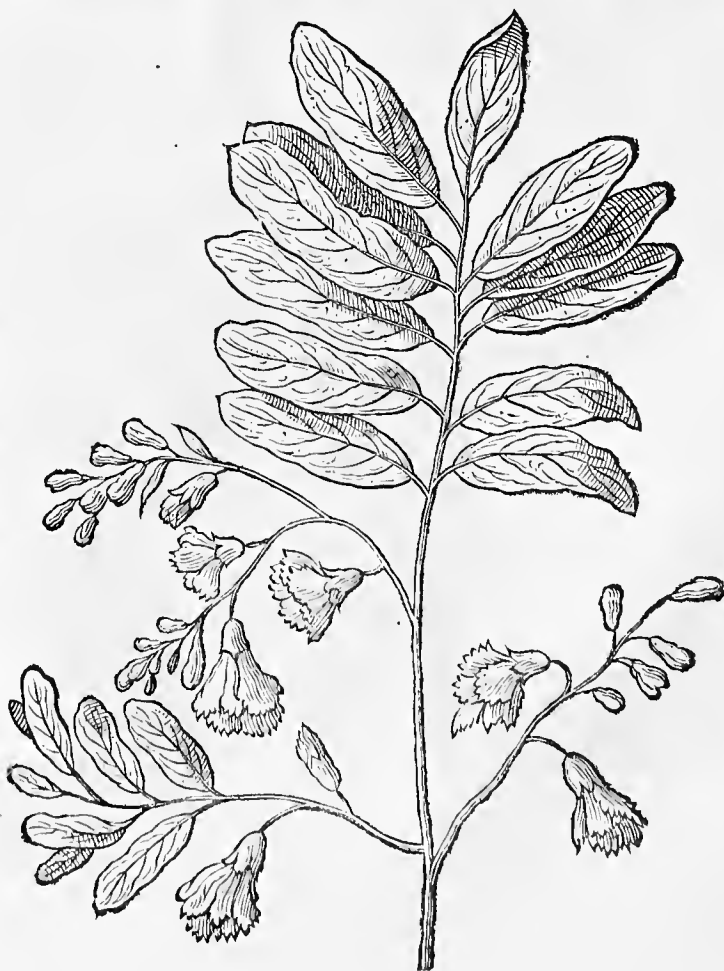

C A P. XXXI.

De Cebipira-guacu arbore, ejusque facultatibus.

CRassitie & altitudine insignis Arbor in rarissimis nemoribus reperitur, *Cebipira-guacu* Brasiliensibus dicta, ad differentiam ejus notandam ab ea quæ *Cebipira-miri*, id est, *Cebipira minor*, ab illis appellatur. Utræque sunt foliis exilibus oblongis, oleæ similibus, sed crassioribus, minusque acuminatis, ordine digestis, & pediculis utrimque se contingentibus.

Utriusque arboris lignum commendatur, & non minus celebre apud fabros ad axes machinarum Saccharcarum conficiendos, quam cortex apud Brasilianos ad usum medicum existit. Qui crassus est & compactus, saporis amari atque adstringentis, calidus insuper & siccus in secundo gradu. Balnea & decocta ex illo solo fiunt præstantissima adversus morbos à frigore natos, pedum & ventris tumores, doloresque membrorum, *Curimentos* Lusitanis dictos, ipsam denique luem veneream, non inveteratam, forin-

secus & intrinsecus adhibita, restituunt, sudoresque provocant.

Cum vero abstergendi facultate simul & acrimonia quadam agant, scabiei, tineæque & aliis ejusdem generis cutaneis affectibus medentur.

CAP. XXXII.

De Mureci, ejusque qualitatibus.

ARenosa & sitientia Præfecturæ Paranambucensis loca, mediocris altitudinis arbores producant, quarum quatuor ad minimum diversæ species sub nomine *Mureci* numerantur. Earum duæ maxime celebres & in usu habentur, *Mureci-petinga* & *Mureci-guacu* dictæ. Omnes floribus pulchre flavescentibus conspicuæ sunt, fructibus rotundis & racematim coruscatis, eodemque, quo flores, colore præditis: foliis autem & cæteris crescendi modis inter se discrepantes, sicut ex imaginibus constat.

Fructus maturi gratissimo quidem acore palatum vellicant, sed stuporem tandem dentibus inferunt, simulque astringendo intense refrigerant. Quapropter probe condiri solent & loco Berberis, quibus sapore & efficacia similes sunt, ægris ad exstinguendam sitim & Stomachum recreandum exhibentur.

Prima harum, utpote fructu minus silvestri, à me maxime fuit expetita, & in officina reposita. Ejus quoque corticibus retia & coria tinguntur & contra putrefactiones muniuntur. Barbari ex iisdem potiones conficiunt, ad purgandum alvum, quod à me nondum comprobatum est.

CAP. XXXIII.

De Fito, alias Urape-guacu arbore, ejusque qualitatibus.

HÆc Arbor est pyri Europææ magnitudine, undiquaque in præfectura Paranambucensi obvia; quæ, sicut ob fructuum rarum aspectum multis nota; ita paucioribus ejus radices qualitates probe constant. Si ulli figura, colore, totaque prorsus facie, racemos uvarum è longinquo adspicienti

videantur, hujus sane arboris fructus sunt, quorum uvæ tamen inutiles habitæ, ligneæque intus existunt. Toto anno apparent, verno tempore late flavescentes, mox tristis miniati coloris fiunt, nihilque promittunt, ut neque folia, neque lignum ipsum arboris: sed totum in cortice radices, quod ad rem nostram faciat, consistit. Cujus efficacia indomita ad turbandum & purgandum corpus, tam alte à natura posita, ut non impune ab imperito vulgo tractetur. Quippe dubito an plures calamitates ex illius abusu an optatos successus ex opportuno usu, promanasse viderim. (Idem de *Manaca* & *Angelin* cogita.) Nec mirum, cum unusquisque idiota ad Medicinæ Sacraria aspirare audens, nec remedii agentis, nec subiecti patientis rationem habeat, loco medicamenti, venenum porrigat.

Cortex enim hujus radices, qui saporis est acris & calidi in pulverem redactus ab indigenis & robustioribus agricolis Lusitanis contra inveteratas obstructions capitur indiscrète

creta quantitate, semipugillus circiter. Mihi rarior fuit illius usus, idque nisi deficiente forte benigniore medicamento, mediantribus tamen correctoriis, & quæ vim purgatricem infringunt, sicut oportet fieri ex iudicio Medici, præcipue circa validiora & incognita simplicia.

C A P. XXXIV.

*De Guabipocaiba arbore,
ejusque facultatibus.*

Cum primum hæc Faunorû Americanorum lustra intrarem, in stuporem me pene dedit, vastissima & pulcherrima Arbor, hibernis mensibus innumeris roseis floribus conspicua, æstivis, infinitis cassiæ fistulis, inutilibus, duplo officinarum crassioribus & longioribus onusta, Brasiliæ *Tapyra-coana* dicta.

Nec minus in admirationem nos advenas rapuit, vicinæ cujusdam, ne dicam, affinis mediocris altitudinis, arboris pulchritudo, florum elegantia minime, licet fistularum magnitudine superiori cedentis. Huic enim ex oculis viridibus prorumpunt flores comosi, aurei, mox plumarum instar se extendentes, qui in summitatibus ex rubro purpurascunt, brevique per-
cunt.

Neutra harum arborum in densis umbrosisque silvis, sed apricis campis nascitur. Hanc ego Siliquosani arborem nominavi, quod vix sibi constent incolæ de genuino nomine. Quidam Portugalli *Pao velho* & *Pao molle* dixerunt; quod cortex illius adeo mollis & rugosus existat. Parum admodum differt ab ea arbore, quæ siliqua dulcis Dodonæo, Officinis panis S^{ai} Joannis dicitur: floribus enim decidentibus, quod fit mense Martio, siliquæ succedunt, dulces, tortuosæ & deformes, primum quidem virides, mox maturitatem consecutæ, fiunt nigræ & putrescunt.

Foliis quoque rotundulis, eodem ordine congestis, & sibi invicem oppositis vestitur.

Ligno est admodum flexuoso, cortice rugoso, molli & cinerei coloris, sicut quoque radix, cujus facultatem medicam hîc paucis perstringam.

Ejus medulla ex albo flavescens, à leviori cortice liberata, in talcolas dissecatur, exque aqua fontana macerata per noctem sub dio, & aliquoties pota, non uni malo medetur. Urinam enim cunctantem cit, renum & vesicæ obstructionibus opitulatur, ejusque decoctum vel solum Gonorrhæas restituisse vidi.

Dilutum hoc subamari nec tamen ingrati est saporis, *Iurepeba*, & *Ambuayembo*, æmuli. Partium valde est tenuium, & adstrictionem quandam post se relinquit.

CAP. XXXV.

De *Zamouna*, ejusque facultatibus.

SI quæ ad spectu mirabilis, excelsa sane est hæc arbor *Zamouna*, iisdem locis quibus *Cabireiba* conspicienda. Quæ superiori & inferiori trunci parte, ordinariæ est crassitie, sed in medio duplo plus obesa, instar mulieris uterum ferentis, adeoque tumida apparet, ut peregrinantem attonitum remoretur. Totus truncus substantia est intus alba, medullosa & plane suberosa: exterius cinerei coloris, validis & horridis spinis à pede ad verticem usque obsessa.

Ponderosi illius rami, quinque foliis acuminatis & oblongis vestiuntur.

Ex turgidis hisce spinis rasis & contusis, succus elicitur eximius, cujus vel exigua quantitas, inflammatis & involuntarie lachrymantibus oculis affrictus, medetur; tum manifeste quoque visum acuit, atque robur illi addit.

CAP. XXXVI.

De *Andira Ibaiariba* sive *Angelin*, ejusque facultatibus.

Mediocris pyri altitudinis hæc Arbor, sub nomine *Angelin* Lusitanis notissima, hinc inde in nemoribus, in hac præfectura Paranambucensi, conspicitur.

Ligno est duro, cortice cinereo, foliis Lauri similibus, sed minoribus, oculis seu gemmis nigricantibus, è quibus plurimi flores fragrantés, copulati, purpureo & cœruleo colore insignes, prorumpunt.

Fructum profert ovi figura & magnitudine, primo saturate viridem, sed mox nigrescentem.

Fracto duro putamine, granum seu nucleus apparet, ingrati saporis, cum adstrictione quadam, cujus pulvis ventris lumbricos expugnat, ea tamen cautione, ut infra scrupuli pondus exhibeatur, ne medicamentum in venenum abeat, quod quibusdam imperitis

aliquando contigit, cum infantibus illud incaute exhibuissent.

De Cambui sive Myrto silvestri, ejusque facultatibus.

IN pinguioribus præfecturæ Paranambucensis terris circa Olindam duæ species arbuscularum, *Cambui* dictæ mihi innotuerunt. Quæ ob fragrantiam, adstrictionem foliorum, florum & fructuum, *Myrti* silvestris nomen merito obtinent. Prior arborefcens, cerasum nigram per omnia externa æmulatur, si lignum, ramos, folia, flores & fructus consideres: cæterum interna qualitate eam superat, quod folia & flores optimi non solum sint odoris, sed fructus nigri admodum sint saporosi, grata accedente adstrictione, omnibus pariter Incolis expetiti, & in foro publico venales. Posterior autem frutex *Myrtus* est rubra, quantumque magnitudine prædictæ cedit, tantum dignitate illam superat, ac proinde fructus non tantum inter secundæ mensæ delicias, sed & Pharmacopææ habentur.

Frutex hic adspectu pulcherrimus est foliis fragrantibus, læte viridibus, oblongis, acuminatis & sibi hinc inde apposis decoratur.

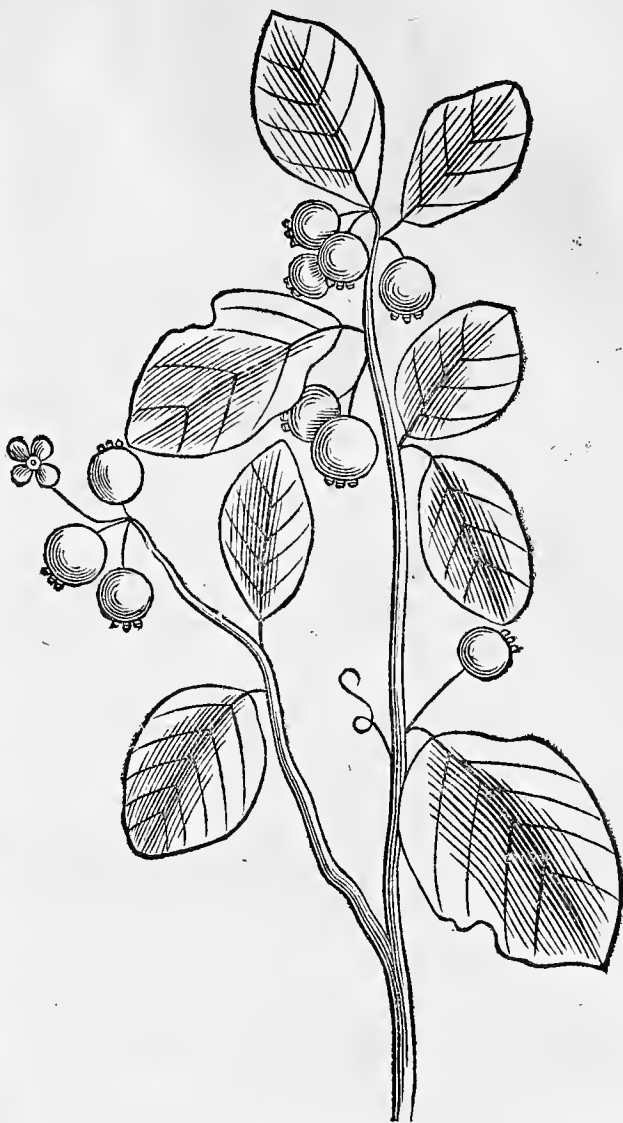
Semel per annum floret, tempore Brasiliensi verno, Sole ad Scorpionem accedente, tam grato odore olfactum quam niveo colore visum reficiens.

Fructus crocei baccarum sunt magnitudine, rotundo umbelico præditi, qui si ante ingressum Solis in Capricornum avelantur, succo turgent optimo, sed tandem fauces, si multum illis vescaris, constringunt. Cæterum Stomachum reficiunt, corroborant, æstumque sedant. Nullus est incolarum hujus destitutus, qui non ad fructus & folia hæc utilissima confugiat, & medicamentum sibi ex ipsis conficiat, sive interno, sive externo malo conveniens. Succi & fomenta illorum, tibiæ impri-
mis ulceribus, atque aliis malis, adstringendo & mundificando medentur. Balnea integra, tam fluxibus alvi, quam uteri dicta, cum felicissimo successu adhibentur. Omnia denique bona pollicetur hæc Americana *Myrtus*, quæ de Europæa Auctores passim testantur.

Quæ nunc brevitati studens omitto.

Tertia quoque *Myrti* species hîc reperitur, quæ *Myrtus* alba appellatur, sed infrequentior est, neque à me hætenus in usus Medicinæ applicata.

Præstantioris Iconem hîc adjungimus.

De Loco, ejusque facultatibus, & usu in Medicina.

Versus districtum Portus Calvi in præfectura Paranambucensi, celebris est Lusitanis Empyricis planta, quæ *Loco* ab illis dicitur. Cujus Brasilianum nomen mihi aliisque est incognitum.

Nascitur tantum circa oram maritimam locis sitientibus: folia habet parva, oblonga, & ad linguæ figuram acuminata, glabra, & *Myrti* foliis similia.

Caules ornate exiguis floribus albicantibus vestiuntur.

Radix quam fundit copiose, magnæ est efficacæ, calet insigniter & subamarum habet saporem.

porem. Ejus particula ad digiti longitudinem, probe contusa, & in sesquicanna aquæ fontanæ macerata, si haustus ordinarius exinde capiatur, viscerum obstructions tollit, immundities renum & vesicæ expellit mirum in modum. Tumoribus & doloribus tibiæ, ulceribus inveteratis, imprimis autem à lue venerea relictis (quod hîc frequens est) medetur, si illo medicamento membra affecta bis tervè de die laventur. Quamobrem sacrum hoc remedium habetur omnibus quibus innotuit.

CAP. XXXIX.

De Cuipouna arbore, ejusque dotibus.

Multi multis & eximiis dotibus excellere hanc arborem testantur. Ego paucæ, sed veræ, & quæ ipse sum expertus, de silvestri hac arbore *Cuipouna*, quæ floribus flavis decoratur, exhibeo. Succus è cortice rasso expressus & cum aqua limpida mixtus, ulcera inveterata mundificat & purulenta, eaque carne replet.

Præterea eodem succo atramentum conveniens elicitur, quo etiam ad tingendos pannos utuntur.

CAP. XL.

De Munday-guacu, Lusitanis Pinhoes do Brasil, ejusque usu in Medicina.

Arborum Brasiliensium vix ulla aut lætius provenit, aut majori foliorum umbra luxuriat, quam quæ has nuces catharticas profert, ob facilem potius proventum & perpetuum frondium virorem, quibus pulchre horti muniri solent, quam ob fructuum præstantiam expetita. Ejus ramuli amputati, omni anni tempore, omni terræ vel leviter immissi, paucorum dierum decursu virescunt, & novas emittunt plantas, fructusque fere per totum annum ferunt. Quos tamen vulgus, quod usum ab abusu distinguere nesciat, contemnit. Nam imperita multitudo, ut rerum novarum est studiosa, gulæque dedita, nucum pulchre flavescensium venustate & jucundo sapore illecta, avide illas vorat, unde vomitu & ventris torminibus mirum in modum exagitantur. Nonnulli exenta membranula, quæ medias illas dividit, noxiam vini tolli perperam existimant.

Arbustula hæc non alte assurgit, interque frutices arborecentes habetur. Ramulis est nodosis, spongiosa medulla; folio mucronato & glabro, fructibus rotundis pendulis & copulatis, quos maturos pariter & immaturos fert: hi à Sole postea excocti & arefacti dehiscunt, & nucleos intus nigrescentes ostendunt; quorum tres in qualibet nuce, veluti in cellulis & septis continentur ac dividuntur. Pineis Europæis sunt similes, sed paulo majores, verum juglande minores. Interius albescent & sunt pingues; calidæ ad tertium, siccæ ad secundum gradum. Et quodammodo palato lenocinantur, ita ventriculo sunt insensibilissimæ, nam tres vel quatuor nuclei manducati deglutiti, crudos humores ilico provocant, provocatos per superiora & inferiora exturbant, tanta vehementia, ut in vitæ

discrimen, præcipue imbecilliores nonnumquam conjiciant, atque alexipharmacis & opiaris ruentes humores sedare necesse fuerit. Sed ut legitimus earum usus constet, in diuturnis obstructionibus viscerum naturalium imprimis conveniunt: quatuor aut quinque nuclei maturi, si à pelliculis interioribus & exterioribus liberentur, & mox leviter torreantur & macerati è vino, additis correctoriis exhibeantur.

Porro ad rem familiarem, usumque domesticum hæc arbuscula à multis expetitur: ex nucleis enim oleum quod exprimitur, elychniis affunditur, quod inventum Brasilia Lusitanis debet. Testatur Monardus cap. iv. de oleo Cicini, in Nova Hispania pro insigni cathartico reservari, ejusque qualitates quas illi attribuit, hujus oleo nucis quoque propriæ sunt. Quamobrem nomine potius Monardus & Clusius à nobis discrepant, qui *Curcas* hunc fructum vocari testantur, idque sub Ricini specie. De qua tamen ipse merito dubitat.

De Iuripeba, ejusque facultatibus.

Nomine *Iuripeba*, duo ejusdem generis, sed non ejusdem sexus, frutices nascuntur in arenosis Brasiliæ locis. Uterque pulchris & umbrosis frondibus adolescit, uterque gramineos fert acinos, more racemorum copulatos & è brevi pediculo pendulos.

Prior, & quidem mas, paulo foemina est minor, ad hominis altitudinem vix ascendit, foliaque habet minora, nec multum sinuosa, caulemque rarioribus spinis obsitum, florem Boragini simillimum, sed maculatiorem.

Posterior altior, spinosior, folia habet grandiora, à tergo lanuginosa & spinosa ornate, laciniate & sature virentia; florem eundem cum mare, sed nitidiorem. Uterque ob Medicinæ usum quotidianum officinis notissimus.

Folia enim & succus temperandis & mundificandis vulneribus & ulceribus adhibentur, eisque egregie auxiliantur. Licet autem amarum quid sapiant folia & radices, sicut Cichoreum & Fumaria, tamen inter calida vix recensentur.

Omnium autem maxime radix virtute & efficacia excellit, multoque amarior existit, præcipue vero Maris, quæ partium adeo est tenuium. Quippe solum illius dococtum, urinam cunctantem educit. Ad hepatis & parastatum obstructions tollendas loco radicum aperientium, cum successu sæpe adhibetur. Usque adeo invaluit ejus utilitas & præstantia, ut à doctis pariter & indocta plebe expectatur & inter sacra reponatur.

De Mamanga frutice, ejusque facultatibus.

Mamanga Brasiliensibus dicta, frutex est trivialis arborescens, ubique obvius, quem *Lavapratos* Lusitanorum vulgus appellat.

Flores fert multos pendulos & luteos; & post hos plurimas siliquas oblongas copulatas, primum quidem virides, sed mox nigras & putridas, & frequens semen in illis contentum.

Folia

Folia habet citriis haud dissimilia, paulo tamen longiora & molliora, & qualitate refrigerandi & abstergendi praeclara.

Præter alias dotes, quibus excellunt, vulneribus atque ulceribus opitulantur, partesque vitiatas reparant. Cujus rei Chirurgi nostri non ignari, ea in quotidianum usum colligunt.

Raro videas viatores iter suscipere, nisi probe hoc remedio instructos.

Succus oleosus denique è siliquis expressus, ad maturanda apostemata reservatur, & applicatur cum prospero successu.

CAP. XLIII.

De Manaca frutice, ejusque facultatibus.

LOcis umbrosis, maxime circa *Aldeam Tapicirica* luxuriat Frutex arborescens *Manaca*, cortice gryseo, ligno duro quidem, sed fragili, ex albo cineritio, foliis acuminatis.

Flores fert exiguos, quorum alter cœruleo, alter vero speciose florens conspicitur, atque integras silvas insigni fragrantia Narcissi æmula implet.

Flori succedit fructus baccæ Juniperi similis, sed inutilis.

Radicem habet magnam, solidam & albicantem, cujus medullosa substantia in pulverem reducta, magna in Medicina pollicetur & præstat.

Incolæ pane omnes, tam Lusitani quam Brasiliæ, licet magni æstiment, tamen ob indomitas operationes hætenus in usum admittere vix ausi fuerunt. Quippe periculo non vacat hoc genus medicamenti, quod nimis violenter corpus superne & interne moveat. Quamobrem tantum hominibus robustissimis exhiberi solet, idque additis correctoriis, tum & iuxta observata dosi, quæ Scammonei potius inferior quam superior esse debet: ad illud enim validum medicamentum proxime accedit hæc radix, verum non ita insipida est, amarore enim & acore non plane destituitur.

(quod ut rarum, ita maxime jucundum) lacteo nitore nitescit: Mense Januario vegetus & valde

De Pagimirioba, ejusque usu in Medicina.

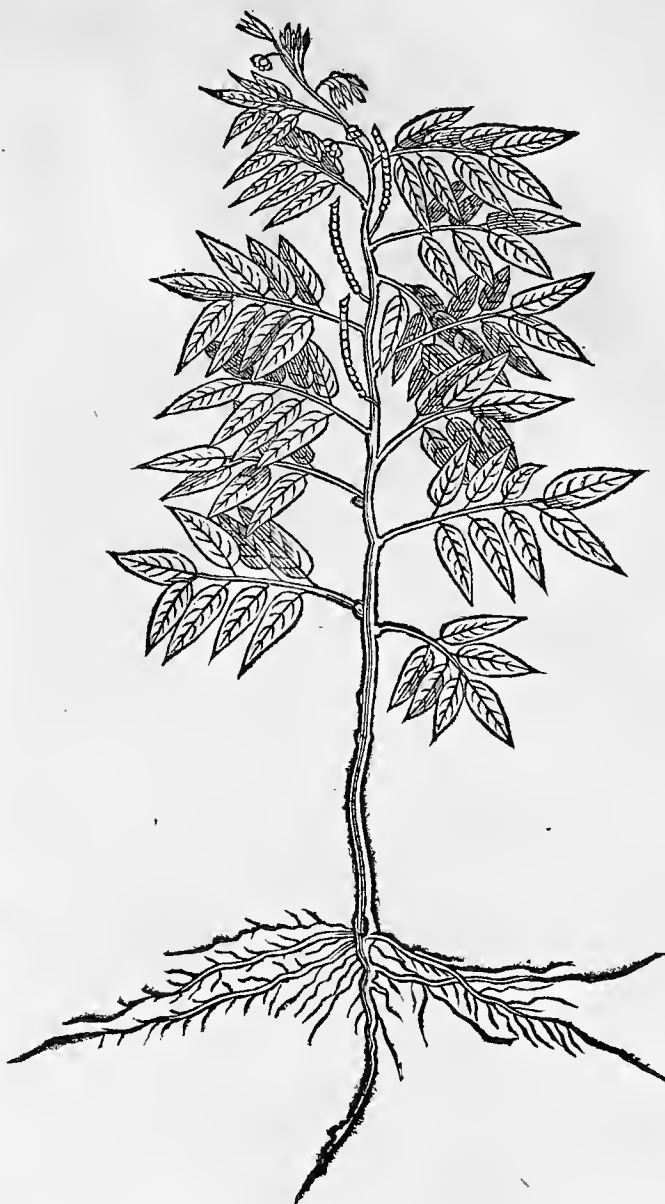
DUum generum *Pagimirioba* in Brasilia reperitur, quam Lusitani *Herva de Bicho* nominant, à quotidiano usu.

Orobi species judicatur. In qualibet terra, præcipue tamen arenosa, ac sponte sua nascitur. Frutescentes sunt plantæ, flore ceræo, longis & tenuibus siliquis. Saturè rubescentibus, quibus semen rotundum, cinereum continetur. Qualitate utræque sunt intense frigidæ, facie viridi similes, exceptis foliis, quorum uni acuminatiora, alteri rotundiora existunt.

Plantæ lippis & tonsoribus notæ sunt ob usum & frequentiam, quod nimirum folia earum contusa & succus recens expressus anoque insertus, præsentissimum quasi Antidotum sit contra calamitosum illud & familiare animalculum.

In omni denique inflammatione, imprimis tibiæ, fomenta ex illis confecta plurimum valent. *Nota*, quod quæ mucronatis foliis existit, felicius hæc præstet, atque in usum frequentiore veniat. Præter refrigerandi, de obstruendi quoque qualitate pòllet; aqua enim ex floribus & foliis sæpe pota urinas fortius movet quam Orobus, ardoresque renum & vesicæ temperat.

Rotundiori quæ est folio, agricolis *Matta pasta* dicta, ulceribus & anthracibus, quod calores extrahat, applicatur. Ex foliis quoque ejus aquæ impositis & putrefactis, crassa quædam & unguis substantia emanat, qua unguenti mundificantis loco passim utuntur.

De Camara Iuba, ejusque facultatibus.

TRES *Camara* species mihi innotuerunt, frutescentes & è quovis solo emergentes, facie non solum externa, sed insitis quoque virtutibus similes, quæ calidæ & siccæ habentur ad secundum gradum: neque differunt, nisi quod una illarum reliquis paulo magis arboreseat.

Dux flore gaudet ex aureo rubri coloris; tertia autem flore albicante. Hæ omnes exiguo sunt flore, jucunda tamen & insigni fragrantia, aromata redolent. Ex his tribus, tam foliorum & florum elegantia, quam odore medicaque qualitate, *Camara Iuba*, quæ flore est rubro & stirpe omnium minima, cæteris antecellit. Folio est *Melissæ*, sed paulo minori, tamque odorifero, imprimis si fricetur, ut vel potissimum propterea ad usum expectatur.

Balnea inde conficiuntur optima, tam ad roborandum internè, quam mundificandum externè, multos namque cutis affectus, ipsamque scabiem abolent.

Post flores sequitur uvula baccis plena viridibus, magnitudine baccarum Sambuci, & uvula cum baccis similis est fructui *Chamaepericlymeni* Clusii. Digna est hæc *Camara*, quæ inter sativas plantas excolatur, tam ob pulchritudinem, quam ob usum.

Quarta denique *Camara-miri* dicta cæteris annumeratur, cubitum longa, caule tenui & lignoso, flore unico, exiguo, lutei coloris, qui (quod mirandum) quovis anni tempore se aperit de die hora undecima, manetque expansus ad secundam pomeridianam, atque omnes simul tunc eadem hora clauduntur, usque in posterum diem: quod sicut verissimum, ita rarissimum est visu, summoque peregrinantibus oblectamento existit.

CAP. XLVI.

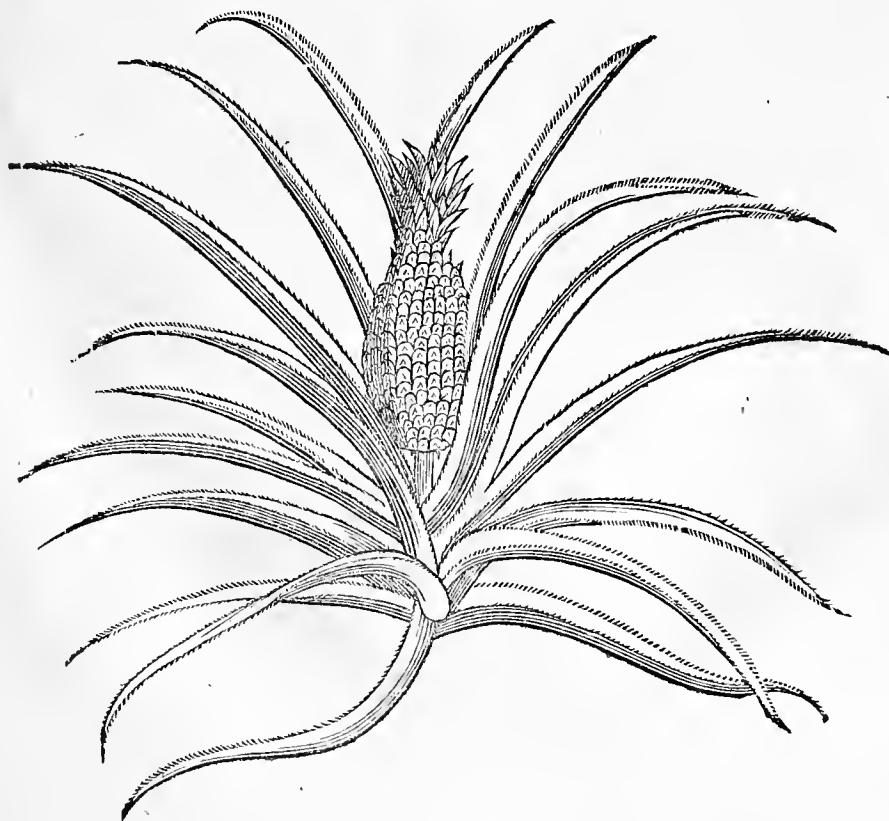
*De Ananas, ejusque
qualitatibus.*

Actum agere nonnullis videbor, quod fructum toties descriptum & ad vivum exhibitum hîc denuo producam. Verum cum ea prosequi sit instituti nostri, quæ Praxin æque ac Historiam Botanicam illustrent; proferam quæ de *Ananas* qualitatibus, tum ab aliis, tum propria experientia didici. Recte quidem in comparanda rerum novarum notitia, sollicitè infitas vires investigamus: sed non minus interessè existimo, etiam indices cognitarum herbarum & fructuum ultiores dignitates latentes scrutari, sicut in hoc & multis aliis verissime mihi contigit, & proculdubio sæpiissime mihi & aliis posthac contiget.

Ananas, aliis *Nana*, Monardo *Pinas* dictus, nemini in Indiis credo ignotus, facileque optimus fructus

hortensis in Brasilia, secundæque mensæ oblectamentum & ornamentum, sive crudus, sive

faccharo conditus, existit. Altis hujus Cardui species cinaræ in modum nascitur, spicis compactilib. instar cristarum, in summitatibus emergentibus; foliis oblongis, spinosis, & in speciem gladii mucronatis. Mensibus æstivis, Sole existente in Capricorno, maxime viget. Exigua femina seu grana subrufa in superficie pulpæ latitant. Extuberantibus bullis ex flavo albicantibus exterius passim distinguitur, & quasi

quasi vermiculis aut tessellulis variatur. Hic fructus, quia succo corrosivo immodice sumto linguam vellicat, ac gutturis ardores infert, descisso cortice in taleolas secatur, inque vino Hispanico maceratur tantisper, donec qualitatem noxiam deponat, qui gratum saporem & odorem vino quidem communicat, linguæ tamen morsus & gutturis inflammationem, si poterit vinum, inducit. Ipse autem succus, quo turget fructus, mirifice animum languidum recreat, & spiritus sopitos suscitatur, & imprimis stomachum nanseabundum restituit. Adde, quod recens ejus liquor, tum vinum inde expressum, urinæ suppressioni & doloribus nephriticis succurrat; tum quoque venenis, imprimis succo *Mandiboca* adversatur. Idem illius radix, fructu deficiente, præstat.

Omnia hæc efficacius operatur liquor stillatitius à fructu vi ignis extractus, si modica quantitate exhibeatur: nam si largius concedatur, vasa urinaria infestat, adeoque corrodingi qualitate pollet, ut non tantum linguam & palatum fauciet, sed & in cultro, quo secatur, mordacitatis vestigia relinquat, idque intensius, si non probe maturus fuerit. Atque tunc prægnantibus non minus obest quam *Carawata*. Febricitantibus, tum vulneribus vel ulceribus infestatis, prorsus abstinendum ab hoc fructu; adeo enim humores accendit, ut non solum impediat restitutionem ægrorum, sed & in pejus eos disponat.

Quapropter miror optimum Monardum, fructum *Ananas* frigidum & humidum dixisse. Minus fallitur Christophorus à Costa, qui calidum & humidum esse affirmat.

Silvestres quoque dantur *Ananas*, ex Carduorum familia, qui nunc humi, nunc altis arboribus supernascuntur, quos tanquam inutiles præterco, & ad Cap. XL. Bellonii Lectores remitto.

C A P. XLVII.

De Betys, vel Betre, ejusque facultatibus.

FRequens tum in silvis, tum in rudibus urbis Olindæ esse solet *Betys*, frutex elegans, vel porius arbuscula quatuor aut quinque pedes alta; caudice recto, nodoso, digitum crasso, pallide viridi & per totum punctulis albis notato. Superius ad aliquot nodos, ramulos adipiscitur identidem nodosos & ejusdem cum caudice coloris. In ramis habet folia, ad quemlibet nodum unum, & simul unum julum. Folium quodlibet quinque, sex aut septem digitos est longum, linguæ figurâ, pallide viridis seu subflavescentis coloris, superius splendens, crassitie Lanri foliis pene simile. Denique piperis stirpi Sarmentis, caule & facie externa simillima. In hoc tamen differt, quod folio & fructu paulo quam piper est grandiori.

Juli qui ex ramulis dependent, formam piperis longi mentiuntur, sed insipidi sunt & nullius usus. Verum licet fructus fatuus sit, radix tamen sapidissima est & celeberrima; nam & aromaticum quid spirat, & Zinziberis præstantiam sapore, colore, atque odore æmulatur, præcipue si recens sit, tunc enim dignitate illi vix cedit.

Foliorum & radicum decoctum colicum dolorem sedat, dolores membrorum mitigat, ventrem flatibus turgidum componit, pedumque tumores ex frigore natos amolitur.

Idem præstant balnea & fomenta inde confecta.

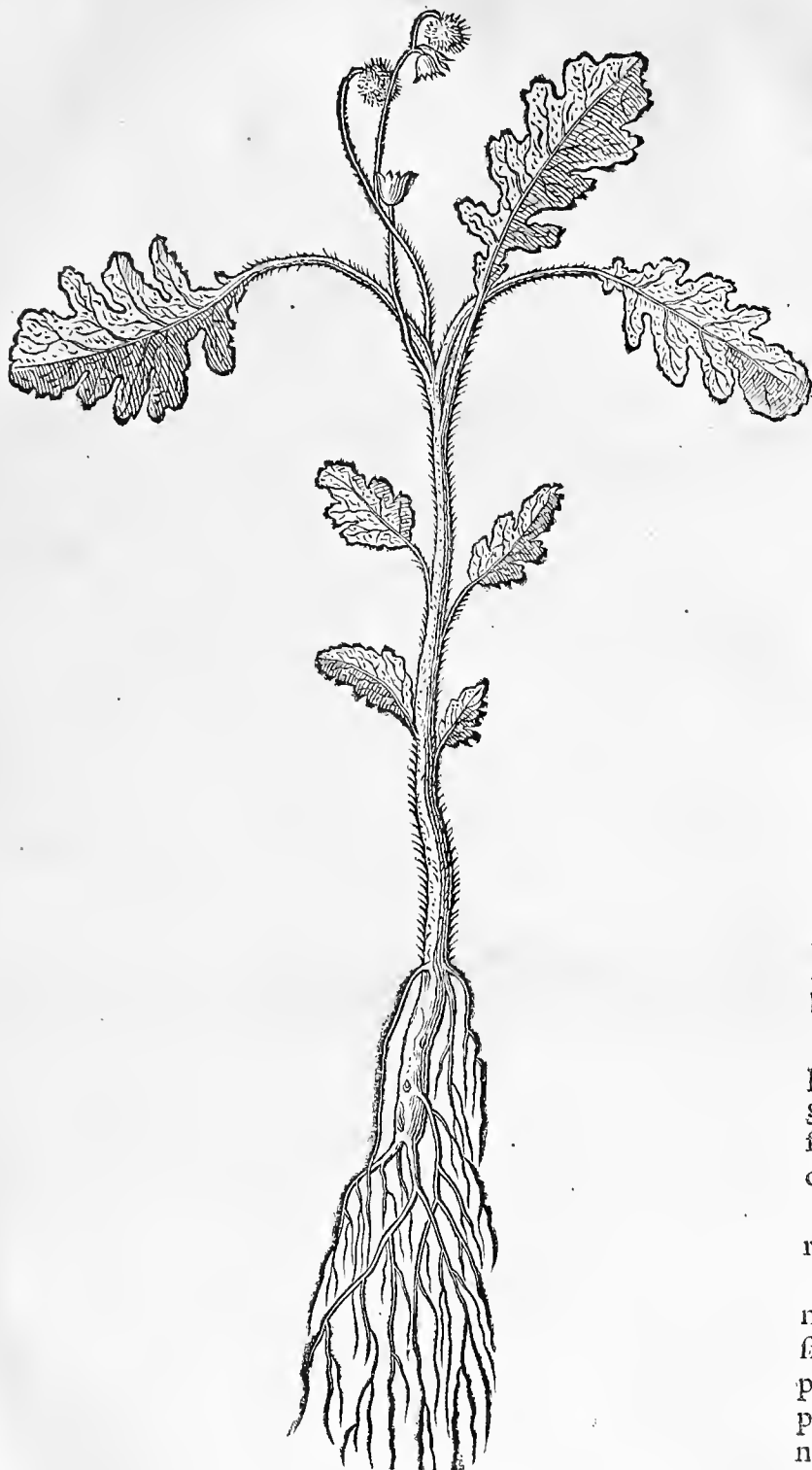
Præter hanc *Betyn*, aliæ adhuc, inter quas est *Betys* foemina, in saltibus reperiuntur, julis gracilibus & exiguis botrorum modo congestis & pendulis.

CAP. XLVIII.

De Nibambi, ejusque facultatibus.

Olim neglecta planta, in silvis & nemorosis dumtaxat locis reperiebatur; tandem cognitis illius virtutibus, hortis est illata. Pro vario naturæ & culturæ lusu, variis modis ex-

crescit & faciem subinde mutat. Herba est caule satis crasso, lignoso, tereti, geniculato, qui portulacæ modo partim humi serpit, & hinc inde fibras in terram à se demittens, radices agit, partim assurgit.

In ramulos multos varie dispanitur, geniculatos, duos sibi ubiq; oppositos, in iisque ad singula genicula, bina folia opposita habet, interdum & plura, inæqualis magnitudinis: in extremitate autem ramulorum, quinque, sex, septemve folia sibi invicem apposita sunt.

Quodlibet autem folium figuram fere cordis habet, oblongum, & in ambitu leviter ferratum (quædam & laciniata) coloris dilute viridis.

In extremitate ramulorum flores proveniunt solitarii, magnitudine cerasti minoris, cōstantes solo umbilico rotundo sine foliis.

Semen in umbelico (fusco per maturitatem) ovali figura, plane compressum, ex fusco grysei coloris splendentis.

Radix filamentosa, tenera, albicans.

Flosculus, quem fert chamemelo non multum ab similem, terræ mandatus, paucorum dierum decursu profilit, plantamq; aspectu non minus quam efficacia nobilem producit.

Calida & sicca est in tertio gradu, linguamque prægustata vellicat. Lactucas cæterasque humectantes & refrigerantes herbas, quæ pro acetariis solent apponi, temperat, & sapore aromatico imbuat & commendat. Præterquam quod tenuitate partium & caliditate intensa calculum frangat, vis peculiaris contra colicos affectus illi inest.

Flatus & obstructions ex frigore ortas dissipat, si intus assumatur, aut balneis, fovendo corpori concinnatis, injiciatur.

Potentia antidotali præstare & toxico summe adversari, experimento compertum habeo. Itaque quod vidi hîc referam: Brasiliæ quidam Bufonem nactus prægrandem & veneno tumidum, succo floris & foliorum tergo leviter instillato, eum confestim enecavit. Nec tantum

animantia venenata extinguit, sed & præcordia hominum adversus venena munit, si mane & ventriculo adhuc jejuno manducetur.

Aquas hydropicorum feliciter educit, & robur addit visceribus. Indigenæ ad firmandam valetudinem, pultibus è *Mandiboca* factis, hanc herbam indunt, non sine prospero successu. Cum piscibus quoque solet coqui & egregie convenit.

C A P. XLIX.

De Caa-apia, ejusque facultatibus.

Secretum hujus herbæ Indigenis debemus, qui primi illius virtutem nobis revelarunt. Pussilla est planta & depressa, sed quæ humilitatem præclaris dotibus abunde compenset. Ex radice enim vel duos digitos longa, & pennam olorinam crassâ, nodosa seu verrucosa, filamentis ad latera, & inferius tenuibus prædita, exterius è gryseo flavescente, interius alba, tres vel quatuor pululant pediculi, tenues, teretes, tres aut quatuor digitos longi, qui quilibet unicum folium sustinent, obrotundum vel oblongum, tenerrimum, superius splendide viride, inferius paulum albicans, habens nervum, & inferius venas transversim conspicuas.

Florem fert in proprio pediculo rotundum, umbelici figura, floris Bellidis æmulum, multis staminulis constantem, ex quo semen provenit minus Sinapi.

Radice fundit pro mole sua satis crassam, tortuosam & ceparum more fibratam, ejusdem fere cum *Pecacuanha* præstantiæ & efficaciam, unde & *Pecacuanha* abusive à quibusdam appellatur. Cujus vicem in vomitu ciendo, & alvi profluvio compescendo egregie supplet. Eo tamen discrimine observato, quod primam suam dignitatem à virtute antidotali fortiat, cujus vices an aliunde mereatur, experiri nondum licuit, quam quod viscera tetris fuliginibus liberet. Lusitani præter hanc, abditam quandam & occultam qualitatem radici inesse contendunt.

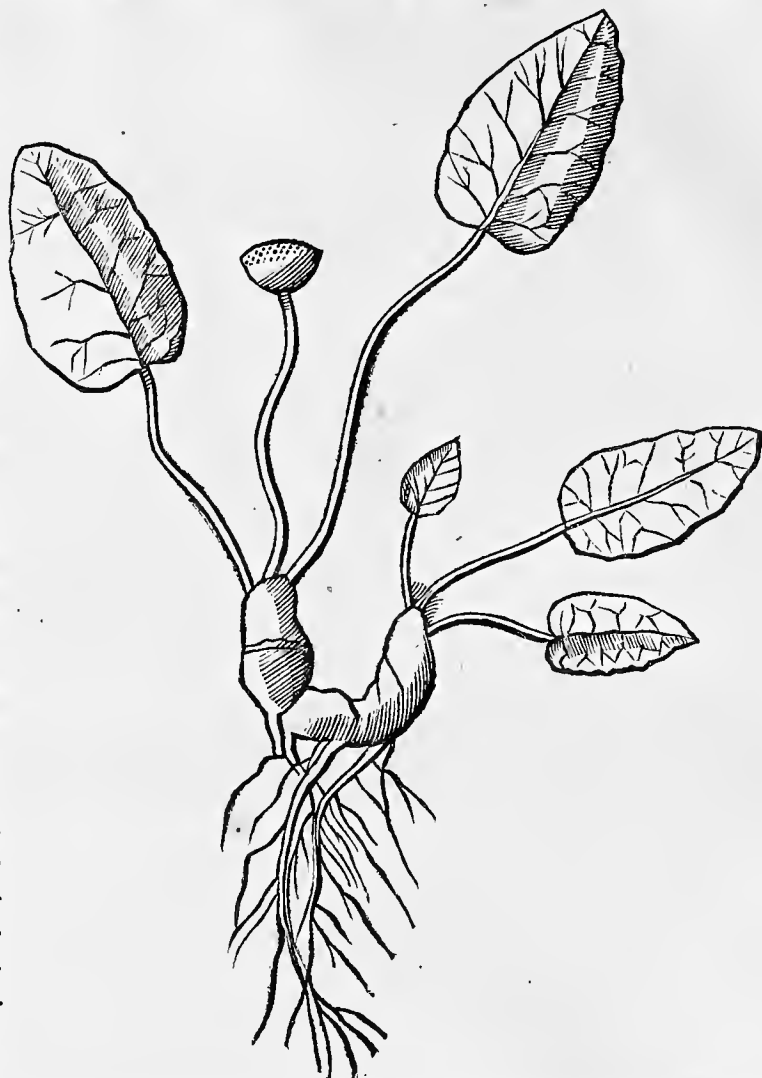
Differt porro à *Pecacuanha*, quod ad vomitum proritandum minus sit valida, nec pari efficacia humores peccantes per superiora exturbet: quo fit, ut radix, quæ odore & sapore alteri cedit, majori quantitate exhibeatur.

Indigenæ integram plantam contundunt, & succo prælibato virus à ventre excludunt: à colubris læsi aut sagittis venenatis percussi, eundem antidoti loco, vulnere instillant non sine successu. Datur hæc & alia *Caa-apia* species, priori per omnia similis; exceptis foliis, quæ quidem ejusdem sunt figuræ, sed in ambitu serrata & hirsuta, quidam & pediculi horum raris vestiuntur pilis.

C A P. L.

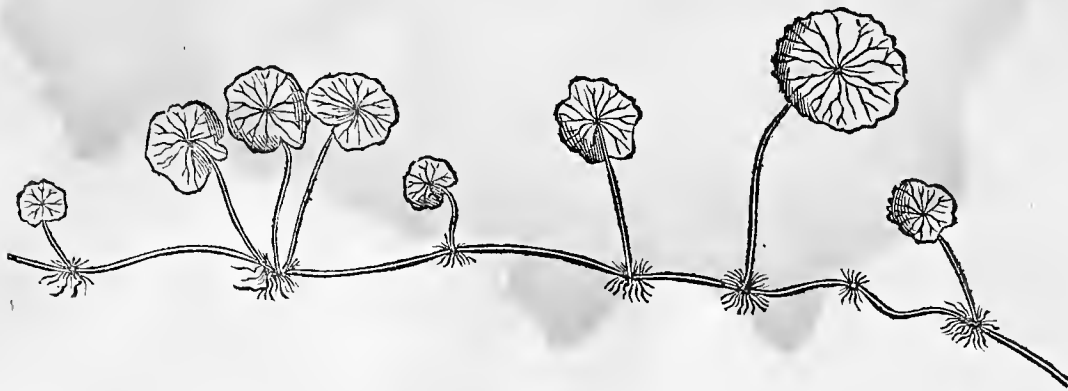
*De Acaricoba, Lusitanis Erva do Capitaon, ejusque viribus.
Et de Agnape.*

Planta reperitur præstantissima, locis irriguis, maxime vero circa rivos & aquas salientes, quæ ab Indigenis *Acaricoba*, à Lusitanis *Erva do Capitaon* appellatur. Folium habet
rotun-

rotundum, glabrum, & satis crassum, atque *Nymphaea* minori perquam simile.

Florem fert ex luteo albescentem. Radice gaudet multa, albicante, humi repente, &

quasi nodis distincta, longa, bulbosa, succulenta, & Petroselini quodammodo saporem referente. Est tenuium partium & calidarum, gustatu perquam jucunda & aromatica. Præcipuæ qualitates quæ hanc herbam commendant, inhærent radicibus, interque aperientes haud postremum locum merentur. Hepatis & renum obstructions, & intemperiem calidam emendant, tam feliciter, ut nullum remedium illis prætulcrim.

Inter illas herbas quæ mundo Occidentali cum Europa sunt communes, *Nymphaea* est, illis *Aguape* dicta, quæ lacubus & stagnis passim innatare conspicitur. Ejus folia & flores sicut externa facie, ita qualitatibus admodum conveniunt cum communi Europæa, iisdemque sunt usibus dicata, apud omnes passim incolas. Quippe folia sola, tibiæ ulceribus, inflammationibus & erysipelasi applicata, medentur.

Oleum radices *Nymphaeæ* quoque præstantissimum existit, atque contra internos & externos affectus calidiores in quotidiano usu receptum.

Radices hæ *Aguapeæ* dictæ, longæ & succulentæ sunt, coctæ sive leviter assatæ inter medicamenta alimentosa numerantur, & pro epulis apponuntur inter acetaria.

C A P. LI.

De Nhambu Guacu, sive, Figuero d' Infemo.

Ricinum duorum generum producit Brasilia, majorem quidem unum, minorem autem alterum. Uterque est arborescens, speciosa facie, nec silvestris solum, sed & hortensis & altilis. Caulibus est proceris & flore ex albo luteo, floribus vero pulcherrimis, stellatis & intersectis, latissimeque se extendentibus. Viret perpetuo, junctimque viridia semina immatura, nigra vero matura & cineritiis maculis distincta profert, à Lusitanis *Carapatos* appellata, quæ echinatis lappaceisque inclusa cellulis, mox sponte erumpunt, pinguique ac medullosa substantia turgida, & quovis anni tempore collecta, in Sole exsiccantur, arefacta contunduntur & ex aqua coquuntur, oleumque supernatans ab indigenis excipitur. Belgæ vero & Lusitani olivarum instar solent exprimere. Lychnis affunditur, eoque olei defectus suppletur. Nec proinde tamen ignobile; quum omnibus passim incolis in usu sit quotidiano contra affectus frigidos tam internos quam externos; ita ut optimi olei Europæi vicem præstet.

Calidum habetur ad tertium gradum. Resolvit aposthemata, & matricis ventrisque tormina & flatum illitum discutit; prodest tinnitibus aurium; restituit tensos convulsosque nervos. Tres vel quatuor guttulæ, ex conveniente liquore subinde per os vel anum exhibitæ, sanant rigidos articulorum affectus & simul alvum laxant. Cutem quoque à psora, reliquisque externis corporis affectibus vindicat. Umbilico inunctum lumbricos puerorum expugnat.

Semen illius catharticum est, & multo validius quam oleum: humores enim crudos per superiora & inferiora exturbat, ac proinde præparatione indigent. Convenit in spiritu vini optimo, loco correctorii, macerare semina multa, & inde unciam circiter è cochleari exhiberi, ut venter benignius à crassis humoribus evacuetur.

Si ipsa seminis grana in substantia accipere malis, minus tutum existimant incolæ, septenarium numerum excedere, licet Dodonæus id suadeat.

Folia aqua vel aceto macerata Herpeti aut hujus generis affectibus mederi præter Dioscoridem, testem habeo quotidianam experientiam.

De Tangaraca, ejusque facultatibus.

BRasilienses *Tangaraca*, Lusitani *Erva do Rato*, appellant eundem fruticem, idque non sine ratione, quod facultate singulari deleteria polleat, & homines æque atque glires interimat. Ejus tres reperiuntur species.

Prior, quæ maxime noxia est, florem producit, primo albicantem, mox aureo colore

nitescens: folia autem late virentia, acuminata, sesquidigitum circiter longa, & multis nervis atque venulis distincta.

Posterior folia fert priori quidem *Tangaraca* haud dissimilia, sed longiora & triste viridia: Florem autem saturè purpureum & umbilicatum, cui succedit fructus rubo silvestri haud dissimilis.

Licet autem foliis, floribus ac fructibus differant utræque hæ plantæ, ligno tamen, natali solo, & proceritate conveniunt. Cæterum ubivis fere in triviis obviæ, qualitate virulenta Arsenico vix cedunt. Tanta siquidem tum folio, tum imprimis flori & semini potentia inest, ut manducata, confestim hominem interimant, nisi quantocius præsentissimo Antidoto obviam eatur.

Nullum autem præstantius alexipharmacum, quodque efficacius noxam hanc expugnet, hætenus extat, quam ipsæ hujus plantæ radix, quæ contusa & ex vino aut alio aliquo conveniente liquore propinata, ægros sæpe in integrum restituit. Usque adeo benigna mater Natura, facultatem non minus salutarem, quam mortiferam eidem plantæ infudit. Sicut fufius dictum in tractat. de Antidot.

CAP. LIII.

De *Ieticucu* sive *Mechuacan*, itemque *Batatas*, *Inhame* & *Amenduinis*.

Inter fructus subterraneos alimentosos primum locum merentur, quos *Batatas*, *Inhame*, & *Amenduinas* nuncupant vulgo. *Batate* quidem diversi sunt coloris, sed qualitate congeneres, nutrientes, magnoque incolarum commodo in victum cedunt. Pingues sunt & dulces atque flatulentæ: hyeme demum ob multam uliginem maturescunt, & in hortis tantum excoluntur. Folia illius magna, glabra, saturate viridia, supra terram repunt. Flores ferunt exterius dilute virides, interius candidos. Ut videre est apud Marcg. pag. 16.

Qui autem *Inhame* dicuntur sunt ponderosiores, multoque majores, sed viliores quam *Batate*, filosi ac tuberosi, à pauperibus solummodo expetiti.

Inhame de *S. Thome*, Brasiliensibus *Cara*, Congensibus *Quiquoquecongo*, planta est caule quadrato, & paulum hinc inde contorto; longissime repit super terram aut etiam ascendit sepes, longissimeque se propagat: nam ramuli illius terram contingentes, fibras protrudunt & novas agunt radices. Interstitio septem aut etiam plurium digitorum ad caulem proveniunt pediculi duo oppositi, quinque aut sex digitos longi, itidem quadrati, quorum cuilibet insidet folium *Sagittalis* nostratis figura, novem aut decem digitos longum, latum circiter sex, ubi latissimum, quod læta viriditate splendet, solidum, septem aut novem nervis ex pediculi infectione prodeuntibus & per longitudinem discurrentibus, inferius prominentibus, superius profunde jacentibus, in extremitate acuminatum. Crassa est radix, unum pedem longa, cuticula ex cinereo fusca vestita, sub qua flavescit, intus autem habet carnem succulentam & quasi lactescentem.

Inter *Amenduinas* radices, oblongæ præstantiores, quæ duos cineritii coloris nucleos, optimi nutrimenti & palato gratos, sed flatulentos, atque ad Venerem incitantes, loculamento includunt, ut merito pistacei subterranei dicantur: ex Africa huc deportantur. Ignobiliore bulbi rotundi *Tamaotarana* à Brasiliensibus nominantur.

De ea nunc agamus radice, quæ Lusitanis *Batata de purga* alias *Mechoacan*, Brasilianis *Ieticucu* appellatur: passim in agris & locis incultis proveniens, nullaque olitoris industria tractata aut

exulta. Adeo per omnes silvas luxuriat, ut omnem terram pene impleat: Eadem plane est facies & efficacia plantæ, foliorum & radice, cujus est *Mechoacan* in reliquis Americæ partibus.

Species est convolvuli seu Smilacis, nam caulis illius sarmentosus est longissime serpens & scandens, multangularis, lentus, rufus, atque etiam viridis. Folia suo proprio pediculo inniuntur, unum digitum longa, figura cordis, ut vulgo pingitur, duabus ad latera auriculis, ad tactum tenera, unum aut etiam plures digitos longa, saturate viridia, inferius nervis & venulis transversis conspicua; nullum habent odorem præter herbaceum: caulis autem incisus lacteum edit succum.

Flores fert convolvuli magnitudine & figura, pulcherrimos, albos & paucos incarnato dilutos exterius, intus autem purpureos, mense potissimum Julio: qui ubi deciderint, succedunt semina, pisi pene magnitudine, fusci coloris, verum haud rotunda, sed quasi duæ particulae exsectæ essent, ita ut ferme triangularis sint figuræ, quæ mense Septembri colliguntur.

Ejus autem radix pinguis, alboque fucato turgens, gummosa est atque insipida: exterius obscure cinerea sive fusca, resinam quandam recens fundit; interius est alba. Colligitur opportune circa mensem Octobrem: in taleolas circulares dissecta, filoque transutim excepta reservatur, & contra omnem externam injuriam vult defendi.

Calida in primo & sicca in secundo gradu censetur: Blande & citra noxam purgat: sed quia agit in viscidos potissimum & crassos humores, indiget vehiculo & stimulo correctorii loco.

Pulvis ex vino infuso solo præstat à drachma una ad duas & ultra, & fœcula illius, ut in Morborum observationibus supra ostendi. Condituræ & conservæ, quæ plurimæ tam è flore, quam ipsa radice fiunt, non solum sunt boni saporis, sed blande laxant atque aperiunt.

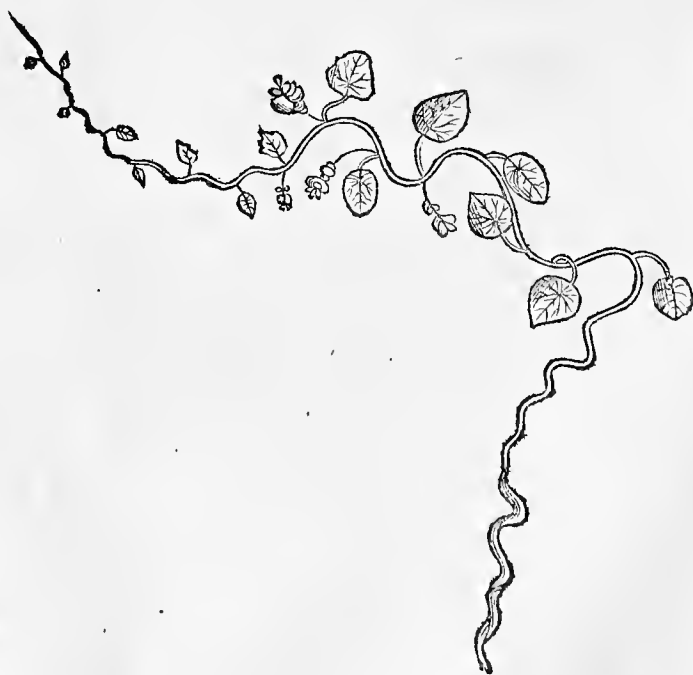
Plura qui scire volet, consulat Monardem, Dodonæum, atque alios.

C A P. LIV.

De Caapeba, illiusque facultatibus, & usu.

Clematiti non absimilis, tenaci ac prælongo sarmento, nunc vicinas arbores ornate conscendit, nunc humi instar colubris repit hæc Herba; ob similitudinem *Cipo de Cobras*, ob eximias virtutes & præstantiam *Erva de nossa Senhora* à plebe Lusitanica cognominatur. Tenuissimo est folio, rotundo, lateque semper virente; Radice tortuosa, è cineritio nigricante, & digitalis circiter crassitiei, si juvenis sit, sin vetustior, brachium adæquat, nigraque existit.

Substantia intus est solida, compacta & pingui, non multi, sed tamen subamati saporis, partium calidarum & tenuium.

Floret planta mense Iulio, & semen fert magnum coloris rosacei, è capsulis (lupulo simili, bus) prominens.

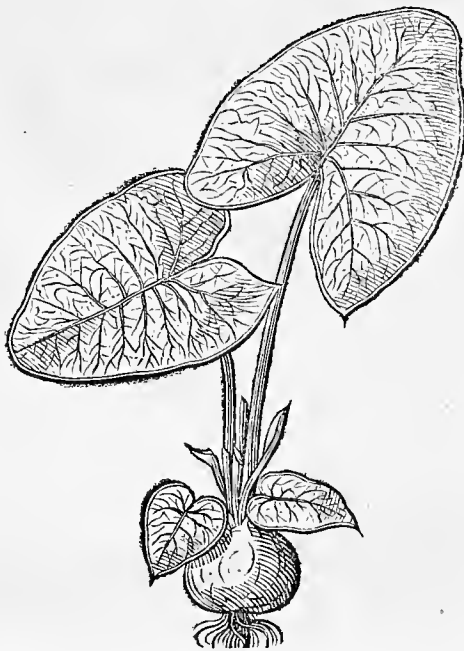
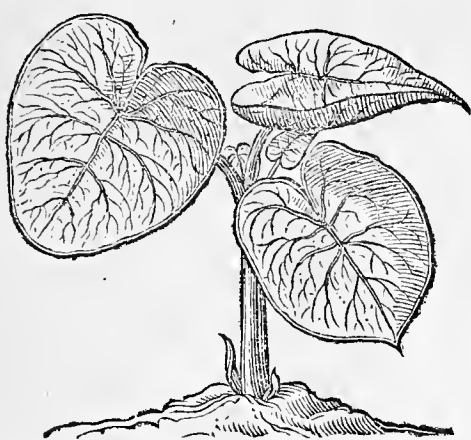
Ego duplicem radices simul & foliorum usum sum expertus.

Radix in taleolas secta, perque aliquot dies sub dio in liquido convenienti macerata, vim suam illi communicat, nec ingrato adeo sapore aut cerevisiam, aut vinum, quo diluitur, imbuat; quin potius ordinarii loco ægri illo utuntur, quod renum, ureterum & vesicæ obstructionibus medeatur. Usque adeo Calculi expellit materiam (licet rarius hic detur hoc malum) ut Magnates Lusitani aliud nullum medicamentum huic prætulerint. Cæterum hæc tantopere prædicata herba, non tantum propter virtutes jam dictas, sed & eximiam, qua contra venena valet, facultatem, ab illis expetitur. Quippe succus ex recentibus foliis expressus, serpentum sanat morsus: radix autem cum foliis confusa, & è vino hausta, veneni intus assumti vim retundit, penitusque expellit.

CAP. LV.

De Tajaoba, ejusque usu.

Diversas Brassicæ species novus hic orbis producit, quarum folia *Tajaoba*, ab Indigenis vocantur.

Harum una alba existit, cujus folia edulia, uti & radices, laxant alvum: altera *Mangara peuna*, cujus folia sunt saturate viridia, ut & radices itidem: cortices & caules sunt rosacei coloris: hujus non folia, sed radices duntaxat edules: tertia, quæ *Tajaoba* vel *Mangara-miri* appellatur, cujus folia sunt minora &

duriora nec edulia, sed sola radix. Quarta est *Tajaoba* silvestris, alias *Tajobaraon* dicta, & nonnullis *Mangara brava*. Ex qua profanum & superstitiosum vulgus philtrea, aliaque similia, nec minus ridicula confici posse existimat. Radicem autem ejus vere causticum esse, ejusque loco prospere usurpari, experientiam testem habeo. Quippe præter balnea quæ ex iis solis contra morbos cutaneos, tum imprimis frigidos articulares, apprime continentur, membra quoque affecta, prævia Scarificatione, contusis recenter radicibus fricantur cum optimo successu. Mox cataplasmata ex iisdem, parti dolenti undiquaque imponuntur: quæ si per vires aliquot reiterentur, inveterata quæque mala, citra recidivæ metum, extinguere solent.

Quæ alia præterea Brassicarum genera hæc tellus producat, ad Medicinam ulterius spectantia, sedula posteritas, ut spero, investigabit.

CAP. LVI.

De Inimboja, sive Silva de Praya, Lusitanis.

Aspere echinatus ille & vix tractabilis Occidentis frutex, in silvis arenosis & littoribus frequentibus abunde pullulat ac jucunde virefcit. Lobos echinoides quos C. Clusius vocat, profert, duabus vel tribus sphærnulis lapideis refertos.

Radix

Radix ejus est gracilis & dura, interius albicans, calida ad tertium gradum, & saporis amari. Hujus resina ad pugillum, plus minusve, assumpta, excitat vomitum. Contraque illa venena potissimum operari testantur Empirici, quæ lente vires suas deleterias exferunt & tarde vitam depascuntur.

C A P. LVII.

Nbendi, piper longum, ejusque facultates.

IN arborecentis fruticis pene altitudinem assurgit silvestris planta, quæ *Pimienta dos Indios* à Lusitanis vulgo appellatur. Caule est saturate virenti, & maculis albis distincto. Folia fert levia, ut *Araticu*, & oblonga: piper ornate producit longum, idque erectum, primum ex viridi flavesceus, mox sa-

turate viridem colorem acquirens. Orientali piperi oblongo, crassitie nonnihil cedit, efficacia licet neutiquam inferius. Aromatici est saporis & insigniter urentis, præsertim si maturum media æstate decerpatur, sensimque sub Sole areseat & nigrescat, atque tunc calidum censetur in supremo gradu. Digi-
tati est longitudine, constans folis quasi granulis, congesto ordine, (plantaginis instar seminis) dispositis: semelque tantum in anno provenit.

Passim in terra solida & pingui, maxime autem circa oppidum Olindam conspicitur.

Quoniam autem tot Capfici Brasiliensis species in hortis aluntur, hoc piper non admodum expetitur. Pharmacopolia etiam minus illo indigent, ob rariorem illius in Medicina usum. Sed tamen radices & folia, cum summe sint fortia, etiam exsiccata & diu reservata, vicem herbarum calidarum & corroborantium, ad balnea concinnanda, contra universam illam frigidorum morborum cohortem, abunde suppleant.

C A P. LVIII.

De Sape, sive Jacape, ejusque usu.

GRamen junceum ad hominis prope altitudinem, ex radícula geniculata juncea, alba, exsurgit, caule primum simplici, instar culmi filiginis, tereti, qui postea in aliquot folia finditur graminea, angusta, in medio album nervum secundum longitudinem habentia. Nullius est odoris, nec florem gerit nec semen. Solo, ut plurimum, effæto, nascens, radices sub terra longe

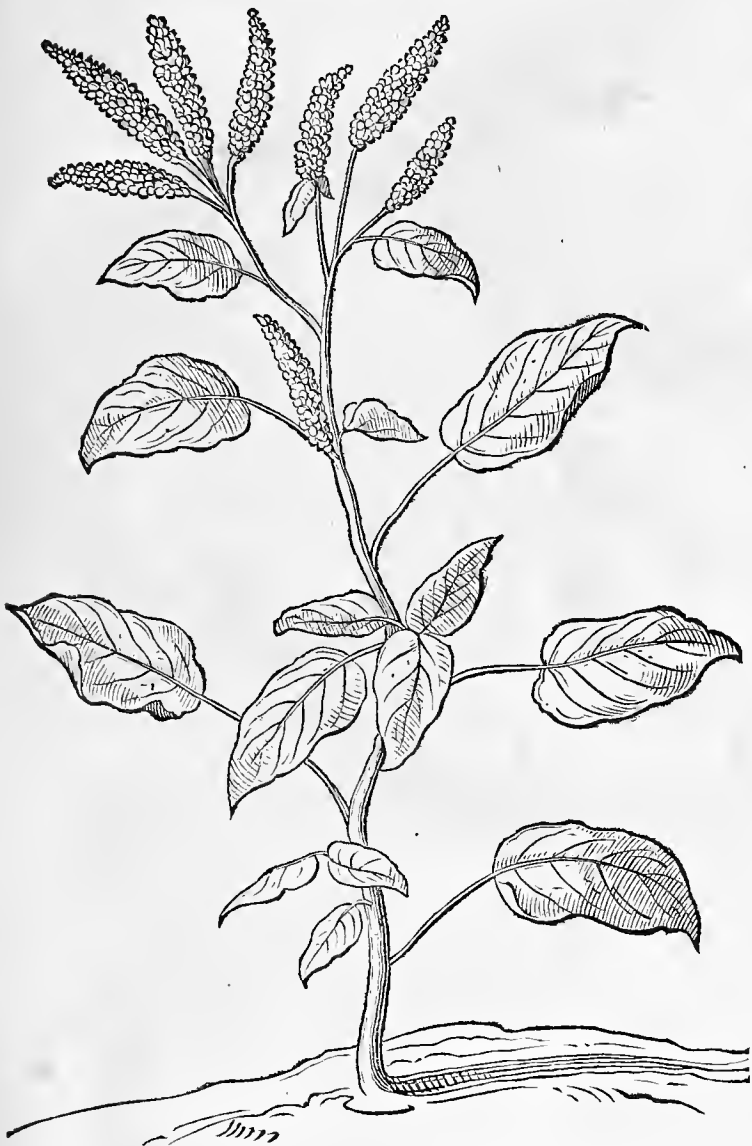
longe lateque agit, & mire luxuriantes extendit, novaeque herbas tenaces & ductiles protrudit, quibus Indigenae plerique & Lusitani utuntur, ad membrorum vulnera liganda, morsusque serpentum, quo minus virus ad cor ascendat, constringendos, donec vulnus sanatum fuerit.

Sed missa hac superstitione, vires & facultates potius commendo, quae illius radicibus junceis succo grato turgentibus, insunt. Multis enim profuisse experientia comprobatum est, si decocto illarum, praesertim quibus male fuit, ex sumpto aliquo veneno, utantur.

CAP. LIX.

De Laborandi, ejusque facultatibus & usu.

ITa veteribus Incolis & nostris dicitur hodie haec Planta: quae in duas species dispescitur. Utraque illarum nobilis est & salutaris.

Prior in fruticis altitudinem, inque terris tantum solidis & pinguibus crescit; folio & flore Lauro similibus. Caulibus assurgit minimum digitum crassis, per longa intervalla nodosis, teretibus & sature viridibus, qui ad nodos habent ramulos itidem nodosos. In his & illis folia vel adposita, vel etiam alternatim posita, à sex ad decem digitos longa, saturate viridia, splendentia, & in extremitate mucronata. Semen julis inhæret intense calidum & urens. Radice est tenui & luxuriante, in qua hujus plantæ dignitas quasi tota consistit. Ad tertium gradum calida est & sicca, subtilium partium & causticarum, pyreritque vicem merito supplet in praxi.

Posterior ob easdem qualitates, licet non æque intensas, idem nomen obtinet, estque fruticescens, ocymo non multum absimilis, siccis ac sitientibus locis gaudens, suasque virtutes, non minus quam prior, in radices transfundens.

Utriusque radicem qualitates Brasiliensis, qui illas Lusitanis & nostratibus revelarunt, adeo commendantur, ut inter Panaceas hodie habeantur, usumque in Medicina præstent eximium, & vicem Antidoti non raro suppleant. Pugillus siquidem recentis radicis contusus, èque ge-

neroso vino propinatus, vim veneni per sudores & urinas exturbat. Cujus rei specimen Barbarum quendam edidisse vidi, spectante Excell. Nassāv. Comite.

Mordaci denique acore loco Sternutatorii salutare edit effectus, tum peculiari vi attractiva loco masticatorii alte pituitam è capite ad os derivat, oculosque à perpetuis catharris vindicat.

C A P. LX.

De Iacuacanga, aliis Paco Caatinga, ejusque facultatibus.

INnumera in Brasilia arundinum silvestrium genera reperiuntur. Præter eximiam illam sativam Sacchari cannam, reliquarum omnium facile reginam, in nemoribus exsurgunt admodum excelsæ plumisque vestitæ, ut arborum altitudinem, tibie vero humanæ crassitiem adæquent. Quædam duriores, sagittisque sunt dicatæ. E quarum radicibus decoctis, lixivium contra capillorum defluvium concinnatur. Plurimæ quoque dantur aliæ, quas silentio prætereo, ob ornatum vel usum ab opificibus dumtaxat aut agrorum colonis expetitæ.

Una restat quæ usum in Medicina præstat, bulbosa & semper virescens, *Iacuacanga* ab Indigenis nominata.

Caulis internodiis rarioribus & mollioribus distinctus, amplis & crassis foliis est conspicuus: è cujus vertice, compactus, squamatus, figura pyramidali & speciose rubescens flos, progerminat.

Egregia hæc Arundo, spongiosa pulpa, acidoque succo turget. Inter secretissima & optima habent remedia contra Gonorrhæam, manducare multum hujus cannæ, eaque sola renum, vesicæ & genitalium immundities expelli tradunt. Ego succum illius acidum exprimere, certaque dosi, addito convenienti syrupo, ægro bis de die exhiberi consultius duxi, & multum profuisse sum expertus. Ea tamen cautione, ut usus illius frequens vitetur, quod suo acore ventriculum infestet, genitalibus quoque obsit, quemadmodum in multis videre contigit, qui temere illo utebantur.

C A P. LXI.

De Sassafras, ejusque facultatibus.

IN vastissimis & diffitis Brasiliæ saltibus, duæ vel tres insignium & fragrantium arborum species reperiuntur, quæ *Anhuiba* à Brasiliensibus dicuntur. Quarum aliæ nigricant, aliæ albicant, ac proinde *Cedro branco* vel *Canela* ob odorem dictæ. Quæ *Anhuyba-peabya* à Brasiliensibus, merito ab Hispanis *Pao funcho* nominatur, quod insigni fœniculi fragrantia totam domum repleat, tam ipsum lignum (quod è cineritio flavescit Sandali instar) quam cortex & radix. Proinde Monardi descriptioni circa lignum *Sassafras* non acquiescendum, licet accurate usum & abusum ejus descripserit: nam cum de delectu & præstantia partium arboris agit, corticem dignitate longissime superare & excedere lignum testatur, & *Sassafras* floridæ decorticated lignum vix dignitatis ullius esse affirmat, cum hoc Brasiliense eximie virtutis & dignitatis habeatur, atque à cortice liberatum in aliquot annos immune servetur.

Ad hæc fortioris odoris est & efficaciam, atque secundum caloris & siccitatis gradum excedit.

Tertia autem species *Anhuiba-miri*, quantum duabus prioribus magnitudine inferior, tantum virtutibus superior, omnibus pariter incolis in quotidianos usus reposita. Foliis est Lauri, sed minori, fructu odorifero & nigro, ubi maturuerit, eoque simul cum foliis,

foliis, ligno, radice intense calidis ultra secundum gradum; cortice est coloris è cinereo triste rubescentis, ejusdemque qualitatis.

Decocta ex his non tantum contra luem Venream, sed & alios plurimos morbos à frigore natos adhibentur; sudores denique & urinas movent, tum viscerum obstructions, atque uteri intemperiem frigidam tollunt: languidos imprimis à morbis Chronicis resuscitados, hydro-picos quoque ab aquis jam liberatos, à recidivæ metu liberant.

CAP. LXII.

De Iupicanga, ejusque facultatibus.

EAndem quam Chinæ radicem vulgo vocant, hæc quoque producit terra: sed Pseudo-Chinam, de qua Dodonæus & alii scribunt, frequentius, eamque admodum nodosam & lignosam, quam ipse aliquoties è terra, in Territorio imprimis Paraybienti, ubi copiose nascitur, evulsi.

Sed ne quis fallatur, tres omnino reperiuntur species, licet paucioribus cognitæ, quæ omnes sub eodem nomine comprehenduntur, ob summam quam inter se habent similitudinem, quas tamen si in usus applices, distinguere necesse est: quapropter eligenda est quæ magis crassa, glabra & rubescens est: quæ facile ex magnitudine pedis plantæ, tum & ex infrequentioribus caulium spinis internosci potest. Ejus brachia spinis acutissimis hinc inde obstita, Clematis instar, vicinas arbores, earumque summitates, sinuosis flexibus amplectuntur. Folia fert Plantagini haud dissimilia, & baccas croceas ad aureum colorem vergentes, ac racematim provenientes.

In hac planta cum nihil sit fere, quin ab aliis Scriptoribus tractatum, & ad vivum sit exhibitum, sollicite aut prolixè differere operæpretium non erit. Ea uti solent ad eadem mala expugnanda, quæ in Europa expelli solent: tamen si Chinesi (ut, quod sentio, dicam) dignitate & præstantia subinde non nihil concedat.

CAP. LXIII.

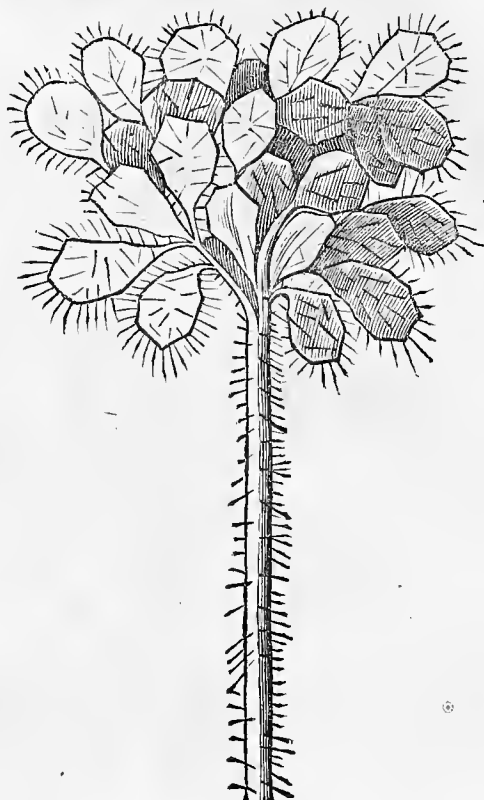
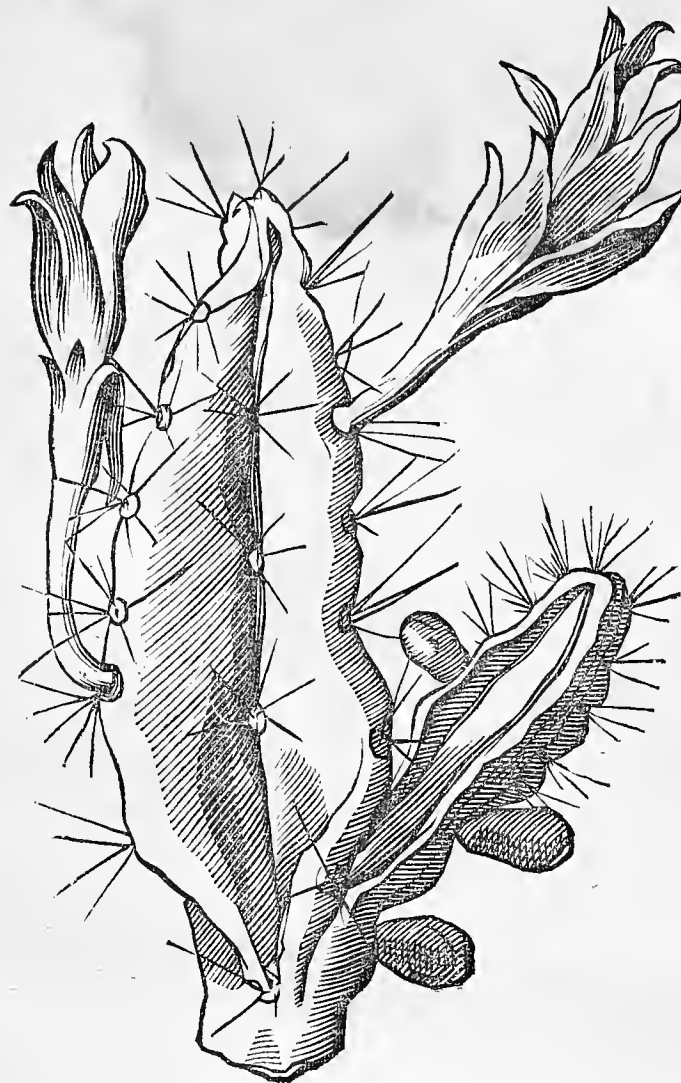
De Iamacaru, Urumbeba, & Iaracatia, earumque facultatibus atque usu.

SI in ulla Brasiliæ planta mirus naturæ lusus, certe in hac Carduo sive ficu silvestri apparet. Vid. Marcg. Icones pag. 116. quippe adeo inter se variant, pro natalis soli diversitate, ut vix omnes ad eandem species quis referat, nisi flore & fructu, tum interna qualitate convenire deprehenderentur. In dissitis enim & densis nemoribus, ad quæ vix aditus patebat, aliquas communis arboris magnitudinem superare, in littore vero sitienti aliquot vix fruticis altitudinem adæquare videbam. Truncus è terra primum, nunc triangulari, nunc quadrangulæ figura, unicus, crassus, horridis spinis obsitus, profilit. Ex quo multi deinde, ramorum loco similes, trunci

producuntur; hisce flores haud inodori, albi, Nymphaeae majores similis, adnascuntur. Quibus mox, aestivis mensibus, succedunt fructus rubri, ovi anserini figura & magnitudine, multaque nigra & exigua semina, candidissimae & succulentae eorum fructuum pulpae, intus contentae, immerguuntur. Præterquam quod ob delectabilem fructuum fragrantiam & ob succum

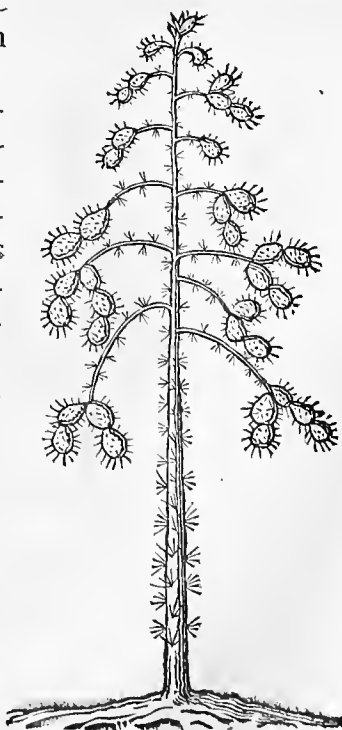
ex acido dulcem, ab æstuantibus expectantur: febricitantibus imprimis & biliosis conveniunt recentes, quod grato acore palatum afficiant, & sitim sedent; denique Cor & ventriculum mire reficiant. Succus denique ex hac planta extractus, febribus ex bile natis medetur.

Admiratione quoque digna est niti-

diffima hæc arbor, *Vrurumbeba* Brasiliensibus dicta, ex familia horum carduorum sive ficium Indicarum. Quæ in desertis Mediterraneis tantum reperitur; ac propterea licet in usus Medicinæ nondum sit recepta, neutiquam est prætereunda.

Trunco est admodum spinoso, eoque rectissimo *Iaracatia*, etiam species *Iamacaru*, vere Pinum diceret, si rectitudinem & altitudinem consideres, verum in cæteris differt, quod foliis potius se invicem protrudentibus, quam ramis in arboris summitate, decoratur, quæ rotunditate & crassitie palmam, longissimis spinis digitos manus æmulantur. Dissitæ hujus arboris nuper à nobis detectæ fructus, mihi & senioribus Brasiliensibus mecum peregrinantibus, hætenus minus innotuerunt: Caudicis medulla est Sambuci medulla facile mollior, quæ secta arbore continuo exsiccat, abitoque in levissimum pulverem, qui decedit, moxque ablato spinoso cortice, relinquitur scapus concavus, arundine levior, miris cancellis, quasi ex arte mire fabricatus: qui si ab igne accendatur, flammam luculenter fovet, facisque loco nobis iter facientibus de nocte inserviebat. Quamobrem summa industria inde huc, tibie crassitie, viginti circiter pedum longitudinis scapum transferri jussi, & nunc in Horto Academico Lugduni Batavorum, apud Clariss. Professore D. Vorstium reservandum dedi.

CAP. LXIV.

De Potincoba, Lusitan. Pulgera, ejusque facultatibus.

Herba ultra tibie altitudinem vix assurgens, folio oblongo, nunc maculato, nunc immaculato, hinc inde per paludosa & aquosa loca stagnantia conspicitur, Persicariæ per

omnia similis, unde cam Persicariam Americanam appellare placuit. Radix illius commansa intensiore fervore & acrimonia linguam inficit, Europeumque Hydropiper non tantum superat.

Fomenta è foliis veteres membrorum dolores dissolvunt, frigiditatesque abolent. Pubi sæpius applicata urinas è frigore cunctantes ciunt. Cæterum recens herba inter caustica primas tenet, cujus rei non ignari Chirurgi, ea quotidie utuntur contra ulcera putrida.

CAP. LXV.

De Ipecacuanha, ejusque facultatibus.

Tandem ad decantatas has salutaris radices ordo nos deducit, quæ præter facultatem purgatricem per superiora & inferiora, omni veneno eximie adversantur. Nec credo præstantius remedium adver-

sus plurimos morbos ex longa obstructione ortos, imprimis in ventris fluxibus medendis, in hisce terris reperiri facile.

Dux existunt species, neutra à nemine, quod sciam, descripta, earumve qualitates eximie in lucem protrahæ. Utraque eidem usui dicata, sed gradibus facultatum, tum & facie, & natali solo, differunt. Una enim earum humi depressa, exiguior in pratis crescit; *Pulegio* non admodum dissimilis, nam caulis foliis lanuginosis exsurgit multis: albisq; flosculis cingitur: radix illius est crassa, filiosa, albicans, à Lusitanis ad differentiam, *Ipecacuanha Blanca* dicta, quæ, quod minus turbet corpus & venenis validissime resistat, æque pueris ac gravidis exhibetur.

Altera est longitudinis femicubitalis, trinis vel quinis tantum foliis ornata. Gaudet locis opacis, & tantum in densioribus reperitur nemoribus. In summitate caulis baccas producit nigras, sed paucas. Radice est tenui, tortuosa, nodosa, fusci coloris, saporis ingrati, amari, calidi & acris. Exsiccata in multos annos reservatur, nec facile vires deponit. Ejus in pulverem redactæ dosi est dragma; in infuso, dragmæ, plus, minus, duæ.

Utriusque quotidianus est usus, malunt ramen dilutum, quod vel unius noctis sub dio maceratione aut actione in aqua, Medicam suam virtutem abunde liquoribus communicet. Postea caput mortuum reservatum, dennoque eodem modo præparatum, in eundem usum exhibetur; minus quidem efficax ad purgandum vel vomendum, sed magis adstringens. Ita ut radix hæc non solum materiam morbificam, licet tenacissimam, à parte affecta revellat, eamque per superiora expellat, sed & astringendo viscerum tonum restituat. Præterquam enim quod fluxibus ventris, aliisque morbis medeatur, venenis adversatur, virusque, tum occulta qualitate, tum manifesta, per vomitum statim expellit. Quamobrem religiose à Brasiliensibus reservatur, qui illius virtutes primi nobis revelarunt.

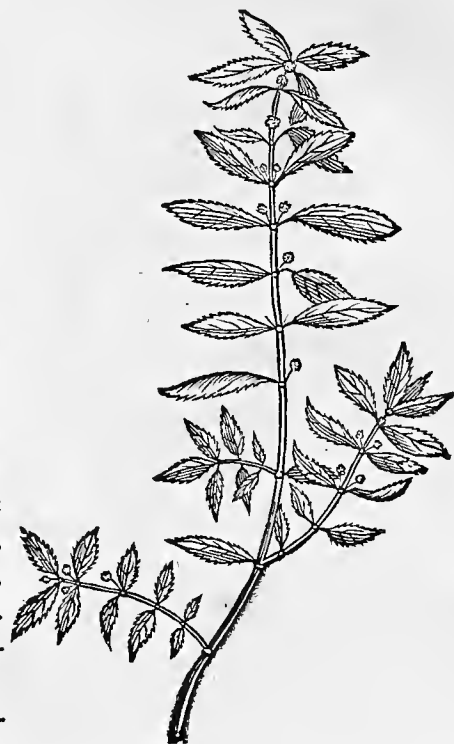
C A P. LXVI.

De Caiatia, aliis Caacica, ejusque facultatibus.

PRæstantissima hæc Herba, merito à Lusitanis *Erva dos Cobres* est appellata, quod colubrum moribus felicissime medeatur, nec ulli Antidotalium herbarum dignitate cedat. Lippis & tonsoribus, tam ob insignem usum, quam frequentiam notissima, quod in triviis ubique crescat, omnique solo gaudeat. Exigua hæc *Panacea* lactescens est instar Esulæ, foliis Menthæ non dissimilibus, sed longioribus paulo & angustioribus existit, iisque cristatis, sed admodum tristis & saturè viridis coloris, cauliculis ad rubedinem vergentibus, radicibus miniatis, terræ hinc inde insertis, humi depressa tota repit planta. Ita ut licet aspectus imbellis ac ignobilis sit, qualitate tamen interna compensetur.

Quippe recens masticata vel contusa, & morfui Serpenti applicata, dolorem non solum sedat, sed ipsum venenum validissime extrahit, & vulnera restituit in integrum.

Sicca vero, & in pulverem redacta, si è convenienti liquore, ad pugillum exhibeatur, munit cor, viresque à veneno lapsas restituit.

C A P. LXVII.

De Iuricuara, ejusque facultatibus.

IN umbrosis Brasiliæ nemoribus crescit Herba *Iuricuara* Brasiliensibus appellata, foliis quatuor utcumque crassis, palmæ magnitudinis, & instar *Asari* rotundis, sed exterius paulum asperis & minus glabris, succo multo, eoque utilissimo turgentibus. Folia quippe hæc, sive integra, sive contusa, ter quaterve applicata, maligna ulcera Venerea mundificat & restituit.

Radices ejusdem plantæ exsiccatæ si contendantur, & ex aqua *Iurepeba*, & liquore nucis *Cocos* dio expositæ, aliquoties propinentur, Gonorrhæam virulentam & calores expellit.

C A P. LXVIII.

De Capiipuba, ejusque facultatibus.

TAmetfi pauca habeam quæ de hoc gramine dicere possim, non tamen eam prætereundam duxi. Lusitani *Pe de Gallinha* optima comparatione appellant, quod summitates hujus herbæ in tres unguiculas desinant. Ubique locorum maximo proventu conspicitur.

Ejus

Ejus radix contusa & è conveniente liquore propinata, quodvis venenum exturbat, ut testantur omnes Indigenæ Brasiliæ.

CAP. LXIX.

De Salsa do Praya, ejusque usu.

PRæter *Carçaparillam* Peruanam officinarum, altera hæc non imbellis, licet ignobilior vulgari, reperitur. Magnum & purpureum fert florem, folia glabra, & crassa, atq; rotunda, tenui validioque sarmento, Oceani littus, infinito ductu perrepens, Lusitanis *Salsa do Praya*, sive *Carca* littoralis nuncupata, quam tamen convolvulum maximum rectius dixeris.

Sarmenta & folia recentia, temperate calida habentur, & emolliendi quoque vi pollent, ac proinde in balneis faciendis usum habent haud exiguum, tum ad corroborandum corpus in affectibus præcipue frigidis, summe profunt.

Decocta denique è sarmentis & radicibus exsiccatis per os exhibita, eidem usui inserviunt. Folia recentia avulsa foniculis apposita solatium adferunt.

CAP. LXX.

De Aninga, ejusque qualitatibus.

INTER tot immensas palustres herbas, duo frutices, sub nomine *Aninga*, sicut ob raram & pulchram faciem cæteris facile præcellunt, ita qualitate Medica haud inferiores existunt. Utrique ultra quatuor pedum altitudinem ex aqua eriguntur. Quæ autem *Aninga-iba* dicta, caule est recto, molli & junceo, *Musa*, sive *Bacovæ* minoris instar; tribus vel quatuor rotundis, prægran-

dibus, lævibusque foliis, *Nymphaeae* similibus, decoratur. Flore unico magno & candido, ex quo progerminat fructus haud vulgaris, instar *Ananas* viridis, oblonge rotundus, crassus, compactus, ac veluti grani & punctulis distinctus. Nobis inutilis habetur fere, Barbaris autem edulis ex defectu melioris alimenti.

Radice est crassa, bulbosa, quæ sola foliis & fructui hujus plantæ in Medicina præferenda est. Quippe cum præter primas qualitates frigidas, tenuium quoque sit partium & deobstruens, in varios usus adhibetur à Lusitanis & Barbaris.

Contra Hypochondriorum & renum inflammationes & obstructions, fomenta exinde conficiuntur. Oleum denique ex *Aninga* expressum, præstantissimum habetur contra prædicta mala, atque olei capparum vices supplet.

Si ex radicibus denique in urina humana coctis balnea fiant, eaque aliquoties calida reiterentur, summo existunt solatio contra morbos articulares, tam inveteratos, quam recentes.

C A P. LXXII.

De Aguaxima, Lusitanis Malva d'Isco.

IN plerisque Brasiliæ locis, maxime vero in fertilissimo illo Olindæ Promontorio copiose nascitur hæc planta. Plurimique ejusdem generis reperiuntur frutices, aspectu non imbelles, sed quorum qualitates hæcenus mihi sunt incognitæ. Excepto hoc unico, eoque facile dignissimo, quem hic ad vivum depictum exhibeo, cujus fructus, folia & radices eximiis dotibus præstant.

Frutex est elegans, instar arbusculæ excrescens, ad trium, atque etiam sex pedum altitudinem. Caulis nodosus, teres, viridis, lignosus fere ut caulis *Solani* ad aspectum.

Folia fert Tilæ quam similia, paulo tamen grandiora, quæ singulatim posita, quodlibet suo pediculo ad nodos innititur: sunt autem folia lata, figura cordis, multis venis secundum longitudinem arcuatim eleganter notata.

Ad nodos, ubi folia proveniunt, etiam juli multi, quatuor aut sex digitos longi enascuntur, incurvati, figuræ ut cauda muris, unde Lusitanis *Pimenta rabuda*, hoc est, piper caudatum appellantur. Sunt autem virides, & mense Octobri & Novembri decerpuntur, ac in Sole siccati, evadunt nigri. Continent autem granula rotunda, nigra instar seminum papaveris magnitudine: arcte juxta se in unam composita, saporis acris, instar piperis, quod ex India adfertur.

Si ex aqua bulliat & Soli dein exponatur, fortius evadit & magis durabile in omnes usus.

Radice fundit exterius nigricantem, optimam atque utilissimam, quæ odore Caryophyllum, subtili & mordaci acore radicem *Iaborandi*, æmulatur.

Calida est ad tertium gradum, sacra & inter antidorales habita, cumque partium sit tenuium, valide aperit, ac deobstruit. Nemini non ob præclaras virtutes, quibus abundat, cognita. Conrussa, inque malagmatis aut emplastri modum partibus afflictis imposita, optime maturat & mundificat.

Succus foliorum quia frigidus, membris ambustis efficaciter illinitur. Ipsa folia, propter virtutes, quas cum malvis habent communes, clysteribus induntur.

CAP. LXXII.

De Caajandivvap, aliis Caapomonga.

Est Herba silvestris frutescens, Lusitanis idcirco *Visqueira* & *Erva d'amor* dicta, quod philanthropos quasi, sua viscositate manibus & vestibus adhæreat. In locis confragrosis & ari-

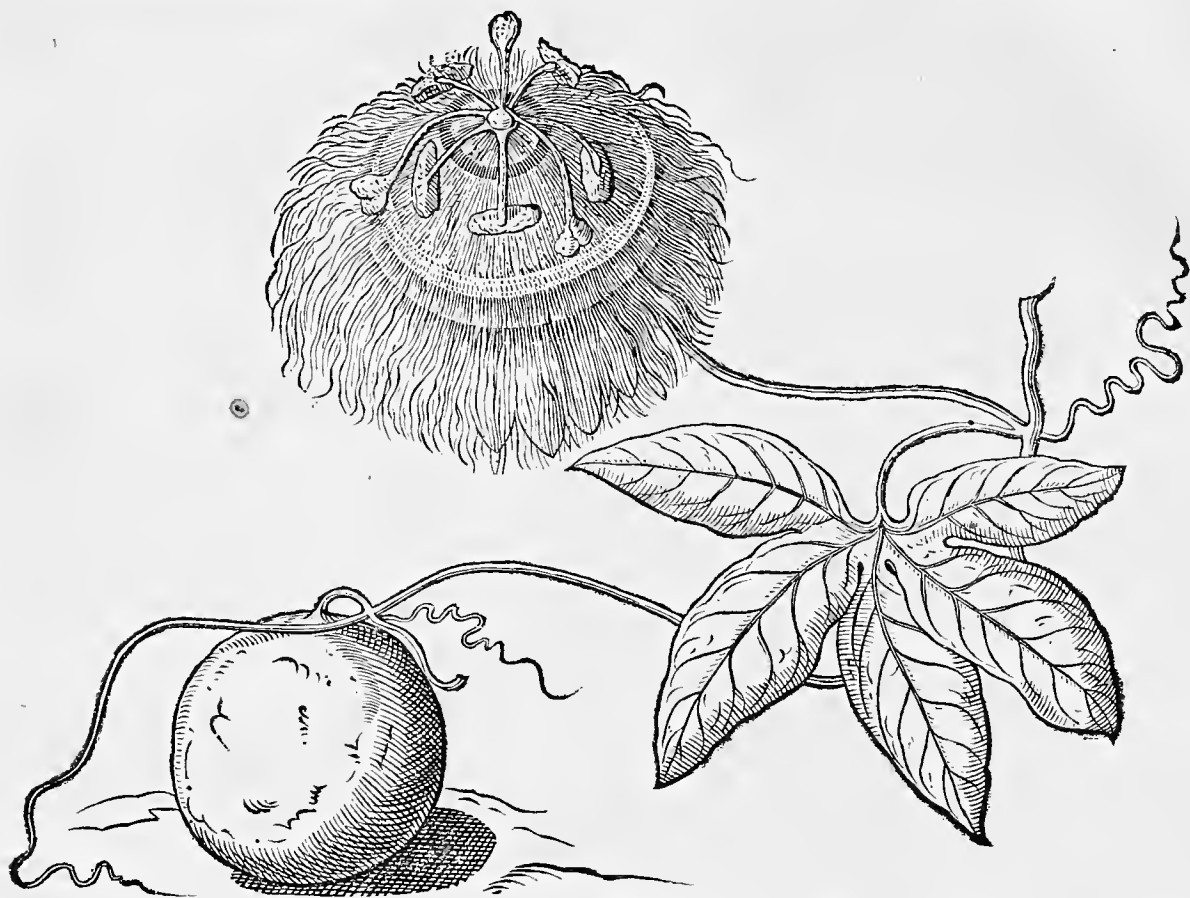

dis luxuriat. Flore est albo & dilute rubro, & exiguo, sed pulchro: folio sublongo, & sat ure viridi: radice flavescente, subdulci, aromatica, in secundo gradu calida. Quam præfens antidotum semper habuerunt Incolæ, si in conveniente liquore præparatum hauriatur, quod vomitu partim, partim mictu quodcunque venenum tuto ejicere credatur.

Eadem præterea Herba clysteri indita, alvum cunctantem provocat, & viscositates intestinorum prorsus exturbat.

De Murucuja, variisque illius speciebus, & facultatibus.

Post sedulam inquisitionem ad minimum novem species hujus plantæ repperi. Quarum septem maxime silvestres, inque saltibus remotioribus nascuntur; ut sunt *Murucuja satà*, *Eté*, *Mixira*, *Peroba*, *Piruna*, *Ternacuja*, *Vnà*: sativis plantis *Murucuja*, non quidem fructu, sed folio & eximii floris facie & fragrantia similes: excepta unica, quæ sola habet folia unita grandia, non crenata, aut in plura divisa, ut *Murucuja-guacu*, hoc est, granadilla major hortensis. Hanc

præter alias adhuc ejusdem generis plantas, pomisque longe minoribus vidimus, quarum quædam trifolium, quædam quinquefolium habebant. Flore ex cœruleo purpurascens, pomisque quantum ad externam faciem similibus, cæterum sapore dissimilimis, quod nonnulla dulcia, quædam acida erant. Esculenta tamen omnia & palato non ingrata, licet minus ab incolis expetita, ob frequentiam & nobilitatem duorum istorum in hortis crescentium, quorum frondes jucundissimam umbram præbent, si hederæ aut vitium instar huc illuc flectantur, funiumque modo flexibiles & sequaces in fornicis formam ducantur.

Hæc planta cuivis terræ insita crescit, totoque anni tempore pulchre virescit: felicius tamen si vinearum ritu quotannis à luxuriantibus sarmentis liberetur, secus enim suffocatur.

Floret toto fere anni tempore, maxime autem sub finem æstatis, fructumque mensibus pluviis æque ac æstivis maturum magna copia producit. Ejus brachia & virgulta, hederæ aut convolvuli in modum vicinas arbores ac tecta conscendunt. Flores omnes pulchritudine & odoris præstantia conveniunt, differunt autem sola magnitudine. Omnes tertia post Solis ortum hora aperiuntur, pauloque ante Occasum denuo clauduntur, ne decora eorum facies nimis prostituatur. Contrarium fit in floribus Mirabilis Peruvianæ, qui de die clauduntur.

Fructus *Murucuja-guacu* figura est rotunda & ad ovalem inclinante, pyrumque Europæum magnitudine excedit. Odore & sapore est aromatico, & tam jucundo, ut nihil supra. Semine seu acinis scatet intus nigris, oblongis, perpetuæque mucagine dulci, tenaci, obsitis. Omnium autem pomorum *Murucuja* præstantissimum est illud, quod ab agris pariter & sanis expetitur, exacte rotundum est, glabrum, late virescens, & maculis albicantibus distinctum; maturum vero flavum, cortice crasso & tenaci, quo pulpam illam croceam & illustrem, gratoque & vinoso acore jucundam, continet. Quo magis miror aliquos
(inter

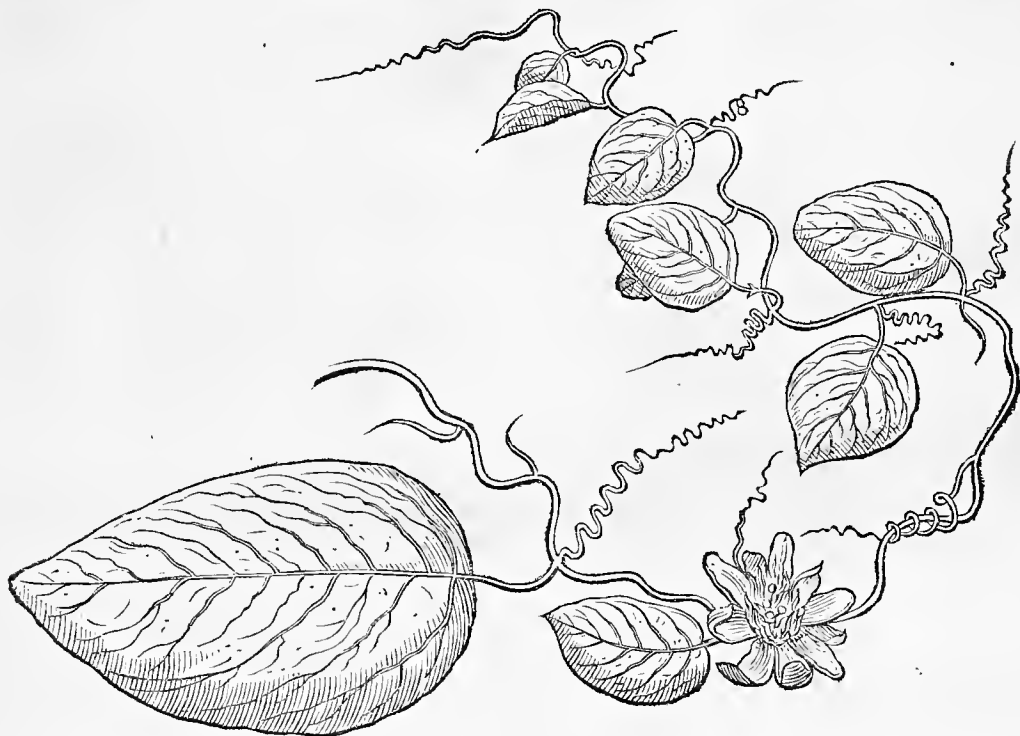
(inter quos Monardus est) scribere pomum hoc esse insipidum. Nisi forte de Peruviana granadilla sint locuti, cuius meminit Petrus de Cieca in Historia Peruviana, quam colore & sapore ab hac nostra differre facile crediderim. Ad Medicam illius historiam transeo.

Pulpa quæ summo febricitantium solatio & oblectamento est, mihi in quotidiano usu esse consuevit, vicemque syrupi cordialis ut & Rob Ribium vel Berberis egregie supplet. Qualitate refrigerandi cæteras Granadillas omnes antecellit, nullamque noxam, etiamsi abunde comedatur, adfert: nisi quod immoderato ejus usu dentes stupore obtorpescent. Æstu laborantes mirifice refocillat sitimque exstinguit. Ad hæc appetitum excitat, stomachi ardores reprimat, spiritusque vitales, cum recens pomum, tum succus ejus in syrupi consistentiam coactus, & ex posca propinatus, restaurat. Idem præstant flores & pomi cortices conditi, qui vix ulli fructui dignitate concedunt. Folia loco hederæ cauteriis applicata, multum profunt, usumque quotidianum subministrant.

CAP. LXXIV.

De Murucuja-miri, ejusque qualitatibus.

EX similitudine quam habet cum silvestri *Murucuja* sive Granadilla, minoris nomen huic Climaci indiderunt Brasiliiani. Folio enim & crescendi modo vix differt ab ea, nisi quod minus alte arbores conscendat, foliisque sit multo minoribus; viribus denique & facultatibus dissimillima existat. Quippe usque adeo insignis habetur efficaciarum hæc Planta (licet paucioribus Incolis nota) ut non solum æmuletur Carcaparillam officinarum, sed eam facile

superet, deobstruendo, & sudores atque urinas movendo. Integra enim Herba, quæ pauci est saporis, modo leviter attrita, & ex vino, vel ex aqua exhibita, tuto, cito & jucunde secundinas & cæteras uteri immundicias expellit. Mox robur visceribus restituit: quod cum ab exercitissimis rei Botanicæ Brasiliianis, juxta Flumen S^{ai} Francisci habitantibus, accepissem, qui nullum remedium, huic *Murucuja-miri* in obstructionibus & frigiditatibus præferrent; illud tandem à Lusitanis & Batavis nostris colonis imitandum volui, qui prospero successu etiam nunc id in usus quotidianos applicant.

Folia denique contusa, ferventique aquæ, donec tepescat, indita, atque podici aliquoties applicata, præsentissimum præbent remedium contra hæmorrhoides.

CAP. LXXV.

De Quiya, sive Pimenta da Terra.

Circiter decem diversæ species Piperis domestici sive Capsici Brasiliensis reperiuntur: quarum pleræque à Dodonæo aliisque exoticorum auctoribus traditæ sunt. Summa diligentia quæ usum & elegantiam passim in Hortis Brasiliæ non solum, sed Hispaniæ quoque excultæ.

Frutescentes sunt omnes atque insigni fructuum pulcritudine inter se certant. Cæterum licet virium gradu differant, fere omnes tamen sunt acres atque insignis efficaciæ, & imprimis *Quiyagui*, Lusitanis *Malagueta*, *Quiya-apua* sive *Pimenta rodonda*, *Quiya-cumaci* & *Quiya-carapo*. Excipitur tantum unica quæ *Pimenta dulce* appellatur, & sive cruda, sive condita mensæ delitiis infertur sine ullo calore molesto. Flores omnium sunt candidi, fructus sanguinei coloris, semine sunt ex flavo albicante & ferventis caloris, foliis ocymi similibus, late virentibus.

Indigenæ, Lusitani, & nostrates hæc piperis genera omnia, Orientali piperi longe præferre solent, eaque, tum recentia, tum exsiccata, concisa cibo, imprimis piscibus optimum saporem conciliant, & sanitati conducunt. In multiplicem usum præterea à Medicis juxta ac vulgo arefacta reservantur, nec faciliores deponunt, sed potius sumunt ad siccitatis & caliditatis supremos gradus. Integrum piper recens (quod minoris est sortis) deglutitum, summopere valet ad discutiendos Stomachi flatus, languidamque concoctionem, corroborat denique viscera à frigore obsita. Tutius autem & jucundius hæc præstat, si rite præparatum ciborum obsonia ingrediatur, quod fit aceto, cui integrum piper immersum fuerit: tum quoque si in pulverem redigatur cum modico salis Brasiliensis. Recens enim tussim validam proritat, corpus turbat, atque pectus maxime infestat, si carbonibus impositum, ejus fumus excipiat ore vel naribus. Omnium horum fruticum folia & radices prima balneorum calidorum sunt ingredientia.

C A P. LXXVI.

De Aguara-quiya, ejusque facultatibus.

Nihil tutius, nihil præstantius adversus vitium illud ani endemium existit hac planta, unde *Erva do Bicho* nonnullis, aliis *Erva mora* vel *Pimenta de Gallinha* quoque appellatur.

Sponte in agris & deviis nascitur, atque in arentibus locis maxime luxuriat. Perpetuo viret, folio est mucronato, flosculo exiguo & albicante, quo excusso, baccæ succedunt

cedunt nigrae, exiguae & eleganter copulatae; quae ubi maturuerunt, nigrum colorem induunt; ita ut non tantum facie externa Solanum æmulentur, sed & virtute & efficacia illi simillimae existant.

Vulneribus tiliarum, rimis papillarum mulierum folia cum optimo successu apponuntur, omni denique excedenti calori atque inflammationi profunt, ardoresque nimios extinguunt.

CAP. LXXVII.

De Aguaraciunba-acu, sive Fedagofo, ejusque qualitatibus.

FRuticescens & ornatissima planta, in arenosis potissimum locis luxurians, à nostris ac Barbaris in usum quotidianum recepta.

Folius est crassus *Nepeta* similibus, palmae magnitudinis, rugosis, & ad tactum plusquam *Urtica* asperis. Ex quibus exsurgit caulis, granulis perpetuis, eisque viridibus coopertus more *Plantaginis*, nisi quod summitas illius caudae Scorpionis instar incurvetur, quae finitur flosculo albicante & parvo.

Inter abstergentes & mundificantes numeratur hæc planta, contra vulnera & ulcera, quod simul consolidandi qualitate polleat; tum & contra cutaneos affectus ex adustione natos feliciter adhibetur, sive simplex, sive composita.

CAP. LXXVIII.

De secunda Cuapomonga, ejusque qualitatibus.

EX radice dulci, oblonga, tenui, lenta & recta, & paucis fibris vestita, tres vel quatuor progerminant caules, partim humi repentes, partim surrecti, rotundi, nodosi, virides, atque ex parte rufescentes: e quorum nodis prodeunt quatuor folia sibi invicem opposita & apposita habentes, obrotunda, mollia, superne saturatè viridia, inferne albicantia: quodlibet autem folium suo petiolo insidet. Summitas vero caulis flosculos habet umbilicatum positos, exiguos & dilute purpureos.

Celebris utique omnibus pariter Indigenis & Incolis herba, sponte in locis arenosis luxurians. Ejus radix tenuium est partium, quae ab illis ex aqua fontana, si me audias, ex aqua Pagimirioba Orobi specie, cocta & subinde potata, urinam provocat, renibusque & vesicae maximopere prodest.

CAP. LXXIX.

De Canna Silvestri, ejusque usu.

ARundo quaedam hinc nascitur, quam ex Lusitania olim huc delatam testantur. Excolitur jam in hortis, Indigenis prius incognita. Saturè admodum viret, cannae quidem saccharae altitudinem excedens, cæterum illi quam simillima. Radicem habet admodum magnam, dilute flavam, nodosam, atque radicis Chinae instar ponderosam.

Ejus substantia in pulverem redacta, & ex vino pauxilla quantitate exhibita, tam valide

urinas & menstrua movere, foetumque mortuum expellere dicitur, ut quibusdam vix tutum medicamentum videatur.

CAP. LXXX.

De Basourinha, sive Tupeicava, ejusque viribus.

Nihil vulgarius in triviis undique crecit quam *Basoura*, qua Aethiopes dominorum suorum aedes verrere solent. Alia huic affinis, sed minor, *Basourinha* dicta, in longe nobiliores usus à Medicinæ peritis applicata, Brasiliensibus *Tupeicava* nominatur.

Herba non in silvis, sed apricis campis, in viis & deviis passim luxuriat. Vix cubitum alta, tenacibus, tenuissimis multis caulibus ornate exsurgit; qui undique plurimis angustis & exiguis acuminatis foliis, hinc inde sibi invicem oppositis, vestiuntur. His inserti apparent infiniti oculi virides, aciculæ capitis magnitudine, è quibus flosculi dilute albicantes & cærulei erumpunt.

Totius herbæ, præsertim juvenis, decocta, balnea, suffimigia, admodum sunt anodyna, emollientia & attemperantia, ut tot insignibus *Malvis* in Brasilia luxuriantibus præferri debeant. Nec memini me in Tenesmo, Ani inflammationibus vel doloribus, præsentius adhibuisse remedium tam familiare, sive externe, ut supra dictum, admotum, sive per Clysteres injectum.

Huic emolliendi qualitate æmulæ sunt herbæ *Paratura* & *Amongeaba*, cæterum dignitate multum inferiores.

CAP. LXXXI.

De Caaataja, ejusque qualitatibus.

IN pratis uliginosis & apricis campis elegans planta *Caaataja* reperitur: unico tenuissimo caule vix palmæ altitudine assurgit, semper læte virescens: cujus medietati folia haud multa, & exigua annascuntur, rotunda, glabra, tenuissima, & subinde pro naturæ lusu in extremitate striata. Ex caulis autem summitate, subtilissima filamenta inutilia emergunt.

Radice est fibrosa, tenui, parva, subamari saporis.

Inter nobilissimas & vere medicinales aperientes hæc herba merito censetur à peritioribus Incolis: à vulgo profano vix cognita, & nondum in usum applicata: ut-

pote

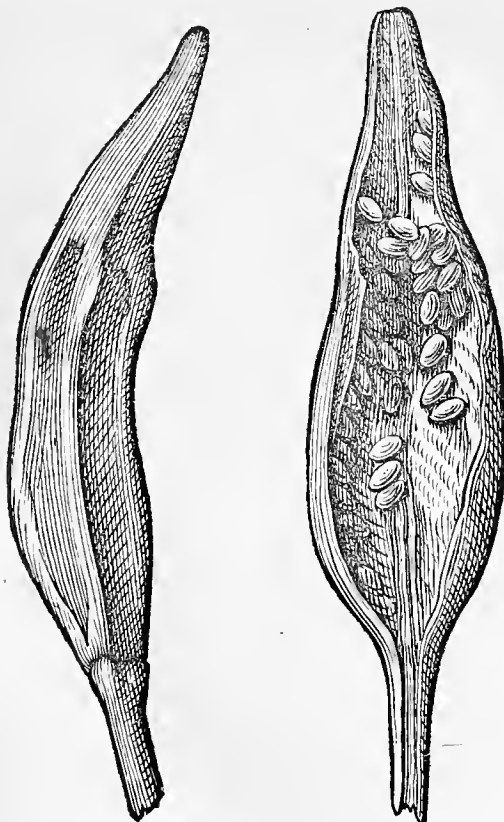
pote cujus manibus vix tuto permittitur tam efficax medicamentum. Quippe illius decoctum vel succus, tum quoque pulvis, si exsicceetur, pauca quantitate exhibitus, tam valide menses movet, ut non impune ab omnibus capiatur. Ego succum recenter expressum ad 3j. circiter, ex convenienti liquore propinatum, menstrua & urinas, tum quoque excrementa per alvum satis vehementer aliquando exturbasse, observavi.

Cogitet sedula posteritas de ulteriori hujus, aliarumque plantarum vero usu atque abusu.

C A P. LXXXII.

De variis Caraguata speciebus, earumque qualitatibus.

Immensi esset laboris omnes & singulas elegantum harum stirpium differentias notare. Primam itaque & præcipuam *Caraguata-acanga*, ex universa illarum familia, describendam

suscepi, quæ fructu esculento & Medica facultate cõmendatur.

E terris potissimum glebofis provenit, olim silvestris tantum, nunc ob usum & elegantiam exculta.

Nascitur foliis in speciem gladii mucronatis, prælongis, utrimque serratis, denticulisque adeo acutis, ut nulla arte tractari, fructusque, quem intimo gremio occultat, vix impune erui possit. Eum Barbari proclamant divenduntque. Figura est digitali, cujus longitudinem & crassitiem adæquat; colore tam intus quam extus albo, & ad flavum inclinante; semine totundo & nigricante: Carne spongiosa, multoque succo turgida, quæ palato acidulo sapore apprime applaudit. Cavendum tamen ne affluentius utaris, quod dentium stuporem non solum inducat, sed & linguam atque fauces sauciet, palatumque excoriet, ut non immerito **Slisptonge**

à nautica pube nominetur. Succus Cochlearis mensura, addito pauxillo Sacchari infantibus exhi-

exhibitus eos vermibus & oris Scorbuto liberat. Adhæc febricitantibus prodest. Menstrua & urinas strenue, imo plus justo, si non decenti dosi propinetur, provocat. A prægnantibus manducatus foetum ejicit. Cujus rei non ignaræ meretrices, ut viris tuto se prostituant scele- ratam infanticidiam exercent.

Optimum vinum ex eodem plantæ fructu exprimitur, & usui reservatur.

Hactenus de *Caraguata* maxime familiari, sed nec illa in totum prætereunda, quæ *Caraguata-guacu*, sive magna, appellatur. Pulcherrima fane & rarissima visu planta, foliis prælongis acu- minatis, crassis & compactilibus, quæ ab ipso fundo ultra decem aut duodecim pedum altitu- dinem expanduntur. Elegantissimum & eximie proceritatis producit scapum, levem atque intus spongiosum, qui maturus in summitate multo flore flavescente decoratur, mox siccatus retibus seu lectis pensilibus portandis est aptissimus, ut videre est in Horto publico Lugd. Ba- tavor. Ignem quoque ex attritu multo & collisione duorum lignorum eliciunt peregrinantes. Folia ultra trium digitorum latitudinem crassa, stuppam quandam & filosam materiam submi- nistrant, è qua fila & retia sua piscatores contexunt. Eadem puncta & vulnerata vel leviter, succum tenacem & pinguem exsulant, & smegmatis defectum supplent.

Aliæ denique dantur *Caraguata* species, quæ saxis horridis ex alto adhærere conspiciuntur; atque visci in morem arborum ramis & truncis innascuntur. Fructu purpurei coloris insignes sunt, cæterum figura *Cinara* simili, *Ananas* silvestres diceres: semine numeroso in caule tenui & recto turgent. Folia ferunt denticulata, ampla & *Dipsaci* instar incurvata, quæ aliquando medium sextarium, plus minusve, aquæ limpidissimæ continent, maximo peregrinantium sola- cio, qui per loca deserta, nullisque fontibus irrigua iter facientes, ad hanc plantam properant, & sitim extinguunt. Sicut mihi cum indigenis mediterranea loca perlustranti non semel contigit. Polypodium præstantissimum his plantis supernasce solet, omni polypodio ad usus Medicos præferendum.

C A P. LXXXIII.

De Trevo, vel Erva d'amor, ejusque usu.

Plantam hanc exiguam quidem sed eximiam alii *Trevo*, alii *Erva d'amor* nuncupant, quod viscositate quadam di- gitis adhærescat. Ramulis fere destituitur, foliaque habet tenui admodum cauli annexa; & minutissimas fert siliquas ex filamentis pendulas.

Radix illius parva est & fibrosa, calida usque ad secundum gradum, quæ ebullitione ex aqua fontana vel alio conve- nienti liquore præparata, & ægris propinata, facile inter pri- ma remedia, quæ fluxibus ventris ex frigore natis, profunt, habetur.

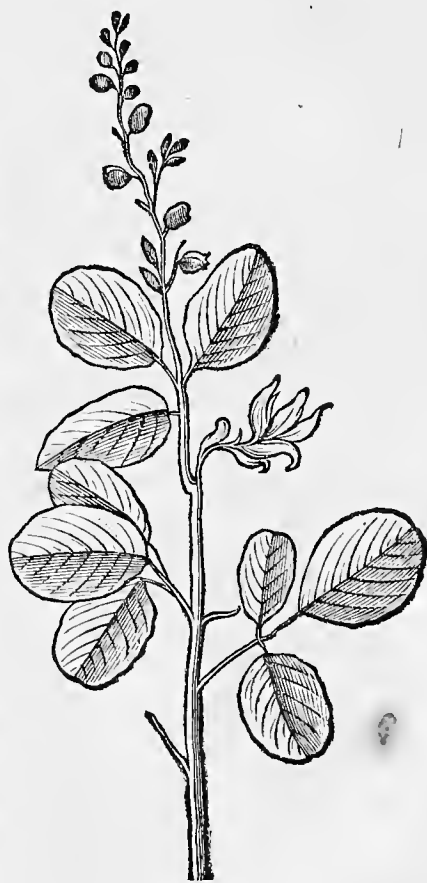
C A P. LXXXIV.

De Tapyra pecu, sive Erva do Figado, ejusque facultatibus.

DE qualitatibus tam celebris Herbæ plerique Incolæ inter se conveniunt, eamque inter frigidas agnoscunt: verum- tamen de nomine dissentiunt, quod vel ex similitudine, vel ex usu, improprie hic vel ille rusticus Lusitanus pro arbitrio imponit: nam quibusdam *Lingua di Vacca*, aliis *Rabe di raposo*, Brasiliensibus appellatur *Tapy rapeçu* in omni terræ genere sponte nascitur, facie & usu nulli incognita.

Caule plerumque nititur unico, qui supra tibie altitudinem assurgit; folia fert dentata, mollia, oblonga quidem, sed angusta, figura pene pyramidali constricta, donec circa sum- mitatem caulis, foliis tenuissimis & flosculis albicantibus ornate finiatur.

Hæc planta quod abstergendi, aperiendique simul, ac refrigerandi prædita sit facultate, omnibus contra vulnera & ulcera in pretio usque adeo habita est, ut vulnerariam nominent. Experientiores *Erva do Figado* nuncuparunt, quod præter externa mala, Hepatis quoque in-terna, deobstruendo restituat, si decoctum illius exhibeatur, & aposomatis loco reiteretur. Ita ut Medicis æque ac Chirurgis decantata sit.

CAP. LXXXV.

De Herba Lanuginosa, ejusque usu.

A Paucioribus cognita, & in nuperrima peregrinatione mihi tradita hæc Herba, aspectu egregia. Quam hætenus vero nomine destitutam, primo intuitu *Lanuginosam* appellare placuit, quod caulem & folia, eaque exigua, pulchra lanugine obducta invenissem.

Fructum fert rotundum & viridem: Radicem habet parvam & tenuem, non ingrati sed subamari saporis cum quadam adstrictione.

Contra fluxus ventris à frigore natos, apud quosdam mediterraneos & remotiores incolas, familiare est remedium, mihiq; admodum commendatum, sed nondum in usus adhibitum.

CAP. LXXXVI.

De Vite arbuslina, ejusque qualitatibus.

EX stercore avium, quæ *Tetyns* Lusitanis dicuntur, ad arbores Aurantiorum deposito, herba nascitur voluntaria, quæ vitis arbuslinæ instar, sed folio *Myrti* majoris simili, ipsi arbori maritatur: quam præ nimia luxuria tandem cooperiens, exitum totale illi infert. Sed quantum hæc *Zizania* Assyriæ malo noxia, tantum homini proficua existit. Quippe à radicibus & ramulis contusis & ex oleo communi frixis, emanat insigne medicamentum calidum, cujus crebris inunctionibus, ad vices aliquot reiteratis, ventris & pedum inflationes, tam adultorum quam puerorum, ex frigido denatæ, felicissime restituuntur. Adeo discutere & confortare creditur hoc oleum, præsertim vetus, ut nulli remedio cedat, meritoque à longe diffitis rusticis tanquam domesticum referretur.

CAP. LXXXVII.

De variis speciebus Mangues, sive Mangles, & earum qualitatibus.

QUANTUM à rerum Exoticarum scriptoribus didici, per omnes Indias, paludosa loca, falsedine vicini maris imbuta, ab hoc arborum genere, quod *Mangue* vulgo vocant, obsidentur. Cujus quoque meminit Car. Clusius. Sed cum potius ob rarum & eximium crescendi modum, quam usum hætenus tradita fuerint, operæpretium erit penitus naturam illarum introspexisse.

Tres dantur species *Mangue*: Prima *Cereiba*, quæ *Mangue* est alba. Secunda *Cereibuna*, quæ non radices ex ramis in terram agit, nec tam tortuoso flexu luxuriat.

Folio est crasso, glabro, rotundo, dilute viridi, flore albicante, exiguo fructu & valde amaro, nucis avellanæ magnitudine, quibus à palumbis & cæteris volucris, defectu melioris alimenti, ingurgitatis, adeo earum caro amarescit, ut vix esculenta sit. Cortice existit
P rubro,

rubro, ex quo Rhois coriaria, Europæa haud inferior, conficitur, piscatoribus quoque ad retia tingenda, in quotidiano usu.

Tertia & postrema vera est *Mangue Guaparaiba* dicta, cæteris magnitudine & præstantia longe superior. Æstivis mensibus fert filiquas inutiles, pulpa amara refertas, oblongas duas simul copulatas; ejusque admirandus est crescendi modus. Sicut enim ramos in altum vergentes & pyri instar frondescentes habet, ita multi ejus rami ἄφωλοι in radices converti videntur, quod deorsum tendant & sub terram se figant, aliisque ramis apprehensis, iis copulentur, simulque se protrudant, nec minus firmiter cohæreant, quam primarii arboris trunci, ita ut ex multis caudicibus simul connexis arbor conflata videatur, egregio sane spectaculo & singulari arboris hujus natura.

Radix autem ipsa quæ mollis est & humida, fissa & tosta, calida puncturæ venenatæ utriusque piscis *Niqui*, applicata, ejus dolores sedat & membrum læsum restituit, licet prima fronte dolores exasperet. Magnum sane remedium est, & à piscatoribus primo inventum nobisque traditum.

C A P. LXXXVIII.

De Cururu-ape, ejusque qualitatibus.

IN tanta vegetabilium multitudine, non mirum est, quasdam hominibus tantum, quasdam solum cæteris animalibus, vel prodesse, vel obesse. Inter has existunt imprimis *Cururu-ape* & *Guajana-Timbo*. Utraque in Medicinam recepta; utraque piscibus noxia. Quas proinde potius inter salutiferas quam venenatas recensendas existimo.

Hæc itaque *Cururu-ape* nec facie, nec efficacia vulgaris existit. In vastis nemoribus aliis arboribus innititur. Ligno est tenaci & flexibili, foliis decoratur oblongis, dentatis, ex se invicem, ad ficus fere Indicæ modum, pronascentibus. Ita ut non raro, pro naturæ lusu, quinquefolium conficiant, inferius duobus expansis foliis, superius tribus eminentibus.

Fructus seu fabas profert, uvæ figura & magnitudine, exterius læte rubentes, interius candida pulpa refertas, sub qua nucleus niger pulchre emicat. Hi fructus ad abusus potius quam usus recepti sunt: quippe contusi, aquas venenata qualitate inficiunt, ita ut pisces inebrientur & moriantur. Folia autem viridia contusa applicata, eorumque recens succus vulneratis tantum prodest, quantum fructus assumptus aliis animantibus solet obesse. Adeo enim qualiacunque vulnera, etiam prima intentione, mundificat & restituit, ut merito inter præcipuas vulnerarias hæc Herba numerari mereatur.

CAP. LXXXIX.

De Timbo, ejusque facultatibus.

PRÆter eas quas generali nomine *Cipo* nuncupatas esse diximus: variæ & mirabiles dantur Herbæ ἀφύλλαι, *Timbo* vulgo dictæ, & variis usibus & abusus dicatæ; quæ omnes jucundum dant spectaculum. Quædam enim instar funium, in aëre tensæ, vix pollicis crassitiei, ad altissimarum arborum fastigia enituntur, indeque rursus demissæ humi se præcipitant; unde denuo continuato & tenacissimo ductu insurgunt in infinitas chordas, ita ut silvas vix penetrabiles conficiant. Quædam vero sunt humani cruris crassitie, triangularis, quadrangularis, & rotundæ figuræ, arborumque cacumina adæquant, easque nunc hederæ in modum amplectuntur, nunc eas rursus deserunt, atque in nodosos gyros & concinnos hinc inde luxuriant, adeo flexibiles & validæ, ut quoquomodo constringas, numquam rumpantur. His *Timbo-guacu* à magnitudine; illis *Timbo de Cono* à vulgo nomen inditum, quod victoribus ad vasa liganda, contusa coriariis Rhois, Naupegis stupæ vices præbeat. Piscatoribus ad retia non solum tingenda, & præservanda inservit: sed & ad Pisces capiendos, interiori & exteriori substantia abutuntur. Quibus ad Fluviorum ripas (ut ipse multoties vidi) contusis, aquas atro colore & virulentia quadam inficiunt, unde Pisces non tam moriuntur statim, quam vertiginosi & quasi ebrii in retia se præcipitant. Male quoque fit pecoribus si ex hac aqua bibant. Sequitur *Guaiana-Timbo* nomine & noxia hac qualitate præcedentibus similis, cæterum dissimillima apparens, quæ sola in Medicos usus recepta est, & foliis non solum non carèt, sicut multæ aliæ *Timbo*, sed & floribus rubris & siliquis decoratur: quarum cortex succum quidem Piscibus quoque infestum, sed impetigini & puerorum scabiei, cæterisque hujus generis affectibus cutaneis, proficuum continet; si probe partes affectæ illo fricentur succo.

CAP. XC.

De Paratura, ejusque qualitatibus.

Sicut *Carex*, Belgis *Helm* in Hollandiæ locis arenosis circa mare; ita fere in sitientibus & arenosis littoribus Brasiliæ hæc Herba *Paratura* conspicitur. Raro ad cruris humani altitudinem ascendit; caule duro, ligneo, ruffi coloris, foliis multis tenuibus, sature viridibus, ad tactum asperimis, ornate comatim assurgentibus.

Radix est tenuis, aromatici odoris; quæ suffumigiis, balneis, in ani & intestinorum affectibus, indita, non solum emolliendi, sed & roborandi facultate pollet, atque in pretio à Lusitanis habetur.

CAP. XCI.

De Ibirarema, sive Pao d' Albo, ejusque facultatibus; & Tipi.

ALiquot plantæ, in vastis Brasiliæ nemoribus reperiuntur, quæ usque adeo *Allii* qualitates æmulantur, ut vel levissime attactæ gravissimo odore silvas & ades integras inficiant, atque simul capiti & naribus obsint. Duæ diversæ potissimum mihi innotuerunt, quarum prior *Ibirarema* Brasiliensibus, *Pao* vel *Cipo d' Albo* Lusitanis nominatur. Illi enim sub nomine *Cipo* complectuntur omnes illas mirabiles herbas in silvis luxuriantes, quæ altissimarum arborum cacumina adæquantes, eas flexuoso & tenaci ductu amplectuntur.

Posterior frutex est arborefcens; in silvis, tum quoque Olindæ promontorio reperitur *Tipi* nomine. Utriusque facultates conveniunt & iisdem usibus inserviunt. Barbari ad duo potissimum mala applicant. Cortices admixta aqua contundunt, indeque viscidum muccum, sive smegma vi eliciunt, quo nunc puerorum integra corpora, quæ febribus lentis & obstructionibus illis diuturnis è frigore natis, obnoxia sunt: nunc adultorum membra vagis articulorum doloribus infectata inungunt & fricant cum felici successu. Ego ob ingentem harum arborum calorem & efficaciam, posteriorem hanc potius curationem, quam illam priorem in pueros exercere malui. Multi enim adulti à frigidis illis musculorum, nervorum & tendinum affectibus internis & externis (*Curimentos* generali nomine appellant Lusitani) crebra & forti hujus muccilaginis inunctione restitui solent.

CAP. XCII.

De Aninga Peri, ejusque facultatibus.

Aninga Peri Brasiliensibus dicta est planta fruticescens, quæ passim in silvis Brasiliæ nascitur, flore exiguo albicante, cui paucae uvulæ è cœruleo nigricantes, Sambuci baccis similes, succedunt. Foliis decoratur lanuginosis, ovalis figuræ, triste viridibus quidem, sed aspectu pulcherrimis; ad tactum instar urticæ mortuæ, mollibus & veluti lanuginosis, quæque nervis multis & crassis distinguuntur.

Folia recenter contusa vel in pulverem redacta, recentibus & inveteratis ulceribus medentur prima intentione, si profunde illorum succus aut pulvis iis immittatur.

CAP. XCIII.

De Meeru, sive Canna Indica.

Inter eas plantas quæ in Europæ regionibus calidioribus ex Indiis translatae vigent, hæc ornatissima quoque datur, quam Cannam Americanam non immerito appellarunt, quod ejus Stolones *Cannarum*, sive arundinum modo firmi, nodosi extus & spongiosi intus, recta in octo vel novem pedum altitudinem exsurgant. Prima illarum occurrit illa quæ *Meerum* Brasilianis dicta: cujus caulem viridem folia solitarie posita ambiunt, duos fere pedes longa. Caulis superius in alios ramulos dividitur, aurei coloris flores inodoros producentes, quibus capsula sive fructus echinatus, primum viridis, mox nigrescens, ubi maturuerit, succedit, in quo per cellulas divisa sunt multa seminis grana, nigra, levia, magnitudine & duritie pisces simillima, albaque substantia quadam repleta.

Radix mirum in modum est crassa, tuberosa, longa, succulenta, splendens, & instar Cepæ squammis ruffis prædita. Hujus plantæ vel *Cannæ* Indicæ ulteriorem Descriptionem apud Clusium Lib. 4. Cap. 54. tum quoque apud nostrum Marcg. videre est. Ego enim ejus foliorum dignitates experientia comprobatas exhibere satago, quæ ad secundum gradum refrigerantia, tum & abstergentia contra multa mala cutanea calida externa atque interna applicantur. Hypochondrio denique dextro contra Hepatis calores cum oleo Aningæ & Nymphæ Brasiliæ imposita, curationem absolvunt feliciter.

CAP. XCIV.

De Albara, aliis Pacivira, ejusque facultatibus.

Idem locis silvestribus atque triviis umbrosis luxuriat alia quædam planta aspectu pulchra, stolonis & radicis firmitate atque pondere *Cannam* quoq; Indicam; sed summitate sua *Lilium*

Americanum silvestre æmulans: foliis quoque licet prælongis, angustioribus tamen est & ex imo caulis erumpentibus. Flore denique (licet æque flavo & inodoro sicut *Canna Indica*) majore & cochleariformi, nunc incurvato, nunc in postica parte instar cuspidis extenso. Semine est nigro, & radice bulbosa, sicut *Mee-ru*, prædita.

Folia vulneribus & ulceribus utiliter adhibentur, unde *Herba dos feridos* vulgus Lusitanicum nominat. Tuberosa & succulenta ejus radix à Nigritis comeditur & ab omnibus pariter Incolis intensæ habetur caliditatis, ac proinde Hispanis æque ac nostris Chirurgis Batavis in quotidiano habetur usu; maxime in Apostematis & ulceribus maturandis.

CAP. XCV.

De Tupaipi, aliis Urucatu.

aliæ multæ plantæ) sine radice luxuriat, interque bulbosas, quod bulbum habeat prægrandem & utilem, facile primum locum meretur. Cujus si formam externam, si vires spectes, squillam Europæam dices, quod illam per omnia referat, ac proinde Brasilienses Indigenæ à po-

Planta est nobilis, quæ nunc humi, nunc super arbore (sicut alia multæ plantæ) sine radice luxuriat, interque bulbosas, quod bulbum habeat prægrandem & utilem, facile primum locum meretur. Cujus si formam externam, si vires spectes, squillam Europæam dices, quod illam per omnia referat, ac proinde Brasilienses Indigenæ à potiori videntur nomen *Tupaipi*, quod bulbum significat, Lusitani *Cebola*, imposuisse. Folia habet numero quinque vel sex, tribus nervis secundum longitudinem prædita, nec florem nec fructum ferentia; sunt autem cubitum longa, gladiata, inferius desinentia in bulbum illum prægrandem, qui medullam virescentem pinguem & inodorum, sed satis efficacem supeditat. Dolores enim sedare ex calore natos, perhibent Barbari: Lusitani vero mecum ipsum bulbum in usum quotidianum sicut squillam Europæam feliciter applicabant.

CAP. XCVI.

De Inquiri, aliis Caaeo, speciebus, ejusque facultatibus.

Duas Herbæ castæ vel mimosæ, (ut quidam nuncupant) differentias notavi.

Prior quæ fruticescens est, in mediocrem altitudinem attollitur, caulibus striatis, quadratis,

viridibus, qui frequentissimis spinulis flavescentibus sunt muniti. Ad latera per intervalla extenduntur ramuli, duos aut tres digitos longi, itidem spinosi. Quilibet autem in extremitate

habet ut plurimum quatuor folia, duo juxta se apposita, sesquidigitum circiter longa, inferius albis pilis ve-

stita, superius lævia & viridia non serrata. Ad singulos illos ramulos proveniunt tres vel quatuor pediculi breves, & in iis caput rotundum, villosum, album, cui aliquid purpurei admixtum, qui flos est. Post quos sequuntur siliquulæ in orbem dispositæ, longis pilis albis vestitæ, in quibus semen continetur.

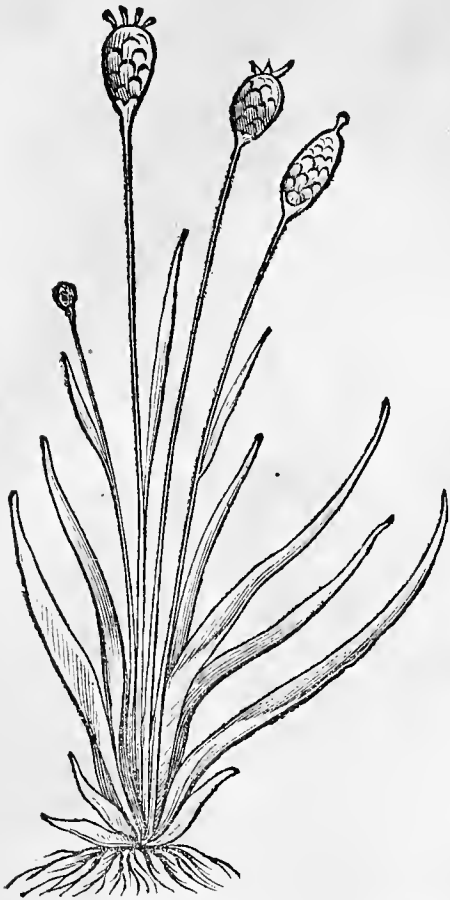
Posterior, eaque nobilior herbescent, vix humo se erigit, utraque spinis crebrioribus horret; utraque manu contrectata, licet levissime, contrahit folia, & statim rursus explicat. Optima quæ est, jucunda viriditate, foliis exiguis, sed latius expansis, *Fraxini* instar, utrimque congestis, flore è pallido purpurascente, conspicitur. Caulem habet adeo tenuem, ut crassitie filum sericeum vix superet.

Hæc spadicei coloris siliquis echinatis & oblongis involutum: illa asperis & rugosis sphaerulis ejusdem coloris, sed pusillum semen profert. Ex arenoso & effato solo, utraque, ut plurimum, nascitur.

Hanc stirpem Orienti cum Occidente esse communem à Costa testatur, qui descriptionem ejus licet valde imperfectam, nobis reliquit. Nec est quod dubitet Clusius, utrum admota manu marcescat; toties enim contactu complicari, modicoque intervallo denuo explicari vidimus. Sole quoque cadente senescere, oriente vero denuo revirescere, verissimum est. Sunt qui motum spontaneum & sensum illi tribuant. Sed quia instituti nostri non est nugis refellendis temporis jacturam facere, proferemus ea quæ usu atque experientia comprobata & à nemine ante prodita scimus.

Brasiliiani, si cui forte necem moliantur, momentum hujus herbæ in pulverem trita, epulis indunt, vitamque eripiunt. Hoc admiratione dignum, quod nullum huic malo remedium aut antidotum à Medicis hucusque repertum, ipsi radici hujus Plantæ præferendum. Hæc siquidem liberalius porrecta, vim veneni retundit. Folia illius venenata, in emplastri formam redacta, strumas resolvunt & curant.

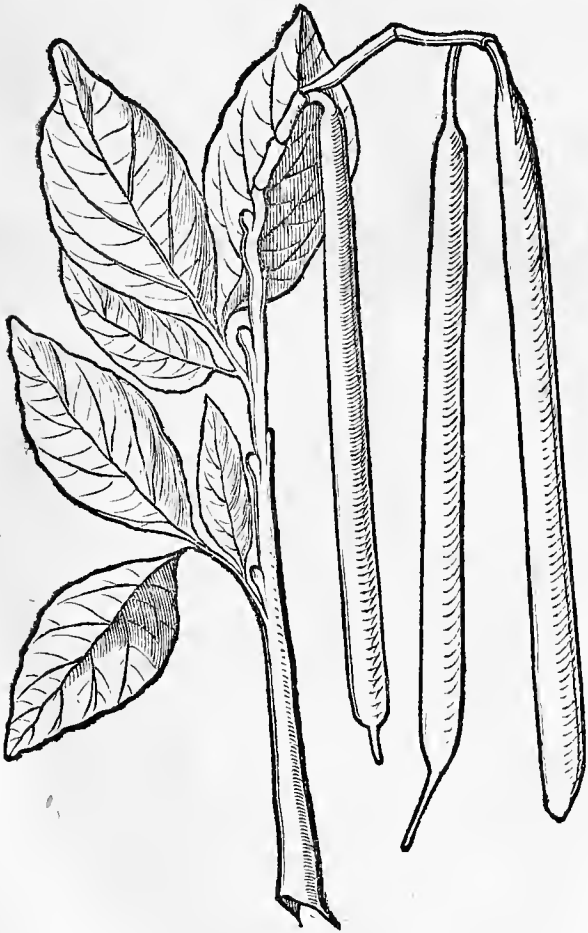
CAP. XCVII.

De Jupicai, sive Erva d'Empige, ejusque qualitatibus.

IN pascuis irriguis paulo supra graminis altitudinem exsurgit caulis tenuis, juncus, ex planta gramine simillima, sed concava & succo refrigerante referta. Brasilienses appellant *Jupicai*, Lusitani *Erva d'Empige*. Mensibus pluviis frequentius provenit hic caulis, & non minus ipso aspectu, quam usu est gratus: quippe in summitate gaudet capitulo exiguo & eleganti.

Ob præclaras virtutes, præcipue ad tollendam impetiginem atque similes cutaneos affectus, ex calore & humorum acrimonia natos, vix ulli est incognita planta. Quippe solo liquore plantæ recenter contusæ, pars affecta fortiter fricata, summum accipit solatium, & pruritus intolerabilis mitigatur & sedatur, quin ipsa impetigo, si non foveatur à multo retro humore, tollitur.

CAP. XCVIII.

Faisaons d'Empige, eorumque qualitates, atque usus.

INTER tot Smilaces & Convolvulos, arborum cacumina passim conscendentes, hic siliquosus Convolvulus visu atque usu cæteris haud est inferior, utpote qui admodum tenax sinuosis flexibus, frondosis, magnis & glabris foliis hinc inde vagatur, & tenuibus phascolis & cubitum longis est ornatus, qui merito à Lusitanis fabæ Impetiginis, sive *Faisaons d'Empige*, vulgo appellantur. Quæ siliquæ mensibus pluviis detractæ immaturæ & virides, succo turgent præstantissimo, coque frigido & acri, quo si fricetur qui Impetigine laborat, non leve solamen accipit, imo curabitur, si aliquoties reiteretur remedium.

Quando maturerunt siliquæ tempore æstivo, mox exsiccantur, tuncque non solum tunnicam externam, sed & succum atque semina, quibus scatent, paulatim nigrescere & aromaticum odorem spirare comperies: verum tunc prædicto malo minus aptæ judicantur.

Quo nomine à Brasiliensibus nuncupetur, nondum à me observatum: alioquin planta omnibus est notissima.

De Masarandiba, ejusque facultatibus.

ARBOR hæc Cerasum altitudine non solum, sed & ligno, foliis fructibusque æmulatur, eique, si è longinquo conspiciatur, simillima apparet. Olim silvestris & in montosis potissimum locis nascens, nunc in hortis Lusitanorum quoque excolitur. Floret mensibus hybernis, moxque fert fructus infinitos, cerasi quidem Europæi magnitudine & figura, cæterum multum dissimiles; quod pellicula vestiantur tenaci, crassâ, prius rubescente, sed ubi maturuerint, miniati & tristis coloris: præter duriores quem continent lapidem, lacteo turgent liquore dulcissimo, eoque non ingrato, ac proinde ab omnibus pariter incolis inter epulas expetito. Quia temperate calidus est hic succus, & nutriendi facultate pollet, expressus emulsionis instar exhibetur; tum imprimis contra frigidiores pectoris affectus vel solus vel aliis remediis pectoralibus admixtus: guttur denique & asperam arteriam male affectam, maximopere mulcere compertum est.

C A P. C.

De Amongeaba, ejusque facultatibus.

AMONGEABA herba quæ graminis videtur species, in arenosis locis sponte luxuriat, & ultra tibie altitudinem assurgit, unico caule eoque duriore & fere lignoso, foliis oblongis Gladioli in modum nascentibus.

In summitate capitulo aspero instar aristæ Panici silvestris decoratur.

Facies hujus plantæ mihi diutius nota quam usus; quippe ab illis Incolis tantum mihi traditus, quibus Malvæ & Basourhinæ copia deest, quod earum emollientium herbarum vices suppleat, & eodem modo præparata & externe adhibita usus eisdem præstet: imprimis autem fomentis & lavacris ex illa confectis anum ex Tenesmo afflictam demulceat, magnumque illi solatium adferat.

CAP. CI.

De Ibipitanga, sive Ceraso Brasiliiana, ejusque qualitatibus.

IBIPITANGA, vel *Ubipitanga*, olim silvestris tantum, sed nunc ob usum in hortis Lusitanorum & Batavorum quoque excolta, merito inter Cerasos vel Prunos ob florum & fructuum similitudinem, referenda est: nisi quod truncus contortus in varios ramos hinc inde dispergatur. Foliis est saturate viridibus, ad quorum exortum flores albi quatuor foliolis constantes prodeunt. Unde fructus rotundus instar baccæ mori primo miniatus, mox lætius paulo rubescens & octoties profunde striatus, emanat; mensibusque pluviis potissimum maturefcit. Umbelico ex minimis foliolis congesto est præditus. Cuticula est tenui pulpa rubra admodumque succulenta, saporis calidi & subamari, cumque grato acore astringentis. Lapis qui continetur unicus, nucleum calidum & amarum habet. Fructus autem hi celebres, secundæ mensæ deliciæ non solum sunt, sed & ægris prodesse solent: ventriculum enim languidum mire reficiunt, flatu discutunt, nauseam stomachi reprimunt. Pectori denique, si cum paucis sacchari exhibeantur, solamen adferunt.

CAP. CII.

De Faniparandiba.

DE vulgari hac arbore in triviis notissima ne actum agerem, pauca addenda habeo, præter ea quæ à *Georg. Marcgravio* Fol. 109. sunt dicta. Ramorum hujus arboris paucitatem, foliorum frequentia compensat, quibus solis vis medicatrix, quantum hæc ænus constitit, insita est: nam flore licet insigni, pulcherrimo, suavissimique odoris, tum fructibus egregie copulatis pomi magnitudine, quibus nuclei splendentes inhærent, ornatur: nihil tamen Culinæ vel Pharmacopææ usui sunt. Folia autem hæc inordinate ramis ipsis annata, oblonga pedem ultra, nervo secundum longitudinem, multisque costis secundum latitudinem conspicuis, vel integra, vel confusa, hepatisque regioni applicata aliquandiu, durities & obstructions hypochondrii restituunt: eisdemque malis, si rite ex arte præparentur, atque in Apofemate exhibeantur, conducunt: ac proinde numero aperientium ascribenda sunt.

CAP. CIII.

De Globulo bovino, illiusque usu.

VARIÆ magnitudinis poma rotunda, in boum ventriculis reperta, laniones ad me deferre solebant. Quæ penitus examinans interius ex meris pilis bovinis artissime compactis constare comperi, & exterius glabra, nigra & dura pelle tegi. Unde crediderim boves sibimet, pruriente cute, dentibus pilos evellere, qui cum ab omaso digeri nequeant, in massam coguntur rotundam, quæ postea in pilæ majoris magnitudinem

excrefcit, unde anhelofi & quafi afthmatici diu incedunt: (ficut caprea quibus lapis Bezoar innafcitur) quod animadvertentes rufici, ne totius animalis jacturam patiantur, eos maclant. Ita ut hujus pomi conftitutio fit animalis deftitutio.

Barbari rafuram pilofam internè exhibent contra pertinaces alvi fluxus fanguineos. Externè emplaftra, ficut è pilis leporinis fieri folet, contra hæmorrhagias cum felici fuffeffu applicant. Ego hoc externum, quam illud internum remedium imitari malui.

C A P. CIV.

De Corallio abo Brafilie.

IN quibusdam Paranambuci locis juxta rupem illam *Reciffo* vulgo dictam, quando maris recessibus littus minus immerfum eft, infinitæ lapideæ excrefcentiæ, nunc arbufcularum, nunc Brafilicæ ciprinæ inftar factæ, in ipfo fundo, cœlo fereno confpiciuntur. Quæ pro diverfitate vel algæ, vel fungorum, plantarumque maritimarum (quibus Cryftalli more paulatim fingulis accessibus aqua falſa vi Solis agglutinatur) vario & miro naturæ lufu crefcunt, atque è fundo erutæ, mox duriffimæ, fi inſolentur in littore ſicco, niveique coloris fiunt. A Magnatibus in Hispania & Belgio admodum expetuntur, ut ædes & ſubterraneas cavernas illis exornent. Maris accolæ & piſcatores in uſum Medicum potius hoc Coralli genus adhibent, & rafuram ejus contra fluxus ventris & ruentes humores exhibent in diſcreta quantitate. Quamobrem ſi ex arte, ſicut officinarum Corallum, præparetur, iifdem uſibus eſt dicatum, nec dignitate multum illi cedit.

NE actum agerem circa eas plantas, quæ in hoc Americæ tractu ab Europæis nec facie nec efficacia differunt, ſed cum aliis mundi partibus communes exiſtunt, atque ab authoribus ſatis ſuperque ſunt deſcriptæ: finem operi ſum impoſiturus, ſi prius leviori penicillo & una fidelia earum quafdam uſuales & notiſſimas attigerim, atque in Syllabum cœgerim, ut ſunt *Mentaſtrum*, *Acetoſa*, *Aloë*, *Lilium*, *Sonchus levis*, *Cucumer Aſininus*, *Alkekengi*, quæ omnes ſilveſtres ſunt & qualitate Europæis ſimiles, gradu tamen illis cedunt. *Acorus*, *Malua*, *Althea*, *Titimallus*, *Centaurea minor*, *Filix*, *Portulaca*, *Polypodium* (fructui *Caraguata* ſupercreſcens) *Vrtica*, *Serpentaria*, *Liquiritia*, *Salvia Silveſtris*; pares gradus quaſi efficaciæ cum iis obtinent: *Soldanella* autem, *Perſicaria*, *Tamarindis*, *Blitum*, *Solanum*, *Ocynium ſilveſtre*, *Nymphaea*, *Artemiſia*, *Cucurbita dulcis & amara*, & alia Europæis dignitate facile ſuperant.

F I N I S.

I N D E X

R E R V M E T V E R B O R V M.

A.		C.		F.		
	Baremo temo arbor.	77	C aaapia herba qualitates.	90	Erva do Capitaon Lusitanis.	90
	Acaja arbor.	68	Caaataya herba.	110	Erva do Rato Lusitanis.	92
	Acain arbor, & illius fructus.	57	Caacica herba.	102	Erva de nossa Senhora Lusitanis.	94
	Acaricoba herba qualitates.	90	Caaco species.	117	Erva dos Cobres Lusitanis.	102
	Africa fluctuum vicissitudo.	3	Caajanduvan herba.	105	Erva do Bicho Lusitanis.	108
	Aguape Nymphaea species.	91	Caapeba herba qualitates.	94	Erva do Fgado Lusitanis.	112
	Aguaracuinha-acu herba.	109	Caapomonga herba.	105	Erva dos Feridos Lusitanis.	117
	Aguaracuiya herba.	108	Caaroba arbor.	70	Erva d'Empige Lusitanis.	119
	Aguaxima herba.	104	Cabureiba arbor, 57. balsamum.	ibid.	F.	
	Ahoay fructus venenatus.	49	Cacaboya serpens.	43	F Aisaons d'Empige Lusitan.	119
	Albaya planta.	117	Caiatia herba.	102	Febres continua in Brasilia,	15.
	Amenduiua radices.	93	Camara juba herba.	86	quotidiana rarissima.	16
	Ambaiba arbor.	72	Cambui myrtus silvestris.	82	Fedagoso herba.	109
	Ambua centipes hirsutus.	44	Caninana serpens.	43	Figuero d'inferno herba.	91
	Amongeaba herba.	120	Canna Indica.	116	Femina Brasilia sacunda.	7
	Ananas ejusque qualitates.	87	Canna silvestris, ejusque usus.	109	Fluxus ventris.	27
	Anda arbor.	72	Cannarum Sacchari cultura.	50	Fulgura crebra in Brasilia,	3
	Andira Ibaiariba arbor.	81	Caopia arbor.	60	Fungi Brasilienses.	47
	Angelin arbor.	81	Capiipuba herba.	102	G.	
	Anhuiba arbores.	98	Caraguata varia species.	111	G Arapa abusus.	25
Aninga frutex, 103. oleum.	104	Cara radix.	93	Gerycoroya arbor.	66	
Aninga peri herba.	116	Caranaiba arbor.	62	Globulus bovinus.	121	
Anta quadrupedes.	10	Cascavel serpens.	41	Gonorrhoea.	35	
Aquarum discrimen & usus.	11, 12	Catharri in Brasilia.	21	Guabi pocaiba arbor.	80	
Arabo serpens.	42	Cebipira guacu arbor.	78	Guajaba arbor.	75	
Aracaiba arbor.	74	Cerasus Brasiliiana.	121	Guaparaiba mange species.	114	
Araticu pana.	48	Chabecos morbus Lusitanis.	60	Guaiana-timbo.	115	
Arbores haud altas radices agunt in Brasilia.	5	Chalybis usus laudatus.	25	Guabiraba arbor.	73	
Arocira arbor.	64	China radices species.	99	Guety's arbores.	66	
Atia species.	69	Cholera morbus.	29	Gummi Ietaiba.	60	
Aurantiorum creber usus salubris.	10	Cipo de Cobras Lusitanis.	44	H.		
B.		Cobre de Cipo serpens.	42	H epaticus alvi fluxus.	31	
	B Acoba & Banana arbor.	75	Cobre de Veado serpens.	41	Herba casta, sive Mimosa.	48
	Balsamum Cabureiba.	57	Cobre de Corais serpens.	42	Herba limuginosa, ejusque usus.	113
	Banana arbor.	76	Cobre Verde serpens.	43	Hydropis consideratio.	26
	Basourinha herba.	110	Cocoeiro palma.	62	I.	
	Batata de purga Lusitanis.	93	Copaiba arbor, 56. oleum.	57	I aborandi herb. qualitates.	97
	Batata radices.	ibid.	Copuerucu insectum.	38	Iacape gramen junceum.	96
	Betigas Lusitanis.	34	Corallium album Brasil.	122	Iacuacanga qualitates.	98
	Betys, sive Betre.	88	Cotora rana.	46	Iamacaru planta.	99
	Bibora serpens.	43	Crocodylus.	43	Ianipaba arbor.	67
	Bicho morbus Lusitanis, 27, 32. vermiculus.	38	Cuapomonga secunda herba.	109	Ianiparandiba arbor.	121
	Boicinininga serpens.	41	Cucuracin serpens.	42	Iaracatia arbor.	100
	Boiguacu serpens.	ibid.	Cucurucu serpens.	41	Iararaca serpens.	42
	Boiobi serpens.	43	Cupouna arbor.	83	Iaya ab intermittenribus febribus immunis.	15
	Boitiapo serpens.	42	Curuimentos Lusitanis.	21	Ibarace arbor.	71
	Brasiliae aeris temperies, 1. situs, ibid.		Cururu-ape herba.	114	Ibipitanga arbor.	121
	anni tempestates, 2. serenitas, 3.		Cururu buso.	46	Ibirarema herba.	115
	aquoris facies, ibid. astus, 4. ejus Praefectura, ibid. Soli facies, ibid.		D.		Ibiboboca serpens.	42
	nemora & sylva, 5. salubritas & incolarum longavitas, 6. Medicina,		D iata Medicorum Brasiliens.	17	Ibijara serpens.	ibid.
	7. Incolarum diversitas, 8. animantia, 10. obsonium, 11. potus usitatus, 11. morbi, 12. prognostica, 14. Endemii morbi, 15. & seqq.		D umpploop Belgis.	28	Ibiracoa serpens.	43
			Dysenteria morbus.	30	Icicariba arbor.	59
		E.		Icica resina.	ibid.	
		E irirucu apes grandiores.	56	Icraiba arbor.	60	
		Eiruba Brasiliensibus apes, 55. eorum species.	56	Ijoja serpens.	41	
		Eixu apes minores.	ibid.	Iira Brasiliensibus mel silvestre.	55	
		Embira arbor.	71	Iiticu radix.	93	
		Empige Lusitanis.	37	Iito arbor.	79	
		Erva d'Amor Lusitanis.	105, 112	Inflammatio ani.	31	

INDEX RERVM ET VERBORVM.

<i>Inhamer radices.</i>	93	<i>Nhanduguacu araneus.</i>	44	<i>contra Luem Veneream, 35. contra</i>	
<i>Inimboja herba.</i>	95	<i>Niqui piscis venenatus.</i>	45	<i>Gonorrhæam.</i>	ibid.
<i>Ipecacuanha, ejusque facultates.</i>	101				
<i>Iupicay planta.</i>	119	O.		S.	
<i>Iupicanga China species.</i>	99	O		S	
<i>Iuqueri Planta.</i>	117	<i>Bstructio viscerum naturalium.</i>		<i>Acar Arabicum.</i>	49
<i>Iurepeba utraque.</i>	84	²³		<i>Salsa de Praya Lusitanis.</i>	103
<i>Iuricuara herbae facultates.</i>	102	<i>Oculorum vitia in Brasilia.</i>	18	<i>Sanguinis eductiones in Brasilia.</i>	16
		<i>Oppilatio Hepatis & Lienis.</i>	24	<i>Sape gramen junceum.</i>	96
K.				<i>Sarcasto Hispanis.</i>	3
K		P.		<i>Sassafras Brasil.</i>	98
<i>Lem Belgis spasmi species.</i>	19	<i>P</i>		<i>Scantamento Lusitanis.</i>	35
L.		<i>Acivira planta.</i>	117	<i>Scarificationes varia.</i>	16
<i>L</i>		<i>Paco caatinga.</i>	98	<i>Scolopendra venenata.</i>	44
<i>Amia piscis jecur.</i>	19	<i>Pagimirioba herba.</i>	86	<i>Scorbuti curatio.</i>	24
<i>Loco arbor.</i>	82	<i>Palmarum differentia.</i>	61	<i>Seren Lusitanis aura vespertina.</i>	9
<i>Lumbrici ventris.</i>	27	<i>Pao d'Alho Lusitanis.</i>	115	<i>Silva de praya Lusitanis.</i>	95
		<i>Pao molle Lusitanis.</i>	80	<i>Spasmus in Brasilia.</i>	19
M.		<i>Pao podre Lusitanis.</i>	35	<i>Stupor morbus Brasiliae.</i>	20
<i>M</i>		<i>Papula in Brasilia.</i>	37	<i>Subsolanus Brasiliae familiaris.</i>	1
<i>Achina Mandihoca Icon.</i>	51	<i>Paranambuco etymon.</i>	49		
<i>Machina Sacchari Icon.</i>	50	<i>Paratura herba.</i>	115	T.	
<i>Malua d'Isco herba Lusitanis.</i>	104	<i>Pe de Galinha herba Lusitanis.</i>	102	<i>T</i>	
<i>Mamanga frutex.</i>	84	<i>Pimenta da terra Lusitanis.</i>	107	<i>Ajaoba species.</i>	95
<i>Mandihoca historia.</i>	52	<i>Pindaiba arbor.</i>	71	<i>Tangaraca species omnes lethales, 47. earum descriptio & qualitates.</i>	92
<i>Mandihoca silvestris.</i>	55	<i>Pindaova arbor.</i>	61, 62	<i>Tangedor Hispanis serpens.</i>	41
<i>Mangues arboris varia species.</i>	113	<i>Pinhones do Brasil.</i>	83	<i>Tapia arbor.</i>	68
<i>Manaca frutex.</i>	183	<i>Piper longum Brasil.</i>	96	<i>Tapyracoana arbor.</i>	80
<i>Mangaiba arbor.</i>	76	<i>Pisces venenati.</i>	44	<i>Tapyrapécu herba.</i>	112
<i>Mangara penna herba.</i>	95	<i>Pluvialis temporis in Brasilia initium.</i>	2	<i>Tareyboia serpens.</i>	43
<i>Mangara brava herba.</i>	ibid.	<i>Pluviarum gutta magna in Brasilia.</i>	3	<i>Tenesmus morbus.</i>	28
<i>Manipuera succus Mandioca.</i>	48	<i>Potincoba planta.</i>	101	<i>Timbo herba.</i>	115
<i>Maribunda Lusitanis insectum.</i>	38	<i>Prolapsus cartilaginis mucronata.</i>	22	<i>Tipi frutex.</i>	ibid.
<i>Marigue insectum.</i>	ibid.	<i>Pucho tenesmus Lusitanis.</i>	28	<i>Teopos Grecis.</i>	19
<i>Masaranbiba arbor.</i>	120	<i>Pulgera herba Lusitanis.</i>	101	<i>Tunga insectum.</i>	38
<i>Mechuacan radix.</i>	93	<i>Purgandi methodus in Brasilia.</i>	17	<i>Tupaipi bulbosa planta.</i>	117
<i>Meeru herba.</i>	116			<i>Tupiecana herba.</i>	110
<i>Mellis silvestris consideratio.</i>	55	Q.		<i>Tupuraiba arboris flos.</i>	56
<i>Morbi contagiosi in Brasilia.</i>	34	<i>Q</i>		V.	
<i>Morborum origo in Brasilia.</i>	8	<i>Viya piper Brasil.</i>	107	<i>V</i>	
<i>Moscites Lusitanis.</i>	38	R.		<i>Mbu arbor.</i>	77
<i>Moucicu excrementum maris.</i>	44	<i>R</i>		<i>Venena à Barbaris excogitata.</i>	40
<i>Mucuna guacu faba.</i>	48	<i>Ecisso Brasilia.</i>	3	<i>Venenata animantia Brasilia.</i>	ibid.
<i>Muliebres morbi in Brasilia.</i>	32	<i>Remedia contra oculorum vitia.</i>		<i>Visqueira herba Lusitanis.</i>	105
<i>Munbucæ apes slavæ.</i>	56	<i>19. contra spasmum, 20. contra stuporem, 21. contra Catharos, 22. contra prolapsum cartilaginis mucronata, 23. contra obstructions viscerum, 24. contra oppilationem Hepatis & Lienis, 25. contra Hydropem, 26. contra Lumbricos, 27. contra fluxus ventris, 28. contra Tenesmum, 29. contra Choleram, 29. contra Dysenteriam, 30. contra fluxum alvi hepaticum, 31. contra inflammationem ani, 32. contra morbos mulieribus familiares, 33.</i>		<i>Vitis arbutina qualitates.</i>	113
<i>Mureci arbor.</i>	79			<i>Ulcera curatio.</i>	36
<i>Mundyguacu pinhones do Brasil.</i>	83			<i>Vrape guacu arbor.</i>	79
<i>Murucuja varia species.</i>	106			<i>Vrucatu planta.</i>	117
<i>Murucuja-miri.</i>	107			<i>Vrucu arbor.</i>	65
<i>Myrtus silvestris.</i>	82			<i>Vrurumbaba arbor.</i>	100
N.				<i>Vulnerum curatio.</i>	36
<i>N</i>				Z.	
<i>Arinari piscis.</i>	44			<i>Z</i>	
<i>Nhambi herba qualitates.</i>	89			<i>Abucayo arbor.</i>	65
<i>Nhambu-guacu herba.</i>	91			<i>Zamouma arbor.</i>	81
<i>Nhandi piper longum.</i>	96				

F I N I S.

GEORGI MARCGRAVI DE LIEBSTAD,
MISNICI GERMANI,
HISTORIÆ
RERVM NATVRALIVM
BRASILIAE,
LIBRI OCTO:

Quorum

TRES PRIORES AGVNT DE PLANTIS.

QUARTUS DE PISCIBVS.

QUINTUS DE AVIBVS.

SEXTUS DE QUADRVPEDIBVS, ET SERPENTIBVS.

SEPTIMUS DE INSECTIS.

OCTAVUS DE IPSA REGIONE, ET ILLIVS INCOLIS.

C V M

APPENDICE DE TAPUYIS, ET CHILENSIBVS.

IOANNES DE LAET, ANTVERPIANVS,

In ordinem digessit & Annotationes addidit multas, & varia ab Auctore
Omiffa supplevit & illustravit.

IOANNI MAVRITIO,
NASSAVIÆ COMITI,
TERRÆ ET OCEANI BRASILIENSIS
SUMMO PRÆFECTO,

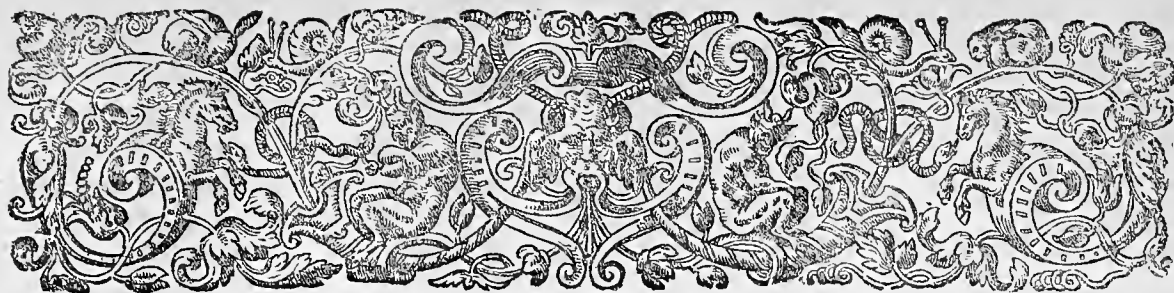
Q^vÆ

SUIS PER BRASILIAM PEREGRINATIONIBVS INDE-
FESSO STUDIO INQVISIVIT, ACCVRATE DESCRIPSIT,
ET QVORVM ICONES AD VIVUM IPSE FECIT, NO-
MINA APVD INCOLAS INVESTIGAVIT, ET QVÆDAM
CONVENIENTIA IMPOSVIT, FACVLTATES, QVANTVM
FIERI POTVIT, INDAGAVIT, ET IN HANC HISTORIAM,
IN OMNIVM NATVRALIS SCIENTIÆ STVDIOSORVM
ET ADMIRATORVM USVM DIGESSIT,

IN DEBITAM BENEFICIORVM MAXIMORVM AB IPSO
ACCEPTORVM AGNITIONEM ET GRATIARVM
ACTIONEM

DEVOTE OFFERT ET DEDICAT

GEORGIUS MARCGRAVIUS, DE LIEBSTAD,
Misnicus Germanus.

IOANNES DE LAET,
ANTVVERPIANVS,

AD

BENEVOLOS LECTORES.

GEORGIUS MARCGRAVIUS, Auctor hujus Historiæ, doctissimus & diligentissimus Rerum Naturalium investigator, Mathematicarumque scientiarum imprimis gnarus, cum hoc ageret, ut accuratam daret Descriptionem omnium Rerum Naturalium BRASILIÆ, ad quam eo animo erat profectus, (cum quibus reliquæ Americæ maximam partem congruunt, quanquam ibi, ut & in aliis orbis partibus, quædam peculiaria reperiantur) non ex aliorum relatione, sed propria & diligentissima inquisitione atque accurata observatione, multis itineribus propterea susceptis, non sine periculo, primo confuse illas descripserat & delineaverat, prout variis locis & temporibus sese offerebant, aut ad ipsum ab incolis afferebantur: deinde illas ordine suo disponere & ad suas classes referre cœperat: sed quia, præsertim in plantis, non uno tempore omnia sese exhibent, quæ ad plenam & perfectam earum descriptionem requiruntur, hinc factum est ut in aliquibus plantis, aut flores aut fructus & semina observare atque describere non potuerit, aut omissa postea supplere. Nam cum singulari studio de publico bene merendi (quod in admodum paucis reperias, siquidem plerique suas potius res curant quam publicas) è Brasilia se in Africam contulisset, ut ibidem simili diligentia res naturales indagaret & describeret, morte præventus fuit, neque potuit aut suo, aut aliorum desiderio satisfacere. Quum itaque illius commentarii ita indigesti atque imperfecti ab Illustri Comite JO. MAURITIO (cujus beneficio, favore, atque impensis hæc egerat) mihi fuissent traditi, obtulit se statim haud levis difficultas: siquidem Auctor metuens, ne quis ipsius labores sibi vendicaret, si forte quid humanitus ipsi accidisset ante quam ipse illos posset publici juris facere, bonam partem illorum, & quæ erant maximi momenti, characteribus quibusdam ab ipso commentis, exaraverat, quæ secundum alphabetum secreto relictum, primum enodanda & transcribenda erant, majori molestia, quam quis facile in alieno opere vellet sumere. Superavi tamen hoc fastidium, & laborem, quanquam alias satis occupatus, & simul dedi operam, ut singula ad suas classes venirent, & quam decentissimo ordine inter se componerentur, nam Auctor nullo servato ordine & herbas & frutices atque arbores inter se miscuerat, prout venerant ad manus: verum ab ipso omissa in Plantarum descriptionibus, quanquam multum operæ adhibuerim, supplere non potui, præter admodum pauca, quæ diverso charactere expressa inveniuntur, & quarundam plantarum icones, quæ deerant, quas ex herbis siccis ab ipso conservatis, delineandas curavi. Librum autem octavum quem Auctor tantum affectum reliquit, & pene nudos tantum titulos, concinnavi è variis schedis tum ipsius, tum aliorum, quas Illustr. Comes benignè cum variis Iconibus subministravit; & ob vicinitatem argumenti adjeci etiam brevem rerum Chilensium historiam, qualem nostrates dederunt, cum nuper illam provinciam lustrassent, & compendiosorem navigationem ad mare Pacificum invenissent. Denique addidi Annotationes perquam multas, præsertim ad illas Plantas, quas certo deprehendi etiam in Nova Hispania nasci, quarum descriptionem sumsi à Fr. Ximene: cujus historiam (quam idiomate Hispanico in Mexico edidit anno 1605, & inscripsit; *Quatro libros DE LA NATURALEZA, Y VIRTUDES DE LAS PLANTAS, Y animales que estan recebidos en el uso de Medicina en la Nueva España, y la Methodo, y correccion, y preparacion, que para administrallas se requiere, con lo que el Doctor Francisco Hernandz escrivio en lengua Latina*) jam dudum in Sermone Latinum transtuli, integrum

opus editurus, si Icones Plantarum, quas ille nullas, uti nec animalium, addidit, vel ex parte nancisci potuissem. In quem finem & multas herbas siccatas & in charta bibula compositas ex Americæ Insulis ab Amicis mihi mitti curaveram, & caperam ad Auctorem hunc nostrum mittere descriptiones Ximenis, ut comparatione facta despiceret num eadem in Brasilia nascerentur, quod in aliquibus bene processit, uti è sequenti Historia apparebit. Non dubito autem quin alii, quibus plus otii & scientiæ suppetit quam mihi, observaturi sint in Plantis & Animalibus multa convenientia cum iis quæ in aliis Orbis partibus reperiuntur, mihi per alias graviores occupationes non licuit operosius ista inquirere. Destinaverat autem Auctor noster operi suo præmittere, *PROGYMNASTICA MATHEMATICA AMERICANA, tribus sectionibus comprehensa. Prima sectio est ASTRONOMICA & OPTICA, omnium siderum Australium intra Tropicum Cancræ & Polum Antarcticum exstantium instaurationem: observationes varias & multas omnium Planetarum & deliquorum Solis & Lunæ, indeque exstructa singulæ: novas & veras Theorias inferiorum Planetarum Veneris & Mercurii, observationibus propriis superstructas: Refractionum & Parallaxium doctrinam, obliquitatem maximam Eclipticæ definitam, nec non aliqua de maculis Solis & varias raritates Vranicas alias continens. Altera sectio est GEOGRAPHICA & GEODÆTICA, longitudinum terrestrium doctrinam eorumque initium numerandi constituens, Terræ totius veram dimensionem ex observationibus propriis demonstrans, ac Antiquorum & modernorum Geographorum errores detegens. Tertia ex duabus antecedentibus exstructa, TABULÆ MAVRITII ASTRONOMICÆ. Etenim hunc titulum inter schedas illius inveni, sed tantum titulum, utrum opus absolverit, & quid illo factum sit, ignoro. Titulo autem huic subscriptum est; *opus desideratum à nemine adhuc tentatum, accedente munificentia Illustr. & Excellentiss. Herois J. MAVRITII NASSOVIE COMITIS, &c. Terræ & oceani Brasiliensis præfecti, Summi, Inchoatum Feliciter & iidem cum bono Deo post multos labores absolutum, in nova civitate MAVRICIA, sita in Brasilia America Australis regione, Auctore GEORGIO MARCGRAVIO de Liebstad Germano. Cæterum benevolos Lectores rogo ut hanc nostram qualemcunque operam boni consulant, Auctorisque manibus omnia bona precentur: & si quid aut corrigendum aut addendum noverint, candide imperitiant; non enim despero, si Deus mihi vitam ad paucos annos proroget, & bello in Brasilia finis imponatur, Historiam hanc magis perfectam fore, & iis qui bene de illa merebuntur, condignam gratiam redditam iri. Interea fruimini his quæ jam damus.**

S V M M A R I A LIBRORVM SEQVENTIVM.

LIBRO PRIMO *describuntur Herba, in quo sunt Icones sex supra octuaginta, Annotationes octodecim.*

LIBRO SECUNDO *describuntur Plantæ Fruticescentes, & Frutices; in quo sunt Icones novem supra triginta, & Annotationes undecim.*

LIBRO TERTIO *describuntur Arbores; in quo sunt Icones quinque supra septuaginta, Annotationes septendecim.*

LIBRO QUARTO *describuntur Pisces tam Marini quam Fluviatiles, atque item testacei: in quo sunt Icones sex supra centum, & Annotationes novemdecim.*

LIBRO QUINTO *describuntur Volucres; in quo sunt Icones quatuor supra quinquaginta, & Annotationes octo.*

LIBRO SEXTO *describuntur Animantes Quadrupedes, & Serpentes; in quo sunt Icones tres supra triginta, & Annotationes octodecim.*

LIBRO SEPTIMO *describuntur Insecta; in quo sunt Icones novem supra viginti, Annotationes octo.*

LIBRO OCTAVO *agitur de ipsa Regione, & de illius Indigenis & Incolis; in quo sunt Icones quinque & variæ Annotationes.*

APPENDIX *de Chilensibus, in qua sunt Icones duæ. Quæ partim è nostrorum Belgarum Commentariis, partim ex Auctore Italo est contexta.*

Denique in octo hisce Libris sunt Icones quadringentæ & viginti novem, maximam partem ab Auctore ipso accuratè delineatæ.

Errata quedam emendanda.

Quamquam diligens admodum cura adhibita fuerit, vitari tamen non potuit quin aliquot errata irreperent, quæ sic corrigenda sunt.

Pag. 8. l. 21. hepatici. p. 13. l. 34. *Hauhquilitl.* p. 16. l. 5. panthonici. p. 25. l. 23. corymbacei. pag. 57. l. 24. corniculati. p. 73. l. 34. aculeatos. p. 75. l. 1. tamen. p. 83. l. 33. *Peo de galinha.* lin. 49. *Engenho.* p. 104. l. 20. Jocara. p. 107. l. 18. *azeda.* p. 150. l. 42. *Bonito.* p. 180. l. 34. *pegador.* p. 271. l. 5. *pro* cum is *lege* omnis. l. 52. Vulgo alios è petra faciunt eosque, &c. p. 272. l. 4. cochlearium. l. 18. quemque corda. p. 278. l. 35. *pro* pene, *lege* pone. l. 46. ullum *pro* illud. p. 279. l. 17. Medicis. p. 280. l. 1. promoturi sunt. p. 281. l. 33. matri. l. 51. majoris. p. 282. l. 38. continentem. l. 46. Subsidio veniret. p. 285. l. 57. ipse vivit. p. 287. l. 36. Nentoques.

GEORGI MARCGRAVI HISTORIÆ PLANTARVM

LIBER PRIMVS,

Qui agit de Herbis.

CAPVT PRIMVM.

De variis Graminis speciebus.

RAMINIS, ut alibi, ita & in Brasilia varia reperiuntur species, quarum has ab Auctore nostro observatas & descriptas inveni.

Prima species. Caulis teres, tenuis, cavus, gramineus, in octodecim aut viginti digit. altitudinem assurgit, in medio habens nodum & inferius tres: superius autem supra nodum, unum folium acutum gramineum: in summitate caulis quinque aut sex spicas tenues, duos circiter digitos longas, crasso filo haud crassiores, coloris argentei, à quibus parvuli è cinereo ad purpureo-cæruleum colorem vergentes flocculi dependent, tremuli & qui vento abiguntur.

Secunda species. Vocari potest Gramen triangulare; caulem enim habet triangularem, quindecim, sedecim aut viginti quoque interdum digit. longum, supra terram longis angustis & venosis gramineis foliis præditum. In summitate caulis capitulum est quadrangulare, quasi è quinque glandibus compositum, magnitudine passulæ majoris, ad cujus latera quatuor foliola graminea extenduntur: ipsum capitulum odorem habet quasi chamæmeli.

Tertia species. Itidem caulem habet triangularem, circiter pedalem, atque juxta humum duobus aut tribus foliis oblongis gramineis vestitum. In summitate autem in brevibus petiolis, proveniunt sex, septem aut octo capitula alba, juxta se posita: quorum quodlibet circumstant sex foliola viridia acuta.

Quarta species. Ex radícula capillata multi prodeunt caules, teretes, tenues, Spithamam alti, ad terram unico foliolo gramineo acuto vestiti, è quo tanquam vagina prodit caulis. Summitatem autem caulis in orbem circumstant septem foliola, angusta, acuta, duos circiter digit. longa, viridia quidem, sed ad partem ab exortu interius albißima. In horum foliorum medio aliquot granula instar avenæ sibi invicem sunt apposita, in quibus semen latet. Caulis & folia pilis albis & mollibus vestiuntur.

Quinta species. Inferius triangulatum habet caulem, qui ad quatuor circiter pedum altitudinem assurgit: folia autem quatuor aut quinque, sesquidigitum fere longa, arundinacea: superius umbellas, multis acutis granulis, quasi Echinorum aculeis, onustas.

Sexta species. Gramen elegans plicatum atque miliaccum; in trium quatuor aut etiam quinque pedum altitudinem assurgit, ex radiculis filamentosis, arundinis modo: folia circiter unum pedem longa, eleganter plicata, viridia, figura pene ut palmæ nuciferæ junioris. Caulis superius fert spicam, circiter sesquipedem longam, milii spicæ similem.

Septima species. Gramen florens. E pilosâ radícula caules protrudit perquam multos, pedem aut sesquipedem longos, qui inferiori parte gramineis foliis vestiuntur. Quilibet autem caulis superius habet capitulum squamosum, splendens, coloris sublutescens è pallido, huic flosculus insidebat unicus, tribus foliolis luteis constans.

Octava species. Exiles radiculæ seu rectius filamenta emittunt quatuor aut quinque caules gramineos, angustos, circiter tres aut quatuor pedes altos. Quilibet autem caulis superius dividitur in umbellam, ut gramen cyperoides capitula squamata continentem.

Nona species. Gramen striatum simpliciter dici potest. Ex una enim radice quatuor aut quinque folia enascuntur & assurgunt in sex pedum altitudinem, similia gramine Hispanico striato, præterquam quod in medio folii tantum unica stria sit alba.

Decima species. Capûpuba Brasilianis: gramen plumeum: ad duorum aut trium pedum altitudinem assurgit, caule tereti, geniculato; foliis ad genicula plus sesquiped. longis; qui in summitate in viginti, viginti quatuor & interdum triginta tenuiores caules dividitur: quorum quilibet versus summitatem ad duorum, trium, quatuorve digitorum longitudinem, argentea vestitur panicula, quæ in medio semen gramineum continet. Caules egregie rufescunt.

Undecima species. Bicubitalem vel tricubitalem sortitur altitudinem; caule & foliis gramineis; panicula superius in duodecim, quindecim aut plures divisa; quarum quælibet octo aut novem digitos longa, coloris obscure rufescentis.

Duodecima species. Foliis & caule quidem ut antecedens, sed panicula longiore & pene pedali, subtiliusque composita, atque coloris viridis.

Decima tertia species. Iacape Brasilianis, Lusitanis autem corrupte *Sape*: Gramen juncum & tenue. Ex radícula geniculata, juncea, alba, assurgit ad trium pedum altitudinem; caule primum simplice instar culmi siliginis, tereti, qui postea finditur in aliquot folia graminea, angusta, in medio nervum album secundum longitudinem habentia: nullum habet saporem manifestum; nec florem fert nec semen. Valet contra serpentum morsus, hoc modo: si manus fuerit morfa, fiat post manum ligatura ex hoc gramine, venenum ultra non serpet.

C A P. II.

Filicis species, Trifolii species, Polipodium, Ononis.

FILIX *Brasiliانا*: in duorum, trium aut etiam quatuor pedum altitudinem assurgit, caulis quadratus, ex ruffo nigricans, splendens, lanugine ruffa obductus. Folia ejus alata sibi invicem alternatim opponuntur, quinque aut sex digitos longa. Foliola autem alæ sunt tenera, viridia, iridem alternatim opposita, in ambitu subtiliter serrata; in uno autem latere cuiusque folioli, pulvis secundum oram folioli in longum adpendet ruffus. Nascitur ubique in Mediterraneis.

Filicis an species? Planta caule lento, sarmentoso, rufescente, serpit atque fruticibus aliisque plantis se circumvolvitur: folia ad caulem alternatim sunt posita elegantissime dissecta, referentia dentatas illas texturas quas foeminae solent conficere. Nec florem fert nec semen. Copiose nascitur prope fluvium Capibaribi. Nascitur & alia species haud multum dissimilis in Insula Tamaraca.

Filix an Polipodium? Herba unico caule assurgens in trium circiter pedum altitudinem recto, continente folia indirecte sibi invicem opposita, seu potius alternatim posita, circiter quatuor digitos longa, angusta, acuminata, & in ambitu subtilissime serrata; atque postica parte secundum nervum in longitudinem ubique brunna aspergine variegata.

TRIFOLIUM species videtur Herba quæ copiose nascitur in *Sinu omnium Sanctorum*. Ex radice recta, paucis filamentis prædita, arbusculæ pene figura ad unius aut duorum pedum altitudinem assurgit, in multos ramulos expansa: suntque caulis ramuli lignosi, atque hinc inde acutis spinis muniti. In pediculis propriis, in quolibet ramulo tria foliola sibi sunt apposita more Trifolii. Hinc inde prodeunt in pediculis digitum longis flosculi ex viridi albi, magnitudine florum Anagallidis, subtilia staminula in medio habentes. Flosculos sequuntur siliquulae teretes, circiter duos digitos longæ, in quibus semen rotundum, referens limacis concham, coloris epatici. Quando semen est maturum, siliquulae sponte diffiliunt & effundunt semen. Herba odorem habet instar Foenugraci.

HERBA quæ passim in Brasilia nascitur, an Trifolium Americanum spicatum dici potest? Ex radice lignosa, lenta, gracili, aliquot assurgunt caules sesquidigitum circiter alti, qui unum atque alterum ramulum nanciscuntur. Caulis rotundus, pilosus & quasi geniculatus. Ad genicula autem in brevi petiolo, nascuntur juxta se tria folia, superius viridia, inferius pilosa & canescentia. Flosculos fert in spicam congestos purpurei coloris. Post quos proveniunt siliquulae compressæ, hirtæ, incurvatae seu lunatae, ut in herba quam vocant Ferro-cavallo, & quasi decise; nam maturæ in tot concedunt partes, quot grana continent seminis. Semen est magnitudine Sinapi, sed figura phascoli ex albo flavescens & punctum fuscum parvulum loco hili habens, sapore quasi pisi. Inter eundem hæ siliquulae facillime vestibis adhærescunt: ideoque Lusitani vocant hanc herbam *Amores*.

POLYPODIUM Brasilianum & radice VIII. aut IX. digit. longa, nodosa, digitum crassâ subruffo musco obducta; interius ex albo flavescens, saporis subdulcis cum quadam austeritate,

tate, succulenta, ascendit caulis tres aut quatuor pedes altus, striatus, contortus niger aut ruber, qui in summitate multa habet folia, trina sibi directe vel alternatim opposita, quatuor circiter digit. longa, plus digit. lata, late viridia, mollia, nervo obscure ruffo secundum longitudinem: juxta quem in utroque latere inferiori quadruplex series punctorum pulveris lutescentis è ruffo conspicitur; & inter punctula à nervo per latera transversim multæ tenues venulæ virides.

ONONIS non spinosa & floribus luteis. Multi caules teretes, lenti, pilosi, ex una radice enascuntur longi, partim humi procumbentes, partim surrecti, ad tactum quasi pinguiusculi seu glutinosi; è quibus hinc inde alternatim & quasi se amplecterentur in exortu prodeunt ramuli, quos eodem modo, hinc inde petioli breves complectuntur, atque quilibet tria foliola, quidam etiam tantum unicum continentes: suntque foliola oblonga, angusta, nervo secundum longitudinem & venulis obliquis inferne prædita, & leviter pilosa. Flosculos ex sinu prodeuntes fert luteolos Ononidis modo.

CAP. III.

Arundines & Cannæ.

IATABOCA Brasilianis dicta Silvestris Arundinis est species, in viginti aut plurium pedum altitudinem excrefcit, & anterioris brachii acquirit crassitudinem, medullosa, & exterius

coloris è viridi subflavescentis: ramos autem habet alternatim oppositos & in iis ramulos ad eundem modum, diniduum pedem plus minusve longos, solitarios vel plures, & usque ad octo, juxta se proxime positos: ramuli autem circa exortum spina muniuntur: in ramulis folia sunt alternatim posita, in quolibet septem, octo, vel novem, graminea angusta, acuminata, atque late viridia, quatuor aut sex pedes longa. Nec florem fert nec fructum. Magnum autem impedimentum objicit hæc planta viatoribus, siquidem paucis mensibus vias obturat,

celeriter crescens & recrefcens abfciffa. Cæterum ufurpatur ab Indigenis pro lignis ad parietes ædium: excavatur etiam atque impletur aqua à viatoribus ad itinera agenda per loca deferta & inaquofa.

V V B A Brafilianis dicta, Nafthos Græcis, *Arundo Sagittaria*: itidem in viginti aut plurimum pedum affurgit altitudinem. Caudex illius rectus, inferius ad trium aut quatuor pedum altitudinem quali lignofus & durus, reliqua parte fpongiofus & lævis: inferius albicantis flavi coloris, fuperius plane viridis. Crassities ejus inferius quatuor aut quinque digitorum; fuperius digitum auricularem æquat. Verfus inferiorem partem habet folia quali convoluta, fuperius recta & plane lævis, arque ex hac fiunt fagittæ. Caulis habet interdum unum atque alterum ramm. Tredecim aut quatuordecim pedum altitudine à terra, per trium circiter pedum longitudinem, veftitur foliis arundinaciis, anguftis, & pene fex pedes longis. Supra horum foliorum finem circiter duos pedes, rurfus lævis eft & fine foliis.

M E E R V Brafilianis dicta,

Canna Indica Car. Cluf. Rar. pl.

Histor. lib. iv. cap. 54. in octo

aut decem pedum affurgit alti-

tudinem, caule arundinofa, fuc-

culento, viridi, digit. craffo;

quem per intervalla ambiunt

folia folitarie pofita quatuor

aut quinque digit. etiam fefqui-

pedem longa, decem aut unde-

cim digitos lata, fimilia foliis

Paco. Superius habet caulis tres

aut quatuor ramos, qui multos

ferunt flores, tribus foliis lingui-

formibus constantes, circiter

duos digit. longis, erectis, quæ

circumdantur ab aliis foliis acu-

minatis & convolutis, in medio

autem funt duo angufta, paulu-

lum contorta, atque in horum

medio adhuc unum folium in-

ftar ligulæ, habens ad latus fla-

men fufcum in quadam promi-

nentia. Flos eft inodorus, co-

loris ignei. Post flores fequitur

fructus, nimirum corpus ob-

longum, teres, in tres exedras

extuberans, echinatum, inftar

fructus Ricini, coloris viridis, at

ex parte rubefcentis: quum vero

femen intus maturum eft, tunc

nigricat: dividitur interius in

tres cellulas, habens in qualibet,

ut plurimum, duodecim grana

feminis, magnitudine piforum,

rotunda, lævia, nigra, & durif-

fima: malleo contufa continent

intus duriffimam fubftantiam

albam, quæ cavitatem intra fe

habet inftar vitri vinarii & in cavitare illa corpusculum inftar vermiculi cafei, ex quo pro-

germinatio fit, ex hoc femine vulgo corollæ precariæ fiunt. Radix humanam crassitiem ac-

quirit, longa, fplendide ex albo flavefcens, inftar cepæ squamas habens ruffas, atque fuccu-

lenta: per intervalla autem hinc inde habet tubera feu prominentias faftigiatas, unde no-

vos profundit caules, nam perennat hæc planta.

Annotatio. Hæc Planta ut bene obfervat Car. Clufius loco ab Auftore citato hycmem

noftam ægerrime admodum patitur, diligentia tamen haud difficulter etiam in nofta Ba-

tavia confervari interdum poteft, & vidimus utramque fpeciem nonnunquam florentem, at-

que radice fe propagantem, fed ante primum frigus in hypocauftum transferenda eft, nam

frigoris

frigoris impatientior est. Observat autem doctissimus & diligentissimus auctor, è vetustis stolonibus cum marcescentes in vaporario præscinduntur, lacrymam exstillare albam, Tragacanthæ æmulam, subdulcem & lentam; atque in ipsis foliis etiam senescentibus existit tenue

quoddam excrementum nitri sapore. Quo nomine, inquit, veteribus dicta sit hæc planta, me ignorare fateor ingenue.

Reperitur & alia species prioris speciei Meeru similis figura, colore foliorum & venis, sed flos variat: folia quoque sunt angustiora, magis acuminata, ac ut plurimum circa inum caulis erumpunt ex vaginis: in medio assurgit caulis ferens aliquot flores paulo majores quam prioris: constat autem flos tribus cochleari-formibus (pura Lusitani) foliis, tres digit. longis, incurvatis, in quorum medio adhuc angustum foliolum, sesquidigit. longum, instar cuspidis directe extensum. In postica parte floris, post tria illa majora folia, itidem talia foliola duo mucronata exant, ita ut totus flos octo constet foliis, & adhuc in medio, more Gladioli, staminulum flavum, extremitate sua fuscum obtinet. Flos inodorus & flavus. Semen & radix ut prioris. Nigritæ comedunt radicem.

Annotatio. Audio Plantam

hanc jam & semen suum maturasse in Horto diligentissimi Botanici Henrici Munting M. D. Groningæ, unde spes est illam magis familiarem cœlo nostrati sensim futuram,

C A P. I V.

De Camaris variis.

C A M A R A Brasilianis; diversæ ejus reperiuntur species: *Camara tinga* & *Camara flore albo*: utraque autem fruticescit.

Camara flore rubro: caulis hujus hirsutus in multos expanditur ramos: folia habet serrata, menthæ crispæ similia, sed magis splendentia, leni hirsutic prædita, & ad tactum mollia, bina sibi invicem ubique opposita, quodlibet brevi pediculo insidens. In extremitate ramorum, uti & ad exortum foliorum ad caulem proveniunt oblongi pediculi aliquot juxta se positi, multos flosculos habentes rubros. Post flores sequitur uvula, baccis plena viridibus, magnitudine baccarum Sambuci: & uvula cum baccis similis est fructui Chamæpericlymeni Car. Clusii Rar. Histor. lib. 1. cap. 38. Flos insignis odoris: & ipsa herba superat odore Mentham.

Huic plane similem speciem inveni ad ripam Fluvii S^ti Francisci, excepto colore floris, qui plane flavus erat.

Camara flore albo: caule lignoso, duro, quadrato, hispido, in duorum aut trium pedum adsurgit altitudinem, atque in multos expanditur ramos; partim etiam caules longi in terram procumbunt, serpentes cum suis ramis. Folia autem habet rugosa, hirta & ad tactum dura, in ambitu serrata, splendentia, saturate viridia, bina semper sibi invicem opposita, & ad exortum ramorum sparsim. In extremitate autem ramorum & summitate caulis umbellatim proveniunt flosculi parvi, instar florum Lychnidis chalcedonicæ, coloris candidi seu lactei, suavis odoris. Tota planta odorem habet fere instar Menthastræ.

CAMARA VVBA Brasilianis, in eximiam altitudinem adfurgit, caule hirsuto, nodoso. Folia quoque hirsuta & ad tactum aspera, in ambitu serrata, urticæ foliis similia, inæqualis magnitudinis, bina semper directe sibi opposita.

In extremitatibus ramorum enascuntur flores, magnitudine florum Bupthalmi, egregie lutei, novem foliis constantes, & in medio umbilico magno, luteo, cui admixta staminula nigra, odoris quasi medii inter urticam & mentham.

Planta ad tactum plane glutinosa sentitur.

Post flores sequitur semen oblongum, nigricans, ut in cichorejo.

ANNOTATIO.

Icon quam hîc damus, quamquam illam acceperimus cum adscripto nomine Camara uuba, potius videtur alterius Camaræ de qua ante Author; nam manifeste baccas pro fructibus representat; cum huic tribuantur semina oblonga instar cichorei; quod hîc monendum duximus, ne quis erret.

Cæterum hæc videtur illa planta quam Fr. Ximenes scribit à Mexicanis vocari *Tomatzitxicaztli*, quæ species, inquit, est urticæ, atque in molem humanam adolescit; folia habet succida, grandia & plena spinis & villis, caules læves & blancos, flores luteos. Nascitur locis calidis & frigidis Provinciæ Mechuanæ & alibi: saporis est amari, cum quadam acrimonia, temperie calida & sicca. Decoctum spissatum curat ulcera vetera, & lenit dolores capitis, si illa abluatur.

C A P. V.

Aguara ponda. Iacua acanga. Caacica. Innominatæ duæ.

AGVARA PONDA Brasilianis, Myouros sive Myrrus, Belgis Rattensteert: in sesquipedalem aut majorem quoque altitudinem assurgit, caule geniculato, tereti, viridi: ad singula autem internodia folia habet quatuor, quinque aut plura, angusta, serrata, & fastigiata, viridia, inæqualis magnitudinis. In summitate caulis spicam unum pedem longam, teretem, undique flosculis eleganter cœruleo-violaceis plenam, coloris ut violæ martiæ nostratis: quilibet flosculus constat quinque foliolis subrotundis, ac integer flosculus non male refert violam martiam, ac paululum quoque ejus odorem. Radix illius recta, mediocriter crassa, & multas parvulas radículas adjunctas habens adhæc filamentosa.

Reperitur & alia præcedenti plane similis, nisi quod spica florum lata est, cubicis foveis insignita loricam representans, viridis: ex foveis autem illis prodeunt flosculi cœrulei ut in altera specie, quam descripsimus.

IACVA ACANGA Brasilianis, *Fedagozo* Lusitanis, species est Scorpioeidis. Assurgit in duorum

duorum aut trium pedum altitudinem, caule hirsuto, piloso, multis ramis prædito: folia bina

sibi opposita cum aliis parvulis habet, vel etiam quandoque solitarie posita, suntque corrugata, similia foliis Scarleæ, raris pilis vestita, oblonga.

In extremitatibus superiorum ramorum enascitur spica decem aut duodecim digit. longa, in qua unicus ordo flosculorum, coloris è luteo & cœruleo mixti: quilibet flosculus autem figuram habet parvi calicis: extremitas spicæ curvata solet esse instar floris vulgaris Scorpioidis.

Post flores sequitur semen milii nostratis similitudine, flavum, triangulare, & circa extremitatem acuminatum, figura pene fagopyri, sed fusci coloris.

Radix pedem aut sesquipedem longa est fere recta; pauca aut nulla filamenta habens, cortice fusco, intus alba, lignosa ac lenta, sapore subdulci sed parum manifesto.

Reperitur & alia species plane prioris similis, nisi quod paulo major sit quo ad caules. Radix eadem est, folia autem paulo molliora, spica quoque ut in priori incurvata, flosculi albi seu lactei, quinque foliolis constantes.

Semen denique rotundum, non triangulare ut in priori.

Annotatio; Non invenio has species Scorpioidis hætenus à Botanicis esse descriptas.

CAACICA Brasilianis, *Erva de Cobra* Lusitanis; ex radice parvula fi-

lamentosa multi proveniunt caules juxta se, semipedem aut etiam pedem longi, ex viridi rufescentes, paululum hirsuti, & unius digiti intervallo habentes nodos; & ad singulos no-

dos duo folia subtiliter serrata, apposita, magnitudine & figura æmula foliis Veronicæ, aliquantum hirsuta, superne viridia, inferne albicantia. Inter folia ad nodos multi prodeunt flosculi viridis coloris cum aliquantillo rubore mixti, in umbellam compositi. Tota planta fundit lacteum succum. Præsentissimum est remedium contra serpentum morsus herba hæc contusa & imposita. Valet etiam ad alia vulnera.

Planta (quam Auctor non nominat) ex radícula alba, multis filamentis prædita, protrudit unum aut duos cauliculos, teretes, virides, ramosos, hinc inde foliolis vestitos instar sinapi. In summitate cauliculi enascitur longa spica flosculorum albissimorum, tantæ magnitudinis, quantæ Acetosæ minimæ. Post flosculos sequitur semen ex fusco cinereum, rotundum, mediæ magnitudinis inter semen sinapis & papaveris, hirsutum, ad tactum ut capitellum herinacei. Tota planta septem aut octo digitorum altitudinem acquirit.

Planta (cui Auctor nomen non apposuit) ex radice brevi, multis filamentis prædita, emittit novem aut decem caules, teretes, rufos, unum vel duos pedes altos, qui folia opposita sibi habent, figura foliorum salicis. In summitate caulium & ramo-

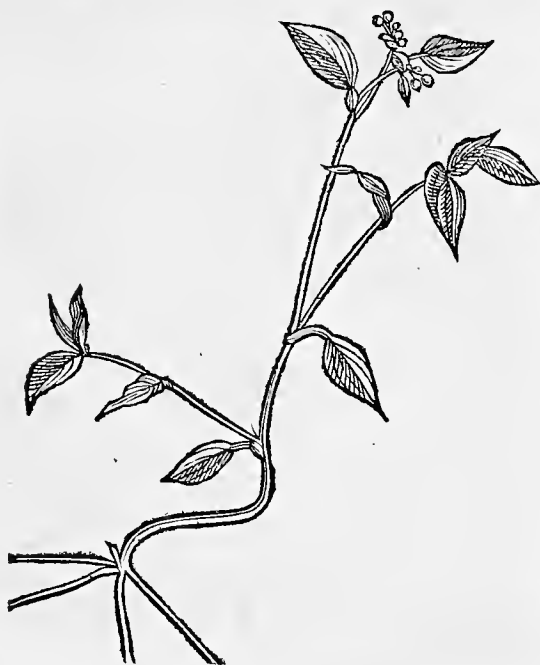
rum

rum prodeunt flores albi, longis pediculis innitentes, quatuor circiter digit. longis, similes plane floribus Tanaceti, sed vix sextam partem æquantes. Bini flosculi juxta se positi, in proprio singuli pediculo in caule quovis & ramulo inveniuntur. Caulis lentus & succulentus.

C A P. VI.

Plantæ innominatæ duæ. Caapotiragoa.

PLANTA hæc (*quam auctor non nominat*) in pedalem atque etiam majorem excrefcit altitudinem, caule nodoso partim incumbente terræ, partim se surrigente: pars quæ terræ

incumbit crebras agitradiculas. Distant nodi circiter trium digitorum intervallo, ex quibus prodeunt folia, unum aut duo minimum digit. longa, nervo & quinque aut sex venulis secundum longitudinem, ut in Plantagine, superius viridia, inferius parum cinerescientia. In summitate caulis duo folia parva sibi applicata inveniuntur, figura conchulæ quam miscellam vocant, ex quorum medio flos enascitur eleganter cœruleus, foliis tantum duobus obrotundis constans, aliquot staminula habens cœrulea, flavis apicibus. Tota planta Gentianam aliquo modo representat.

Radix teres, tenuis, longa, sine fibris, hepatici coloris.

Reperitur & alia planta habens flores instar Loti tetragonolobi, folia oblonga, caulem crassum, striatum, paulum hirsutum, multis ramulis præditum.

PLANTA (*quam Auctor non nominat*) caule lento, anguloso, ruffo, serpit, & trium aut quatuor digitor. intervallo, in pediculo digitum longo, tria semper folia sibi apposita habet, quinque aut sex digitos longa, in ambitu ferrata, late viridia, nervo & venis obliquis conspicuis prædita.

Ad pediculum foliorum alius pediculus quinque aut sex digit. longus provenit ruffus, qui umbellam habet instar Sambuci, flosculis minimis, qui nullis foliis constant: in totum sanguinei elegantissimi coloris; quilibet eorum figuram habet rhopali quo leprosi mendicantes circumcursant.

CAAPOTIRAGOA Brasilianis: ex radice longa contorta, lenta, exterius fusca, intus candida, multi enascuntur caules quadrati, duorum aut trium digitorum intervallo geniculati, octodecim, viginti, & interdum plures digit longi, qui partim terræ

incumbunt, partim se surrigunt. Ad singulos autem nodos annascuntur duo, tria vel quatuor folia,

folia, figura & magnitudine hyssopi, inæqualis tamen magnitudinis. Quidam etiam caules hinc inde ramulos protrudunt ad nodos, eodem modo foliis vestitos. Caulis autem, ramuli, & folia sunt pilosa, viridia, incana.

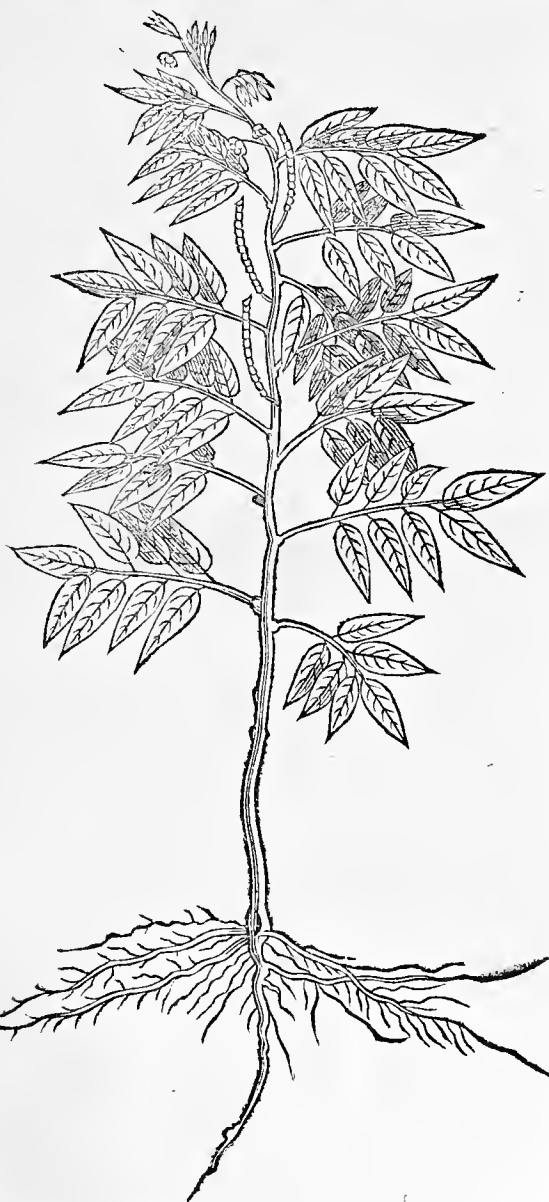
In summitate caulis & sesquidigitum sub ipsa, & tali intervallo rursus versus inferiora, verticillatim enascuntur flosculi, globuli luforii magnitudine, plurimi, albi, quatuor foliolis constantes: & prope quemlibet verticellum flosculorum bina foliola hyssopi æmula. Post flosculos capsulæ rotundæ striatæ sequuntur, magnitudine myrtillorum, in quibus semen continetur: *cujus formam Auctor describere omisit*. Planta hæc salsi est saporis & proinde Kali geniculatum seu vitriaria potest appellari. Frequens est in locis arenosis maritimis, in mediterraneis autem nequaquam reperitur.

Reperitur & alia ejusdem species, cujus caulis lignosus, etiam partim terræ incumbens, partim surrectus. Folia autem Rosmarini æmula ad genicula caulis consistunt: atque ibidem flosculos habet multos, congestos, candidos, in capitelli figuram circa caulem.

CAP. VII.

*Paomirioba. Innominata. Micambe. Tareroqui. Ivapecanga
seu Sarcaparilla.*

PAIOMIRIOBA, orobus Brasiliensis mihi flore Loti luteo. Ex unica radice multi prodeunt caules, circiter tres pedes longi, lignosi, virides, nodosi, in multos ramos divaricati, qui è nodis prodeunt: in quolibet ramulo octo vel novem folia, nimirum quatuor vel quinque paria sibi invicem opposita, plane similia orobi pannonici Car. Clusii Rar. Histor. Lib. VI. cap. 44. in extremitate ramorum enascuntur flosculi, quinque foliolis constantes, plane similes illius orobi pannonici, sed omnino lutei.

Flores sequuntur siliquæ, quatuor, quinque, sex aut septem digitos longæ, teretes, paulum compressæ, haud crassæ, incurvatæ ut ensis polonicus: quæ per maturitatem fiunt fuscæ, & sponte rumpuntur, atque effundunt semen rotundum, latiusculum, compressum, fuscum, paulo majus lentibus. In qualibet siliqua quinquaginta & interdum paulo plura semina continentur. Toto anno floret & fert semen.

Aqua distillatur ex hac planta, quæ usurpata, comminuit & expellit calculos vesicæ.

Radix longa, recta, multa superius habens filamenta, flavi coloris.

Radix contra venena: folia contra *Bichos de Cu*: semen cum aceto contra impetiginem valet: stranguriæ quoque radix medetur.

Planta quoque contusa & calide applicata laterum doloribus auxiliatur.

ANNO TATIO. Natæ nobis aliquoties plantæ hæc è semine ex Brasilia missa, sed nunquam floruerunt.

P L A N T A (cui neque nomen dat neque Iconem, ita ab ipso describitur) è radice proveniunt aliquot folia, viginti aut paulo plures digitos longa, lacte viridia, splendentia, ad tactum mollia, figura foliorum majoris Lapathi, nervo crasso in medio secundum longitudinem, multangulari, venis vero transversim eminentibus. Inter hæc folia assurgit caulis teres, digiti minoris crassitie, & duarum spithamarum longitudine, in quo julus spithamam longus, coloris

loris ut julus juglandis, verum quinque aut sex digitos crassus: videturque quasi compositus ex quadratis gemmis, quarum quælibet in medio punctum habet brunnum; subsequente tempore hæ gemmæ prodeunt (etiam planta evulsa & in cubiculo appensa) & cum prodierunt ad tertiam digiti partem, sunt elegantis brunni coloris; dehinc amplius se produnt & reliqua sui parte sunt coloris eximie incarnati, cum paululo brunno superius. Fructus ita integer cum prodiit, tribus subtilissimis filis quasi pilis appendet: interius autem habet pulpam candidam & nucleum in medio.

M I C A M B E Angolensibus, (*& ut videtur ex Africa in Brasiliam translata*) in pedalem circiter altitudinem assurgit caule tereti, contorto, quem circumdant foliola parvula, & hinc inde ramuli circiter duos digitos longi, quorum singuli sustinent flosculos ex albo subluteos; sequuntur dein siliquæ incurvatae, obrotundæ, teneræ, in quibus multum seminis nigri, rotundi, majoris quam papaveris. usurpatur à Nigritis in cibis.

A N N O T A T I O. Missum nobis hujus Plantæ semē è Brasilia aliquoties, nomine *Mosambes d'Angola*, quod & feliciter pullulavit, & præsertim æstate hujus anni cło IO c XLVI. non modo folia & caulem produxit, sed & floruit liberaliter, & semen tulit, quod tamen à levissimo frigore, initio Octobris, cum ipsa planta corruptum fuit. Est autem elegantissima planta; foliis similibus pentaphyllo, flosculis singularis conformationis sed minutis admodum: siliquis contortis; sed cum in eo essem ut iconem fieri curarem, præter expectationem periit.

T A R E R O Q V I Brasiliensibus, *Matapasto* Lusitanis, species est Payomiriobæ ejusdem figuræ & cadem radice, caule, ramis: flore quoque eodem sed paulum minori, eadem dispositione foliorum & ejusdem coloris. differt tamen foliorum figura: nam hujus sunt digitum aut paulo plus longa, figuræ ovalis, ad exortum suum angustiora, superius viridia inferius nonnihil incana; nervo secundum longitudinem & venis obliquis prædita. Post solis occasum folia sua componit & quasi marcessit, mane iterum explicat. Semen rotundum, nigrum, minutum & multum diversum à semine Payomiriobæ.

A N N O T A T I O. Et hujus plantæ semen sæpius è Brasilia ad nos delatum, sed non tam feliciter pullulavit quam payomiriobæ, ut differentias harum plantarum non licuerit liquido observare.

I V A P E C A N G A Brasiliensibus, *Sarcaparilla* Hispanis. Caulis sarmentoso, lignoso, lento, viridi serpit, aculeos seu spinas hinc inde habente acutas. Folia solitaria, quinque, sex, vel etiam duodecim digitos longa, exterius acuminata, & tres, quatuor aut quinque digitos lata, ubi latissima; in quibus tres nervi insigniter conspicui secundum longitudinem tendunt, transversim autem multas minutas venulas habet vario flexu discurrentes; exterius dilute, interius virent saturate. Ad quemlibet cujuslibet folii pediculum (qui brevior) duæ claviculæ prodeunt lentæ, longæ, quibus aliis plantis se firmiter annectit,

Flores fert racematim: sequuntur dein baccae, primo virides, mox cinnabriae, ubi autem maturuere, nigrae, rotundae, magnitudine mediocrium cerasorum: quaelibet in umbella consistit seu proprio breviori pediculo, quorum pediculorum decem aut duodecim uni longiori insident. Baccae autem rugosae ut cerasa siccata. Intus continent unum aut duos lapides albo-flavos, duros, in quibus durus albicans nucleus. Datur & alia species hac validior. Vide Monard. cap. xxii.

ANNOTATIO. Fr. Ximenes. Mexicani vocant *Mecapatli* nobilissimam illam plantam quae Hispanis dicitur *Sarcaparilla*, cujus in Nova Hispania plures reperiuntur species, quas hic ordine recensemus. Prima est quae passim nascitur in Hispania & praecipue in agro Hispanensi, in campis & vallibus, quam quidam Botanici referunt ad Smilacem asperam, quae à Dioscoride describitur: haec reperitur haud longe à Mexico in pago S. Fidei, juxta fontem cujus aquae suavissimae & saluberrimae per aqueductus in civitatem deducuntur; itemque in *Tzompango* & Provincia Hondura, unde potissimum infertur Europae; de cujus figura nihil attinet dicere, quia Dioscorides exacte illam describit, neque illius facultatibus, quas obtinet eandem cum ceteris speciebus; licet Dioscorides nihil dicat de illius temperamento, neque virtute qua provocat sudores & tollit dolores juncturarum atque aliarum partium, multasque alias sanat infirmitates graves ac pene incurabiles; sed solum explicet illius vim qua resistit venenis & inter alexipharmaca numeratur. Est itaque haec planta species *Sarcaparillae*; licet Hispani, qui nunquam adierunt Americam, non patiantur id sibi persuaderi, neutiquam tamen negabunt qui illam comparaverint cum ceteris speciebus novi orbis, quanquam Americana non producat semen: verum haud insolens homines fastidire nota & peregrina atque longius petita admirari & magni facere. Est frigida & sicca, licet non omnino carcat partibus calidis & subtilibus, quibus mover sudores & corroborat calorem ventriculi (& licet alii hoc negent) mundat renes & ureteres: Sanat morbos chronicos. Variarum & multarum sunt opiniones de exhibendi modo, quas omnes hic referre nimis longum foret; solum monebo quomodo simplex decoctum fiat ad ordinarium potum, credo enim vix ullam domum sine illo reperiri: Sume unciam unam *Sarcaparillae* recentissimae, siquidem facile potest haberi, & divide illam & conscinde minute & cum quatuor azumbris (id est, octo sextariis) aquae tantisper ebulli donec quarta pars consumatur; reliquum bibitur ordinario. De liquore, quem solent praeparare non pauciores sunt opiniones, verum essem author iis qui in America *Sarcaparillam* sunt usurpaturi, ut utantur succo è recentibus radicibus expresso, (siquidem ubique sunt obviae) quatuor unciarum quantitate singulis vicibus; observavi enim mirabiles effectus, tam in lue venerea, quam in aliis morbis, & credo nullum magis salubre medicamentum posse reperiri. Ex Clus. edit. cap. xxi. Doctor Monardes in priore parte sui operis describit syrupum è *Sarcaparilla* compositum cum aliis simplicibus, quem longe utilissimum esse saepe deprehendi, fit autem ad hunc modum: *Sarcaparillae* unciae duae minutim concisae: *Guajaci* triti quatuor unc. *Zizipha* sex & triginta, pruna passa xxiv. utraque officulis repurgata: florum *Boraginis* semuncia, violarum tantundem: pugnus hordei mundati & fracti: in sex aquae sextariis lento igne coquuntur ad quatuor sextariorum consumptionem, exprimuntur valide & colantur: & decem hujus decocti uncias, admiscetur una syrupi violati. Calidus mane & vespere sorbendus datur, eodem servato ordine, qui solet in ejusmodi portionibus observari, sudorem si quis subordiat detergendo. Conceditur ab initio efus pulli gallinacei exigui, & servatur idem ordo qui in usu *Guajacan*, & bibunt aquam aut decoctum simplex quod modo descripsimus. Ea ratione curatur omne genus morbi gallici, atque aliae etiam infirmitates, quae usu *Guajaci* aut *Chinae* curari solent. Fit & alius syrupus, hoc modo: *Sarcaparillae* octo unciae concisae & contractae in octo aquae sextariis ad sex consumptionem coquuntur; in binis qui supererunt sextariis, sacchari librae iv. injiciuntur, fitque syrupus ut moris est. Hujus unciae tres mane & totidem vespere sumuntur; prandium esto è cibus boni succi, cena sobria, potus ex aqua *Sarcaparillae* simplici. Eo utantur donec absintus sit, quo tempore ad sua negotia peragenda egredi non verabitur. Curat hic syrupus plerosque è morbis supra dictis sine molestia.

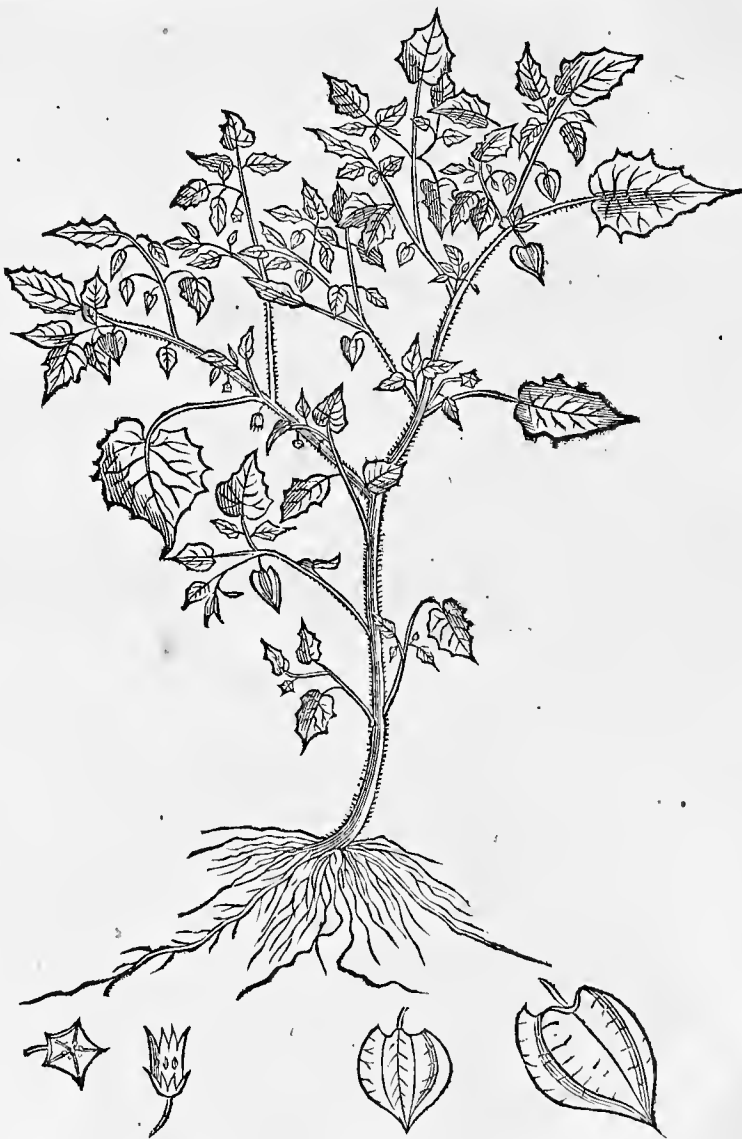
Idem Ximenes; de specie *Sarcaparillae* quam vocant *Quauhmeatl*. Incolae *Tanguitlan* vocant hanc herbam *Cocozcapatli* sive *Cocozticpalancapatli*, Mechoacani *Tzhuatzoz* quae est species *Sarcaparillae* peregrina; habens radices furculosas, è quibus saliant caules volubiles, cum horridis spinis & multis capreolis, folia ejus sunt similia ocymo acuminata & currata cum certis levitatibus & nervulis qui discurrunt per longitudinem; nullum fert semen; pollet eisdem facultatibus quibus ceterae. Reperitur ad radices Vulcani haud longe à pago *Atlalaluca* omnino similis planta, verum radices sunt tenues & fibrae graciles. Sunt qui omnes has plantas referendas putent ad species *Chinae*, verum quia radices plurimum differunt, magis credendum est sui generis esse plantas, licet figura foliorum, caulium volubilitate & ca-

preolis convenient. Sunt frigida & sicca omnes, & licet non omnes adstringant, sunt tamen utiles contra dolores juncturarum & alios quosvis natos è lue venerea: & ad sudores ciendos: inveterata ulcera sananda, & morbos pertinaces & chronicos; adversus vitia quæ nervis accidunt; pluresque infirmitates, ut vulgo jam notissimum est. Idem Ximenes: Quau-timecapatli illa species, cujus radices in Hispaniam transferuntur, fert folia grandia figura cordis, caules volubiles & spinosos, radicem furculosam, fructum producit nullum: obtinet multos capreolos, qui illi ex omnibus partibus nascuntur. Nascitur in campis Totoppec & Mizitlan, verum optima creditur quæ provenit in Hondura, & potissimum infertur Europæ.

C A P. VIII.

Camaru. Inimboy. Altheæ species. Cararu. Sempervivum marinum bacciferum. Icip. Perexxil.

CA M A R V planta dicta Brasiliensibus; Solani vesicarii est species. Ex radice parva, alba, multis filamentis circumdata, nascitur caulis satis crassus, quadrangularis, nodosus, viridis, pilis albis vestitus, qui in multos se expandit ramos itidem nodosos, qui & ramulos profundunt, ut plurimum binos sibi appositos: ad nodos folia nascuntur duo vel tria, dilute viridia, ad tactum mollia, longis pediculis innitentia; figura cordis, crasso modo in ambitu dentata, similia foliis nostratis solani vesicarii. Ad exortum foliorum in proprio pediculo, ex thecula rotunda prodeunt flosculi parvi pallide flavi, unica quidem parte constantes, sed in quinque angulos expansi; intra florem sunt quinque maculae obscure purpureæ quasi ungues, & quinque staminula itidem purpurea. Quidam flores tantum quatuor angulos habent, & totidem maculas. Flosculi se claudentes stellam quadrangularem vel quinquangularem exacte referunt. Post quos sequitur fructus pallide flavesceus, cerasi magnitudine, folliculo inclusus modo nostratis Halicacabi fructus; nimirum pentagono, turbinato, cujus anguli lincis purpureis intexti. Pediculus fructus haud ita longus & itidem purpureus. Fructus comeditur & est sapore fere ut nostras Halicacabus. Herba cocta servit lavandis cruribus.

IN I M B O Y Brasiliensibus; spina illa quæ fert lobos illos echinoides Car. Clusio memoratos: in cynosbathi magnitudinem excrevit; caudex & ramuli pleni spinulis hepatici coloris, lignum autem intus medullosum instar sambuci. Habet in quolibet ramo multos ramulos directe oppositos; in ramulis porro folia itidem opposita à quatuordecim ad viginti in uno ramulo, qui inter quodlibet par foliorum duobus munitur aculeis. Sunt autem folia late viridia, splendentia, fere cylindracea, & unum circiter digitum longa. Flores fert in spicam congestos luteolos. Hos sequuntur lobi spinosi, hirsuti, coloris, cum maturuerunt, hepatici, in quibus singulis continentur duo globuli durissimi, cinerei coloris, glabri & splendentes, qui quassato lobo strepitum edunt: nucleus interior ex albo flavus, amari saporis, instar Lupinorum. Lobus autem per maturitatem dissilit & effundit globulos.

A L T H E Æ

ALTHEÆ species. Caulis rectus, teres, uno latere rufescens, ad duorum aut trium pedum affurgit altitudinem, ramis multis hinc inde explicatis; folia singulatim posita in pediculo tres aut quatuor digitos longo, in tres vel quinque lacinias secta, crassè in ambitu serrata, nervis & venis rufescentibus, superne saturate viridia, inferne incana, hirsuta & ad tactum mollia. Ad caulem prope exortum foliorum & in summitate caulis & extremitatibus ramorum provenit flos egregie incarnatus, constans quinque foliis, stamineque in medio incurvato. Florem sequitur semen, nimirum tot triangulares, hispida, adhaerentes capsulae grysei coloris, juxta se in orbem posita, quot folia flos habuit: in quibus semen triangulare, subrotundum, & figura lunæ gibbæ, coloris grysei, magnitudine farris.

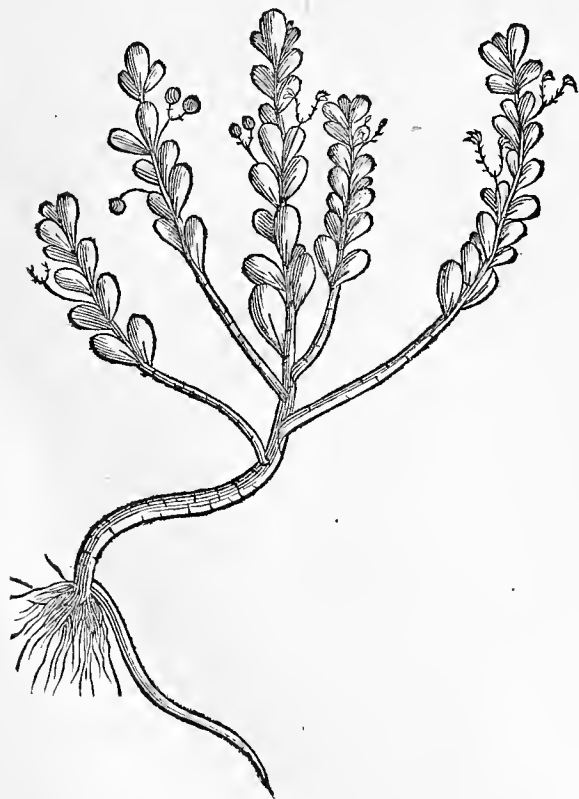
CARARV Herba dicta Brasiliensibus, Lusitanis *Bredos*, est species Bliti. Ex radice alba, satis crassa, multi prodeunt caules, ab uno ad quatuor pedes alti, cum foliis similibus Blito, quæ interdum quasi farina videntur aspersa. In summitate fert flosculos, virides spicatim congestos ut in Blito. dehinc semen provenit minimum, instar seminis papaveris minoris, rotundum, paulum compressum, nigerrimum, splendens, pellicula gryseo fusca inclusum.

Herba oleris loco coquitur ut Beta aut Atriplex, estque boni saporis & cito mollescit cum coquitur.

Annotatio. Fr. Ximenes scribit in Nova Hispania reperiri multas species Atriplicis, tam silvestres quam hortenses, quas Mexicani generatim vocant *Hautiquilitl* & Hispani corrupto nomine *Quilites*; & studiose admodum colunt in suis hortis, præsertim quam vocant *Tlapalhuahquilitl*, quæ radicem habet grossam, brevem, fibrosam; caules rossos, folia oblonga & per interna serrata, ejusdem coloris, quæ cocta manducantur & sunt grati saporis, addito oleo & aceto.

An sempervivum marinum bacciferum? In sesquipedalem aut majorem altitudinem assurgunt multi caules, digitum crassi, lignosi, fragiles, teretes, foliis circumcincti, eo modo quo Brassica solet aut potius Portulaca: quæ sunt egregie viridia, crassa, succulenta, figura foliis Portulacæ similia, verum longe majora & magnam Acetosam æquantia. Inter folia in singularibus pediculis prodeunt flosculi, quinque foliis constantes, uno latere in ambitu ferratis, albi coloris, figura caryophyllorum. Flores sequuntur bacca, magnitudine olivæ, nigra, splendentes, succulentæ, carnem habentes instar nigrorum cerasorum, multam; & nucleum in medio instar pruni, nullius apud incolas usus.

Radix longa, recta, uno latere multa filamenta coacervata habens, lignosa, albicans, sed intus subflava.

ICIRO Brasiliensibus, cujus multæ sunt species: circumvolvit se arboribus. Lignum ejus lentum, vimineum, cortice cinereo: folia dilute virentia, hinc inde in ramulis posita, cõspicuis venis transversim prædita, quatuor circiter digitos longa, acuminata. In ramulorum extremitatibus multi prodeunt flosculi, constantes quinque foliolis albis, deorsum incurvatis; in medio autem habent multa staminula coloris lutei, odoris sunt suavis. Post flores sequitur fructus, quem tamen ab Authore nostro descriptum non inveni.

Annotatio. Dubito an hæc planta sit eadem cum *Aparagua* quam Fr. Ximen. ita describit. Radices agit longas & per intervalla tuberosas; è quibus saliant multi caules, qui subeunt arbores & eisdem se applicant: fert folia instar aurantiæ mali, flores albos & minutos, fructum nullum. Decoctum radicum haustum mitigat dolores è lue venerea natos; & est utile contra impeditam movendi facultatem.

PEREXXIL Lusitanis; *Criethmum* marinum non spinosum posses vocare: semipedales aut paulo longiores caules adipiscitur; teretes, nodosos, rufescentes, partim humo incumbentes, partim nonnihil se erigentes. Ad singulos nodos duo aut quatuor folia habet, hisopi æmula, sed crassiora ac nonnihil carinata, opposita. Superius autem capitulum oblongum sive ovale est, album ut in Trifolio fere, pro flore, habens in se aliquot staminula parvula crocei coloris.

Planta est succulenta. Folia & breves ramuli decerpti ac parum cocti superfuso aceto tanquam muria, condiri & servari possunt, & quando libet, cum carnibus aut piscibus edi. Bene sapiunt ac magni æstimantur à Lusitanis: excitant enim appetitum, movent urinam & aperiunt viscerum oppilationes.

PLANTA (cui *Auctor* nomen non adscripsit) trium pedum altitudinem acquirit; multos caules ex una radice protrudens: qui crassi, intus medullosi, uno latere fusci, altero Virides, alternatim proveniunt ramuli & folia, sex, septem & octo digitos longa, læte viridia, acuminata, splendentia, paulum rugata, in ambitu minimis dentibus serrata. Flores enascuntur in pediculis duos digitos longis, figura cornu venatoris, plus duorum digitorum longitudine, eximii rubri coloris, intus cavi: ex concavitate autem prominet stamen ex albo incarnatum, habens apicem magnum, fuscum, pilis albis. Post flores sequuntur poma rotunda,

striata ut poma Amoris, intus distincta ut capita papaveris, semen quoque minimum & fuscum continentia.

CAP. IX.

Ambuyaeumbo. Caacica seu Pheps major. Marrubrum. Innominata. fetica. Ipecacoantia.

AMBUYAEMBO Brasiliensibus; Herba scandens, quæ aliis plantis & fruticibus se circumvolvitur, caule suo sarmentoso instar Clematidis. Hinc inde ad caulem enascuntur

folia unum atque alterum, in quorū medio pediculus longus continens folium folitarie positum, sunt autē folia figura cordis, lata, nervo crasso in medio & venis obliquis decorata, dilute seu fere pallide viridia (quasi paulum albedinis viriditati esset admixtum.) Hinc inde quoque fert florem egregiæ & pene mirabilis structuræ; habet enim figuram ventriculi humani, & est magnus, quippe longus absque processu & caule sex digitos fere. pediculus floris curvatus est, spithamā longus, viridis & striosus, repræsentans dextrum seu interius orificium ventriculi humani, pylorum dictū; ab alia extremitate processū habet quatuor digitos longum, figura colli cygni ele-

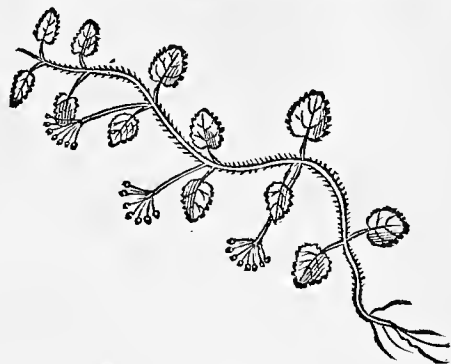
vati, sed in extremitate retrorsum inclinatum, repræsentans orificium sinistrum ventriculi seu superius cardia dictum. Secundum longitudinem autem processus ille superius apertus seu fissus est. Ventriculo huic adnectitur seu desuper incumbit tenuis membrana obrotunda, duplæ latitudinis quam Imperialis, innumeris venulis rubris varie intertexta haud male referens hepar humanum ventriculo incumbens. Totus flos coloris ex albo flavescentis, venis rubro-purpureis, majoribus secundum longitudinem, minoribus secundum latitudinem, intertextus, & inter venas quasi rubro purpureo punctulatus: nullius tamen est odoris manifesti.

CAACICA (alia tamen ab illa quam Auctor ante descripsit) Brasiliensibus, Peplis major flosculis albis. Ex radice alba, lignosa, lactescente, paulo majori semipede, multi prodeunt caules, teretes, nodosi, virides, uno latere rufescentes multis ramis donati, qui partim humi jacent, partim stant erecti: ad nodos caulium, & in ramulis bina folia opposita reperiuntur, in ambitu subtiliter serrata; ramulorum paulo minora lris quæ ad caules. In extremitate caulium & ramorum multi nascuntur flosculi subtilissimi, albi, quatuor foliolis constantes: quos excipit triangularis capsula, in qua semen (quod Auctor non describit.) Tota planta copiose lactescit, quod lac commendatur à Lusitanis ad oculorum rubedinem & dolorem auferendum. Vide Carolum Clusium Rar. Historiar. libro. VI. capite XI. & Dodon. libro XII. capite XVI.

MARRUBIUM; (quomodo hæc planta à Brasiliensibus appelletur ab Auctore notatum non inveni.) Planta hæc in duorum aut trium pedum altitudinem assurgit, caule striato, nodoso, leniter hirsuto: ad singulos nodos ramuli tres aut quatuor proveniunt; ut & folia; quorum antiquiora similia sunt Marrubii pannionici Car. Clusii foliis, in ramulis autem junioribus Marrubii vulgaris.

Fert flosculos verticillatim positos, cœruleos, tribus foliolis constantes. Quodnam semen subsequatur ab Auctore proditum non inveni. Tota planta suavissimum odorem Marrubii spirat, & ad tactum est glutinosa.

Planta hæc (cui Author nomen non adscripsit) caule quadra-

to, piloso, partim serpit, partim assurgit, bina folia sibi opposita habens, longo pediculo innitentia, urticæ æmula, dentata, sed obtusiora in extremo ambitu. Ad singula paria pediculorum foliorum, alius pediculus longus exit, capitulum habens onustum flosculis oblongis galeatis, saturate purpureo-brunneis: saturatioribus quippe violis martiis, odoris fere ut Camaratinga.

IETICA Brasiliensibus; Congensibus *Quiquoaquianputu*, Lusitanis *Batata*. Caule farmentoso, lento, viridi, tenui, super terram serpit, semper nova filamenta ingerens terræ, ex

quibus novæ radices generantur. Vnius aut duorum digitorum intervallo distant pediculi in caule ab invicem, quorum quilibet duos, tres, quatuorve digitos longus, in exortu incurvatus, folium sustinens figura cordis, ut vulgo pingitur, vel etiam ad latera auriculas habens ut Ieticucu. Folia sunt dilute viridia superius & inferne quasi canescentia. Nec florem fert nec fructum, sed transplantatur scindendo in talcolas radicem & imponendo terræ, ita enim copiosissime augetur. Radices multas agit unus caulis, varix figuræ; quædam enim quatuor, quinque, sex digitos longæ, instar rapi crassæ, quædam rotundæ, aliæ alterius figuræ: colore sunt

sunt exterius albo flavescente, interius albissimo: præbent de se succum lacteum. Coquuntur aut sub cineribus assantur, suntque optimi saporis & præferendæ nostris rapis. Batata recens contusa & affusa paucula aqua atque macerata, seipsam fermentando, fit potus, quo Brasilienses utuntur. Quædam sunt rubri coloris per totam substantiam, ac coctæ tingunt manus cæruleo: Cuticula est obscure rubra; cultro concisa nigrescit instar atramenti scriptorii.

IPECACUANHA Brasiliensibus, ex radice spithamæ longitudine & ampliori, flexuosa, nodosa seu geniculata, multis filamentis lateralibus prædita, quæque corticem habet sub-

ruffum instar Tormentillæ, interius autem alba est, ac in medio habens medullam, à qua reliqua substantia viridis radicis detrahi potest, medullaque removeri; progeneratur unus aut alter caulis semipedalis aut paulo longior, teres, lignosus, lentus, coloris cinerescens; partim terræ incumbens, aliasque radices agens, partim surrectus. In uniuscujusque hujus summitate sex, septem aut octo, ut plurimum, folia insident, modo Herbæ Paris, superius saturate viridia, inferius dilutiora, nervo uno secundum longitudinem & multis venis transversis prædita instar foliorum Lupini, ad tactum ut folia Asari, sed molliora. E medio foliorum in proprio pe-

diculo enascuntur decem, duodecim aut quindecim flosculi in capitulum congesti, parvuli, albi, quinque foliolis constantes & totidem staminulis albis. Post flores sequuntur totidem baccae brunnæ seu saturate laccæ coloris, magnitudine cerasi sylvestris: bacca continet intus pulpam albam, succulentam cū duobus granis seminis duris, flavescentibus, lenticularis figuræ.

Radix effossa in umbra non Sole siccare debet, recens ut & siccata superamari saporis pungit linguam sua acrimonia, proinde calidam in secundo gradu & siccam judico. Facultatem habet abstergerendi, meatus expurgandi ac infarctus exsolvendi.

Amat planta humidam sylvas & in hortos translata nullum sumet incrementum, quia amat sylvestria. Vfus radicis, dragma una aut altera contunduntur, ac in poculo vini aqua mixti per noctem macerantur; mane leniter ebulliantur ac percolentur, bibit æger, per vomitum & secessum purgat, & non solum in dysenteria, sed etiam in affectibus ventriculi datur optimo successu. Quo autem recentior est radix eo fortior. In quibusdam plus superne quam inferne purgat.

CAP. X.

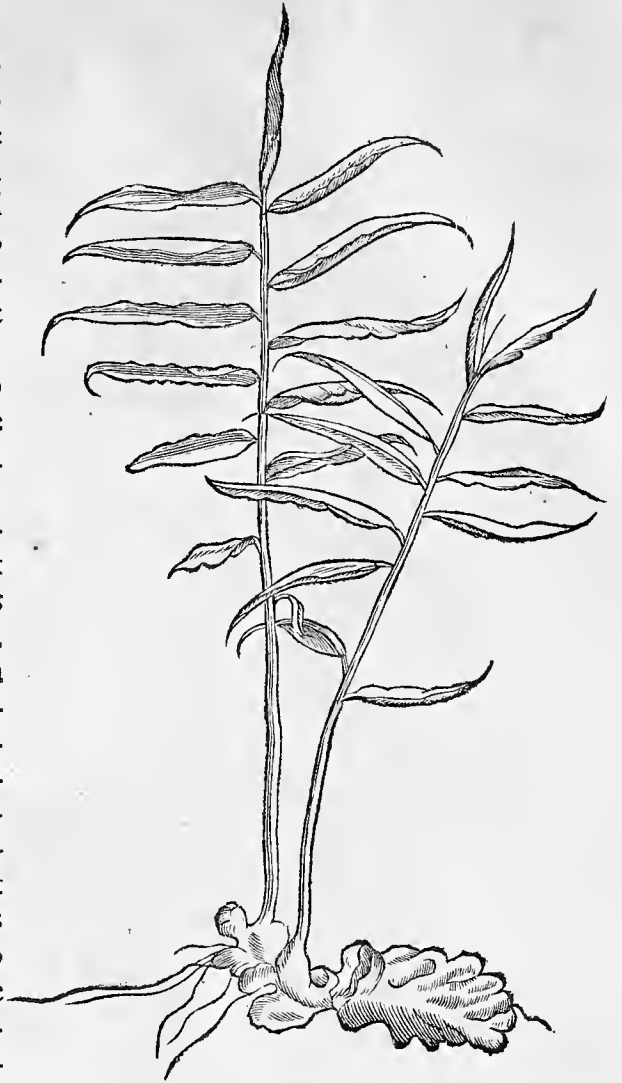
Zinziber. Mucuna. Imominatæ. Ibatî.

ZINZIBER (quæ planta non videtur Brasiliæ naturalis sed ex India huc traducta) caule haud crasso assurgit in pedalem aut etiam sesquipedalem altitudinem; folia habet xiphii seu gladioli, minora tamen, qualis & caulis. Radix non est similis Iridi neque crescit tali modo; sed ad quindecim, sedecim, plures paucioresve digitos continuæ crescunt, quæ dein-

de fractura distinguuntur, alioquin constituentes radicem planam latam. Recens est exterius coloris instar lythargyri auri: intus vero flavescit; viridis saporis est fortioris quam siccata quæ ex India affertur, quæ ætate corrupta; nostra hæc optima est. Quando cum caule & folio transplantatur, folia decidunt & post trimestre demum spacium nova generantur; ideo sine caule sola radix plantanda, nam facile crescit. Habui interdum integram radicem parieti appensam, quæ ibi progerminavit ad duorum digitorum longitudinem. Februario & Martio terræ commisi & item egregie caulem & folia protulit. Magna quantitate hic saccharo conditur.

ANNOTATIO. Vide Garziam ab Horto lib. 1. cap. xli. Aromaticum Histor. & quæ Car. Clusius & Vir doctissimus apud eundem de hac planta annotavit.

Fr. Ximenes. Quod Mexicani vocant Chil-ti, Orientis Arabes, Turcæ & Persæ dicunt *Ginzibit*, officinæ *Ginziber*: duæ autem illius reperiuntur species; quarum una dicitur mas, altera foemina. Mas habet folia magis aspera quam Gingiber & crassiora, verum ejusdem figuræ: radicem quoque majorem & crassioram, saporis acris & aliquantum amari: usurpatur adversus affectus ventriculi & intestinorum è causa frigida; contusam & irrigatam oleo è Coco applicant parti dolenti, est singulare remedium: prodest itidem adversus potiones venenatas, & cum oleo jam dicto mixta imponitur vulneribus venenatis, eaque sanat; dicitur majoris esse efficaciam quam foemininum. Indigenæ Philippinarum faciunt ex illo vinum quoddam medicatum.

Foemina est vulgare Gingiber: herba est duas tertias partes ulnæ longa, habens radices plenas nodis & tuberibus, atque decussatas, è quibus enascuntur caules similes cannis, cum foliis longis & angustis, similes Lilio, & in summitate eorum capitella, haud dissimilia Stæchadi. Nascitur pene in omnibus Americæ provinciis ubi seritur & propagatur tam per semen, quam per vivam radicem: nam quod sponte nascitur vile est. Colitur autem in solo pingui & bene stercoreato atque culto, sub umbra arborum: in terris calidis mense Martio, dividuntur radices in partes pollicis magnitudine, quæ distantia quinque aut sex digitorum, in scrobes altas singulæ disponuntur & terra opertæ statim rigantur, & postea bis singulis septimanis; ubi autem prodierunt diligenter mundandæ sunt & solum sarriendum, ne detrimentum capiant: radices quotannis colliguntur ubi folia aruerint, quod fere fit initio Januarii: demitur autem exterior cortex & conjicitur in muriam, & hora aut sesquihoriorum maceratam exponunt Soli tantumdem temporis; tum sub tecto super stercas collocatur donec omnis humiditas fuerit consumpta, nisi forte opus fuerit iterum aut tertio exponere Soli.

HERBA (*cui Auctor nullum nomen adscripsit*) in duorum aut trium pedum altitudinem assurgit, caule lignoso, tereti: radice lenta, alba, filamentosa. Caulis autem in ramos se pandit, qui alternatim opposita habent folia alata, unum, duos aut paulo plus digitos longa; nimirum quælibet ala continet duodecim aut plura paria foliorum viridum, similium foliis Herbæ Vivæ. Ad quemlibet exortum alarum prodit flos brevi pediculo innixus, luteus, quinque foliis constans, quorum duo reliquis minora, sine odore. Post florem sequitur siliqua compressa, duos aut tres digitos longa, semen continens ut in Herba Viva.

HERBA (*cujus nomen Auctor noster non prodit*) in novem aut decem digitorum altitudinem assurgit, instar arbusculæ in multos ramos expansa. Folia fert alternatim sibi invicem opposita & Rorismarini foliis similia, sed inodora: flosculos superius in ramulis albos, parvulos, Polygonatæ amulos & eodem modo dispositos, radix tenuis, albicans.

MVCVNA Brasiliensibus: caule sarmentoso, satis crasso, lento, altas ascendit arbores & implicat seramis: in quolibet pediculo duos, tres aut quatuor digitos longo, tria ubique folia

folia sibi invicem apponuntur, phaseolorum more, oblonga nimirum tres aut quatuor di-

git. nervo & venis obliquis prædita, superius saturate viridia, inferius albicantia & subtilissima lanugine ad tactum sericum æquantia. In pediculo tres quatuorve digit. longo, qui superius in plures breviores dividitur, proveniunt flores quatuordecim aut sedecim juxta se, calicibus insistentes instar siliquarum pisi: figura floris est quasi duæ siliquæ pisi apertæ, una alteri inferta essent: nam quinque foliis constat flos quilibet, quorum quatuor duos digit. singula longa, quintum unum digit. sine odore, coloris flavi; in medio stamen fistulosum pallidum, superius multipliciter divisum in fila, quorum quodlibet apicem habet fuscum.

Flores sequuntur siliquæ, spithamam longæ aut etiam longiores, tres digitos circiter latæ, exterius rugosæ, utpote setis pungentibus, ruffis, præditæ; quæ non solum adhærent & pungunt, sed etiam pustulas ardentes excitant, quæ vix octiduo sanantur & insignem excitant pruritum: siliquæ maturæ exterius nigrescunt & aperiunt se atque dissiliunt: interior earum superficies est instar matris perlarum, alba, splendida & quasi polita: in qualibet continentur ut plurimum tres phaseoli orbiculares, compressi, coloris luridi, cum semilunari macula nigra in uno latere,

maiores verticello. Floret plerumque mense Junio & Julio. Fructus cum siliquis convenit cum anagyride Car. Clusii Rar. Plantar. Histor. pag. 93.

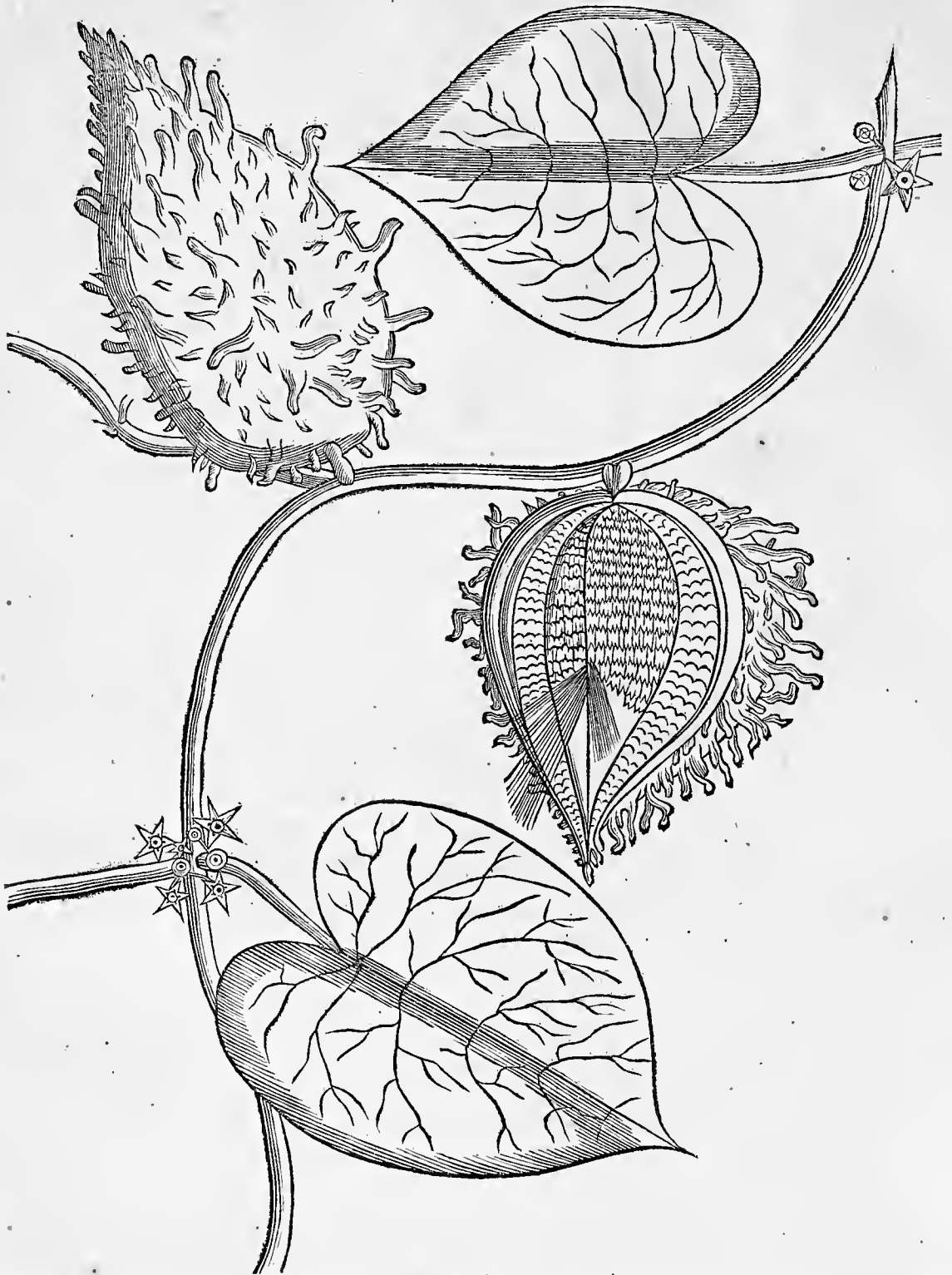
ANNOTATIO. Fallitur Auctor quod judicet cum fructu Anagyridis convenire, ut ex comparatione liquido apparet. Meminit autem hujus fructus Clusius Lib. II. Exoticorum cap. XI. & scribit se lobos recentes accepisse è Pernambuco Macouna appellatione insignitos; seque phaseolos terræ commisisse quorum unus tantummodo germinaverit, & in binorum cubitorum altitudinem excreverit: sed, inquit, quum serius germinasset, ad frugem pervenire non potuit & præmatura hyems corrumpit antequam ullum Floris etiam rudimentum dare posset.

Herba hæc (cui nomen Auctor non adscripsit) humi serpit caule cavo, qui hinc inde folia obrinet in longis pediculis posita, cordis figura atque Smilacis æmula. Flos albus, magnus, instar orbis mensarii minoris, uno tenui folio constans, in quinque angulos expanso, substrata pallida stella quinquangulari. Sine odore est, nec lactescit hæc planta.

HERBA (quam Auctor non nominat) longe serpit caule suo sarmentoso, cinereo, paulum piloso; qui duorum circiter digitorum intervallo folium habet brevi pediculo insidens, quatuor plus minusve digitos longum, figuræ cylindræ, nervo secundum longitudinem & venis aliquot obliquis conspicuum, pallide viridis coloris. Prope quodlibet autem folium exoritur brevior pediculus, sustinens tria foliola figura cordis, quibus insidet flos campanulæ figura, albus, & in medio sex stamina alba habens, apicibus umbræ coloris. Nigræ Angolenses hic vescuntur foliis & floribus.

IBATI Brasiliensibus, planta caule sarmentoso, exterius cinereo, interius viridi, spongioso, longe humi serpit, aut aliis plantis se implicat. Folia semper fert bina in suis pediculis sibi opposita, figura cordis quando vetustiora, oblonga cum juniora, mollia subhirsuta, exterius

paulum incana. in caule quoque multos ramulos surrectos solitarios, cum similibus foliis appositis. Flosculos fert copiosos ad cujuslibet folii pediculum, vario numero, sine propriis

pediculis: quilibet autem constat quinque foliolis & stellam quinquangularem apte representat: in medio habet obtusum stamen, haud elevatum, cum coronula quadam: totus est pallide luteus, interius umbratus, inodorus. Hinc provenit fructus oblongus, ovalis, in extremitate acuminatus, magnitudine ovi gallinacei aut anatini, ex viridi subflavus, quando maturus, habens corticem crassiore aurantiis, exterius multis prominentiis instar aculeorum præditum: fundit de se succum lacteum, glutinosum, ita ut glutinis loco fungi possit: maturior aperit se, ac interius semina oblonga, nigra, insigni ordine disposita habet: quodlibet autem granum seminis habet floccum quasi è pluma, coloris argentei splendidissimi. Hi flocci in extremitate fructus interius etiam junguntur, & superior pars cavitatis fructus monstrat semina, inferior floccos illos argenteos, jucundo spectaculo. Tota planta olet graviter, & copiosum lac habet albissimum.

CAP. XI.

Sesamum. Innominata. Curuba. Iaec. Cururu ape.

SESAMVM, Congensibus *Gangila*, Lusitanis *Girgilim*: caret nomine apud Brasilienses, quia non est huic provinciae naturalis, sed ex Africa huc à Lusitanis translata. Ex radice tenera, recta, multis filamentis praedita, exterius ruffa, interius alba, exsurgit caulis rectus, quadratus, viridis; cum foliis oblongis, haud latis, teneris, colore Atriplicis albae, quaeque quasi farina inferius sunt aspersa, atque hinc inde posita, plerumque tamen bina velut sibi opposita, vel etiam alternatim posita. Flores fert albos, cito decedentes, figura campanulae: quos sequuntur filiquae erecte stantes ad caulem (non in ramis) virides, quadrangulae, continentes semen copiosum, parvum, album, figura cordis: maturae autem fiunt fuscae, & sponte diffiliunt, ita ut semen excidat.

ANNO TATIO. Fr. Ioannes de Santos Histor. Aethiopiae Orientalis lib. 1. cap. 4. In omnibus, inquit, his provinciis plurimum *Girgilim* reperitur, candidissimum & optimum, ex quo fit oleum, quod vulgo usurpatur & comeditur ut in Portugallia olivaceum. Contrunduntur semina in vase ligneo facto ad modum mortarii, grandi. Cafres (ita vocantur Nigritae illius tractus) vocant *Chuni*, & Portugalli *Pilaon*. Postquam bene contrusum fuerit, & coactum in massam, exprimitur rite iisdem lignis quibus contrusum fuit; effluitque oleum valde clarum: & amurca, quae reliqua fit, comeditur à Nigritis, cum milio cocto loco buryi. Vide & Prosperum Alpinum de Plantis Aegypti. cap. 32.

HERBA (quam Auctor non nominat, sed cuius hanc dat iconem) caule tereti, inferius nodoso seu tuberoso, pilosoque, astringit in pedalem altitudinem, & in aliquot se pandit ramulos: folia ejus sunt alternatim posita, oblonga, & crasso modo ferrata, pallide viridia & parum pilosa. In summitate caulis & extremitate ramulorum enas-

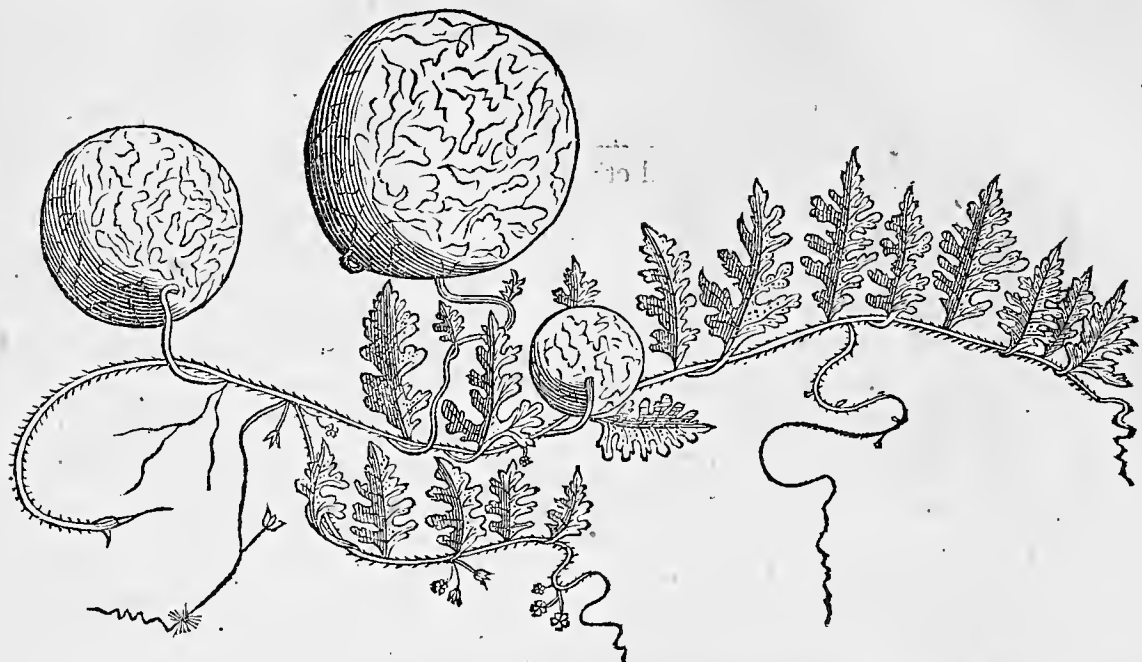
citur flos flavus, ducati amplitudine, constans quinque foliis atque in medio habens staminula lutea. Radix parvula & tota planta sine odore.

CURUBA Brasiliensibus, Cucurbitae est species: primo protrudit duo folia cucumeris modo, sibi opposita, digitorum longa, figura linguae, e quorum medio postea prodit caulis sarmentosus, humi repens aut scandens cucurbitarum modo, ac capreolis suis

se annectens. Folia hinc inde cucumerum modo apposita habet, singula suis pediculis longis insistentia, in lacinias divisa, inferius hirsuta, uti & caulis & pediculus, albicantia, superius viridia & glabra: successu temporis caulis glaber, striatus ac viridis longissime serpit & interstitio semipedis, ubique pediculum protrudit tres aut quatuor digitos longum, paulum incurvatum, cui folium insidet ad tactum glabrum, viride, splendens, circinatum, septem aut octangulum exterius, sex aut septem digitos longum & totidem latum aut paulo latius. Prope pediculum cujuslibet folii clavicula prodit longa, contorta, arte se implicans vicinis arboribus aut pedamentis appositis. Inter folia hinc inde in propriis pediculis nascuntur flores: rudimentum autem floris est corpusculum conicum ex viridi subflavum, in quinque foliola ex viridi flavescentia deorsumque incurvata desinens; ex hoc corpusculo prodit flos magnus, crassis foliis, exterius glabris, interius hirsutis, dilute flavus & exterius lineis seu striis virefcentibus secundum longitudinem distinctus; plusquam sesquidigitum altus, unico folio constans, verum ultra medietatem in quinque lacinias secto, ellipticae superius figurae, in medio corpus

rotundum flavi coloris, magnitudine avellanæ, quod speciem præbet intestinorum vituli, constatque tribus partibus separabilibus. Fructus longus est circiter quindecim digitos, undecim crassius, cortice glabro ut Pepo ex rubro purpureus. Caro seu pulpa ad flavedinem accedit, odoris dulci-acidi, instar pyrorum agrestium, saporis ingrati, ideo non comeditur, semen continet copiosum, figura & magnitudine cucurbitæ feminis, sed quod exterius in superficie sua fusco est punctulatum in obscure-flavo.

IA EE Brasiliensibus, Lusitanis *Balança*, Belgis VVatermeloen, Melo aquaticus: caulem habet sarmentosum, hirsutum; humi serpentem, & multis capreolis se affigentem; folia profunde laciniata & incisa, longa, striata; Anguriæ Matthioli fere similia; quodlibet insidet pediculo sesquidigitum fere longo & caule humo affixa erecta stant folia. Flos parvus, flavus, quinque foliis constans, umbelico flavo: fructus rotundus seu globosus vel etiam ellipticus cortice viridi, magnitudine capitis humani, aut paulo major vel minor; carnem habet albam & in medio rubram (nimirum ubi semina jacent) seu sanguineam succulentissimam, boni saporis: tantam autem copiam aquæ dulcis, frigidæ, ut inter edendum tanquam è poculo hauriri possit. Semina continet multa cucurbitarum magnitudine & figura, in quibusdam coracini, in aliis rufi coloris, quæ inter frigida majora usurpantur. Mensibus Decembri & Januario maxima habentur copia, quamvis toto anno reperiantur. Amat etiam sterile & arenosum solum, sed si arena fimo mixto teratur, felicissime provenit & fructus fert ingentis molis.

Reperitur & hic Melo nostratibus similis, sed plerumque major: carne viridi, semine albo; salubriores hi existimantur quam apud nos, & plerumque à Lusitanis, initio prandii vel cænæ comeduntur. Est & alter carne viridi, priori per omnia similis, excepto quod caro plane viridis & saporis præstantioris.

CVRVRV APE Brasiliensibus. Planta caule sarmentoso ac lento, qui sese arboribus ac fruticibus implicat, habens multos ramulos & in quolibet quinque folia, bina & bina sibi opposita & quintum in extremitate: superius viride splendentia, sex incisuras habentia ut serræ majoris dentes, estque inter hæc folia ramulus, utrimque alatus, sive ambitur cordiali folio, ut in Inga arbore.

In extremitatibus ramulorum proveniunt longæ spicæ, onustæ flosculis ex albo & viridi lutescentibus; post quos sequuntur capsulæ, triangulatæ in summitate, prope exortum cylindraceæ, & ubi maturiores ovalis figuræ, exterius rubicundæ: quæ sponte in tres partes dehiscunt; cortex autem exterior rubicundus par crassitie cortici mali, interior eximie est ruber, continetque quilibet fructus duas fabas Hispanicis albis magnitudine pares, estque quælibet involuta materiæ molli, albæ, nuci consistentia simili, ad tactum frigidæ: ex illo albo involucro faba secundum longitudinem eminet, nigerrima macula splendens, seu potius semicirculo tali secundum longitudinem notata, reliqua pars fabæ fusci coloris. Continet denique faba interius carnem fabaceam flavam. Aquis injecta necat pisces. Vide Iconem in præcedentibus apud. D. Pisonem, qui & plura observavit de qualitatibus hujus plantæ.

CAP. XII.

*Avenqua. Aguape. Acetosa. Iamacaru. Iaroba. Belingela.
Camara Iapo.*

AVENQUA five *Avenca* Lusitanis (quod nomen apud Brasilienses obtineat ab Auctore nostro non proditur) Aviantum Latinis, species est Adianthi, & quidem duplex major & minor; hic reperitur.

I. *Avenca major*, in duorum pedum altitudinem assurgit ex radice intus flava, extus nigricante, sub terra serpente & multa habente filamenta. Caulis huius tenuis, striatus, ex brunno nigricantis & splendētis coloris, & lanugine quadam hepatici coloris vestitus. Superius ramulos aliquot habet inordinate positos, qui, ut & caulis, folia habent alternatim posita, quædam tres, quædam duos, quædam unum digitum longa, dilute viridia, in ambitu dentata, atque singularis figuræ.

Nec florem fert nec semen.

II. *Avenca minor*. In eandem altitudinem assurgunt caules, ejusdem cum priore figuræ & coloris, sed non vestiti lanugine, verum pulvere albo veluti farina quadam aspersi. Folia alata alternatim posita habet, variæ longitudinis à semidigito scilicet ad tres digitos; in extremitate enim caulium brevissima sunt. In quolibet folio alæ hæ alternatim posite, interiores longiores, exteriores breviores, superne saturate viridis coloris, inferius farina pulvere nigerrimo mixta asperso. Inferiores cauliculi progerminantes parum convoluti, & pulvere farinaceo plane albi sunt.

Nec florem fert nec semen hæc quoque.

AGVAPE Brasiliensibus, *Goluaon* Lusitanis: Nymphaea flore albo: folia nostrati habet similia, inferius multis venis implexis prædita: florem etiam talem, sed qui constat duodecim foliis oblongis, acutis, angustis, albis, & quatuor foliis viridibus subtus, suavis odoris, Nascitur passim in paludosis fluviis.

ACETOSA Brasiliensis flore dilute purpureo. Caulis teres, viridis, succulentus: folia oblonga, lævia, solida & succulenta instar portulacæ. In summitate hujus caulis emergit alius caulis triangularis spithamæ fere longitudine, in cuius extremitate, quæ ramulos triangulares habet, nascuntur multi flores dilute purpurei, quinque foliis constantes, ejusdem coloris ut succus cerasorum rubrorum. Gratam aciditatem habet, & in acetariis utiliter usurpatur.

IAMACARV Brasiliensibus, Lusitanis *Cardon*. Fruticibus aut arboribus adnascitur spinosa hæc planta tenues radices habens quibus se illis inserit. Folia ejus crassa, triangularia, vario modo sibi invicem apposita ut in Ficu Indica: quodlibet folii latus digitum est latum substantiæ solida instar Aloës five Tunæ. Folia viridia, succulenta succo viscido, haud manifesto tamen sapore præter herbaceum. In extremitatibus angularibus foliorum, sesquidigiti fere intervallo, spinulæ acutæ juxta se posite sunt quatuor cineræ. Ad easdem etiam extremitates provenit fructus, cujus rudimento facto octo digitorum longitudine provenit in ejus summi-

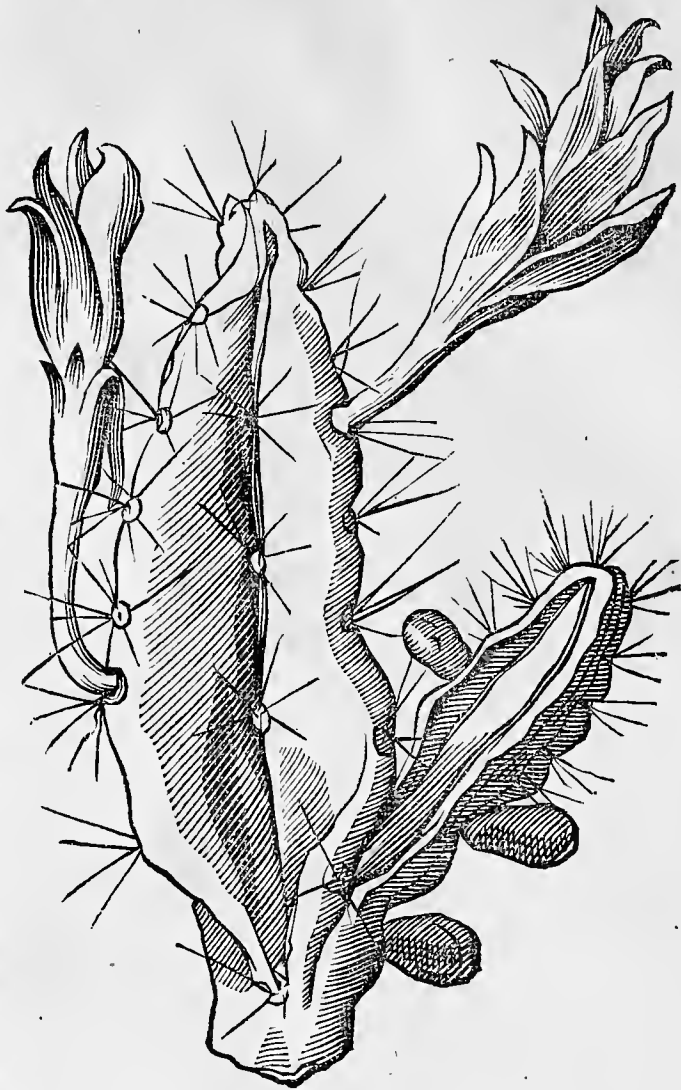
summitate flos exterius constans quadraginta circiter foliis, viridibus, angustis, tres aut quatuor digitos longis, interius autem circiter viginti albiſſimi, latioribus quam viridia illa, in medio copioſiſſima ſtamina flava, luteis apicibus, ſpongiformibus; & in medio horum columna flava rotunda, ſuperius in multas parres ſciſſa & diducta. Flos dulcis & nauſcabundi odoris. Fert fructum ovalem magnitudine Strobili & talis figuræ, eminentiis triangularibus conſtantiem. Totus fructus corticem obtinet cortici aurantii mali æqualem, interne & externe colore Laccæ Florentiæ humectatæ, elegantiffimo (triangulatæ autem eminentiæ ſeu acumina ſunt ex viridi flava) ſeu laccæ & cinnabarii mixtorum: intus continet carnem ex albo cineream, ſucculentam, ſapidam, refertam ſeminibus nigris ſplendidiſſimis, magnitudine & colore ſeminibus Aquilegiæ ſimilibus; quæ una cum carne comeduntur.

Vide & alias ſpecies in deſcriptione Arborum quibus innafcuntur.

BELINGELA Luſitanis; Melongela Latinis; *Tongu* Angolenſibus; *Macumba* Congenſibus. Ex radice dupla vel tripla, aliquot prodeunt caules, rotundi, varie flexi, lignoſi, partim ſerpentes, partim erecti, minimum digitum craſſi vel circiter, ex viridi hinc inde purpureſcentes: quibus hinc inde folia adnafcuntur, pedem longa, majora aut minora, ſeptem aut octo digit. lata, laciniata, obſcure virentia, nervo & venis purpureſcentibus, braſſicæ noſtræ æmula, cuius etiam odorem habent. Flos lacteus eſt dilute purpureis venis intertextus, unico folio conſtans, quod inſtar ſtellæ quinquangularis expanditur ſolidi hollandici amplitudine; in medio autem decem ſtamina lutea cylindracea unum album circumdant: florem ſequitur fructus, uti flos inter quinque folia poſitus, magnitudine ſilveſtris pomi aut etiam pomi colocynthidis, vel etiam major, rotundus, lavis, ſplendens, exterius albicans, multis ſtriis viridibus, vel etiam exterius viridis & purpurei partim coloris, quando maturus flavi: interius carnem habet albam, multa ſemina inſtar Sefami continentem. Nafcuntur autem duo vel tres juxta ſe invicem, in proprio quilibet pediculo. Coctus fructus comeditur cum oleo & pipere, habetque ſaporem citrii.

Confer cum Dodonci Melongela vel malis infanis.

ANNO TATIO. Planta hæc nequaquam convenit cum Melongela vel malis infanis Dodonci, neque foliis, neque floribus, ne quidem fructibus, ut facile animadvertet qui ipſum Dodoneum conſuluerit lib. xv. cap. xxxi. ita ut Auſtor noſter in eo fuerit deceptus. Meminit & Melongelæ Mathiolus in Dioſcorid. lib. 4. cap. 71. in quo agitur de Mandragora: & ſane ſi bene advertas majorem cognationem habet hæc planta, ſi fructum ſpectes, cum Mandragora, quam cum malis illis infanis.

IAROA Brasiliensibus dicta *Casaca amargosa* Lusitanis. Altissimas arbores hæc planta

ascendit, caule lento, tereti, qui hinc inde in longis pediculis tria folia apposita habet Phaeoli modo, sunt autem plane similia foliis Mucuna. Fructus autem similis fructui Cuete, sed ut plurimum minor, eadem pulpa, iisdem seminibus, ejusdem quoque usus.

CAMARA IAO Brasiliensibus; Mentha corimbifera Cordi, Balsamina officinarum. Herba D. Mariæ, Mentha græca Mathioli. Lusitanis *Mentastro*. In pedalem aut bipedalem altitudinem assurgit, caule tereti rufescente, lenibus pilis hirsuto. Folia autem hirsuta, inferius quasi incana, acuminata, lata, in ambitu serrata, figura foliorum urticæ minoris. Consistunt folia ad exortus ramorum in suis pediculis bina opposita cum parvulis aliquot junctis. In extremitate autem ramulorum & præcipue in superioribus ramulis caulis, multi prodeunt pediculi, qui umbellatim flores ferunt, Tanacetii modo, constantes multis staminulis meris, lactescentis & dilute cærulei mixti coloris. Semen profert nigrum, oblongum, exile, quod maturum pappis evolat. Floret toto anno: odor plantæ ut Menthæ sed fortior; sapor amaricans. Calida est & sicca. Radix tenella multis radiculis constans.

ANNOTATIO. Mathiolus in Dioscorid. lib. 3. cap. 35. Cæterum, inquit, est & herba passim in hortis crescens, folio Salviæ longiore, latioreque, Betonicæ æmulo, undiquaque serrato, in viridi albicante & caulibus bicubitalibus & aliquando majoribus: in quorum cacumine flores exeunt corymtacei, colore melino, Tanacetii modo. Planta in universum amara est, subadstringens & graviter odorata. Goritiensibus hæc vulgo vocatur MENTHA græca: in Hetruria vero Salvia Romana, quod potius foliis Salviæ referat, quam Mentham, quin & herbam Divæ Mariæ nominant, &c. Porro non videtur eadem planta quam Auctor describit cum illa Mathioli, nam folia Brasiliensis sunt acuminata, cum illius sint obtusiora; congeneres tamen opinor, & ejusdem qualitatis, ususque in medicina.

CAP. XIII.

Hydropiper. Caapeba. Caaetimay. Embuayembo. Tajoja. Serpentaria major. Erva do Capitaon. Caapomonga.

HYDROPIPER Lusitanis *Erva pulgera*. Caulem habet teretem, nodosum, viridem, & ad nodos rufescentem: folia similia foliis salignis, in summitate ramulorum proveniunt spicæ florum tenues & longæ, plenæ flosculis albis. Fert semen triangulare, splendens, obscure brunnæ seu fuscæ, parvum. Radix est instar capillorum longorum, fuscæ, quibus sub aqua se sustentat: nam caules oblique sub aqua natantes, ad nodos copiosas habent fibras capillatas. Herba urit linguam instar piperis.

Lusitani utuntur ad purganda vulnera ulcerosa loco Caustici.

Confer Dodonæum lib. xx. cap. 32.

CAAPEBA Brasiliensibus, Lusitanis *Erva de Nossa Senhora*, aut, *Cipo de Cobras*: Scansilis planta, caulibus teneris, rotundis, viridibus, admodum lentis. Folium quodlibet seorsim positum in caule, in suo pediculo rufescenti, duos digitos longo & in exortu paululum incurvato, orbiculare vel cordis latioris, uti pingitur, figura, consistentia folio perfoliatae simile, superius dilute virens, inferius albescens: (in quibusdam plantis folia pene omnia sunt rotunda) pediculus autem folii cujusque non inseritur in fimbriam seu extremitatem folii, sed plus dimidio digito ab ora versus medium folii, ut fit in Nasturtio Peruviano. Ad pe-

diculos foliorum etiam pediculus provenit sesquidigitum longus, flosculum sustinens pallide flavescentem, octo foliis constantem hoc modo; quatuor superius adposita sunt parva, obrotunda, his substat amplum obrotundum, adhuc magis inferius tria parva alternatim posita. In summitate pediculi inter quatuor superiora foliola, granum provenit magnitudine parvi pisi, figuræ ovalis, interius viride, hinc rubrum. Radix longa quasi contorta.

Planta hæc nullum habet odorem præter herbaceum. Folia singulare sunt remedium contra morsus venenatorum animalium, ut serpentū, &c. tam in hominibus quam in bestiis, si morsui paulum contusa imponantur: curantur enim morsus sine ullō alio imposito medicamento. Radix contra calculum excellentissima & est illa quam Lusitanus dabat D. vander Dussen, optimo successu.

CA A E T I M A Y Brasiliensibus, est Herba quæ in trium pedum altitudinem excrescit, caule viridi, intus medullosa, quem ab ipso exortu numerosa ambiunt folia, quatuor digitos longa, angusta, per ambitum incisa, lævi hirsutie prædita (ut & caulis) & molli lanugine paulum incana. Caulis superius in quatuor, quinque, sex aut septem ramos se spargit, & foliola parva obrinet, foliis hyssopi figura similia: in ramulis autem multos fert flosculos, florum Senecionis similes, pallide flavescentes, qui in pappos desinunt, vento dissipabiles. Folia hujus plantæ acrem & calidum saporē habent, ac cocta, contusa, atque illita sanant scabiem in quacunque corporis parte.

EM B V A Y E M B O dicta Brasiliensibus, Lusitanis corrupto nomine *Occoembo*: Herba radicem habet digitum crassam, interius medullam lentissimam continentem, varie contortam exterius fuscā, interius albicantem. E qua producit Caulem lignosum; teretem, viridem, sesqui aut etiam duos digitos longum, foliis hinc inde onustum, quæ insident pediculis digitum longis, tenuia, tenera, duos aut tres digitos longa, læta viriditate splendentia, nervo & venis prædita, quibus inferiore latere adhæret pulvis fuscus, quemadmodum in Lingua cervina. *Floris aut seminis non meminit Auctor.* Sapor radicis est acris.

TAIOIA Brasiliensibus dicta. Herba scandens & longissime serpens atque aliis herbis &

fruticibus se implicans. Caulem habet striatum, lentum, viridem, & ad eum certis quibusdam intervallis folia solitarie posita: quodlibet pediculo suo alato prodiens, tres, quatuor aut quinque digitos longum, in tres lacinias dissectum, tenerum, ad tactum tamen nonnihil hispium, & viride: quælibet autem lacinia suum nervum & venam habet. In ambitu denique foliorum denticuli minimi prominent instar cuspidum acicularum.

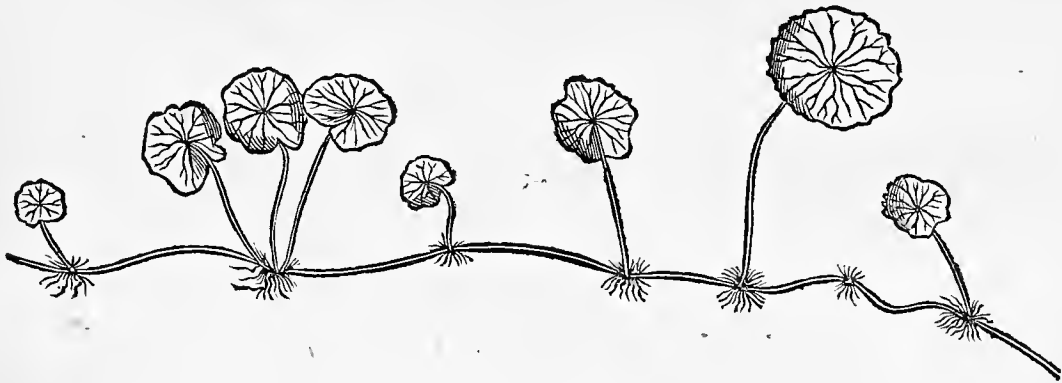
Florem aut semen non descripsit Auctor.

SERPENTARIA MAIOR seu dracunculus major polyphyllus, Lusitanis *Erva de S^a Maria*. Caulibus assurgit ad duorum pedum altitudinem, rotundis, digitum crassis, ex viridi, flavo & albo variegatis instar Serpentis; quilibet folium gerit, circumferentia folii Peoniæ, in quatuor aut quinque lacinias dissectum, continetque quælibet lacinia nervum crassum & varie in ambitum exsectum est, plusquam Hieracii aut Chondrillæ folia: sunt autem glabra & viridia. Inter caules foliorum etiam exsurgit canlis ut reliqui, è cuius summitate prodit vagina, pedem aut amplius longa, plus quinque digitos crassa, in extremo acuminata, quæ se aperiens pediculum satis crassum monstrat, ad quem spicæ in modum, ut in milio Indico, composita sunt grana, milii magnitudine, striata, rotunda, succulenta, quinque aut sex particulis composita, primo viridia, hinc flava & punctulis rubris subtilibus variegata, ubi maturuerunt, rubra. In his granis continetur semen figuræ ovalis, nuclei interioris cerasi magnitudine.

Radix hujus plantæ rotunda est, pomum majus æquans aut etiam superans, cuticula ex albo subrufescente prædita; superius ubi caules erumpunt, multa habens filamenta. Acris saporis est instar Ari.

Commisi aliquot harum radicum terræ mense Augusto anni c^lo I^o c xxxix. & progerminarunt demum anno c^lo I^o c xl. Februario mense. Ita hic ægre aliquid provenit plantatum seu satum mensium æstivorum initio, ob siccitatem & æstum. Addo etiam in maritimis locis ubi solum arenosum. In hortis autem mediterraneorum locorum longius à mari diffitorum, qui rigari aqua dulci possunt, circum circa ductis rivulis, uti fieri solet æque æstivis atque hybernis mensibus, sata & plantata probe sumunt incrementum.

ERVA DO CAPITAO N Lusitanis: Radix recta, teres, geniculata, alba sub terra serpit, & ad genicula, unius aut duorum digitorum intervallo distantia, multa agit filamenta tenuia, &

ibidem caulem duos aut tres etiam octo aut decem digitos altum protrudit, exilem, teretem, fistulosum, ex albo purpureum inferius medio, in filum lentum habentem: quilibet autem canlis fert superius unicum folium rotundum læte viride, ut Nymphææ, sed non ita solidum, in ambitu crenatum, more folii Umbelici Veneris: caulis in centro folii aut circiter inseritur, & ex centro insertionis tenues venæ ad circumferentiam disperguntur. Radix contrita odorem & saporem habet radice Petro Selini. Lusitani utuntur ad maculas corporis delendas, *Os Figados* vocant.

CAAPOMONGA Brasiliensibus dicta, Lusitanis *Erva do vina*. Radicem habet semipedem pene longam, lentam, tenuem, rectam, aliis radiculis interdum præditam, exterius croceam,

(cum primum eruitur, sed postea dilute umbræ coloris evadit) interius candidissimam, subdulcis saporis: è qua prodeunt caules tres vel quatuor, octo aut novem digitos longi, rotundi, nodosi, virides, ex parte ruffi; partim humi serpentes, partim surrecti. Ad nodos autem prodeunt ramuli, in quibus itidem ad genicula duo, tria vel quatuor folia sibi apponuntur, aut opponuntur, digitum longa, mollia, superius saturate viridia, inferius incana: quodlibet insidet suo pediculo semidigitum longo, nervis conspicuis præditum. In summitate caulium rami sunt continentes flosculos parvos umbellatim positos, dilute rubro purpureos. propter exilitatem eorum conformatio conspici non potest, sed adhibito Megascopio, apparet hos flosculos esse instar florum campanulæ superius dentatos, habentque in medio duo staminula rubro purpurea, figuræ ut campanula habere solet, paulum extra flosculum prominentia duobus apicibus. Erumpunt è conico cylindræo corpusculo viridi, quod antequam se aperiat hispidum est & pingue, ita ut facile adhærescat vestimentis, unde Lusitani vocant *Carapicos*. Flosculi delineati ut per Megascopium videntur.

CAP. XIV.

Cara, Inhame, Camaranbaya. Innominata. Quingombo.

CARA Brasiliensibus, *Inhame de S. Thome*, Congensibus *Quiquoaquicongo*; planta est caule quadrato, ad angulos pennato, viridi, hinc inde rufescenti, paululumque contorto; lon-

gissime serpit super terram aut etiam sepes ascendit, tamque late se propagat ut integri hortuli duodecim decempedas in unoquoque latere habentis aream unica planta facile occupet. Caulis enim & ramuli ejus hic illic terram contingentes protrudunt fibras atque alias agunt radices; quinimo si terram attingere non possint, nihilo minus has radices producunt, sed quæ propter defectum nutrimenti ad justam magnitudinem nequeunt pervenire, ita luxuriat natura in hujus plantæ propagatione. In caule, septem, octo, aut novem digitorum interstitio, duo pediculi enascuntur appositi, quinque aut sex digitos longi, itidem quadrati & pennati, quibus insident folia, Sagittalis nostratis aut vomericis posteriori parte circinati figura, novem aut decem digitos longa, circiter sex lata, ubi latissima: læta viriditate splendentia, fatis solida, septem aut novem nervis ex pediculi insertionem prodeuntibus & per longitudinem excurrentibus, inferius prominentibus, superius profunde jacentibus: in extremitate sunt acuminata, acumine molli digitum longo ut in vomere prominente. Copiosum liquorem aqueum fundit caulis incisus instar lachrymarum vitis. Radix crassa est plus uno pede, octo, novem & duodecim digitos longa & plus quoque, cuticula ex cinereo fusca vestita, sub qua flavescit, intus carnem albam, succulentam & quasi lactescentem habens.

Nata mihi radix in Horto ann. 1640. quæ magnitudinem habebat Aquariæ Allemannorum. *Bottinam* vocant Lusitani. Cocta cum butyro, vel oleo & pipere condita bene sapit; sicca tamen est & farinam refert, unde & pro pane à Guineensibus usurpatur. Habui tales radices ad parietem pendentes & progerminantes in musæo meo, quas XXI. Novembris anni 1640. terræ commisi & feliciter augmentum cœperunt. Ecce illa planta quæ progerminare è radice cœperat mense Januario anni 1640. terræ à me commissâ, quæque tam late se propagarat mense Junio dicti anni, in extremitate caulis senioris, multas quasi spicas producebat, in quibus multa triangulata & turbinata corpuscula adhærebant superius, rudimenta habentes parvi floris lutei; interius autem instar bursæ pastoris cava compressum semen indicabant:

sed quamvis ultra duos menses ita starent numquam tamen flos se aperuit, nec in capsulis aliud factum, sed perierunt denique omnia propter æstatis calorem.

CAMARANBAYA
Brasilensibus . Lysimachiae species fruticescens. In quatuor pedum altitudinem asurgit, & dividitur in multos ramos, rufos, pilosos. Folia solitarie posita in brevibus pediculis, oblonga, hirsuta; ad quorum quolibet flosculus provenit, calice fere duos digitos longo, cui insident quatuor foliola viridia, & cuiq; ex his supersidet foliolū flavum, constatque quilibet flos quatuor foliolis flavis. Ex calice floris fit siliqua, ut in Filio ante patrē Lobellii, quæ semen cōtinet minutulū, rotundum, splendens, coloris ex pallido subflavescentis. Fert florem & semen ab Aug. in Novemb.

Reperitur hîc & alia ejus species priori fere similis; quæ in sesquipedem adolefcit, caule anguloso, striato, nodoso, viridi: ad quem folia posita vel solitarie, vel majus cum uno aut altero minore: majora tres circiter digitos longa, angusta, falicis modo, mollia, dilute viridia: ad exortum foliorum calix est digitum longus, cui quatuor foliola viridia, quibus quatuor flava superstant, obrotunda, facile decidua: in calice post florum casum nascitur semen.

PLANTA, (*quam non nominat Auctor, sed hanc ejus dat Iconem*)

Caule haud lento serpit, & aliis plantis se implicat: folia fert in pediculis, duos, tres aut quatuor digitos longis, cordis, ut pingitur, figura, mollia, dilute viridia: In pediculis autem duos aut tres digitos longis, & superius in quatuor aut quinque divisus nascuntur totidem flores, Smilacis florum æmuli, albi & ad medietem extremam, diluta purpura mixti, in medio floris exstat stamen album purpurascens: in ambitu vero interiori flos egregiam stellam quinquangularem

gularem repræsentat, quasi in illum impressa esset, albi coloris uti flos. Post flores enascitur triquetrum corpus, fuscum, subrotundum, in tres capsulas divisum, in quarum qualibet granum seminis est fuscum, magnitudine & figura medii pisi inæqualiter dissecti. Flos inodorus ut & planta, sine sapore manifesto.

QVINGOMBO Lusitanis, Congensibus & Angolensibus *Quilobo*: in duorum aut trium pedum altitudinem assurgit, caule crasso, rotundo, hinc inde nodoso & ruffo: pediculos protrudit variis locis alternatim positos, sex aut septem digitos longos, partim ruffos, partim virides; quorum quilibet sustinet folium laciniatum, in quinque lacinias sectum, ac toto ambitu ferratum, magnitudine fere simile folio ficus, superius obscure, inferius dilute virens, ac ibidem nervum ruffum & venas virides habens. In superiore caule, in pediculis brevibus, crassis, tres aut quatuor magni nascuntur flores, quinque foliis rosaceis majoribus constantes, sulfurei coloris, unguibus brunno-purpureis, qui intus & extus apparent: in medio stamen crassum sulfureum, apicibus flavis, & summitas staminis purpurea. Fructus ejus pericarpium est, tres digitos longum, pyramidale, novangulare, initio

viride, per maturitatem fuscum: constans alba & parum glutinosa carne, cortice crasso instar mali aurantii; intus in octo loculamenta longa divisum; in quovis duplex ordo seminum rotundorum, magnitudine seminis cannabis continetur, & quodlibet granum suo petiolo est appensum. Pericarpium hoc viride odoris est leguminosi & saporis subdulcis: coquitur totum in aqua & coctum comeditur cum oleo, aceto & pipere: quo immaturius eo melius ad coquendum.

Radix alba est, haud magnæ molis, multas radículas & filamenta habens, lenta, & nullius manifesti saporis.

C A P. X V.

Innominata. Caa ataya. Erva Cidreira. Innominatæ duæ. Tupaiipi. Innominata.

PLANTA (cujus Auctor quidem dat Iconem, sed non annotat quo nomine à Brasiliensibus appellatur,) in semipedalem aut pedalem altitudinem assurgit, caule tereti, ex viridi albicante,

lanuginoso, quasi ei gossypium adhæreret. Habet autem hinc inde à terra multos ramulos longos & folia solitarie posita, inæqualis magnitudinis, quædam tres, duos, etiam tantum unum digitum longa, in ambitu crispata, figura fere folii Senecionis. In extremitate caulis & ramulorum nascuntur flores spicatum congesti, parvuli,

li, splendentes, ex argenteo subflavi, figura pene ut flores Absinthii. Post flores stellulæ splendentes argenteæ remanent. Radix exilibus constat filamentis. Tota planta semper videtur quasi gossypio obducta. Odorem habet singularem fere ut *Dyctamnium Creticum*.

Folia recentia contusa imposita culicum & muscarum morsus seu ictus sanant.

CAA ATAYA Brasiliensibus. *Erva de purga de Iuan Paez* Lusitanis. Ex tenui radícula alba in pedalem assurgit altitudinem, caule quadrangulati, pallide viridi, geniculato, tenui, qui

qui partim terræ incumbens, ad genicula iterum radices in terram agit parvulas, partim erectus stat.

Ad quodlibet geniculum, duo foliola sibi opponuntur, nummulariæ figura & magnitudine seu rectius Veronicæ aut Chamædruos, in ambitu serrata, & pallide viridia. Ad quodlibet par foliolorum flosculus minimus provenit, quasi galeatus, albus. Post hunc nascitur filiquula grani avenæ magnitudine & figura, quæ sponte se aperiens, semen effundit minimum, rotundum, obscure flavum, minus semine papaveris minimi. Nullius odoris est planta sed saporis amari. Hæc planta confusa, cocta in aqua ac pota, purgat egregie per superiora & inferiora.

ERVA CIDREIRA Lusitanis: in quatuor aut quinque pedum altitudinem assurgit, caule striato, geniculato. Ad quolibet geniculum duo rami sibi oppositi nascuntur & itidem duo folia opposita, tam in caule quam in ramulis. Folium quodlibet duos aut tres digitos longum, acuminatum & in ambitu serratum, brevi insidens pediculo. In summitate caulis & ramorum spica provenit duos aut tres digitos longa, habens flosculos minimos, dilute cæruleos, multo albo mixtos. Tota planta maximi odoris, nec ante annum quamvis siccæ odor minuitur, gravior quam Melissæ cum cythro mixtæ.

HERBA (*quam Auctor quidem non nominat, sed hanc dat Iconem*) in duorum pedum assurgit altitudinem, ex radice tenui grysea: caulis est teres, lanuginosus, in quo ab infima parte duo semper sibi apposita habet folia, digitum longa, in ambitu dentata & in utraque superficie pilosa, nervo & venis obliquis intertexta, foliis Hederæ seu Teucrii aliquantum similia. Ad bina quælibet folia aliquot parva apposita sunt foliola.

Caulis in summitate in caudam murinam longam extenditur, ac in eo alternatim (ut in Myuro) flores dupli stufæri magnitudine, circinati, in quatuor quasi folia secti, insigniter rubri figura florum Lychnidis, in medio unum staminulum albescentis exstat parvum. Tota planta caret odore.

TYPA IPI Brasiliensibus, Lusitanis *Cebola albaraa*; est squilla: Bulbum habet album, rotundum, pomi nostratis magnitudine, cuticula tectum umbræ coloris, qui inferius multas agit radículas, quasdam ad novem & decem digitos longas: producit porro, duo, tria aut quatuor folia, pedalis aut sesquipedalis longitudinis, quatuor digitos lata, ubi latissima, crassa, succulenta, dilute viridia, splendentia; lineis secundum longitudinem & latitudinem viridioribus quasi texta.

HERBA hæc (*quam Auctor non nominat, sed cujus hanc nobis dat Iconem*) ex arida radice pullulascit, atque in bipedalem assurgit altitudinem; caulibus ab ipsa terra adposita sunt folia, quæ figuram & consistentiam habent foliorum Auriculæ muris, lanugine quadam per totum incana. Versus summitatem caulis rariora & minora sunt folia, atque in ejus extremitate est spica mollis sive pilosa, coloris è gryseo argentei, ferens flosculos quatuor, quinque, sex aut etiam plures, stufæri Hollandici magnitudine, constantes quinque foliis cæruleis. Quilibet autem flos intra se lacteam stellam quinquangularem repræsentat, ac in sui medio staminula aliquot habet alba.

Planta tota penitus caret odore.

ABYTLON Avicennæ, vulgo hîc Malva appellatur atque etiam illius loco usurpatur. Vide Dodonæum.

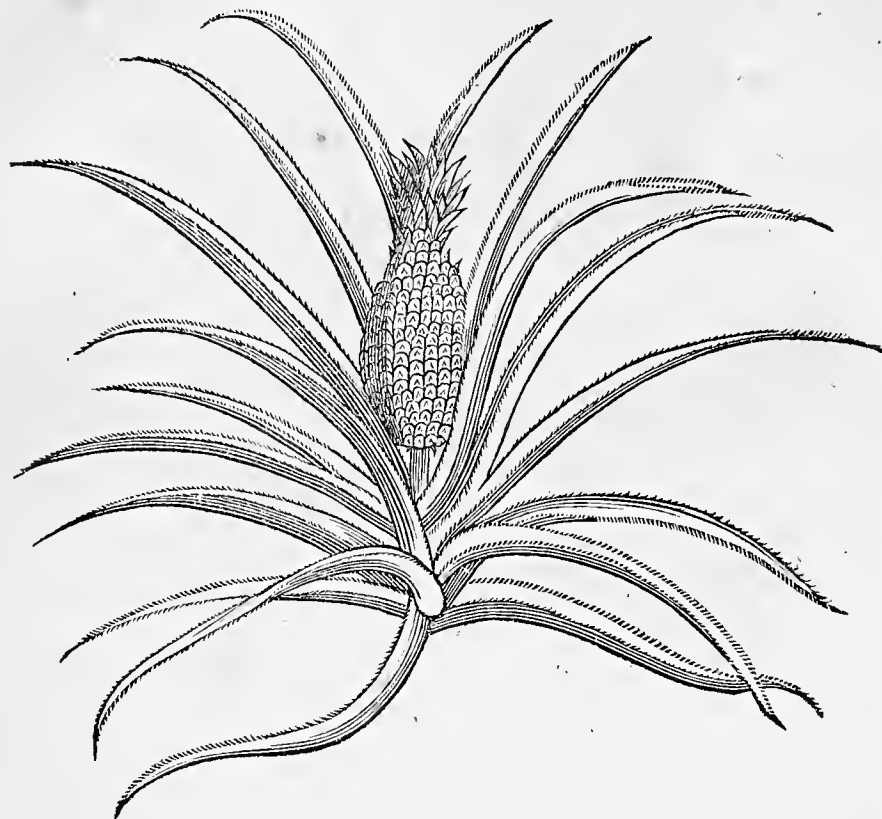

MANDATIA Brasiliensibus est Lablab Aspini, de quo vide Car. Clus. Rar. Histor. pag. CCXXV I I. Planta hæc ex Africa in Brasiliam translata; Phascoli ejus cocti comeduntur.

CAP. XVI.

Nana sive Ananas. Tareriaya: Arapabaca. Vrucatu.

NANA Brasiliensibus, *Ananas* Lusitanis, *Iajama* Oviedi Carol. Clus. Rar. Histor. lib. I I, cap. IX. Strobilus aut Nux pinea Monard. cap. LXI I I. Ex radice proveniunt quindecim

aut plura folia Aloë foliis æmula, duos atque etiam tres digitos longa, unum aut sesquidigit. lata, ubi latissima, versus extremitates angustiora & acuminata, crassa, saturate viridia, in ambitu denticulis prædita, instar dentium Lucii: in medio horum capitulum provenit instar Cinaræ fructus, ejusmodi foliolis acutis compositum, insignis Cinnabarii coloris, quod successu temporis augetur, figura instar Strobili, & dum augetur inter foliola ejus prodeunt flos-

culi cærulei, tribus foliolis singuli constantes. Folia plantæ magna interius ad partem qua fructus insidet etiam insigni colore rubro sunt tincta. Fructus quando maturuit magnitudinem obtrinet majoris melonis vulgaris, figuræ ovalis, exterius eminentiis constans, quasi umbelicis humanis, quæ in totum flavescentis coloris, per oras autem incarnati, quælibet autem in medio foliolum habet triangulatum, serratum, gryseum. Fructus odoris est suavissimi, saporis, ferè instar fragorum, gratissimi, apprime succulentus. Cortex ille abscinditur & fructus secundum longitudinem in partes secatur & comeditur. Medium illius quod relinquitur inter secandum instar pilæ quadratæ etiam ambeditur, & pro optima parte habetur: in sui medio habet medullam duram & lentam instar pastinacæ quæ abjicitur: Continet fructus in se granula feminis. Fructus maturus superius plantam juniorem habet, quæ decerpitur & ita sine radice (nullam enim habet) terræ imponitur, quæ sequenti anno fructum fert. Vnaquæque planta semel & unicum fructum profert annuo spacio, & fructus novam simul plantam, quæ cum plantatur, vetus eradicatur & abjicitur utpote inutilis.

Ex fructu hoc succus exprimitur & cum aqua miscetur, daturque in ægritudinibus à Brasiliensibus prout nos hydromel damus. Condiuntur etiam saccharo & adservantur. Nana quæ vi Solis maturatur haud bona est, Brasilienses vocant *Nana cacaba*. Mense Decembri & Ianuario maxima habetur copia. Reperitur & *Nana brava*, id est, silvestris, cujus fructus insignis magnitudinis, ovalis citrulli magnitudine, compositus è quadrangularibus cylindris in extremitate quadrate pyramidalibus, per maturitatem flavescentibus, qui separari ab invicem possunt. Cavi hi sunt instar ossis in capite vitulorum quod Den Mitzahn vocamus: continentes granula ovalia innumera pallide flavescentia, papaveris majoris semine majora, suavia, & dulcissimo rore imbuta instar mellis. Quodlibet corpus cylindricum separatum exprimitur digitis in os, ac granula illa rore melleo imbuta absorbentur, gratissimi saporis. Fructus etiam transversim discinditur in taleas.

TARERIAYA Brasiliensibus: an Fraxinella siliquosa? an quinquifolium folio Caprifolii? Ex radice longa paucis filamentis prædita, lenta, albissima, assurgit caulis tres circiter pe-

des longus , multis ramis præditus : folia ejus in longis pediculis alternatim positis , quatuor , quinque , sex aut septem juxta se in orbem posita , oblonga , viridia , nervo & multis venulis in-

terfecta, foliis Caprifolii haud absimilia , sed ad tactum mollia & glutinosa. In summitate caulis primo parvis foliis alternatim positis ornatur , brevibus , obrotundis : dein alternatim prodeunt ad ea pediculi longi , ad quodlibet unus continens cylindraceum corpus album , quatuor foliolis viridibus , parvulis , acuminatis insidens , hoc corpus sunt quatuor foliola floris ; quo se aperiente inferius , primo prodeunt filamenta septem , tres aut quatuor digitos longa ; hinc quatuor foliola floris expanduntur , quæ stant erecta , figuram habentia cochlearis , filamenta autem septem barbæ felinæ modo directe ad latera vel antrorsum extenduntur , egregie purpurea : foliis albis decidentibus decidunt & sex stamina , septimum in medio manet , ac abit in siliquam teretem , semipedem longam , continentem semen vix magnitudine sinapis , rotundum quidem sed quod in uno latere incisuram videtur habere. Tota planta ad tactum glutinosa est , & ad cujuslibet rami seu pediculi foliorum acuta est spinula. Fert flores & semen toto anno. Flos inodorus , sed folia referunt odorem Majoranæ.

ARAPABACA Brasiliensibus dicta Planta ; In sesquipedalem altitudinem adsurgit , caule tereti , viridi , cavo ; & vix duo folia aut duos ramulos ad latera habente : In summitate tamen caulis , duo , tria , vel quatuor (fere semper) folia sunt posita , Plantaginis facie , nervosa , in orbem disposita , & crucem effigurantia videntur , atque inter hæc aliquot ramuli surrecti , duos aut tres digitos longi , cum flosculis oblongis , dilute ex albo purpurascensibus , quæ quinque foliolis constant spicatum positis. Post floris autem occasum nascuntur globuli

seu capsulæ rotundæ Coriandri feminis magnitudine, in quibus continetur semen exile, subrotundum, nigrum, papaveris magnitudine & figura. Radix illius est parva, alba, filamentosa, habetque odorem radicis Petroselinii.

Vide Androsacem apud Mathiolum.

Annotatio. Mathiolus agit de Androsace ad lib. III. Dioscorid. cap. 133. & dat duas illius Icones, quarum tamen neutra ullo modo convenit cum hac quam Auctor delineavit; neque assequor quare hanc cum illa comparaverit, præsertim cum Dioscorides scribat Androsacen tenuia virgulta emittere sine foliis.

VRVCATV Brasiliensibus, Planta est quæ super arbore *Vrucariiba* nascitur sine radice: verum quatuor aut quinque folia inferius lata bul-

bum faciunt ovalem; circiter quatuor digitos longum, qui intus continet medullam quandam unguenti facitii consistentia & aspectu, pinguem, ad tactum frigidam, ex albo virescentem, multa adhuc filamenta subtilia albida in se dispersa habentem. Supra bulbum folia à se invicem discedunt, suntque ibi angusta, sed in pedalem aut majorem altitudinem excrescientia, superius latiora, linguæ figura & similia Squillæ, viridia: quodlibet autem folium secundum longitudinem habet tres nervos. Nec florem fert nec fructum; inodora est planta, unguentum quoque illius inodorum. Hoc denique frigidum & ad dolores leniendos judicatur aptissimum atque efficacissimum: soporem quoque inducere experientia probatum est.

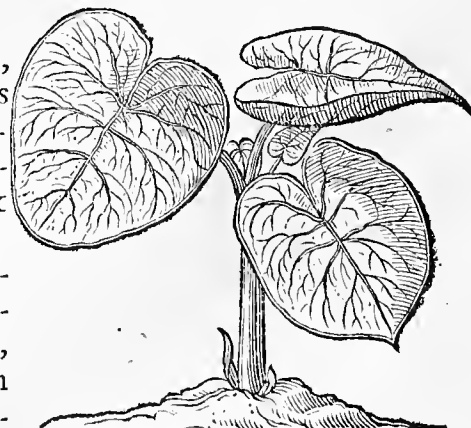
CAP. XVII.

Tajaoba, ejus radix Taja. Faborandi. Planta verbenæ facie. Mundubi.

TAJA OBA Brasiliensibus cujus radix vocatur *Taja*. Tres illius species hinc reperiuntur.

Prima folio lactescente, radicem habet orbicularem, non tamen bulbosam, exterius incarnati coloris, interius flavi, cepæ magnitudine aut porri, multa filamenta inferius obtinentem, tres vel quatuor digitos longam: caulem autem brunnum seu fuscum, folia pene orbicularia & nervos foliorum rufescentes.

Secunda folio lactescente. Radicem habet itidem orbicularem, ut prior. Ex qua radice porro prodeunt caules quatuor, quinque, sex & interdum plures, rotundi, spongiosi, succulenti, virides, crassi, novem aut etiam duodecim digitos longi: cuilibet autem cauli insidet folium unicum sagittalis herbæ figura & magnitudine, quando junior adhuc est planta, alias tri-

plo aut quadruplo majus, & Petasitidis herbæ foliorum magnitudine, nervos habens conspicuos, viride & ad tactum molle ut Brassica, ac in ambitu cingitur duabus venis.

Radix cocta vulgo comeditur ut Batata, estque dulcis, singularisque, quasi moschati aut floris violacei, saporis.

Vtriusque speciei folia cum caulibus crassissimis etiam inciduntur & pro olere in aqua coquantur; mollescent statim & optime sapiunt.

Tertia folio non lactescente: Radicem habet ut cæteræ species, caules, ut prima, fuscus, folia sagittalis figura ut secunda, sed angustiora, pedalis circiter longitudinis, superius saturate viridia, inferius albicantia, nervo & venis ex viridi flavescentibus, & in centro folii purpurascens. Hæc species mihi florebat circa finem Aprilis anno 1640. In caule autem longo (qualem quodque folium habet) flos erat unicus longus seu latus quinque digitos, albus, unico folio constans, cujus superior medietas alba, instar corporis elliptici per medium secundum suam longitudinem secti & veluti in scapham excavati: inferior medietas instar vulvæ, viridis coloris magnitudine juglandis & ejusdem figuræ, aperturam habens; uno verbo totus flos figura cucurbitæ in medio vinctæ dum cresceret; per albam autem medietatem floris variæ discurrunt albæ regulæ, quarum pars circa extremum folii quodammodo purpurascit. In medio floris stamen est crassitie pennæ anserinæ, cylindraccum, in extremitate fastigiatum, longitudinis paulo majoris duorum digitorum ac semis, constans corpusculis clypiformibus, ac vestitum brevibus villis luteolis, qui facile absterguntur. Ita autem composita sunt hæc corpuscula ut columna seu stamen læve & teres appareat. Hæc corpuscula sunt semen. Flos caret odore aliquo perceptibili: clausus adhuc totus virescit. Postea flores tulit eadem planta.

LABORANDI multæ dantur species. Prima (cujus hic Iconem damus) ad duorum pedum altitudinem assurgit, caule lignoso, tereti, per certa intervalla nodoso, tortuoso & inæquali, coloris grysei, quorum unus, duo, vel etiam tres ex una radice prodeunt & in ramos se pandunt. Radix autem haud crassa est sed in multas radículas & filamenta dividitur, exterius ex albo flavescent, interius albicans, odoris acriusculi, saporis acris ut pyretrum. In singulis ramulis ab internodiis pediculus prodiens digitum longum tria habet folia sibi crucis modo apposita, ad tactum ut Tiliæ folia, mollia, parum pilosa, nervo conspicuo & venis obliquis, ab uno ad quinque digitos longa, totidemque lara ubi latissima, inæqualis quippe magnitudinis, pallide virentia, inferne paulum candicantia. In extremitate ramulorum multa foliola parva venabuli figura sibi invicem confertim sunt apposita, in duos ramulos quasi cornua diducta, in quibus flosculi albi quatuor foliolis constantes; quos sequitur semen, duplici palea tectum ut in cannabi, fuscum, compressum, parvulum, cordis figura, cui ab uno latere pars abscissa videtur. Radix valet contra venena & ea utebatur Poius qui fungos venenosos comederat.

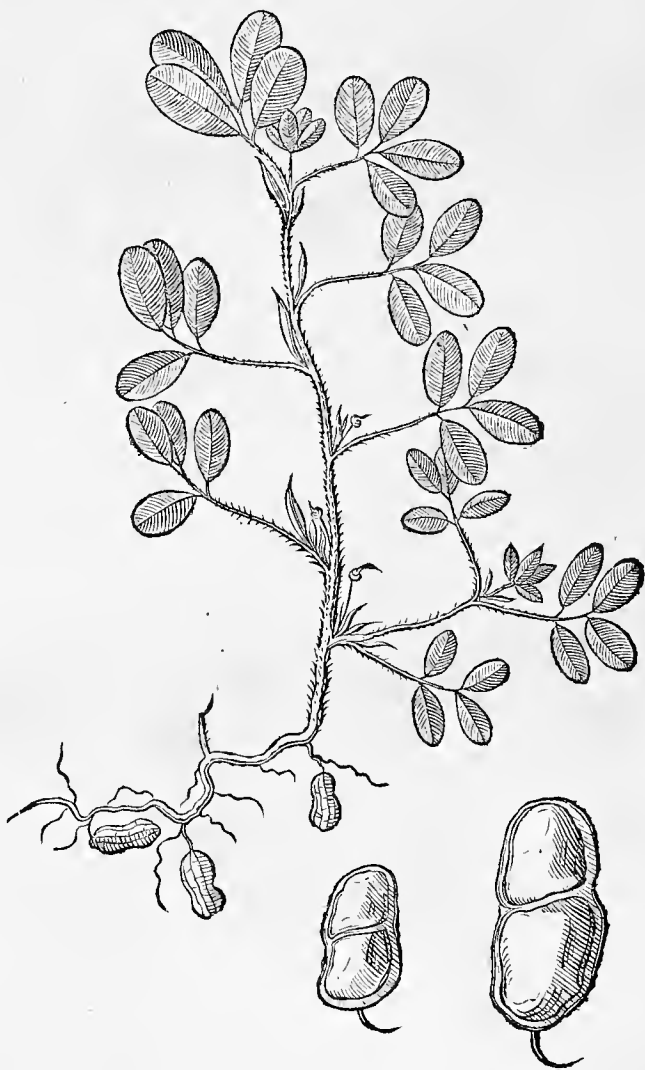
PLANTA Verbenæ facie; (cujus Iconem Auctor non dedit) ex radice recta, haud crassa, ad latera multis radículas prædita, alba, gustu amaricante; adsurgit caulis angu-

angulosus ac nodosus in sesquipedalem altitudinem: ad singulos autem nodos duo nascuntur folia sibi opposita, sesquidigitum longa, per latera in medietate exteriori serrata; & ad eisdem quoque ramuli duo exeunt sibi oppositi, cum similibus foliis ad nodos oppositis, sed non solum duobus, sed tribus aut quatuor foliis minoribus semper junctis: & in hisce ramulis ad nodos etiam multi pediculi, breves, quatuor ut plurimum ad quemlibet nodum, quorum quilibet habet capitulum rotundum, cum parva prominentia instar cuspidis aciculæ, quod se aperiens protrudit flosculum lactescens coloris, quatuor foliolis constantem, habetque in medio multa parva staminula erecte stantia, quæ repræsentant plumam, ita ut flosculus quasi plumatus appareat.

CICUTARIA PALVSTRIS: In ipsis aquis ad ripas nascitur, & in duorum aut trium pedum assurgit altitudinem; caulis illius angulatus, striatus, nodosus, multos habens ramos & in quolibet ramulos alternatim positos, qui folia itidem alternatim posita habent, tres aut quatuor digitos longa, in octo vel novem angusta & acuminata foliola dissecta, ita ut cornua cervina pene referant: coloris dilute viridis, sapore apium referentia. Folia autem in ramulis exteriora sunt minora interioribus. Fert flores, sed illos non invenio ab Auctore descriptos.

MUNDUBI Brasiliensibus Herba, in pedalem aut bipedalem altitudinem assurgit, caule quadrato aut striato, ex viridi rufescente, & piloso. Hinc inde enascuntur ramuli primo quasi caulem amplectentes & foliolis angustis, acuminatis stipati; mox habent nodum ac trium vel quatuor digitorum longitudine extenduntur; continetq; quilibet ramulus quatuor folia, duo semper sibi opposita, paulo plus quam duos digitos longa, sesquidigitum lata, superne late viridia, instar trifolii, inferne paulum canescens, nervo conspicuo & subtilibus venuis quasi parallelis dotata, raris quoque pilis vestita. Ad exortum ramulorum qui folia gerunt prodit pediculus sesquidigitum circiter longus, tenuis, flosculum gerens flavum & per oras rubentem, duobus foliolis constantem, more viciorum aut trifolii. Radix illius haud longa, tenuis, contorta, filamentosa, cui adnascuntur folliculi ex albicante grysei, figura minimæ cucurbitæ, oblongæ, magnitudine Myrobalani, fragiles: quilibet autem continet in se duos nucleos, pellicula saturate purpurea vestitos, carne intus alba, oleaginosa, sapore pistaceorum, qui comeduntur cocti & inter bellaria apponuntur. Multum tamen comesti capitis dolores causare ajunt. Fructu integro quassato nuclei intus strepunt.

Confer Monard. cap. LX. *Anchic* Peruvianis, Hispanis ibi *Mani* vocatur, uti traditum lib. x. cap. 2. Descriptionis Americæ.

CAP. XVIII.

Caraguata seu Erva Babosa. Herba innominata caule Portulacæ.

CARAGVATA Brasiliensibus. *Erva Babosa* Lusitanis, Aloë Latinis. Radice cum Aloë Americana Dodonci, foliis cum vulgari convenit. Nimirum ex radice crassa, brevi, assurgunt folia viginti aut plura, crassa, succulenta, acuminata, utroque latere dentata seu spinosa, unum vel etiam duos pedes longa, pallide viridia, atque hinc inde gryseo colore maculata. Inter folia prodit caulis, tres aut quatuor pedes altus, in duos ramos divisus, quorum quilibet

fert spicam florum flavorum: est autem quilibet flos cavus, digitum longus, ad oram sextuplitter scissus, continens totidem staminula flava apicibus flavis. Insidet quilibet flos suo petiolo brevi, & apertus propendit deorsum, adhuc autem clausus directe ad latera: est inodorus.

ANNOTATIO. Hæc planta aut eadem est aut ejusdem speciei cum Maguey seu Metl Mexicanorum; cujus plures reperiuntur in Nova Hispania species; de quibus ita Fr. Ximenes: prima species fert folia similia Aloës, verum multo majora & crassiora, utrimque spinosa & desinentia in durissimum & acutissimum mucronem; excrescit interdum caulis in proceritatem mediocris arboris, & est duplex; in cujus extremo nascuntur flores lutei, oblongi, & in fastigio stellati & successu temporis semen instar Asphodeli aut Batatarium; radix illius est crassa, brevis & plena fibris; propagatur è surculis seu stolonibus qui exeunt circa plantam principalem. Est patiens omnis soli licet magis amet cultum & frigidum cœlum: neque enim metuit ullam cœli inclementiam, aut marcescit propter siccitatem. Reperitur maxima copia in tota Nova Hispania, & si homines ea temperantia viverent qua convenit, sola videtur hæc sufficiens subministrare quæcunque usus flagitat, præter alios innumeros usus quos præstat. Nam primum, integra planta præbet insigne sepimentum hortis & prædiis: folia tegularum vice funguntur ad pluvias excludendas, caules tignorum: foliorum nervuli & fibræ eundem usum habent quem nostrum linum & cannabæ aut gossypium, ex illis enim fila, panni aliæque telæ fiunt: è spinis autem clavi, acus, aciculæ, stili, terebræ ad aurículas perforandas: hisce & barbari in superstitioso Deorum suorum cultu corpora sua affligebant: nec ad bellica instrumenta inidoneæ erant. Porro radendo novacula petrosa stolones emanat è concavitate liquor quidam tanta copia, ut ex una solummodo planta, mirabile dictu, interdum quinquaginta aut plures arobæ effluant: è quo liquore fit vinum, acetum, mel & saccharum: liquor quippe per se dulcis coquendo redditur multo suavior & spissior, ita ut tandem in saccharum coagelescat. Ex eodem succo & vinum fit affundendo aquam & admiscendo semina aurantium & melonum, aliæque ut facilius inebriet, nam huic vitio imprimis obnoxii sunt barbari, quasi peniteret homines esse natos & brutis similes esse fatagerent. E saccharo illo faciunt acetum, dissolvendo in aqua & exponendo soli novem diebus. Succus movet menses mulierum, lenit ventrem, movet urinam, mundat renes & vesicam, frangit lapillos, purgat ureteres: eundem si ebullitus fuerit cum Tabaco aut Pitzitlxochitl aut Matlaxochitl vulnera curare produnt. Folium Maguey assum & expressum in scutella, addito pauxillo nitri bene triti, si inungatur cicatricibus recentibus, brevi tempore illas ita tollit, ut vix ullum vestigium relinquat. Folia & caudex in subterraneo furno percocta, sunt edulia & sapiunt Diacitrum. Folia tosta & applicata medentur Spasmo & mitigant dolores (præsertim si succus calidus una hauriatur) licet è lue venerea oriantur, quia sensum tactus obstupefaciunt. *Hæc ille*. Porro plerique Scriptores qui de rebus Americanis commentati sunt meminerunt hujus plantæ, Gomara, Acoſta, alii, qui omnes fere consentientia tradunt iis, quæ Franc. Ximenes hic tradit ex Doct. Franc. Hernandez: videndus & Carolus Clusius in Rar. Plant. Historia lib. v. Longe autem aliam plantam esse oportet quam D. Ioachim Camerarius describit & cujus Iconem dat in Epitome de plantis, sub nomine Aloës Americanæ; quia scribit folia abundare succo amaro, & alia quæ minime conveniunt cum superiori descriptione. Credo hanc Camerarii esse veram Aloën aut saltem ejus speciem; nam & nuper accepimus à nostris in Africa & quidem Loandæ S. Pauli degentibus ibidem abundare ejusmodi plantas qualem D. Camerarius describit, è qua & succum expressum liquidum atque etiam coagulatum miserunt, Aloë veræ Indicæ æmulum, & qui haud dubio easdem purgandi facultates obtinet, quare differ-

rentia harum plantarum bene est observanda, cum alioquin foliis & quibusdam aliis notis inter se convenient.

HERBA (cujus nomen Auctor non prodiit) caule Portulacæ tereti, geniculato, ruffo, humi serpit & quibusdam fibris se firmat in terra: ad quodlibet autem geniculum quinque aut sex folia apposita, figura foliorum Lavendulæ, veruntamen crassa & succulenta ut Portulacæ. Inter folia in singulari pediculo fert flosculum dilute purpureum, quinque foliolis constantem

deorsum incurvatis & multis ejusdem coloris staminulis in orbem dispositis, quæ in medio adhuc stamen viride ovale continent. Radices hic inde unicas agit, pennam anserinam crassas, innumerabilibus subtilissimis filamentis circumdatas, & caule serpente fibræ ex illo variis locis prodeuntes se terræ infigunt.

CAP. XIX.

Quiyæ variae species.

QUIYÆ Brasiliensibus, Lusitanis *Pimenta*; multæ dantur illius species, ut plurimum figura fructus differentes, cum in cæteris fere convenient.

Prima vocatur *Pimenta Malaguetta* (quam de Angola primum venisse dicunt) quam Brasilienses vocant *Quiyaqui*, in arbusculæ formam & trium aut quatuor pedum altitudinem assurgit, caule lignoso, qui varie in multos expanditur ramos, qui habent opposita folia, vel in pediculo alicujus folii rursus duo opposita foliola: quodlibet folium habet suum pediculum tenue, longiusculum, estque figuræ oblongæ, acuminatum, nervo & venis obliquis præditum. Ad exortum foliorum in pediculis longis, duobus, tribus vel quatuor juxta se positis nascuntur flosculi inodori, quinque foliolis constantes, coloris ex albo pallidi, habentque in medio totidem staminula è cinereo cærulescentia. Sequitur fructus cylindrico-pyramidalis, crassitie majoris chordæ violæ, coloris coccinei, quando maturuit, interius granulis obrotundis compressis refertus, acerrimi saporis, & cæteris speciebus acrior multo.

Annotatio. Ne quis erret alia longe est planta ab ea quæ fert notissimum aroma Malaguetta, quod Belgæ nostri vocant Grayn, quod ex Africa affertur, nam neque semen neque planta ullo modo convenient, siquidem Malaguettæ semen nascitur in lobis pene ad modum Ircos, & folia dicitur habere similia Gladiolo.

Secunda species vocatur Brasiliensibus *Quiya cumari*: eadem figura cum prima specie crescit, verum folia sunt paulo majora & solitarie posita; nec flos differt, aut figura fructus, nisi quod major sit & crassior, & magis saturate rubens.

Tertia species vocatur à Brasiliensibus *Quiya apua*, Lusitanis *pimenta rotunda*; magnitudine est fructus cerasi nostratis acidi, coloris rubri. Reperitur & alia hujus species quæ in hoc tantum differt, quod fructus vix dimidiæ sit magnitudinis, & haud major nucleo cerasino, dilutiusque rubet vel etiam flavescit.

Quarta species Brasiliensibus dicitur *Quiya uca*, Lusitanis *Pimenta grande* seu *Pimentoës* quæ folia habet angustiora & longiora quam secunda, & fructum tres digitos longum cylindraceum, acuminatum, rubrum, cum maturuit. Alia invenitur ejus species, cujus fructus se deorsum incurvare solet instar unci.

Brasilienses hæc pimenta conterunt cum sale, & mixturam illam vocant *Inquitaya*, eamque usurpant ad cibos inter manducandum ut nos salem. Optima est ac bene sapit. Eandem quoque miscent cum farinha & piscibus coctis, exemptis spinis, ac mixturam illam appellant *Pira-quiya*, quam usurpant iter facientes. Bene sapit & durat ad aliquot dies.

ANNOTATIO. Hujus plantæ Iconem non damus, quia apud Botanicos obvia est, & jam

jam dudum in hortis colitur. Operæ pretium tamen duximus hic addere quæ Fr. Ximenes de hac planta prodidit. Mexicani, inquit, vocant *Chilli* plantam quæ fert siliquas illas, quas Insulæ Hispaniolæ incolæ vocant *Axi*, & Antiqui, ut quidam volunt, Siliquastrum, Hispani Piper Americanum & Actuarius Capsicum. Hæc planta licet jam dudum in hortis Hispaniæ fuerit culta, non modo propter ornatum, verum & usum in condimentis; tamen quia in America plures illius species observantur & siliquæ illius in tam frequenti sunt usu, ut vix edulia reperias quibus non admisceantur, & facultates illius itidem notissimæ sunt, operæpretium puto illam describere, & varias illius species quas vidi, indicare. Folia autem pene omnium specierum sunt similia Solani foliis, *Quauhchilli* tantum excepta cujus folia sunt minora: fert flores candidos, è quibus enascuntur siliquæ, initio quidem rubentes, tandem veluti adusti coloris instar uvarum passarum, plenæ semine minuto, subtili, candido & umbonato: sapore acri & caustico, ita ut calidum censeatur in quarto gradu & siccum in tertio: licet viride obtineat succum excrementosum, qui tandem consumitur. Vnde fit ut flatus excitando excitet venerem: atque etiam alvum solvat, non sine torminibus, præsertim in iis qui non assuevere; alioquin moderate sumtum movet alvum, (Cujus causa videtur illius acrimonia) menstrua atque urinam; corroborat ventriculum à causâ frigida debilem: excitat supra modum appetitum genus quoddam Chilli falsum, mixtum cum Thomatis, ut vocant, *Mittomatl* appellant: evacuat humores pituitosos è quacumque parte corporis, præsertim illos qui juncturas coxarum obsident, & Sciaticam solent generare. Hæcticis ventrem ac lumbos claviculis aut aciculis chille imbutis pungere, ut solent barbari, utilissimum putatur remedium. Veruntamen si quis crebrius & immoderate Chille utatur, inflammabit renes & hepar excitabit dolores in renibus, phrenesin & dolores hypochondriacos, abscessus internos & similia mala. A Barbaris fere pro cibo ordinario, ab Hispanis vero pro condimento usurpatur. Nascitur locis tam calidis quam frigidis, melius tamen temperatis aut aliquantum calidis.

Prima illius species appellatur à Mexicanis *Quauhchilli*, quasi dicas arboream, & in Hispaniola ubi minor est & siliqua rotundior *Axi montense* sive *Caribicum*: hæc species omnium minima est, forma & mole similis oleastri fructibus; & cum omnes species calidæ sint in quarto gradu, hæc omnium calidissima est & maxime caustica; quare tantum condimentis loco piperis adhibetur; producit semen toto anno.

Secunda species vocatur *Chiltecpin*, quia colore & figura valde similis est mosquitis, id est, culicibus; dicitur aliis *Totocuitlatl*, quod sonat sterqus avium, ob colorem & parvitatem; audio ab incolis S. Dominici insulæ Huaratinac appellari: hæc species licet viridior videatur, tamen citius virorem deponit. Tres illius numerantur species pro diversitate locorum in quibus crescunt, & tempestatum quibus colliguntur. Prima est vulgaris: altera huic quidem similis, sed vergens ad nigrum colorem, unde *Tlilchilli* nominatur: tercia minima omnium feritur mense Septembri & maturat fructum à Decembri ad Calendas Apriles.

Tertia species appellatur *Tzanalchilli*, feritur mense Augusto, locis cultis, quando jam pluviae cessant; maturat fructum à Novembri ad Martium, qui principio quidem est viridis, sed sensim rubescit: In Hispaniola vocant *Axi candidum*.

Quarta species appellatur *Chilcoztli*, ob croceum colorem quem addit condimentis & cibis quibus miscetur, unde in Hispaniola *Acafran Axi* dicunt: siliqua sex septemve digitos transversos longa est & mediocriter tenuis colore rubro & nonnunquam adusto.

Quinta illius species dicitur à Mexicanis *Tzinquahyo*, quia silvestris est, in Hispaniola *Axicoral* ob formam & colorem: siliqua est tenuis & quinque digitos transversos longa: feritur mense Martio, & fert fructum fere omnibus anni mensibus.

Sexta species appellatur *Tzonchilli* quia blandior est; siliqua illius est longa & lata rubri coloris: semen autem tam remissam habet acrimoniam, ut vulgo cum placentis quæ è Mayzio fiunt & *Chillaquiles* appellantur, commedatur: optimum nutrimentum præbere testantur barbari. Solent hanc speciem humi spargere ut siccet ut ita melius possit fervari, nam aliter facile corrumpitur ob nimiam humiditatem: feritur & fert fructus omnibus anni mensibus.

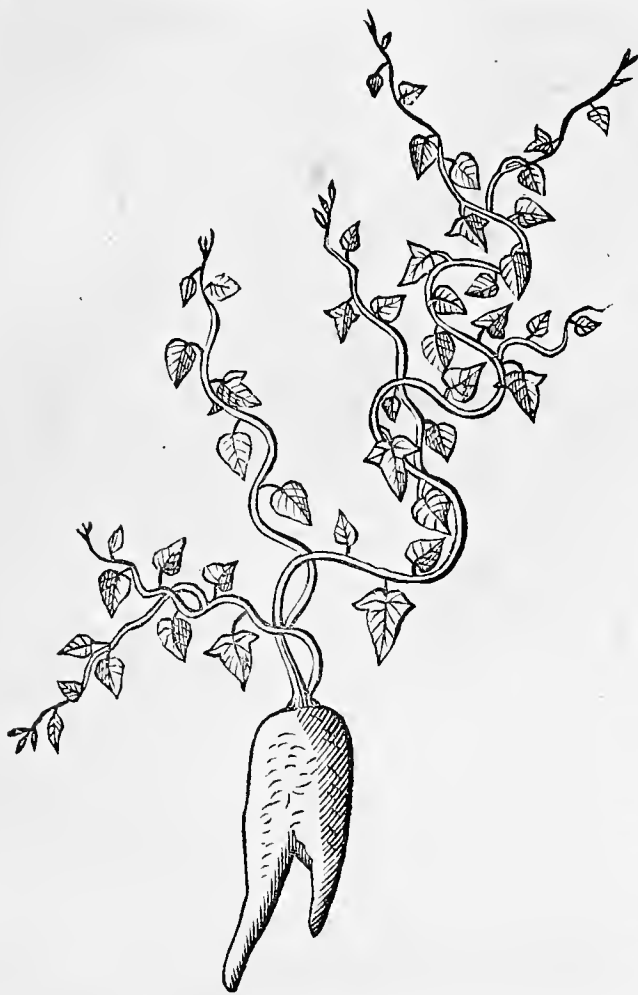
Reperitur & alia species quam vocant *Milchilli*, cujus siliqua quidem præcedentibus non est minor, sed attenuatur sensim & desinit in mucronem; coloris est aurei, colligitur eisdem mensibus quibus Maizium. Plures præterea species observantur in Insula Hispaniola & inter illas notissima, quæ siliquas fert instar ceraforum, eadem forma & mole: nascitur autem instar arbusculæ & appellatur ab aliis quidem *Struchnodendron*, ab aliis *Spendocapsicum*, ab Hispanis *cerasus acer Americae*. Item alia cujus siliquam vocant *rostrum pineæ nucis*: & *rostrum avis*, ob figuram utrasque. Baboram sive Baniazam corniculatam: *Cazicar hortense*: & alias quas brevitatis causa prætereo, de præcipuis dixisse contentus. *Hæc ille*. Semen hujus plantæ adeo est acre ut cavendum sit ne quis digitos ad oculos ferat, cum illud confricuit; quare

quare caute admodum hoc usurpandum autumo nisi bene præparetur & aliquo frigido additamento temperetur. Insigniter enim urit linguam & guttur præsertim cum sale mixtum.

CAP. XX.

Feticucu seu Radix Mechoacan. Mandubi. Innominata.

IETICVCV Brasiliensibus; Radix Mechoacan, Lusitanis *Batata de purga*: Caulis farnentosus est longissime serpens & scandens, multangularis, lentus, rufus, etiam viridis. Fo-

lia solitarie posita, quodlibet in suo pediculo digitum longo; figuram habet cordis, uti pingitur, duabus ad latera auriculis, tenera ad tactum, unum, duos, tres & quatuor digitos longa, saturate viridia, inferius nervo & venis transversis conspicua. nullum autem præter herbaceum odorem habent folia trita, caulis vero incisus lacteum succum præbet. Florem fert Convolvuli magnitudine & figura, unico folio constantem album cum paucis incarnato dilutum, intus autem purpureum. Semen continet pisi magnitudine fusci coloris, verum haud rotundum, sed quasi duæ particulae exsectæ essent, ita ut fere triangularis sit figura. Radix medium aut integrum pedem longitudine aequat, crassities plerumque eadem & ut plurimum dupla & bifida, una parte brevior altera: exterius obscure cinerea seu fusca, recens refinam quandam fundit, & est interius alba. Habui radices per quatuor menses ad parietem pendulas in museo meo, quæ ibi progerminarunt, quælibet caulem unum, duos vel tres pedes longum, crassitie filii sutorum. Hanc terræ imposui in horto, & spacio octidui secuta sunt folia, felicissimeque adolevit planta.

Vfus. Datur pulvis illius radices in vino aut brodio, pueris $\mathfrak{z}\mathfrak{s}$. adultis $\mathfrak{z}\mathfrak{vi}$. in $\mathfrak{z}\mathfrak{viii}$. vini vel $\mathfrak{z}\mathfrak{s}$. pro pueris, $\mathfrak{z}\mathfrak{vi}$. pro adultis infunduntur in vini $\mathfrak{z}\mathfrak{x}$. per noctem, mane colatura sumitur & cum saccharo aut melle exhibetur. Vel. Recentes radices corticibus bene mundatis exprimuntur. per pannum, expressum sumitur per aliquot horas ut subsideat, quod subsedit siccatur in umbra (vocant *Tapiora*) huius $\mathfrak{z}\mathfrak{ii}$. & in pueris $\mathfrak{z}\mathfrak{i}$. datur semel. Fit etiam ex recenti conserva cum saccharo delicati saporis, cuius dosis choclear unum aut duo datur delicatis personis, quæ à purgantibus abhorrent. Radix hæc habet virtutem purgandi humores phlegmaticos ac serosos, uti & bilem. Valet adversus passionem ventriculi & intestinorum, ad inveteratum capitis dolorem, ad hydropem, ad prostratum appetitum.

ANNOTATIO. Fr. Ximenes. Radicem purgativam vocant Mechoacani *Tachuaché*, Mexicani *Tlalantlaqua cuitlapille* & alia nationes *Pusqua*. Tres reperiuntur illius species; quarum binæ sunt mas & femina, quæ ambæ forma & qualitatibus multum conveniunt; habentque radicem longam & crassam, è qua lacteus liquor emanat: caules volubiles & tenues: folia parva figura cordis; flores longos & rosos, fructum similem *pepino* figura & mole, candida cuterectum & plenum semine minuto, lato & candido, cum certis filamentis, instar gossypii quæ difficulter rumpuntur. Radix est calida & sicca in quarto gradu & si in ore masticetur adurens: unde si hic aliorum morem imitari vellem, possem graviter reprehendere eos, qui imprudenter & ignoranter multa de illa scripserunt; neque mirum, quum illam non vidissent. Purgat per inferiora omnes humores, præcipue tamen pituitosos, si sumatur pondere dragmæ & semis aut ad summum diarum ex aqua aut vino, jusculo, aut ovo recenti: sumitur enim hoc modo facile & sine nausea. Quidam utuntur succo illius expresso, loco Scamoneæ, ad cuius species hanc putant referendam, & conficiunt ex illo tabellas cum saccharo,

quas mirabiles effectus edere affirmant. Alii solent radicem pondere sex dragmarum in pulverem redactam & in sex aquæ uncis per noctem maceratam, mane exprimere & percolare atque aquam illam exhibere: ego autem eandem misceo cum uncia aut paulo magis syrupi de Matlalitztic aut Salsaparillæ aut foliorum Senæ atque ita purgat sine ulla molestia. Quum Scamonea desideratur hujus succus expressus & spissatus illius vice usurpatur in Electuariis, quæ illam postulant. Quidam & radice hac utuntur forma unguenti aut emplastri ad vitia oculorum curanda. Tertia species maximam partem nascitur in terra nigra & locis petrosis, radice magis tenui: è duabus hujus dragmis commodissime fit electuarium laxativum cum xx. dragmis Sacchari Tzautli sive Tragacanthæ, quo leniter evacuantur cholera atque flegma, nec puto in America facile reperiri posse medicamentum quod illud superet. Alii ex illius decocto conficiunt syrupum qui quantitate trium unciarum sumtus egregie purgat prædictos humores. Nascitur multis locis calidis Novæ Hispaniæ, licet Mechoacanæ provinciæ, ubi primum innotuit, præferatur; communis quoque est in Temimiltzingo, ubi radicem hanc cum cauda Tlaquatzin animalis pari pondere mixtam, mirabiles asserunt edere effectus in ciendo urinam. Oportet siccare radicem & servari toto anno: sed in colligendo vitanda est radix haud multum illi dissimilis, quæ præsentissimum est venenum. Quum Author noster, quem sequimur, scriberet, non tam probe cognita erat hæc radix, sicut neque ipsa Nova Hispania; post illa plures illius species fuerunt repertæ, magis lenes in operando, licet tres illæ species ab ipso proditæ, celebriores sint, & magis usurpentur. Prima est quam Hispani vocant *Mechoacan* à loco ubi primum fuit inventa; cujus in illa provincia & in Guadalajara duæ reperiuntur species; una venenosa, quam Auctor noster monuit vitandam, altera quæ moderate purgat. utriusque radix grandis & crassa, sed nobilis major. Alia species quæ appellatur *Matlalitztic*, multo minus purgans quam præcedens, quam quidam perperam frigidam faciunt, haud intelligentes purgantium medicamentorum facultates, quæ nullam frigiditatem admittunt: hæc remissius purgat quam antecedens, atque omni ætatum & sexuum generi convenit, etiam pregnantibus exhibetur sine noxa: Ex hac radice fit syrupus hoc modo: Recipe sex libras radicem recenter effossarum & demto prius cortice rade & inde ollæ vitriatæ; super infunde totidem libras aquæ fontanæ ferventis, atque obtura os ollæ, & ita probe opertam relinque per horas xxiv. dein exprime & misce illius colaturæ quatuor libras sacchari & coque leni igne, donec spissitudinem mellis acquirat, sumuntur tres aut quatuor hujus syrupi uncie ad purgandum.

Alia species appellatur *Xalapa* à loco ubi primum fuit reperta: hæc longe potentior est cæteris, licet mole sit minor, evacuat generatim omnes humores peccantes, sed summa opus est vigilantia eo die quo sumitur atque adeo sequenti. Ex hac quoque fit syrupus, admodum utilis in quibusvis morbis, & imprimis iis qui lue venerea laborant. Componitur ad hunc modum. Recipe radicem *Xalapæ* unc. v. Polipody unc. ij. Hermodactyl. unc. i. Florum cordialium, lujubarum ana pugnum unum: Cinnamomi aut Canellæ præstantioris; nucum muscat. ana duas dragm. & semis: frangantur omnia & macerentur in sex quartariis aquæ per noctem, dein coquantur secundum artem donec medietas consumatur: colaturæ addantur duæ libræ sacchari & percoquatur donec syrupi spissitudinem acquirat; denique cum pene refriguit, misceantur octo grana exquisiti musci. Monendi sunt qui istis radicibus utuntur ad purgandum ne postero die mane sumant saccharum rosatum aut aquam, sed potius pectusculum volucris alicujus, aut carnem ovillam assam, nam alias facile recidivam purgationis patiuntur ægri non sine discrimine. Omnes species reperiuntur in Nova Hispania magna copia: *Matlalitztic* habet radicem omnium maximam, huic proximam *Mechoacan*: multo minorem venenosa species: omnium maximam *Xalapa* licet circulosior sit & longior. Vniuersæ autem sunt calidæ & siccæ in quarto gradu, præter *Matlalitztic* quæ moderate calet & lenissime purgat, ideoque & securius usurpatur. Ex iis quæ diximus apparet quantum fidei adhibendum sit Monardæ & Alfonso Inojosso in iis quæ de his radicibus scripserunt. Non differunt autem hæ plantæ foliis, floribus aut fructibus, nisi ratione soli, quo fit ut alibi majores alibi minores nascantur; tantum flores nonnihil differunt colore, qui fere cæruleus est, verum aut saturatus aut dilutior. *Hæc ille.* Ex hisce autem præsertim quæ dicit de semine facile apparet plantam quam Auctor noster describit non esse eandem cum illis quas Fr. Ximenes describit. Car. Clusius notat ad Monard. cap. li. se anno m d l x i x. duo genera seminis accepisse ex Hispania quæ plantæ Mechoacan esse dicebantur: unum caliculo sive siliqua, semineque nigro quale est Scamonii aut Convolunli majoris: alterum oblongiori aliquanto caliculo, semine ruffo & quam superius longiore tenerioreque. Utriusque siliqua parte interiore erat lanuginosa. Ex utroque ipsi natas plantas, quæ prodibant Convolunli modo, dein proxima pedimenta scandebant multis sarmentis & amplectebantur, foliis Convolunli majoris, sed tenerioribus & colore magis flavescente; hyemis autem inclementiam eas sustulisse. Ego semen

semen è Brasilia allatum aliquoties terræ commisi & quidem adhuc superiori æstate, è quibus natæ elegantissimæ plantæ & ad sesquipedis altitudinem adoleverunt, ramulum appositum scandentes, sed primum frigus statim illas enecavit.

PLANTA hæc *Brasiliæ familiaris*, cuius tamen nomen ab Authore nostro non proditur; in quatuor aut quinque pedum altitudinem adsurgit; caule rotundo, lignoso, leviter piloso, quique superius in multos se dispescit ramos sursum elevatos. In caule autem & ramis solitarie posita sunt folia angusta, brevibus pediculis innitentia, quatuor aut quinque digitos longa, similia foliis Salicis atque pilosa; diversæ magnitudinis, in Summitate enim plantæ fiunt angustissima & parvula. Flores fert magnitudine florum *Lychnidis*, albi coloris, quinque foliis constantes, unguibus in medio purpureis & staminulis luteis.

Radix illius haud longa est, sed habet multas proles ad latera extensas atque etiam filamenta.

Quale semen ferat ab Auctore nostro proditum non inveni.

Reperitur & in Brasilia Planta *Amaranthi* facie, quæ sesquipedalem aut bipedalem altitudinem adipiscitur, arbusculæ figura adolefcens, caule lignoso cinereo, quique superius habet multos ramulos lignosos & quasi geniculatos. Ad singula autem ramorum genicula rubrum est capitellum minimorum flosculorum & ibidem pediculus circiter digitum longus & rufus, sustinens folium urticæ figura, verum longe minus & pallide virens.

Radix albicans, pene recta, gracilis, sed multis filamentis prædita.

Tota planta est inodora.

Quale semen ferat ab Auctore nostro non proditur.

MANDUBI D'ANGOLA, in Congo vocatur *Quubaci congo*; Cauliculo tenui sarmentoso longe super terram serpit, instar *Ietici*, ac novas fibras agit in terram, atque hinc inde unius, duorum aut trium digitorum intervallo profert pediculos, tres aut quatuor digitos al-

tos, striatos, qui tria folia, phaseolorum modo disposita sustinent, dilute viridia, duos & amplius digitos longa, figuræ ellypticæ, nervo secundum longitudinem & venis oblique currentibus. In eodem caule etiam flosculi proveniunt in suis pediculis egregie flavi. Caulis, ut dixi, multas fibras agit, quibus sub terra annascuntur retis fere figura & nucis avellanæ magnitudine aut paulo majoris, folliculi, quorum substantia alutam ovillam crassitie æquat, exterius terrei seu umbrosi coloris, interius splendide albi: quilibet autem folliculus secundum longitudinem circum circa quasi suturam monstrat & pressus secundum illam finditur, continens in se duo grana vel etiam unum, si minor sit, more seminis pisorum adhærentia, pisiformia & ejusdem magnitudinis flavo-pallida, ejusdem cum pisibus recentibus consistentiæ & cum siccis saporis; quæ comeduntur. Plantatur hoc modo: exempta è folliculis grana, digiti altitudine terræ inseruntur, satis amplo intervallo, sæpiusque irrigantur; (desiderant enim humiditatem) brevi erumpunt Cauliculi, qui deinde se multiplicabunt & fructus dabunt innumeros. Convenit cum *Openauk* Virginie descripto à Ioanne de Laet.

Annotatio. Quia Auctor noster hanc Plantam comparat cum *Openauk*, operæ pretium putavi hic repetere quæ lib. III. cap. XXII. descripsit. Americæ de illa dixi. Etiam radices edules sponte hic proveniunt, imprimis quas Indiginæ *Openauk* vocant, rotundæ, juglandi nuclei magnitudine pares, interdum & multo majores; nascuntur humidis & paludosis locis plu-

res inter se coherentes & veluti funiculo colligatæ, in aqua coctæ, aut igne tostæ boni sunt alimenti. Dubito autem an eadem planta merito censeretur debeat: & magis credo esse speciem pisi sub terra fructificantis, hanc ab Auctore nostro descriptam.

CAP. XXI.

Innominata. Furumu. Cucurbita. Cucumis Silvestris. Alcea hirsuta. Conyza inodorata.

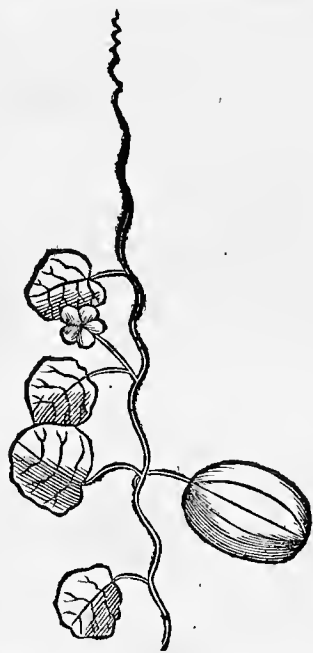
HERBA (quam Auctor non nominat sed tantum hanc ejus dat iconem) in duorum aut etiam trium pedum assurgit altitudinem: caule tereti, geniculato, subrufo, paululumque piloso: ex geniculis emittit ramulos & bina folia semper sibi opposita, brevibus pediculis innitenta, quinque aut sex digitos longa, aliquando crasso modo dentata, interdum etiam non.

In extremitate ramulorum flores nascuntur solitarii, lutei coloris, umbelico conico constantes, & in ambitu illius quinque foliolis luteis minimis.

Radix exilis admodum.

Flos tritus odorem habet suavem fere ut Chamæmelum.

IVRMV Brasiliensibus: Lusitanis *Bobora*,

Belgis Pompoen; folia fert fere similia nostratibus peponibus; & florem quoque flavum quinque foliis constantem. Fructus autem illius magnus, orbicularis, compressus, striatus, coloris exterius cinnabarii cum plurimo albo mixti, interius autem crocei: semen quoque album quale nostratibus. Boni Saporis est fructus coctus seu etiam assatus sub cineribus.

Reperitur hic quoque Cucurbita lagenæ forma: cujus planta folia habet similia cæteris speciebus: flos quoque albus, magnus, quinque foliis constans, obrotundus, in medio habens stamina brevialutescentia. Semen fructus est pallidum, compressum, utraque extremitate quasi bicornis.

Cucumis Silvestris Brasiliæ, sarmentoso caule serpit super terram, in longis pediculis folia habens singulatim posita, quodlibet in tres lacinias sectum, ac in ambitu dentatum, atque hirsutum. Flos flavus: fructus ovi gallinæ magnitudine, ellipticæ figuræ, tuberculis per ambitum acutis, maturus est pallidus. Intus cucumeris modo semina alba transversim sita multa: edulis est.

ALCÆA

AICÆA hirsuta, flore flavo, & semine moscato, ex parte respondet *Ægyptiacæ* C. Clusii quæ *Bamia* *Ægyptia* Alpini, & sunt species congeneres. Ex semine sato primo surgunt duo fo-

liola, nummulariæ æmula, dein provenit caulis rotundus, una parte viridis, altera rufus, hirsutus, duos circiter pedes altus, crassitie pennæ anserinæ. Hinc inde in pediculis, quatuor quinque aut etiam sex digitos longis, hirsutis, uno latere viridibus, altero rufescentibus, folia apposita circinata, quinquangularia, in ambitu serrata, hirsuta ac paulum rugosa, quædam & triangularia, duos digitos longa & totidem lata, atque etiam minora: quinque nervis è centro, ubi pediculus inseritur procedentibus, in exortu rufescentibus, secundum longitudinem prædita & multis venulis varie intertexta. Ad pediculos foliorum, unus atque alter enascitur pediculus brevior cum foliis minoribus, & in pediculo duos digitos longo flos inodorus, magnitudine & figura fere floris gossypii, elegans, quinque foliis constans, sesquidigitum longis, lacte flavis, ac flavis venulis secundum longitudinem conspicuis, interius unguis foliorum insigniter ex rubro & brunno purpurascunt, ut & exterius ubi pediculo inferuntur: in centro floris est stamen erectum, semidigitum altum, flavum, cui superius quinque clavi infixi suis cuspidibus, brunni seu purpurei coloris. Flores se aperiunt bihorium aut trihorium ante meridiem & statim à meridie corrugantur & decidunt. Post florem provenit corpus pentagonum & turbinatum, duos & semis digitos longum, hirsutum, interius in quinque cellulas distinctum; in qualibet duodecim, tredecim, quatuordecim grana seminis ordine leviter adhærent, ita ut in una cap-

sula septuaginta aut etiam plura contineantur grana. Semen autem est figura lunæ gibbæ aut renis ovilli, exterius gryscum, quasi leviter striatum, interius albam substantiam habens: odorem fragrantissimum moschi referentem si masticaretur. Radix longa, alba, lenta, in multos ramulos & filamenta dispersa, ita ut longitudine sua plantam æquet: & profunde inseritur terræ. Moritur singulis annis. Locustæ virides minores lubentur folia depascunt. Colitur in hortis: sevi sexto Aprilis & floruit fine Augusti & Septembri & tulit semen copiosum.

CONYZA inodorata: In sesquipedalem altitudinem assurgit, caule cavo, tereti, leniter hirsuto, & multis ramulis ex adverso positis prædita. Ad ramulorum exortum & ad nodos, bina, terna aut quaterna folia sibi opposita aut etiam juncta habet, mollia, oblonga, unum majus altero, dilute viridia, non serrata, verum acuminata. Ad foliorum insertionem prodeunt pediculi; unum, duos vel etiam tres digitos longi, qui flosculum ferunt luteum, cum corpore ovali luteo in medio floris: magnitudo floris ut *Chamæmeli*, sed plane est inodorus. Quale semen ferat ab Auctore proditum non inveni.

CAP. XXII.

Garyophyllata. Camanbaya. Gandiroba vel Nbandiroba. Gnaphalium Brasil. Innominata, Iasmini species.

GARYOPHYLLATA herba: Caulis ad trium pedum aut etiam majorem altitudinem assurgit, ad singula genicula quasi duos ramos oppositos habens, atque itidem duo folia, quæ cum pediculo suo quatuor digitos æquant (superiora sunt angustiora) in quinque alia singula secta, nimirum bina priora opposita & quintum in extremitate. Sunt autem folia in ambitu dentata ac lacte viridia. In extremitatibus ramorum, in singulis provenit flos flavus, Tormentillæ æmulus, constans quinque foliis angustis, quibus multa foliola viridia substrata. Post flores sequitur capitulum rotundum, hispidum, continens semina oblonga, figura re-

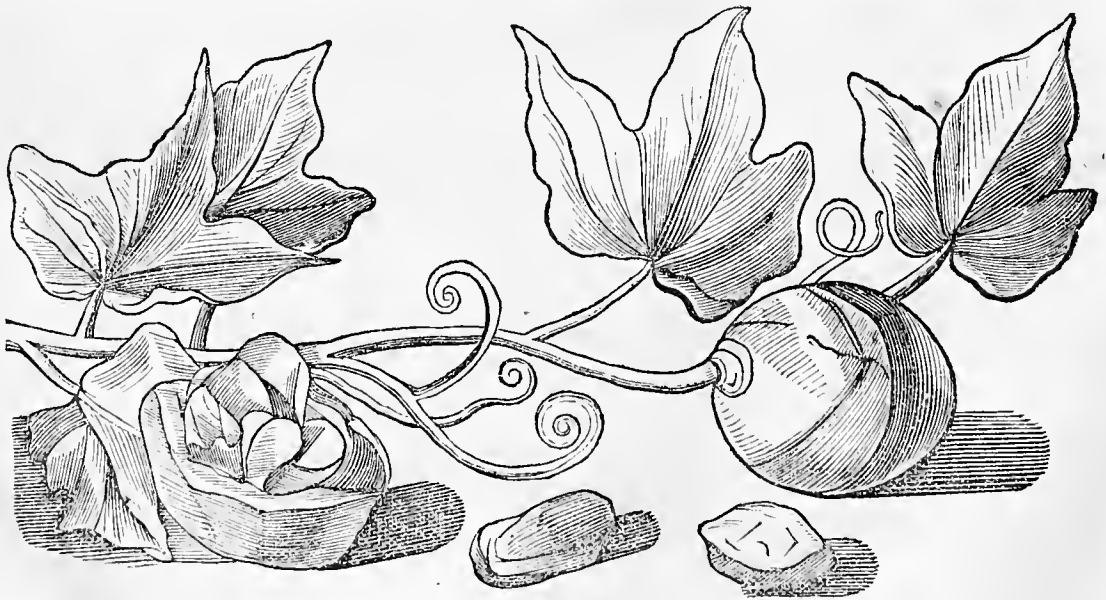
præsentantia palos illos clavis ferreis armatos, quibus admunimenta utuntur. Radix multa habet filamenta, & odore refert Garyophyllos: Vnde nomen meruit.

CAMANBAYA Brasiliensibus; Herba est filamentosa, dependens ab altissimis arboribus, grysei coloris, & quasi lanuginosa: obducuntur illa integræ arbores. Filum est, cui hinc inde certis intervallis, sex, quinque, tria, duo, vel etiam unum folium rosinarini æmulum adhsistit, inodorum.

GNAPHALIVM Brasiliense mihi videtur Planta, quæ ex radice minimum digitum crassa, multis filamentis prædita, (odore aliquantum cum Elenii radice conveniente, sapore tamen haud manifesto, perenni & quæ novos subinde caules protrudit) sex interdum & plures prodeunt caules, mediocriter rotundi, inferius crassius, ad trium pedum altitudinem, geniculati, quasi ob folia quæ illos ambiunt subfusci & alba lanugine obsiti: folia autem ambiunt multa, tres vel quatuor digitos longa, angusta, viridia, ac copiosa lanugine alba seu tomento obsita, superius minora fiunt ad caulem, & caulis dispescitur in multos ramos, mediocriter hirsutos. Ramos ornant hinc inde foliola angustissima, lanugine incana, unum aut duos digitos longa. In extremitatibus autem ramorum proveniunt capitula, ex squamis oblongis argentei coloris, splendentibus composita, quibus flosculi innascuntur copiosi, cuilibet nimirum squamulæ quinque, constantes quinque foliolis albis, dissectis, in medio eminente staminulo albo-purpurascens: cæterum sunt penitus inodori. Post flosculos nascitur semen in ipsis squamis, oblongum, fugax, coloris fusco-argentei.

GHANDIROBA vel NHANDIROBA Brasiliensibus. Hederæ scandentis species, more

Mururiæ ascendit, sarmentis paulo tenerioribus. Folia habet disposita more Hederæ subrotunda & quasi in tres angulos desinentia, quatuor digitos longa & totidem lata, viridia, glabra,

glabra, splendentia. Flosculos fert parvos ex pallido lutescentes & quatuor foliolis constantes. Fructus sequitur rotundus, viridis, splendens, instar Murucujæ, pomi majoris magnitudine, superius circum insculptum quasi continens & in centro ejus tres lineas, una extremitate ad angulos obrufos se contingentes. Fructus secundum longitudinem dissectus, interior apparet cavus, cortexque illius Murucujæ cortici crassitie est æqualis, duplici substantia compositus, exterius minima crassitie lignosa, reliqua interior spongiosa, succulenta, alba: cavitatis fructus in medio per interstitia more juglandis, in tres dispescitur concamerationes, continetque in qualibet quatuor (in totum duodecim) ordine disposita corpora subrotunda, clypeata, satis crassa, magnitudine pataci, in extremitate ambitus tenuiora, solida versus medium. Quodlibet corpus, primum pellicula obductum est uvea, punctulis seu tuberculis nigricantibus, qua defricta cortex ligneus fuscus apparet, instar testæ ovi fragilis, in ambitu dentatus. Cortice fracto intus albus apparet, continetque oleaginosum nucleum ex albo flavescens, pelliculæ inclusum. Ex hoc nucleo oleum parant Brasilienses, quo in lucernis utuntur, clarissimum & optimum, tarde enim consumitur; in cibo non potest usurpari, quia amarum est quemadmodum & totus fructus.

PLANTA hæc (*cujus nomen ab Auctore non proditur*) in novem & non raro decem pedum

altitudinem excrefcit, elegantis arbusculæ forma: caudice recto & pollicem crasso; inferiori parte sine ramis, superiori vero in ramos distributo: in quibus folia fert Malvæ modo disposita, longis pediculis, magna, in totum hirsuta, inferiori parte albicania, per ambitum serrata & ad tactum glutinosa, quemadmodum & universa est planta. In extremitatibus porro ramorum, & capitellis hirsutis, ad modum Alceæ enascuntur flores insigniter incarnati, quinque foliis constantes itidem glutinosi, in cujus medio stamen eminet, staminulis multis veluti ramulis repletum, coloris flavi, semen profert splendide nigricans, oblongum, quasi triangulare, magnitudine grani Fagopyri.

IASMINI species videtur Planta, (*Cujus nomen Brasiliense aut Iconem Auctor non dedit*) quæ ex tenui radícula, unum atque alterum filamentum superius habente, vel etiam è duabus radiculis, unicum caulem emittit, teretem, glabrum, viridem, geniculatum, interius medullosum. Ad singula autem genicula, bina sibi opponuntur folia, sine pediculis, tres vel quatuor digitos longa, læte viridia, lævia, nervo secundum longitudinem, & costis transversis oblique discurrentibus. Superius porro in caule ad internodia, ubi folia consistunt, copiosi flores conjunctim nascuntur Papilionacei, quasi uno folio lato constantes, quod in tres partes sectum est, & deorsum incurvatum, & altero angusto & quasi continuata sursum erecta: ex

ipso autem flore duo stamina flavescens prodeunt, apicibus flavis, & è medio aliud staminulum absque apice; est autem flos ipse coloris splendidissime rubri.

HERBA (*cui Auctor noster nomen non adscripsit*) in duorum circiter pedum altitudinem assurgit in multos ramos distributa: caulis illius teres & subtilibus pilis albis vestitus: folia autem hinc inde sunt posita, in brevibus pediculis, oblonga & acuminata, itidem pilosa. Hinc inde quoque in brevibus pediculis flosculi proveniunt parvuli plane, spicatum vero congesti, coloris sanguinei. Post flosculos illos sequitur capsula instar Lini, fere triangularis, rotundior tamen, superius quidem tricuspis atque ad visum ut infula, in qua illius semen continetur.

*Pino. Paco Caatinga. Paco Seroca. Innominata. Nhambi.
Caiponga. Tamoatarana.*

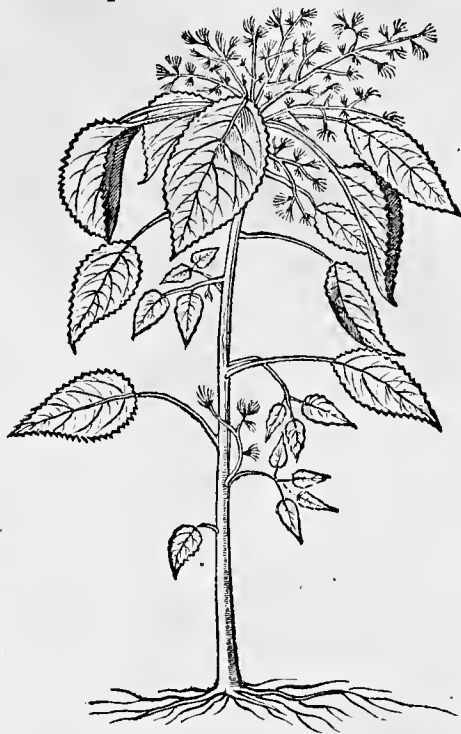
PINO Brasiliensibus; Vrticæ Vrentis species, Ex radice parva filamentosa, in octo aut novem pedum assurgit altitudinem, caule striato, aliquantulum piloso, & crasso: Folia habet hinc inde posita, solitaria vel duo juxta se invicem: quorum quodlibet innititur pediculo sesquipedem longo aut etiam longiori, ex albo paulum rufescenti. Folia autem urticæ nostrati similia, magna, in ambitu dentata, triangularibus dentibus, & raris pilis prædita. Fert superius racematim plures flosculos plane parvulos, candidi coloris longo pediculo insidentes. *Quale autem semen ferat ab Auctore nostro annotatum non inveni.*

PACO CAATINGA Brasiliensibus: vulgo *Cana do mato* id est silvestris; caulem habet arundinaceum, digitalis crassitudinis, rotundum, & intus continentem succulentam medullam subdulcis saporis, consistentiæ fere ut Canna saccharifera: Hunc porro ambiunt sine pediculis hinc inde folia solida, septem, octo vel novem digitos longa, circiter tres lata, ubi latissima, interdum & majora, figura linguæ, in medio nervo secundum longitudinem, nullis secundum latitudinem venis, sed subtilissimis lineis oblique discurrentibus ut in foliis Meeru: suntque superius glabra & dilute viridia, inferius molli hirsuticæ prædita & subalbicantia. In summitate caulis provenit conus (ut in pinu) octo aut novem digitos longus, in fastigio paulo acutior, squamis præditus ut conus pinus, quæ in prominentibus extremitatibus aurei sunt coloris, in partibus ubi sibi invicem incumbunt miniati. Successu autem tēporis squamæ illæ ab se invicem dilatantur & sub quaque apparet flosculus canus, instar alveoli apiarri, dilute purpurascens coloris: sub flosculo vero cuticula est albescens, rotundum sacculum præbens, & quolibet continens viginti quatuor aut plura grana seminis nigri splendentis, magnitudine seminis ceparum, multangularis, suntque grana albis filamentis quasi lineis involuta & illis adhærent. Caulis hujus plantæ masticatus detrahit humores è capite, calefacit insuper; & frangit calculos usurpatus. Vulgo masticatur contra Gonorrhœam (quam Lusitani vocant *Esquentamento*) atque est insigne remedium; nimirum frequenter de die masticanda arundo, succus deglutendus: curat circiter octo diebus sine ullo alio medicamento adhibito.

Reperitur & alia species præcedenti similis, excepto quod folia inferius non sunt hirsuta, sed lœvia ut superne & flosculi sint rubri.

Sicuti & alia species, hoc tantum habens peculiare, quod conus constet floribus cæruleis, qui singuli quatuor habent folia.

PACO SEROCA Brasiliensibus dicta planta, in sex, septemve pedum assurgit altitudinem;

nem; caule recto, spongioso & viridi instar *Meeru*: habetque folia eodem modo alternatim disposita & ejusdem magnitudinis, figuræ, coloris, ac similibus lineis, sed in summitate folium convolutum ut in *Paco*. Ad exortum autem caulis prope solum provenit pediculus crassus, verum brevis, in aliquot ramulos superius divisus, qui multos habent flores, sesquidigitum aut circiter longos, cavos, floribus *Paco* quidem similes, sed incarnate rubentes. Flores hosce sequitur fructus in uvam congestus pruni magnitudine & figura, habens prominentem umbelicum; estque adhuc immaturus saturate viridis, maturus vero suffusus, triangularis figuræ, & cortice aurantiæ mali cortici pene æquali, qui sponte finditur in tres partes atque facile separatur: intus vero habet paucam pulpam, filamentosam, magnitudine nucis avellanæ, in tres itidem partes divisibilem per cuticulam flavam: pulpa autem hæc cinnabarii est coloris, odoris vinosi, fere ut pomum nostras cidonium, in qua continentur supra triginta grana seminis, triangularia, fusca, cum macula cinnabria in acutiore parte, magnitudine seminis cannabidis, & albissimum nucleum habentia: cortex exterior succulentus, qui cutem tingit colore brunno ut cerasa nostraria nigra vel *Violæ Martiæ*; atque ideo usurpatur loco atramenti.

Folia recentia ut & caulis & fructus immaturus, si fricentur, odorem de se fundunt zinziberis & suavem admodum.

CAAPONGA Brasiliensibus dicta planta, *Portulacæ* est species quæ *Bel droga* Lusitanis dicitur; ex radice autem brevi & in multa filamenta alba desinente, producit caulem rotundum, crassiusculum & succulentum, qui statim prope terram in multos alios caules dividitur & hi porro in suos ramos, qui vestiuntur foliis instar portulacæ succulentis atque alternatim positis: in extremitate autem cujusbet rami, octo folia in stellæ modum disposita sunt, ex quorum medio flos enascitur luteus, quinque foliis constans, magnitudine floris *Portulacæ* nostratis.

Post florem denique remanet corpusculum quoddam obrotundum, pappo albo circumdatum, in quo semen continetur nigricans, rotundum, papaveris semine paulo minus. Rami hujus plantæ tomento albo circumdati conspiciuntur, instar lanæ ovium. Cocta comeditur hæc herba.

PLANTA hæc, (*cujus nomen ab Auctore non proditur*) ex radice lenta, paucis fibris prædita, producit caules tenues, teretes, inferiori parte virides superiori rufescentes, partim humi repentes, partim surrectos. Caules autem inordinate multos habent ramulos, & in iis similiter inordinate foliola oblonga, serrata, sibi apposita, verbenæ fere modo. In extremitate autem caulis enascitur flos, capitulo constans subargenteo, & staminulis ex ruffo & caruleo purpureis, odoris ut *Viola Martia* sed remissioris. De fructu aut semine nihil ab Auctore annotatum inveni.

HERBA (*quam Auctor non nominat*) ex parvulis radiculis albis, juxta se positis, producit multa folia, suis pediculis adposita, Plantaginis figura & facie. E quorum medio caulis bipedalis aut tripedalis enascitur, qui fert flores verticillatim positos, tribus foliis constantes oblongis, albi seu lactei coloris, sine odore. Caulis autem inferius rotundus quidem, ubi autem flores consistunt angularis.

NHAMBÍ Brasiliensibus. Herba est caule satis crasso, lignoso, tereti, geniculato, qui portulacæ

tulacæ more serpit & hinc inde fibras in terram dimittens radices agit, partim quoque se eri-

git. Expanditur varie in multos ramulos, geniculatos, binos sibi ubique oppositos, in iisque habet ad singula genicula bina folia opposita, interdum etiam plura, inæqualis magnitudinis: in extremitate autem ramulorum quinque, sex, septem folia sibi invicem apposita oblonga, figura cordis in ambitu leviter ferrata, interdum & laciniosa, dilute viridia. In extremitate quoque ramulorum enascuntur flores solitarii magnitudine cerasi majoris aut minoris, constantes solo umbelico, rotundo & crasso, flavo, sine foliis. Semen in umbelico, fusco per maturitatem, ovalis figuræ, plane compressum, ex fusco grysei coloris splendidis. Radix denique filamentosa, tenera, alba. Folia masticata linguam pungunt instar Sinapi seu Nasturtii. Hæc herba præstantissimum est remedium contra quæcunque venenata animalia, si uncia semis pondere è vino bibatur: vel si decoctum illius sumatur cum media parte vini. Contra ventriculi & intestinorum frigiditatem ex pituita orram etiam apprime valet. Folia vel semen affricatum Bubonis dorso, quanto citius illum enecat. Solet hæc herba cum piscibus coqui & optime convenit.

PLANTA (quam Auctor non nominat) in sesquipedalem fere altitudinem assur-

git, caule lignoso, rotundo, cinerei coloris; qui ad semipedem fere supra terram in duas partes dispescitur seu ramos magnos, atque hi iterum in minores ramulos, ita ut pæne egregiæ arbusculæ figuram referat. Folia illius sunt Orobi foliis figura similia, semper tria ad modum Phascolorum juxta se posita; tenuia, non ferrata, sed leviter hirsuta. Fert flosculos, quos sequuntur quatuor aut quinque capsulæ juxta se in orbem positæ: quibus continentur totidem grana seminis, suæ cuticulæ inclusa, rotunda, nigra, sed punctulis seu tuberculis subtilibus insignita, ab uno deniq; latere videtur quasi particula aliqua abscissa esset, atque ibidem albicat.

C A P. XXIV.

Immominatæ duæ. Omenapo Yeima. Convolvulus marinus. Pararo. Cara Inambu. Mandatia. Caaponga. Caa-apia.

PLANTA hæc (cujus nomen ab Auctore non proditur) ex radice ovali nucis avellanæ magnitudine, inferiori parte filamentosa, emittit caulem rectum, obscure brunnū & pilosum, duobus

duobus aut tribus foliis præditum, quorum quodlibet quatuor, quinque, sex, etiam decem, aut duodecim digitos longum, figura foliis Tamoataranæ simile, nervo secundum longitudinem & multis venis obliquis insignitum. Folia autem superna parte dilute viridia, inferna albicantia, ubique pilosa, ad tantum ut holosericum optimum, duplici ordine macularum quadratarum, majuscularum, notatum, quæ in superiori superficie folii, coloris sunt nigri, inferiori brunni. In summitate caulis tres aut quatuor enascuntur flores, coloris flavi, duobus foliis papilionaceis constantes, quorum alterum macula notatum est, pro stamine habet corniculum: flos inodorus est.

PLANTA (quam Auctor non nominat) caule tereti, recto, paulum piloso, viridi, in trium aut quatuor pedum astringit altitudinem, ac in longis pediculis bina semper folia opposita gerit, figura urticæ foliis similia, sed majora, in ambitu serrata; ad foliorum exortus etiam hinc inde rami opponuntur, qui eodem modo folia obtinent; in summitate caulis & extremitate ramorum minora. Flores ibidem fert in longam quasi spicam congestos, elegantissimos, pediculo digitum longo insistentes ac deorsum propendentes, figura mitræ Polonicæ, & in extremo ambitu habentes quinque incisuras: sunt autem coloris coccinei & interius punctulis saturate rubris variegati; præterea habent in medio staminulum longum pallidum, cum apice liliaceo. Tota autem planta cum flore, odorem refert Marubii seu Præstii. De semine nihil apud Auctorem

annotatum inveni.

OMENAPO YEIMA Brasiliensibus, Batatæ species est; humiserpens, caule sarmentoso, viridi: folia habens cordis figura, vel etiam aurita, solitarie posita, viridia, nervo & venis viridibus. Radix cruda est alba, sed cocta fit rubra, estque ut plurimum rotunda.

CONVOLVULVS marinus seu *Soldanella* (Brassica marina male à quibusdam dicitur, vide Spigelii Isagogen) ex radice lenta, longa, non crassa, sed gracili, paucis fibris prædita, nigricantis exterius coloris, intus alba & lactis glutinosi plena; nascuntur aliquot caules, longissime

serpentes super terram, qui hinc inde radices iterum agunt, teretes, lenti & virides. Adnascuntur illis folia alternatim posita vel opposita, quodlibet suo pediculo, quatuor aut quinque digitos longo insidens, obrotundæ figuræ, instar clypei stomachalis, læte viride & aliquantum crassum, elegantibus venis obliquis transcurrentibus, & nervo in medio. Hinc inde quoque prope pediculum foliorum petioli florum prodeunt tres, quatuor, quinque interdum & unicum florem sustinentes; Campanulæ seu Convoluuli majoris figura, coloris dilute purpurei & in basi nonnihil albicantis, in medio visitur breve stamen, ut in

Convoluulis solet. In hoc flore interius quinquangularis representatur stella; nam totus flos

superius quasi in quinque angulos definit. Claudit se flos post meridiem. Tota planta copiose lactescit lacte glutinoso.

HERBA (*cujus Auctor nomen non prodit*) caule viridi, piloso, geniculato, partim serpit, partim assurgit, habens ad singula genicula duo folia Hyssopi æmula, sibi invicem opposita, & præterea aliquot minora, atque ibidem etiam ramulos oppositos: in summitate autem capitulum florum luteorum, qui ad medietatem suam in sex crenas sunt secti: in medio sex staminula alba.

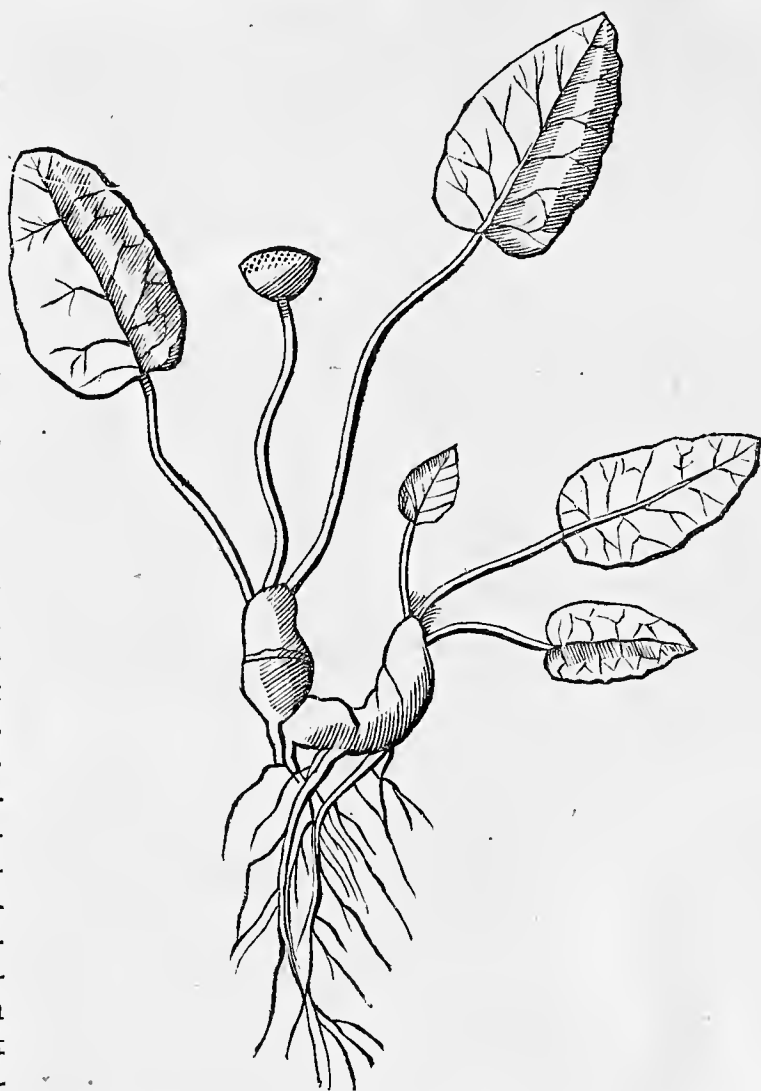
PARARO Brasiliensibus, alia Batatæ species est, caule & foliis ut præcedens, nisi quod caulis huius sit purpureus, & nervi atque venæ foliorum itidem purpureæ ut & radix.

CARINAMBI Brasiliensibus, species est *Inhame*, caule longè serpente, qui folia habet hinc inde solitarie posita, quorum quædam sunt cordis figura, quædam insuper aurita, nervo secundum longitudinem, & venis obliquis conspicua. Radix illius est candida.

MANDATIA Brasiliensibus dicta est Lablab Alpini, de qua planta vide Carolum Clusium Rar. plant. Historia pag. ccxxvii. planta hæc ex Africa in Brasiliam est translata. Phaseoli illius cocti comeduntur.

CAA-APIA Brasiliensibus, ex radice unum aut sesquidigitum longa vel etiam duos digitos, pennæ olorinæ vel etiam minimi digiti crassicie, nodosa seu verrucosa, & filamentis ad latera & inferiori parte tenuibus, & tres aut quatuor digitos longis prædita; exterius ex gryseo rufescente, interius tota alba & lenta; tres vel quatuor pullulant pediculi teretes, tennes, tres quatuorve digitos longi, qui singuli sustinent unum folium obrotundum vel oblongum; nimirum duos, tres, vel etiam quatuor digitos longum, sesquidigitum latum, ubi latissimum, tencerimum, superna parte viride & splendens, inferna paulum albicans, nervo & venis transversis inferne conspicuum: cæterum caret caule: Fert autem florem in proprio pediculo, rotundum, umbelici figura, ut Bellidis flos, multis staminibus constantem pallidis, inter quæ semen provenit rotundum & seminis sinapis magnitudine. Radix initio haud manifesto sapore est prædita, sed mansa quodammodo acris est & relinquit in lingua vellitantem saporem. Insigne est remedium contra venena, & contra alvi fluxum disenteriacum. Potest & tota Herba ʒi. s. per diem naturalem infundi in vino, atque hinc exprimi & dysenteria laboranti mane præberi, ita ut jejundet per quatuor horas; purgat enim ita ut simul profluvium sistat. Reperitur & hîc alia *Caa-apia* species, præcedenti similis, excepto quod folia quidem sint ejusdem figuræ, verum in ambitu serrata & hirsuta, quodque & pediculi horum raris pilis vestiuntur. Florem fert in proprio pediculo rotundum cum umbelico in medio, instar floris Chamæmeli.

HERBA (*cui Auctor Brasiliense nomen non adscripsit*) Scoparia appellari potest, nam in Brasilia Scopæ ex illa fiunt; Verbenæ facie est, & in figuram arbusculæ excrescit, nimirum in sesquipedis altitudinem & sæpe majorem. Folia habet sibi invicem directe opposita, foliis Verbenæ similia, & ad folia exoriuntur ramuli qui itidem foliis vestiuntur. Ad exortum autem foliorum etiam breves pediculi erascuntur, qui flosculos albos ferunt, quatuor foliolis constantes, & post illos rotunda corpuscula instar baccularum, quibus continetur semen minimum pene instar pulveris, fuscum. Radix illius recta, brevis, candida, plurimis filamentis prædita. Planta caret odore & sapore manifesto.

CAP. XXV.

Agutiguepo-obi. Innominata. Tamoatarana. Innominata aliquot.

AGV TIGVEPO-OB I & *Acutitiguepo* Brasiliensibus; ex radice superius rotunda, sub-
ruffa & succulenta, quæque inferius sex, septem, octove digitos in terra oblique distendi-
tur, & multa crassa habet filamenta; prove-
nit caulis, tres, quatuor, quinque pedes lon-
gus, arundinaceus, rectus, digitum crassius,
hinc inde habens in pediculis duos, tres, vel
etiam quinque aut sex digitos longis, folia u-
num aut sesqui aut etiam duos pedes longa,
quatuor digitos lata, acuminata, eleganter
viridia, splendentia, ad tactum instar membra-
naceæ chartæ aut foliorum Pacocira, nervo
secundum longitudinem & subtilissimis li-
neis obliquis decorata, & in ambitu linea ru-
bra fimbriata. In summitate caulis provenit
flos instar Lillii egregie incurvati & ignei co-
loris, tribus vel quatuor foliis constans: apud
quodlibet folium tria, quatuor aut quinque
stamina exstant ejusdem coloris, figuræ ut
dens apri. *Semen non describit Auctor.* Ra-
dix confusa ulceribus medetur, mundat ea &
implet carne: assatæ autem & coctæ come-
duntur tempore famis.

PLANTA hæc (*cujus nomen ab Auctore
non proditur*) ex
radice alba, suc-
culenta, oblon-
ga, & multis fi-
lamentis prædi-
ta, producit qua-
tuor, quinque,
sex, aut plures
caules, rotun-
dos, cavos seu fi-
stulosos, virides,

spongiosos, bipedalis aut etiam majoris longitudinis: quilibet
autem tantum unicum sustinet folium, & superius unicum spi-
cam, quæ prodit è latere caulis veluti è vagina. Folium autem
quodlibet, quatuor vel quinque digitos est longum, & splendide

viride, figura cordis. Flosculi vero
in spicam congesti, longiusculi &
sex foliolis constantes, quorum
tria superiora coloris sunt cæruleo
purpurei, inferius vergentia obscu-
re purpurei. Inodorus est flos.

*Quale semen ferat ab Auctore ob-
servatum non inveni.*

TAMOATARANA Brasilien-
sibus, planta quæ ex bulbo albo,
splendente, triangulatis tunicis constante, figura & constitutio-
ne ut Tulipa, ovali vel etiam rotunda, magnitudine ovi anseri-
ni vel etiam minoris, producit caulem duos aut tres pedes al-
tum, inferius in longis pediculis duo vel tria folia habentem,
ut & in summitate unum aut alterum, foliis *Coti trepooba* figura
& aspectu similia, sed paulo minora. Sub folio autem quod in
summitate caulis est, pediculi duo, très, quatuorve proveniunt,
duos circiter digitos longi, qui quatuor ferunt flores, splendide albos, sesquidigitum longos,

ex triangulatis obtusis squamis more pinæ nucis compositos, inodoros. Bulbus coquitur, & more Batatæ comeditur, boni saporis.

HERBA hæc (*quam Auctor non nominat*) frutices atque arbores ascendit, iisque se implicat; caulem habens rotundum, uno latere plerumque brunnium, altero viridem, per totum autem

punctulis brunnis variegatum & pilosum: intervallo autem semipedis fere in caule ad latus extenditur semper ramus satis crassius, semipedem circiter longus, itidem hirsutus, qui subrotunda & quasi turbinata corpuscula, suis pediculis innitentia & hirsuta sustinet, quæ sese aperientia

florem exhibent candidum uno folio constantem instar campanulæ: in eodem autem puncto è quo prodit pediculus qui florem sustinet, etiam pediculus ejusdem crassitiei ac quatuor circiter digitos longus enascitur, quinque folia in orbem disposita sustinens ut in Pentaphyllo, ad tactum mollia, superius viridia, inferius subalbicantia, ac ubique pilis albicantibus prædita.

PLANTA hæc (*cui Auctor nullum nomen adscripsit*) in sesquipedalem altitudinem assurgit, caule rotundo, leniter hirsuto, geniculato; ad genicula autem bina folia sibi invicem opposita, leniter item hirsuta, oblonga, viridia; & in extremitatibus ramulorum multa foliola sibi adjuncta; atque inter illa flores ex longo calice prodeuntes, ex lactescente dilute purpurei coloris, unica quidem parte constantes, sed superius in quinque lacinias divisi, nullo in cætro stamine. Post florem sequuntur folliculi magnitudine grani cannabini quibus continetur semē compressum fuscum.

Annotatio. Iconem ex herbis siccis ab Auctore collectis delineandam curavimus, siquidem ipse illam non addiderat.

PLANTA hæc (*cujus nomen Auctor non prodidit*) Veronicæ figura assurgit, caule tereti, hirsuto; quorum quatuor aut quinque prodeunt ex una radice, tenui & fla-

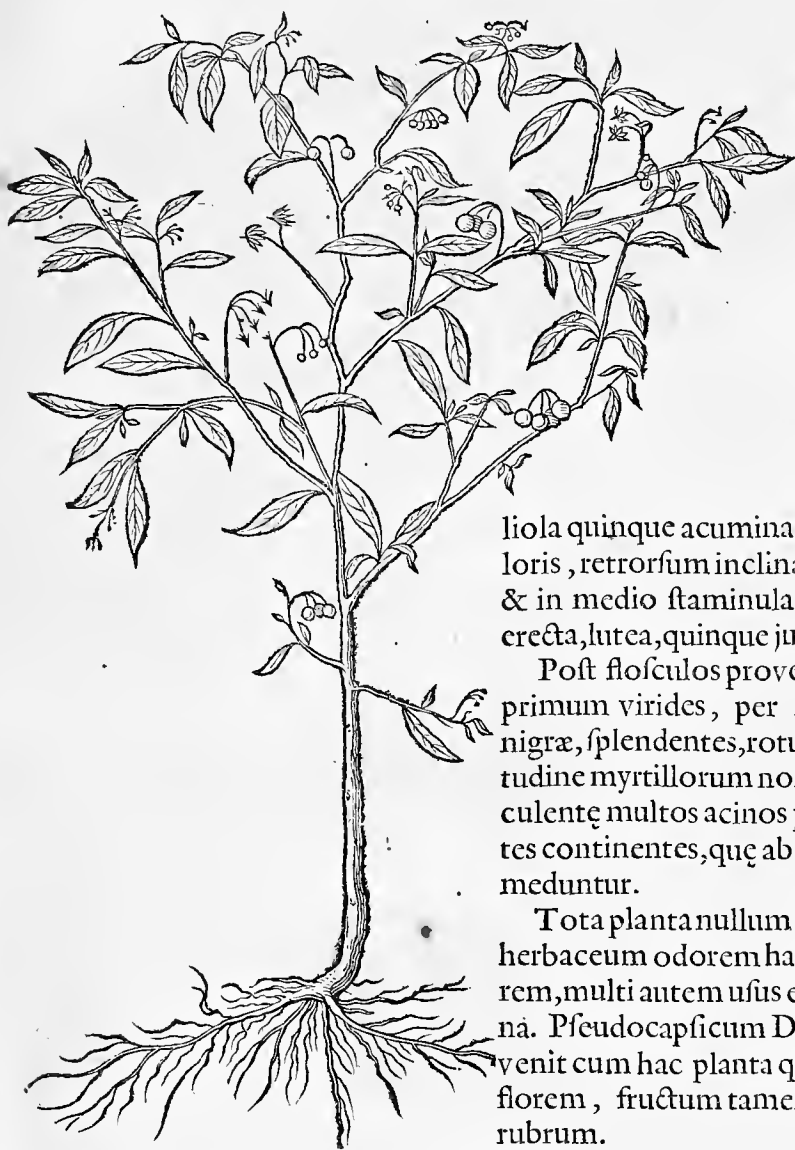
& flava: folia illius sunt viridia, serrata, Vetonica æmula quidem sed plane hirsuta. Flosculos fert (*quos tamen Auctor non descripsit*) hinc proveniunt capsulae baccis myrti magnitudine pares, in quibus continetur semen copiosum, splendidum, durum ut Lithospermum seu milium Solis, verumtamen paulo minus.

Annotatio. Nullam huius Plantæ Iconem reliquit Auctor, quare illam ex Herbis illius fidei, delineandam curavi; sunt autem folia subtilissime serrata, (quod à pictore non satis bene expressum:) & valde hirsuta, & caules illius lignosi; flores autem observare non potui.

CAP. XXVI.

Aguara quiya. Sagittaria cordialis. Innominata. Inimboycon.

AGVARA QUIYA Brasiliensibus; *Erva moura* Lusitanis. Est Solatrum officinarum sive Solanum Bacciferum.

Planta hæc è radice longa, & in plures alias divisa, filamentosa, alba, in arbusculæ figuram surgit, caule lignoso, meduloso, viridi, nodoso, qui hinc inde in multos ramos se spargit. Folia habet Capsico Brasiliensi similia, duo, tria vel quatuor juxta se posita, inæqualis magnitudinis. Hinc inde quoque provenit pediculus solitarius digitum longus qui superius duos, tres atque etiam plures sustinet breviores, in quorum quolibet enascitur flosculus, deorsum se inclinans, fo-

liola quinque acuminata, lactei coloris, retrorsum inclinata obtinens, & in medio staminula crassiuscula, erecta, lutea, quinque juxta se posita.

Post flosculos proveniunt bæcæ primum virides, per maturitatem nigræ, splendentes, rotundæ, magnitudine myrtilorum nostratium, succulentę multos acinos purpurascens continentes, quę ab avibus comeduntur.

Tota planta nullum aliud præter herbaceum odorem habet aut saporem, multi autem usus est in medicina. Pseudocapsicum Dodonei convenit cum hac planta quoad folia & florem, fructum tamen scribit esse rubrum.

AN SAGITTARIA Cordialis poterit vocari?

Hæc planta in trium pedum altitudinem assurgit caule tereti, hirsuto, alato; foliis in illum insertis sagittæ figura, eo modo ut plumæ sagittis inferi solent, ex caule prominentibus, in utroque latere hirsutis: folia præterea habet caulis & ramuli ejus angusta oblonga, superius viridia, inferius incana, in totum autem pilosa, & majora sunt cauli inferius adnata. In summitate caulis pediculi aliquot longi erumpunt, in quibus flosculi proveniunt, figura florum Pisorum lutei, tribus foliis constantes, quorum superius secundum longitudinem striis purpureis est variegatum.

Post flores sequuntur siliquæ fuscæ aut nigræ, pisorum siliquis similes, continentes semen splendens, virescens seu olivaceo colore, figuræ quasi femilunulæ, seu rectius cordis, ut pingi solet. Admodum autem vermibus obnoxium est & vix inter decem unum reperitur quod non sit perforatum, & semen à vermibus absumitur.

Radix

Radix recta est, tres aut quatuor digitos longa, tenuis, unam atque alteram prolem adjunctam habens.

Annotatio. Iconem hujus plantæ non dederat Auctor, sed ex herbis siccis ab ipso collectis delineandam curavimus.

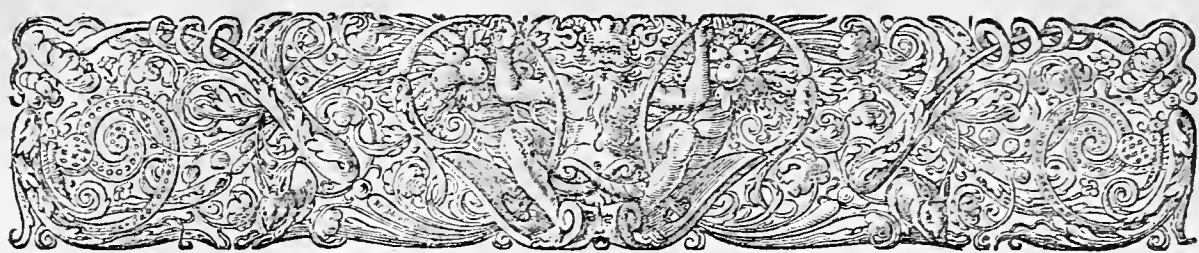
HERBA (cui nomen Auctor non adscripsit) ita se habet. In sesquipedalem aut paulo majorem altitudinē assurgunt caules multi, striati, pluribus ramis onusti, quorum quilibet eo loco quo è caule oritur, nodum habet: rami inordinate positi, folia ad exortum solitaria, oblonga, fastigiata, venosa, ad tactum mollia, foliis oxylapathi similia: interdum majusculo folio minutulum junctum: distat unum ab altero circiter sesquidigitum. In summitate caulis & ramorum extremitate nascuntur multæ spicæ parvulæ virides, quatuor aut quinque digitos longæ, quæ sese aperientes flosculos promunt minimos, flavos, tantæ parvitatatis ut foliolum quodlibet floris non sit majus cuspide acus.

Radix albicat, lignosa, nullo manifesto sapore: perrennis est planta & novos producit caules. Vide Mathiol. pag. 446.

Annotatio. Nullam hujus Plantæ Iconem Auctor noster reliquerat, itaque illam ex Herbis siccis ab illo collectis delineandam curavi. Porro Matthiolus folio ab Auctore indicato describit Centaurium minus, cum quo hæc Planta minime convenit, qua editione usus sit ignoro; nec observare potui apud Mathiolum plantam huic similem.

Icon Inimboy supra
pag. 12. omissa.

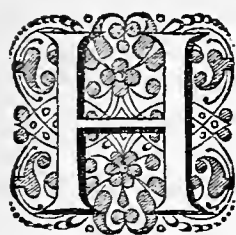
GEORGI MARCGRAVI HISTORIÆ PLANTARVM

LIBER SECVNDVS.

Qui agit de Plantis Frutescentibus & Fruticibus.

CAPVT PRIMVM.

De Plantis ex quibus fit Anil.

HERBA D'ANIR Lusitanis (utrum peculiare nomen habeat apud Brasilienses ab Auctore non proditur, videntur usum illius penitus ignorasse:) ex radice gracili, longa, in multos ramos distributa, lignosa ac lenta, plures assurgunt caules, duos, tres & quandoque plures pedes longi, teretes, humi serpentes, & hinc inde filamentis in terram dimissis radicantes, versus extremitatem autem se surrigentes: ex hisce maximam partem jacentibus caulibus, alii plures in altitudinem adsurgunt, ex quolibet octo, novem sæpius & decem,

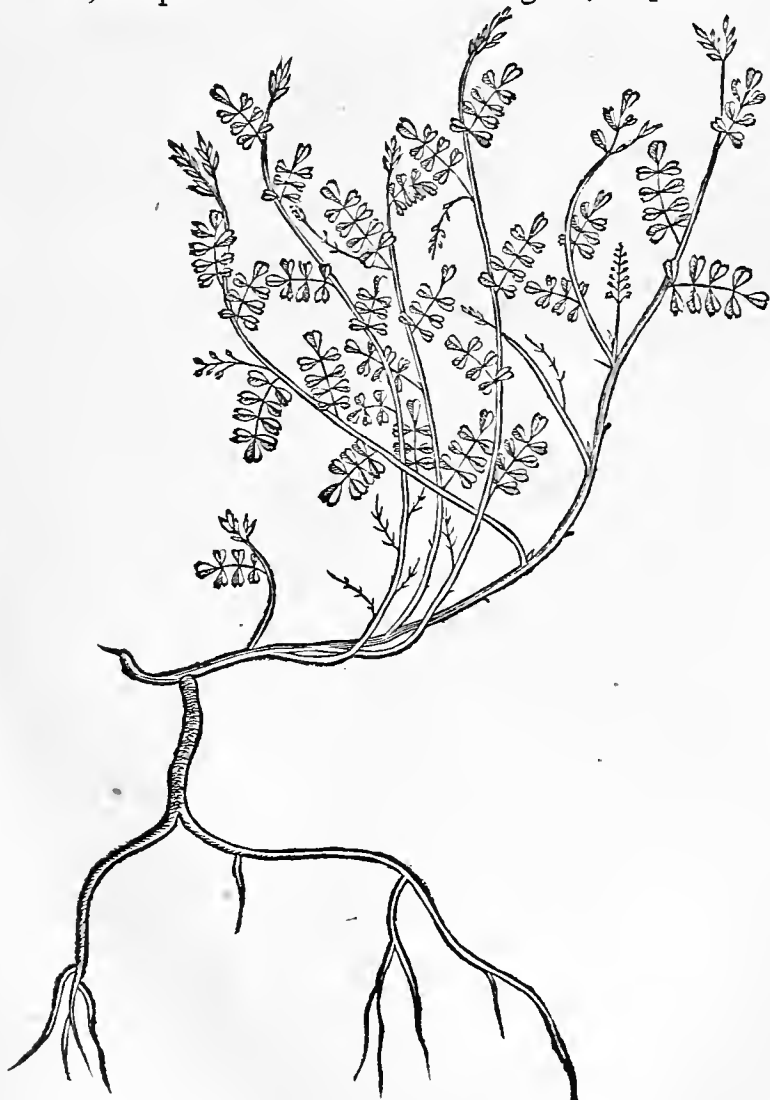
itidem teretes, lignosi, uno latere paulum rufescentes. Caules omnes ornantur ramulis unum digitum longis, alternata serie dispositis, & quilibet habet septem cinerescentia foliola, bina sibi opposita & extremum solum: foliola habent in medio secundum longitudinē nervulum, non serrata, similia foliis Trifolii corniculari Dodonei lib. XIX, cap. 17. juxta ramulos enascuntur breves pediculi & in iis flosculi quatuor, quinque, sex aut plures, plane parvuli, purpurei cum albo diluti, figura cassidis apertæ, ut in Hedera terrestri vel Vrtica mortua, odoris jucundi.

Nascitur passim in Brasilia.

Ex hac planta potest color Anir præparari.

ANNOTATIO. Ios. Scaliger. *Nil* vel potius *Nir* Arabibus est color cæruleus; qui vulgo Hispanis tam *Anir* quam *Anil* dicitur. Arabes quoque Isatidem Herbam vocant *Nil*.

Garfias ab Horto lib. II. cap. XXVI. *Anil* Arabibus, Turcis, omnibusque iis nationibus dictum, vocatur in Guzarate, ubi fit, *Gali*, nunc vero plerisque *Nil*. Herba est quæ scribitur singulis

etum, vocatur in Guzarate, ubi fit, *Gali*, nunc vero plerisque *Nil*. Herba est quæ scribitur sin-

gulis annis Ocymo similis: eodem enim modo colligitur & siccata maceratur. Hanc deinde probe contusam & in panes coactam per aliquot dies siccandam exponunt: & siccata viridi colore prædita videtur, quoque magis exsiccatur, eo magis ad cæruleum tendit, donec tandem in cæruleum exsaturatum sive venetum colorem evadat. *Clus. Mangiriquam* habet Auctor: quod vocabulum, quotquot Lusitanos consului, Basilicum seu Ocymum interpretati sunt. At mihi iniqua admodum ista comparatio videtur. Siquidem non solemus ex Ocymo pastillos conficere, sed potius ex Isatide, quæ cum hujus plantæ descriptione multo elegantius quadrat. *Hæc ille.* De hac planta & modo eliciendi colorem illum diximus in descriptione Imperii Magni Mogolis, nunc adjungemus quæ Fr. Ximenes tradit in commentario suo de Plantis Novæ Hispaniæ.

Xihuiquilil pitzahuac, inquit, id est Annir foliis subtilibus, est frutex, ex una radice plures producens truncos, sex palmorum in altitudinem, & digitum minorem crassos, coloris cinericei: folia habet similia Ciceri, flores exiguos è candido rubicundos, cum quibusdam siliquis coacervatim pendulis è caule quæ similes sunt vermiculis, quos vocamus *astarides*, crassiusculæ & plenæ semine nigro, quod non male legumini comparatur. Planta nonnihil amaricat, estque acuta, calida & sicca in secundo gradu; pulvis medetur plagis veteribus, si ante urina abluantur, unde à quibusdam vocatur *Palancapatli*. Folia contusa & emplastro applicata, dolorem capitis dicuntur mitigare, maxime in infantibus: etiam in aqua macerata & cerebro applicata. Fit ex hac planta quod Americani vocant *Tlacchoylimihuitl*, quo capillos tingunt colore nigro. Nascitur sponte locis calidis, tam planis quam montuosis. Licet autem quidam herbam esse censeant, mihi videtur frutex, qui vivit biennio cum summo vigore & viribus integris. Modus autem conficiendi cæruleum, quod Mexicani dicunt *Mohuitli* & *Tlecobuilli*, Hispani autem *Azul*, hic est. Indunt folia decerpta æneo vasi, pleno aqua modice calida vel tepida (licet quidam magis probent frigidā) & versant valide, donec aqua tingatur: eam effundunt dein in aliud vas sive ollam, cui in superiore parte est foramen è quo aqua magis clara dilabitur, turbida autem & quæ substantiam foliorum exhaustit, subsidet: ea porro colatur per saccum cannabinum, & spissior substantia formatur in pastillos & exponitur soli, atque postea patinis composita imponitur prunis ardentibus, ut indurentur ac plene siccentur. Hæc Planta facile coli posset in Hispania locis calidis, Andaluziæ imprimis aut similibus: serendum foret semen in terra bene fracta atque subacta, qualem lactucæ amant, mense Ianuario, si terra humida fuerit aut rigua: sin vero horum aliquid desideratur Septembri aut Octobri, dein tempore opportuno transferendæ essent plantæ & commodis intervallis disponendæ: denique danda imprimis opera ut zizania supprimerentur, ne tenellas plantas suffocarent. *Hæc ille.*

ALIA SPECIES: ad duorum aut plurium pedum altitudinem assurgit, caule rotundo, geniculato, lento, succulento & quasi spongioso seu arundinoso, viridi & hinc inde brevissimis pilis rufescentibus vestito. Ad genicula tam caulibus quam ramorum, folia sine pediculis duo semper opposita stant directe, tres vel quatuor digitos longa, angusta, instar foliorum *Lyfimachia* viridia & in utraque planicie pilis albis brevibus prædita, ad tactum paulum hispida. Ad eadem genicula, ubi folia sunt, hinc inde etiam duo pediculi juxta se positi, erecte stantes, duos vel tres digit. longi, superius florem album circulem sustinentes, magnitudine *Bellidis*, circumcirca minutis foliis albis; in umbelico

belico minuta staminula alba. Radix semipedem aut paulo plus longa, paulum curva, paucas radículas habens, lenta, lignosa, cortice obscuri coloris vestita, qui detrahi potest. Planta hæc tota cum sua radice succulenta est & si quis vel caulem vel radicem frangat, statim succus effluit cærulei coloris.

Fit ex ea Anir, solum herbam contundendo & aquam affundendo: linquitur ut subsideat, hinc detrahitur & in sole siccatur quod confedit; æquivalet auro in pondere.

ANNOTATIO. *Fr. Ximenes*. Est & alia planta ejusdem nominis cum præcedente, quæ colorem cæruleum, sed valde saturum reddit, quo foemina capillos nigro colore tingunt, sed differt ab altera, tam magnitudine quam forma: est enim mediocris tantum frutex, multas agens radices, instar sarmentorum, cum pluribus fibris: è quibus prodeunt multi trunci cinerei: folia huic instar piperis longi, licet paulo majora, cum certis nervulis qui illa per longitudinem obeunt. Flores candidi ad modum capillorum: humida & frigida censetur. Modus colorem eliciendi idem cum præcedenti, sed color hujus deterior & minoris pretii, itaque non est operæ pretium de serendi modo quicquam addere. Hæc ille: è quibus apparet hanc adhuc aliam esse speciem plantæ è qua color ille cæruleus fit. Communis fuit Botanicorum opinio tincturam hodie satis notam, vulgo *Anil* & *Indigo* sive *Indico* ex Isatide fieri aut saltem è planta plane illi simili, itaque illis mirum visum, ab iis qui peregrinas plantas describunt, Ocymo vel Basilico aut similibus Plantis comparari, quarum frondes cum Isatide, satis nota, neutiquam conveniant; inde & Cl. viri Car. Clusii cum Fragofo certamen. Idem testatur ex semine Anil nomine Alexandria missò, natas sibi stirpes quæ Lentis seu Colutheæ minoris foliis conspicerentur, floresque luteolos Sparti Græcorum (quod Hispani Rejama vocant) omnino similes proferrent: putat tamen eam plantam potius fuisse *Sesban*, quam Alpinus describit inter plantas Ægypti. Ramulum autem cum foliis à nostratibus ex India allatum accurate exprimi curavi, & dedi in descriptione Imperii Mogolis: si compares cum Isatidis speciebus, videbis nihil habere commune quo ad formam foliorum: non male autem cum Basilici, cum Ciceris aut Lentis, optime autem omnium cum Colutheæ foliis comparari: habui & aliquoties plantas enatas è semine ex Iusulis Americæ allato quarum folia omnino conveniebant cum istis Indicis, nisi quod paulo minora essent, quod eo factum, quod alieno cœlo non satis vigeat.

CAP. II.

Caaghiyuyo. Aminiu sive Algodon. Tangaraca. Tremate.
Frutex arborescens.

CAAGHIYUYO Brasiliensibus dicta planta, Subfrutex est, instar Rubi Idæi, quoad magnitudinem. Caulis est plane lignosus & hirsutus, folia bina sibi semper opposita, hirsuta, ad tactum mollia, leviter serrata; tribus

ta, ad tactum mollia, leviter serrata; tribus eminentibus nervis secundum longitudinem conspicua, transversim autem multis venulis intertexta; superius magis viridia quam inferius, ac præterea superius tuberculis per totum, inferius scrobiculis scatent: quodlibet tuberculum pilum habet albescens. Fert flosculos in pediculis parvis, duos, tres, quatuor vel quinque in racemum sibi appositos, albos, quinque foliolis constantes; post quorum casum nascuntur bacca nigra, magnitudine baccarum Juniperi, dulcis saporis, quæ comeduntur ab Æthiopibus & succum dant instar Myrtilli fere.

Folia hujus plantæ pulverisata, & pulvis ulceribus ex causa calida ortis inspersus o-

ptime illa curat. Nascitur pluribus locis in Brasilia nostra.

AMINIIV Brasiliensibus, Lusitanis *Algodon* & frutex *Algodaon* est Gossypium. Excrescit fere in magnitudinem Coryli, ligno molli, cortice fere ut Sambucus. Folia tenera & mollia, superius dilute viridia, inferius saturatiora; in tres lacinias secta, quarum quælibet suum nervum & venas habet. Hinc inde inter tria foliola profunde serrata ac punctulata similia foliolis quæ avellanas virides circumdant, provenit elegans flos, major rosa, constans quinque foliis

latis, eleganter flavis, interius in medio unguibus purpureis, habens in medio stamen flavum, tuberculis ejusdem coloris insignitum.

Post florem sequitur ovale corpus, magnitudine pruni, una extremitate acutum instar coni, & tribus lineis notatum & in totidem partes separabile; viride, nigris punctulis in externa superficie variegatum: quum autem maturuerit fuscum est & sponte dissilit in tres partes, & ex qualibet trium capsularum, prominet albissimum gossypium, in cujus quolibet flocco continentur simul septem nigri fructus magnitudine pistaceorum & ejusdem plane figuræ, sub cute sua nigra habentes nucleum, carne alba-flavescente constantem, pingui instar amygdali, dulcis saporis, è quo semine planta propagatur.

ANNOTATIO. Commisi aliquoties hoc semen horto, & felicissime pullulavit & in pedalem atque majorem altitudinem excrevit, sed inclementiam hyemis ferre non potuit. Semen autem multo minus erat quam auctor noster hic prodit, atque adeo septem illius semina conjuncta, ut plerumque sunt, non multum superant molem nuclei pistacei. *Franc. Ximenes* Ichcaxihuitl, Hispanis *Algodon*, (id est, gossypium) vulgarissima est in Nova Hispania, ita ut innumeri panni & alia quotannis ibi fiant. Nascitur locis humidis & calidis, maxime autem cultis. Stolones contusi & poti ex aqua dicuntur mirifice mederi puncturis Scorpionum & viperarum aliorumque venenatorum animantium moribus: caulis videtur frigidus, siccus & adstringens, in pulverem redactus & insparfus sanat ulcera. Folia sunt natura glutinosa.

TANGARACA Brasiliensibus *Erva do rato* Lusitanis dicta: Frutex est, magnitudinem Ribium fruticum adipiscitur, color corticis cinerescit. Folia fert oblonga, viridia, multis costis transversis intertexta: sunt autem ramuli & folia directe sibi opposita & hæc superne viridia, inferne canescentia, ad tactum quasi leni hirsutie prædita.

In extremitate ramorum flos provenit, purpureo brunni coloris, magnitudine clavellarum Indicarum plenus: quatuor folia floris exteriora paulo longiora quam

reliqua; figura vomeris, quibus inferius adstant octo ejusdem figuræ minora, & medium seu totum spacium floris constat foliolis parvis purpureis, more florum Scabiosæ: è quorum medio prodit una bacca cærulea, magnitudine myrtillorum, ad visum quasi gemma Turcois flori esset imposita, & flos ut holosericum brunnium: sed cave tibi ab usu: *est enim præsens venenum, ut alibi dicitur.*

ERVA DO RATO. Frutex est arborescens. Lignum habet lentum & in ramis ramulos oppositos, & duo semper sibi opposita vel etiam tria sibi apposita foliola, oblonga profert, dilute viridia, emicante nervo secundum longitudinem & conspicuis costis secundum latitudinem, prædita.

In summitate ramorum spica nascitur ex floribus multis umbellatim positis constans, suntque flores oblongiusculi, cylindracei, rubri: pediculi autem florum crocei coloris & longiusculi.

Flores

Flores & folia venenum sunt, radix alexipharmacum contra illud.

TREMATE Brasiliensibus. Frutex arborescens, Mali punici figura est similis, cortice Sambucino, ligno albo, & medulla in continente. Folia obscure viridia, haud magna, sesquidigitum longa, sine pediculis ramis adhaerentia, aspera, multis venis conspicua. In extremitate ramorum fert multas umbellas magnas, floribus lutescentibus onustas, quibus aliquid purpurei admixtum; in medio autem sunt multa staminula flavescencia ut florum Hieracei, & eodem modo

desinunt in pappos: exacte odorem referunt Styracis, ut & folia trita. Post flores provenit in illis papposis capitulis semen minimum, rotundum, nigrum, multo minus papaverino.

Brasilienses utuntur foliis contusis in doloribus oculorum & rubedine.

FRUTEX ARBORESCENS (cujus Auctor hanc dat Iconem, licet nomen non prodatur) cortice gryseo, folia habet alternatim opposita, carinata, scaphæ figura, circa extremitatem autem dentata, læte viridia, splendida, venulis obliquis elegantibus prædita. In extremitate ramorum spicatim proveniunt flores, & spica floribus adhuc clausis coloris est sanguinei elegantissimi, hinc fit flava, & flores se pandentes sunt flavi, quinque foliolis constantes; cuilibet folio floris subjacet folium acuminatum pallidum: in medio floris stamina lutea congesta: flos suavis odoris, ut Keiri nostras, & major illis est.

CAP. III.

Vrucu planta è qua fit tinctura illa quam vulgo vocamus orellanam.

VRUCU Brasiliensibus; Frutex est ligno albo instar Coryli, cortice fusco. Folia habet alternatim posita, in pediculis tres, quatuor aut quinque digitos longis, etiam brevioribus, oblonga, cordis, ut pingitur, figura, quinque, sex etiam decem aut duodecim digitos longa, nervo secundum longitudinem & venis obliquis, inferius prominentibus prædita, læte viridia.

Ad extremitatem ramorum in brevibus pediculis, multi nascuntur flores, in uvarum modum dispositi; quilibet magnitudine rosæ quinque foliis constans albis incarnato dilutis: in medio ingens numerus staminulorum luteorum, apicibus purpureis; vix sensibilem aliquem habet odorem.

Florem sequitur fructus, nimirum siliqua myrobalani oblongi forma, seu pyramidali, rotunda, duos aut tres digitos longa, magnitudine pruni: quæ immatura virescit exterius, matura rufescit, estque tota hispida ob fila quæ habet prominentia, sed non aculeata. In qualibet tali siliqua ultra triginta aut quadraginta grana suo pediculo innitentia continentur; unum quodque figuræ conicæ acutæ aut exigui pisi, at in duobus lateribus quasi digito compressum. Granorum color insigniter miniatus (instar optimi minii turcici) & splendescens atque tali succo madens, ita ut ad tactum inficiat manus egregio miniato colore. Grana recentia haud dura sunt, sed ut granum pomi: intra carnem albicantem habent, exterius quoque quodlibet granum punctulum argenteum. Siliqua matura sponte se aperit: grana siccata evadunt obscure rubra, nihilominus tamen ut ante tincturam continent, & recentia sive siccata usurpari possunt. Trita

simpliciter in aqua simplici seu stillatitia egregiam dant tincturam miniatam, quæ pota per se prodest contra varia venena & est boni saporis, subamara & quid aromatici sapiens.

Brasilienses patinas suas & lagenas ex cucurbitarum corticibus factas, hac tinctura exterius tingunt.

Radix cocta cum carne gallinacea vel alia, tingit instar croci optimi & bonum saporem illi conciliat. Car. Clusius judicat Bixam Oviedi Exoticorum lib. III. cap. 20.

ANNO TATIO. Fr. Ximenes eandem plantam accurate describit in Arborum classe. *Achiotl*, inquit, quam aliqui vocant *Changuaricam* & alii *Pomaquam*, est arbor mole & trunco, figuraque omnino Aurantiae similis; foliis ulmi quoad figuram, asperitatem & colorem Truncus, cortex & rami sunt subfusi vergentes ad viridem colorem, materies spinosa & candida. Flores fert grandes in modum stellarum quinque foliis distinctos, coloris candidi vergentis ad rubrum. Fructus sunt similes calicibus castanearum, forma & mole exiguarum amygdalarum adhuc virentium, quadrangulares pene sive potius quatuor protuberantibus lineis per longitudinem discurrentibus distincti: qui ubi maturuerint dehiscunt, & ostendunt certa grana valde rubra, similia granis uvarum, sed rotundiora. Nascitur in regionibus aestuosis, uti *Guaxaca*, *Teguanatepec*, *Huazacualco*, locis magis siccis quam humidis. Refrigerat in tertio gradu, cum aliqua siccandi & adstringendi qualitate. Barbari maximi faciunt hanc arborem, eamque colunt circa tuguria sua, viret toto anno, fructum autem fert vere: & tum materies illius caedi solet, quæ utilis est ad ignem eliciendum instar Silicis, confricando inter se. Cortex idoneus est ad funes & rudentes, qui robustiores sunt cannabinis. E semine conficitur tinctura coccinea, qua pictores utuntur & tinctores, quæque valde celebratur. Vtilis quoque est in Medicina, nam cum aqua aliqua ejusdem temperaturæ hausta aut foris adhibita, mitigat æstus febriles, sistit sanguinolentas dejectiones, discutit tumores & abscessus, quapropter commode miscetur potionibus refrigerantibus, atque etiam cibus. Miscetur quoque delicatæ potioni è Cacao, ad refrigerandum & bonum colorem atque saporem illi conciliandum. Mitigat dolores dentium è causa calida natos: promovet urinam, sedat sitim, & non desunt qui loco Croci cibus admisceant. Tincturam ex fructu faciunt hoc modo: Sumunt grana bene matura, eaque infundunt aquæ calidæ, & ex subsidentia tabellas quasdam conficiunt, ut solet fieri in Annir: adeo viscosa & tenax est tinctura, ut res quævis semel illa infecta, numquam colorem deponat: adstringit & aliquantum, quare mixta cum resina sanat scabiem & plagas: corroborat ventriculum, & sistit lenteriam cum corticibus Cacao mixta, augeat lac mulierum, & efficit ne Chocolate quantavis quantitate hausta noceat: illius quippe ope facile digeritur sine ulla cruditate. Eadem cum urina mixta, tam pertinaci colore tingit lineos pannos, ut in posterum elui non possit. *Hæc ille.*

Meminit & hujus plantæ Oviedus lib. VIII. cap. VI.

Tinctura autem quæ ex semine fit magna copia jam affertur ad nos ex Insulis & Americæ continente, & vulgo ab Anglis & Belgis appellatur *Orellana*: Barbari autem aliis atque aliis nominibus indigitant; ii autem qui Brasiliæ continentem qua Arctum spectat incolunt vocant *Roucu* (quod nomen convenit cum *Vrucu*) & Insulares illa cutem inungunt elegantiae causa. Observandum tamen duplicem tincturam ad nos afferri, unam simplicem & perfectissimam, plane coccineam, cujus usus est ad fucum fæminarum, est enim elegantissimus color & valde pertinax: alteram cum resinis mixtam & in magnos globos coactam: cui & credo succum radicis admixtum esse, tingit enim magis croceo colore, quam miniato; hujus autem in cibus aut medicina usum non puto ita tutum esse.

C A P. . I V.

Comanda guira. Araca iba. Frutex innominatus. Alter. Iva.

COMANDA GVIRA Brasiliensibus: Arbustum seu frutex ferens Phascolos; cortex illius viridis, lignum leve atque fragile: in ramis autem habet multos ramulos surrectos, sesquidigitum longos, directe sibi oppositos, sed paria alternatim posita, in quorum uno tria sunt folia oblonga, acuminata, foliis Salviæ acutæ similia, inferne albicantia, superne viridiora, & ad tactum instar serici lævia, conspicuis venis prædita, in altero flores sex, septem aut octo, magnitudine nostratum Pisorum, foliis duobus sursum versus cum suo involucrio & uno deorsum, quod maximum: sunt autem flores lutei coloris, & folium illud maximum deorsum versus, inferius rubris venulis per totum insignitum. Flores sequuntur siliquæ compressæ & quasi contortæ, quarum quælibet continet quatuor grana phascoli, alba, nostris pisibus paulo minora, quæ cocta bene sapiunt ac alvum laxant, ideoque Brasiliensibus in frequenti sunt usu, & Lusitanis quoque. Florent ac fructus ferunt toto anno.

ARACA IBA Brasiliensibus; cujus fructus ipsis dicitur *Araca miri*; Belgis autem *Gyanact prupmen*. Frutex est, ligno, foliis & floribus ut Guajaba arbor, sed magnitudine & fructu differens. Est enim ejus fructus magnitudine pruni, qui per maturitatem flavescit, & carnem habet albidam cum multis granulis parvis. Boni est saporis, subdulcis sed nonnihil adstringentis. Silvæ hic, hisce fruticibus, plenæ. Radix hujus fruticis cocta in aqua & pota mirifice medetur dysenteriae.

Fructus

Fructus cum saccharo miscetur in conservam, quæ consistentia, colore & sapore quoque & qualitatibus similis conservæ Cydoneorum vulgo marmolada.

FRUTEX (seu potius viscum quoddam, caret enim proprio caudice & radice) in aliis fruticibus aut arboribus nascitur, nimirum ubi progerminat, ibi rotundus est tuber in arboris ramo. Nascitur autem & in multos ramos dispergitur, ligno fragili, interius flavescente, & ruffam medullam habente, exterius vero corticem ex brunno nigricantem, multisque striis ac maculis notatum. Folia fert figura vomeris, opposita, crassa, saturate viridia, in extremitate quasi linea rubra circumdata, nervo secundum longitudinem paulum conspicuo, & venis transversis profunde sitis, vix conspicuis. Flosculos gerit multos juxta se positos in pediculis brunnis, sex foliolis constantes acutis, angustis, ex flavo rufescentibus, paulum deorsum incurvatis, in medio autem habet aliquot stamina lutea. Foliolis florum decidentibus, calix florum fere Caryophyllum aromaticum refert figura & colore. Super floribus hujus fruticis frequentissimæ reperiuntur aviculæ Vvanombugh, ibique sclopeto decuti possunt.

FRUTEX (cujus Auctor hanc quidem dat Iconem, sed nomen silet) in modum piri Silvestris

crescens, ligno fragili, cortice cinereo. Folia fert pyri foliis similia, densa, superius splendide viridia, inferius dilutius, alternatim ordine quæque suo pediculo crasso, brevi appendentia & deorsum inclinata. In extremitate ramorum proveniunt quatuor, quinque aut sex in racemum disposita corpuscula elliptica, piso majora, quæ sese aperientia florem promunt habentem quatuor folia alba, crassa, exterius ex albo viridantia, magnitudine lychnidis, inter autem hæc folia in circulum disposita sunt stamina alba, alta, centum viginti & supra numero, sesquidigitum longa, fili ferici crassi crassitie, superius flavescentem spongiolam adjunctam habentia. In medio autem floris & horum staminulorum aliud stamen

duos digitos longum, fortius, flavescent, erectum stat, superius habens Cylindraceum capitulum. Ita foliis floris supereminet staminula alba, staminulis autem stamen hoc longum, medium. Et flos ad visum jucundus est, suavi rosæ odore præditus, sed non ita forti.

Foliis & staminulis albis decidentibus, remanet medium stamen in cuius extremitate è cylindraceo corpusculo (*reliqua neglexit Auctor supplere.*) Ramulos hujus plantæ adpensos habui in museo meo ad libros, noctu ad quemlibet exortum pediculi cujusque folii, ut & ad quodlibet folium floris exsudarant guttula crystallini splendidi humoris, quasi plantæ affixa esset, seminis majoris sinapi mole.

Iva Brasiliensibus, est frutex eodem modo crescens quo *Iurepeba*, similique ligno, sed solet altius assurgere. Caudex spinosus ac leni hirsutie præditus. Folia inordinate posita, pallide viridia, oblonga, non ita laciniata ut *Iurepebæ*, leni hirsutie seu lanugine infecta.

Flores itidem fert ut *Iurepeba*, lacteos, quinque foliis constantes, instar stellæ expansos, in medio autem staminula lutea sunt erecta.

Fructum fert magnitudine majoris pomi vulgaris, rotundum, initio saturate viridem ac brunna

brunna lanugine tectum per maturitatem citrini coloris ac splendentem. Cortex instar testæ ovi frangibilis, intus continet pulpam succulentam, flavescensem, quæ copiosa semina, lentium figura, magnitudine & colore continet. Pulpa illa admodum dulcis est & grata formicis; ab hominibus non comeditur.

CAP. V.

Atitara. Inqueri omnino.

ATITARA vel IATITARA Brasiliensibus. Spina est foliis Sigilli Salomonis. In septem, octo aut novem pedum altitudinem assurgit, caudice satis crasso, & acutissimis spinis ubique munito, unum etiam atque alterum de se spargens ramum majorem: per intervalla autem ambiunt ramuli fruticem, duos, tres aut quatuor pedes longi, aduncis & deorsum versis spinis, viridibus, cum cuspidibus brunnis, splendentibus: in his ramulis folia sunt, interdum bina sibi opposita, interdum unum solitarium, inodora, sesquipedem longa, duos & semis circiter digitos lata, ubi latissima, foliis Sigilli Salomonis aut Lili convallium, plane consistentia & colore simillima & in medio nervum secundum longitudinem transeuntem habentia: tres aut quatuor etiam acutissimæ spinæ rectæ muniunt folium inferne. Extremitas autem ramulorum ad unius circiter pedis longitudinem caret foliis, itidem spinosa & in modum sagittæ tripliciter figurata. Folia hujus plantæ antequam se pandunt, arcte sunt complicata in modum foliorum Palmæ, ramulo adhærentia, deinde se explicant. Hinc inde in hoc frutice provenit siliqua pedē aut quindecim digitos longa, teres, duos aut tres digitos crassa, & in utraque extremitate acuminata, paulumque incurvata, ubique per ambitum frequentissimis spinulis obsita, primo viridis, dein nigrescit ac sponte se aperiens promit ramum ex se more & modo palmæ nuciferæ in multos ramulos distributum, coloris ex flavo albescentis, cui flosculi multi, hinc copiosi globuli fiunt, qui in fructus abeunt; *quorum formam & consistentiam Auctor non descripsit.*

INQUERI-OMNANO Brasiliensibus; species est herbæ vivæ. Fruticescens planta, caulibus quadratis, striatis, viridibus, & frequentissimis spinulis flavescens munita: per intervalla autem ramuli ad latera extenduntur, duos aut tres digitos longi, itidem spinosi, qui in extremitate sunt duplices; hi porro habent ut plurimum duo paria foliorum, nimirum bina & bina juxta se apposita, sesquidigitum circiter longa, inferius albis pilis vestita, superius viridia & lævia, atque non ferrata. Ad ramulos illos, qui folia tenent, singulos etiam duo, tres vel quatuor breviores pediculi, unum digitum longi proveniunt, cum capitulo rotundo, villoso, albo, cui aliquid purpurei admixtum, quod floris est loco, quemadmodum in Herba viva majore. Post quemlibet autem florem prodeunt octo, novem aut duodecim siliquulæ unum digitum longæ, juxta se instar rosæ positæ in orbem, longis pilis hirtis candidis vestitæ, in quibus semen.

Planta hæc alata statim contrahit & componit folia si vel leviter digito tangatur, quæ tamen paulo post rursus explicat.

ANNOTATIO. Franc. Ximenes, de Plantis Novæ Hispaniæ.

PINAHVIZXIHVITL quam aliqui vocant *Cocochi atl*, quia capiti imposita conciliat somnum, atque adeo solo contactu videtur somnum generare (facilius tamen in Barbaris quam in Hispanis) est frutex quatuor palmos altus: caudices illius sunt tenues & pleni spinis: folia divisa in sex partes aut sinus, & conjuncta inter se ad modum fasciculi florum, haud dissimilia Izquixochitl. Radix est sarmentis facta: flores & fructus ad modum castanearum, principio virides & postea rossi, racematim pendentes. Nascitur in locis calidis Tepuztlan & Quahltla & in collibus Acapiztla. Ajunt amorem conciliare, sed quo modo aut quare explicare non possunt. Folia nonnihil resipiunt raphanos; sunt frigida, sicca & adstringentia atque præterea glutinosa. Succus radicis sanat febres tertianas & oculos inflammatos, conciliat somnum, estque utilis adversus disenteriam. Hic est frutex ille cujus folia vel minimo contactu vel afflatu humano se contrahunt & marcescunt; quare suspicor esse eandem aut saltem congenerem plantam, quam in Philippinis Insulis vocant Herbam vivam aut sentientem: de qua quædam affirmant nescio qua fide, quæ in hac nostra non deprehenduntur; qualia sunt; quod producat truncos rectos, crassitie pennæ gallinæ, è singulis radicibus decem aut duodecim; quorum singuli teneant duodecim folia, quatuor ordinibus, inter se distantia intervallo sex digitorum transversorum & similia Raphano: flores esse cæruleos similes linguæ passeris antequam se pandant, dein se dividere in tria minora folia. Offenditur ista planta tantopere contactu humano, ut si primoribus digitis summa plantæ folia contingas, statim quasi contrahi aut alto somno opprimi videatur, caduntque omnia folia inferiora atque etiam superiora si secundo attingas: ipsique trunci contactu rumpuntur atque concidunt: si autem præcidas, offendes partem contactam nigram, haud aliter quam si combusta fuisset: si vero halitu plantam afflaveris statim folia sua excutit & dirumpitur, quod non fit si virgula aut baculo attingas; ita ut solo contactu & halitu hominum videatur offendi: cæterum insipida est planta & nullius, quod sciam, in medicina usus. Memorant & aliam plantam in Malabar nasci, quæ similiter contactum & afflatum hominis aversetur, foliis polipodii, floribus luteis: aliam quoque in Peruvia, quæ contacta statim areseat; nec deesse similem in Insula Gaditana. Sed quæ de Pinahuiztli commemoravi, ea sæpius sum expertus, aliisque probavi, ut haud dubia fides haberi possit. *Hæc Ximenes.*

Franciscus Lopez de Gomara in Historia sua generali cap. 194. scribit in Peruvia nasci arbusculas quarum folia marcescant, si manu tangantur, & cap. 205. similes reperiri in Nicaragua. Credo esse fruticem quem Author hic describit. Cæterum Garfias ab Horto lib. 11. cap. 27. *Nascitur, inquit, in Malavar, planta mira nature, nam si quis manum admoveat, ilico contrahitur: folia polipodii, flores vero habet luteos.* Christophorus à Costa cap. IV. Herbam vocat vivam & accurate illam describit. Sed de hac alibi plura dicemus. Cæterum & Antiquis nota fuit hæc planta, siquidem accurate admodum describitur à Theophr. lib. IV. Hist. plantar. cap. 111. sub finem. Ἰλημα ἡ ἰδιὸν π φύε) πρὸς Μέρφιν· ὃ ἐ φύλλα καὶ βλαστὰς καὶ πρὸς ἄλλω μορφῶν ἔχει τὸ ἰδιὸν, ἀλλ' εἰς τὸ συμβαῖνον πρὸς αὐτὸ πάθῃ· ἡ μὲν γὰρ πρὸς σφίς ἀκαυθώδης ἐστὶν αὐτῇ καὶ τὸ φύλλον παρόμοιον ταῖς πέρυξιν. ὅταν ᾖ τις ἀψή) τ κλωνίων, ὥσπερ ἀφαναινόμενα τὰ φύλλα συμπήπην φασίν. εἴπα μὲ) πνα χρόνον ἀναβιώσκει πάλιν καὶ ἰάλλει. Id est: Nascitur peculiare quoddam virgultum circa Memphim, quod quidem neque folia neque ramulos, neque totam formam peculiarem habet, sed accidentem tantum illi passionem. Quippe facies ipsi spinosa & folium perquam simile filicibus; ubi autem quis attigerit ramulos, folia quasi hebetata concidere ajunt; atque hinc post aliquot tempus reviviscere denuo atque folia sua explicare. Sed de mirabili hac planta paulo post adhuc plura dicentur, nam variae illius dantur species. Hoc tantum hic minime prætereundum etiam Plinium ejus meminisse lib. XXIV. cap. 17. *Adjecit his, inquit, Appollodorus affectator ejus, herbam aschynomenen, quoniam appropinquante manu folia contraheret.* Memorat autem inter herbas à magis celebratas, cum nihil certius sit quam hanc herbam hæc pati. Mirum autem Authores qui de Plantis Ægypti agunt hodie illius non meminisse.

CAP. VI.

Mandijba seu Maniiba, è qua fit Mandioca.

MANDIIBA & MANIIBA Brasiliensibus, cujus radix *Mandioca* vocatur. Frutex est caule lignoso, pollicis vel digiti humani crassitie, nodoso, cortice corylino, in sex, septem aut octo pedum altitudinem assurgens; continens medullam in se instar Sambuci, & lacteum de se mittit succum. Superius in multos expanditur ramos qui iterum ramulos habent, atque in horum quolibet, tria, quatuor, quinque, sex aut septem folia angusta, oblonga, in stellæ figuram disposita, ejusdem fere viriditatis cum folio Peoniæ. Flosculos fert flavo-pallidos, quinque foliolis constantes, multis staminibus luteis in medio. Radix fit duos

vel tres pedes longa, tibiam humanam crassa, in fine magis teres, coloris exterius instar corticis corylini obscuri, interius albi, estque fragilis & continet succum lacteum glutinosum, qui lethalis est omnibus animantibus. Plures ejus in Brasilia reperiuntur species, nominibus distinctæ, Mandiibucu, Mandiibimana, Mandiibibijana, Mandiibiurucu, Mandiibparata, Mandiibcariamuna, Mandiibtinga, Mandiibmaracana, Mandiibcuguacu, Apitiuba, Aipi. Aipi iterum suas habet species; Aipiguacu, Aipiarendi, Aipicaba, Aipiguapamba, Aipi laborandi, Aipi jurumu, Aipi jurumimiri, Aipi jurucuja, Aipi macaxera, Aipi maniacau, Aipi poca, Aipitajapoja, Aipipitinga. *De cultura Mandiiba hæc observat Auctor.*

In qua terra plantetur. Silvæ sive montosæ sive planæ caduntur, lignum crematur, atque ibi fit ager, qui Brasiliensibus vocatur *Co*, Lusitanis *Roza*. Requiritur autem terra bona, mediocriter sicca, non humida; quapropter montosa loca opportuniora. Plantari potest omnibus mensibus æstivis, hiemalibus non. Optimum tamen tempus est mense Januario, Februario; item Augusto & Septembri. Plantatur tamen etiam medio Julio vel circa ejus finem.

Quomodo plantetur. Terra elaborata efformatur in monticulos, Lusitani vocant *Montes de terra cavada*, Brasilienses *Cujo*: Indigenæ autem olim illos formabant sudibus acuminatis ipsorum idiomate *Ibirapoa* dictis. Monticulorum autem quilibet tres circiter pedes latus, sesquipedem circiter altus est, rotundus, ut pluvia cadens decidere possit: nam hæc planta amat calorem & siccitatem. Cuilibet monticulo insiguntur tres taleæ de Mandiiba, quarum quælibet octo vel novem digitos longa, vel etiam pedem; insiguntur ita ut tertia pars emineat, quasi crucis figura secantibus se eminentiis suis supra terram. Monticulorum autem distantia debet esse duorum & semis aut trium pedum. Taleæ autem omnes ita sunt insigendæ ut pars quæ antea sursum vergebat, hic itidem sursum vergat. Per radicem Mandioca nulla potest fieri transplantatio, nam ea extracta è terra & tacta statim emoritur. Postquam taleæ fuerint infixæ decem dierum spacio progerminant & tot germina proveniunt quot talea continet nodos. Quodlibet germen est cauliculus digitorum longus, in multos ramulos divisus; coloris rubri caruleo mixti: quilibet ramulus folium habet in alia tria, quatuor, sex aut septem foliola divisum, dilute viridia, angusta, oblonga nervo secundum longitudinem & venulis transversis ordine positis; positaque sunt hæc foliola in pediculo ruffo figura stellæ.

Plantatio quomodo curanda. Ager ter vel quater debet ab herbis purgari; usque dum planta adolescat, quod fit post sex aut septem menses. Luxuriant enim hic admodum herbæ spontaneæ in agris, & copia sua facile sata seu plantata suffocant, nisi eruncantur.

Quæ damna inferant huic plantæ. Germina hujus plantæ & folia tenera comeduntur à fornicis, quæ ideo multum damni dant in hisce plantariis. Postquam autem adoleverit planta à fornicis nihil amplius patitur. Animalia silvestria, ut Capræ, &c. etiam folia depopulantur, item equi, boves, oves: ideo plantaria arboribus cæsis vel palis circumdantur ut animalia accedere nequeant. Radices admodum appetuntur ab apibus, cuniculis aliisque Brasiliæ animalibus. Quamvis autem hæc planta ramis & foliis orbetur, radice illæsa, nullum inde accipit damnum.

Ad perfectam magnitudinem hujus radicis requiritur annuum spacium; Extrahi tamen & usurpari potest radix sexto mense post plantationem, necessitate urgente. At tunc paucocommodo: nam minus dat. Quælibet planta duas, tres, quatuor usque ad viginti profert radices, profertilitate soli, ubi plantatur. Et quælibet radix semipedem vel etiam duos aut tres pedes longa evadit, crassitiem habens brachii vel etiam tibie humanæ quando perfecte adolevit.

Durare potest hæc radix in terra ad triennium si non eruatur. Altero tamen plerumque anno pars earum putrescit & corrumpitur. Ideo ad summum linquitur annuo spacio & denuo per taleas novas plantatur.

Extrahitur radix matura, è caudice fiunt taleæ ad novam plantationem. Radix autem extracta vix triduum servari potest, quia putrescit: putrida autem admodum fætet. Ideo quo citius in farinam redigatur, eo melius.

Farina quomodo fiat. Radix extracta cultro ab exteriori cuticula liberatur, quæ facile abradipoteest. Hinc integra lavatur aqua pura, manu rotæ in diametro quatuor aut quinque pedes habenti admovetur, quæ in hunc usum facta est, & cujus superficies convexa lamina cuprea armata, multis foraminibus pertusa, acuta more tyrocneftis: Rota à duobus hominibus circumagitur, radendo sic radicem, ut rasura cadat in suppositum lintrum. Rota hæc vocatur Brasiliensibus *Ibecem babaca* Lusitanis *Roda de farinha*. Brasilienses tamen, utpote pauca supellectile instructi tyrocnefti radunt hanc radicem purgatam, longiori tempore & operosiori modo. Linter qui excipit rasuram vocatur Brasiliensibus *Micacaba* Lusitanis *coche de ralar Mandioca*. Sic molita & rasa hæc radix inditur longo sacco facto ex corticibus arborum, more corbis texto, qui quatuor circiter digitos amplus est, figuræ cylindraceæ, vocaturque Brasiliensibus *Miamiana*, Lusitanis *Espremendouro de Mandioca*. Immittitur hic saccus prelo, quod Brasilienses *Tiamicaba*, Lusitani *prensa* appellant, atque exprimitur inde succus, donec rasura om-

nem humiditatem deponat. Succus ille Brasiliensibus dicitur *Manipoera* Lusitanis *Agoa de Mandioca*. Expressa rasura radicis immittitur cribro, quod *Vrupema* Brasil. Lusitanis *Iocira* vocant: succernitur & immittitur vasi rotundo, lato, haud profundo ex argilla vel cupro facto quod more aheni fumario insertum est, & igne inferne structo, spatula lignea continuo agitur, donec siccata sit satis. vocant hoc vas in quo farina siccatur Brasil. *Vimovipaba*, Lusitani *Forno de Farinha*, spatulam Brasil. *Vipucuitaba*. Farina hæc ad medietatem solum siccata, ita ut semimollis maneat vocatur Brasil. *Vitinga*, Lusitanis *Farina relada*: amplius siccata dicitur Brasil. *Viécacatinga*, integre autem siccata, ita ut durare possit vocatur *Viata & Vicica*, Lusitan. *farinha seca*, *farinha da guerra*, quæ ad summum per annum spacium potest servari, si loco sicco adservetur & ab aqua caveatur. Viécacatinga vix dimidium annum durare potest; Vitinga vix biduum & has farinæ species loco panis usurpant. *Farinha seca* irrorata iusculo qualicunque vocatur *Mivipiro* & *Mindipirô*, comediturque cum edulis cæteris, carne vel piscibus. Ex farina siccata formant placentas, miscendo cum aqua simplici in massam, & coquendo super prunas, vocantque nomine Brasiliensi *Bejû*.

Succus Mandioca expressus relinquitur in vase, & bihorii spazio residet in fundo fecula albissima, quam indigenæ vocant *Tipioja*, *Tipiaca* & *Tipiabica*: hæc dicto modo siccata farinam exhibet albissimam, *Tipiocui* vocatam, ex qua fiunt placentæ longæ & tenues, quas *Tipiacica* dicunt, quæ panis optimi similaginei vicem explent. Idem succus coctus ad consistentiam pulvis comeditur. Eadem pulvis usurpatur amyli loco ad incrustandum linteamina, & glutinandas chartas. Ex pulvere quoque cum oryza & saccharo mixta conservam faciunt Lusitani non ingratam, quam Marmelada de Mandioca vocant. Succus autem Mandioca sive *Manipoera* subdulcis est saporis, ideoque ab animalibus appetitur, quæ tamen omnia postquam biberint, cito moriuntur. Nam hic succus & hominibus & brutis lethalis est. In hoc succo, si adservetur diem unum atque alterum, generantur vermes, quos Brasilienses vocant *Tapurû*, qui itidem venenati sunt. Preparatur etiam Mandioca alio modo in usus humanos. Mandioca cruda quamvis dicto modo purgata, scinditur in particulas, lingulæ figura, duos circiter digitos longas, semidigitum latas. Particulæ hæc exponuntur soli per biduum ut exsiccantur. (Succus non exprimitur) siccata sunt albissimæ ita ut cretæ loco inservire possint ad scribendum, tunduntur in pollinem in mortario ligneo (quod Brasilienses vocant *Anqua* & *Vmbuâ*, Lusitani *pilaon de pao*) pistillo ligneo, pollen vocatur *Tipirati*, Lusitanis *farinha de mandioca crua* ex quo panis coquitur delicatissimus, albissimus, certans cum pane similagineo optimo. Fit & panis biscoctus, quem Brasil. vocant *Miapeatâ*, optimus, qui in expeditionibus potest usurpari & diu adservari.

Mandioca cruda integra vel concisa aquæ immissa per tres, quatuor vel quinque dies sinendo, ut mollis evadat, vocatur *Mandiopuba* & *Manopuba*, & sub cineribus assata comeditur. Hoc modo præparatam ut plurimum fugitivi & in silvis vagantes usurpant, utpote facile parabilem. Eadem Mandiopuba siccata ad ignem potest adservari in usus & vocatur *Caarimâ*. Hanc Caarimam in pollinem redigere solent tundendo in mortario ligneo & pollinem vocant *Caarimâciu* qui albissimus est & subtilissimus. Hic pollen in aquam fervefactam sive coctam immixtus pulvem exhibet, *Mingau* Brasiliensibus, agitando continue quando immittitur aquæ, ut pulvis tenuis & sine globulis fiat, grati saporis, & comeditur aut per se, aut cum pipere admixto, quod Brasil. *Quiya* vocant, integro aut conciso; vel immiscetur aliæ herbæ, vel gammari, pisces cocti, & caro cocta, & vocatur ipsis *Minguipitinga*. Servit etiam amyli vel glutinis loco farina de Caarima, si in pulvem redigatur & tunc vocatur *Mingau pomonga*. Ex eadem cum aqua, butyro & saccharo placentulæ fiunt delicatæ, quæ calidæ comeduntur.

Ex Mandiopuba etiam farina fit mollis & semisicca instar micæ panis recentis similaginei, quam vocant *Vipuba* & *Viabiruru*, Lusitanis *Farinha fresca* & *Farinha d' Agoa*, quæ grata est ad comedendum, sed non durat ultra diem naturalem, ideo quotidie de novo conficitur. Eandem Vipubam in globi formam manibus efformant ac in Sole siccant, vocantque *Viapuâ* & *Miapeteca*, & tunc diu adservari potest. Hoc modo Tapuyæ præparant ut plurimum. Etiam Brasiliiani reliqui, miscendo postea cum Viatâ ut gratior sit. Mandioca cruda etiam purgata scinditur in tenues particulas, contunditurque pistillo ligneo, & manibus solum exprimitur, ac dein siccatur, vocaturque illa farina *Tinâ* & *Mixacuruba*.

Omnes autem species Mandiocæ crudæ hominibus lethales sunt si edantur, excepta, *Aipimacaxera*, quæ recens extracta & assata ad ignem vel sub cineribus tuto comedi potest & bene sapit. Bruta autem omnia, omnes Mandiocæ species crudas devorant sine noxa, & bene nutrit atque saginat, quum tamen succus earum expressus solitarie sumtus ipsis æque lethalis sit atque hominibus.

Ex radice Aipimacaxera contusa ac cocta fit potus albescens instar lactis ebutyrati, grati saporis, subacidi, qui tepesfactus bibitur, & vocatur *Cavimacaxera*.

Ex eadem radice dentibus per foeminas masticata, ut pultem fere referat, adfusa aqua & cocta conficitur potus quem *Caom caraxu* vocant.

Folia Mandijba quæ Brasiliani appellant *Manicoba* bene contusa pistillo ligneo, in mortario ligneo & cocta, atque oleo vel butyro condita, comeduntur instar Atriplicis aut Spinachii cocti.

Monticuli tres, quinque, imo interdum viginti requiruntur, ut ex radicibus unus modius (Alqueira vulgo) farinæ fiat, qui continet cantharos Holland. xxii.

Sesquimodius farinæ sufficit homini sano, robusto, laborioso per mensem. Valet autem modius unus modo quatuor, modo sex, duodecim, octodecim solidos Hollandicos. Interdum & care venditur viginti octo vel triginta solidis.

Vsus Mandiocæ in Medicina.

Vitinga imposita ulceribus antiquis ea mundificat quo citius sanentur.

Caaaximâ contusa & cum aqua pota forma sirupi, antidotalis est.

Mingau admixto saccharo ægrotis datur magno emolumento.

C A P. V I I.

Annotatio ad Caput præcedens.

FR. Ximenes de *Yuca* è qua fit panis, quem in Insulis vocant Cazave, & Mexicani Quauhcamotli. *Yuca* radix est parva, lignosa & non admodum crassa; trunci illius adoleſcunt ad proceritatem humanam: folia illius sunt similia cannabinis. Nascitur & colitur in Insulis Hispaniola, Cuba, aliis, & plerisque partibus Continentis America, ubi diversæ illius reperiuntur species. Fit ex illis panis quem vocant Cazave hoc modo: frangunt & contundunt radices minutim. dein exprimunt succum qui virosus est, & reliquum cogunt in placentas, easque in vasis torrent ad ignem, & fiunt placentæ candidæ, duræ & tenues: haud secus palato accidunt quam rasuræ ligni, vocant panem *Cazavi*. Succus adeo venenosus est ut crudus sumtus statim enecet; si vero percoquatur non modo non nocet, sed & salubris est & nutritivus. Vnde nobilis quæstio oritur inter Physicos, quum venena omnia tam calida quam frigida vigorem suum magis prodant à calore adjuta & celerius atque validius cor petant, unde fiat quod hic liquor haud dubio venenosus, contra à calore innoxius reddatur, doctor Cardenas respondet: Liquorem hunc constare duabus partibus plurimum inter se diversis, quarum prior est subtilis & vaporosa & veneni illius compos; altera dulcis, crassior & viscosa & naturæ nostræ amica: ubi autem ebullitur exhalari illam partem subtilem & noxiam & remanere dulcem & salubrem. Plura in hanc sententiam adferri possent. Ex hac radice molita & percolata aut percribrata fit præstantissimum amyllum. *Hec ille.*

Monardes item cap. lII. accuratam dat Cazavi historiam: Folia illi tribuit lata & manus humanæ modo expansa atque in septem aut octo lacinias divisa. Observat autem *Yuca* quæ in Continenti crescit succum minime venenosum aut noxium esse; in Insula Hispaniola, si non coquatur, lethalem. Describit eandem Oviedus in summario cap. v. & Historia lib. vii. cap. 2. ubi & rudes dat foliorum icones. Meminerunt & plerique alii auctores qui de rebus Americanis scripserunt.

Longe alia planta est quæ hodie *Yuca* nomine celebratur à Botanicis & quæ hodie passim à curiosis colitur in hortis; cujus descriptionem vide apud Ioannem Baptistam Ferrarium de Florum cultura lib. II. cap. viii.

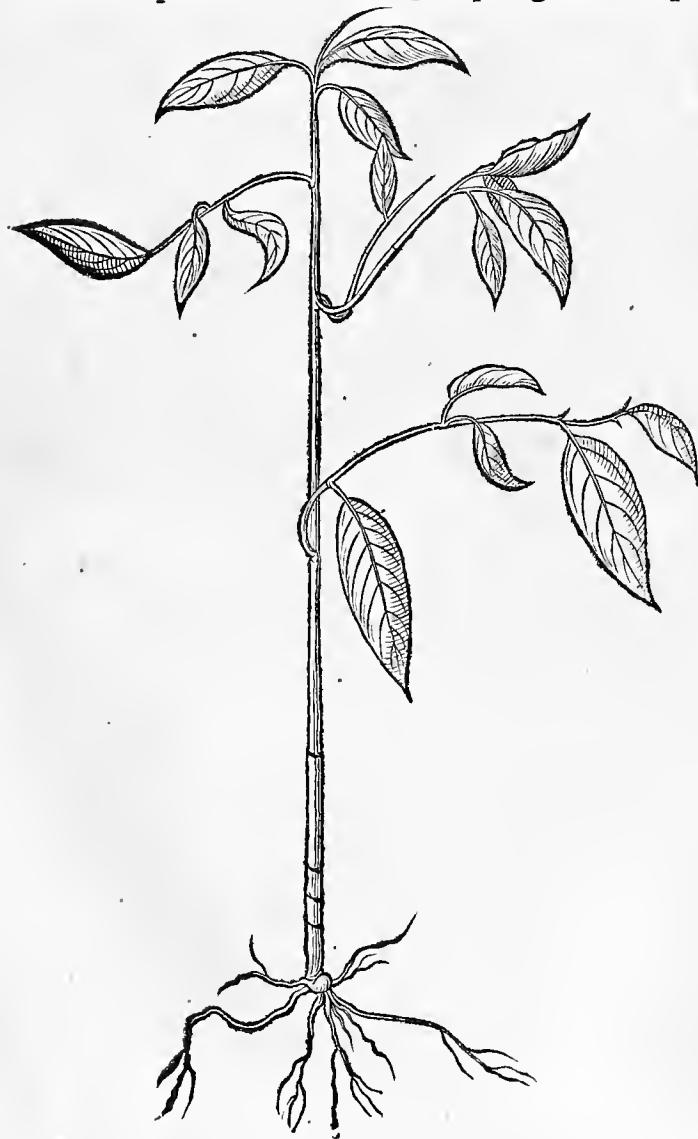
C A P. V I I I.

Innominatus frutex. Manaca. Faborandi fruticescens. Maruru.

AN Glaux, vel Anthyllis leguminosa, vel securidaca sit dicenda; (*Planta quam sic describit Auctor, ambigit.*) Herba fruticescens; In trium aut quatuor pedum altitudinem asurgit multis caulibus juxta se positis, lignosis, rectis, paulo incanis, qui hinc inde ramos habent. Folia fert in ramulis bina sibi opposita, in quolibet plerumque sex paria & in extremitate unum solitarie positum. Sunt autem folia vix digitum longa, inferius quasi lanugine incana obducta superius paulo viridiora. Prope exortum illorum ramulorum etiam proveniunt ramuli singulares, qui singuli ferunt spicam parvam, conicam, constantem flosculis parvulis, coloris ex albo & incarnato mixti, instar floris Loti. Post flores sequuntur siliquulae multae juxta se positæ, semidigitum fere longæ & figura cornu caprini: quodlibet autem corniculum continet quinque, sex aut septem granula seminis, quod propriæ suæ cellulae incumbit, par-

bet ut fructus per fissuras stellam quinquangularem representet, continet in se tria grana semi-

vum, albicans, & figura instar panis sacchari, verum ad latera paululum compressum, durum, saporis instar pisorum. Quando semen plene maturuit, siliquula disilit & semen suum effundit.

MANACA Brasiliensibus, est Frutex cortice gryseo, ligno mediocriter duro, sed fragili, qui in multos ramos dispergitur, & huiusmodi in ramulos inordinate positos, in quibus sunt folia, pyri junioris foliis similia, dilute viridia, in frondes quasi disposita: nervo secundum longitudinem & venulis transversis vix conspicuis. Fert florem solitarie positum ex longo calice prodeuntem, stamini hollandici magnitudine, in quinque folia dissectum, staminulis parvis in medio: flos coloris dilute purpureo-cerulei, vel etiam albi: nam in uno eodemque frutice albi & ceruleo-purpurei flores reperiuntur: suavis odoris instar Violarum Martiarum. Fructum fert magnitudine instar uvæ spinæ, viridem, rotundum, cortice gryseo tectum, qui superius quinque fissuras ha-

bet ut fructus per fissuras stellam quinquangularem representet, continet in se tria grana semi-

nis magnitudine lentis vel etiam majores, figuræ ellipticæ.

Medicinalis est planta: intritum rasura ligni infusa fortiter purgat instar Esulæ.

LABORANDI Brasiliensibus altera species Fruticescens: caulibus assurgit minimum digitum crassis vel etiam tenerioribus, per longa intervalla nodosis, teretibus & saturate virentibus: qui ad nodos etiam ramos habent itidem nodosos & virides. In his & illis folia nascuntur velut apposita invicem, vel etiam alternatim posita, à sex ad decem digitos longa, saturate viridia, splendentia & ad tactum instar membranaceæ chartæ, in extremitate incurvata, nervo secundum longitudinem & venis obliquis conspicua.

Radix illius lignosa, fusca, nec magna nec crassa, sed tenuis & longa. Nullius odoris aut saporis videtur dentibus incisa, verum si paululum masticeatur vehementer urit linguam & magis quam pyretrum. Trahit maximam copiam pituitæ è lingua, atque ita

liberat caput à catharris & mitigat dolorem dentium. Præsentissimum quoque est remedium adversus Gonorrhæam radix contusa atque in aqua macerata, dein cocta & aqua mane hausta. Prodest quoque adversus venena, urinæ suppressionem & calculum.

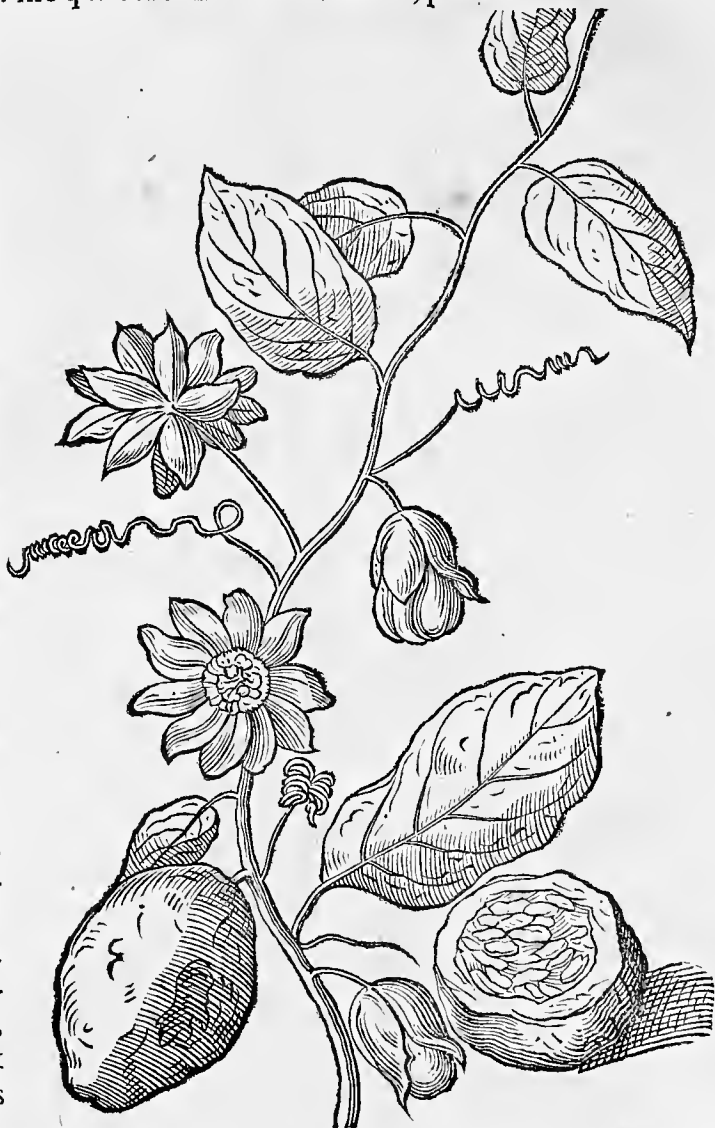
MARVVRV Brasiliensibus: subfrutex est in semipedalem aut etiam pedalem altitudinem excrefcens & folia gerens similia salignis, directe sibi opposita & unum in extremitate. Florem fert flavum. Fructum autem magnitudine & figura pruni, flavum & dulcem quidem sed minime edulem.

CAP. IX.

Murucuya seu flos Passionis, variae illius species.

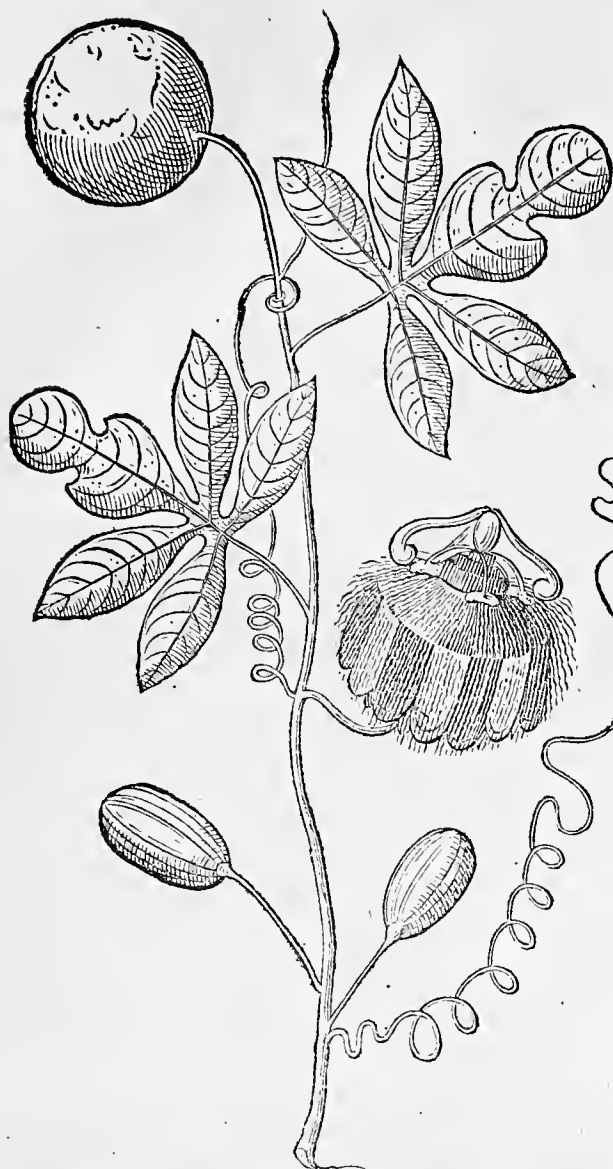
MVRVCVIA GVACV & GVAINVMBI ACAIVBA: Hispanis *Granadilla*, vulgo flos Passionis; Belgis in Brasilia commorantibus Rhangappel: hederæ est fructifera: plures autem illius reperiuntur species: hic quæ fructum ferunt edulem, ponam.

I. MVRVCVIA GVACV seu piriformis, planta est viminea, lignosa, lentissima: Caulis contortus, quadratus, varius, coloris cinerescens seu grisei, pollicem crassus, seu etiam vitis & interdum brachii crassitie: longe serpit ac etiam arboribus & fruticibus se implicat. Folia habet læte viridia, lævia, splendida, quinque aut sex digitos longa, non serrata, inæqualis figuræ; quædam enim sunt simplicia, quædam in duas partes inæquales, quædam in tres partes sive lacinias secta: adhærent autè cauli pediculis suis subruffis, & nervus tendit per longitudinem laciniarum, transversim autem multæ venulæ intertexuntur. Florem fert insignem, quem Passionis vocant, magnitudine Rosæ majoris plenæ, exterius foliis quinque dilute purpureis superne & inferne, & quinque viridibus inferius, superius rubris, alternatim positis. Supra hæc folia in orbem expanduntur filamenta insignia sesquidigitum longa; crispa, medietate interiore tota purpurea, exteriori, rubro seu purpureo & albo variegata in centro floris extat columna ex flavo albicans, teres & quasi tornata, lata unum digitum, cui superius apex ovalis figuræ, magnitudine seminis pyri impositus, & huic item clavi extremis suis cuspidibus infixi in uno puncto: infra ovalem autem figuram à fastigio columnæ

quinque brachia extenduntur ad latera, quorum quodlibet continet spongiforme corpusculum, flavo pulvere adpersum ut in Lilio. quando exterior floris pediculus totus abscinditur tunc integra columna è flore extrahi potest. Flos autem facillime perit decerptus & vermiculi in illo generantur ut in casco. Fructus piriformis est, initio viridis, maturus flavescens è viridi coloris. Intus tribus lineis in tres partes dividitur secundum longitudinem, inter quas lineas multi processus, quibus semen cum pulpa fructus per tenues cuticulas annectitur. Pulpa alba, succulenta, glabra, instar rudimenti avis in ovo, cui inhærent in quolibet fructu grana seminis ducenta sexaginta vel plura, nigra, splendida, compressa, quorum quodlibet suo folliculo includitur. Odor & sapor fructus dulcis & suavis. Cortex crassior est quam mali aurantii. Quando comeditur, scinditur transversim (non secundum longitudinem) & pulpa paulum separatur à cortice, adhærens illis processibus, ac dein una cum seminibus sorbendo instar ovi tremuli exhauritur. Quando autem animus est semen colligere & servare, pulpa cum seminibus per linteolum leniter exprimenda & ita à granis separanda, granaque deinceps suis

suis folliculis adhuc inclusa, triduo aut quattriduo chartæ imponenda ut ex parte siccentur; postea summis digitis folliculus cuique grano detrahendus: alias ita glabra sunt ut comprehendere nequeant, nec inter edendum ore separari.

II. *MVRVCVIA* Maliformis caulis itidem sarmentosus ac subruffus: folia gerit hinc inde, suis pediculis circiter digitum longis affixa, & quodlibet in quinque alia sectum quæ suos nervos & venas habent, & quædam horum foliorum sunt interdum laciniata, quædam non. Ad singulos pediculos foliorum provenit etiam pediculus, continens florem in circumferentia duplam quantitatem Rosæ habentem; quique inferius tria folia viridia obtinet, supra autem, hæc quinque longiora, inferne viridescencia, superne cæruleo-purpurea, & inter hæc alia quinque in totum purpurea: dehinc Solis uti pingitur figura radiatim multa filamenta crispa & in orbem explicata, exteriori medietate cæruleo-purpurea, interiori dilute cærulea vel etiam è contrario, ut supra observavi; vel etiam, quod elegantissimum, exteriora versus dilute cærulea, in medio in orbem purpurea, versus interiora ex purpureo nigricantia, vel etiam exterius ex parte cyanei, interius in totum uranii seu etiam rubri coloris ac circulorum modo punctulis dilutis albo & rubro in orbem variegata; circa centrum autem ex brunno itidem rubra suis punctulis. In medio floris columellam habet brevissimam, pallidam, superius in quinque partes dissectam, quæ ad latera curvatæ extenduntur; cuique parti spongiæformi corpus lutescens, pulverem luteum adsparsum habens adhæret. In medio autem columellæ pisiformis orbiculus ex flavo albicans, & huic tres clavi superius

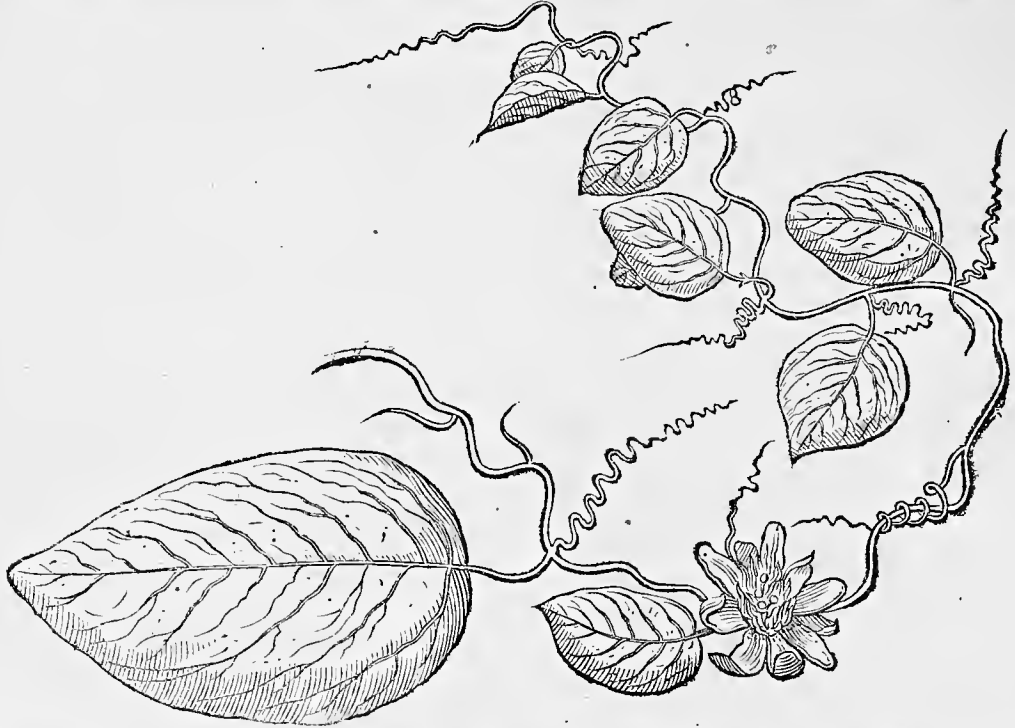
infixi è flavo albi & punctulis minimis purpureis variegati & deorsum inclinati, ut brachia columnæ. Flos totus suavis odoris. Fructus æquat pomum nostras vulgare, rotundus, cortice crasso, flavi exterius coloris, constans pulpa succulenta, vinoso acida: crocea & linguam tingente croceo colore: & in illa multa granula seminis nigri, magnitudine seminis pomi vulgaris, sed variis tuberculis insigniti, & folliculo inclusi. Fructus item transversim scinditur comedendus. Semina quoque eodem modo colligenda & conservanda. Commendabilis est fructus tam odore quam sapore. Flos adhuc clausus ita se habet ut in Icone.

III. *MVRVCVIA* maliformis alia, folia habet magna; quodlibet in tres lacinias sectum,

continetque qualibet lacinia suum nervum secundum longitudinem, & venas obliquas: suntque præterea in ambitu serrata, late viridia & splendentia, eodem modo ad caulem posita ut in prima specie. Flos magnitudine & figura convenit cum antecedenti, sed differt colore atque numero foliorum: hujus enim exteriora & majora folia inferne viridia, superne alba, quibus quinque prorsus alba interponuntur. Ex medio autem flore prodeunt in orbem filamenta, dimidia parte interiori quidem cæruleo-purpurea, altera exteriori albo-flavescentia. Columella in medio rotunda ex viridi flavescentia, superius in quinque (interdum & sex) curvaturas deorsum vergentes divisa, cum spongiformi corpore è viridi sufflavo ut in aliis. In medio summitatis Columellæ orbiculus pisiformis, cum tribus clavis infixis, deorsum inclinatis. Flos suavis odoris. Fructus convenit cum superiori, sed immaturus adhuc ex viridi sufflavescit punctulis albicantibus variegatus instar Colocinthis, & splendens instar speculi & summe lævis. Maturus autem citrinus est.

IV. *MURUCVIA* Piriformis altera, priori piriformi flore similis sed foliis differens, flos quoque major. Folia solitarie posita, quodlibet suo pediculo sesquidigitum longo innitens,

cordis bubuli figura, circiter quinque digitos longa, quatuor fere lata, ubi latissima, in ambitu non serrata, late virentia & splendentia, nervo secundum longitudinem & venis obliquis quasi prominentibus. Ad quemlibet pediculum folii etiam capreolum habet caulis, quo se annectit, & eodem loco pediculum sesquidigitum longum, tria folia continentem, sesquidigitum longa, in orbem instar floris disposita, viridia & crasso modo serrata. Hisce foliis herbaceis insidet flos, diametro plus quatuor digitorum, continens decem folia, quorum quinque superne & inferne rubri coloris, quinque vero superne rubri, inferne viridis coloris, ita alternatim posita. Supra hæc folia filamenta sesquidigitum longa in orbem stant erecta (cum in aliis speciebus incumbant) satis fortia & teretia, quorum inferior medietas ex lacca, purpura & albo variegata est, superior seu extrema tota purpurea. In centro floris itidem columna erecta, tornata, digitum alta, superius ovale corpus cum tribus clavis infixis ex albo flavescentibus; infra quod quinque brachia rubra punctulata cæterum flavescentia extenduntur in orbem, quorum quodlibet ellipticum corpus habet referens spongiam, compressum, albicans, cui pulvis luteus adhæret. Floris odor suavis, fructus piriformis.

Murucujæ autem omnes species, ut plurimum, florere incipiunt mense Augusto & florent usque ad Januarium. Fructus maturus copiose mense Januario & Febuario, Martio, Aprili, Majo & Junio folia amittunt, novis subnascentibus.

Murucujæ major & media coluntur in hortis, nec in campestribus reperiuntur, nisi ubi olim horti ab incolis culti fuerunt. Minor sponte in campestribus provenit.

Utraque illa species transplantatur per surculos (sine radice) crassitudine unius digiti, qui sesquipedem longi, ad pedem circiter terræ immerguntur, ut dimidium pedem emineant: sic postea progerminant & vestiunt integras sepes instar hederæ scandentis. Habent enim & suas, ut dixi, clavículas quibus se applicant.

Reperitur hic & alia Murucujæ species; quæ tenui, rotundo, viridi, herboso caule serpit & fruticibus se implicat. Folia hederæ scandentis foliis figura similia, in tria cornua diducta, superius

perius splendide viridia, inferius ex viridi canescentia, uti Caapeba. Quodlibet folium distat ab altero circiter duos digitos & semis, suo petiolo insidens digitum longo, ex caule prodeunte parvo foliolo dentato circumdatum: & prope petiolū etiam habet capreolos rufescentes, quibus se adnectit. Post florem provenit pomum ovale, magnitudine majoris pruni, initio viride, cuius cortex haud ita crassus ut in cæteris speciebus, continens pulpam albicantem cum seminibus ut Murucuja-guacu, lenticularis figuræ, magnitudine seminum pomi, nigra, splendentia.

Observavi & aliam speciem, quæ à Brasiliensibus vocatur *Murucuja-etc*, cuius folia dilute viridia in totum, in tria alia secta & in pediculo ubi insidet tria folia in ambitu serrata, viridia: flos ipse constat decem foliis, nimirum quinque exterius viridibus, interius albis, & inter hæc quinque alia alternatim posita in totum alba: ex medio floris prodeunt filamenta Solis figuræ, quæ ad medietatem interiorem purpureo-cærulea, ad exteriorem alba sunt. In centro floris stamen in quinque brachia diductum, cæruleo punctulatum, cum spongiformi corpore, quod pulvere luteo aspersum. In pisiformis corporis medio tres clavi infixi. Flos dulcis odoris.

HEDERA Murucuja species (nam & *Murucuja* hedera est) vesicaria, lanuginosa, odoris gravis mihi dicitur. Longissime serpit caule suo & capreolis se firmat: caulis autem teres, hirsutus, rufus ac mollis; folia acuminata, cordis figura, ad tactum ut sericum, mollia. Florem fert pataci magnitudine, decem foliis constantem, quinque inferius viridibus, superius albis, & quinque totaliter albis, alternatim positis: super his foliis multa filamenta alba in orbem expanduntur ut in flore passionis, paulum contorta & interius in orbem purpurata: in medio columella albicans, punctulata rubro, cui quinque spongiæformia corpuscula cum tribus clavis imposita, coloris ex viridi albicantis, murucujæ modo. Post flores sequitur folliculus turbina-tus, magnitudine dactyli, qui intus cavus semina continet. Odor totius plantæ fortior & penetrans ut Hyosciami, sed cui dulcedinis aliquid admixtum deprehenditur. Planta manibus tractata odorem imprimit.

CAP. XII.

Caæo seu Herba viva.

CAÆO Brasiliensibus: *Herba viva* vulgo: Caulem habet striatum, viridem, longum, haud crassum, lignosum, aculeatum, fragilem tamen & medullosum, qui partim ter-

ræ incumbit, partim assurgit & aliis se implicat: in varios panditur ramos & rami in ramulos, duos aut etiam quatuor digitos longos aculeates; quilibet autem ramulus quinque, sex aut octo costas habet sibi semper oppositas, quamlibet unum aut sesquidigitum longam, quæ costæ continent foliola late viridia ordine posita & sibi opposita, angusta, oblonga, ut lentium, sine pediculis, ad tactum tenera, in medio secundum longitudinē subtili nervulo, qui non potest videri nisi foliolum obvertatur. Ad caulem ubi ramuli prodeunt brevis provenit pediculus (raro plus quam unus in uno loco, sed in uno habens multos, & in summitate caulis quasi spicatim congesti sunt globuli) unum digitum longus, qui capitulum producit rotundum, magnitudine globulariæ Monspel. Car. Clusii Rar. Plant. lib. iv. cap. i. vel etiam majus, constans cæruleo pur-

leo purpureis (vel etiam incarnati coloris) flosculis egregiis, arcte junctis, ita ut capitulum hirsutum videatur. Post flores proveniunt siliquulae tenues, striatae, hispidae, mollibus aculeis munitae, tres circiter digitos longae, in quibus semen nigerrimum, splendens, oblongum, figuram fere habens cordis, magnitudine grani siliginis. Radix hujus plantae perennis est, & semper protrudit caules recentes. Est autem radix pedalis aut paulo majoris longitudinis, quatuor circiter digitos crassa superius, sed quae paulatim attenuatur versus inferiora; est autem contorta instar funis, & multa habet filamenta ad latus è sui medio, unum aut duos pedes longa: exterius est coloris umbræ, interius alba, lignosa, medullosa, lenta, filamentosa. Tota radix fortem odorem habet plane similem raporum nostratium, diu in cella tempore hyberno servatorum. Herba inodora, sed saporis subdulcis. Mirabilis autem, nam manu, pede aut baculo tacta, statim contrahit se & componit, brevi autem post iterum se explicat, quod ab astante videri potest. Etiam circa Solis occasum quasi tristitia affecta se componit.

Reperitur hic & alia Herba viva fruticescens, Lusitanis *Silva d' Agoa* dicta. Adsurgit in altitudinem pruni silvestris: folia illius similia foliis prioris speciei, sed angustiora, in ramulis disposita; nimirum quilibet ramus quatuor, quinque aut sex digitos longus est, habetque octo aut novem paria ramulorum sibi invicem opposita, quorum quilibet sesquidigitum longus, & in singulis multa paria foliorum sibi opposita. Flos convenit cum flore primæ speciei, paulo tamen major & cerasi magnitudine. Lignum subruffum habet corticem, estque lentum, multis spinis rufescentibus munitum. Fert semen in siliquis magnis, latis, instar siliquæ pisi, plane hispida, brunni coloris, tres digitos longis; quando semen maturum est, siliquæ sponte in tot partes dissiliunt, quot seminis grana continent: & secundum longitudinem siliquæ ad utrumque latus, filum quoddam hispidum etiam se absolvit. quodlibet granum seminis habet magnitudinem farris, compressum, coloris olivacei, quadratæ seu parallelogrammæ capsulæ inclusum.

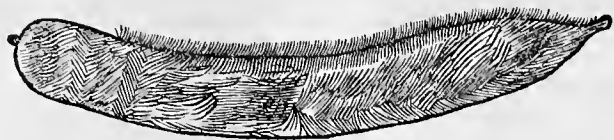
ANNO TATIO.

Plane singularis & admirabilis est siliquæ hujus compositio; quam cum integram ab Amicis è Brasilia ad me missam acceperim, operæ præcium putavi illam hic adjungere ea mole quam habet, quamvis elegantiam ejus pictor vix exprimere possit. *vid. pag. seq.*

Tertia species, itidem fruticescens, minor est præcedente; habetque foliola prorsus angusta & multo angustiora foliis prioris; atque ad hunc modum disposita: ramuli sesquidigitum longi & non per paria sibi invicem oppositi, sed in orbem stantes, sex, septem aut octo numero;

numero; foliola tam in illis sibi invicem apposita ut in reliquis speciebus. Color ligni similis secundæ speciei, uti & flos: verum semen continetur in siliquulis parvulis, teretibus, hispidis, fuscis, quarum mulæ conjunguntur, figura Rosæ; quælibet autem siliquula habet tria grana & totidem tubercula. Semen autem coloris est olivaceo paulo obscurioris, rotundum & paulo compressum, instar lentium, sed minus. Siliquulæ etiam sponte dissiliunt in tot partes quot semina continent.

CAP. XIII.

Piper caudatum seu *Nhamdu*. *Frutex innominatus*. *Alter innominatus*.

PIPER CAUDATUM, *Betre* quibusdam Lusitanis; *Nhamdu* Brasiliensibus generali nomine: subfrutex est, instar arbusculæ excrescens ad trium, quatuor, quinque & interdum sex pedum altitudinem. Caulis illius lignosus, teres, viridis, nodosus, ad aspectum fere ut caulis Solani. Folia singulatim sunt posita, quorum quodlibet suum habet pediculum, qui ad nodos oritur: sunt autem lata, figura cordis ut pingitur vel vomeris, multis venis arcuatim secundum longitudinem elegantissime notata. Ad nodos itidem proveniunt multi juli, quatuor, quinque aut sex digitos longi, incurvati, figura fere ut muris cauda, virides, qui mense Octobri aut Novembri decerpuntur ac in Sole siccati nigrescunt: continentque granula rotunda, nigra, seminis papaveris magnitudine, arcte juxta se in uvam composita, acris saporis, instar piperis optimi quod ex India Orientis affertur. Radix in alias plures tenues dividitur, fuscas, insignis odoris, instar Thymi, & saporis qui linguam vellicat.

Folia hujus plantæ medentur ulceribus tibiæ. Radix mirabiliter valet adversus apostemata.

Reperitur in Brasilia & alia ejus species ubique obvia & frequentissima in silvis mediterraneis, per omnia similis priori, excepto quod folia angustissima sunt & oblonga, & fructus seu cauda piperina longior, & melior, est enim grandior.

ANNOTATIO.

Fr. Ximenes de Plantis Novæ Hispaniæ agens, describit eandem hanc plantam ad hunc modum.

Plantam quæ fert piper longum solent Insularum Philippinarum indigenæ appellare *Buyo buyo* & Mexicani (apud quos non minus nascitur) *Tlatlanquaye*, atque etiam *Acapatli*. Habet autem truncos contortos instar sarmentorum, & in illa folia piperis candidi, verum longiora & acutiora: fructum fert tere-

tem & oblongum: folia sunt odorata, sapore acri & mordaci, calida & sicca in tertio gradu atque subtilium partium; Fructus nusquam perfecte maturatur ita ut sementi sit aptus, itaque decerpitur cum jam rubescere cæpit, & exponitur soli ut mature scat & servatur in usus: ficcus autem atque etiam viridis manducatur, neque male nutrit, additque cibis bonum saporem, modo ne igni admoveantur, nam si ebulliatur statim illum amittit atque etiam vires. Cortex radiceis contusus & haustus evacuat commodissime melancholicos humores, sanat vulnera venenata, prodest nervis resolutis, discutit flatum & sanat omnes infirmitates à causa frigida ortas, resolvit humores crassos & lentos. Hactenus in Nova Hispania tres illius species fuerunt observatæ, licet in Philippinis Insulis quinque dicant inveniri, quarum ramulos nobis attulerunt; nam præter *Buyo buyo*, de qua jam diximus, memorant & alias quatuor quarum postrema appellatur *Buyo samo* aut *de semi*, quæ licet similem fructum ferat, differt tamen gravitate odoris, & foliis quæ obtinet perforata & scabiosa, itemque sapore acri & adstringente: alias duas species ajunt differre à *Buyo buyo* parvitate foliorum & asperitate, præsertim minimam, quia major producit majora, cæterum valde similia. Obtinet saporem piperis nigri & præcipue radix, nam fructus magis accedit ad piper longum, licet subtilior sit & acrior; cortex est colore melleo, acutus & corroborans. Radix utriusque speciei exhibetur contra venena uti cætera alexipharmaca, unius uncia quantitate ex aqua Cocci aut vino palmarum

recenti: medentur frigidis ventriculi affectibus cum decocto Chamæmeli sumtæ, corrigunt enim & superant humores crassos, atque ita corroborant ventriculum: succurrunt frigidis & maleficiatis, præsertim si addantur alia remedia opportuna, ut affirmant Mexicani, qui propterea vocant *Tlatlanguaye quanbiautli*.

Nascuntur locis calidis passim ad ripas fluviorum & in vallibus.

Succus radicum & stolonum expressus, & haustus vel per enema infusus, evacuat humorem qui generat hydropem: decoctum resolvit humores crurum, discutiendo humores pituitosos, qui illos generant: movet menses foeminarum: dispellit flatus, & lenit dolores ex illis orientes: sanat vulnera, maxime quibus aliquid virosi subest: mitigat dolores luis venereæ: resolvit tumores gutturis & alios quoscunque, maxime si *contlynan* admisceatur: restituit movendi facultatem: movet sudores: curat paralyfin & spasimum.

Vtuntur quoque foliis in subfumigiis ad frigora & rigores pellendum.

Clarissimus vir Carolus Clusius lib. 1. Exoticorum cap. xx. dedit nobis iconem ramuli hujus plantæ & consentit cum hoc Auctore folia hujus plantæ à piperis nigri foliis parum differre. Icones utriusque plantæ faciunt fidem. Garzias tamen ab Horto dicit longe aliam esse plantam & non plus habere similitudinis cum plantis nigri & albi piperis quam fabam cum ovo: in quo tamen liquet illum fuisse deceptum.

Allati sunt nobis ejusmodi fructus ex India Orientis, ligneis verubus affixi, quos ibidem ajunt appellari *Ciriboa*, quod nomen nonnihil alludit ad *Buyo*, & quidem immaturos decerpi; sed in illis non deprehendo tam acrem & vellicantem saporem; fieri autem potest non esse admodum recentes: qui autem attulerat de viribus & usu nihil poterat nos docere.

FRUTEX (cui Auctor nomen non adscripsit) instar Salicis pumilæ nascitur in arenosis locis. Lignum & folia habet Salicis, sed paulum latiora, egregia viriditate splendentia, nervo prominente secundum longitudinem, venis vero in latitudinem ordine digestis.

Flosculos fert umbellatim congestos albos, parvos, instar Sambuci: post quos

proveniunt folliculi plane compressi, figuræ ut in Icone (quam ex herbis siccis ab Auctore studiose collectis, exprimi curavi) valde elegantis; continentes semen rotundum, nigrum, macula alba notatum.

FRUTEX (cujus nomen Auctor non prodidit) instar Salicis pumilæ, foliis Salignis, sed paulo latioribus, nervo secundum longitudinem utroque latere conspicuo, & venis transversis exilibus: ligno quoque Saligno. Capitula autem habet rotunda, viridia, in longis pediculis, qui & juxta folia & separatim è caule enascuntur, & in iis congestos flosculos minimos luteos. Post flosculos proveniunt capitula ut in lupu-

in lupulo, minoris olivæ magnitudine, sed dura & quæ semen continent triangulare. Iconem non dederat Auctor sed illam ex herbis siccis ab ipso collectis delineandam curavi, & descriptionem qua leviter defunctus erat, absolvi. An autem sit alicujus usus dicere non possum.

CAP. XIV.

Guajeru. Nhambu Guacu. Frutex innominatus. Alter innominatus.
Canambaya. Frutex innominatus. Fruticescens herba.

GVAIERV Brasiliensibus. Frutex arborescens, cortice subruffo seu brunno. Folia habet hinc inde posita, solida, subrotunda, splendentia, brevissimis pediculis innixa: nervo secundum longitudinem postica parte prominulo, & costis sex aut septem obliquis prædita, quæ in minutas venulas se spargunt, postica itidem parte prominentes, & magis conspicuas. Flosculos fert multos, umbellatim positos, quinque foliolis constantes, pallide albis, in medio autem continet plurima staminula pallida, quæ flava punctula habent. Fructum producit magnitudine & figura prunorum nostratum, nigricantis ex rubro coloris quando maturuit: carnem habet albam, dulcis non tamen ita manifesti saporis; & continet lapidem instar pruni, cum nucleo. Edulis est fructus.

Nascitur passim sponte in silvis aridis maritimis.

Iconem hanc cum flosculis & foliis delineandam curavi ex herbis siccis ab Auctore nostro collectis, nam ipse nullam fecerat.

NHAMBV GVACV Brasiliensibus; Ricini species; frutex est in multos ramos expansus: caudicis color ut in Juglande. Folia fert in longis pediculis, qui in medio folii sunt infixi, magna, in octo aut novem lacinias acuminatas scissa, per ambitum subtiliter serratas, & è centro folii per omnes lacinias nervus tendit secundum longitudinem. Inferius eleganter sunt viridia, superius saturate; ad tactum mollia, tenera, & quæ decerpta statim flavescent. In ramorum extremitatibus autem proveniunt singulares pediculi, in quibus alternata serie & spicæ forma in propriis petiolis, proveniunt virides lævesque globuli quinque aut sex juxta se positi, instar uvæ, qui se aperientes exhibent flosculos subriles, figura ut in Sambuco, sed multo minores, coloris ex albo sunt subflavescentis, qui facile decidunt, copiose autem congesti sunt in racemum elegantem: odore fere sunt ut Sambuci (quemadmodum universa planta fere ita olet.) Post flores succedunt corpora rotunda, viridia, cinnabris umbelicis notata, magnitudine avellanæ, in totum hispida ut Erinaccus, quinquaginta aut sexaginta in unum racemum congesta, qui fructus sunt. Hic fructus maturus nigricat ac sponte dissilit in tres (rarissime in quatuor) partes vel capsulas, quarum quælibet etiam se aperit & continet in se nucem lævem, cinerei coloris & nigro eleganter maculati, figura & magnitudine pistaceorum. Nux aperta (nam solum cuticula fragili obducitur) albissimum in se continet nucleum oleaginosum, ex quo & oleum exprimitur. Quando fructus nondum maturus est si manibus tangatur dissilit in partes cum crepitu.

FRUTEX (cujus nomen Auctor non prodidit) similis est arbori Ianipabæ; lignum habet cortice cinereo tectum, folia in frondes congesta, læte viridia, venis ut folia Ianipabæ, sed longe minora sunt, quatuor aut quinque digitos longa. Fert florem magnitudine & figura flori Narcissi similem, quinque foliis flavis constantem: proveniunt autem hæc quinque folia, seu sunt idem corpus cum scapo cavo quinque digitos longo, per quem filum quoddam transit usque ad medium floris, continens duo staminula figura nuclei pomi. Nascuntur flores con-

fertim in uno ramulo juxta se invicem, duodecim, quindecim, viginti aut plures. Fructus illius est rotundus, pomi mediocris magnitudine aut figura nucis juglandis suo cortice viridi

cinctæ, viridis, splendens & per maturitatem nigri coloris. Continetque intus multa semina, melonum modo transversim posita: caro autem est spongiosa, alba & facile ex cortice potest eximi ut juglans, ac eodem modo in medio interstitio est divisa. Omnia poma matura evacua-
ta & inania reperiuntur.

FRUTEX hic (cui ab Auctore nomen adscriptum non inveni) in spinæ albæ altitudinem excrescit: cortice ligni viridante & raris ramis. Folia habet inordinate posita, brevioribus pediculis innixa; tres circiter digitos longa, superiori parte dilute viridia, inferiori lanuginosa & alba; nervo secundum longitudinem superne & inferne conspicuo, & paucis costis obliquis alternatim oppositis. Folia autem siccata superna parte plane nigra evadunt, inferna incana & lanuginosa.

In extremitatibus ramorum racematim enascuntur copiosi flosculi minimi, qui aperti stellulas referunt quinque aut sex foliolis constantes, luteolis; qui denique desinunt in pappos. Fructum ferat necne ab Auctore non proditur.

Iconem autem hanc delineandam curavi ex ramulo sicco ab Auctore collecto, itaque & nigrum illum colorem expressi.

CANAMBAYA Brasiliensibus. Frutex ligno cinereo exterius, folia habens crassa, substantia Aloës foliis similia, semipedem aut amplius longa, duos digitos lata, in ambitu exsecta; figura foliorum è cera confectorum, quibus ornantur crines angelorum qui salutem annuntiant pastoribus tempore nativitatis Domini: per medium autem folium interius transit ligneus

nervus secundum longitudinem, estque folium virens ut Aloës & per oras quasi brunescens:

Reliqua ad historiam hujus plantæ pertinentia ab Auctore prodita non inveni.

FRUTEX quoque hic nascitur (cujus nomen Auctor non prodidit) pungens & urens: caule lignoso, subtilibus spinulis albis munito, atque in multos ramos disperso assurgit. Folia fert inordinate posita in pediculis tres digitos longis; quodlibet in tres laci-

nias divisum, subtilibus pilis vestitum & in ambitu inæqualiter exsectum. Tactum urit ac pungit vehementer. Fert flosculos similes floribus Lychnidis silvestris à Car. Clusio descriptæ, quinque foliolis constantes, coloris prorsus nivei.

FRUTICESCENS hæc Herba (cujus tamen nomen ab Auctore non proditur) caules habet rufescentes, lignosos, & fragiles, & in figuram arbusculæ assurgit, in plurimos ramos distributa, in quibus bina ac bina sibi invicem opponuntur foliola in brevibus petiolis rufescentibus, unum digitum aut paulo plus longa, superius dilute viridia, inferius nonnihil albicantia; nervulo secundum longitudinem subtili conspicuo, venis autem ita exilibus ut vix conspiciantur. In extremitatibus ramorum sex aut septem digitorum longitudine proveniunt graciles admodum pediculi, sustinentes elegantissimos flosculos, quinque foliolis constantes, flavis & ad oras sanguinei coloris: in medio autem flosculi staminula exstant lutea & sanguineo colore maculata. Planta & flos nullum habet odorem notabilem. Fructus aut semen ab Auctore non describitur.

Frutices tres innominati. Trematee. Frutices tres alii innominati.

FRUTEX hic (*cujus nomen ab Auctore non proditur*) ex radice quatuordecim aut quindecim digitos longa, lignosa, alba, & multis filamentis prædita: lignosus è viridi albicans prodit caulis in arbusculæ modum, duorum aut trium pedum altitudine: caulis autem & ramuli multis sunt armati spinulis acutis. Alternata porro serie adstant folia in pediculis sesquidigitum longis, pleraque ad pediculum habentia unum aut alterum parvulum folium: folia autem vomeris ferme figura sunt, sed obtusi, dilute viridia, ad tactum mollia & tenera, & ad nervum postica parte, secundum longitudinem aculeata. In extremitate caulis & ramorum, quemadmodum etiam sparsim ad ipsos ramulos, proveniunt unus, duo, tres vel quatuor flosculi, ex viridi ad luteum inclinales, & quinque foliolis constantes, & in medio stant quinque staminula erecta. Post florem sequitur fructus, mespili magnitudine, rotundus, lævis, coloris è viridi albicantis, striis viridibus saturatis secundum longitudinem, maturus autem flavescit; folliculo & pulpa constans, ut uvæ crispæ nostrates, saporis acidi grati. Fructus commeditur, & semina orbicularia, compressa, flavescencia in se continet, figuræ ferme ut lentes.

Vide Dodoneum de malis æthiopicis.

ANNO TATIO. Iconem hujus plantæ ex herbis siccis ab Auctore nostro conservatis delineandam curavimus, quare neque flores neque fructus addere potuimus. E semine autem è Brasilia ad nos misso anno cło Io c xxxviii. nata fuit hæc planta in Horto Botanici nostratis D. Braband; quam & tunc à perito pictore delineandam curavi, & iconem servo; erat autem plane eadem planta, quam tamen Solani speciem spinosam arbitrabamur; floruit & fructum protulit plane similem descriptioni Auctoris nostri, qui ad maturitatem pervenire non potuit, primum enim frigus plantam enecavit. Nisi autem color florum differret, videri poterat frutex Novæ Hispaniæ Hintzto marzin, quem Fr. Ximenes ita describit: Est frutex agens radicem grossam & surculosam, è qua prodeunt trunci spinosi, ulnam alti, & in iis folia, quodammodo similia spinauliæ, inferiore parte villosa & incana: fert florem purpureum cum quibusdam staminibus, è quibus enascitur fructus similis albis cerasis. Radix est amara, acuta, calida & sicca in tercio gradu. Cortex illius contusus & quantitate semunciae haustus ex aqua, evacuat per inferiora quosvis humores; estque admirabile remedium contra febrem & difficultatem respirandi, atque etiam hydropem.

FRUTEX (*cujus nomen Auctor non prodidit*) ligno albo, medullosa, folia habens acuminata, lata, serrata, plane hirsuta, inferne viridiora, superne nigricantia. Fert echinos seu globulos aculeatos magnitudine pisorum majorum, fuscis, verticillatim in ramulis positos, decem, duodecim, quindecim, plures, paucioresve simul: pessimi sunt hi globuli itinerantibus, nam ubique sunt obvii in silvis ad vias, & tacti vel centum numero simul capillis & vestimentis adhærescunt, item júbis & caudis equorum.

FRUTEX (*quem Auctor non nominat*) aculeis oppositis & in quolibet tria paria foliorum buxi foliis similium, sibi apposita habens. Flosculos fert longos, dilute ex albo purpurascens, quatuor foliolis constantes deorsum incurvatis, albis & totidem staminulis parvulis. Baccas generat, quamlibet in proprio pediculo, ovales, Sambuci baccarum magnitudine, obscure purpureas, tingentes nigricante brunno: qualibet continet intus lapidem parvum album, compressum.

TREMA TE Brasiliensibus. Frutex arborescens. Malo punico figura est similis : cortice

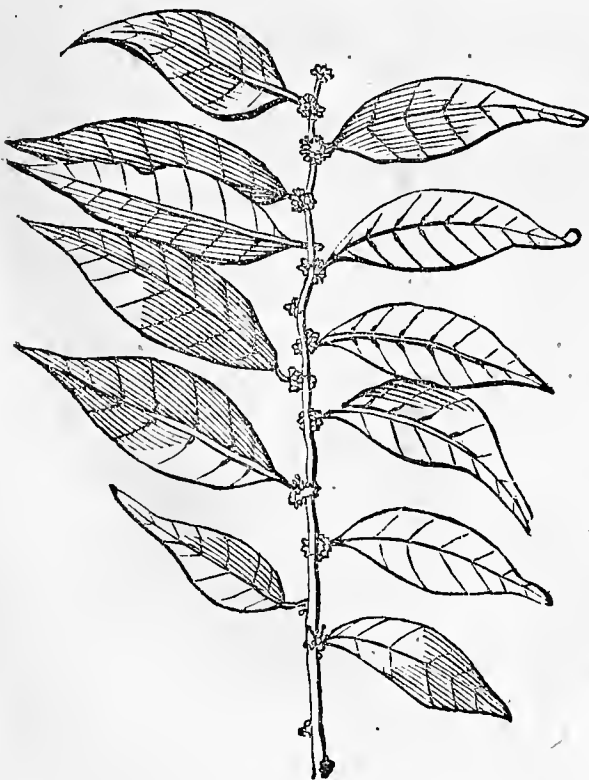

Sambucino, ligno albo, medullam continente. Folia obscure viridia, haud magna, nimirum sesquidigitum longa & sine pediculis ramis adhaerentiâ, aspera, & multis venis conspicua. In extremitate ramorum fert multas umbellas magnas, floribus lutescentibus, quibus nonnihil purpurei admixtum, & in medio horum multa staminula flavescentia ut florum Hieracei, & eodem modo desinunt in pappos: referunt exacte odorem styracis, uti & folia trita. Post flores provenit in illis papposis capitulis semen minimum, rotundum, nigrum, multo minus papaverino.

Brasiliiani utuntur foliis contusis in oculorum doloribus & rubedine.

Iconem non dederat Auctor sed ex herbis illius siccis accurate delineandam curavimus.

FRUTEX (cujus quidem nomen Auctor non prodidit, sed hanc dedit iconem) multis virgultis ex una radice ascendens, rectis, colore cerasi, breves ramulos habentibus, in quibus folia bina ac bina sibi opponuntur, sesquidigitum circiter longa, subrotunda, late viridia & splendentia, superius tamen magis, non crassa, attamen cum strepitu frangibilia: innituntur brevissimis pedi-

culis, ad quos ramuli enascuntur, flosculis ohusti candicantibus, eo modo compositis quo in Lilio convallium; qui sunt cavi, figuræ ut pileus Brasiliensis, superius in quinque crenas divisi; post sectionem autem deorsum incurvantur: in medio prominet staminulum album, extra flosculum, haud crassius filo: hoc stamen interius ambiunt alia staminula minutula flavescentia: æmulantur odorem florum Cerasi nostratis.

An fructum ferat & qualem ab Auctore nostro non proditur.

FRUTEX (cujus nomen Auctor noster non prodidit) arborescens, ramosus, lignum habens album, fragile & intus medullosum. Folia fert late

late viridia, oblonga, acuminata, leviter serrata, alternatim posita in brevibus pediculis: ad unumquemque autem pediculum folii, multi flosculi congesti conspiciuntur, virides, similes floribus Parietariæ herbæ. Folia apparent perforata, ut folia Hyperici, si Soli obvertantur.

Iconem non dederat Auctor, quare illam ex herbis siccis ab ipso collectis & conservatis delineandam curavimus, verum serratura foliorum hic non satis bene expressa est. Elegans videtur frutex, & dolendum est non plenius ab Auctore fuisse descriptum.

FRUTEX (cujus itidem nomen Auctor noster non expressit) ligno saligno, intus medullam albam continente, foliis ad myrti folia accedentibus, sed longe majoribus, superne viridibus, inferne ex viridi albicantibus; & habentibus nervum secundum longitudinem postica parte prominulum, superna vix conspicuum, sine apparentibus venulis. Cortex ligni est cinerei coloris.

Fert flores, quos tamen ab Auctore nostro descriptos non inveni. Post flores proveniunt siliquæ, quatuor circiter digitos longæ, teretes, & quasi ex globulis compositæ, continentes semen magnitudine ferme pisorum, ex flavo obscurum, una extremitate paulum acuminatum & rimula quadam ad latus insignitum.

Hanc quoque Iconem ex herbis siccis delineandam curavimus.

C A P. XVI.

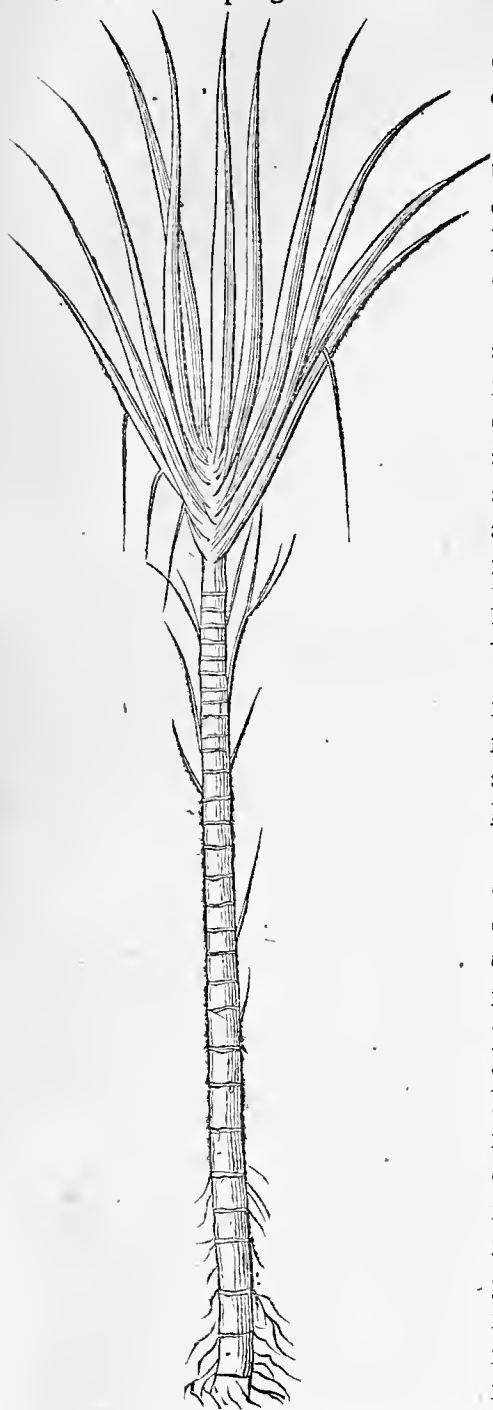
De Cannis è quibus fit Saccharum.

VVBÆ & TACOMAREE Brasiliensibus, Lusitanis *Alfelo da zuquere* aut *Cana d'azuquere*: Arundo Saccharifera. In quinque, sex, septem pedum altitudinem adsurgit ordinarie, exceptis foliis, (quamvis viderim decem pedes longam, & sex supra quinquaginta juncturis constantem, sed rarius) crassitie quatuor digitorum ut plurimum; multas habet juncturas seu nodos, quorum quilibet circiter quatuor digitorum interstitio distat ab altero, & quo magis distant nodi, seu inter media longiora sunt, eo melior judicatur arundo. Folia superius multa gerit, longa, acuminata, & paniculum florum (quando longo tempore stetit) instar Uuba, sed minorem. Color arundinis ex viridi vergit ad flavedinem: ad nodos albescit ex una parte, ab altera flavescit, quasi duo annuli unus flavus, alter albus circumdarent nodum: qui ipse elevatus est & canescit vel etiam nigrescit. Medulla arundinis solida, succulenta, dulcis, alba.

Arundo hæc requirit pingue & humidum solum, ideo in planis campis, quos Brasilienses *Ibipeba*, Lusitani *Varças* vocant, & humilibus, quos natura dedit huic terræ prope ripas fluviorum grandiorum, magno proventu plantatur. Campi enim illi hiemali tempore maximam partem aquis fluviorum cooperiuntur, & per illam inundationem pingui fiunt. Plantatur etiam in montibus, sed non tanto proventu, nisi pingue sit solum. In specie autem qui campi hic apti sint ad cannas plantandas dicam & ubi etiam proventus est hujus plantæ saccharæ eximius. Terræ ripenses circa fluvium Paraiba, Capijbari miri, Caracunhaya, Java-poata, Pirapama, Ipoiuca, Cuin haya facile primas inter omnes tenent.

Optimum tempus plantandi est mense Januario & Augusto, vel circiter. Plantatur autem hoc modo: In terra elaborata sulci fiunt paralleli opera ligonis; in hos sulcos ordine recto ponuntur arundines, ita ut initium sequentis attingat finem antecedentis, hoc facto taleæ hæc inhumantur. Notandum autem quod si tempore æstivo, scilicet Januario, vel circiter fiat plantatio

tio taleæ hæ profundius sint inhumandæ ob æstum Solis ne ille penetret: tempore hiemali seu Augusto vel circiter minus cooperiendæ sunt, ut aqua pluvialis facilius penetrare possit, sic enim citius progerminat.

Ad singula autem internodia gemina sua protrudit hæc canna plantata, ita ut quodvis internodium det novam arundinem.

Postquam sic progerminavit arundo singulis tribus vel quatuor mensibus, pro ratione soli, ab herba luxuriante purganda est, ne illa plus incrementi capiat quam canna ipsa; isque labor tandiu repetendus donec arundo in aliquam magnitudinem adoleverit.

Spacio octo, decem vel duodecim mensium à plantatione arundo hæc justam acquirit magnitudinem pro ratione soli, ita ut tunc apta sit ad Saccharum ex illa conficiendum. Interdum tamen usque in alterum annum finitur, & tunc arundo antiqua vocatur, ac interea ex hac ipsa progerminant novæ arundines, quæ secundo anno una cum veteri arundine sectæ ad machinas deducuntur. Post biennium si non secetur canna ut plurimum seipsam consumendo perdit, nisi in solo fertiliori, ibi enim ad triennium durare potest. Radix tamen illæsa manet.

Arundo hæc semel plantata, seipsam continuo instar silvæ multiplicat, ita ut non sit opus eundem campum replantare nisi post quadraginta aut quinquaginta annos neque tunc aliam ob causam radicitus evellitur & replantatur, quam ut laticem meliorem exhibeat.

Damna quæ evenire possunt & accidentia quæ arundineta destruunt, sunt incendium, præsertim tempore æstivo, tunc enim ad radices usque consumitur: potest tamen ex parte damnum resarciri si pluvia succedat post combustionem. Nimia quoque inundatione tempore hyberno perit arundo, præsertim junior & quæ nondum mediam altitudinem acquisivit. Corripitur etiam à vermiculo quodam, quem Brasilienses vocant *Guirapeacojá*, Lusitani *Pao de galinha*, qui radices cannæ exedit, unde perit tota canna: accidit id frequentius locis apprime paludosis. Suffocari etiam arundo junior ab herbis luxuriantibus potest, ideo frequentius arundineta sunt runcanda. Arundo postquam satis adoleverit, singulæ cannæ prope terram in ipso nodo inferiori, qui latice saccharæo caret & tantum humiditatem aquosam in se continet, abscinduntur, à foliis liberantur, abscissa summitate, in fascies colliguntur, ligantur suis foliis, imponuntur carro & bo-

bus trahuntur ad molendinum. Folia hæc superiora arundinis seu summitates arundinis cum foliis junioribus vocant Lusitani *Olhos*, deducunt singulis vesperis ad circum quantum opus habent, ac hinc inde dispergunt, ut noctu bobus sit pro pabulo, qui circo illi includuntur, ut mane ad labores sint presto. Equi etiam comedunt has summitates præsertim si in mediores particulas concidantur. Tempus messis incipit Septembri, desinit Febuario vel Martio, prout agricola plus minusve cannarum possident.

Machina saccharea, quam Lusitani vocant *Engenho*, Brasilienses *Ibirababaca* & *Ibiraparangá*, duplex est, aqua & bobus versatilis, hanc *Engenho de boys*, illam *Eng d'agoa* appellant Lusitani. Hodie etiam plerique loco boum utuntur equis & quidem majori commodo, citius enim hi machinam circumagunt.

Machina aqua versatilis rursus triplex est, vel enim aqua tangit rotam inferius, & vocatur Lusitanis *Rasteiro*: vel offendit eam medio & vocatur *Meocopeiro*, vel denique cadit desuper in rotam & vocatur *Copeiro*. Illa plurimum, ista minus, hæc minimum aquæ requirit.

Ad quamvis machinam sive aqua sive bobus circumagatur requiritur area quinque decempedas circiter longa, tres vel paulo plus lata: huic inædificatur ipsum molendinum. Contigua huic alia area eligitur quatuor vel quinque circiter decempedas longa, duas vel tres lata pro ædificatione culinæ, quam *Casa de caldeiras* vocant Lusitani. Ex hac area potest sumi pro ahenis spacium parallelogrammum trium decemped. & semis longum, tres, quartas decem-

ped. latum : reliquum spaciū distribui debet pro formis sacchareis , ollis cinerariis & lintre aquario , ponendis & pro loco vacuo ad operarum commoditatem.

Alia adhuc domo , quæ non longe distet à molendino opus est , quam *Casa de purgar* vocant , quæ decem vel duodecim decempedas longa ut plurimum est , tres aut quatuor lata. Molendinum aqua versatile trium rotarum opera per aquam circumagitur , nimirum habet rotam aquariam dentatam minorem , dentatam maiorem , Lusitanis *Roda d' agoa* , *Rodete* , *Bolandeira*. Dentata major duplices radios habet quos *asses* & *contrages* vocant. Molendinum bobus versatile rotis caret & ligna habet superne adfixa oblique descendencia quibus iumenta admoventur , ut circumagant molendinum. Constat molendinum utrumque tribus axibus crassis , Lusitan. *Eixos* , factis è duro ligno , arboris *Iacapucaya*. Sunt axes armati ferreis laminis crassis circularibus annulatis & superius ac inferius habent acus ferreas , quibus in matricibus ferreis trabibus transversalibus pontes vocatis , infixis circumaguntur. Sustinetur inferior trabs aliis duabus transversalibus *Chumasseiros* appellatis. Prope axes in utroque latere tabula est ex asseribus (*Tavoleira*) ad cannam imponendam , quæ axibus inseritur pro expressione. Univerſum autem molendinum sustinetur quatuor trabibus grandibus quas *Virgenis da moenda* nominant , ita ut longitudo ipsius molendini sit circiter duodecim pedum , latitudo octo. In uno ejus latere duo nigræ adstant mensæ qui continuo cannam inserunt axibus , qui exprimendo illam rapiunt secum per angustam intercapedinem , ita ut ab altero opus sit uno nigra qui removeat cannam exsuccam , quam *Bagaço* vocant , quæ per duos alios nigras foras portatur & in certo loco accumulatur : Cumuli hi postea accenduntur , alias immensæ moles fierent , (siquidem quotidie quadraginta aut quinquaginta vehes exprimantur) cinis servit ad stercorendos agros.

Succus dulcis inter exprimendum exſtillat in lintrem ligneum suppositum , quem *Coche* vocant , ex illo per canalem effluit in ahenum grande paulo remotum à molendino. Super illo aheno tabulatum est altum & in eo alius linter ligneus , in quem ex inferiori per urceos attrahendo derivatur & demum per canalem in ipsam culinam & ahena derivatur. Latex sacchareus ne unum quidem diem durare potest , quin aceſcat , ideo continua opera & expressio & coctio ejus fit , cum ex acido succo nullum saccharum fieri possit. Et si biduum saltem adferveretur , in acetum acerrimum degeneret.

Primum ahenum in quod latex sacchareus derivatur , Lusitanis appellatur *Caldeira de mear descumos* , in quo coquitur lento igne semper cochleari magno cupreo , *Eſcumadeiro* dicto , agitando & despumando , tamdiu donec satis despumatus & purgatus sit : spuma autem in lintre supposito colligitur , *Tanque* dicto , sicut ipsa *Cachassa* ; quæ inservit jumentis in potum ; alias foras effunditur utpote nihil nisi excrementum succi.

Succus hic ita despumatus in alterum vicinum ahenum , *Caldeira de mear* ipsis , transfunditur , in eo denuo fortiori igne coquitur , agitur , despumatur & certis temporis spaciis aliquid lixivii instillatur , quod unicum remedium est purificandi hunc laticem ; qui ita purificatus nondum saccharum est , sed succus tenuis instar aquæ , & tertio aheno , *Caldeira do coar* ipsis , immittitur , & hinc per pannum colatur , quem *Coado uro* vocant : spuma , Lusitanis *Eſcumo* in secundo aheno detracta adſervatur in vase adposito quod *Coche descumas* vocant , quæ postea inter mancipia distribuitur , quæ potum exinde conficiunt , quem *Garapa* vocant.

Ex tertio , in quartum vel quintum ahenum transmittitur hic latex percolatus , ubi continuo agitur cochleari magno , & interdum aliquot guttulis aquæ frigida refrigeratur. Dein transfunditur in aliud vas cupreum , quod *Barola de mcado* vocant , hinc percolatur per pannum , percolatum autem recipit vas , quod *Barola de coado* dicunt ; hinc in majora ahena transfertur quæ *Tachas* vocant ; & quidem primum vocatur *Tacha de receber* , hinc in aliud quod *Tacha de cozir* , ubi coquitur quantum satis : ex hoc in tertium , *Tacha de bater* , ubi non solum amplius coquitur , sed continuo cochleari grandi agitando simul in altum projicitur succus , ad viginti pedum etiam altitudinem , ut in ahenum recidat. Succus ita coctus vocatur *Agoa de Tachas* , ex quo *Garapa* optima fit ; nam nil nisi saccharum est. Demum postquam satis coctus fuerit transfertur in Ahenum quod *Bacia d'effriar* vocant , ibi paululum sinitur refrigerari. Et tunc præparatus est succus & aptus ut formis infundatur. Notandum autem quod inter coquendum in ahenis parvis , præfectus operis , quem *Maestre d'asucar* vocant , certis intervallis aliquot guttulas olei olivarum immittit huic ferventi latici , eo fine ne damnum patiatur ab igne illo vehementissimo qui his ahenis subſtruitur , refrigerationis causa ; quemadmodum eandem ob causam , quum in ahenis grandibus adhuc fervet lixivii guttulæ insparguntur. Et notatu dignum quod si contrarium fieret & ahenis magnis inspargeretur oleum , parvis lixivium , non solum succus non posset purgari , sed & totaliter inutilis fieret ad saccharum inde conficiendum.

Saccharum ita ad Syrupi consistentiam redactum cochleari formis terreis , quæ lintri magno imponuntur circumvallatæ canna expressa , infunditur , spatula lignea semper agitando
ut sub-

ut subsideat, & plus infundendo ut formæ plenæ fiant. Et notandum quod spatula hæc summe sit necessaria, nam nisi ita ageretur, non coagularetur. Ita in formis refrigerando se concrevit, & dehinc deportantur formæ in domum quem vocant *Casa de purgar*, ubi asseribus parallele scamnorum figura horizontaliter erectis & rotundis foraminibus pertusis, imponuntur. Foramen quod forma inferius habet aperitur, ut ultimo saccharum purgetur, per exstillationem succi nigricantis, quem mel vocant, qui excipitur certis canaliculis & derivatur in lintrem grandem, quem *Tanque de mel* vocant. Vt autem hæc ultima purgatio fieri possit, singulæ formæ superius teguntur operculo orbis mensarii figura factæ ex limo gryseo (quem *Barro* vocant) & aqua frigida madefactæ, sine quo remedio numquam albisceret saccharum. Non autem aqua sola, nec limus solus id præstant, sed utraque juncta: scorsim quælibet materia corrumpere saccharum. Formarum numerus quotidianus, nimirum quot uno die saccharo impleri possunt, est à viginti ad septuaginta.

Saccharum sic satis purgatum prædicto modo, formis eximitur, quod facile fit invertendo formas & paululum quatiendo, sic enim integer panis excidit, qui coloris est albisissimi, inferius autem ad partem ex ruffo nigricantis coloris, quæ pars absconditur & vocatur illud saccharum *mascovado*. Quamvis interdum reperiantur panes totaliter albi. Sacchari panes deferuntur in tabulatum, in hunc usum ex asseribus structum, baculis pulsando contunduntur, in Sole saccharum siccatur, cistis ligneis imponitur, ligneis tudiculis bene comprimendo, & cistæ ita ad summum implentur, hinc admoto operculo ferreis clavis firmantur. Quilibet panis Sacchari pendet à 30. ad 42. libras. Cista quælibet capit à 20. ad 30. arrobæ quarum quælibet est 32. librar. Lusitan. seu 30. Hollandicarum.

Differentia sacchari secundum bonitatem suam quod attinet, duplicem habet causam, vel terram ipsam ubi arundo nata est, vel præfectum sacchari, cujus scientia & fortuna multum valent ad excellentiam sacchari.

Furnum quod attinet in quo ignis struitur ad sacchareum laticem cogendum, ille amplius est, & quatuor ut plurimum ostia habet ampla per quæ ligna injiciuntur, & in eo maxima copia ligni consumitur. Dies enim noctesque ignis durare debet, quandiu molendinum movetur canis exprimendis.

Fit & vilior species sacchari, quam vocant Panelam; & vilissima quam Raraon, de quibus nihil auctor observavit.

CAP. XVII.

*De iisdem canis & modo faciendi Saccharum apud Hispanos ex
Fr. Ximene.*

Licet, inquit, hæc cannæ non sint propriæ aut domesticæ Insularum Canariarum, aut Hispaniolæ, multo minus Novæ Hispaniæ, sed omnibus hisce provinciis advenæ & peregrinæ, quia tamen primo repertæ fuerunt in Insulis Canariis, non abs re visum hîc de illis agere, siquidem proposui scribere de omnibus plantis quæ usum in Medicina habent & in hisce provinciis reperiuntur.

Nascuntur hæc cannæ locis calidis juxta planis atque editis magnæ Canariæ, in solo fecundo & riguo: studiosissime autem colendæ sunt, & ter quaterve singulis octiduis rigandæ: præterea diligenter sarriendæ & à malignis herbis repurgandæ. Biennio acquirunt justam magnitudinem, quæ raro excedit altitudinem duarum ulnarum Hispanicarum cum semisse: plenæ sunt intus solida pulpa, è qua saccharum eliquatur: habentque multa internodia ab ipsa radice ad fastigium, intervallo circiter novem digitorum transversorum: folia sunt majora & viridiora quam aliarum cannarum: propagantur per taleas earundem aut per stolones terra obrutos: erumpentes vocantur *Planta* & semel decisæ erumpunt denuo, adolescentque sesqui anni spacio in justam altitudinem & tunc vocantur *Coca*: & rursus post annum colligunt eas, quæ dicuntur *Recoca*: quas servari convenit ad novam sementem faciendam; ut si forte non sint ita fertiles cannæ, uti saccharum sufficiens ex iis possit educi, saltem suppetant quarto loco è quibus propagatio fiat. Moluntur porro cannæ machinis (vocant *Ingenios*) aut molendinis, quibus bini sunt axes grandes sibi invicem impositi, & postquam bene fractæ & comminutæ fuerint, valide exprimuntur prelo ad modum torcularis. Liquor autem emanans per canalem defluens excipitur vase, quod vocant *Tanque* & transfunditur in ahenum, vulgo *Recevidor*, huic liquori, quem vocant *Mel*, admiscet duo grandia cochlearia (Bombas ipsis) lixivii fortis ad hunc usum parati; coquitur dein lento igne, donec vas illud recipiens denuo impleatur, secundum magnitudinem aheni: tum sedulo despumatur & mundatur ab omnibus excrementis; & deinceps transfunditur in alia ahenâ, in quibus tantisper coquitur donec perpur-

getur, attundendo sensim lixivium ut spuma se eleve. Liquor jam spissatus ad modum mellis, transfertur in vas percolatorium donec impleatur, & ex illo rursus in alia tria minora athena, quæ *Tache* dicuntur, in quibus magis crassescit, eodem quo in cæteris athenis modo: liquore autem sensim consumente modice augetur ignis. Horum autem trium athenorum, solum tertium versant & ne nimis effervescat & liquor effundatur, sensim irrorant butyro aut oleo, aliave pinguedine. Vbi autem justam spissitudinem acquisivit, traducitur in vasa alia, quæ dicuntur formæ; paratoque primum strato è cannarum recrementis, vasa illa humectant aqua, obturantque eorum foramina, induntque in singula singulas partes liquoris hujus ita spissati, qui jam dicitur *Melado* (capit autem postremum illud vasculum ut plurimum novem ejuscemodi formas) agitantes cum grandi spatula abiegna, sensimque infundentes: postero quoque die supplentes quantum consumtum fuerit. Transferunt deinceps formas ad locum purgationi destinatum, & foraminibus illarum apertis, perforant ipsum saccharum, sinuntque ita decem aut duodecim diebus pro tempestatis ratione: frangunt hinc formas malleo, serioque inspecant an saccharum perpurgatum sit: si minus, rursus indunt in alias formas argilla injunctas: (utilem quippe hanc esse ad saccharum dealbandum judicio gallinarum comperitum ajunt, quæ cum lutosi pedibus forte saccharum calcassent & argilla infecissent, deprehensum fuit partes illas latius candicare, quas contigerat argilla) repetunt autem hanc argillæ inunctionem semel iterumque, raro ter, ne nimium sacchari perdatur. Porro saccharum ita plene purgatum vocatur *Lealado* & peculiari nomine *Azucar macho*; verum si minus sit candidum appellatur *Mazcovado*, quod si velis, poterit perpurgari. Est & aliud genus quod vocant *spumas*, conficitur enim è spumis quæ ex omnibus athenis colliguntur & coquuntur mundanturque in athenis eo modo & ordine quem supra diximus: itemque aliud genus quod nominant *Reespumas* sive posterius saccharum, quod è spumarum spumis fit ad eundem modum. Est & alia species sacchari, vocant *Panela*, quæ fit ad eundem modum è liquore melleo qui emanat ex inferiore parte formarum: hæc species vilior est ea quam nominant *Reespumam*. Omnes hæc species sacchari postquam purgatæ & exemptæ fuerint è formis exponuntur soli & postea servantur ad varios usus.

Est & alia species mellei liquoris, *Decaras* ipsis, qui emanat è formis argilla jam inunctis; itemque tertia quæ descendit ex ipsis panelis. Liquor denique melleus qui canalibus adhæret per quos saccharum derivatur ut supra diximus, ipsis dicitur *Racdura*; è quo faciunt mel aut saccharum, quod vocant *Refinado*. Vasa & instrumenta quorum usus obtinuit, hæc fere sunt: *Bombæ* aut cochlearia ænea, quæ capiunt decem aut duodecim sextarios, ligneis capulis aptata, his transfundunt mella ab uno vase in alterum.

Esfumadera, id est, laminæ in modum cribri perforatæ, cum ligneis item manubriis, quibus despumant. *Remillones* ænea cochlearia quæ capiunt tres quatuorve sextarios, his lixivium affundunt saccharo jam in formis constituto in loco purgationis. *Forma* sunt vasa argillacea, inferiori parte perforata, in quibus saccharum purgatur. *Tendal* est stratum è recrementis cannarum, in quo formæ statuuntur. *Virandera* lignum rotundum ferrea cuspide armatum, quo sedes idonea formis præparatur, ne evertantur. *Paralbero* grandior olla juxta tachas collocata cui illa species mellis infunditur quam vocant *Melado*, denno in tachas refundenda. *Tachas* autem sunt minora athena, formæ triangularis, quorum postremum habet ansam ut saccharum agirari possit. *Hornallo* vocant furnum in quo athena collocantur. *Repartidor* est cochlear cum manubrio sesquipalmeum longo, quo saccharum indunt formis: Argilla qua perpurgatur, ipsis *Marcares*, est cretæ sublutæ species & nonnihil plumbosæ, quæ locis humidis & lacustribus reperitur, siccatque ad Solem in usus totius anni: cum vero usus postulat, injiciunt illam in cisternam è lapide & cæmento constructam, aquamque affundunt, agitant versantque valide grandi pala, ambabus manibus annitentes, percolant dein per cribrum æneum in vas argillaceum. Argilla quæ primo illinitur rarior est, quæ secundo spissior, humore jam magis consumto. Accepi in Provincia *Rio de la Plata* cannas sacchari sponte nasci, adolescereque in arboris proceritatem (quod & suo ævo accidisse narrat Plinius) è quibus æstu solis exsudent quædam pilulæ sacchari. Atque hæc de modo saccharum conficiendi dicta sumo, quem veteres omnino ignorarunt. *Hæc ille.*

C A P. X V I.

Caraguata variae species. Iurepeba.

CARAGVATÆ Brasiliensibus, multæ sunt species; una jam supra lib. I. cap. 18. descripta est; reliquas huc retulimus, quas Auctor ita descripsit.

CARAGVATA planta crescens in arboribus & putridis Arborum caudicibus. Ex radice filamentum

filamentosa, super candice & ramis arborum fundata, proveniunt novem, decem, aut plura folia, ab uno ad quinque pedes longa, & crassa ut folia *Nana*: tres aut quatuor digitos lata & cava instar canalis, atque in ambitu dentata aculeis brunnis, acutis, sursum erectis.

In medio autem horum foliorum prodit caulis albicans, teres, minimum digitum crassus, duos circiter pedes longus, lignosus & medullofus, ad quem bina & bina capitula posita, in summitate autem plerumque quinque, figura ut cinaræ, magnitudine nucis juglandis ex crassis atque aculeatis foliolis constantia, elegantis coloris incarnati.

CARAGVATA GYACV (quæ est major species) ex sabulosa radice, quæ magnitudine, figura & colore plane cepam æmulatur, atque inferius multa habet filamenta; primo assurgunt tria, quatuor aut quin-

que folia crassa, succulenta, viridia, cava, dein proveniunt plura, figuram habentia trian-

guli acutissimi, stantque erecta, in orbem adnata, octo, decem, quindecim pedum longitudinem æquantia, pedem lata, in extremitate acuminata & in lateribus versus inferiora acutis denticulis rufescentibus munita. Ex una radice triginta aut quadraginta folia prodeunt.

In medio foliorum, quando Planta biennii ætatem habet assurgit caulis seu truncus, superioris tibiæ humanæ crassitie, rectus, spongiosus seu mollis, hinc inde triangularibus foliis minoribus vestitus, altitudine circiter octodecim aut viginti pedum, in summitate autem explicat tenerum & fastigiatum truncum instar arboris cum suis ramis; & rami iterum ramulos habent ac multa conica corpuscula pene digitum longa, quæ sese aperientia florē exhibent. Constat ille quinque foliis, magnitudine florum *Ibabiraba* ex viridi flavescentibus, ac aliquot staminulis in medio: refert flos figuram stellæ: brevi tempore in summam altitudinem excrecit.

Ex foliis hujus plantæ optimus pannus confici potest, qui præstat bonitate panno lineo:

ex substantia conicorum corpusculorum, antequam in flores abeant, alba filamenta gossypii æmula

amula extrahi possunt. Radix aut etiam folia hujus plantæ recentia trita ac aqua injecta pisces ita exanimant ut statim desuper narent & manu prehendi possint.

Plantam juniorem in musco meo diu suspensam habui, quæ nova produxit folia ad parietem. Lignum Caraguatâ guacû ficcatum instar funiculi sulfurati arder; ex eo ignis elici potest duriore ligno applicato.

Caraguatâ acangâ, folia è terra protrudit septem aut novem pedes longa, scsq; digitum lata, instar canalis cava, lacte viridia & prope exortum ungues habentia miniatos, crassa, in extremitate acuminata, duorum circiter digitorum intervallo per ambitum aculeis munita; E medio foliorum proxime ad terram multi flores juxta se in orbem positi proveniunt ex caruleo purpurei & in medio alba stamina habentes: quilibet flos digitum longus constat tribus foliis. Fructum fert edulem, quinque digitos longum.

ANNOTATIO. Operæpretium me facturum existimavi si harum plantarum descriptionem è Fr. Ximene, qui illas inter Herbas recenset, accerferem.

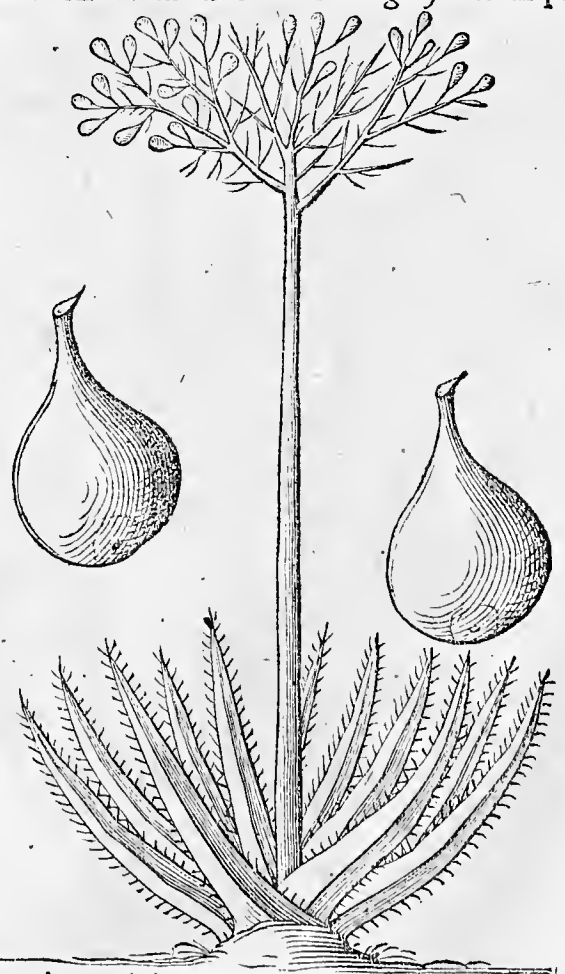
Metl, inquit, quæ Mexicanis dicitur *Maguey*, plures reperiuntur species, quas ordine describam. Prima fert folia similia Aloës, &c. nam de ea egimus lib. I.

Maguey lutea, quam vocant *Mecoztli*, &c. est alia species, cujus folia ad oras sunt lutea, & spinæ minores ac nigrae, folia item minora si cum præcedentis foliis comparentur: caulis illius duos cubiros est altus & digitum crassus & rossus; flos cyanens vergens ad rubedinem, qui enascitur è fastigio caulis: radix est surculosa. Nascitur locis planis in campestribus Mexico, quovis tempore, licet æstate tantum floreat: propagatur è surculis qui prodeunt juxta caulem. Decoctum trium aut quatuor foliorum, cum totidem siliquis chiles, blande expellit per sedes, & urinam, omnimodos humores crassos & frigidos: Medici barbari solent idem exhibere puerperis aliquot diebus post partum, ad corroborandum & novum vigorem addendum. Vinum è foliis medio assis expressum, prodest asthmaticis, uti ferunt. Planta qualitate est frigida & lubrica.

Tertia species *Metl* est valde parva & admodum spinosa & obscurissime virens; ejus folia manducantur assa, suntque longe gratiora palato quam cætera; Barbari vocant *Mexcalmetl*. Nascitur maxima copia in montanis *Tepustlan*. *Mexocotl* hæc quoque spinosa planta ad species *Maguey* est referenda, quæ fert fructum ex acido dulcem, similem prunis (unde illi nomen inditum) rotundum & quodammodo parem fructui quem in America vocant *Pinnam*, aliquando & major est, plenus succi edulis & grati saporis: folia illius sunt similia *Maguey* aut aliquo modo plantæ quæ fert *pinnam*, spinosa, ruffa & quasi marcida: caulis probe rotundus & crassus: radix crassa & fibrosa: pruna sunt candida, similia glandibus, è candido vergentia ad rubedinem, relis aut tunicis quibusdam cooperta, sub quibus lateret caro, ut diximus, acido-dulcis, sapore *pinnarum*, plena semine rotundo & duro: quod primo album, mox nigrescit. Nascitur locis petrosis regionum calidarum, uti *Tepeapulco*. Est frigida & sicca: fructus contusus & ore circumgestatus, curat fissuras è calore natas.

Nequametl quasi dicas plantam quæ bibit mel, est species *Maguey*, reliquis sui generis plantis similis forma & qualitatibus, peregrina & rara: producit autem folia paulo crassiora digito transverso, ad oras aspera usque ad mucronem qui acutissimus: caulis illius æquat brachii humani crassitiem, cujus fastigium occupat fructus oblongus figura exigui pyri qui & caulem ambit per omnes partes. Nascitur in regionibus calidis.

ANNOTATIO. Non dubito quin hæc sit illa planta, quam in Historia nostra Americæ descripsi lib. XVII. cap. VII. Cujus ibidem dedimus Iconem, quam acceperamus ab Amico reduce ex insula *Tabago*. Affirmabat autem ille hanc plantam semestri spacio caulem emittere interdum triginta palmos altum, in cujus summitate nascuntur fructus, figura pyris haud dissimiles; ajunt folia illius vicem saponis quam optime explere. Iconem hic addo.

Reperiuntur (inquit Fr. Ximenes) & plures species *Maguey*, quarum nomina & nonnullas differentias recensebimus, nam cætera tam forma quam qualitatibus conveniunt cum præcedentibus. Primam vocant *Mexoxotli* aut *Maguey* viridem; secundam à cinereo colore *Nexmetl*: tertiam *Quautimetl* seu *Maguey* montensem, caule oblongo & crasso, radice fibrosa, cætera reliquis similem: quartam *Huitzilmetl* cum longis aculeis & rubicundis & radicibus ejusdem coloris: quintam *Tepcametl* aut *Maguey Tapayaxin* præcedenti pene similem: sextam *Acametl* aut *Maguey* cannarum, cujus radix candida est & spinæ rossæ: septimam vocant *Maguey* nigram à colore, licet spinæ & radices è nigro vergant ad fulvum: octavam *Xilometl* aut *Maguey* pilosam, cujus spinæ & radices sunt rubicundæ: atque hæc est omnium rarissima.

Tepemexcatli seu *Maguey* montana, eadem est forma cum *Maguey*, nisi quod spinæ illius sunt minores & teneriores. Restituit hæc planta movendi facultatem membris convulsis aut aliquod detrimentum nervorum passis. Nascitur locis petrosis & montanis regionum calidarum ut Tepuztlan.

Tlacametl alia species *Maguey* luteæ, hæc accepit nomen à magnitudine, cætera reliquis speciebus similis, tam formâ quam qualitatibus; particulariter tamen restituit vires & vigorem faminis debilitatis, & iis, qui vano metu terrentur: aut quæ syncopen patiuntur.

Teometl seu *Maguey* divina; inter species *Maguey* hæc quoque planta recensetur, quam vocant *Teometl*, id est, Dei *Maguey*, cætera præcedentibus haud dissimilis forma & facultatibus: radice longa & fibrosa, spinis subtilibus, foliis bipalmaribus. Succus illius haustus aut foras applicatus sanat febricitantes. Nascitur in regionibus calidis & frigidis, locis editis & planis.

Pati sive *Maguey* lenissima (*pati* enim sonat tenuem & subtilem) valde similis est *Maguey*, verum folia illius sunt angustiora, minora, tenuiora, & maximam partem vergunt ad purpureum colorem: radix est grossa & fibrosa: est species plantæ è qua *Pita* eximitur, nam ex hac tenuissima & elegantissima fiunt fila, quæ foeminæ Mexicanæ maximi faciunt & ad varia opera usurpant. *Quetzalichili*, quam alii vocant *Metlpita* aut *Maguey de pita*, omnino videtur referenda ad species *Maguey*, licet in proceritatem arboris adolescat. Radix illius est crassa & fibrosa, sensimque attenuatur. Folia sunt spinosa similia *Maguey*. Vruntur hac planta indigenæ ad eadem omnia, quæ *Maguey*; nisi quod pannus è filis hujus textus subtilior & majoris pretii. Nascitur in regionibus fervidis uti *Aquachula*.

Xolometl, id est, *Maguey* cervi, est alia species *Maguey*, quæ agit radicem munitam tribus veluti orbiculis conjunctis, cum quibusdam fibris miniatis; è quibus salient folia, raris & rubris spinis à media parte ad acumen obsita. Succus è foliis expressus quantitate decem unciarum, lenit dolores totius corporis, præsertim juncturarum; restituit & restituit movendi facultatem; verum necesse est corpus diligenter tegi & muni dum hæc potio usurpatur. Nascitur in Huexocingo juxta fontes & scaturigines aquarum.

IUREPEBA Brasiliensibus; planta fruticescens; quæ in quatuor, quinque aut sex pedum altitudinem assurgit; caule lignoso, eoque ut & ramis alba lanugine vestitis, nec non raris hinc & inde spinis. Folia suo quolibet pediculo, rotundo, tereti, crasso & hirsuto insident, spithamæ longitudine, inferna parte lanuginosum instar foliorum Iacobæ aut Eleny, superna viride: suntque præterea laciniata & quasi è septem triangulis composita. In summitate ramulorum fert flosculos umbellatim quasi congestos, lactei coloris cum pauco cæruleo mixti, qui exa-

te quinquangularem stellam repræsentant, constantque unico folio in tot triangula effigiato & quasi diviso; in medio autem quasi quinque staminula stant erecta.

Folia *Iurepebæ* quæ nullos habent aculeos ad ulcera crurum sananda vulgo usurpantur. Est & altera *Iurepeba brava*, id est, *silvestris*, de qua alibi dictum reperies.

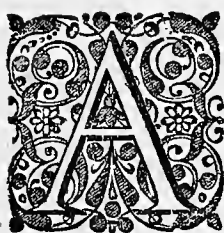
GEORGI MARCGRAVI HISTORIÆ PLANTARVM

LIBER TERTIVS.

Qui agit de Arboribus.

CAPVT PRIMVM.

Aroeira. Ambaiba. Ianipaba.

AROEIRA Lusitanis, Lentiscus Latinis. Arbor foliis Ibabiraba, sed paulo minoribus. Rami multos ramulos, circiter duos digitos longos habent, & in iis quinque aut septem folia, bina & bina opposita, & quintum aut septimum in extremitate: ad cuiuslibet autem ramuli exortum, brevior est ramulus circiter sesquidigitum longus, plenus flosculis minimis, constantibus quinque foliolis acutis, ex albo subluteis. Flores hos sequitur fructus, nimirum quasi uva, baccis plena, magnitudine piperis, initio quidem viridibus, per maturitatem autem rubris: sed rubedo illa in solo cortice tenui, qui sponte se absolvit & decedit grano excidente: granum autem quod pellicula continetur, rotundum & compressum ac oleaginosum, odoris jucundi instat fœniculi recentis triti, & in se nucleum parvum lenta cuticula tectum continens.

Folia recentia trita resinofum spirant odorem, gratiorem terebinthina.

Baccæ maturescunt mense Julio. Convenit cum Molle sive Lentisco Peruviana Car. Clusii.

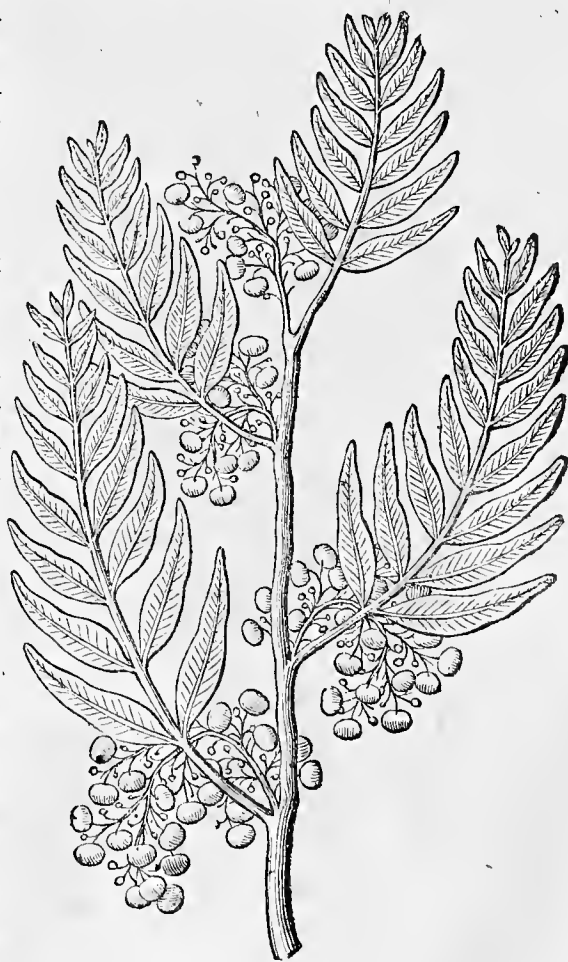
ANNOTATIO.

Fr. Ximenis. Molle Arbor est grandis, pulchra & ramosa: rami illius sunt coloris viridis vergentis ad purpureum; folia oleæ foliis similia, sed angustiora & teneriora; ferrataque, ad utrumque ramuli latus velut per ordinem disposita.

Flores eleganter candidi & racematim penduli, qui quantocius convertuntur in fructus. similes oxyacanthæ acinis, sed paulo majores & ubi maturuerint clare rubentes: caro illorum dulcis cum quadam acrimonia, nucleus admodum durus & osseus. Folia & fructus redolent lentiscum & illius gummi, obtinentque saporem qui ad fœniculum accedit; quare forte quibusdam Lentisci species videbitur, sed est arbor sui generis. Silvestris est arbor, licet jam dudum à multis in hortis colatur. facillime enim propagatur sive è semine sive stolonibus & in quocunque solo. Exudat certam lachrymam, quæ non minus quam truncus & folia, redolet Lentiscum.

Saporis acris & suavis cum quadam amaritudine & adstringendi facultate: calida est & sicca pene in tertio gradu: nucleus corroborat cerebrum & ventriculum, adstringit alvum: ut quidam autumant, lachryma præstat usum Terebinthinae; & fructus Cardamomi: movet urinam, discutit flatum, siccatur humores superfluos.

Folia

Folia masticata stabiliunt gingivas & dentes : sanant vulnera ; idem possunt & fructus. *Hæc ille.* Ramulum quem supra damus exprimendum curaverat Clar. V. Car. Clusius qui videndus in Curis posterioribus & alibi. Meminit & hujus arboris Petrus de Cieca. Toto, inquit, hoc tractu conspiciuntur magnæ & parvæ arbores, quas Incolæ appellant *Molle* ; folia habent minuta, odorê fœniculi, cortice adeo commendato, ut ejus decocto crurum dolores & inflationes summa cum utilitate foveantur : ex ramulis fiunt dentiscalpia utilissima. Ex hujus fructu decocto in aqua, pro cocturæ modo, fit aut vinum sive potio admodum bona, aut mel, aut acetum : tantoque in pretio sunt hæ arbores apud Americanos, ut quibusdam locis eas suis idolis consecrent. Addunt nonnulli (inquit Clusius) ejus arboris foliorum decoctum doloribus è frigida causâ ortis auxilio esse : istius vero gummi, quod mannæ modo candidum est, lacte dissolutum, oculorum caliginem abstergere.

Audiamus & *Garcilassum* : Arbor Mulli, inquit, sponte nascitur in campis, dat fructus in racemis longis & angustis, qui sunt granula quædam rotunda : folia sunt minuta & semper viridia : granum maturum habet in superficie parum admodum carnis, suavis & palato grata, reliquum amaricat egregie. Conficiunt ex iis potionem confricando blande inter manus in aqua calida, donec dulcor omnis defricetur ; cavendum enim ab amaro quod potum corrumpit. Percolant hanc aquam, servantque aliquot dies donec feces subsideant : potus est limpidus, gratissimus atque adeo salubris, presertim illis qui affectibus renum aut vesicæ laborant ; maxime si potus Maizy adjiciatur. Aqua eadem plenius cocta vectitur in opimum mel : & soli exposita, additis nescio quibus rebus, in præstans acetum.

AMB A I B A Brasiliensibus : Arbor hæc elegantem nanciscitur altitudinem & fere rectam, ut plurimum & sine ramis ; quædam & ramos habent, sed in summitate tantum. Cortex exterior similis ficui, constans primo cortice tenui, cinereo & sub eo, crasso, lento ac viridi : lignum ejus album instar Betulæ, verum molle & quod facile potest scindi. Caudex mediocris crassitiei, & totus intus cavus à radice ad summum usque, & cavitas illa per interstitia semidigiti ubique distincta est transversali membrana, in cujus medio foramen rotundum, magnitudine pisi. In hac cavitate reperiuntur semper formicæ rubræ, ipsa coloris est hepatici. Versus summitatem folia circumposita ut in Mamoeira, quodlibet innitens suo pediculo satis crasso, unam, duos & plures pedes longo, exterius ruffo, interius spongioso : ipsum folium latum, rotundum, magnitudine integri folii chartæ expansi, aut etiam majus, in novem aut decem lacinias sectum, quarum centro infixus pediculus, à quo per singulas lacinias nervus ruffus tendit per longitudinem & venæ eminentes per obliquum : superius sunt saturate viridia & inferius cinerea & videntur colorem in toto habere, qualem sanguis cum aqua mixtus, hispida ut folia ficus : in extremitate laciniarum linea cinerea sunt fimbriata. In summitate arboris cavitas continet medullam albam, succulentam & pinguem, qua Nigritæ vulnera sua

feliciter curant, ut & foliis junioribus, & certe signatura hoc monstrat.

Incrementum autem sumit arbor hoc modo : in summitate arboris existit theca oblonga, foliacea, incana, quæ continet in se unum folium, & duos, tres vel quatuor minores thecas. Exteriore theca se aperiente arbor folio augetur & sensim fit altior, folium autem hoc in theca adhuc absconditum, orbis mensalis amplitudinem habet, cum theca natura sua aperitur, egregie complicatum reconditum jacet, & quod jucundissimum spectaculum, novum illud folium plane incanum est inferius ac dilute viride, superius plane rubrum ut aluta prutenica &

eo modo splendens. In centro autem folii, ubi pediculus inferitur, in superiori superficie seu stella rubra, è viridi subflava conspicitur, nimirum quasi centrum omnium nervorum dilute virentium & subflavescentium, qui per omnes lacinias secundum longitudinem extenduntur. Exteriore theca aperta reliquæ minores successive se aperiunt & similia folia exhibent. Flores prodeunt hoc modo: in brevi pediculo, ex caudice superiori, ubi folia stant, nascuntur quatuor aut quinque, juxta sependentia, farciminum instar, cylindracea corpora, sex, septem aut novem digitos longa, pollicem humanum crassa, intus cava, & constantia gossypio, mollia, exterius autem acinis brunni coloris ut flores siliginis nostratis; his decidentibus acini illi augentur, ac fiunt coloris (*quem Auctor non apposuit*) dentibus detrahuntur, ac comeduntur. Cito admodum hæc arbores in eximiam altitudinem ascendunt. Plantavi seu transplantavi unam in hortum meum, vix semipedem longam ac tenellam mense Augusto anni 1639. & annuo spacio excrevit in decem pedum altitudinem & crassitiem novem digitorum.

Ignem sine pyrite & chalybe ita eliciunt Brasilienses: frustum ligni aut potius radice hujus arboris sumunt exsiccatum, in eo faciunt foraminulum, huic immittunt bacillum fastigatum ex duro aliquo ligno & quasi terebrando circumagunt, pedibus frustum illud immotum tenentes, ac applicantes folia sicca arborum seu gossypium, sic eliciunt ignem prout libet & ubique focum possunt frueri.

Ambaitinga species Ambaibæ, arbor eodem modo crescens, & similia habens folia, nisi quod superius saturate, inferius dilute viridia sunt: non fert fructum.

I A N I P A B A Brasiliensibus, seu ut Lusitani efferunt *Ienipapo*: figura convenit Fago; corticem habet gryseum seu canum; lignum fragile & medullosum: Rami frondibus vestiti oblongis linguæ bubulæ figura, sed in utraque parte fastigiata, sex, septem, octo, aut novem juxta se disposita, unum aut etiam sesquipedem longâ, superius splendentia ac dilute virentia, inferius saturatius & non splendentia. Florem fert Narcissi æmulum, ejusdem magnitudinis, quinque foliis constantem, deorsum inclinatis, albis, interius unguibus flavis: in medio stamen crassiusculum flavum & inter singula bina folia corniculum pallidum ex medio floris prodiens, deorsum incurvatum; odorem Caryophylli Carthusianorum ex parte æmulatur.

Floret Martio & Aprili.

Fructus est magnitudine mali aurantii aut etiam major, rotundus, cortice lento, cinereo, sub quo primum continet carnem solidam, lentam, succulentam, flavescentem, saporis acidi & refrigerantis, vinoso-acidi, grati odoris, ex qua vinum exprimitur: in medio cavitas est repleta seminibus, quæ molliori pulpa sunt circumdata ejusdem saporis: seminis grana compressa, suborbicularia fere ut in Mangaba, quæ una comeduntur. Immaturo fructus concisus & cuti affricatus tingit colore ex nigro subcarulescenti, qui nullo modo abluï potest, sed post octo aut novem dies sponte evanescit. Lignum seu ramus decerptus eodem modo tingit. Nascitur passim in silvestribus locis, ad flumen S. Francisci haud longe à fluvio Mboacica, ubi maximum fructum fert nec usquam meliores reperiuntur.

A N N O T A T I O. Hæc Arbor in Nova Hispania appellatur *Xahuali*; de qua ita Fr. Ximenes. *Xahuali* pulcherrima est arbor, è cujus ligno elegantes hastas, longas juxta & robustas solent facere: folia fert similia fraxineis: materies illius est gravis, pardi coloris vergentis ad fulvum: edit fructum similem capitello Papaveris, absque coronata tamen: quem maturum

non-

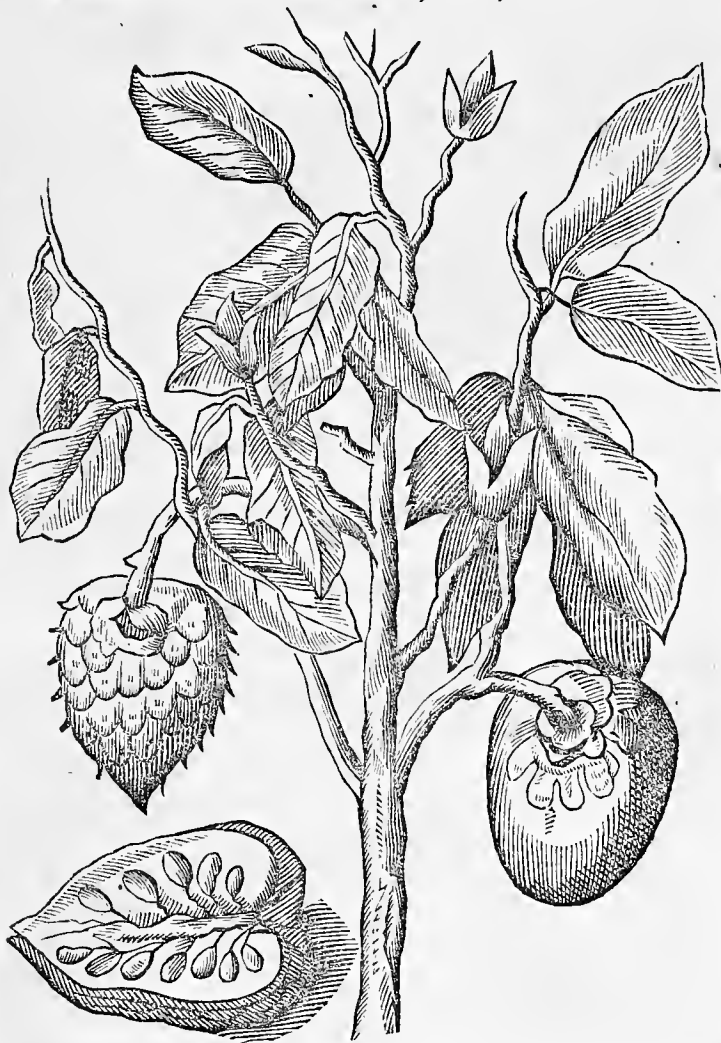

nonnulli manducant. Americani autem exprimunt ex illo aquam, qua crura & quandoque totum corpus abluunt, quando præ lassitudine caro flaccescit, ad corroborandum illam & uniendam: nam propria illius vis est adstringere atque restringere, atque adeo nigro colore tingere: Cutis enim quæ abluta fuerit isto liquore sensim tingitur nigro colore, qui nonnullis, post quindecim dies sponte evanescit; ungues autem nunquam colorem mutant nisi cum ipsi mutantur. Barbari in symposiis suis & cum ad bellum gerendum domo proficiuntur, solent se hoc liquore inspicere ut terribiliores hostibus videantur. Fit interdum & fraus mulieribus, si liquor hic cum aqua rosacea aut alia misceatur, qua faciem abluunt; & frustra adhibentur remedia, quum mora quindecim dierum sit toleranda. Vide quæ diximus in Americæ descriptione lib. I. cap. XI. de Xagua arbore ex Oviedo.

CAP. II.

Araticu species. Acaiaiba.

ARATICU Brasiliensibus: Arbor triplex est, *Araticu ponhe*, *Araticu paná*, *Araticu ape*, datur etiam *Araticu do mato*, id est, silvestris.

Araticu ponhe, Arbor est, caudicis & ramorum figura ac colore corticis ut malus Aurantia; sed foliis, flore & fructu differens. Folia habet circiter semipedem longa, alternatim opposita, elegantia, superius saturate viridia, crassa & ad tactum solida; pene duos digitos lata, linguæ humanæ figurâ, & in extremitate acuminata. Hinc inde flos provenit magnus, egregius, magnitudine superans florem Fritillariæ, totus flavus, exterius compositus è tribus foliis cordiformibus, sesquidigitum longis, & crassis instar corticis aurantii mali, erectis, quæ in sui medio continent alia tria minora & dimidiæ crassitiei, quorum quodlibet semiglobum excavatum refert, tria autem hæc ita composita & extremitatibus sibi imposita sunt, ut globum integrum interius cavum, & magnitudine Juglandis referant: globus hic in cavitate sua stamen habet globosum, magnitudine avellanæ, luteum, & in stamine apicem parvulum rotundum: sunt autem & stamen & apex tuberculis exiguis luteis prædita, quæ videntur ut pori in cute hominis argenti.

Flos, dico, totus flavus, odoris suavis sed nauseabundi. Floret potissimum mensibus Septembri, Octobri &

Novembri. Flos deciduus, singulis enim diebus multi se aperiunt, & post aliquot horas sponte decidunt, strepitum excitantes inter cadendum, quasi aliquis baculo feriret arborem, gravis enim est flos & grandis. Florem sequitur fructus qui maturatur præsertim Decembri & Ianuario.

Non est autem edulis nisi sponte decidat, tunc enim instar pultis est mollis; est autem figuræ turbinatæ, quatuor aut quinque digitos longus, ubi pediculo adhæsit septem aut octo digitos crassus in ambitu: externe coloris est ex albo & viridi mixti, vel plane pallide virens, & videtur quasi cutis è squamis composita esset, ita enim lineis viridibus pallide virentes squamæ delineatæ sunt & quælibet harum squamarum habet tuberculum in medio exiguum; fuscum, ita ut nucem pineam fere repræsentet. Mollis est dum sponte decedit, ita ut instar casei veteris putridi digitis decorticari possit. Continet carnem sive pulpam subflavam quæ quasi

ex pyramidibus videtur composita, filamentis quibusdam intermixta & multis nucleis seu seminibus. Pulpa odore non male refert massam panis fermentatam, cui aliquid mellis admixtum: saporis ex dulci subacidi & subacris est, mihi ingrati, sed odor gratus. Eo loco ubi pediculo infedit fructus, durioris carnis corpus, suppositorii figura, in se continet, quod seorsim extrahi potest, quod comeditur & pro lautissima buccella offertur principaliori in mensa. Semina fructus sunt ovalis figura, compressa, magnitudine fabæ, glabra ac dura, coloris flavescens, splendentis: quodlibet pellicula alba obductum; intus est nucleus albus duræ substantiæ, sapore non male referens radicem Heleny, ita enim in dulci amarescit.

Folia Araticu communis igne adusta & cum oleo apostemati imposita maturare faciunt, aperiunt & optime sanant.

ANNOTATIO. Haud male convenit cum Guanabano arbore, quam Oviedus lib. viii. cap. 17. ita describit: *Guanabamus* procera est arbor & formosa, folia ejus Medicæ mali, quam *Limoneram* vocant, virenti: fructu pulcherrimo, mediocris Melonis magnitudine, qui tamen interdum in capitis infantis crassitudinem excrevit. Cortex huic fructui viridis & qui certis quibusdam squamis distinctus videtur, ut strobilus, lenioribus tamen, neque ita tumentibus, quandoquidem totus cortex tenuis neque crassior quam in pyris. Caro candidissima, saporisque delicatissimi, quæ facile in ore instar cremoris lactis dissolvitur. Per ejus carnem sparsa sunt semina magna, cucurbitarum seminibus aliquanto majora & nigricantia. Frigidus est hic fructus & per æstus utilis. Nam etsi quis integrum Guanabanum devoret, nullum inde sentiet nocumentum. Infirma est ligni materies. *Hæc Oviedus.*

Araticu pana, in arborem excrevit haud grandem, ramis Araticu ponhe similibus, sed folia nonnihil differunt & longe sunt minora, tres aut quatuor digitos longa, sesquidigitum lata, figura ut folia nostratis pyri. Flos ejusdem figura & totidem foliis constans quot Araticu ponhe, sed minor est & in totum luteus, sed omnia sex folia ad internam partem sanguinei sunt coloris, cætera in totum lutei; nimirum ungues habent sanguineos. Florem sequitur fructus figura & consistentia similis priori, per maturitatem flavus (aliàs viridis) sed minor, pulpam continens auream, odoris ut caseus putridus & multos nucleos habens ex flavo albicantes, ejusdem cum priori magnitudinis. Fructus propter frigidam suam qualitatem est venenatus. Profunde autem radices agit hæc arbor, amplas, crassissimas, longas, ligno levi instar Suberis, ex quibus clypei formantur, leves enim sunt nec sagittæ aut gladiatorum ictus penetrare possunt.

Semen *Araticu ape* figura & magnitudine convenit cum Ponhe semine, colore tantum differens; est enim coloris obscure brunni.

Araticu do mato excrevit ut Panâ & talia fert folia. Flores *credo differre, sed nihil certi ausim affirmare quia Auctor hic lacunam reliquit.*

Fert fructus congestos, oblongos, capæ junioris oblongæ figura, virides, qui interius singuli duo habent semina amygdalæ figura & magnitudine, at in una extremitate acutiora, coloris coracini, splendentia, in quibus nucleus.

ACAIAIBA & *Acaiuiba* Brasiliensibus, cujus fructus *Acaiu* & vulgo *Cajû* appellatur, asurgit in Fagi altitudinem & late se spargit multis ramis, etiam humi, Folia illius sunt egregia, lata, versus pediculum fastigiata, anteriori parte rotunda, nervo & insignibus venis prædita. Flosculos fert umbellatim, octo, novem, decem juxta se positos, & in una umbella ad centum usque conjunctos: cum primum erumpunt sunt candidi, deinde obducuntur incarnatis striis, odoris suavissimi, instar Lili convallium: quilibet constat quinque foliolis angustis, acuminatis, deorsum incarnatis ut in flore Aurantiæ, in medio autem habet staminulum unicui cum parvo capitello. Post florem primo prodit castanea renis figura (*cujus iconem videre est in descriptione America*) qua incrementum capiente inter illam & pediculum paulatim excrevit pomum oblongum, ovale aut etiam rotundum, quod maturum constat carne spongiosa, fibrosa ac lenta & abundat succo dulci acido adstringente: exterius autem cutis ejus flavescit vel partim rufescit, vel etiam tota est ruffa vel rubra: in quibusdam enim arboribus fructus ruber est & rotundus & cæteris acidior: in quibusdam oblongus & flavus; in quibusdam rotundus & flavus: succus autem admodum maculat linteamina ferrugineo colore, qui elui non potest donec arbores iterum floreat. Castanea, ut dixi, renis ovilli figuram habet, tecta cortice cinereo, crasso & intus spongioso, qui oleum in se continet acre & mordicans, ita ut cuti etiam leviter illitum ignis modo urat, & si quis incautus dentibus comminuat ita labia & linguam exurit ut magno dolore afficiantur: nucleus quoque renis figuram habet, albus, cuticula flava vestitus, quæ separanda: optime sapit tostus & antecellit longe castaneas. Possunt aliquot annis incorrupti conservari: uruntur igne ut oleum in cortice absumatur; hinc malleo contunduntur & nucleis eximuntur & comeduntur. Brasilienses majoris faciunt castaneam ad cibum quam pomum: ex pomo autem exprimunt vinum: contundunt quippe in morta-

mortario lignco & percolant liquorem, vel etiam folis manibus exprimunt, sinuntque sub-

fidere: recens hic liquor albicat instar lactis, post aliquot dies fit pallidior: saporis est adstringentis, fortis & inebrians. Repositus vero semestri spacio degenerat in acetum, vinoso sapore in aceto adhuc perceptibili. Florere incipit circa finem mensis Augusti, maxime autem floret Septembri, & hinc fragrantissimum spirat odorem per silvas & campos. Quando multum pluit mense Augusto & Septembri, percunt flores & pauci fructus nascuntur, ut factum anno cIo Io cXL. Novembri & Decembri, imo & Januario adhuc floret: Decembri & Januario ma-

xima est copia fructuum maturorum: Pluviosis mensibus tristes sunt hæ arbores aspectu; tunc enim folia flava, rutila & pallida fiunt, & maximam partem decidunt, novis subnascentibus: quæ in quibusdam arboribus elegantis ex brunno rufi sunt coloris, aspectu grata; hinc læte viridia evadunt. Arbor hæc vulnerata fundit gummi pellucidum, consistentia & colore plane simile optimo gummi Arabico, in cujus locum & substituitur. Brasilienses annos ætatis suæ per castaneas Cajû computant, singulis annis unam recondentes. Castaneam autem vocant *Acaguacaya* & *Acajutz* & *Itimaboera*. Ex Ligno varia fiunt, est enim durum: usurpatur in structura scapharum majorem quas *chalupas* vocant, ad sustentacula illa curva quæ basis scaphæ sunt.

Non singulis annis æque eximius proventus hujus fructus, nam interdum certæ pluvie cadunt, quæ castaneas purgant de flore & vocantur à Brasiliensibus *Acajuacaipiracoba*.

CAP. III.

Caá-opia. Mundubiguacu, seu Pinhones. Caaguacuba. Iperoba.

CAA-OPIA Brasiliensibus, Arbor est haud magna; cortice cinereo rufescenti, striis brunnis: ligno lento; in multos ramos se spargens. Folia habet solida, inferius ex viridi; quasi rufescentia; superius dilute viridia & splendentia. Florum illius in umbellis congestorum exordia sunt globuli brunni, magnitudine lentis, qui succedente tempore protrudunt flores, quinque foliolis constantes, ex viridi flavescentes; interius tomento albo vestitos & staminibus subtilibus luteis refertos. Floribus succedunt baccæ, primo virides, cerasi magnitudine, rotundæ, molli cortice testæ, quæ dissectæ ex cortice suo liquoris aliquid eleganter flavi exsudant, intra corticem autem continetur pulpa alba, constans meris cylindris, juxta se positis, qui invicem adhærent. In extremitate ramorum qui flores ferunt, semper duo folia acuminata brunni coloris compacta sunt & quasi semiglutinata & hastam seu venabulum figura referunt: quæ decerpta è pediculo succum emittunt croceum.

Floret potissimum mensibus Novembri & Decembri: Januario & Febuario maturæ sunt baccæ. Si cortex hujus arboris medius incidatur, præsertim quando incipit florere, & linquatur per unum atque alterum diem, exsudat lachrymam croceo-rubram quæ coagulatur, initio mollis, sed sensim indurefcit. Convenit colore & consistentia cum Guttajemi & purgat eodem modo atque dissolvitur, est ruffioris paulo coloris, crocei fere & tingit colore aureo paulo saturatius: dissolvitur in spiritu vini. Lusitani vocant *Goma lacra*.

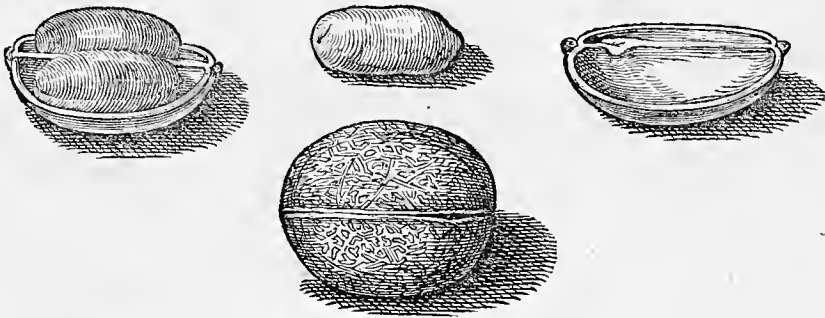
MUNDVBIGVACV Brasiliensibus, *Pinhones* Lusitanis, mihi *Nux cathartica*. Arbor est in Ficus magnitudinem & figuram excrefcens, ligno molli & fragili. Folia habet circa ramos inordinate posita, quodlibet suo pediculo semipedem longo insistent: suntque viridia, ad tactum mollia, foliis Ficus aliquo modo similia, sed non ita profunde secta, verum subrotunda & antierius quasi in tres angulos desinentia. Lignum & folia fundunt è lacteo aquosum succum. Flosculos fert copiosos racematim, parvos, quinque foliis constantes viridibus antierius, deorsum incurvatis, in medio flavis staminulis, quæ decangulare stellam referunt, subdulcis odoris. Sequitur hos fructus turbinatæ figuræ seu instar juglandis mediocris & ejusdem magnitudinis, primo viridis, mox flavus, ubi plene maturuit fuscus sive niger; finditur sponte in tres partes, quamvis sex partibus constet; in quolibet fructu sunt tres nuclei magnitudine nucleorum dactylorum, in tribus concamerationibus distincti, cortice nigro,

nigro, corticis castaneæ crassitie, & in extremitate sunt maculæ albæ: ipse nucleus amygdalæ figura & magnitudine, albus instar cuticulæ ovi, exterius etiam pellicula alba obductus, dulcis saporis instar amygdalæ. Valide purgant tres aut quatuor nuclei comesti & quidem nimis, si pellicula interior non separetur; ideo semper adimenda. Arbor facile transplantatur: nam rami decisi & terræ infixi aliam arborem progenerat; ideo ad sepes vivas faciendas circum hortos usurpatur, nam cito crescunt & fructus ferunt.

ANNOTATIO. Hæc Arbor in Nova Hispania à Mexicanis vocatur *Quauhayehuachtli*; quam Fr. Ximenes ita describit.

Arbor, inquit, quæ fert pineas nuces purgatrices, est mediocris magnitudinis, foliis grandibus instar Lappæ, quasi rotundis & angulatis: fructus pene similis est nucibus communibus, continens tres nuces exiguas, suis septis & cavitatibus divisas, valde similes pineis nucibus forma & medulla: verum facultatibus multum diversis præditæ, nam singulari virtute evacuant superne & inferne omnes humores, præcipue crassos & lentos: quare potissimum usurpantur in morbis inveteratis: quinque aut septem numero, & nescio quo mysterio aut quam ob causam, etiam novem: nonnihil autem ante torrendæ sunt, ut lenius operentur, deinde frangendæ & in vino aut aqua macerandæ: sunt calidæ natura & pingues. Nascitur arbor in regionibus calidis ut Tepeapulco & alibi. *Hæc ille.*

Quum autem è Brasilia nostra accepissem fructus integros & bene maturos, eos ad vivum delineandos curavi uti hîc exhibentur. Dedi autem operam ut integræ & vivens planta huc transferretur, sed negligentia nautarum in itinere exaruit; pervenerunt tamen ad me folia & flosculi exsiccati: folia conveniunt cum descriptione Auctoris nostri; flosculi ita contracti erant ut forma dignosci non posset. Scribebat autem Amicus qui plantam mittebat: Plantam hanc ubi à radice duos aut tres pedes ascenderit, nisi putatione corrigatur se instar fruticis spargere in ramos neque in altum se attollere: corticem Stolonum & minorum arborum esse quidem viridem & glabrum; adultiorum vero arborum esse scabrum & fissum: folia confusim & confertim ramis adnasci, superiori quidem parte intense, inferiore pallide virentia, utraque lævia & minime villosa, & quinque ut plurimum venis distincta: Florem emergere è summitate Stolonum, exiguum & coloris herbacei, constantem sex foliolis & in medio aliquot staminibus itidem virentibus. Licet autem flores confertim & interdum quadraginta aut quinquaginta numero prodeant, tamen raro supra duos aut tres fructus producere. Radix crassa est & pene instar Bryoniæ, verum lignosa & recta descendens in terram: in adultioribus arboribus interdum ad quatuor & plures palmos. Porro fructus in Brasilia raro supra tres nucleos simul exhibent: ut mirum videri possit in Nova Hispania ad novem exhiberi, nisi vis eorum plurimum tostura illa corrigatur. Ex omnibus autem quæ Auctores hi produnt liquido patet cum summa cautione exhibendum esse hoc purgans medicamentum, & summam esse habendam rationem ætatis & virium illorum quibus datur.

CAAGVACVIBA Brasiliensibus: Arbor parva, erecto caudice assurgens, haud crasso tamen & sine ramis; superius autem ingentibus vestitur foliis copiosis, sesquipedem longis, plus quam pedem latis, cum insignibus venis, ad tactum mollibus & hirsutis, superne viridioribus quam inferne. Flores fert parvos umbellatim congestos, floribus Tiliæ similes; albos, quinque foliis constantes & in medio habentes umbelicum luteum, odorem quoque florum Tiliæ. Cortex arboris cinereus, lignum fragile. Fructus maturus est niger, qui ab avibus comeditur.

IPEROBA Brasiliensibus: Arbor cortice cinereo & punctulis albis variegato: Folia fert crassiuscula fere similia foliis Tremulæ nostratis, ex viridi cinerei coloris, in quolibet pediculo duos aut tres digitos longo, tria more phascolorum apposita. Lignum arboris album instar Betulæ, ad varia utile.

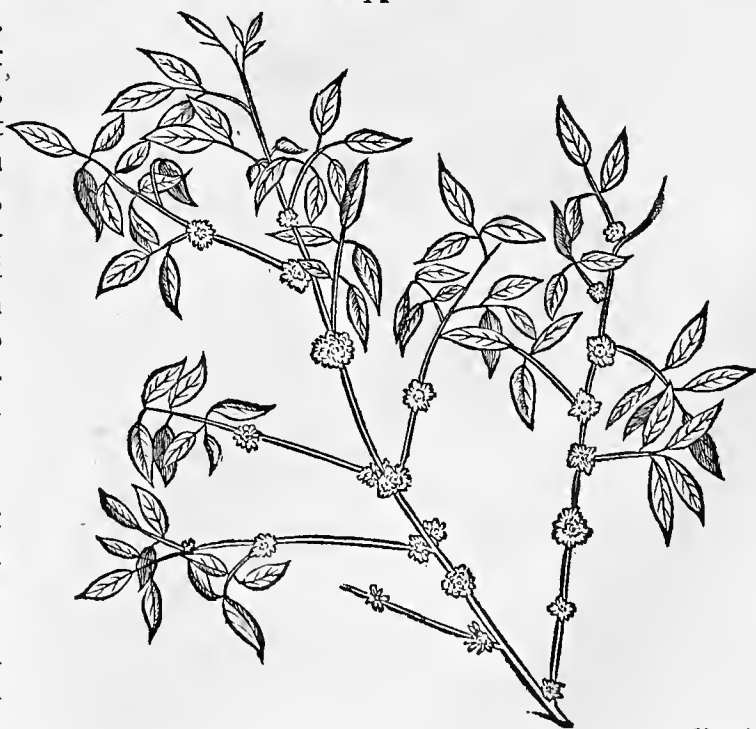
CAP. IV.

Tapia. Icicariba cujus resina vocatur *Icica. Ibira. Andira Ibiariba. Nhua.*

TAPIA Brasiliensibus: Arbor hæc in Fagi aut Quercus altitudinem assurgit: cortice lævi, cinereo; & multos habet ramos: folia autem in quolibet pediculo tria sibi opposita, lævia, splendentia, superne saturatius, inferius dilutius virentia, quatuor aut sex digitos longa. In extremitatibus ramorum octodecim, viginti, triginta aut plures pediculi sunt cerasini, in quibus singulis flos constans. quatuor foliolis albis, digitum longis, quodlibet habet suum petiolulum, digitum fere longum, figura ferri venabuli & nervum secundum longitudinem ac venulas obliquas virentes, ut folia alicujus arboris, & cum his alternatim posita quatuor foliola breviter virentia; inter omnia hæc enascuntur staminula multa subrufa circiter sesquidigitum longa: in medio denique horum erumpit pediculus duos aut semidigitum longus. Fructum fert rotundum, magnitudine mediocris pomi, qui quando maturuit flavus instar aurantii, ac corticem illi æqualem habens: interius autem plenus est lapillis duris magnitudine seminis cerasorum, oblongis, flavis; & nucleum continentibus album. Circa lapides autem est pulpa alba, mollis, dulcis, saporis ac nauseabundi odoris. Edulis est fructus. Lignum hujus arboris fragile, medulla alba Sambucina. Folia hujus arboris contusa excellentissimum sunt remedium contra malum hic per familiare quod vocant *Bichos de cu*, si exterius applicentur.

ICICARIBA Brasiliensibus, cujus resina vocatur *Icica*: Arbor est alta, caudice haud ita crasso, cortice glabro & gryseo. Crescit fere ad modum Fagi. Folia fert in ramulis, duo semper sibi opposita, & tertium solitarium in fine, quidam ramuli habent sex, bina sibi opposita, & duo in fine, interdum duo vel tria paria in uno ramulo opposita & unum in fine: pyri foliis similia, tres digitos longa, anterieus acuminata, instar pergameni crassa, læte viridia, splendentia, nervo secundum longitudinem & venis oblique discurrentibus. In ramis ubi ramuli foliorum oriuntur, proveniunt copiosi flosculi, racematim seu verticillatim congesti, plane parvuli, quatuor folio-

lis viridibus constantes, stellulae figura: foliola autem illa viridia in ambitu alba lineola sunt circumdata, & in medio floris sunt aliquot staminula flavescentia. Post florem sequitur fructus, magnitudine & figura olivæ, coloris mali granati, habens intus pulpam odoriferam, ut est lachryma arboris. Cortex quippe vulneratus una nocte fundit resinam odoratissimam, odoris instar Anethi recentis contuli, quæ postridie colligi potest, Lusitani vocant *Almecegan*, id est, Mastichen. Corticem exteriorem non incisum si manu mulceas paululum, mox insignem spargit odorem. Resina consistentiam habet mannæ, coloris ex viridi pallide flavescentis, ac commode tractari manibus potest: insignis est ad vulnera capitis & ad omnia quæ gummi Elemi usurpatur.

ANNOTATIO. Eadem arbor antvalde similis describitur à Fr. Ximene. *Huitzilxochitl*, inquit, quam alii vocant *Anell-man*, est arbor mediocris, similis illi quæ fert Liquidambar, truncum habet lævem & rectum, exteriore parte obscure virentem, interiori candidum; frondes serratas & acutas, similes basilico: flosculos pallidos ad oram flavescentes; sapore juxta & odore similes Anetho & iisdem viribus pollentes: efficaciam quoque majoris & nonnihil adstringentes. Nascitur locis calidioribus Cuernavacæ, è ramusculis terræ inditis, facili propagine. Calida est & sicca quasi in tertio gradu: folia illius confricata & emplastri modo applicata pellunt rigores & frigora febrium. Corticum decoctum provocat urinam & sudorem: aperit oppilationes: sanat quartanam: movet menses: corroborat cor: dissolvit tumores & apostemata, tollit cruditates, juvat ventriculum: & vapor decocti curat morsus scorpionum. Ex hac arbore exsudat resina quædam (sive gummi) odorifera, diversa tamen ab illa quæ emanat ex arbore in Florida nascente, quæ fœniculum redolet atque ab Hispanis usurpatur sub nomine Sassafras. *Hæc ille.*

Affertur hæc resina è Nova Hispania magna copia, atque etiam ad eundem modum colligitur in Brasilia, jucundi odoris.

IBIRA Brasiliensibus; Arbor Betulæ figura crescens, cortice fusco & punctulis albis nota-

to: ligno lento, & cortice tenuissimo. In ramis ramulos alternatim positos habet, & novem folia itidem opposita, tres circiter digitos longa, angustâ, acuminata, figura foliorum Salicis, superne saturate viridia, glabra, splendens, inferne cinerea & mollibus pilis cinereis quasi lanugine tecta: quæ stantia in arbore deorsum se inclinant. Flores fert albos, sex oblongis foliis constantes, odoratos, ad singula paria foliorum binos. Fructus est ovalis, & magnitudine avellanæ: saporis aromatici ac acris qui loco piperis in cibis usurpatur siccatus & in pulverem redactus. Habet enim insignem vim aromaticam, nec ita acris est ut Pimenta.

Cortex arboris detractus loco funium usurpatur, est enim lentissimus. Ex eodem etiam fiunt funiculi sulfurarii ad sclopeta explodenda necessarii. Quando detrahitur albus est, separato exteriore fusco, & statim fit rufescens quadrante horæ.

Floret mense Februario.

ANNOTATIO. Hæc arbor videtur esse eadem cum illa Novæ Hispaniæ, quam Fr. Ximenes

ita describit: *Ytze huayo patli* est arbor frondibus Limonis, inferiori parte candidis & villosis, superiori inclinantibus ad nigrum. Fert flores candidos & minutos: fructumque exiguum, rotundum, odoratum & acris saporis, quique eundem saponem obtinet cum caryophyllis, ita

ut illorum vicem supplere, si opus sit, possent, non solum in cibis sed & medicamentis: cortices trunci minus calefaciunt, licet nonnihil amaricent: minime autem folia, licet odore parum differant à corticibus. Cortex contusus & quantitate duarum dragmarum haustus fertur esse insigne remedium adversus sanguinolentas alvi dejectiones. Nascitur in collibus *Huit lango*. Hæc ille.

ANDIRA IBIARIBA Brasiliensibus; *Angelim* vulgo Lusitanis: Arbor est *cujus tamen caudicem, ramos, folia & flores Auctor non describit*. Fructum fert figura juglandis, ovi gallinacei magnitudine, & cortice ejusmodi viridi, qui uno latere quasi futuram monstrat: cortex dissectus magnum nucleum ex albo flavescentem continet, non edulem sed venenosum.

Lignum arboris usurpatur ad varias res faciendas in ædibus. Feræ admodum pinguescunt esu hujus fructus. Iconem hujus arboris dabit D. Guilhelmus Piso, & plura de illius facultatibus.

NHVA Brasiliensibus; Arbor alta, cortice gryseo, superius in multos ramos contortos seu nodosos expansa. In ramis habet ramulos alternatim oppositos uti & folia in ramulis opposita ac unicum in extremitate (nimirum in quolibet duo aut tria paria foliorum & quintum vel septimum solitarium) oblonga, superne saturate viridia, inferne dilutiora & nervo ac venis obliquis conspicua, brevi pediculo insistentia. Florem producit, *quem tamen Auctor non designat*; Fructum fert globuli lusorii magnitudine, rotundum, albescentem, brevi petiolo innitentem, cuticula pallida, carne alba, saporis subamari: intus autem habet lapidem durum, oblongum, fuscescentem: maturus decedit, colligitur & comeditur.

CAP. V.

Cebipira. Iabotapita. Ietaiba. Ibaree. Ibirapitanga. Camacari. Paco caatinga.

CEBIPIRA Brasiliensibus; Arbor est grandis & ramosa, quæ lignum habet durum, ad spectu fere simile fagino, ex quo rotæ machinarum & curruum fabricantur: cortice gryseo cum fusco mixto. In ramis habet ramulos alternatim sibi oppositos, intervallo semipedis fere, in quibus alternatim vel etiam directe sibi opponuntur folia parva, duos digitos circiter longa, & duas tertias partes digiti lata, ubi latissima, figura similia foliis Buxi, superne saturate viridia, & splendentia, inferne quasi cinerescientia, nervo secundum longitudinem, & venis minutissimis reliquis prædita. Flores fert copiosissimos, in quolibet ramulo quindecim, viginti & plures, suo quolibet pediculo brevi insidentes, magnitudine florum pomorum, aut paulo majores, quinque foliis constantes quæ prodeunt ex nigro calice illique insident. Duo folia floris majora sunt & prope hæc octo aut novem parvula stamina alba apicibus nigricantibus. Floris foliis decidentibus nascitur è medio siliquula, ex viridi subflavescentem, in qua semen continetur. Foliola floris omnia sunt corrugata ut pannus Gossypinus Lusitanus. Color illorū dilute cæruleus cum albo; superius floris folium prope calicem maculam habet rufescentem, & est inodorus.

Arbor

Arbor læta quando floret, nimirum mensibus Octobri & Novembri.

JABOTAPITA Brasiliensibus. Arbor cortice gryseo, inæquali, ligno molli & lento: Fert folia pyri foliis quodammodo similia, alternatim opposita, dilute viridia; & in certis ramulis copiosos flosculos racematim congestos, pediculo suo innixos, quinque foliolis constantes flavis & staminulo crasso luteo, figura florum Keyri, & odoris suavioris quam illi. Fructus quoque provenit racematim: nimirum in quolibet pediculo bacca, magnitudine nuclei cerasini, conica fere vel quasi triangularis, cuilibet autem baccæ, aliæ duæ, tres, quatuor, quinque insident sine pediculis, ovales, ejusdem

cum inferiore magnitudinis, omnes coloris nigri, ut myrtilli nostrates, & eodem modo tingentes, carent acinis, & sunt saporis adstringentis. Floret Decembri & Januarii initio, maturat fructum Martio & Aprili.

JETAIBA Brasiliensibus, Arbor cujus & fructus ab ipsis vocatur *Ietaia*. Caudicem, folia & flores non invenio ab Auctore nostro descriptos: Ex icone tamen folia cognosci possunt.

Fructum fert in siliquis, quatuor aut quinque digitos longis, duos latis, compressis, quodammodo duris, coloris saturate epatici & splendentis. Fracta siliqua seu malleo contusa continet in se substantiam farinaceam, filamentosam, pallide subincarnatam, tactu mollissimam, referentem farinam siligineam leviter humectatam, quæque pullescere inceptit, saporis alioquin farinacei & subdulcis. Huic autem substantiæ tres aut quatuor lapides, magnitudine dactylorum sunt involuti, figuræ ovalis, sed in duobus lateribus compressi, duri, glabri, coloris castanei: Pulpa comeditur cruda, estque saporis haud contemnendi.

Hæc arbor dat resinam odoriferam; quam Brasilienses vocant *Ietica cica*, Lusitani vero *Anime*, quia similis & Animæ quæ ex India Occidentali affertur.

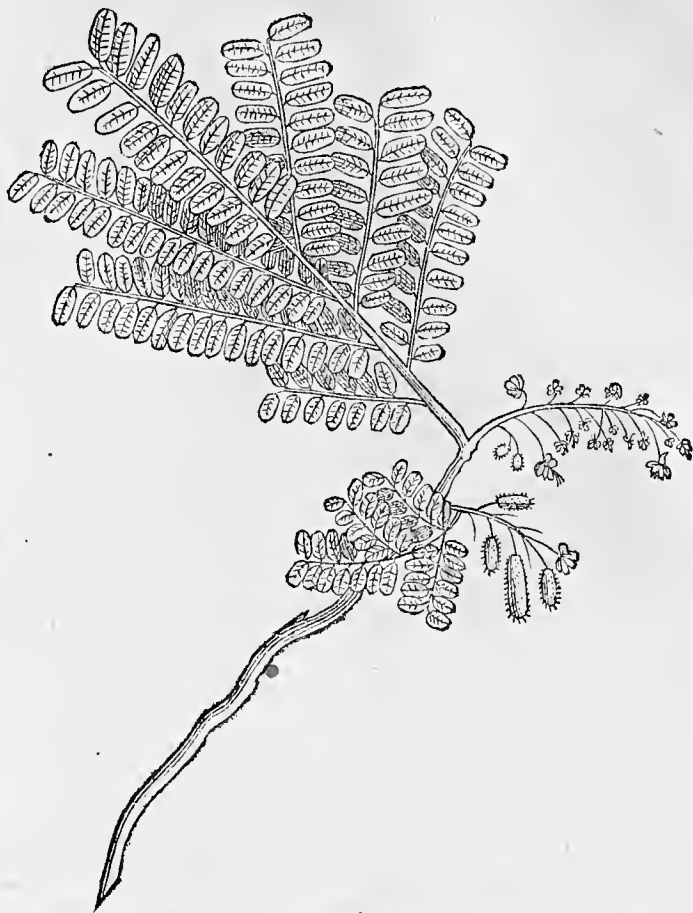
Lignum ejus valde durum usurpatur ad trabes ædificiorum atque axes machinarum.

Plura de hac arbore & Resina dicta invenies à D. VVilhelmo Pifone, cui & hæc Icon debetur.

IBIRAE Brasiliensibus; Arbor cortice gryseo, glabro: folia habet inordinate posita, læte viridia, similia foliis cerasi nostratis acidæ, sed non ferrata. Reliqua apud Auctorem nostrum desiderantur; sed hanc utique descripsi, Americ. lib. xv, cap. 9. sub nomine *Hivoraë* ex Joan. Lerio. Cortex est, inquit, semidigitali crassitudine, sapore gratus præsertim recenter detractus, Species Guajaci quantum accepi à duobus Pharmacopeis qui nobiscum mare transierant. Eaque barbari utuntur adversus luem veneream.

IBIRAPITANGA Brasiliensibus, Lusitanis *Pao Brasil*: Arbor satis alta, cortice fusco,

brevibus spinis armato: ramis alternatim oppositis, in quibus & ramuli itidem oppositi, uti & folia ad eundem modum; inæqualia nimirum paria in quolibet ramulo; circiter digitum longa, figura Buxi foliis similia, crassiuscula, saturate viridia, splendentia, sine petiolis ramulis innitentia & quidem non extremitate quæ medio folii respondet, sed versus alterutrum latus. Hinc inde etiam in ramis prodeunt ramuli, sesquidigitum & amplius longi, multis floribus quasi in unum congestis onusti, pediculis semidigitum longis insistentes, quinque foliolis constantes, quatuor vulgariter cavis & quinto repando, quod rubrum & in extremitate sua flavum, reliqua flava, duo repanda proxima unguis habent rubros; in medio staminula flavo-pallida, apicibus flavescentibus. Odor ejusdem, at fragrantioris, cujus Liliū convallium. Sequuntur flores siliquæ, oblongæ, duorum circiter digitorum, plane compressæ, exterius aculeatæ, obscure fuscæ, nihil in se continentes. Floret Decembri. Circa Alagoa & alibi frequens.

ANNOTATIO. Fr. Ximenes. Planta quam vocant *Cuburaquam*, Mexicani *Quammochitl huitzquahuil*, Hispani autem *Brasil*; est frutex spinosus, agens radices candidas & surculosas: è quibus prodeunt trunci exterius vergentes ad colorem rossum, interius saturate rubentes, contorti; & pleni foliis pene figura cordis, cum multis venulis, quæ orbicularim discurrunt à medio foliorum ad oras. Nascitur in regionibus frigidis, planis, atque montuosis Mechoacan: ubi & aliæ duæ ejus reperiuntur species, quarum unam vocant *Pinguaquam*, alteram *Iacnam*. Est sapore adstringenti, frigida & sicca: tingunt illius ligno verum colorem coccineum: decoctum illius primo fit fulvum, & mox rubrum: Et si addas alumen tam elegantis coloris fit ut minium æquet. Lignum est frigidum, mitigat febres, restringit & corroborat.

CAMACARI Brasiliensibus: Arbor alta, caudice tamen haud crasso, plerumque recto, cortice gryseo: folia fert alternatim apposita, longa & laurinis haud absimilia, superius saturate viridia atque splendentia, inferius dilutoria.

Arboris hujus cortice inciso, effluit lachryma liquida, valde glutinosa, paulum rufescens, nullius odoris manifesti. Utuntur ea adversus vermiculos pedum, illinendo. Lignum arboris flavescit, & cistæ, quibus saccharum imponitur, ex illo conficiuntur.

PACO CAATINGA Brasiliensibus, Arbor, (cujus nec caudicem nec folia nec flores ab Auctore descriptos inveni.) Fructus fert in uvam congestos, novem aut decem digitos longam, magnitudine cerasi silvestris, nigri coloris, & nucleo cerasino, adstringentis saporis; à columbis avide devoratur, ab hominibus non: usurpantur ad tingendum colore cæruleo: possunt autem baccæ sicari & diu conservari.

ANNOTATIO. Videri posset eadem arbor cum illa quam Fr. Ximenes appellat *Guayabaram*, & in Insula Hispaniola dici *Huberum* scribit; verum ambigo quia illius fructum edulem facit; noster hunc ab hominibus edi negat, cum Oviedus testetur, fructui tam grandia esse ossa, ut parum admodum edulis carnis habeat, fieri potest ut fructus Paco Caatinga edulis quidem sit non tamen appetatur ab hominibus ob causam illam. Vide quæ in Descript. Americæ de Guayabara diximus.

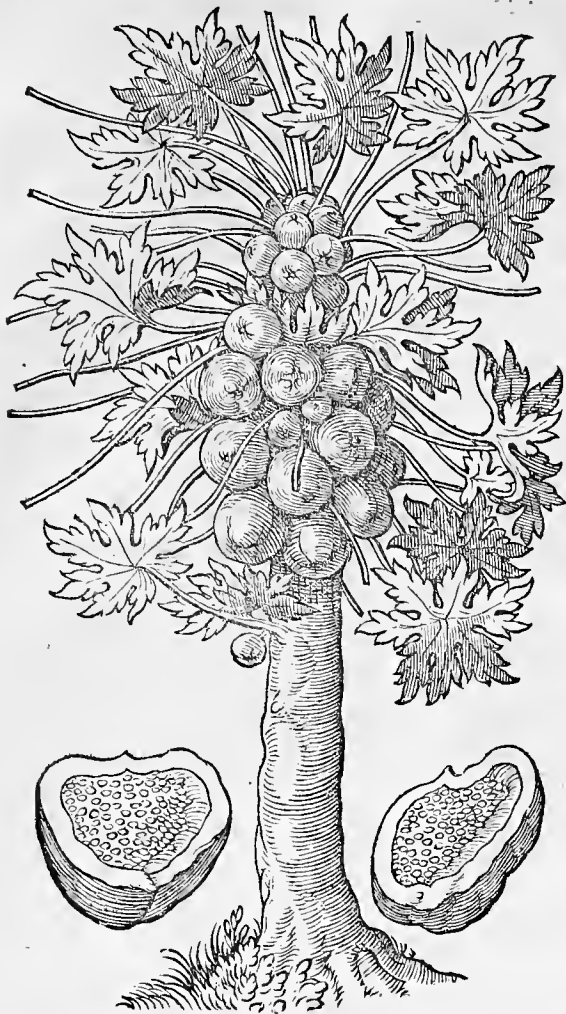
C A P. VI.

Mamaoeira mas & foemina. Urucuri Iba.

MAMAOEIRA Brasiliensibus; vulgo *Papay*, cujus fructum Lusitani vocant *Mamão* à figura, quia Mammarum instar pendet in arbore: Duæ ejus reperiuntur species, Mas & foemina. Mas ubique in silvis obvia, foemina haud ita frequens, & in hortis tantum abundat.

Mas

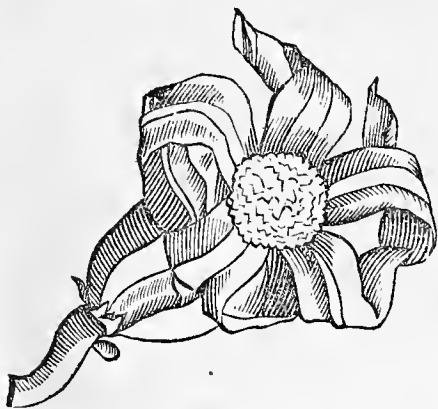
Mas assurgit in altitudinem viginti & plurum pedum; in ambitu crassitie circiter duorum pe-

dum. Cortex cinereus, satis lævis, & juglandini æmulus, in summitate autem ubi folia circumstant, aliquantulum rufus. Folia autem ubique erumpunt circa caudicem, sed à terra ad medietatem altitudinis statim absconduntur in junioribus, reliqua medietas usque ad summum foliis vestita relinquitur. Quodlibet folium insidet suo pediculo rotundo, cavo, rufescenti, satis crasso, fere directe à caudice extenso, sursum quoque & deorsum vergenti, unum, duos, atque etiam duos & semis pedes longo. Folium autem quasi centro suo insidet pediculo, orbiculare, pedem latum, sed in sex vel septem lacinias dissectum; & quælibet lacinia iterum septem habet incisuras, ita ut eleganter sint dissecta & late viridia. In similibus pediculis provenit & flos: talis autem major pediculus dispescitur in plures ramulos, in quibus multi flores oblongi; suo brevi pediculo insistentes, quinque foliis incurvatis constantes, coloris pallide flavi, quasi è cera essent facti; in medio stat stamen pallide flavum. Flos inodorus & decidit, raro succedente fructu, nisi arbor sit transplantata & duorum aut trium annorum. Falsum porro mares non ferre fructum, uti & foeminam non ferre fructum nisi mas adstet, contrarium enim me multiplex experientia docuit: fructus vero maris quando nascitur pediculo illo longo pendulus est deorsum versus, figura similis fructui foeminæ, sed plerumque minor & exterius

friatus quasi pepo, nimirum quinque striis secundum longitudinem, & quinque minus profundis alternatim positis, ita ut non male referat marsupium, quale foeminæ gestant in Misnia. Interius carnem & semina habet ut foemina, sed non ita flavam aut bonam. Immaturi fructus copiose lacteum succum de se fundunt. Lignum arboris fragile & molle, turgetque eodem lacteo succo, ingrati & acerbi saporis.

Mamaeïra foemina similis mari caudice & foliis, sed ut plurimum majoribus; neque pe-

diculi foliorum sunt rufi, sed virides. Flores fert non in pediculis longis, sed ad ipsum caudicem, ubi pediculi foliorum inseruntur. Flos est magnitudine floris Gladioli, constans quinque foliis flavis, supra duos digitos longis, vix tertiam partem digiti latis, instar ligulæ angustis, hæc deorsum retrorsum contorta, quasi è cera facta essent; in medio stamen ovale, pallide flavum, magnitudinè nuclei pruni, cui insidet corona egregia, flava, figuræ fere ut illud genus fungorum quod *Zeigenbart* vocant. Flos dulcem odorem fundit instar Lillii convallium, sed non ita fortem. E medio cujuslibet floris nascitur fructus; nec folia floris decidunt ante quam fructus juglandis magnitudinem habeat, manente quoque ad tempus stamine floris in umbelico fructus. Fructus ita caudici adnati ad exortum

pediculorum foliorum, referunt mammas, unde nomen meruerunt apud Lusitanos: magnitudinem acquirit pyri cotonei aut vulgaris melonis, & ejusdem figuræ: immaturus est viridis & incisus exsudat lac: maturus ex viridi flavus, carne lutea instar melonum, & cortex eodem modo separatur & fructus dividitur, qui in medio pulpæ copiosa habet grana, unus nimirum fructus viginti aut triginta supra centum & plura, ovalis figuræ, magnitudine coriandri, in superficie rugosa, fusca, nucleo intus albo: saporis sunt hæc grana ejusdem cum *Nasturtio* aquatico nostrate, includunturque pelliculæ tenui, splendenti; quæ detrahenda est, si quis semina velit servare. Pulpa eadem est quæ melonum colore & sapore, sed inferior. Fructus crudus edi potest, sed ut plurimum solus aut cum carnibus coquitur: non magni autem fit ob abundantiam. Si quis fructum immaturum decerptum abscondat in arena sub dio statim maturefcit & fit flavus. Arbor toto anno fructibus onusta cernitur, & semper etiam floret. Ex quolibet

semine

semine annuo spatio habetur arbor fructifera: nulla autem durat ultra quatuor annos. Signum prognosticon mortis est, quod cacumen ejus sponte corrumpatur, illam enim corruptionem sequitur totalis interitus. Raro reperitur arbor habens plus quam unum aut alterum ramum, maxima pars caret ramis, atque ita speciosiores sunt.

ANNO TATIO. Fr. Ximenes. *Papaya* est arbor mediocris, quæ fert folia grandia & similia ficulneis, cum quibusdam angulis; fructum magnum & crassiusculum, grati quidem saporis, sed non satis probi nutrimenti. E fructu antequam maturuerit salit quidam liquor utilissimus contra impetiginem: succus autem qui è maturo exprimitur, mitigat dolores ventris. Nascitur in Insula Hispaniola & regionibus calidis Novæ Hispaniæ, uti Cuernavaca, Tlaquiltenango & Yoatepec. E fructu adhuc immaturo solent conficere conservam, quæ mirifice temperat immodicum corporis æstum, & recreat cor: cujus rei sæpe experimentum cepi in nostro Hospitali Guastepec. *Hæc ille.* Accepi à quodam amico qui aliquandiu vixerat in Insula *Tabago* ubi hæc planta frequens, ut plurimum uno anno adolescere & fructus ferre: assurgere autem ad altitudinem quindecim & non raro viginti palmorum, crassitudine pene humana: caudicem autem illius esse spongiosum & molliorem, sine ramis, tantumque in summitate foliis esse coronatum; fructus enasci ex ipso caudice orbiculares, sapore valde similes meloni, & intus refertos granulis nigris sapore sinapi: credi denique leniter alvum laxare; & fructum interdum pendere quindecim libras.

V R V C V R I I B A Brasiliensibus: Palmæ species est per omnia dactylo similis, excepta magnitudine, & quod folia non sint spinosa. Flos ut Locara: Fructus (qui & Urucuri vocatur) fertracematim ut Pindoba: quilibet autem habet magnitudinem pruni, lutea cuticula & pulpa lutea filamentosa constans pauca, dulci: intus continet lapidem durum, in quo nucleus candidus, edulis: quilibet fructus infidet cupulæ squamosæ. Ex cortice nuclei applicato tubulo fit instrumentum ad peti sumum hauriendum.

Ex ligno hujus arboris cæso & contuso (nam filamentosum plane est) fit sine alia opera farina, quam vocant *Farinha do pao* Lusitani & Brasilienses Urucurî-vî qua utuntur in defectu Farinhæ de Mandioca, & est coloris rufescentis. Rami hujus arboris seu folia serviunt ad tegendas casas & ad vincendum, sunt enim lenta, ideoque magno usui sunt itinerantibus. Ex fructu fit oleum uti è fructu Pindoba.

In ipsa arbore nascitur polypodium, Caraguata, quæ aquam præbet ad bibendum, vocatur à Brasiliensibus *Vrucatû*, quam descripsi inter Herbas.

C A P. VII.

Guayaba. Araca-iba. Gonandima.

GUAYABA: Belgis *Gyanaet-peeren*, ob nucleos quos continet & ruborem pulpæ. Arbor in Malus figuram excrescit & in plurimos se diffundit ramos. Cortex illius lævis est, pallidus, instar corticis Aceris. Folia fert bina sibi opposita in brevissimis pediculis, quæ prædita sunt nervo & venis parallelis lunaribus oblique discurrentibus & valde conspicuis; ad tactum dura, foliis Fagi seu rectius Hanenbuche nostratis quodam modo similia; inferius autem venæ protuberant, superius profundæ sunt, & quasi rugosa apparent folia. Est autem quodlibet folium superius pallide viride & splendens quodammodo, inferius non splendens; duos vel tres digitos longum, unum vel sesquidigitum latum. In exortu porro binorum foliorum, alius pediculus brevior enascitur qui florem fert magnitudine floris Cotonei, quinque foliis albis constantem, ac in medio multa staminiula villosa alba habentem, figura cristæ pavonum. Florem sequitur fructus, magnitudine & figura pomi nostratis, oblongiusculus paulo, cortice parum rugoso ac cum maturuit ex viridi flavescens: pulpa quasi sanguine juxta in albo-pallido, continetque multos lapides granatorum aut mespilorum instar, qui una comeduntur, sunt enim parvi, gratique saporis fructus. Triplicem autem habet saporem & tot diversas etiam facultates: nam cum maturus quidem, non tamen flavescens nec mollis, hinc saporis est austriusculi, adstringentisque: quando flavus quidem est, non tamen mollis plane, tum bene sapit & mediæ naturæ est, imo hinc optimus tam crudus quam coctus: quando denique plene flavus & mollis, tunc odorem & saporem habet dulcem instar fructus rubi Idæi, ac comestus movet alvum, nec ita salubris est si paulo largius sumatur, nam & tunc in ipso vermes generantur & facillime corrumpitur. Radix hujus arboris quinque aut sex ulnarum longitudinem sæpe superat, exterius cuticula ruffa instar avellanæ prædita, interius tota alba, succulenta ac subdulcis. Hæc in aqua cocta ac pota mirifice medetur dysenteria.

Hæc arbor non est naturalis hujus terræ, sed aliunde ex America septentrionali & Peru traducta. Nam primo unica fuit allata, dein aves comederunt fructus, & cum excrementis grana

grana fructus reddiderunt, ex quibus multæ natæ & in infinitum auctæ arbores, ut jam nullum plantarium inveniatur ubi non exstet.

ANNOTATIO. Fr. Ximenes. *Xalxocotl* (quam indigenæ Insulæ Hispaniolæ vocabant *Guayabo*, est arbor grandis, & ab Hispanis similiter vocatur *Guaibabo*. Tres illius reperiuntur species; de una hic non agemus: reliquarum prima est foliis aurantiæ, sed minoribus & villosis; floribus candidis, fructu rotundo & pleno granulis instar ficum, unde illi nomen natum quod sonat fructum arenosum: folia sunt acida, adstringentia & valde odorata, sanant scabiem, & solent illis uti in balneis: cortex est frigidus & siccus & valde astringens; decoctum illius discutit inflaturas crurum & sanat plagas fistulosas; surditati quoque volunt inderi & ventris dolores tollere, propter facultates quasdam occultas quæ in illo observantur. Fructus est calidus & siccus, præcipue pars ejus exterior quæ solida, nam interior tenera est & caloris moderati, redolens quodammodo cimices, nihilo tamen minus mensis infertur & à plurimis cum voluptate gustatur, licet non omnibus ex æquo conveniat. Sunt qui concoctionem adjuvare dicant & ventriculum calefacere, è causâ frigida languidum. Secunda species fert fructus longe majores neque tam male olentes, itaque delicatiores censentur: folia illius sunt virentia instar Aurantiæ. Nascuntur locis calidis, montosis atque planis, præcipue in Cuernavaca & toto Marchionatu, ubi passim obviæ sunt. E foliis utriusque fit syrupus utilissimus adversus alvi fluxum, & tam efficax quam rosarum siccarum; componitur hoc modo: Sumunt foliorum sex libras & probe contusa macerant per noctem in duodecim quartillis aquæ, dein ad ignem tertiam partem excoquunt & percolant, additisque sex libris optimi sacchari, eousque coquunt donec consistentiam syrupi acquirat, de quo tantum sumitur quantum opus est pro ratione ægrorum. *Hec ille.* Oviedus lib. VIII. cap. 19. hanc plantam ita describit. Est arbor grandis, foliis aurantiæ, sed rarioribus ramis & magis sparsis, frondibus quoque haud ita virentibus, formaque magis accedentibus ad Lauri folia, nisi quod latiora sint, crassiora, & venis magis turgidis. Duæ sunt species, sed utraque fert fructus instar pomorum, alios oblongos, alios carne rubra, alios candida, omnes cortice viridi aut flavo ubi plene maturuerint: verum quia maturi sapore sunt ingratiore & vermibus obnoxii, ut plurimum virides carpuntur: intus sunt solidi, in quatuor partes veluti divisi, quibus & granula quædam durissima continentur: in fastigio

habet fructus coronam foliorum minorum quæ facile excidunt. Meminit & Gomara & Monardes apud Clusium. Iconem ab Hispano acceptam edidi in *Histor. Americæ* lib. v. cap. 3. accepi deinde ramulum cum foliis & fructibus, verum immaturis: & deprehendi folia bene expressa & descripta ab Oviedo: fructus autem coronas habebant, sed foliola jam exciderant, neq; fructuum substantiam potui dignoscere, quia erant penitus siccati & contracti.

ARACA IBA Brasiliensibus: cujus fructus appellatur *Aracaguacû*; hæc arbor similis est *Guayabo* figura, cortice atque ligno: sed folia differunt: quæ tamen ab Auctore nostro descripta non inveni, sed ex Icone agnosci possunt. Fructum fert mediocris mali magnitudine, rotundum, quando maturuit viridem, & superne umbelicum obtinentem, carnem habet albam, odore, sapore & substantia carni *Aracamiri* similem: in medio autem continet multos lapides mole pisorum minorum, obrotundos, paululum compressos, ex albo subflavos & duros ut nuclei cerasorum,

rum, intus habentes nucleum album: adhærent hi lapides carni per multa filamenta tenuissima.

Species altera cujus fructus vocatur Araca-miri supra descripta est inter frutices.

GONANDIMA Brasiliensibus: Alta & procera est arbor, sorbo aucupariæ ex parte similis, cortice cinereo, caudice in multos ramos disperso. Lignum illius incisum fundit de se luteum succum, qui sponte effluit ac postea indurefcit, ita ut instar picis sit fragilis, nullius odoris nec usus, quod sciam, apud Incolas. Et quia hæc arbor ripas annuum amat, radices habet multas, varic extra ripas super aquas contorte expansas. Folia habet sibi invicem opposita, angusta, acuminata, solida, lævia, viridia, splendentia: Flores fert multos umbellatim, qui ita proveniunt: primo elegantissimi miniati coloris, in singulis pediculis saturate rubentibus, semidigitum aut plus longis enascuntur septemdecim, octodecim, viginti juxta se in una umbella, rudimenta floris constantia ex foliolis complicatis, ovalis fere figuræ, & magnitudine pruni silvestris, eleganter quinque lineis obscure rubescentibus secundum longitudinem quasi distincti; hæc paulo post se pandunt in florem quinquefolium elegantissime rubrum, constantem quinque foliis cavis seu semilunaribus, exterius curvatis: in medio extat stamen saturate rubrum, figura plane ut Caryophyllus aromaticus, cui superius adhuc quinquangularis stellula rubra imposita cernitur. *Fructum hujus arboris ab Auctore descriptum non inveni.*

CAP. VIII.

Aninga iba. Arariba. Mucuitaiba. Tamarindi. Ivaumba.

A NINGA IBA Brasiliensibus, arbuscula quinque aut sex pedes alta, unico tantum caudice, cortice cinereo instar juglandis: fert superius septem, octo, decem aut etiam plura folia, magna, nervo & venis conspicuis, figura pene Sagittalis majoris; quæ singula insident pediculo suo succulento & minimum digitum crasso, sesquipedem longo, & in medio processum instar cornu habenti. In eadem summitate inter folia enascitur julus (qui fructus illius est) multis quasi quadratis constans. Comeditur tempore necessitatis. Florem fert unicum, magnum, unico folio carinato constantem, coloris pallide flavi; in medio autem habet stamen crassum, flavum. Fructum fert ovi Struthionis magnitudine, vel etiam majorem & ejusdem figuræ.

Ex ligno hujus arboris viridi atque sicco faciunt Brasilienses *Iangadas*, id est, rates suas ad fluvios trajiciendos.

Vide plura de hac in commentario D. Pisonis.

ARARIBA Brasiliensibus: Arbor cortice cinereo, instar Fraxini interius albo, qui in aqua coctus fit ruber & cum illo tingitur. *Nihil præterea de hac Arbore ab Auctore annotatum inveni.*

MUCVITAIBA & MOCITAIBA Brasiliensibus, *Pao Santo* Lusitanis. Arbor figuram grandis quercus aut pyri silvestris habens; cortice cinereo, glabro: folia pyri nostratis similia. Flores fert, quos tamen Auctor non descripsit. Lignum ejus ex albo subflavum est, medium autem ex rufco nigricat; optimum est & durissimum.

In summitate arboris hujus & summis illius ramis nascitur planta alia Spithamæ longitudine, quæ radiculis nititur in ramis, & radice paulo crassiori; in hac ordine reperiuntur octo,

novem

novem vel decem globuli flavi instar myrobalanorum, striati & superius acuminati, in quo acumine folium extat, sex aut septem digitos longum, angustum, dilute viride & ad flavum inclinans, nervo in medio secundum longitudinem.

ANNOTATIO. Alia videtur hæc Arbor à *Guayacan*, quam similiter Hispani vocant *Palo Santo*, quia illa (ut scribit Fr. Ximenes) arbor est mediæ magnitudinis, trunco silvestri, macilento & spinoso, foliis paulo majoribus rutæ foliis: floribus cæruleis; cortice cinereo, licet qui truncum crassiores tegit sit rubicundus: Lignum fuscum & medulla Cyanea. Cortex est valde amarus, unde una cum foliis creditur calidus in secundo gradu, cum manifesta siccitate, quamvis in medulla amaritudo illa non sentiatur. Iconem autem herbæ illius quæ in summis illius ramis nascitur, ex herbis siccis ab Auctore collectis, delineandam curavi. Globuli autem illi flavedinem suam adhuc obtinent licet siccissima; interius autem continent spongiosam substantiam cum multis filamentis quæ illam permeant. Radix autem crassior è qua filamentosæ radiculae oriuntur squamosa est.

TAMARINDI: Lusitanis *Tamara azecla*: Arbor in maximæ Tiliæ magnitudinem excrescit, caudice exterius gryseo, ligno albo ut Betulæ & satis lento. In multos expanditur ramos, quorum quilibet in multos minores dividitur, qui ramulos gerunt

hinc inde alternatim dispositos, tres aut quatuor digitos longos, in quibus ordinatim posita foliola parva, paulo plus semi digitum longa, minora quoque, angusta, æqualis undique latitudinis, figuræ cylindricæ (conveniunt cum foliis Securidacæ veræ Clusii Rar. Plant. Hist. pag. ccxxxvi. quo ad figuram, sed prope pediculos non sunt angusta) bina autem ubique sibi exacte opponuntur & nullis fere pediculis innituntur, ac arcte se mutuo attingunt. Inferne foliola dilute virent, superne saturatius: ac inferne nervo secundum longitudinē, & venulis transversis secundum latitudinem, sed valde exilibus prædita, quæ superne vix conspiciuntur. Egregiam aciditatem sapore referunt & ideo in febribus sitis exstinguendæ gratia manducantur. *Florem non describit Auctor.*

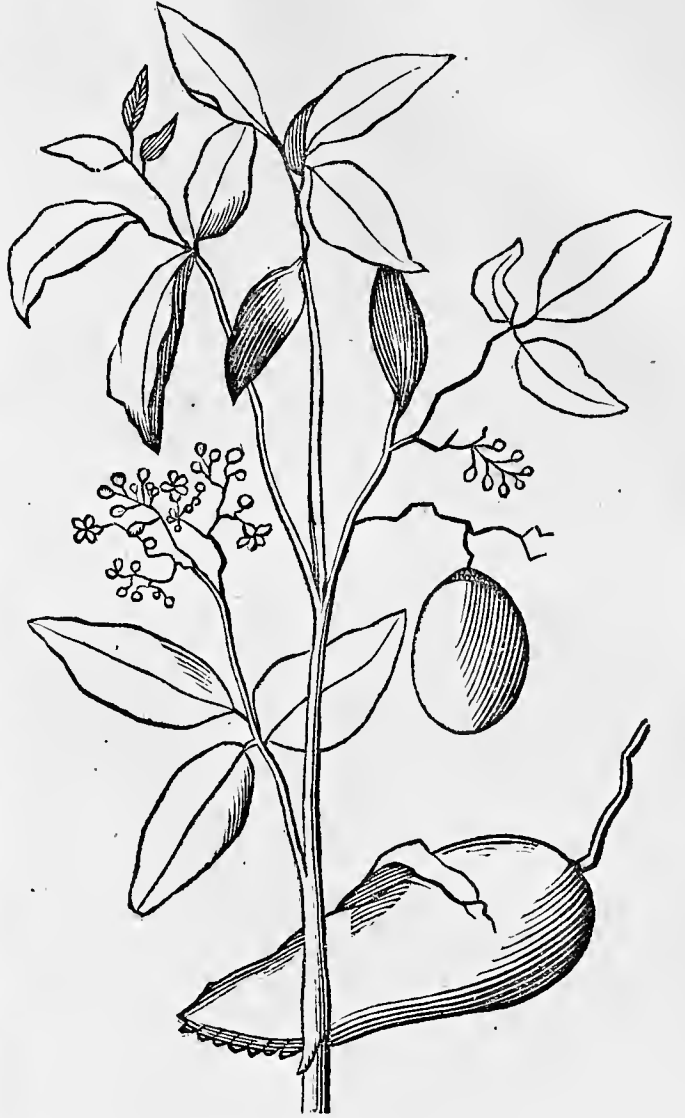
Fructus in extremitate ramulorum in quolibet pediculo solitarius provenit; figura varians: quidam enim figura & magnitudine ficus exsiccata compressus, quidam siliquæ fabæ majoris, quidam instar columellæ lacæ qua literas obsignamus. Omnes cortice externo fragili, coloris mespilorum, tenui, quando maturi sunt. Pulpa plenus cortex nigricante, filamentosa, acidi saporis gratissimi. In medio pulpæ in quolibet fructu seu siliqua duo aut tres lapides amygdalorum figura aut orbiculares & compressi inveniuntur coloris castaneæ splendentis: Nucleus Tamarindorum terræ commissus annuo spacio in arbusculam quinque pedes altam excrescit.

ANNOTATIO. Garfias ab Horto apud Clusium agit de Tamarindis lib. I. cap. xxviii.

Folia ejus dicit incisa minutim palmi magnitudine, fructus in arcus aut digiti incurvi figuram efformari; hujus immaturi corticem virere, siccati vero cinereum esse, qui facile avellitur: nucleos continet fativorum Lupinorum magnitudine, quodammodo rotundos, sed planos, colore furvos, sed læves; quibus abjectis pulpæ usus est, quæ lenta & viscida. Christophorus autem à Costa cap. xx. scribit folia filicis foeminæ (quam Hispani *Helecho*, Cantabri *Aristor.* appellant) foliis persimilia, dilute virentia, valde elegantia; gustu acido, gratoque: flores candidi, aureæ mali floribus admodum similes forma exteriori & odore, attamen octonis foliis constantes, quorum quatuor interiora alba sunt & crassiora, quatuor vero exteriora tenuiora, & bina ex his eleganti nervo radiata; è medio flore quatuor enascuntur stamina corniculorum modo inflexa, candida & tenuia.

IVA VMBV Brasiliensibus: Arbor cortice fusco, ac hinc inde in ramis spinosa. Folia fert oblonga, læte viridia, crassiuscula, ad tactum mollia, nervo secundum longitudinem & aliquot venis obliquis, plerumque retrorsum inclinata: ac in junioribus ramulis quibusdam solitarie sibi opposita, in adultioribus & plerisque aliis alternatim posita: duo vel tria juxta se brevi pediculo innitentia. Ad pediculos foliorum nascuntur flosculi minimi solitarii vel duo aut tres juxta se positi, quinque foliolis constantes. Hos sequitur fructus, pruni nostratis flavæ magnitudine & figura, flavus quoque; cuticula & carne ut prunum, saporis boni, subacidiusculi, & cui mixtus sapor amygdalarum amararum. Intus continet lapidem figura baccæ Lauri, durum, sed non ita crassum, & qui facile dentibus frangitur: continens nucleum avelanæ mediocris figura & magnitudine, substantia & sapore similem amygdalis dulcibus. Fructus est edulis; maturus Januario & Februario sponte decedit & colligitur.

Datur & alia species Umbu, cujus radices aquam præbent ad bibendum.

C A P. I X.

Cambuy. Guirapariba. Japarandiba. Urucuruiba. Curuiri. Anda.

CAMBUY Brasiliensibus, Lusitanis *Myrta*: Arbuscula ligno lento; cortice cinereo. Folia fert sibi opposita, fastigiata, angusta, solida, splendide virentia, in extremitate autem ramorum semper duo folia sunt coloris uranei aut rufi. Flores *non descripsit Auctor*. Fructus fert baccas rubras magnitudine cerasorum, quæ maturæ nigricant, continentque intus nucleum tenui cortici inclusum. Folia digitis trita spirant egregium odorem, & sunt saporis adstringentis.

GUIRAPARIBA Brasiliensibus: Arbor magna & ampla: cortice similis Arbori Guaya-bæ. Folia fert parva in ramulis oppositis opposita, in quolibet ramulo æqualia paria, cylindracea aut similia, saturate viridia; nervo secundum longitudinem & venulis transversis vix conspicuis prædita. Lignum interius coloris est obscure Olivacei, ad nigrum vergentis, exterius tamen ex parte est pallidum, & illud interius amari est saporis, si viride masticetur. Ebeni species est, quare & à Portugallis Ebena vocatur. *An florem aut fructum ferat non explicat Author.*

ANNOTATIO. Lignum è variis Americæ partibus Europæ infertur, & in illo artifices jam vulgo verum Ebenum mentiri didicerunt, nigro colore illud imbuentes, nec facile fraus agnoscitur ob similem pene duritiem.

JAPARANDIBA Brasiliensibus, sive, ut Lusitani efferunt, *Ieniparanduba*, Arbor est

cortice cinereo; paucos habet ramos; Folia autem sine pediculis ullis inordinate & copiose circumposita, pedem circiter longa, figura pene linguæ nisi quod in exitu sint acutiora, foliis Janipabæ nonnihil similia; leviter quasi crenata in ambitu, nervo secundum longitudinem conspicuo, multisque costis eminētibus secundum latitudinem perducta; tres vero tantum digitos lata, ubi latissima. Florem fert insignem, orbicularem, diametrum fere trium digitorum habentem & octo foliis constantem rosaceis, albis quidem, sed ad oras paulum incarnatis, in medio stant multa staminula erecta in orbem composita & instar semilunæ incurvata, & quasi globum repræsentantia, lutea, apice flavo & tremulo: flos autem insidet crasso ligneo pediculo (plerumque bini in talibifido pediculo) suavissimi odoris instar Rosæ, imo suavior. Florem sequitur fructus, mali magnitudinem æquans aut etiam superans, maliformis quidem, sed superna parte planus, quasi pars abscissa esset. Duo aut tres plerumque juncti in bifido aut trifido pediculo inveniuntur. Color fructus externus est gryseus, intus flavus, ac cortice conciso continet intus nucleos magnitudine amygdalæ sive avellanæ, oblongos, sed angulosos, cordis humani figura; quilibet filamentosam, flavam substantiam, arteriæ figura

superius infectam, habens: & hæ arteriæ prodeuntes ex omnibus nucleis, uniuntur in media fructus cavitate: quodlibet granum cum sua appendice repræsentat Cor cum arteria magna abscissa in partem. Color nucleorum splendet, epaticus, in ambitu quasi multis venulis dispersis, interius autem sub suo tegmine amygdala continet nucleum in duas partes fissilem, album. Lignum arboris est durum, medullosum; & cortex exterior ligni subnigricat ut Alni.

VRUCVIRIBA Brasiliensibus; Palmæ species est, dactylo per omnia similis, excepta magnitudine, & quod folia non sint spinosa. Flos ut Iocara; Fert fructus (qui Urucuri vocantur) racematim ut Pindoba, magnitudine pruni, cuticula lutea, & pauca pulpa lutea filamentosa, dulci; continet intus lapidem durum, in quo nucleus albus, edulis: quilibet fructus insidet cupulæ squamosæ. Ex cortice nuclei applicato tubulo fit instrumentum ad hauriendum fumum tabaci. Ex ligno hujus arboris cæso & contuso (nam est plane filamentosum) fit sine ulla opera *Farinhado pao*, & *Vricuri-vi*, qua utimur in defectu Farinhæ de Mandioca, & est coloris rufescentis. Rami hujus arboris seu folia, serviunt ad tegendas casas, & ad vincendum, sunt enim lenta, & ideo magno usui sunt itinerantibus. E fructu fit oleum ut è Pindoba. In eadem arbore nascitur polypodium *Caraguata*, quæ aquam præbet ad bibendum, vocatur Urucatû, quam descripsi inter Herbas.

ARBOR (cujus nomen Auctor non adscripsit, sed hanc dedit Iconem) folia fert similia Lauri foliis, oblonga, duo sibi opposita (nonnunquam unum solitarium in extremitate ramorum) quasi in frondes congesta, inferius dilute; superius saturate viridia & splendentia. Fert florem, (quem tamen Auctor non describit.) Fructum autem pruni Damasceni figura & magnitudine, qui immaturus adhuc est flavus, maturus autem fit niger, pulpam continens pruni modo, saporis adstringentis; & intus lapidem ovalem instar dactylici lævem & durum.

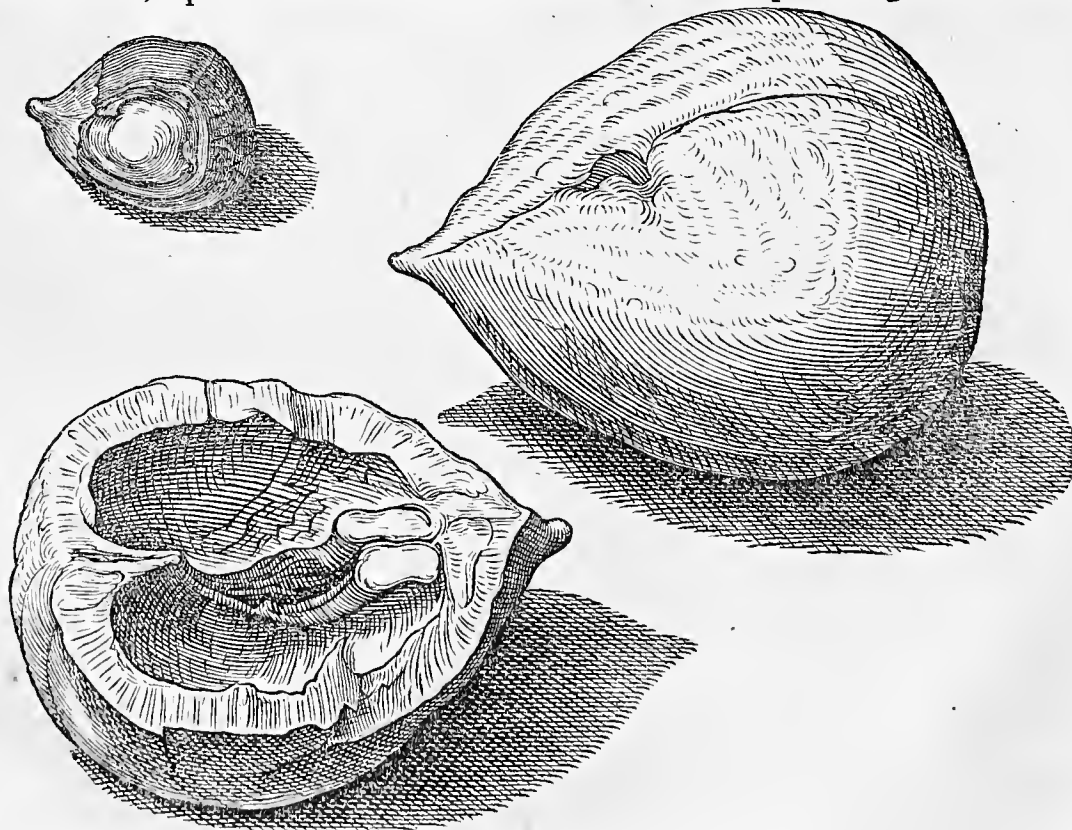
CVRVIRI Brasiliensibus; Arbor hæc prope terram statim in multos caudices & ramos late se explicat ad modum *Ibipitinga*, cujus etiam ra-

mos & folia, eodemque modo disposita habet ac sibi opposita. Fert flosculos tres vel quatuor juxta se positos. Post hos provenit fructus, magnitudine uvæ spinæ vel etiam minor, rotundus, lutei coloris, cuticula tectus ut Ribes & umbelico præditus ut uva spinæ, saporis subastringentis: quilibet autem unum aut duos lapides continet, magnitudine seminis Cannabis. Edulis est & sæpe commodi.

ANDA Brasiliensibus: Arbor vesta atque elegans, cujus folia & flores ex Icone cognosci possunt; florum autem color insigniter est luteus. Lignum illius plurimi est usus. Barbari autem cortice illius utuntur ad capiendos pisces; aqua enim in qua maceratus fuerit omnes animantes soporantur. Fructum fert rotundum, cortice viridi instar juglandis tectum, qui in se nucem continet magnitudine pomi, una extremitate acuminatum & uno latere fissuram habentem, dura testa, qua concussa, intus duæ castaneæ continentur, dulces & boni saporis. Hæ duæ comestæ purgant bilem & pituitam absque ulla molestia, omnique ætati & sexui, imo & prægnantibus conveniunt. Possunt quoque ex iis, cum saccharo pauxillo, semine anysi & cinamomo tabellæ fieri, quæ sunt gratissimum medicamentum iis, qui abhorrent à purgantibus. Dosis autem duæ castaneæ.

ANNOTATIO. Descripsi hanc eandem arborem in Americæ Descriptione lib. xv, cap. viii.

Fructus autem Iconem dedi lib. xvi, cap. xi. eleganter ad vivum ex-

pressam, ea mole qua erat; nesciebam autem tunc cujus arboris esset fructus, aut quo nomine ap-

ne appellaretur; sed postea monitus fui à Lusitano, fructum esse Andæ arboris, atque etiam alios fructus ejus suo nomine notatos accepi.

CAP. V.

Guaibi pocaca biba. Saiimbe Iba. Inga species. Quity.

GUAIBI PO CACA BIBA Brasiliensibus: Arbor ligno, cortice, medulla, & fragilitate Sambuco æmula, elegans; in multos ramos dispescitur; qui in extremitatibus suis longa germina protrudunt, & in iis multos ramulos ternos aut quaternos juxta se positos. Bina folia semper sibi opponuntur, brevibus pediculis innitentia, ad tactum dura, instar membranaceæ chartæ, exterius Salviæ foliis recentibus, venis & viriditate similia, superius dilute viridia, duos aut paulo amplius digitos longa: Inter ramulos etiam foliorum prodeunt pediculi duos aut tres digitos longi, qui viginti duos aut quatuor flosculos umbellatim congestos habent, figura florum primulae veris: quilibet constat quinque foliolis dilute flavis; in medio autem staminum loco propendent multa filamenta sesquidigitum longa, quæ quoad medietatem lutea sunt, exteriore medietate crocum orientalem ruffo colore & crispitudine referunt, & in extremitate cujusque visitur punctulum flavum: flosculi sunt suavissimi odoris & arbor florens pulcherrima. Lignum odore Sambucum refert. Fructus fert in siliquis, quatuor aut quinque digitos longis, anterie fastigiatis, cætera parallelogrammis ac paulum compressis: in utraque laterali extremitate quasi sutura sutoribus usitata sunt clausæ. Matura siliqua, *quomodo se extus & intus habeat non describitur ab Auctore.*

Saiimbe Iba Brasiliensibus dicta, *Cairveira brava* autem Lusitanis. Arbor fere ut *Acajûiba*, folia quoque illius foliis æmula, verum ad tactum duriora, rugosa & hispida; alioquin similiter disposita. Flores fert quasi umbellatim congestos, multos, parvos, inodoros.

Floret mense Martio, sed nullum fert fructum.

INGA species, Belgis vulgo hic Lotus. Arbor est haud magna, ramos & ramulos oppositos habens alternatim & in ramulis duo, tria, aut quatuor paria foliorum acuminatorum itidem opposita: caulis ad quodlibet folium alatus cordis figura, ut & reliquæ species. Fert florem, *quem tamen Auctor non descripsit.* Fructus est siliqua fabacea, compressa, flava, duos, tres, vel quatuor digitos longa, intus quatuor, quinque, sex, vel plura semina transversim posita continens, vestita pulpa nivea, quasi holosericea, ad tactum frigidiuscula, saporis dulcis gratissimi, quæ sponte separatur ab invicem pro numero granorum seminis, & dentibus separatur à seminibus & comeditur, semen minime, quod est olivacei coloris, oblongum, fissile in duas partes

secundum longitudinem: fructus edulis, bene sapiens, maturatur Majo.

INGA

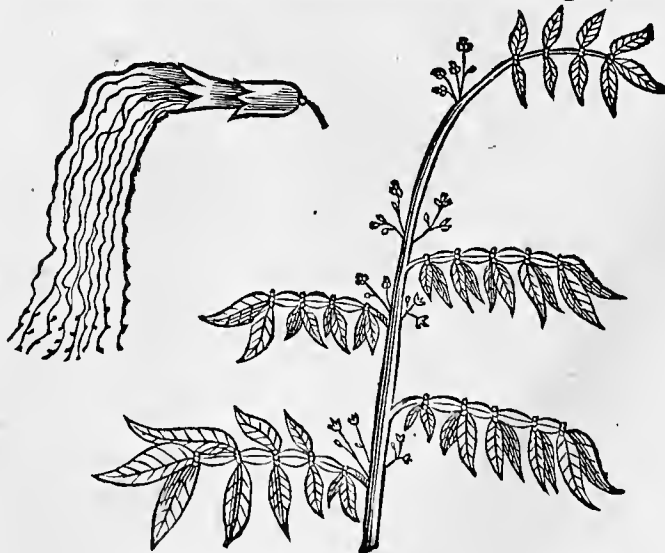
INGA OPEAPIIBA Brasiliensibus: Arbor est cortice cinereo, in multos ramos expansa; folia sibi directe opposita habens, duos aut duos & semis digitos longa, rufescente nervo & venis ac pilis rufescentibus superne & inferne; juniores ramuli item pilis vestiti. Post flores proveniunt siliquæ parallelogrammi figura compressæ, & in totum pilis hirsutæ ruffis, in quibus continentur semina: *cetera apud Auctorem desiderantur.*

INGA alia species; Arbor cortice fusco, in multos ramos expansa: folia apposita & ramos alatos habens, ejusdem pene formæ & conditionis; nec distat multum à cæteris speciebus præterquam fructibus, qui flores sequuntur, quatuor, quinque, sex aut septem pedes longi, ex viridi subrufescentes, contorti sacchari pennidii figura, vel confectarum radicum pimpinellæ: *quid illis contineatur ab Auctore proditum non inveni.*

INGA Brasiliensibus. Arbor cortice fuscescente, ut Alnus, ligno lento; Folia habet longa non serrata, viridia, ordine sibi invicem opposita, & præterea ramulos inter folia appendicibus alatos, quæ cor effigunt, & viridia sunt ut folia ipsa. Ad exortum autem ramulorum in ramis majoribus, terni semper juxta se invicem proveniunt pediculi, sesquidigitum longi, in quorum singulis, duodecim, quatuordecim, quindecim, plures paucioresve, in uvæ modum, nascuntur ovalia capitula, quæ sese pandentia dant florem, constantem quinque foliolis albis, leniter hirsutis instar serici, figura florum Lillii convallium ferme similes: è medio autem floris exit manipulus filamentorum albißimorum sericeorum, longitudine duorum digitorum: flos porro dulcis odoris, ut Tiliæ: filamenta hæc in extremitate apices luteos obtinent, ac stant erecta instar plumarum, & decerpto flore marcescunt. *An fructum aliquem ferat ab Auctore non additur.*

ANNOTATIO. Variæ ergo Ingæ species, quarum hæc postrema proprie nomen sibi videtur vindicare, & etiam diligentissime ab eo fuit descripta præterquam quod fructum non describat. Mirum autem quod neque

apud Auctorem Lusitanum quē in descriptione Americæ sum secutus ullam hujus arboris inveni mentionem, ita ut judicem aut ignobilē esse arborem, aut forte alio nomine magis notam.

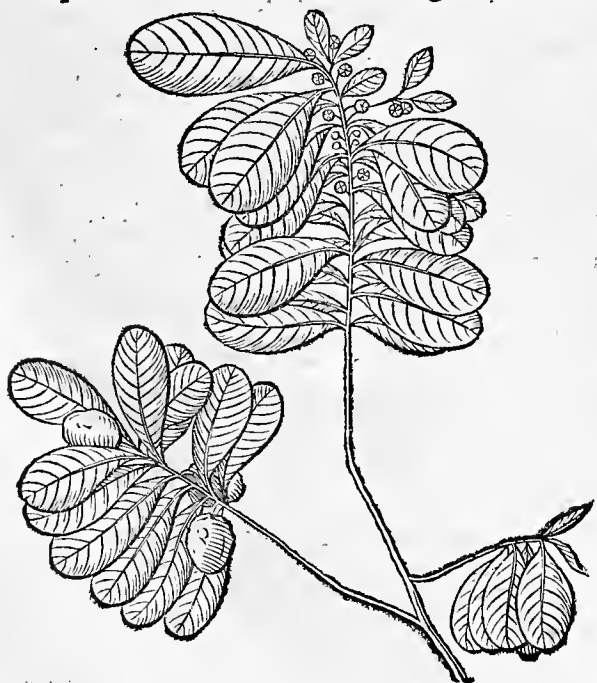
bus pellicula ruffa instar avellanæ testus, figuram capitis psittaci cum suo rostro habens, sponte divisibilis.

Fructus mense Octobri maturescit.

CAP. IX.

Guititoroba. Guiticoroya. Guiti-iba. Ibicura pari.

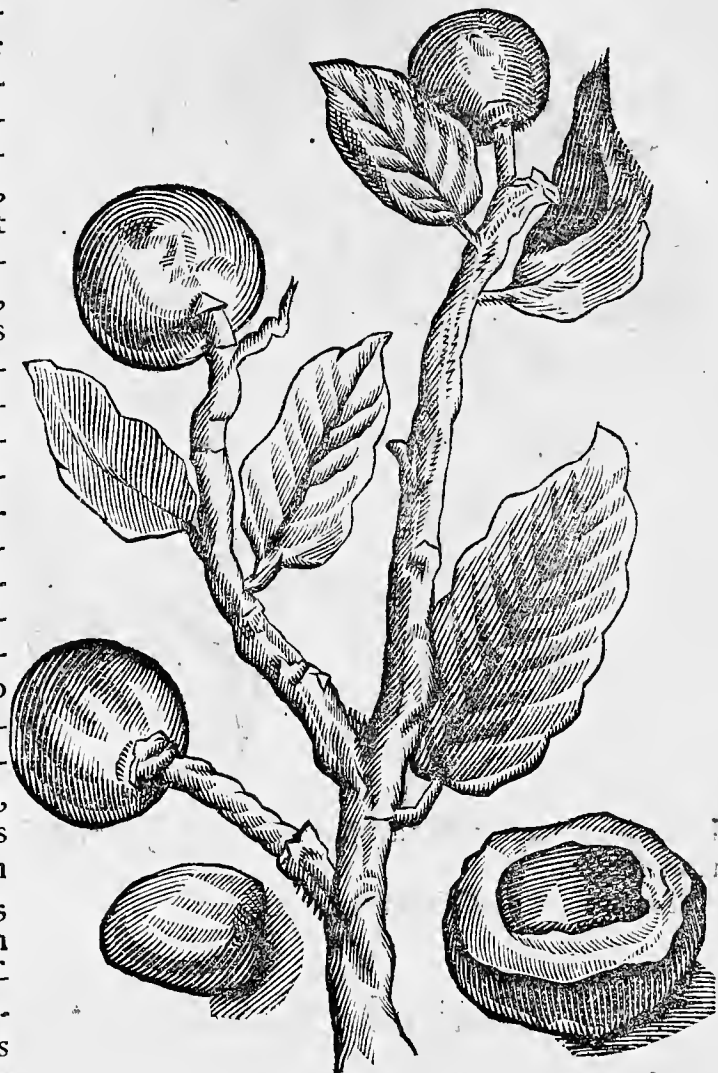
GVITI Brasiliensibus plures sunt species, quas ordine describemus: prima species dicitur ipsis GVITITOROBA, Belgæ nostri vocant *Steen-appel*.

Elegans est arbor, Aurantiam magnitudine superans: folia fert in frondes congesta, semipedem longa, saturate viridia ut Lauri folia, splendentia & crassa instar pargameni, ad tactum lævia, nervo secundum longitudinem, & venis transversis alternatim positis vel oppositis. In extremitate frondium inter copiosa folia proveniunt flores brevibus pediculis, ex calice rotundo, magnitudine florum Tiliæ cavi ut nola ac rotundi, unico folio constantes, sexque in circumferentia scissuris ad medietatem usque, quæ floris globulum veluti in sex foliola dispescunt. In medio cavitatis stamen instar pilæ, quod alia sex staminula circumstant, ex medio cujusque secturæ prodeuntia & spongiæforme corpusculum gestantia: dulcis odoris est ut flos Tiliæ, totus flavus è viridi mixtus. Arbor incisa lac exsudat. Fructum fert rotundum, Au-

rantia mali magnitudine, superius paulum turbinatum, absque corona, flavescentis è purpureo coloris, inodorus quando integer, sed concisus validum odorem spirat nauseabundum, similem pinguedini antiquæ ex carne flava & solida, dulcis saporis. Intus juglandis seu mediocris ovi gallinacei seu majoris castaneæ magnitudine continet lapides rotundos, plus medietate una colorem & aspectum habentes nucis muscatæ, altera medietate læva ac splendente, instar speculi convexi, umbræ coloris nucleum in se continet. Fructus comeditur sed ego abhorreo ab illius odore & sapore. Decidit sponte quando maturus est, alias non edulis, nam lacte acri plenus antequam decidat. Florebat Aprili 1640. in Insula Antonii Vaaz, Fructus maturus erat Februario ad Promontorium S. Augustini.

GVITIIBA cujus fructus *Guiti-coro-roya* Brasiliensibus altera species *Guiti*: Arbor cortice gryseo: rami folia habent in frondes quasi congesta: nimirum pediculi sunt in extremitatibus ramorum, unum aut semidigitum longi, alternatim oppositi, quilibet duo aut tria folia habens, quorum quædam alternatim opposita, novem, decem, duodecim aut quatuordecim digitos longa, quatuor, quinque aut sex digitos lata, ad tactum instar corii Hispanici, oblonga, linguæ fere figurâ, superius dilute viridia, inferius ochræ coloris, nervo eminente secundum longitudinem & costis obliquis partim æqualibus, partim inæqualibus intervallis distincta: hinc inde molli lanugine obducta. Ad frondes nascuntur flores in longam spicam congesti, parvi, flavi, nullo odore. Floret Januario & Majo aut Junio fructum maturat. Ad domum Lusitani prope Aretangy arbor est duplex, uno caudice ascendens, hinc in duas quasi arbores, quinque circiter pedum altitudine supra terram se distribuens; unum latus arboris uno anno, alterum altero fructus fert; tertio arbor quiescit, nec florem nec fructum ferens, quarto iterum fructifera. Est autem fructus magnitudine pomi vulgaris, sed non exacte rotundus, verum quasi informis rotunditatis & inæqualis superficiæ; coloris exterius & in cute, quem habet, ut panis secundarius vel ater, vel cortex fuscus Betulæ, ad tactum cedens; interius pulpam habet flavam, ad visum ut caseus putridus Hollandicus: pulpa pauca, lapidem ambiens, quasi arena ad morsum; dulcis saporis & odoris, utraque qualitate quasi panem æmulans: lapis magnus, magnitudine & figurâ ovi gallinacei aut etiam major, cortice filamentoso & lignoso ad tactum hirsuto ut *Guiti-toroba*. Odore panis fere, coloris ex albo flavescentis: continet in se nucleum in substantia sulphurei coloris cum albo mixti, in ambitu ex sulfureo & incarnato mixti, consistentia nucis Coco, gustu astringente: Hujus nuclei dragma semis rafa minutim datur in aqua simplici contra dysenteriam maximo cum successu. Caro comeditur, sed nucleus non.

IBACVRAPARI Brasiliensibus. Arbor est mediocris, cortice gryseo. Folia fert in frondes congesta, ab uno ad quatuor digitos longa, late viridia, foliis Persicæ haud absimilia, nervo secundum longitudinem & costis transversis ordine distinctis. In cujuslibet extremitate umbella nascitur, plerumque in quatuor brachia rhombi instar expansa, quodlibet brachium iterum in multos pediculos, in quorum quolibet flosculus provenit calice albo, digitum longo, superius in quinquangularem stellam divisus, coloris obscure cæruleo-purpuri, ino-

dorus. Sequitur fructus pruni equini magnitudine, figura renis ovilli, in superficie glaber, cuticula lutea: & interius carnem luteam habens, odoris ut sapo Hispanicus. Carni autem in-

voluti duo lapides figuræ ellipticæ, compressi, duri. Fructus non comeditur.

Annò 1642. florebat & fructus habebat xx1. Februarii.

GVITI IBA cujus fructus Brasiliensibus simpliciter dicitur *Guiti* vel *Guiti-miri*. Arbor Tiliæ magnitudine, sed caudice non ita crasso: Folia fert linguæ figura, circiter quinque digitos longa, sesquidigitum lata, læte viridia, splendentia ut pyri nostratis, inferius alba lanugine obducta (quæ digitis abstergi potest; juniora tota lanugine obducta flavescent) alternatim posita in ramulis: & ad quemlibet pediculum brevem foliorum uvula progerminat una vel duæ aut tres junctæ, vestitæ globulis parvis albicantibus, qui se aperientes produnt flosculos albos, sex parvulis foliolis constantes, in medio multa staminula alba cum apicibus pallidis, instar scoparum setacearum stant crecta.

Fructum fert ellipticæ figuræ, magnitudine ovi gallinacci, interdum & majorem; initio viridem, ubi maturuit flavum exterius, citrina cuticula tenui, quæ facile separatur, tectum. Pulpa ejusdem coloris, mollis ut pirum emollitum, estque filamentosa ob filamenta quæ exterius lapidi fructus adhærent, qui magnus, ovalis, exterius ex albo flavescent, villosus, mediocriter durus, nec crassus, magnum nucleum ex flavo incarnati coloris continens, siccum, amaricantis saporis: Caro autem fructus intus paucâ, dulcis saporis, & quasi muscus dulcedini admixtus esset. Julio fere & Augusto floret, Martio fructum maturat.

*Ibapurunga. Ibipitanga. Visqueiro. Ibabiraba. Muivã. Mureci.
Guapereiba.*

IBAPVRVNGA Brasiliensibus: Arbor cortice & ligno Sambucino; fert folia in pediculis duos digitos longis, qui bini opponuntur; & in quolibet tria folia juxta se posita sunt, more phaeolorum (in extremitatibus enim ramorum folia in frondes congesta, terna tamen apposita) superne viridia, splendentia, inferne albicans color viriditati admixtus; superius etiam pilosa, inferius magis hirsuta, nervo & venis conspicuis.

Ad quemlibet pediculum foliorum etiam provenit pediculus qui fert flores quinque foliis constantes (*colorem non prodit Auctor*) post quos, in quolibet pediculo longo congesti conspiciuntur tres, quatuor, quinque fructus, magnitudine uvæ spinæ aut avellanæ nucis, rotundi, immaturi virides, splendentes, maculis albicantibus conspersi, maturi vero obscure purpurei, nigrescentes, punctulis albicantibus ubique notari: detracta cute subjacet caro, sub ipsa quidem purpurea seu brunna, interius alba, & in medio lapis durus, figurâ & magnitudine amygdalæ, continens tres nucleos albos, parvos. Comeduntur detracta cute & sunt saporis dulcis parum manifesti. Maturefcit mense Februario.

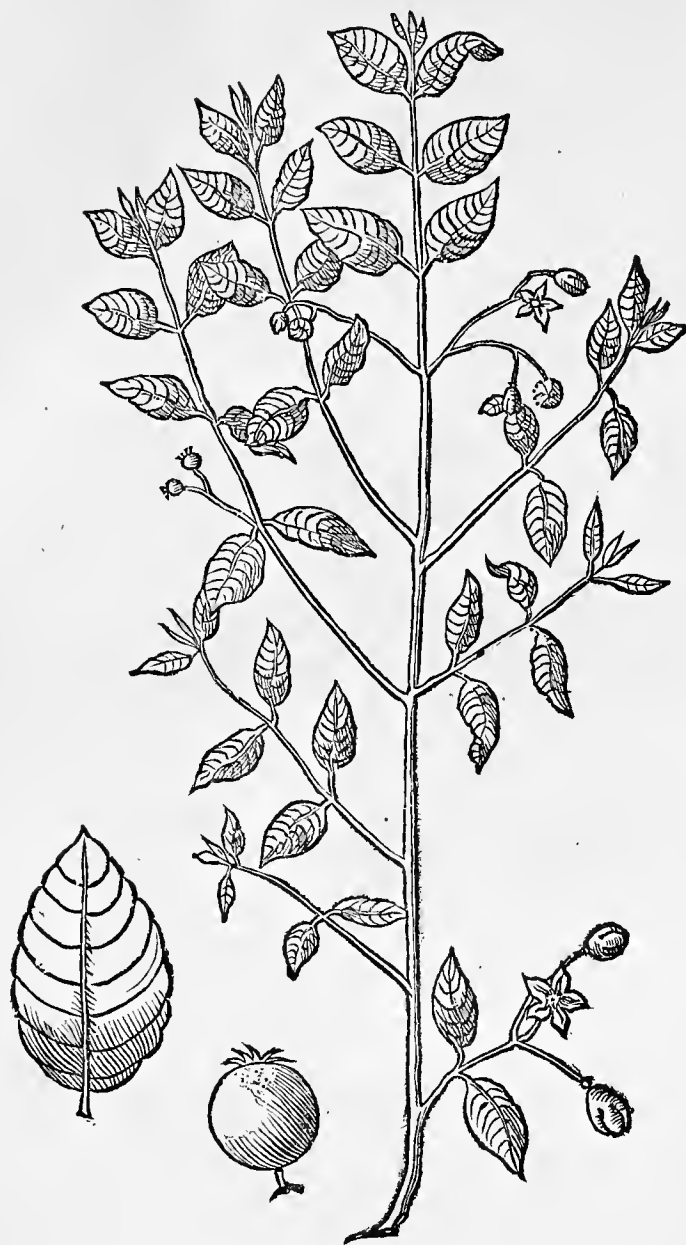

IBIPITANGA Cerasus Brasiliæna: Arbor figurâ cerasi nostratis acidæ. Cortex albicat & truncus quasi contortus in multos ramos dispergitur. Folia habet lævia, superne saturate viridia, inferne dilutiora, bina semper directe opposita. Ad foliorum exortum multos fert flores; in pediculis cerasinis, albos, quatuor foliis constantes, & multis staminulis. Flores sequitur fructus miniatus, magnitudine verticilli seu baccae mori, rotundus & profunde striatus octoties ut globulus, quo mulieres marsupia affigunt. In umbelico quatuor staminula viridia habet ex foliolis minimis; cuticula vestitur miniata cerasina, pulpa quoque miniata, succulenta, saporis calidi & subamari aliquid de capsico participantis: lapidem continet rotundum, paulum compressum, albicantem, haud durum, in quo nucleus deprehenditur albicans amari saporis: qui lapis non potest dignosci à lapide fructus Masaranduba.

VISQUEIRO Lusitanis: Altissima arbor, & latissime ramos suos expandens, cortice gryseo aut subrufescente: in ramis autem alternatim positis fert ramulos quosdam directe, quosdam alternatim oppositos, inque his apposita sibi folia parvula foliis pene Herbae vivæ primæ speciei similia, læte viridia. Fert flores, (*quos tamen Auctor non descripsit*) fructum autem habet longo talo præditum. Hæc arbor dat copiosam resinam mollem, viscosam, inodoram colore picis, qua utuntur ad volucres capiendas, illinendo super baculum, ut nos solemus viscum: radiis tamen Solis indurefcit, quare ii cavendi. Duæ dantur ejus species, mitis & silvestris.

IBABIRABA Brasiliensibus. Arbor caudice contorto, cortice cinereo, foliis dilute vi-

rentibus (quæ multas costas habent & quasi rugosa sunt) tres circiter digitos longis, directe sibi invicem oppositis: digitis trita spirant odorem instar Majoranæ & Rorismarini mixti. Inter hæc sparsim provenit pediculus, duos ferme digitos longus, superius tripliciter velut in crucem divisus, ferens tres flores, figura & mole fere silvestris Rosæ, cōstantes quinque foliis albis, odoris gratissimi instar Rosarum nostratum. Post flores sequitur fructus rotundus, cerasi magnitudine, instar pyri pediculo insidens, exterius coloris brunni, cum umbelico quinquefolio rufescente, reliquiis nimirum floris emortui: continet pulpam mollem, pallidam, cui aliquot nuclei coloris incarnati, obrotundi, compressi, molliusculi immixti, qui una comeduntur: sapor autem illius dulcis, aliquid resinosi admixtum habens.

Folia aut flores cum Camara utilissime adhibentur ad lotionem pedum, in dolore capitis. Floret Ianuario & Februario; Fructus autem maturefcit Aprili aut Majo.

MVIVA Brasiliensibus. Arbor mediocris magnitudinis, elegantia habens folia, bina & bina sibi invicem opposita, similia foliis Malabathri, venis, consistentia & figura: nimirum tres nervi crassiores secundū longitudinem folii transeunt & adhuc in quolibet latere unus tenuis, ita ut quinque sint in universum: transversim autem multæ venæ rectæ parallelæ currunt, folia inferius sunt alba, lanuginosa, superius saturate viridia, splendidissima: ramuli juniores incani & ad tactum molles. Folia siccata eo latere quod virebat evadunt nigerrima, pulchro adspectu. Fert flores (quos tamen Auctor non descripsit) quos sequitur fructus rotundus, magnitudine ferme pyri muscatellini, & pediculo instar pyri insidens, cute tectus lenta, quando maturuit purpureo-rufus: Umbelico quinquefolio ex floris manubiis: pulpam continet mellis crassioris consistentia, pallidam seu albidam, plurimis acinis minimis re-

fertam, dulcis saporis: fructus enim quando maturus mollis est, & quum digitis premitur, pro-
dit pulpa quæ deglutitur. Brasilienses non gaudent vesci hoc fructu,
sed avibus devorandū relinquunt.

MVRECI Brasiliensibus: Arbor cortice cinereo, & ligno fragili: fert folia ut plurima in frondes congesta, longa, & in extremitate latiora quam in exortum, non autem serrata, colore & lanugine Verbasci foliis quam simillima nervo secundum longitudinem & venis obliquis directe sibi oppositis; juniora quidem plane sunt hirsuta & ruffa.

Flosculos fert spicatum congestos, luteos, cum suis pediculis, constantes quinque foliolis, deorsum incurvatis, instar orbiculatis, luteis, figura auriscalpii cum manubrio rubro: in medio autem flore extant staminula multa ex flavo albicantia.

Fructus autem hujus arboris sunt baccæ magnitudine & figura fructuum uvæ spinæ, qui comeduntur.

GVAPERIBA Brasiliensibus; Lusitanis *Mangue vereadeiro*. Arbor habens lignum grave & solidum & corticem brunnum: ramos & folia opposita; atque hæc quidem crassa nervo secundum longitudinem, & multis venis secundum latitudinem; adhæc late viridia, magnitudine pyri foliis æqualia. Flosculos fert multos in calicibus longiusculis ex viridi subluteos. Fructus (quem tamen Auctor non describit) decidens Cancrorum terrestrium est pabulum, qui sub his arboribus degunt, radices autem agunt multifarias.

CAP. XI.

Guirapariba. Tatzijsa. Ibacurû parî. Ibera puteruna. Vtii.
Fito. Umari.

GVIRAPARIBA vel **VRVPARIBA** Brasiliensibus; *Pao d'arco* Lusitanis. Arbor alta, læta, & mediocris crassitici, folia sua in frondes congesta ferens; nimirum quilibet frons habet quatuor, quinque aut sex pediculos, unum aut duos digitos longos, in quorum quolibet quinque folia, quodlibet suo pediculo innitens, junctim existunt (rarius tria aut quatuor folia) inæqualis magnitudinis, oblonga, saturate viridia, splendentia, ad tactum membranacea, nervo secundum longitudinem & venis obliquis prædita. Mense Decembri arbor sine foliis existens, quæ amisit initio æstatis, flo-

res protrudit copiosissimos, flavos, magnos; tres aut amplius digitos longos, superius in quinque quasi folia sectos: sine flaminibus inodoros. Florens arbor tota apparet flava & longissime dignosci potest ad tria vel quatuor milliaria. Floribus decidentibus folia iterum erumpunt. *An fructum ferat ab Auctore non invenio proditum.*

TATAIBA Brasiliensibus: Arbor est cortice cinereo, ligno intus crocei coloris, partim & rufescentis. Folia fert acuminata, & ferrata, Betulae foliis quodammodo similia, in ramis hinc inde posita. Florem fert (*quem tamen ab Auctore descriptum haud inveni*) & post hunc, fructum mediocris mori magnitudine, rotundum, è tuberculis compositum, pallidi coloris, multa filamenta exterius ha-

bentem fusca, non admodum longa; comeduntur ut mora vel per se, vel addito saccharo & affuso vino: interius continent albicantia granula per carnem dispersa: succulentus est fructus & dulcis saporis. Lignum arboris valde durum & diutissime durat, tam intra quam extra aquam & terram, semper viride: optimum est inter omnia & antecellit lignum Masarandubae, quomocunque usurpetur. Ex ligno veteri parant tincturam egregie flavam, coquendo. Nascitur passim in silvis; fructus maturatur mense Martio.

IBACURV-PARI Brasiliensibus. Arbor folia habens in frondes congesta, pedem longa, duos & semis digitos lata, ubi latissima, linguae figura, ad pediculos acutiora quam in extremitate, figura foliis Ianipaba similia, nervo subrufo secundum longitudinem & aliquot venis transversis. Fert florem (*quem tamen Auctor non descripsit.*) Fructus illius magnitudine respondet Aurantio malo, sed figura similis est parvo peponi aut cucurbitae, nam rotundus est & paulum compressus, ac quasi striatus, tot strias seu cavitates secundum longitudinem habens, quot castaneas intus continet, nimirum quatuor, quinque, sex, septem, magnitudine nostrarum castanearum: cortex exterior viridis interius in tot loculamenta dividitur: quaelibet castanea cutem fragilem habet, coloris Isabellae seu flavescentis & splendentis; nucleus albissimus edulis est.

Aliam speciem inveni prope sinum Aquapetida maturam mense Martio 1640. Arbor erat cortice gryseo seu fusco, hinc inde ramos suos directe projiciens: folia habet in ramulis oppositis opposita, ad tactum dura & membranacea, nervo secundum longitudinem & venulis obliquis, longa, solida, foliis Araticu-ponhe quodammodo similia. Fructus maturus flavus, rotundus, pomi magnitudine, cortice paris fere cum Aurantio malo crassitiei, qui incisus facile separatur, continet duas aut tres castaneas, ovales, magnas, uno latere planas, ubi invicem appositae sunt; has pauca ambit caro, albicans, saporis acris & sub-

amari-

amaricantis quæ comeditur: castanea non est edulis. Arbor hæc incisa lac croceum de se fundit.

IBERA PVTERVNA Brasiliensibus, Lusitanis *Pao ferro*, lignum enim ejus durissimum, ita ut aciem cultri obtundat: Arbor magna & ramosa. Fert folia alternatim in ramis opposita, tres aut quatuor digitos longa, figura cordis, sed in extremitate acuminata, tenuia, superius dilute viridia, inferius paulum pallida. *Cætera apud Auctorem desiderantur.*

VTY Brasiliensibus. Arbor saturate virens & spinosa, sorbo aucupariæ nascendi modo, figuraque similis: in multos dispescitur ramos & fere rotunda est; & in ramis etiam ramuli alternatim sunt oppositi. Folia habet minima atque adeo minora quam secunda Herbarum vivæ species; eo ordine disposita, & in extremitate sua quasi bicornia, quo differunt à foliis Tamarindorum, quæ ita bicornia non sunt. Illa quoque ita saturate viridia ut hæc, & præterea acidi saporis, cum hæc nullum saporem habeant manifestum. Si sapore essent acido, & siliquas ferret cum Acacia conveniret. Non tamen semper æqualia folia in hac arbore sibi opponuntur, sed interdum solitarium est in extremitate ramuli.

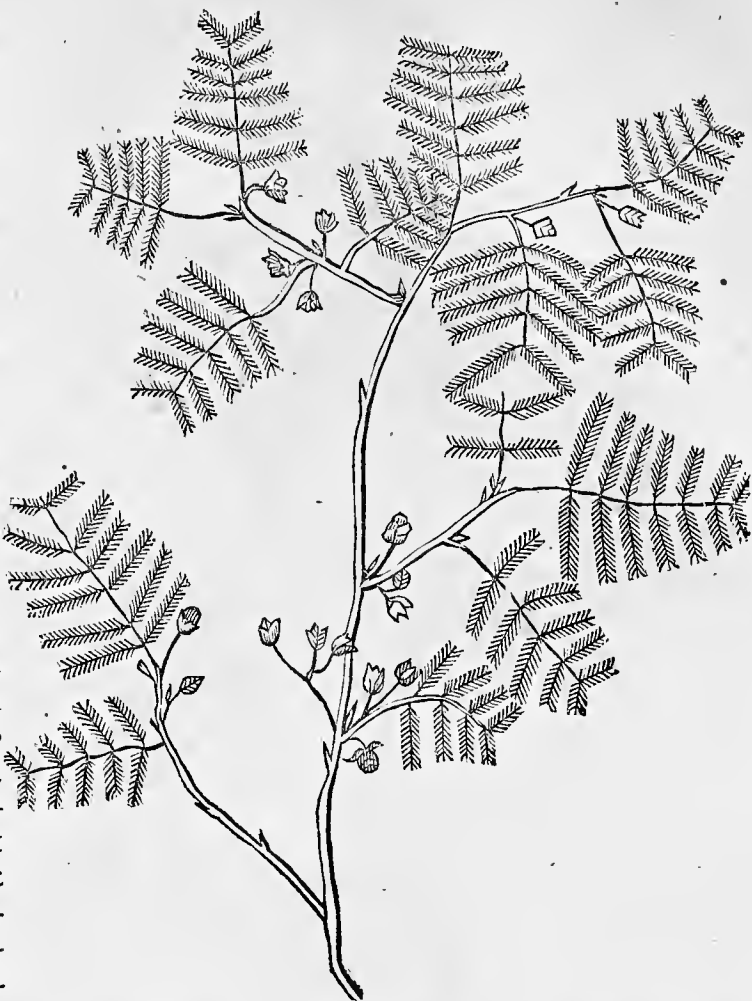
Fert flosculos prope ramulos in uvam congestos, albos, longis staminulis, ita ut pilosi seu spinosi videantur.

Lignum album est ac lentum, cortice ex gryseo subfusco, ut sorbus aucuparia.

IITO Brasiliensibus. Arbor cortice fusco, qui multa punctula hinc inde sparsa lutea habet. Folia bina sibi opponuntur, sex, septem, octo aut novem etiam digitos longa, paulo plus quam duos lata, ubi latissima, non serrata, nervo conspicuo & prominente secundum longitudinem, venis in quibusdam sibi invicem oppositis, in quibusdam autem alternatim positis. Fert flores (*quos tamen Auctor non descripsit.*)

Post florem sequitur fructus, parvæ ficus figura, magnitudine globuli lusorii, major aut minor, obscure lutei coloris, qui in se tria ovalia semina continet, magnitudine seminis pomi vulgaris, cuticula obscure flava tecta, nucleus autem illorum albicat.

ANNOTATIO. Aliam quoque Iconem hujus arboris, videtur enim varias habere species, invenies apud D. VVilhelm. Pisonem, in lib. de Facultatibus Simplicium.

V MARI Brasiliensibus. Arbor ample ramis suis expanditur, caudice quidem mediocriter crasso, nam plerumque tres, quatuor atit plures juxta se nascuntur: in ramis autem ramulos habet tres aut quatuor digitos longos, & in iis foliola cylindracea castiæ fere similia, sed paulo angustiora, vel directe vel alternatim opposita, saturate viridia, nervo secundum longitudinem & venis obliquis: unum digitum aut paulo plus longa. Fert florem (*quem tamen Auctor non describit.*) Sequitur fructus formæ ovalis, magnitudine pruni majoris, cute tectus ad visum & tactum referens persicum nostratem, coloris autem ex viridi pallide flavescentis, carne dulci flavescente pauca, quæ ambit lapidem magnum ovalem albidum, qui continet nucleum edulem. Maturus fructus mense Martio sponte decedit & colligitur. Crudus comestus turbat ventriculum & facile excitat vomitum: ideo integer solet coqui & una cum nucleo contundi, & cum carne vel piscibus loco panis seu farinæ comedi. Lignum arboris album, betulinum fere referens.

Frequentissima hæc arbor in campis graminois juxta fluvium Cunhao Mopebi & Rio grande quoque.

CAP. XIV.

Copiiba. Mangabiba vel Mangaiba. Cuiete. Apeiba.

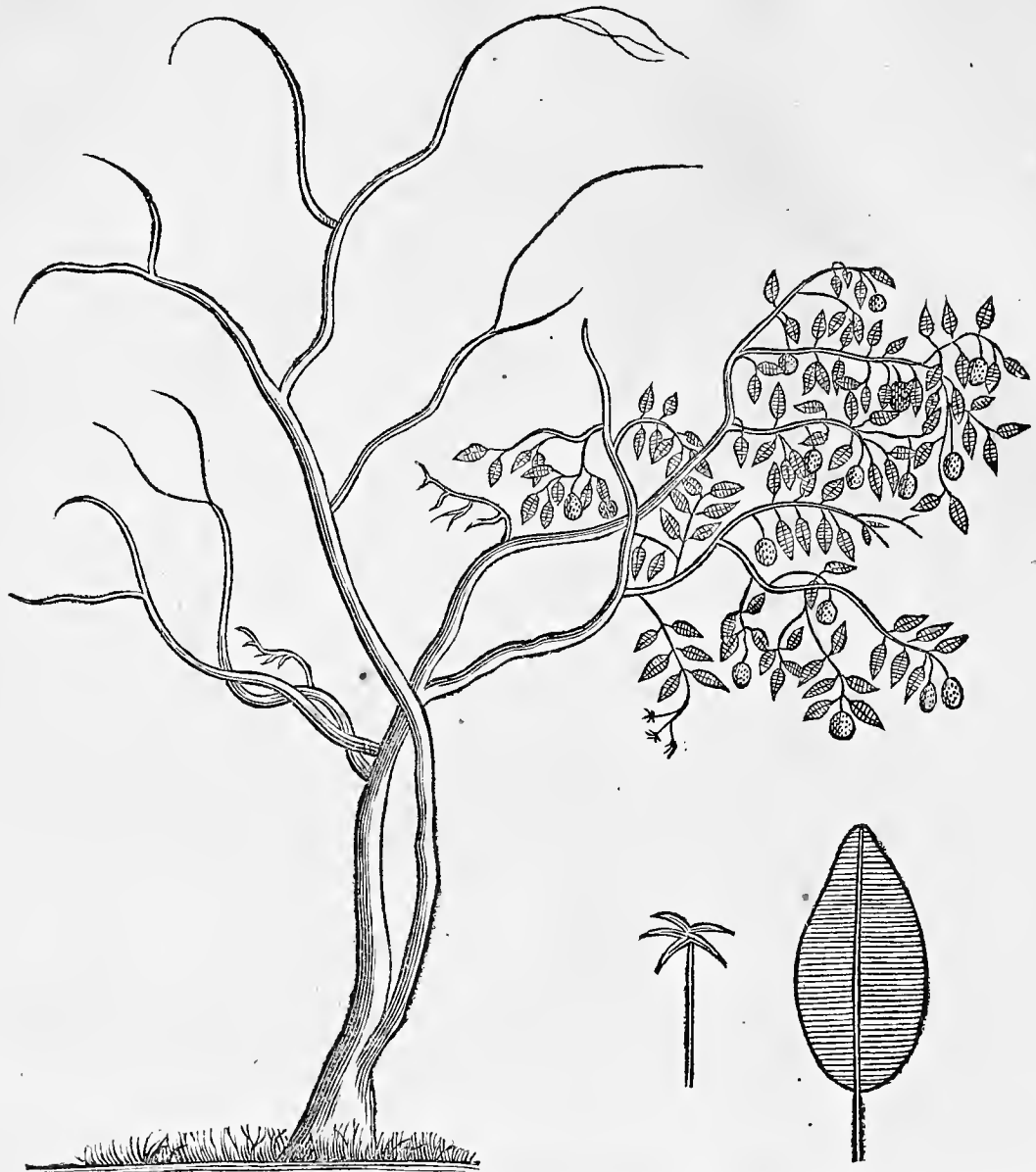
C O P I I B A Brasiliensibus: Arbor alta, cortice cinereo, superius in ramos dispescitur, habens folia sesquipedem longa, majora, minorave, bina sibi invicem opposita in extremitate tria junguntur: suntque oblonga, acuminata nervo & venis paulum rufescentibus, superius viridiora, inferius diluta. In extremitate ramorum multi sunt congesti ramuli quibus folia insident; ibidem & proveniunt rami florum (*quos tamen Auctor non descripsit*) quibus succedit fructus, bacca lauri magnitudine & figura, initio viridis, per maturitatem niger, paucissima carne subdulci, à qua cutis crassiuscula facile detrahitur. Lapidem continet ovalem, haud durum, nucleo albo, farinacei saporis, non eduli: fructus tamen comeditur, exsugunt Brasilienses succum & exspuunt cutem. Maturus est mense Aprili.

MANGABIBA & MANGAIBA Brasiliensibus, cujus fructus *Mangaba* vocatur. Arbor magnitudine & figura nostratem æquat ce-

rasum acidum aut etiam superat in multos ramos varie distributa, qui in alios tenues ramusculos desinunt, ut in Betula. Cortex coloris fusci cinere aspersi, ramulorum autem similis

linus ramulis Betulæ junioribus : lignum lentum , intus exigua medulla ; fractum aut concisum fundit lacteum humorem. Folia fert parva, solida, egregie virentia, bina sibi semper oppo-

sita, nervo in medio secundum longitudinem, transversim autem venulis seu lineis subtilissimis parallele positis prædita. Flores gignit Iasmini modo dispositos, calicibus unum aut sesquidigitum longis, & superius in quinque acuminata foliola expansis, stellulæ figura, coloris albi, odoris suavissimi, instar Mirabilis Peruvianæ odoratæ. Floret mensibus Octobri & Novembri. Fructus *Mangaba* magnitudinem habet prunorum nostratum aut ovi gallinacei quoque, quidam sunt rotundi, quidam ovales, non est edulis nisi sponte decidat, nam in arbore existens, plenus est lacte acerbo & amaro. Quando decidit, cuticulam habet ex viridi flavam, ac in uno latere egregiis punctulis rubris insignitur: in quibusdam autem punctula hæc sunt rariora, in quibusdam copiosiora, in quibusdam & nulla. Pulpam continet albam, mollem instar butyri, gratissimi vinosi acidissimi saporis: in qua continentur semina lutea, compressa, sex, septem, duodecim aut plura, ovalis figuræ, in medio umbelicum habentia, cute instar amygdalarum dulcium, sed lenta: intus habent nucleum albissimum dulcis saporis: quare integra cum fructu deglutuntur. Maturi quotidie magna copia sub arboribus colliguntur: & qui non plane molles per noctem seponuntur & mollescunt: licet quis maxima copia edat nullam molestiam sentiet.

Seri non plantari volunt hæc arbores, in terra sicca, ubi nulla copia luxuriantium herbarum. In Sinu omnium Sanctorum integræ silvæ spontaneæ reperiuntur. Fructus hic circa Olandam ordinarie maturus est Novembri sive Decembri, Ianuario & Febuario maxima copia. Ad flumen S. Francisci & in Capitania Seregipe tardius maturefcit & Aprili atque Majo abundat. Junio & Julio etiam passim reperitur.

Quando finis æstatis nimis siccus est, nimirum Febuario & Martio, ut accidit anno 1643. hinc mense Julio & Augusto copia habetur fructus maturi, nam propter Solis æstum natura impellitur ut protrudat Martio & Aprili flores, quibus succedit fructus Julio & Augusto.

CVIETE Brasiliensibus, vulgo corrupte *Cochine*. Arbor cortice gryseo, ut Sambucus, contorte nascitur, longos habens ramos, & in iis folia frondatim & alternatim posita: nimirum

rami habent alternatim tubercula digiti inter-
vallo, & ad quodlibet sex, septem aut octo folia arcte
sibi apposita, ut ita frondosi sint: folia autem sunt
semipedem longa, breviora aut longiora, plane an-
gusta versus interiora, versus extremitatem vero sen-
sim ampliantur, sesquidigitum lata, ubi latissima, in
acumen quoddam obtusum desinentia, superius sa-
turate viridia & splendentia, inferius dilutiora, nervo
conspicuo & venis transversis prædita. Non solum
in ramis sedet in caudice & passim proveniunt duo,
tres vel quatuor flores juxta se positi, in pediculis di-
gitum fere longis, ipsi quoque duos & semis digitos
longi, figura pene Lili, quinque incisuris in quinque
acuminata folia dehiscentes, coloris ex albo & viridi
mixti, & secundum longitudinem valde elegantibus
nervis ac hinc inde venulis dilute purpureis variegati:
in medio autem quinque stamina ejusdem extant co-
loris, quorum quodque corpus figuram in summitate
habet, flavescent, & lineolis nigris variegatum, quin-
tum & medium stamen figuram habet auripurgii,
huic autem flos insidet & detrahi potest, ut assum car-
nis frustum de veru: odoris flos est nauseabundi. Post
florem deinceps sequitur fructus, variæ magnitudi-
dinis & figuræ, vel ovi struthionis, vel rotundus &
magnitudine capitis humani, vel oblongus, initio
viridis, per maturitatem niger ac durus, intus con-
tinens semina cucurbitæ modo, fusca seu obscure
brunna, magnitudine seminum cucumeris, ac nucleo
flavescente; exterius autem quasi fascia simplici se-
men convolutum videtur. Immaturus fructus pul-
pam albam succulentam continet, odoris fere, ut Na-
sturtium, sed cui dulcedo quædam est admixta: per
totam denique pulpam, non in medio tantum ut in
cucurbita, semina illa sunt dispersa, quæ per maturi-
tatem fusca fiunt. Saccharo immaturus fructus con-
ditur & in febribus usurpatur: maturis utuntur in-
colæ, patinarum, poculorum & lagenarum loco; præ-
parant hoc modo: Maturus fructus aquæ calefactæ im-
mergitur & plene coquitur, hinc inciso foramine ligno

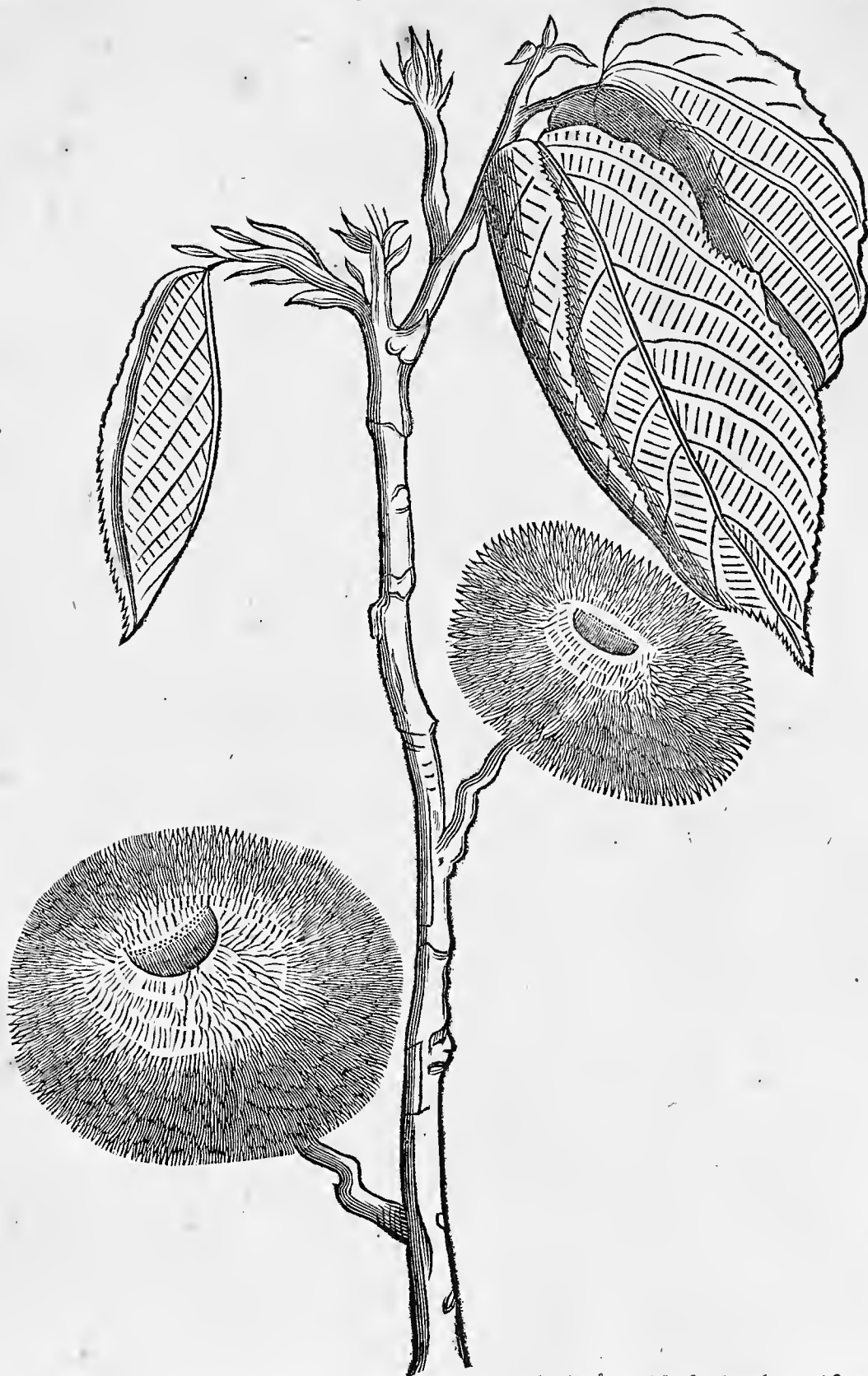
duro excavandus est, sin secare in patinam aut alias figuras illos velis, funiculo crassiori sectio-
nem quam proposuisti circumliga cocto fructui & malleo ligneo pulsa funiculum, sic sponte se-
cabitur, cultro si rem tentes operam ludes. Per ramos decisos & terræ infixos facile propa-
gatur. Arbor hæc certis temporibus, uno die omnia folia amittit, biduo autem post iterum
foliis onusta cernitur.

ANNOTATIO. Familiarissima est arbor omnibus Insulis Americæ & pene toti Conti-
nenti: Quare & Oviedus in Histor. lib. VIII. cap. IV. ita illam describit.

Higuero est arbor grandis, fructus autem illius sunt certæ cucurbitæ, rotundæ aut etiam ob-
longæ, è quibus barbari cyathos & alia vasa faciunt. Lignum arboris robustum, folia ejus
angusta & longa & in extrimitate sua latissima. Barbari tempore necessitatis comedunt hunc
fructum, nimirum pulpam, quæ similis est carni cucurbitæ, quando adhuc viridis est.
Sunt autem variæ molis, & non raro quidam capaces duarum amphorarum aquæ, &
amplius.

APEIBA dicta Brasiliensibus, Arbor vasta atque in multos ramos expansa, cortice cinereo.
Folia habet quasi in frondes congesta, longa, in ambitu autem leviter serrata, superius satu-
rate viridia, inferius magis incana & densa quadam lanugine vestita. Flores fert stellatos, fla-
vos, quinque foliis constantes flavis & quinque aliis ex viridi flavis, suavis admodum odoris.
Fructum producit magnitudine pomi aut circiter, orbicularem, compressum, hispidum ex-
terius, instar spongiæ marinæ, & villosum, ex muscoso colore fuscum, qui ubi maturuit in

tres partes sponte dehiscit, continetque intus globulum magnitudine ficus siccatae, conglobatum seminibus obscure brunis, magnitudine grani sinapis, sed compressis quodammodo.

Nullius usus apud incolas est fructus. Ligno utuntur ad *Cinchas*, id est, lembos piscatorios & *Iangadas*, quibus incolae utuntur in fluminibus trajiciendis, atque etiam in mari.

C A P. XV.

Betis Pitonia. Iamacaru. Iamacaru seu Caxabu.

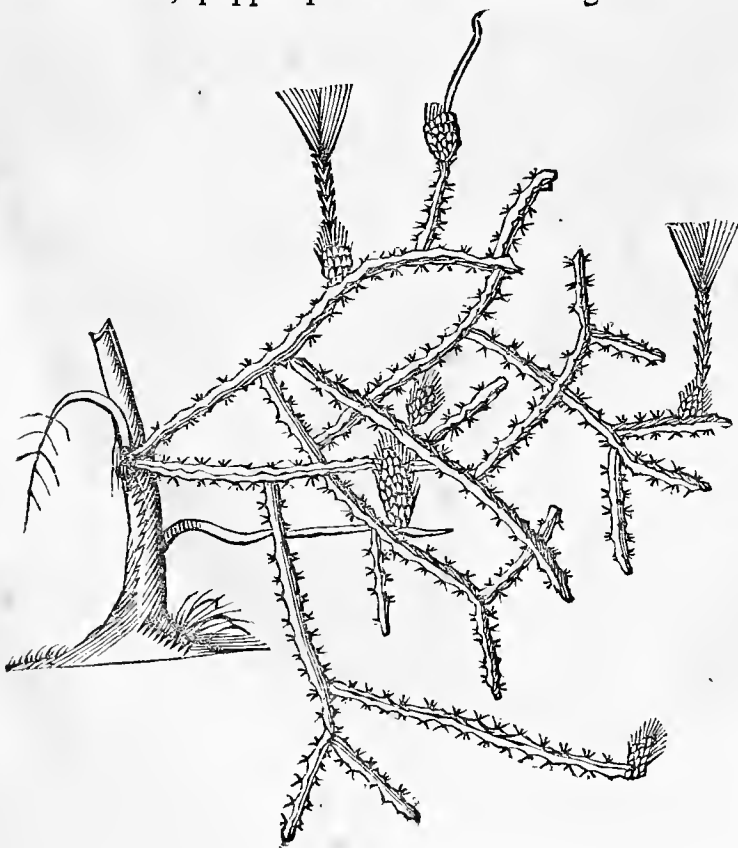
BETIS Arbuscula est, quatuor aut quinque tantum pedes alta, caudice recto, nodoso, & digitorum crasso, pallide viridi & per totum punctulis albis maculato. Superius autem ad aliquot nodos ramos adipiscitur, itidem nodosos & ejusdem cum caudice coloris; & in his ramis folia, nimirum ad quemlibet nodum, unum, & simul unum julum: quodlibet porro folium quinque, sex aut septem digitos est longum, linguae figura, pallide viride seu flaves-cens, superius splendens, & crassitie Laurino folio simile. Iulus autem unum aut duos di-
gitos

gitos longus est, pennam olorinam circiter crassus, semen ferens oblongum, fuscum, odoris valde fortis, instar zinziberis. Lignum caudicis intus est spongiosum. Radices habet sex, septem aut etiam octo rectas, pennam anserinam ferine crassas, intus albicantes, lentas, filamentosas, odore & sapore itidem instar zinziberis. Arbuscula nobilis & quantivis pretii.

PITOMA Brasiliensibus dicta: Arbor grandis & ramosa, cortice gryseo, coryli nostratis cortici haud absimili. Folia fert inæqualis magnitudinis, quædam tres, quatuor, quinque, quædam sex, septem aut octo digitos longa, pediculis brevibus insidentia, quæ bina & bina sibi invicem opponuntur, ut & ramuli in ramis majoribus; hinc inde tamen folium solitarium invenitur: sunt autem folia oblonga, antè acuminata, auris asininæ figura, læte viridia superius, ut Caju folia, inferius paululum pallida: nervo secundum longitudinem, & venis oblique currentibus inordinate, quibusdam sibi invicem oppositis, quibusdam non. Ad ipsum autem foliorum exortum etiam duo ramuli enascuntur oppositi (vel etiam unicus solitare positus) tres, quatuor vel quinque digitos longi, spicæ modo in totum numerosis vestiti flosculis; quilibet flosculus insidet suo pediculo brevi, parvulus, in quatuor crenas sectus, e cuius medio novem stamina prodeunt, semidigitum longa, crassitie filum sericeum æquantia, erecte stantia, apice tenui; pediculus floris coloris est melini, flosculus ejusdem cum pauxillo rubro mixti, stamina crocei, apices rubicundi. Quælibet spica florum non male refert echinum illum pistorum quo matras suas purgare & farinam detergere solent. Fructum fert, unumquemque suo pediculo innitentem, ellypticæ figuræ,

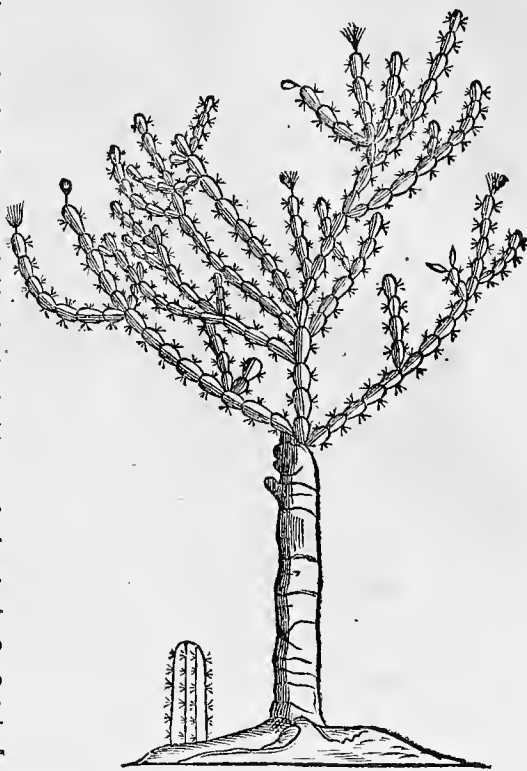
umbelico autem instar puncti eminente, exterius coloris est obscure flavescentis, cortice carneo, coloris solido quidem sed fragili, fere majoris crassitie quam cortex est castaneæ: sub hoc cortice latet pauca pulpa albicans, consistentiæ ut gelu in patina, saporis acidi grati & adstringentis, quæ sponte à cortice fracto se separat & comeditur: continet denique in medio sui nucleum magnitudine castaneæ, ellypticæ figuræ, cuticula sua tectum flavescente, ipse autem incarnati est coloris, in substantia albicans, & facile in duas partes æquales divisibilis; non est edulis, quippe saporis amari & adstringentis.

IAMACARV Brasiliensibus. Arbor est mediocris magnitudinis, caudice tereti, gryseo, & stellatis aculeis gryseis armato: superius autem habet ramos deorsum propendentes, quorum exordia sunt longi processus teretes stellatim aculeati ut caudex; his ramis autem versus exteriora insident folia Tunæ modo, ovalia, compressa, non tamen ita crassa ut Tunæ, in ambitu aculeata aculeis singulatim positis. In superficie utraque foliorum eminent tubercula quædam: color autem ramorum illorum & foliorum est viridis. Fert florem (quem tamen ab Auctore descriptum non invenni) sed ex icone quam dedit, conjicio florem ex illis tuberculis nasci & in

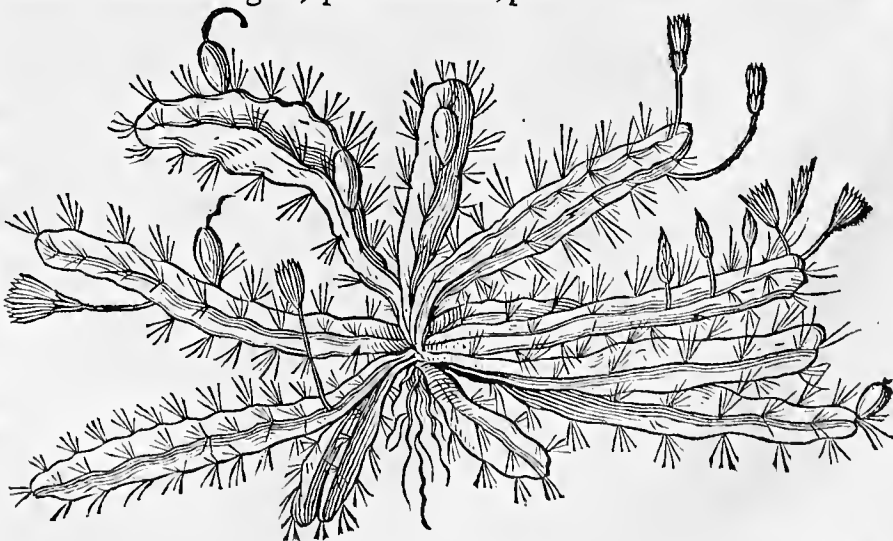
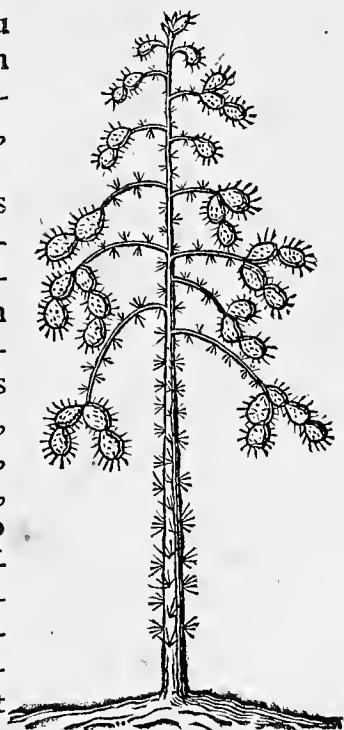
multa stamina desinere. Non meminit quoque fructus: quem tamen opinor cum cæteris communem habere.

IAMACARV quoque, itemque CAXABV Brasiliensibus; Cardon Lusitanis. Arbor magna. Primum erumpit è terra folium unum octangulum, cuius anguli sunt teretes, æqualis omnes crassitie quasi exsculpti essent, ordine spinulis in stellulæ modum positis armati, & inter quaslibet duas tales stellulas transversalis quædam lineola eminet. Huic uni folio alia plura more itidem Tunæ annascuntur, ejusdem figuræ; quodlibet unum, duos, tres, quandoque & sex pedes longum, verguntque ut plurimum in altum, brachium humanum crassâ, quandoque crassiora: successu autem temporis folium inferius corticem gryseum acquirit ac in caudicem lignosum & crassum abit, spongiosum tamen & facile cædum; folia vero quæ caudici proxima ramorum vicem suppleant, cætera foliorum. Caudex vetus ac ramosa illa folia spinas denique amittunt, neque spinosa manent, sed tantum folia. Flos huic Caudici solitarius provenit albus, magnus, figura similis quarto loco descripto: sequitur fructus ovo anserino duplo major, ovalis figuræ, exterius ruber obscure, qui comeditur. Arbor interdum magnitudinem Mamaoeiræ, imo & Ianipabæ nanciscitur.

Cardon alia species, priori magnitudine caudicis, flore & fructu per omnia similis, excepto quod folia sunt triangularia ut in ea quam quarto loco describo. Alia Cardon species teretibus ramis & nodosis, instar baculi nodosi, ad quos nodos sunt spinæ ut in cæteris, cum quibus in reliquis convenit.

Quarta species Iamacaru, ficus spinosa; ex radicibus tenuibus in terra haud profunde latentibus, enascuntur triangularia aut etiam quadrata folia, unum, duos, tres, quatuor pedes longa, quibus alia hinc inde annascuntur ut in ficu Indica: quodlibet eorum latus duos, tres vel quatuor digitos latum, suntque duplo crassiora quam Iamacaru quæ fruticibus & arboribus annascitur; sed illius longiora sunt: in angulosis extremitatibus, aculeis munita, unum, duos tresve digitos longis, flavescens seu lignei coloris, sex, septem, vel octo inæqualis magnitudinis juxta se positis; viridia sunt folia, ut illius quam inter herbas descripsimus; flos etiam talis sed duplo minor. Fructus tres circiter digitos longus, quatuor in ambitu crassus, figuræ oblongæ, constans cute crassâ, crassitie cutis Paco, succulenta, egregie rubra: per compressionem facile finditur per longitudinem & detrahi potest, continetque pulpam albam, succulentam, friabilem, & quasi in multos globulos conglobatam ut nix gelu indurata: hæc multis seminibus nigris, splendentibus, permixta est, similibus Aquilegiæ feminibus, sed minoribus. Pulpa cum feminibus comeditur, boni saporis, dulcis, ficum vulgarem superans. Succus è cortice rubro expressus acidi adstringentis saporis ut succus ribium immaturorum. Folia autem hujus plantæ succulenta sunt, & succū dant herbosi saporis seu brassicæ similem: qui si ama-

rus esset, planta hæc Euphorbium esset, nam per omnia convenit cum illius descriptione. Hæc planta est quæ in Nova Hispania profert Cochinillam. Vide Ximenem in descriptione Tunarum.

ANNOTATIO. Fr. Ximenes habet caput, *de differentiis Tunarum quas vocant Nochtli*. Planta, inquit, quam ficum Indicam vulgo vocant, jam multis annis notissima fuit in Hispania, ubi passim reperitur: Americani, ubi solum fructus suos maturat, magna sanorum voluptate & ægrorum solatio, vocant *Nochtli* in nova Hispania, in Insulis Tunam. Hæc ob monstruosam foliorum formam & peregrinum excrescendi modum primum magnam sui excitavit admirationem, nunc ita familiaris est ubique, ut non sit operæ pretium illam describere. Sed quia variæ illius species reperiuntur, non fuerit ab re obiter illas recensere. Distinguuntur autem interdum secundum varietatem florum, quorum alii candidi, alii rubri, alii foras sublutei & interius ejusdem coloris cum fructu, uti videre est in *Tlatacnochtli*: aliquando secundum magnitudinem & formam foliorum, quorum alia sunt grandia, alia exigua, alia oblonga: alia brevia, alia rotunda sunt. Sed præcipua differentia sumitur à fructuum varietate. Sunt itaq; hæ species Tunarum quæ in nova Hispania reperiuntur. Prima quæ appellatur *Tzactacnochtli*, quia fructus illius albus, hujus folia sunt rotunda, parva, lævia, aut paucis spinis aspera, flos flavus, fructus spinosus. Secunda *Cochnochtli* dicta, quia fructum fert flavum, folia lata & rotunda, plena acutissimis spinis, florem rubicundum, fructus raros. Tertia dicitur *Atlatocnochtli*, id est, Tuna, quæ ab albo colore vergit ad rufum, foliis longis & angustis, acutis & subpurpureis: quod proprium hujus speciei, nam cæterarum folia virent. Quarta *Tlapalnochtli*, foliis longis & angustis, brevioribus tamen & minus spinosis quam præcedens, flore exiguo & qui ex albo vergat ad rubrum, fructu exiguo coloris ignei seu coccinei. Quinta *Tzaponochtli*, ob similitudinem cum fructu quem Mexicani vocant *Tzapotl*, foliis horridis & deformatibus, ovalibus & valde spinosis, floribus è candido subflavis. Silvestris Tuna, quæ *Tzacunochtli* dicitur, in arboris molem solet adolescere, foliaque habet rotunda & minuta, flores flavos. Est & alia species quæ vocatur *Xochinochtli* quæ licet præcedenti similis sit forma, tamen excedit cæteras omnes foliis & fructu unde illi nomen. Omnes Tunæ sunt frigida & humida in secundo gradu, exceptis granis quæ sunt sicca & astringentia: folia item sunt frigida & humida & salivosa: quare succus expressus, mitigat ardores febrium, sedat sitim, humectat intestina. Fructus manducatus cum suis granis dicitur alvum astringere: est boni & grati nutrimenti, licet nonnihil flatulenti, uti fere cæteri fructus, & quod facile corrumpitur. Ægri juxta & valentes æstivis mensibus illis vescuntur, & singularem capiunt utilitatem, præsertim ii qui bile abundant, aut aliqua intemperie calida laborant. Gummi quoddam exsudat hæc planta, renum & urinæ ardorem temperans: Succus aut aqua ex hac planta extracta est admirabile remedium contra biliosas & pestilenciales febres. Radices illius cum certa Geranii specie sanant Herniam & Eriisypelas; mitigant calorem è febre aut alia quavis causa natum. Mexicani rotas plaustrorum succo foliorum inungunt, ne ex celeri motu igniantur. Ferunt quoque radicem, quæ nonnihil amaricat, singulare remedium esse adversus plagas.

CAP. XVI.

Jecuibã. Cereibã. Iacapucaya. Iaracatia. Acaja.

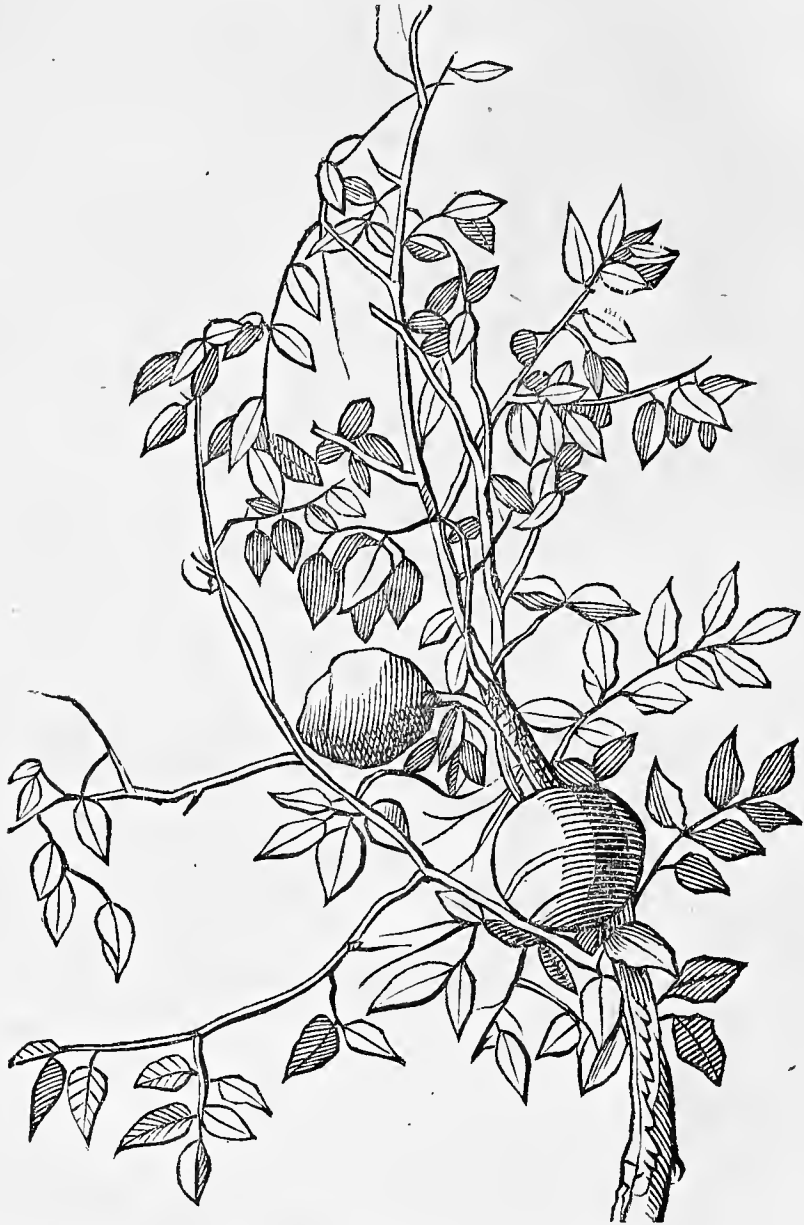
IECUIBÃ Brasiliensibus. Arbor satis alta, cortice subcano: folia fert in ramulis alternatim oppositis, sibi invicem directe vel etiam alternatim opposita, & in extremitate unum solitarium, tres digitos circiter longa, acuminata, nervo secundum longitudinem & venis transversis. Florem fert cæruleum; *de cujus tamen figura, sicuti neque de fructu nihil apud Auctorem nostrum invenit.*

Lignum hujus arboris egregium ad varia sculpenda, nam ex ruffo brunnum est, & nigro undatum. Convenit cum ligno Cardeira, quod tamen magis æstimatur & est longe elegantius.

CEREIBÃ Brasiliensibus. Arbor instar falicis pumilæ, tali ligno, ejus denique figuræ, foliis itidem similibus, sed paulo crassioribus: folia autem directe sibi invicem opposita habet: in extremitatibus autem ramulorum, inter tria, quatuor, & interdum duo folia, duo proveniunt pediculi, quilibet tres, quatuor, aut quinque flosculos habentes congestos, ex albo dilute flavescentes, quatuor foliolis constantes & in medio

medio totidem staminulis nigris surrectis, mellei odoris. Folia hujus arboris lucente Sole saltem albidissimum continent in sua superficie, quando vero cœlum nubilum aut tempus nocturnum, sal dissolvitur & instar roris adhæret: interdiu autem siccus & albidissimus, digitis detergi potest. Ac tantum ex duobus vel tribus foliis haberi potest, quantum jusculo probe saliendo sufficiat.

IACAPUCAYA Brasiliensibus. Altissima arbor, cortice gryseo, duro & inæquali instar veteris Quercus; ex quo atramentum scriptorium conficitur. Folia juniora ruffa sunt, vetustiora viridia, Mori foliis similia, in ambitu serrata, quodammodo contorta & incurvata; alternatim in ramulis sibi opposita. Fert florem, *quem tamen ab Auctore descriptum non inveni.* Fructus sequitur ingens, quilibet suo pediculo crasso, ligneo dependens, magnitudine capitis infantis, figuræ ellipticæ, inferius veluti in conum obtusum fastigiatus, superius sive ad pediculum depressus, referens poculum cum suo operculo; cortice ligneo & duro, ochræ coloris: operculo autem remoto (nam ipsemet fructus maturus se aperit) decidit operculum, & fructus interius in quatuor interstitia divisus videtur; & in quolibet loculamento castanea invenitur pruni magnitudine, cortice ex flavo subcinereo, rugoso, qui contusus nucleum exhibet album, optimi saporis: comeditur crudus & tostus.

Ex ligno arboris axes fiunt machinarum; quia durable est in humido; nam axes semper madefiunt arundinis latice & quotidie lavantur aqua. E cortice autem exteriori siccato & contuso fit stappa rufescens, qua ad obturamenta utuntur & naves. Fructus maturefcit Martio & Aprili.

Frequentissima arbor in Silvis magnis in Namhiu & Alagoa del Zul & versus Alagoam grandem.

IARACATIA Brasiliensibus, Arbor est alta recta, caudice inferius crasso, qui versus fastigium magis magisque gracilefcit & attenuatur, cortice gryseo, ligno molli, & lactescente. Caudex autem & rami armantur spinis brevibus, crassiusculis, duris. Et ramos quidem in orbem

bem projicit, sed inordinate, superioresque inferioribus breviores; neque ramuli magis ordinati, in quibus folia in frondes congesta; Madiibæ modo, figura & magnitudine, superius splendide viridia, inferius incanescencia, quinque, septem vel novem in stellæ modum sibi apposita; nervo secundum longitudinem & venis obliquis.

Florem fert ut Mamaocira.

Sequitur fructus petiolo longo dependens ut Mamao mas, tres digitos longus, crassitie duplici pollicis humani, striis haud profundis secundum longitudinem, vel quasi lineis solum notatus, coloris exterius & interius crocei ut Mamao, & carne ejusmodi substantiæ & simili modo granis refertus, magnitudine & figura grani hordei, saporis haud manifesti. Immaturus adhuc lactescit, ac vellicat linguam, maturus autem sponte decedit & comeditur crudus atque coctus. Folia amittit singulis annis & mense Martio nova protrudit, hinc floret & fructum fert, qui fine Aprilis & Majo maturatur.

Duplex est Arbor, mas & foemina: quæ similes sunt excepta magnitudine, nam foemina per omnia minor est mare.

A C A I A quæ & I B A M E T A R A Brasiliensibus. Arbor quæ in altitudinem & magnitudinem procera Tiliæ assurgit; caudex & rami crassiores; cortice rugoso & è cinereo albicante instar Sambuci. Folia directe sibi opposita, duos, tres, vel quatuor digitos longa, inæqualis magnitudinis; sesqui vel duos digitos lata, acuminata splendens; nervo lato secundum longitudinem & venis transversis, foliis juglandis haud absimilia, sed acutiora.

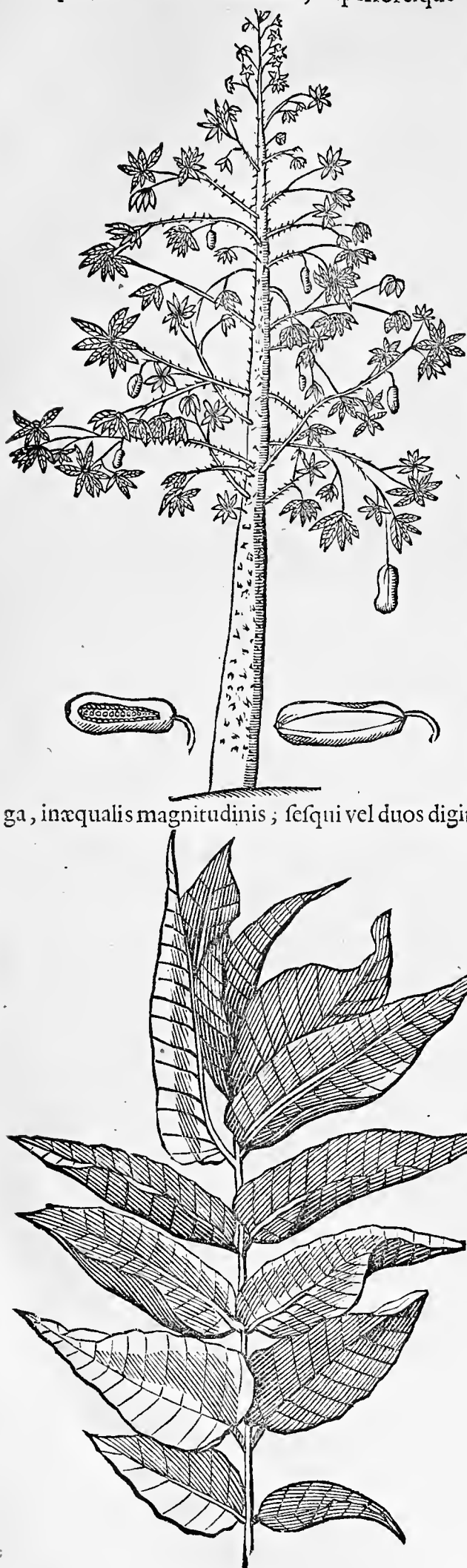
Flosculos fert copiosos in magnos racemos congestos, ex albo subflavescentes.

Post flores prodeunt pruna flava, nostratibus figura & magnitudine similia, pauxilla cute, acidi saporis, lapidem continentia magnum, ex filamentis lignosis constantem nec durum, verum dentibus cedentem, qui nucleum continet ex albo flavescentem.

Folia hujus arboris (imo & lignum) saporis est egregie acidi & adstringentis ac ad appetitum prostratum revocandum & sitim levandam in febribus utiliter usurpantur: fiunt & intinctus ad carnes assas ex junioribus foliis tritis, gratissimi saporis.

Ramus arboris decisus & baculi modo infixus terræ brevi radices agit & in arborem adolescit: unde frequens visitur circa plantaria & curraos.

Lignum ruffum & leve ut Suber, cujus loco usurpari potest. Fiunt & opercula ex eo ad obturandas lagenas.

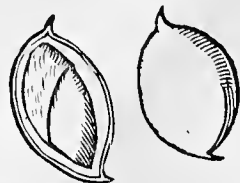
*Carana iba. Copaiba. Ibixuma. Coapoiba. Buripicaiba. Ibiruba.
Maratatabiba.*

CARANA IBA & ANANACHICARIRI Brasiliensibus. Arbor Palmæ dactyliferæ magnitudine & altitudine; ligno duro, ruffo seu brunno, crassis nervis intus constante, nullius usus: cortice exterius gryseo, & cartilagine à terra ad quoddam spatium squamato, squamis ordine cochleatim positis, quæ primo longiores, successu, breviores fiunt, imo tandem decidunt, superne initio facto; nam arbores adultiores caudicis medietatem superiorem habent glabram ut Cocoeiro, inferiorem solum squamatam; squamæ autem nihil aliud sunt quam reliquæ ramulorum, qui decidunt arbore in altum assurgente, enascentibus aliis, tunc enim superiores rami manent, inferiores excidunt relinquentes has squamiformes reliquias. Ramos porro suos in summitate orbiculatim expandit directe sursum, deorsum, & ad latus ut palma dactylifera, sed longe elegantiori adpectu. Ramus quilibet duos vel tres pedes longus, compressus, in utroque latere acuto, duris spinis nigris armatus figura dentiscalpium referentibus: unum in cuiusque rami extremitate folium rotundum figura & ita plicis donatum ut manuarium umbraculum fæminarum (*gallis parasol*) viridis coloris, ab extremitate ad medietatem fere introrsum sectum in multa alia carinata folia foliis Palmæ dactyliferæ similia; quodlibet ex his sectis foliis circiter duos pedes est longum. Inter ramos folioferos alii prodeunt longiores, quatuor, quinque aut sex pedes longi, in multos alios ramos & ramulos, lanugine albescence obductos, expansi alternatim, & quasi è vaginula prodeuntes, in his existunt flosculi pallide flavi, sine pediculis, tribus foliis constantes. Post hos proveniunt fructus, figura & magnitudine olivæ, virides, amari, nec edules, nec ullius usus. Secta hæc arbor nunquam renascitur è caudice; tarde quin etiam crescit & longo tempore opus habet ut grandescat. Folia serviunt ad tegendas casas & corbes faciendos: è ligno autem circos faciunt, quibus pecora & jumenta includunt, vulgo *Curraes* Lusitanis.

ANNOTATIO. Ex nomine quis suspicari posset hanc esse arborem quæ fundit resinam illam quæ hodie magna copia Europæ infertur ex America Carannæ nomine, verum haud ita est, siquidem hanc ita describit Fr. Ximenes. *Tlahuillilocan* (quæ fert resinam quæ ab Hispanis vocatur Caranna) est arbor grandis, trunco lævi, rubro & splendente atque odorifero; foliis olæ fol. similibus & decussatim sive in crucem dispositis; est acris atque mordax & nonnihil adstringens. Resina quam eliquat nominatur *Caranna*, obtinens easdem facultates, quas *Tecomahaca* atque adeo majores, licet non sit in tanto usu. Pulvis trunci aut corticis haustus valde corroborat cor & ventriculum; discutit flatum, corrigit quamvis intemperiem frigidam, sanatque affectus uterinos. Cortex in aqua maceratus utilis est cordi; & haustus cum portione Cacao, prodest pectori & cordi: Fit ex hac resina ceratum utilissimum adversus varios dolores. Item oleum Americanis maximopere laudatum adversus vulnera & hemorrhoidas: quod faciunt hoc modo: Recip. Terebinthinæ unc. viii. olei de Liquidamber unc. iii. Tecomahacæ, Carannæ, Balsami an. Vnc. ii. Pulverum Mastich. Myrrhæ, Aloës, Thuris, Sanguinis Draconis, Sarcocollæ an. Drach. & semis; pulveriscentur subtiliter, & ubi resina liquefacta fuerint, misceantur & incorporentur secundum artem. Vide Monardem cap. iiii. observavi autem resinam hanc adversus dolores dentium, emplastro temporibus applicato, egregium esse remedium.

COPAIBA Brasiliensibus: Arbor cui lignum rubrum, quasi minio vulgari saturate tinctum, duritie fagino æquale, ex quo asseres lati fiunt ad varios usus. Folia fert obrotunda aut etiam ovalia, quatuor aut quinque digitos longa, duos aut duos & semis lata, ubi latissima, in pediculis digitum longis, crassis, nervo crasso secundum longitudinem, & venulis pluribus transversis, maxime conspicuis postica parte. Florem fert mediocrem, quinque foliis obrotundis constantem. Fructus illius

est sili-

est filiqua obrotunda, magnitudine unius digiti, fusca, quæ si digitis prematur facile aperitur & continet nucleum avellanae nucis magnitudine & figura, cuticula nigra membranacea rectum, quæ ad medietatem vestitur pauca pulpa lutea, odoris instar pisorum contusorum: ipse nucleus constat carne lenta, instar cornu emolliti, cedente dentibus, saporis haud manifesti, coloris aquei, qui comeditur. Siliquæ maturæ decidunt, & colliguntur.

Hæc arbor dat oleum seu Balsamum limpidissimum, instar olei Terebinthinæ destillati consistentia & sapore, odoris resinosi. Hoc autem sic colligitur: Circa arboris caudicem terebra ad medullam usque perfodito, & applica vasculum, & unius horæ spacio quatuor circiter cantharos olei habebis: sin fluere plane non velit, sinas foramen operculo obturatum ad Solis usque occasum, hinc resera, oleum dabit sine dubio. Paucillum hujus calefactum & cum filamentis recenti vulnere impositum, sanguinis fluxum sistit & brevi illud sanat. Nervis apprimè amicum est: tres vel quatuor guttulæ in ovo sorbili bis vel ter mane sumtæ, dysenteriam vel alios fluxus ventris sistunt & curant. Calidum & siccum est in secundo gradu.

IBIXVMA Brasiliensibus, *Motamba* Angolenibus, Arbor instar cerasi silvestris nostratis, etiam ejusmodi pene foliis, per ambitum venuste ferratis: cortice ex fusco cinereo: ad quodlibet folium sive illius pediculus brevis enascitur pediculus continens flosculos parvulos, quinque constantes foliis flavis deorsum flexis quasi quinque uniones affixæ essent; in medio multa staminula flava extant: suntque flosculi in umbellam congesti. Fructum fert orbicularem, magnitudine globuli lusorii, primo quidem viridem per totum signatum tuberculis fuscis: immaturus adhuc concisus continet materiam lentam instar visci, maturus autem nigrescit & in quinque partes æquales sponte finditur, continens semina fusca, suis cellulis inclusa, magnitudinæ seminis sinapi, figuræ ex rotunda quasi oblongæ.

Cortex hujus arboris detractus glutinosus est, & de-rasa exteriori cute fusca, seu recens seu ficans usurpatur, egregie Saponis vicem implet & tuto adhibetur ad omnia ad quæ Sapo Hispanicus.

Longe præstat fructui *Sabaon*, ille enim acrimonia sua nocet vestibis, hic autem nequaquam.

Nascitur ubique in Brasilia quidem maxima copia.

COAPOIBA Brasiliensibus, *Pao Gamelo* Lusitanis; hujus Arboris aliquot reperiuntur species; quarum duas Auctor ita describit. Prima species in Fagi altitudinem & figuram excrescit, cortice cinereo cui aliquid fusci admixtum, instar undulati panni. Folia habet solida, oblonga, inferius dilute virentia superius

saturationiora & splendentia; insigni nervo secundum longitudinem, at nullis pene venis conspicuis

cuis transversis: pediculus folii decerptus fundit aliquid lactei. Flores fert, quemque suo pediculo innitentem magnitudine rosæ, & foliis albis rosaceis constantem, suave rubentibus unguibus; umbelico in medio, qui constat globulo resinoso, flavo, magnitudine pisi: resina illa clara est ut Terebinthina, glutinosa, flava, odoris tamen injucundi: hunc circumdant multa staminula rubra, arcte sibi invicem adhærentia. Florem sequitur fructus, capsulæ insidens fere ut glans: immaturus secundum longitudinem concisus, multos seminum ordines continet, magnitudine & figura seminum mali, transversim per longitudinem positorum: quodlibet autem semen includitur pelliculæ suæ rubræ, atque alteri miniatæ pelliculæ involvitur. Caro fructus est flava & succum exsudat flavum, jucundo aspectu.

Lignum hujus arboris facile frangitur, & cortex licet crassius sponte se separat à ligno, quod continet in se medullam mollem, quæ facile extrahi potest, ita ut lignum remaneat instar fistulæ

Altera species, magna est arbor, cortice gryseo, in amplos ramos, sese expandens: fert autem folia in frondes congesta, oblonga, carinata similia foliis Mureci, sed non lanuginosa. Fructus quoque hujus arboris, globuli lusorii magnitudine, rotundus, maturus viridis exterius, interius rubescens, & multis granulis fici modo refertus, siccus, saporis haud manifesti, ita ut comedatur quidem à quibusdam, sed nullius sit pretii.

CURUPICAIBA Brasiliensibus (de quo tamen nomine ambigo) Arbor cortice fusco, & instar Betulæ crescens, folia habet opposita quinque vel septem in uno ramulo, splendentia, acuminata, non serrata, Betulæ foliis viriditate similia. Florem fert, quem tamen Auctor non descripsit. Post florem in interioribus ramulis proveniunt folliculi, primum virides, deinde rubicundi, magnitudine & figura pistaceorum, qui quemadmodum & lignum spirant odorem fere ut Icica.

IBIRUBA Brasiliensibus. Arbor cortice, ligno & nascendi modo Guajabæ similis, ramos autem habet ut nostra Cerasus. Folia fert oblonga, duos aut tres digitos longa, membranacea, superius saturate viridia, inferius pallida, uno nervo secundum longitudinem, nullis venis transversis: duo semper sibi invicem opposita, in ramorum quoque extremitate; duo quoque fructus sibi opponuntur in suis pediculis prope opposita folia enati. Fert flores (quos tamen Auctor non descripsit.) Fructum autem fert in pediculis digitorum longis, flavum seu aurei coloris, magnitudine pruni, sed rotundum & verius pediculum turbatum, ac umbelicum habentem cavum, quem circumstant quatuor foliola, tertiam partem digiti longa, ex viridi incarnata; inferius itidem ad pediculum duo foliola. Hæc & illa reliqua ex flore è quorum medio fructus exsurgit: cuticula tenui vestitus & carne succulenta fulva, saporis acidiusculi ac paulatim amaricantis, haud ingrati: odoris subdulcis & vinosi. Continet lapidem (sæpe duos in uno latere planos & conjunctos, cætera rotundos) magnitudine cerasini, rotundum, cortice tenui sed duro vestitum; qui continet intus nucleum album amaricantem. Similis est lapidi Vbapitanga, nec facile dignoscuntur. Nucleus abjicitur, cætera comeduntur. Excellens est fructus & magna copia edi potest sine noxa. Transplantatur per taleas.

MARATATABIBA Brasiliensibus. Arbor caudice recto assurgit, non crasso, cortice cinereo,

nereo, superius autem duorum, aut trium pedum longitudine pediculi enascuntur in orbem positi, quorum quilibet continet septem, octo, novem aut decem folia in orbem disposita, sex, septem, octo, aut novem digitos longa, foliis Ambaibæ substantia & colore ferme similia, pediculo insidentia, duos aut tres digitos longo, superne viridia, inferne instar serici glabra, insigni nervo & conspicuis venis prædita. E longinquo Arbor videtur Ambajiba, sed è propinquo differentia agnoscitur.

CAP. XVIII.

Innominata. Iocara seu Iucoara. Pindoba. Tapyracoaynana seu Cassia. Innominata.

ARBOR (cujus nomen ab Auctore non proditur) caudice recto & mediocris altitudinis, cortice cinereo, ligno fragili & medulloso, superius in multos ramos, sed foliis fere nudos dispescitur: folia tamen habet in illorum extremitatibus, in frondes congesta,

quinque, sex, septem juxta se superne dilute viridia, inferne albicantia, quædam oblonga, quædam pene rotunda, nervo secundum longitudinem & venis transversis ordine sibi oppositis. Inter folia in frondibus etiam proveniunt pediculi duos circiter digitos longi, qui superius multos flosculos oblongos in umbellam congestos sustinent, albos, sex foliolis constantes, suavis odoris. Fructus non meminit Auctor; Hanc autem Iconem ex Herbis siccis ab ipso collectis delineandam curavimus, in qua artifex nimium sibi permisit, neque enim folia ita venulis reticulata sunt, sed tantum habent nervum secundum longitudinem & venas transversas ut in minimo folio; quod monendum duximus.

IOCARA & IUCOARA Brasiliensibus, itidem Palmæ species: dimidiam altitudinem

Coqueiro adipiscitur, caudice recto, glabro, gryseo, gracili (ideo ad ligna ædium usurpatur) versus summitatem more Coqueiro. Flos è siliqua provenit, videlicet ramus duos circiter pedes longus, multos ramulos expansos habens, quemlibet tres circiter pedes longum, & flosculos per totum hunc parvulos, constantes tribus foliolis ex albo subflavescentibus & habentes in medio aliquot staminula flava: totus autem ramus cum suis floribus flavescit. Post florem parvulus fructus provenit figura coco. Supra siliquam (quæ ambit suo exortu seu vagina arboris quasi caudicem) folia in summitate proveniunt alata ut in Coqueiro, sed breviora, nec alæ ita longæ ac latæ. In summitate arboris plerumque folium convolvitur stans erectum instar fistulæ. Admodum lentus est floris ramus & pro scopis, imo & flagello potest usurpari.

PINDOBA Brasiliensibus, Species Palmæ nuciferæ caudice ut plurimum crassiori quam Coqueiro, proceritate æquali vel etiam longe majore: caudex enim crassus quatuor, quinque aut sex pedes, cortice gryseo seu cinereo, glabro, in quo vibices vix apparent, secus quam in Coqueiro. Folia fert alata ut Coqueiro, sed quæ non ita in orbem dependent, sed maximam partem stant surrecta. Prope foliorum exortum etiam rami proveniunt dependentes, qui proferunt racemos quatuor aut quinque pedes longos, plenos flosculis: post quos etiam racematim proveniunt fructus vel centum in uno racemo, qui maturi decidunt: est autem fructus ovi magnitudine & figura aut paulo etiam major, fastigium in summi-

tate habens acuminatum, altera extremitate insidet calici seu cupulæ ut nux pinea, ex foliis triangularibus constanti: maturus exterius è viridi flavescit vel etiam brunescit. Cortex exterior filamentosus ut in Coco, verum haud crassus, sed duplam tantum crassitiem testæ ovi habens; qui incisus detrahi potest: illo detracto apparet pauca caro crocei coloris, nullo manifesto sapore, quæ ab Æthiopibus cum farina commeditur: hæc ambit nucem durissimam, ovalem, ejusdem ferme crassitudinis cum Coco, verum caret tribus illis foraminulis: hæc discussa apparet intus in cavo, per interstitium more juglandis distincto, nucleus magnitudine juglandis, candidus, duriusculus, saporis ut Coco, sed paulo siccior & ita suavis.

Ex carne crocea fit oleum croceum quod in lucernis usurpatur: ex nucleo limpidissimum per expressionem ad condiendos cibos quamdiu recens est, & itidem ad lucernas quando vetus. Vtrumque qualitate frigidum, & illud è nucleo expressum loco rosacei olei usurpatur.

E cortice nucis fiunt tubuli ad tabacum fumendum, vocant *petumbuaba*.

E foliis hujus arboris fiunt tecta domorum, storeæ, corbes & alia.

Majo mense maturescit fructus.

ARBOR (*cujus nomen ab Auctore non proditur*) cortice cinereo, albicante, multis ramis varie inflexis prædita. Lignum lentum quasi salignum obtinet; folia autem oblonga, directe sibi invicem opposita, solida, lævia, superius egregia viriditate splendentia, inferius olivacea & splendentia & ad tactum instar holoserici glabra: In extremitate ramorum fert multos flosculos, spicatum seu racematim congestos, suo pediculo deorsum incurvato insidentes, lutei coloris & racemus florum elegantissime est dispositus: post flores nascuntur baccae ribium magnitudine. *Vtrum edules sint necne ab Auctore non additur.*

Iconem autem hanc ex herbis siccis ab Auctore collectis delineandam curavi. Folia sicca superna parte plane nigricant, inferna fuscescunt. Consistentiam fructuum ex siccis observare non potui.

TAPYRACOAYNANA Brasi-liensibus est Cassia arbor cujus fructus *Cannafistola* Lusitanis & aliis. Arbor alta & magna, atque in plurimos ramos late destincta, colore exterius ex cinereo albicante. Folia fert ordine sibi opposita, paulatimque surrectim stantia, figuræ cylindræ, duos digitos longa, & duas tertias partes digiti lata, brevissimo pediculo innitentia instar foliorum senæ, dilute viridia; subtiliter hirsuta, ad tactum mollia, rubescente nervo secundum longitudinem, & venu-

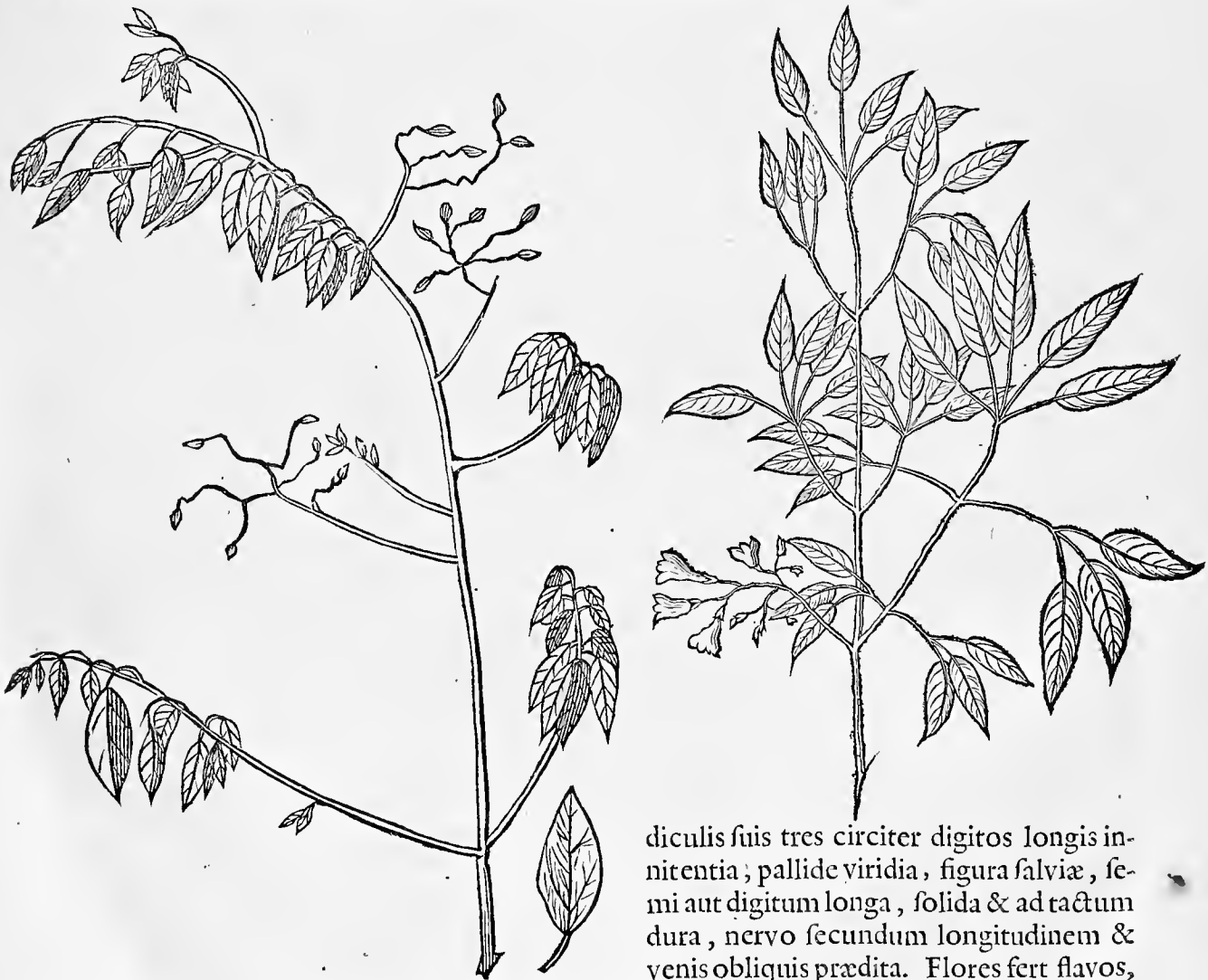

lis secundum latitudinem ordine positis prædita. Flores fert spicatum congestos sine ramulis, quilibet constat quinque foliolis, & tribus semilunaribus corniculis, quæ cum staminulis juncta positæ surrecta stant, omnia coloris incarnati elegantissimi: est autem flos magnitudine æqualis Phascoli flori. Longe possunt arbores hæ florentes conspici ob incarnatum illum colorem. Post flores sequuntur siliquæ, immaturæ quidem virides, maturæ nigrae seu fusca deorsum propendentes; quælibet circiter duos pedes longa, quinque digitos crassa, paulatim incurvata ut ensis polonicus. In uno ejus latere eminentia duplex est secundum longitudinem, in altero simpla, quasi chorda agglutinata esset sub cortice: Nec rotunda nec teres exacte est siliqua, sed concisa, nam transversim incisio ellypsim describit. Cortex exterius est instar corticis exterioris arboris, interior lignosus & albus. Non possunt hi cortices simul frangi, sed malleo concuti debent: Siliqua porro intus transversim multas habet distinctiones, quarum quælibet crassitiem pennæ anserinæ capit. In qualibet autem cellula nucleus latet, magnitudine & figura amygdalæ, coloris ex albo flavescentis, splendens, lævis, durus, per longitudinem linea subrufa in uno latere divisus, nucleum continens album, corneæ substantiæ. Quælibet præterea cellula continet substantiam glabram, glutinosam, brunnam seu subnigram instar Cassiæ solutivæ, sed amari saporis & ingrati. Adstringendi vim habet. Brasiliiani fructum hunc vocant *Tapiracoiinana*.

CAP. XIX.

Iacaranda. Queraiba. Ibiraba. Tuinantiiba. Curuuri. Camacari.
Paco caatinga. Caaguacuiaba. Iperoba.

QVERA IBA Brasiliensibus. Arbor cortice rugoso & gryseo, in ramis oppositos habens ramulos, & in horum quolibet tria, quatuor, aut quinque folia in frondem congesta, pe-

inodoros, duos digitos longos, figura campanæ, superius in quinque partes sectos, interius autem habet totidem staminula brevissima, flava, pallidis apicibus. Ita ut arbor florens tota flava appareat, instar arboris quam Lusitani vocant *Pao d' arco*: nam racematim congesti sunt flores, & arbores hæ pauca habent folia.

Flores sequitur siliqua longa & compressa, nullius usus.

Cortex

Cortex hujus arboris contusus & coctus oleum dat ad vulnera sananda, & ulcera vetera in tibiis aut aliis partibus curanda efficacissimum.

Nascitur hæc arbor locis graminosis tam humidis quam siccis.

Floret mense Decembri.

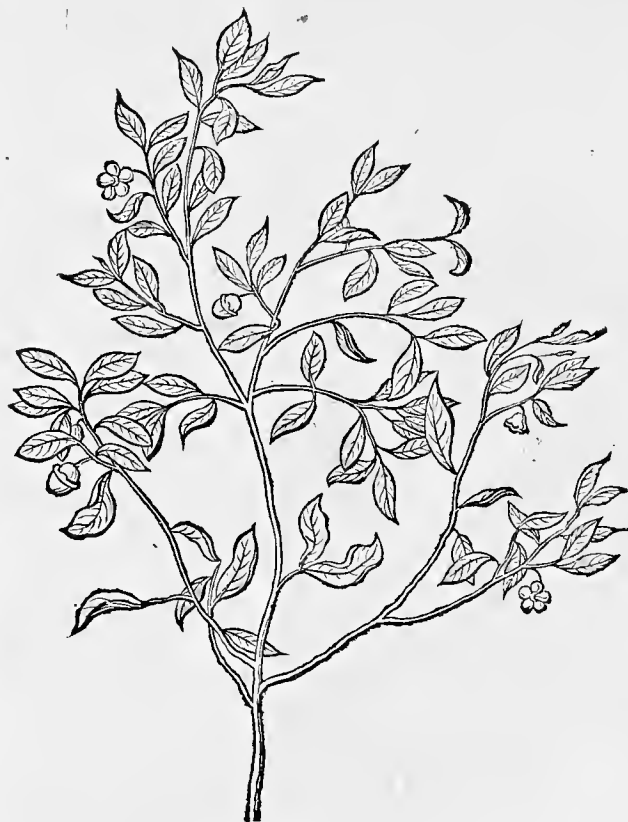
IACARANDA Brasiliensibus, duæ illius sunt species, unius lignum est album, alterius nigrum ut *Palo Santo* ac bene olens atque durum; album autem inodorum.

Iacaranda ligno albo, fert folia in ramulis alternatim sibi oppositis, directe quoque sibi opposita, tres circiter digitos longa, non ferrata, superne splendentia, obscure viridia, inferius ex viridi quasi albicantia & non splendentia. Floret hoc modo: in quolibet ramo versus exteriora multi proveniunt ramuli, qui quasi racematim per multos dies habent globulos, nuclei cerasini magnitudine, aut paulo majore, coloris exterius ex olivaceo sublutescentis, qui se aperientes in quinque scinduntur folia, quæ deorsum inclinantur, & interius tactu & visu referunt holosericum olivaceum splendens: his insidet flos, unico folio luteo subrotundo ad latus explicato constans, è cujus regione sursum incurvata sunt quatuor stamina alba ellipticæ figuræ, apicibus luteis, & in horum adhuc medio corniculum ex albo viride: in medio autem floris eriguntur multa stamina alba apicibus luteis, fatis magnis, in scoparum seraccarum modum. Flos dulcis odoris: fructus haud edulis.

Iacaranda ligno nigro reperitur in Capitania omnium sanctorum. Sed in quibus à priori differat ab Auctore proditum non invenio.

IBIRABA Brasiliensibus, quoque duplex alba & nigra.

Ibiraba alba est arbor crescens figura pyri, cortice fusco, ramis inordinate positis: foliis solidis, saturate virentibus, alternatim positis, foliis pyri similibus, quæ pediculis innituntur. Fert florem amplitudine rosæ, suavissimi odoris, & rosam pene superantis, quinque foliis constantem pallide flavis, in medio flore est corpus flavum semilunare, more cochleæ in se convolutum castaneæ magnitudine, cito decidit & magna copia sub arbore colligitur. Fructum fert instar poculi cum operculo suo plano, in medio paulum turbinato; in circumferentia poculi exterius sexangulares eminentiæ sunt, & magnitudo poculi est quasi castaneæ, primo fructus est viridis, hinc fit fuscus, cum maturuit operculum sponte disilit, & castanea, quam continet unicam, excidit, magnitudine nostræ avellanæ: poculum adhuc in arbore pendulum ad tempus manet. Atramentum ex hoc fructu paratur. Nascitur passim. Floret mensibus Octobri & Novembri.

Ibiraba nigra, Lusitanis *preta* dicitur, sed hujus descriptio in authographo auctoris desideratur.

TVINAMTIBA Brasiliensibus: Arbor cortice cinereo, ligno fragili; in mali silvestris amplitudinem excrecens; cui rami decisi & terræ infixi, novas progenerant arbores, ideoque ad vivas sepes ab indigenis usurpatur. Iuniores arbores spinis acutis in caudice & ramis armatæ sunt, adultiores amittunt spinas & in ramis varie distribuuntur: illæ nunquam florent, hæc contra: illæ semper habent folia, hæc nulla, sed tantum flores; nimirum Decembri & Januario; post flores demum erumpunt folia, floribus decidentibus. Vtrarumque folia sunt similia subrotunda seu potius cordis sublatioris figura, inferius tomentosa, superius glabra & dilutiora, tria semper sibi apposita more phascolorum, in pediculo semipedem circiter longo; & talium pediculorum tres, quatuor, quinque sibi appositi sunt, in frondis modum, totaque arbor frondosa est, foliaque & flores multos in frondes congestos habet. Flos magnitudine Iridis florem ferme æquat unico constans folio crenato sursum erecto, ad cujus latus interius, cum adjacente tunica, è qua prorumpit, dulcis liquor continetur, ut in flore Paco, formicis gratissimus: & ex eadem multa habet stamina carinæ in modum ad latus sensim prodeuntia; coloris insignis miniati, sine odore tamen: stamina vergunt ad brunnum. Arbores florentes longe conspici possunt instar panni miniati expansi. Floribus cito & copiose decidentibus, sequuntur

quantur fructus, videlicet copiosæ siliquæ, ubi maturuerunt fuscæ: quædam unum, quædam tres, quædam quinque digitos longæ, digitum crassæ, teretes & in tot ventres elatæ & loculamenta divisæ, quot continent phascolos: quorum quilibet magnitudinem habet nuclei avellanæ aut fabæ vulgaris; in totum est miniati coloris, & prope hilum qui fuscescit, parvam habet maculam nigram: interius autem ex albo flavescit. Nullus ejus usus apud incolas. An Coral arbor? Vide Car. Clusium in Appendice ad Histor. Rar. Plantarum.

CAP. XIV.

*Cabui Iba. Pacoeira. Banana. Juaja guacaiba
sive Coqueiro.*

CABUI IBA Brasiliensibus, *Pao amorello* Lusitanis: Arbor magna & alta, ramos & folia disposita habens pene ut *Visquiero*, sed minora, & Tamarindiferæ arbori similia.

Nihil præterea de hac arbore ab Auctore observatum inveni.

PACOEIRA Lusitanis, non est naturalis Brasiliæ: in Congo vocatur arbor *Quibuaquitiba* & fructus *Quitiba*, Brasiliensibus *Pacobete*, Lusitanis *Pacoba*. Ex radice propagatur hoc modo: Primo erumpunt folia duo aut tria in fistulam convoluta, paulo post secundo se produnt ad quodlibet latus unum, in medio est fistula foliacea, & sic sensim planta trium aut quatuor mensium spacio, in quinque, sex, septem pedum altitudinem adolescit, caudice tibiam humanam crasso aut paulo crassiori, spongioso, foliis convolutis similis, & uno ictu facile discindi potest. Superius

octo, novem, etiam duodecim folia expandit elegantia; quodlibet quatuor, quinque, interdum & octo pedes longum; quatuordecim aut quindecim digitos latum. In utraque extremitate paulo angustius, nervo secundum longitudinem digitum humanum crasso, qui etiam sex aut septem digitos crassius, per sex aut septem digitorum longitudinem se exserens è folio, pediculus folii vice fungitur. Nervus hic in superiori superficie tanquam canalis excavatur & transversim lineæ subtiles à nervo ad latera extenduntur. Suntque folia eleganter viridia, ad tactum lævia & solida instar chartæ membranaceæ, eodemque modo crepitant: Ideo non diu integra manent, sed à vento agitata dilacerantur transversim secundum ductum striarum, & strepitum excitant commota. Ex summitate caudicis hujus spongiosi, seu è medio foliorum prodit ramus seu brachium. Ramus hic primo quasi semipedem longus, tener & pollicem humanum crassus, in extremitate sua continet corpus turbinatæ figuræ, magnitudine strobili majoris circiter quinque digi-

ros longum, constans è foliis latis, ellypticæ figuræ, brunni coloris obscuri, striatis, quibus quasi pulvis cinereus aspersus: hæc complicata invicem constituunt illud corpus turbinatum: singulis autem diebus, unum, duo aut tria folia se pandunt, sursum versus se convolvendo, nam turbinatum corpus dependet. Subter foliis his expansis apparent sex, septem aut octo flores, ordine juxta se positi, ex albo flavescentes, quilibet duos circiter digitos longus, scapus autem similis parvæ scaphæ, cujus pars qua insidet exortui suo, sit prora, altera extremitas puppis, ex qua prominent quinque foliola angusta, figuram habentia illius instrumenti quo nautæ utuntur in humectandis velis: eminent autem è puppi floris digiti longitudine, ex albo flavescentia, & in ambitu lateritio colore simbrata: in medio porro eorum stamen luteum crassiusculum insidet, figura baculi cum nodo in extremitate, quali incedunt nigræ. Dimidia autem parte scapha tegmine subtenditur à prora incipiendo, ut in scaphis nostris luforii: sub hoc tegmine intus in scapha manna seu lentus humor continetur, ad tactum frigidus, saporis mellei, consistentia & colore similis albumini ovi recentis; in hoc humore ortum sumunt quinque illa foliola cum stamine: delectantur formicæ admodum isto nectare. Flores hos sequuntur fructus ordine & arcte juxta se positi, quilibet brevi pediculo nitens, & ostentans primo in umbelico suo florem, qui postea decidit: fructus autem indies augentur. Continentur plerumque in uno ramo, decem, duodecim, quatuordecim aut sedecim numero, ut ita una planta proferat septuaginta aut octuaginta, quos virides sinunt donec flavescere incipiant. Fructus autem justam magnitudinem nactus magnitudinem habet cucumeris nostratis oblongus & trilaterus quasi, corio crassiori tectus, quod facillime in tres partes digitis se dividi & detrahi finit. Pulpa mollis est instar butyri, medullam quasi cucumeris per medium secundum longitudinem habens: boni est saporis & frequentissime comeditur vel solus vel cum farina Mandiocæ, vel coctus & frixus in oleo aut butyro. Ramus autem ille fructibus onustus interea dum illi maturescunt augetur, & ad duorum pedum aut majorem longitudinem excrescit, floresque semper protrudit ex corpore illo foliaceo, sed qui decidunt sine spe fructus, nam una planta non facit plus fructuum quam nutrire & ad augmentum perducere potest. Maturis porro fructibus ramus cum illis abscinditur, ut & tota planta: nam una planta unum tantum vivit annum & semel tantum facit fructum; sapissime quoque accidit ut antequam fructus maturi sint planta cadat & pereat ni fulcris sustentetur: sive autem cadat sive præcidatur perinde est; nam antequam senescat planta filius unus aut alter ex radice natus est & adstat parenti, morientique succedit & sic in infinitum propagatio hujus plantæ succedit: ideo maximi horti aluntur his plantis pleni: nam semel facta plantatione ulterius non opus est labore. Toto anno fructus habetur venalis.

ANNO TATIO. Iconem fructus dedimus in descriptione Americæ lib. xv. quam hic repetendam non duximus.

BANANA, Brasiliensibus *Pacobucu*, Congensibus *Quibuca quiancacala* & fructus *Tincondo quiancacala*. Tota planta ut *Pacoeira*, at turbinatum illud floriferum corpus paulo minus est, & flores parum differunt: sunt enim duos circiter digitos longi ex albo lutei coloris, & dulcis odoris: estque floris scapus non instar scaphæ, sed rectus, attamen cavus, representans canoam Brasiliensium; sex foliola angusta prominent è puppi, figuræ ut in præcedenti, & ejusdem coloris, sed stamen in medio deest: medietas anterior canoæ etiam tegitur cavo tegmine albo-flavescente. Eodem autem modo ut in *Pacoeira* (nimirum octo, novem aut decem digitos) plerumque autem non ita crassi; & sunt curvi sive lunati; & substantia sicciores quoque & ita meliores ad coquendum aut frixandum.

INAIA GVACVIBA cujus fructus *Inajaguacu* Brasiliensibus: In Congo vocatur *Ejaquiambutu* & fructus *Quiti inga quiambutu*: Palma nucifera, Lusitanis Coquiero, & fructus illius *Coco*: qui tribus suis foraminulis larvam representat. Arbor caudice raro recto, sed plerumque incurvato, quatuor, quinque, sex aut etiam septem pedes crasso, triginta, quadraginta & interdum quinquaginta pedes alto. Cortex cinereus instar juglandis & quasi vibicibus hinc inde transversim per ambitum notatus. Lignum ejus nullius usus, constat enim ex meris filamentis & est dulce quasi lacteo succo turgens, unde arbore cæsa à formicis expetitur. Caret ramis. In summitate quindecim, octodecim, viginti aut plura habet folia magna, alata, in orbem dispersa, partim surrecta, partim protensa, partim dependentia, grati aspectus. In exordio suo hæc folia alata textura quadam vestita sunt naturali, obscure grysci coloris, quasi crudum textum cannabinum esset, & successu temporis hæc textura se solvit subsequente altera & à vento circumagitur. Quodlibet folium alatum longum est circiter sedecim pedes Rhinlandicos, ac in exortu pedem circiter crassum, dissectum in alas ordine juxta se positas & oppositas: quodlibet tale folium circiter tres pedes longum & longius, duos digitos latum & versus extremitatem, angustius, acuminatum, habens in medio secundum longitudinem nervum ossium flavescentem, ac transversim ordine subtilissimas strias virides (ut & ipsum est) ac to-

tum

tum carinatum, cavitate sursum versa: substantia instar folii gladioli, late viride ac splendens. Inter folia alata ex summitate arboris oritur siliqua sive vagina duos & semis circiter pedes longa, crassa in medio novem aut decem digitos, fastigiata, viridis, striata, quæ successu temporis fuscescit ac sponte rumpitur. Antequam autem rumpatur, eleganter intus compositus reperitur caulis, pedem longus, tres aut quatuor digitos crassus in plures ramos pedales aut sesquipedales distinctus, qui rami ita apte à natura in theca complicati magnam spicam repræsentant. Rami hi onusti sunt ubique triangularibus corpusculis magnitudine amygdalarum, albis, quæ rudimenta sunt florum & hinc nucum: nam rupta vagina rami hi se explicant instar arbusculæ & flosculos exhibent luteos. Hinc succrescunt fructus, quilibet insistentis suo brevi pediculo, pennam anserinam crasso, & cupulæ squamis constanti ex ruffo flavescentibus. Nux minor est viridis, maturescens fit pallide flava, sed plane matura lignei est coloris, figuræ oblongæ seu ovalis & quasi triangularis: longa plerumque decem, duodecim, aut quatuordecim digitos, in ambitu crassa duos & amplius pedes. Constat fructus totus primum exteriori tegumento, secundo cortice, tertio nucleo & quarto aqua. Exterior tegumentum, externe glabrum, in totum constat è filamentis crassiusculis, longis, coloris rufescentis instar lini, referens stuppam cannabinam crassam ac crudam; estque in illa parte qua nux pediculo adhæret supra duos digitos crassum, in reliquis lateribus circiter unum. Cortex est crassus instar cranii humani, & ea extremitate qua adhæret ramo, tria habet formina, nucleum cerasi capientia. In cavitate huius corticis seu in ambitu ejus interiori adhæret nucleus, qui & ipse sua cuticula vestitur in sua convexitate (inter corticem & se) ruffi coloris, ad visum ut nux muscata. Nucleus, nuce matura, crassus est duas tertias partes digiti, albissimus, lacteo succo turgens, saporis instar optimarum avellanarum. Sufficit unius nucis nucleus ad tres saturandos, denique in illa cavitate nuclei continetur aqua, paucâ quidem quando plene maturuit nux & nucleus suam perfectionem adeptus est, nec ad potandum grata: sed quando mediæ ætatis nux est, nimirum quando tegumentum flavescere incipit, cavitas illa est plena aqua suavissima (continet enim pintam Hollandicam aut amplius) pro magnitudine. Aqua hæc tum gratissima est ad potandum, dulcis, frigida ac clara. At hinc quum aqua abundat, nucleus adhuc mollis nec ita gratus est. Ergo pro aqua haurienda eliguntur mediæ maturitatis, pro nucleo edendo plane maturæ: nam aqua hæc in nutrimentum nuclei cedit. Ex nucleo maturo exprimitur lac, cui incoquitur oryza propulmento.

Hæc arbor in summitate sua medullam albissimam continet quasi bulbosam, nam in partes facile separari potest instar allii aut ceparum. Hæc vocatur Latine palma & ea ablata arbor moritur, unde proverbium palmam referre. Medulla ea est albissima; punctulis quasi poris dotata, succulenta, dulcis saporis, melioris utique quam optimarum nucum; comeditur cruda vel per se sola, vel cum oleo & aceto, atque etiam coquitur. Arbor toto anno simul flores, fructus immaturos & maturos continet. Amat autem loca maritima & arenosa prope sepes & macerias: in mediterraneis non aut raro admodum reperitur, aut si plantetur ibi infructifera est, nec justam magnitudinem nanciscitur.

Nunc etiam dicam quomodo plantetur & transplantetur, omnia ex propria mea observatione; nihil enim unquam scribam, quod non ipsemet viderim & expertus sim. Fructus integer seu nux cum tegumento suo terræ leviter supposita seu tantum super terram projecta, septem mensium spacio progerminat: ex germine planta transplantata post annum, demum post septem annos primitias dat fructuum. Modus progerminationis hic est: Nuce tota cum tegumento terræ commissa, ex foraminibus illis progerminat filamentosum germen, ortum ducens ex aqua illa quæ in nuce continetur: antea autem aqua illa in spongiosam, albissimamque substantiam fuit congelata & in figuram nucis formata ut germen inde prodiret. Germen quando prodiit textura illa cannabina statim cinctum est & habet tria vel quatuor folia arcte sibi adhuc applicata sine caudice. Nam etsi proveniret ad sex, octo, vel decem pedum altitudinem adhuc nihil sunt nisi folia atque caudices. Et quodlibet folium junioris arbusculæ integrum est non sectum in alas ut in veteribus, sed plicatum ut pallia mulierum in Germania. Successu autem temporis sponte finditur & fiunt alata, & tunc arbor caudicem sensim acquirit sub tunica illa texta qua inferius cingitur. Germen porro, de quo ante, cum emerfit è nuce, tunc statim per totum crassius tegumentum spargit radices filamentosas, flavas, quæ hinc inde perforant illud tegumentum & prodeunt foras (nimirum pedalis aut majoris longitudinis ac lumbricorum crassitudine) ac in terram se ingerunt: successu temporis tota nux putredine absumitur. Sin quæras unde nutrimentum habeat planta priusquam radices in terra firmentur quod non statim fit, dicam: Supra innui ex spongiosa illa substantia prodire germen, ex hac & simul nucleo qui adhæret suo cortici nutritur arbuscula, nam quo citius eximas aliquam arbusculam priusquam radices egit in terram, eo plus nuclei invenies & contra. Tenaciter spongia adhæret per fibras fundo arbusculæ, ita ut ex nuce eximi possit nucleo appendente. Iunio-

res fœtus transplantantur aut non : si transplantare animus , id fiat anno ætatis primo aut secundo , & quidem mense Iunio vel Iulio. Possunt & majores transferri quatuor aut quinque annorum , sed major pars moritur. Vidi tamen grandes viginti quatuor aut plurium annorum transferri feliciter anno 1640. Mauritiæ , adhibita multitudine hominum circiter trecentorum. E cortice nûcis egregia fiunt pocula.

ANNOTATIO. De eadem arbore ita Fr. Ximenes. De Palmis quæ ferunt cocos , Mexicanis *Coyolli* , est arbor haud admodum crassa , verum alta , cujus rami (quos proprie vocamus palmas) è fastigio trunci eminent , quinque aut sex numero erecti ad modum palmarum Hispaniæ & ab omni parte clare virentes : truncum habet rectum & cinerei coloris , in circuitu à radice usque ad fastigium , minutis veluti gradibus cinctum , quorum ope indigenæ facillime ad summitatem arboris enituntur. truncus est valde spongiosus : amat autem loca maritima , uti apparet in Insulis Philippinis , Porturico ; præsertim ad oram Coliniæ & Zacatulæ. Flos illius castaneæ flori similis : fructus integer æquat molem capitis humani , estque oblongior & triangularis , & læte virens antequam decerpatur. Nux ipsa feritur & facile pullulat , transpositaque adolescit & brevi edit fructus , præsertim si cinere aut fimo bovino stercoretur & diligenter rigetur : radices agit neque profunde neque moli suæ æquales : truncus quoque secundum radices crassior , quo altius ascendit eo tenuior evadit ; materies illius ad multa utilis. In Insulis Philippinis non modo è materie illius faciunt naves , sed & funibus & velis , aliisque nauticis instrumentis easdem instruunt ex eadem arbore ; & quod maxime mirum variis quoque mercibus onerant ex illa natis ; oleo , vino , aceto , saccharo , fructu & similibus. Etenim vulnerando teneros ramos inferiori parte , eliciunt liquorem quendam , qui vini loco usurpatur : hic primo die suavis & gustui gratus , sequentibus fit insipidior & denique plane inutilis , semper autem est ingrati odoris ; & si crebro sumatur generat crassos humores , flatus & cruditates , licet moderate calefaciat & humectet , sitque blandius nostro vino & minus tentet cerebrum , nisi alia (ut vulgo solet) addantur. Porro Phriscis prodesse ferunt & qui renum affectibus laborant , ira ut vix ullos in Philippinis Insulis reperiri dicant qui illis morbis tententur , quia illius potu partes illæ mundentur & arenulæ expellantur : verum summo opere nocet illis qui hydrope aut lienis obstructione laborant. Vinosus hic liquor soli expositus aut alibi servatus per octiduum fit præstantissimum acetum , quod minus siccatur quam nostrum , sed igni admotum perdit suum vigorem , ideoque cum in cibis usurpant , tum demum admisceant cum edulia deferbuerunt. Durat quidem longo tempore , verum si pauxillum aquæ admisceas statim corrumpitur. Ex eodem vino cocto & spissato fit mel & saccharum , quod temperatura est calidum , humidumque & grati saporis : conservatur longo tempore : lenit pectus & est utile adversus rheumatismos : corroborat ventriculum & cerebrum : juvat concoctionem ; denique ore sumtum nihil differt colore & sapore à nostro saccharo candido : Nux ipsa recens ac tenera sapore refert carduum , verum est dulcior & minus adstringens ; sistit alvum , tollit cruditates & refocillat ventriculum. Putamen quod sequitur & proprie vocatur *Coco* est nigri coloris & durum ; ex eo bibere salubre judicatur , & sine dubio corroborat nervos & sanat paralyfin. Hoc putamine concluditur medulla candicans , grati saporis & amygdalarum dulcium æmula : ex hac contusa exprimitur lacteus humor absque ignis ope , qui utilissimus est ad necandos lumbricos intestinorum , si quantitate octo unciarum cum pauxillo salis mane sumatur à jejunis , præsertim pueris & adolescentibus. Ex rasura ejusdem medullæ cocta in aqua & bene agitata emergit oleum quoddam , quod recens commode cibis miscetur & magni usus est in medicina , temperie calidum & humidum. Haustum sex aut octo unciarum quantitate purgat leniter ventriculum , & evacuat humores melancholicos & pituitosos ; licet dicant medullam illam per se alvum astringere : verum ad purgandum utendum est oleo recens expresso : mitigat præterea quosvis dolores è causa frigida natos : estque admirabile remedium in vulneribus curandis , sistit enim sanguinem , mundat saniem & consolidat illa : illitum lenit pectus & potum purgat illud , editque alios innumeros effectus quos recensere longum esset : imprimis autem utilissimum ad nervos relaxandos & pertinaces dolores podagricos. Non autem tantum oleum , sed quæ medulla continetur aqua instar lactis candida , ad plurima valet : sanat febres , sedat sitim , temperat æstum , mundat & sanat oculos & consumit superfluum carnem quæ illos solet fœdare , conciliat elegantem colorem vultui feminarum ; refrigerat atque humectat : purgat sanguinem , ventriculum & ureteres , mitigat dolores & est gratissimi saporis , præsertim febricitantibus , qui licet sudent magna copia possunt sumere sine noxa , modo sint jejuni : nutrit egregie & est admirabile remedium adversus febres biliosas : & licet credatur flatus generare , tamen sumere licet diebus purgationum ; verum quibus alvus admodum laxa sibi ab eo potu caveant necesse est. Stolones quoque sive gemmæ suaves sunt quemadmodum palmiti Africæ aut Algarviæ , verum amputari vix possunt sine egregio arboris detrimento. Ne folia quidem inutilia sunt , nam vinum hujus arboris per illa

per illa colatur & præstant vicem cribrorum: ex iisdem galeri, stercæ & plura alia texuntur. Persuasit mihi religiosus nostri ordinis, qui multos annos in Philippiis habitaverat; in nonnullis cocis atque ipsa medulla & lacteo succo reperiri lapillos candidissimos, ovali forma, sed una parte nonnihil depressos, qui singulare remedium sint adversus Nephritidem & gestari affectum illum & dolores arceant: Religiosus autem ille unum brachio alligatum circumferbat. Hactenus Fr. Ximenes.

Multi præterea scripserunt de hac Nuce, ut vocant, Indica, imprimis autem Monardes prolixè lib. I. Histor. Aromaticum cap. xxvi. Addidit & Car. Clusius insignes notas, & Icones arboris & fructuum, quas operæpretium erit videre. Legendi & alii Auctores.

Hoc tantum addo vidisse me plures ejusmodi lapillos, qui in Cocis ferebantur generati, qui omnes erant forma ovali, inferiori parte compressi, figura & colore, nisi quod parum splendent, unionibus scoticis haud absimiles, & diversæ molis, & habeo unum satis grandem, quem curiose servo, qui non multum abest à rotundo.

ANNOTATIO. Non abs re puto futurum, si hic adjungam tres descriptiones arborum, quas ab Emanuele de Moraes aliquando accepi.

IBIRA OBI Brasiliensibus, Arbor est inter Brasilianas procerrima, cujus materies est durissima & intus rubicunda, nulli pene putredini obnoxia, nullum fert fructum, nascitur in vastissimis silvis & saltibus; Lusitani vocant *Pao ferro*, cum ob magnum pondus, quo statim instar ferri mergitur, tum ob fortitudinem qua maxime ad ferrum accedit.

IBACAMVCI Arbor Silvis Parataningæ perfamiliaris, fert fructum fere similem Limoni, pellicula tenui, succo multo, acri tamen instar labruscæ, intus exigua & pauca grana continentem, dentibus noxium. Arbor est à paucis visa & à paucissimis nisi per fructum cognita; vidi tamen ego multoties ob curiositatem, nihil habet commune cum Mamoeira, sed penitus differunt.

IABVTICABA est arbor recta atque procera, vastissimis ornata ramis: fert ab ima radice usque ad ultimum ramorum apicem fructus in tanta abundantia & ita inter se junctos, ut corticem vix possis aspicere: est autem fructus rotundus colore nigro, magnitudine parvi limonis, succo dulci instar uvæ bene maturæ; qualitatis temperatæ atque salubris, febricitantibus jucundissimus. Frequentissima est in præfectura S. Vincentii, præsertim in Silvis vastis Parataningæ & in mediterraneis præfecturæ Fluvii Ianuarii.

Hactenus Historia Plantarum.

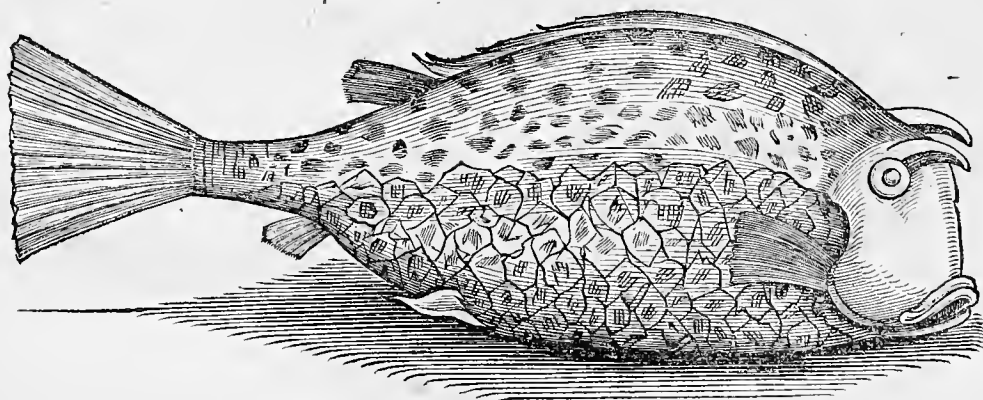
GEORGI MARCGRAVI
RERVM NATVRALIVM
HISTORIÆ

LIBER QVARTVS.
Qui agit de Piscibus Brasiliæ.

CAPVT PRIMVM.

Guamajacû apé species utraque. Guacucujã.

GVAMAIACV APE Brasiliensibus: Piscis triangularis; duplex est, unus cornutus, alter sine cornibus. Cornutus ab ore ad initium caudæ septem digitos est longus, (interdum & longior) à ventre ad dorsum summitatem tres digitos latus seu altus: venter vix duos digitos latitudine complet: cauda unum digitum lata, desinens in pinnam duos digitos longam & totidem latam. Os ipsi parvulum & pisi tantum capax: habens in superiori mandibula duodecim denticulos angustos, acutos, in inferiori quinque. Caput ab ore ad cornua usque in gibbum assurgit, convexitate sesquidigiti; dorsum au-

tem ad eundem modum in gibbum arcuatur: & unicam tantum habet pinnam in postica parte versus caudam, & quidem exilem. Oculos habet satis amplos, diametro trientis, superne in capite in fronte positos prope cornua, ab ore circiter sesquidigiti intervallo: & ante singulos oculos foraminulum unum. Pinnas in universum obtinet quinque, unam in extremo dorso, ut jam dixi, & in quolibet latere unam, longe infra oculos versus posticam corporis partem paulum vergentes, unum digitum longas; & prope utramque rimam, unam plus semidigito longam, branchiarum loco: unam denique pinnam inferius in ventris extremitate prope exortum caudæ, unum pene digitum longam, dimidium latam: quinta facit caudam. Cornua duo directe ante se protensa in fronte gerit prope oculos, magnitudine calcaris galli galinacei; duo itidem æqualis magnitudinis in infimo ventre versus quartam pinnam. Caret squamis, sed tegitur densa cute, in ventre quidem alba, reliquo autem corpore fusca, atque in ventre & lateribus usque ad altitudinem oculorum figuris trigonis, tetragonis, pentagonis, hexagonisque mire distincta & notata. Vbiq̃ue autem (excepto infimo ventre) eadem cutis variis maculis nigricantibus est insignita.

Guamaiacu ape sine cornibus in fronte, paulo minor est antecedente, sed latiore ventre & cauda paulo longiore; & est per totum corpus sexangularibus figuris insignitus, cum innumeris

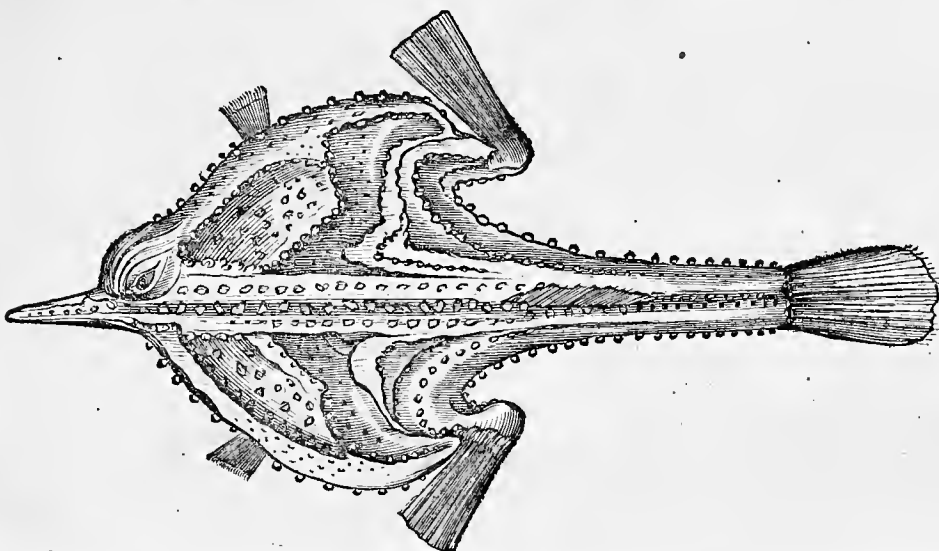
meris tuberculis minimis. Color ventris subflavus, reliquo corpore ex flavo cinereus & subfuscus. Non longe ab Insula Margarita captus à nautis nostris piscis ingens, quem vocant **Jacob Evertzen** in cujus ventriculo Guamajacu adhuc integer fuit inventus. Piscis autem illius caro cocta & à viginti hominibus comesta fuit, qui omnes statim post manducationem male se habuerunt, & vix post multos dies sumtis alexipharmacis convalescerunt: aestima hinc malignam qualitatem guamajacu piscis.

Alium talem accepi, cujus longitudo erat pedalis, altitudo quatuor digitorum, cujus totum corpus tectum erat testa meris figuris sexangularibus constante, fragili in recenti pisce, & quæ pisce Soli exposito in hexagona corpora dissolvebatur. Os angustum, denticuli oblongi latrescentes, inferius quinque, superius undecim. Oculi ampli, rotundi, magnitudine grossi mihici, pupilla crystallina, cætera coloris umbræ cum argenteo mixti. Cauda duos & semis digitos longa, teres extra testam prodiens, molli cute vestita, habens pinnam duos digitos longam & toridem latam, quasi quadratam, sed in lateribus lunatam. Pinnæ ut in aliis hujus speciei. Totus erat coloris albicantis cum gryseo mixti. Quodlibet latus versus posteriora desinebat in pinnam.

Caret fere carne ac cavus est, solam spinam secundum longitudinem habens, cui per membranas intestina adhærent. In ventriculo multum inveni arenæ.

ANNO TATIO. Agit de hoc pisce Aldrovandus lib. de piscibus 1 v. cap. ult. & dat duas illius Icones. Observavi autem (nam multi ejusmodi pisces siccati, utriusque speciei, ad nos è Brasilia & America afferuntur) figuras quibus cutis insignitur plurimum inter se differre, & in quibusdam se habere instar tessulari pavimenti.

GVACVCVIA Brasiliensibus: Monoceros piscis: Vespertilio Aquaticus posset appellari. Corporis figura antèrius est instar vomeris: corpus octo digitos longum, quinque latum in

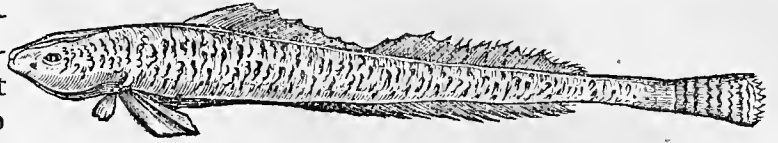

medio, ubi latissimum: medietas autem corporis posterior rotunda est & versus caudæ pinnam fastigiatur in conum: medietas autem anterior vomeris seu lati cordis figurâ obtinet. Piscis autem non crassus, sed latus; caput vix prominet seorsum à corpore, estque illi inter oculos supra os cornu im-

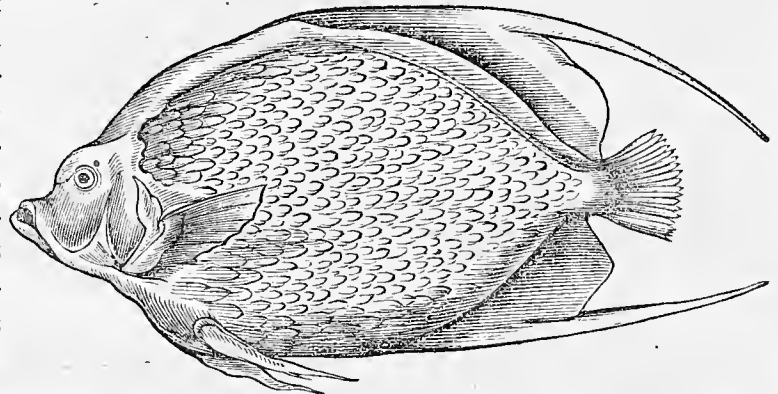
positum, durum, duos pene digitos longum, conicum. Oculos habet nummi mihici magnitudine, pupilla crystallina lenticulari, reliqua pars variegata maculis & lineis flavis albisque. Oris hiatus castaneam potest capere, ipsum edentulum est. Supra os carnea prominentia est instar tonsillæ humanæ fere. In utroque latere in medio piscis, brachium eminet, quatuor digitos longum, una junctura constans; inferior medietas brachii duos digitos longa, plus uno lata, exterior pinna duos digitos longa est, unum lata in infimo ventre inter brachia duas habet pinnas sesquidigitum longas, quæ quasi pedes sunt. Cauda constat pinna duos digitos longa, sesquidigitum lata, ac fere quadrata. In inferiori corpore, sesquidigiti interstitio à cauda etiam pinnulam habet parvam & talem etiam in dorso, trium digitorum intervallo à cauda. Cute tegitur, non squamis, quæ superius fusca est, multis tuberculis duris, per dorsum insignita versus anticam partem, & utrumque latus. In utroque autem latere undecim nigras habet maculas lentis magnitudine & figurâ, binas ac binas juxta se positas. Prope insertionem utriusque branchii etiam multas ejusmodi maculas nigras habet & ibidem in quolibet latere foramen parvum in corpus. In summa, in lateribus, circa oculos, in extremis branchiis, mire variegatur punctulis albis, nigris, lineisque itidem albis & nigris, ut vix exprimi possit à pictore. In toto autem inferiori corpore egregii miniati est coloris, atque ibi cutis æqualis, verum ad tactum paulum hispida.

Tajassica. Paru. Piraacangata. Acarauna. Guaperva. Piranema. Acarapucu.

TAJASSICA Brasiliensibus. Piscis octo aut novem digitos longus, corpore obtrecte & pyramidali, extenuatur enim versus caudam. Caput est illi grossiusculum & compressum: oculi eminentes & nigri, circello aureo: os edentulum. Sex habet pinna; nimirum sub qualibet branchia unam oblongam, sub his in medio inferius unam brevior: unam in medio dorso aliam longiorem versus postremam dorso partem, & è regione hujus unam in infimo corpore: septima est cauda, oblonga & in exitu rotundata. Tegitur squamulis parvis, coloris hyalini pallidi, maculis variis fuscis vermiculatis variegatus per totum, exceptis pinnis postbranchialibus & infimo ventre, quæ ex pallido subflavescent. Cauda est undata fusco. Latet in arena absconditus, ideoque capitur pedibus, eos ponendo super arenam ubi latet. Coctus atque assus bene sapit & convenit cum Hollandorum ~~post~~ / est enim carne albissima & friabili.

PARV Brasiliensibus: Piscis est latus & subrotundus, verum haud crassus, novem aut decem digitos longus ab ore ad pinnam caudæ quæ duos & semis digitos longa ac totidem lata: latitudo piscis septem digitorum. Pinna obtinet sex: duas magnas ac latas duos circiter digitos; unam in dorso, alteram in ventre, quæ utrobique ad caudam extenduntur; habetque quævis pinna in fine prominentiam instar funiculi, ea videlicet quæ in dorso quinque digitos, quæ in ventre tres digitos longam. Post branchias in quolibet latere etiam pinna est duos digitos longa, unum lata, & duas in inferiori ventre sub his, duos digitos longas, angustissimas. Capite est parvo, ore elato, angusto, minutissimis dentibus albi coloris: oculis conspicuis, flavo circulo circumdatis. Totum corpus vestitur squamis mediocribus, quarum dimidius numerus niger est, dimidius autem flavescit, ita ut lunulas flavas in nigricante corpore gestare videatur. Circa branchias flavedo est & in initio pinnarum, post aures macula flava in qualibet.

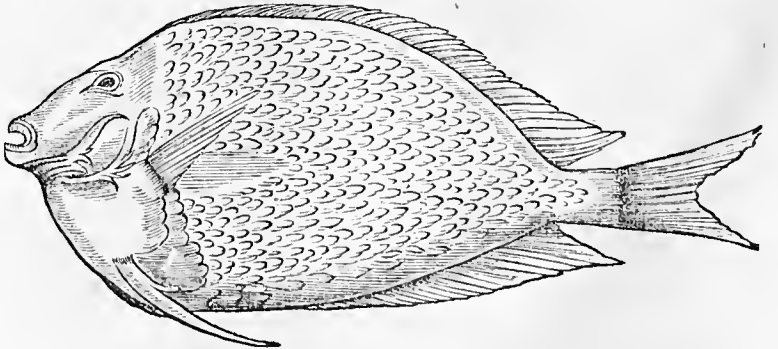

Piscis est edulis.

PIRA ACANGATA Brasiliensibus, id est, piscis duro capite: Percæ mediæ seu **harders** magnitudine, septem aut octo digitos longus, ore haud amplo, oculis nigris, circello nigricante aureo & ruffo colore mixto. Pinnae habet sex & septimam pro cauda: duas postbranchiales, duas in infimo ventre junctas, unam versus posteriora in ventre, & unam per totius dorso longitudinem usque ad caudam extensam & erectam, firmis spinis suffultam quam in vaginam recondere potest. Pinna caudæ furcata. Tegitur squamulis argenteis, aureo & igneo colore transplendente, præsertim in dorso: in ventre in argenteo thalassinus color transluet. Pinna dorso argentea transplendens & maculis fuscis insignita. Pinnae laterales albæ, quæ in ventre cærulescunt. Caudæ quoque pinna in extremitate cærulescit. Est edulis.

ACARAVNA Brasiliensibus.

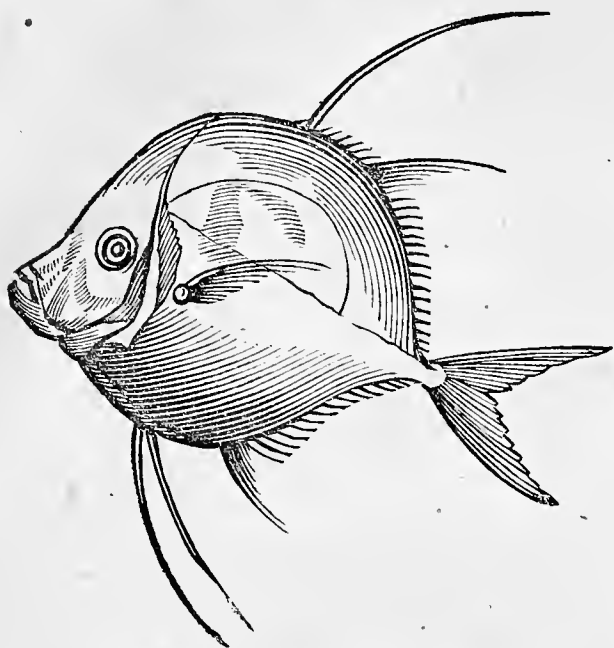
Piscis magnitudine exæquat Paru, sed non est ita latus, & squamulas habet nigricantis coloris. Cauda est bifida, pinna tres digitos longa, duos lata. Pone utramque branchiam etiam pinnam habet, inferius in antica parte duas angustas. Per totum dorsum & per ventrem etiam pinnam utrobique extensam, acutam, continuam, in postica parte corporis circiter unum digitum latam.

Os par-

Os parvum, angustum, denticulis minutissimis. Oculi haud magni. In utroque latere prope caudam acutissimum habet aculeum; quos in latera potest recondere & evaginare & alios pisces ledere: quilibet aculeus fere digitum longus osse piscino constans.

Piscis est edulis.

GVAPERUA Brasiliensibus. Piscis corpore lato & compresso, quatuor digitos longo, tres lato, ubi latissimus. Ore parvulo, denticulis minimis. Pinnas habet sex: postquamlibet branchiam unam, parallelogrammi figura: in infimo ventre duas oblongas: in dorso & inferiore ventre extremo longam ac latam, quæ in acumen desinunt, subulæ figura. Cauda quadrata seu potius parallelogramma, unum digitum longa, duas tertias digiti lata. Tegitur squamulis coloris nigri, splendentis instar bombycini, quarum oræ (non omnium sed quarundam) fimbrias flavas habent instar semilunularum. Pinnæ sunt nigræ. Circa os linea crassa purpurei est coloris, & illi perpendiculariter altera supposita. Corpus tres lineæ latæ ambiunt, quarum duæ per latus & posticas pinnas extenduntur. Caudam

etiam talis fecat linea & ejusdem coloris; una pro fimbria ipsi est oculorum pupillanigra, circulo aureo.

PIRANEMA Brasiliensibus: piscis mediocris carpionis seu percæ magnitudine; novem, decem aut undecim digitos longus; latus, ubi maxime, tres digitos aut paulo amplius. Os habet amplum, subrotundum, edentulum quidem, sed acutissimis prominentiis asperum: oculos magnos instar solidi Hollandici, pupilla crySTALLINA, circulo albo splendente, qui superius ad dimidiam partem coloris est miniati. Branchias habet admodum amplas. Pone has in quolibet latere pinnae digitum quidem longæ sed haud latæ, & subter has in ventre duæ sibi propinquæ duos digitos longæ & sesquidigitum latæ, triangulares, spinis suffultæ. A ventris medietate ad caudæ exortum usque pinna protenditur tres & semis digitum longa, unum lata, itidem spinis intertexta, quam abscondere fere potest in rima ad hoc comparata: per universum dorsum ab occipitis fine ad exordium caudæ pinna extenditur quinque digitos longa, paulo plus digitum lata, tenui membrana constans, duabus & viginti spinis intertexta, quam erigere atque deprimere & fere abscondere potest in rima. Cauda quæ à corpore protenditur sesquidigitum est longa, unum lata, pinnam habet tres & semis digitos latam, & plus quam sesquidigitum longam. Color totius piscis est argenteus laccatus lacca florentiva. Squamulas habet minutas quasi triangulares: in ventre plus albicat, seu argenteo minus lacca intermixtum cernitur.

Capitur in mari & boni est saporis, edulis.

ACARAPVCV Brasiliensibus; fluviatilis piscis, in sesquipedalem longitudinem excrescit, ubi latissimus quatuor aut quinque digitorum. Os acuminatum circiter duos digitos longum, haud amplum labia abscondere & contrahere potest ut solum hiatus appareat, nullos habet dentes. Oculi magni, pupilla nigra splendente, circulo ex albo & fusco mixto. Pinnas habet septem: unam per dorsum longitudinem ad caudam fere extensam, non latam, quam erigere & spinis sustentare, atque recondere potest: postbranchiales duas, totidem in infimo ventre, unam post anum: Septimam pro cauda, furcatam quatuor aut quinque digitos longam. Torus splendet squamis argenteis minoribus: in dorso tamen aliquid aurei admixtum: & in quolibet latere sex oblongæ maculæ cæruleæ rufescentes, non ita conspicuæ. Pinna dorsum & cauda dilute cinerei sunt coloris, ut & laterales: duæ in infimo ventre flavescunt paulum, ut & ea quæ prope anum. Edulis est.

C A P. III.

Pudianô vermelho. Pudiano verde. Furuncapêba. Jaguaruca.

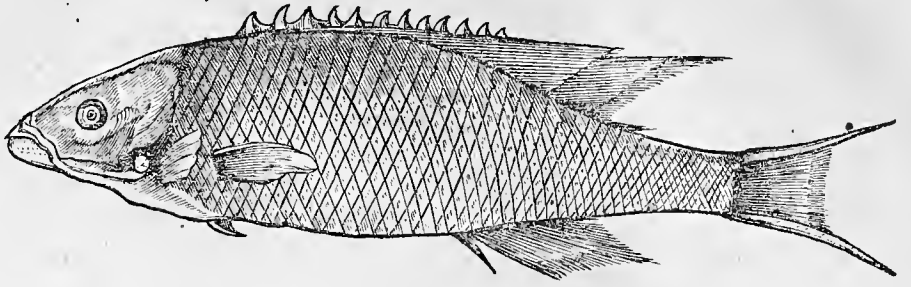
Carauna. Cururuca. Guaibiaya.

PVDIANO vermelho vulgo, sed rectius Bodiano: Brasiliensibus *Aipimixira* & *tetimixira* Piscis mediocris Percæ magnitudine. Latitudo corporis, ubi maxima, duorum digitorum,

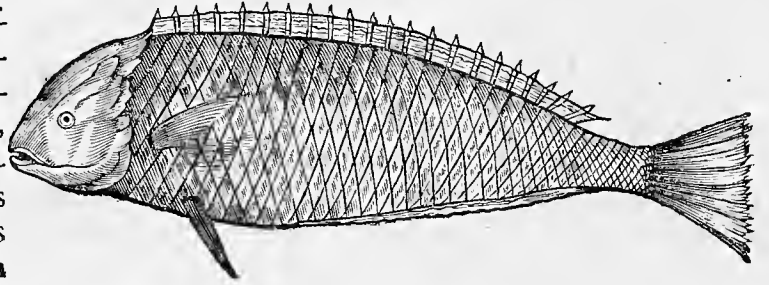
T

prope

prope caudam unius aut paulo plus. Corporis fere æqualis latitudo est. Caput parvum, os acutum, superius in anteriori parte tres denticuli acuti, minimi, inferius item, & versus interiora in utraque mandibula alii minimi denticuli. Oculos habet paululum eminentes, pupilla nigra, exteriori albo, hinc flavo circulo. Pinnas habet septem: nimirum duas plus digito longas, haud latas, post branchias in utroque latere unam: sub his duas junctas in ventre: aliam in ventre versus caudam, duos digitos longam, secundum longitudinem adnatam: unam item talem in dorso, tres & semis digitos longam: & septimam pro cauda, quæ est quadrata, digitum longa & lata. Tegitur piscis squamis subtilibus, ita arcte complicatis, ut ad tactum glaber esse videatur. Color totius corporis flavus cum aureo mixtus. Summitas autem capitis & totum dorsum ad media utrimque latera, & fere usque ad finem dorsalis pinne purpurei est coloris egregii cum lacca mixti: extrema ora pinne majoris in ventre versus caudam etiam purpurascit ut & pinne illi junctæ totaliter: reliquæ pinne flavæ cum aureo colore mixtæ, ut & totum reliquum corpus. Pars ultima pinne majoris in dorso etiam flava ut & cauda. Piscis est edulis.

PVDIANO VERDE Lusitan. Piscis oblongus, nimirum decem digitos ab oris extremo ad caudæ initium; corpus tres digitos latum, circa caudam autem sesqui. Os acuminatum, haud amplum, antè in superiori mandibula habens duos dentes acutos, longos; & seriem

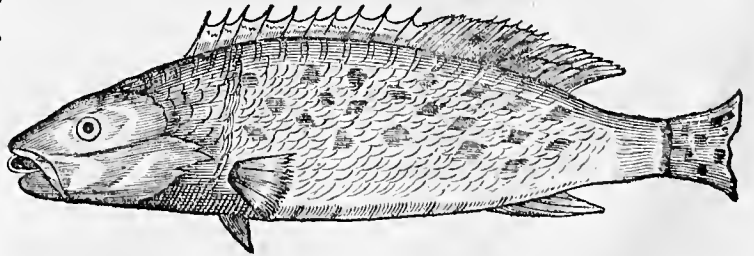

denticulorum minimorum: inferius in anteriore parte quatuor, longos, acutos, & seriem minutorum candidorum. Oculos habet parvos, pupilla nigricante, circello primum aureo, dein exterius albescente. Pinnas obtinet septem, nimirum unam per dorsi longitudinem extensam, sex & semis digitos longam, dimidium latam, quam spinis erigere & sustinere potest: post utramque branchiam unam, duos digitos longam, paulo plus uno latam: sub ventre duas parvas junctas: à medio autem ventre inferiori una tendit pene ad caudæ exortum, quatuor digitos longa, unum fere lata: Septima pinna est cauda, quæ est quadrata aut parallelogrammi figura, sesquidigitum longa, duos lata.

Totus piscis vestitur squamis latis, quæ ita compositæ sunt, ut meri cubi sibi appositi videantur; lutei seu aurei coloris ac per totum ambitum linea seu fimbria elegantissima azuri seu cærulei coloris. Caput superius aureum est cum magna macula coloris ex viridi thalassini, circumdata azureo & azureis flavis subviridibus & albicantibus striis variegatum. Pinne duæ laterales seu postbranchiales & duæ in ventre albicant, in laterali ambitu cærulea lineola præditæ. Pinna dorsalis aurei est coloris & striis undulatis cæruleis secundum longitudinem notata, quæ in ventre major ex ruffo ad brunnum vergit colorem, striis itidem cæruleis secundum longitudinem. Cauda rufescit striata thalassino ac cæruleo secundum longitudinem, in extremitate autem paululum virescit. Piscis insignis coloris & edulis. Capitur in mari.

IVRVVCAPEBA Brasiliensibus:

aut etiam ITAIARA dictus. Piscis longus septem aut octo digitos, duos aut tres latus, ubi latissimus: ore satis patulo, & ex triangulari rotundo, lingua angusta, brevi, denticulis minutissimis: oculis rotundis, pupilla crystallina & circulo rubro. Post branchias in utroque latere habet pinnam sesquidigitum

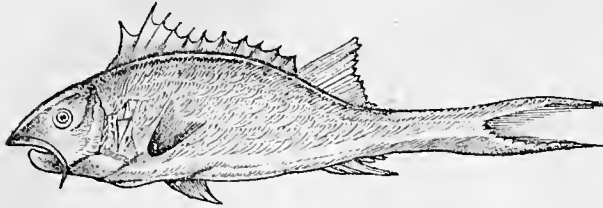

longam, quadratam & exterius circinatam: subter has, duas in inferiori ventre junctas; paulo post occipitium incipit pinna, anteriori medietate spinis suffulta, posteriori mollis, quæ tendit secundum longitudinem dorsi ad caudam usque, & semper fit latior, prope caudam digitum lata. In inferiore corpore versus caudam etiam pinnam habet haud amplam. Cauda

constat

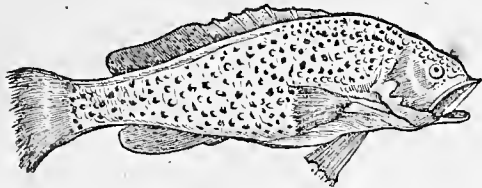
constat pinna sesquidigitum longa, plus uno lata, & quadrata. Squamatus piscis, sed squamis ita complicatis ut laevis esse videatur. Piscis universi color egregie ruber, in ventre autem ex rubro & albo maculatus; in lateribus autem constanter maculas habet puniceas, nigras, varias, majores & minores. Pinnæ omnes sunt rubræ & nigro maculatæ.

Pinguis est piscis & boni saporis, optimus tamen assatus. Capitur in mari inter scopulos. Parieti recens appensus noctu toto corpore clare lucet.

JAGVARACA Brasiliensibus. Piscis mediocris Perce magnitudine, ore acuto, edentulus. Oculos habet magnos, pupilla crystallina nigra, magna & ampla, circulo coloris argentei, & superius maculam sanguineam habente. Pinnas habet in lateribus & infimo ventre similes præcedenti pisci: per dor-

sum vero secundum longitudinem extenditur pinna digitum lata, usque ad unum digitum ab initio caudæ, constans tenui membranula undecim spinis acutissimis suffulta, quam potest elevare & substernere pro libitu: atque non solum componere sed & abscondere in rima cui pinna insidet. Hanc sequitur alia contigua, unum digitum lata, pertingens ad caudæ exortum, duos digitos longa, triangularis & superius desinens in acumen. Caudæ autem pars reliquo corpori subtensa subrotunda est, sesquidigitum longa, continens pinnam furcatam, cujus pars inferior duos digitos longa, superior paulo longior. Ad branchias in utroque latere, in quolibet duos habet aculeos, in quorum medio alii sunt minimi: his branchiis & aculeis ferit & vulnerat: ferit etiam cum pinna dorsali & cum iis quæ sunt in infimo ventre, ad quarum singularum latus aculeus est satis longus, & quidem in pinna prope caudam in infimo ventre spina est unum digitum longa. Totus piscis tectus est squamulis eleganter dispositis; & quælibet squamula in ambitu minutissime est ferrata. Color totius corporis est argenteus, in ventre plane albicat. Caput superius incarnari est coloris, & hispida testa munitum. Pinnæ omnes coloris sunt dilute incarnati: ea autem quæ in dorso spinis suffulta prope spinas auro est umbrata. Caro pinguis & boni saporis, præsertim si piscis assetur. Capitur in mari inter scopulos.

CARAVNA Brasiliensibus: Piscis hic magnitudinem & figuram habet ut *Iruucapaba*, differt tamen capite & colore corporis. Pinnas quoque eodem modo positas habet ut ille. Os autem obtinet lunatum; dentesque habet acutissimos, sed minutos: Branchias amplas, quæ aculeis in postica parte sunt munitæ. Oculi

versus summitatem capitis in lateribus positi non longe ab invicem, haud magni, pupilla ovali nigra, quam ambir circulus ruber. Squamulis in universum vestitur lunatis, coloris miniati per totum, & ubique punctula nigra, magnitudine seminis papaveris insparsa habet, præterquam in ventre.

Capitur in mari inter scopulos: estque edulis, molli admodum carne atque boni saporis.

CVRVVCA Brasiliensibus: Species *Corvina*; piscis fluviatilis, sesquipedem longus, corpore oblongo; ore satis amplo, oculis mediocribus, nigris. Pinnas habet septem: unam per dorsum longitudinem ad caudam fere protensam, quæ divisa est & prior pars latior, tres digitos ferme, & totidem longa, triangularis, spinis suffulta, posterior longior, sed exilior. Cauda fere quadrata. Squamas habet mediocris magnitudinis argenteas, cum aureo & subfusco panco mixtas, præsertim in dorso & lateribus. Pinnæ in dorso & lateribus ac cauda, cineræ: in medio ventre flavescunt & fuscescunt. Edulis est.

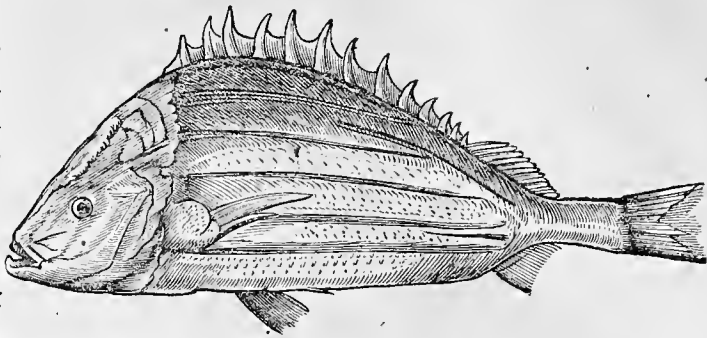
GVAIBIAYA Brasiliensibus, est *Sargus*, convenit enim optime cum descriptione Gesneri.

CAP. IV.

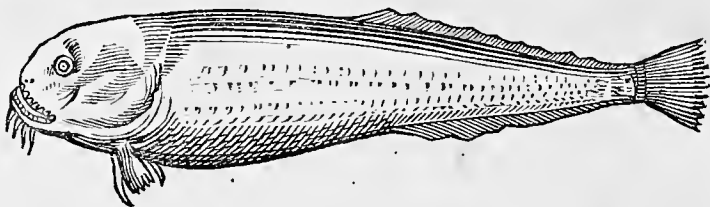
Guatucupa juba. Pacamo. Petimbuaba. Pira jurumenbeca.

GVATVCVPA IVBA Brasiliensibus piscis in duorum pedum longitudinem excrevit, dorso paulum incurvato. Os habet triangulare, acuminatum, dentes parvos acutissimos. Oculos magnitudine stufi Hollandici, pupilla magna, nigra, splendente circulo rubro. Pinnas habet molles sine spinis in lateribus: nimirum unam in quolibet latere, post branchias, angustam, duos & semis digitos longam: duas tales junctas in ventre subter illas unica spina munitas: & unam prope anum digitum longam ac latam, unica quoque spina armatam. Ante medium dorsum versus occiput, incipit pinna desinens ad caudæ initium, quinque digitos longa, unum fere lata, quæ duabus & viginti spinis erigitur: cauda duos pene digitos longa,

unum lata, pinnam habet plus uno digito longam & quatuor latam paululumque exterioras versus interiora arcuatam. Vestitur squamis paulo majoribus, coloris argentei & striis flavis & ex argenteo rufescentibus secundum longitudinem extensis à capite ad caudam usque. In utroque latere etiam à capite ad caudam eminens linea tendit. Caput ex argenteo, rufo, flavo mixtum. Pinnæ albæ sive argenteæ, caudæ pinna ruffa: venter albus. Capitur in mari inter scopulos. Boni est saporis, & lingua & caro circa mandibulas longe optimi ut in Carpione.

PACAMO Brasiliensibus, Lusitanis *Emxaroco*, marinus piscis qui capitur inter scopulos; carne est boni saporis, cute & colore ut nostrates Aalrupe: longus est totus fere undecim digitos. Corpus autem versus posteriora paulum gracilescit. Caput illi est magnum, latum & crassum, instar orbis, rictu ranæ. Os lunatum, amplum & in eo in utraque maxilla unus ordo dentium non acutorum quidem sed solidorum; in inferiori maxilla vero, antica oris parte, ordo est duplex. Oculos habet haud magnos, nigros, non longe ab invicem distantes, prominentes & supra quemlibet oculum eminentiam quandam cuticeam, instar corniculi, quemadmodum & in qualibet gena & circa os inferius, quatuor. Post branchias (quas carnosas habet & molles, angustasque) pinnam obtinet mollem cuticeam in quolibet latere, duos digitos longam & plus uno latam: in ventre etiam subter has duas cuticeas pinnas angustas, sesquidigitum fere longas, figura instar lumbrici, conspicuas. Pinnæ ab ano & à medietate dorsi ad caudam desinentes vix prominent, suntque cuticeæ ac molles. Cauda pinnam habet plus uno digito longam cuticeam item & mollem. Cutis est glabra & in utroque latere à branchiis ad caudam quadruplicem habet ordinem punctulorum alborum. Pinguis est piscis & valde bona carne. Cutis illius facile detrahi potest. Assatus tamen melior est quam coctus.

ANNOTATIO. Aldrovandus lib. III. de Piscibus cap. 64. Scribit ranam marinam seu piscatricem in Lusitania vocari *Emxaroco*; sed Icones quas dat multum differunt ab hac nostra.

PETIMBVABA Brasiliensibus; vulgo *Tabac-piipe* à figura dictus: Piscis tres aut quatuor pedes longus, corpore instar Anguillæ. Os edentulum acuminatum, superiori mandibula breviori quam sit inferior: estque longitudo oris sesquidigiti, amplitudo, ubi maxima, vix unius. Caput novem digitos longum est ab oculis ad oris extremum, crassities ejus post oculos quinque digitorum, hinc paulatim minuitur, ita ut prope os sit trium tantum digitorum. In summa autem longitudo capitis à fine branchiarum ad oris extremum est unius pedis & unius digiti. Oculos habet satis magnos, magnitudine nucis avellanæ & pene figura, pupilla splendida cærulescente, quam tunica ambit argentea, in parte anteriori & posteriori macula miniata notata. Post branchias in utroque latere, pinna directe protenditur à latere sesquidigitum lata & longa rufescentis coloris: hinc sex & semis digitorum intervallo versus posticam corporis partem, duæ pinnæ parvæ rufescunt in quolibet latere una, sed magis versus ventrem. Post has pedis intervallo sequitur pinna rufescens duos digitos longa, sesquidigitum lata: sub hac autem ejusdem magnitudinis & coloris una in infimo ventre: demum à fine harum intervallo fere quinque digitorum sunt adhuc duæ pinnæ rufescentes paulo minores superioribus, una sursum, altera deorsum elata: & inter has ortum sumit cauda instar murenæ tenuis, teres, sex digitos longa. Corporis autem longitudo à fine branchiarum ad caudæ initium est duorum pedum & trium digitorum. Cute est instar Anguillæ glabra, coloris in toto corpore & lateribus ab ore ad caudam, hepatici, in dorso triplici, in capite duplici, in lateribus unica serie macularum cærulearum magnitudine nummi missinici fere: hæ maculæ à medio corporis in lateribus ad caudam usque in lineas coeunt: inter omnes autem maculas

cæru-

cæruleas ordine intercedunt maculæ virescentes. In inferiori corpore tam sub capite quam ventre albescit & videtur aliqua rubedo inspersa. Corpus autem universum non exacte teres est sed compressum & latiusculum, ventris enim latitudo prope secundum par pinnarum ubi latissimus, duorum digitorum, crassities ibidem totius corporis sex digitorum. Hinc paulatim attenuatur donec prope exortum caudæ sit sesquidigitum paulo plus aut minus crassum. Edulis est piscis.

Acus piscis vocari potest de quo vide Gesnerium.

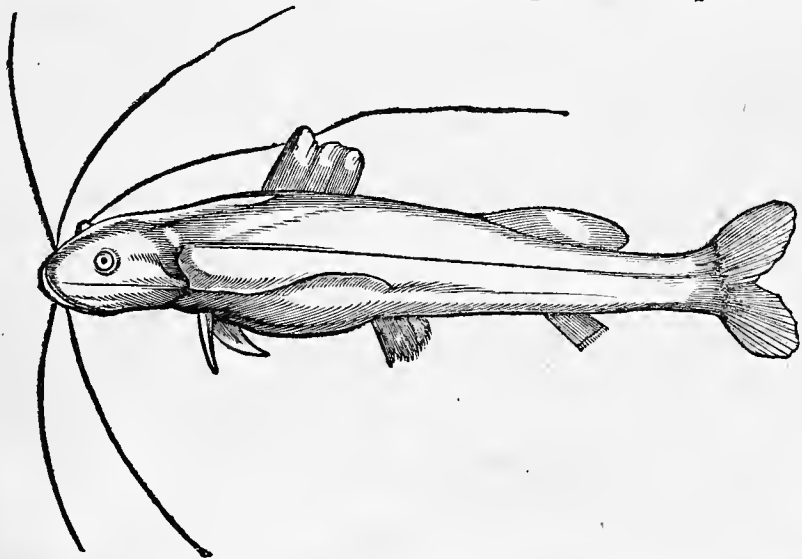
ANNOTATIO. Aldrovandus lib. I. de piscibus, dat aliquot icones Acus piscis, sed nulla illarum convenit cum hac quam Auctor accurate delineat, quamque & coloribus suis pictam vidimus; nisi forte Acus minor Bellonii, excepto quod hæc nostra ad caudam pinnam non habeat, ut illa.

PIRA IVRV MENBECA Brasiliensibus; vulgo *Bocamolle*, quia molli ore & aquis extractus statim moritur: vivit in mari in cano: oblongus piscis haud latus: novem aut decem interdum pedes longus, duos & semis latus, ubi latissimus. Os habet elevatum; quod ampliare & rotundare potest: oculos magnos, pupilla crySTALLINA, circulo ex argenteo & brunneo mixto. Septem habet pinna, duas angustas postbranchiales, duos digitos longas: duas in infimo ventre junctas, duos fere digitos longas, unum latas: unam post anum firma spina suffultam: sextam per totum dorsum extensam & bisectam; anterior ejus pars plus sesquidigitum longa, unum lata, triangularis, quam erigere & in rimam recondere potest, mollis & translucens, altera pars usque ad caudam fere porrecta, tres digitos longa, semidigitum lata, itemdem mollis. Septima est cauda, duos fere digitos longa, sesquidigitum lata, figura pentagoni cujus basis inserta in corpus. Squamas habet toto corpore argenteas, splendentes, mediocris magnitudinis: in dorso viridis & aureus color transplendet: Pinnæ argenteæ & in medietate exteriori aureæ. In quolibet latere linea tendit paulum elata, etiam argentei coloris ut reliquum corpus. Edulis est & boni saporis.

CAP. V.

Nhamdiâ. Guapervâ. Curvata pinima. Tamoata.

NHAMDIÂ Brasiliensibus, *Bagre do Rio* vocatur à Lusitanis, piscis corpore oblongo, obeso, ventre molli, versus posteriora angustiori. Capite compresso & ore parabolicæ figuræ & denticulis minimis prædito. Est autem corpus duodecim aut quatuordecim digitos longum, duos & semis altum, ubi altissimum. Oculi parvuli, paululum protuberantes, rotundi, pupilla nigra, circulo ex auro & umbra mixto. Branchiæ satis amplæ, & barba sex filis constans, duobus supra & quatuor infra os: eorum quæ supra os versus latus stant quodlibet crassitiem habet fili quo literæ obsignantur, quinque digitos longum & post cujusque exortum fovea est oblonga, in quam barbæ initium incumbit, vertendo illam postica parte, ut semper facit: quatuor inferiorum quodlibet exterius duos & semis digitos longum, interius sesquidigitum; suntque inferiora fila barbæ non ita crassa ut superiora. Pinnae habet septem & octava est pro cauda: nimirum post quamlibet branchiam unam oblongam, firmissima & acuta spina munitam (quemadmodum & in exortu ipsius post branchiam os durum est triangulare) ad medietatem corporis ante anum duas junctas oblongas, in extremitate circinatas: versus caudam in inferiore ventre unam fere quadratam & in extremitate circinatum: in summitate dorsi magnam quadratam multis spinis suffultam, & post illam unam longam angustam, cute carnosâ constantem, qua & corpus est tectum. Cauda bisecta est & quælibet pars in exitu circinata. Cute tegitur non squamis. Caput dura testa tectum, osque superius totum umbræ coloris: dorsum & latera cinerei cum pauxillo cæruleo mixti: venter albus: pinna dorsalis prior prope exortum ejusdem

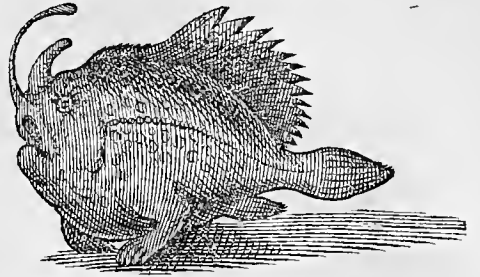
coloris, quæ supra os versus latus stant quodlibet crassitiem habet fili quo literæ obsignantur

tur, quinque digitos longum & post cujusque exortum fovea est oblonga, in quam barbæ initium incumbit, vertendo illam postica parte, ut semper facit: quatuor inferiorum quodlibet exterius duos & semis digitos longum, interius sesquidigitum; suntque inferiora fila barbæ non ita crassa ut superiora. Pinnae habet septem & octava est pro cauda: nimirum post quamlibet branchiam unam oblongam, firmissima & acuta spina munitam (quemadmodum & in exortu ipsius post branchiam os durum est triangulare) ad medietatem corporis ante anum duas junctas oblongas, in extremitate circinatas: versus caudam in inferiore ventre unam fere quadratam & in extremitate circinatum: in summitate dorsi magnam quadratam multis spinis suffultam, & post illam unam longam angustam, cute carnosâ constantem, qua & corpus est tectum. Cauda bisecta est & quælibet pars in exitu circinata. Cute tegitur non squamis. Caput dura testa tectum, osque superius totum umbræ coloris: dorsum & latera cinerei cum pauxillo cæruleo mixti: venter albus: pinna dorsalis prior prope exortum ejusdem

coloris, cætera in totum nigri, spinis cinereis: posterior ejusdem coloris cum dorso & lateribus: pinnae postbranchiales totæ nigrae: barba nigra, uti & pinnae ventris & cauda, licet in exortu paululum ruffæ. A summitate branchiarum per quodlibet latus tendit in medio linea rubra usque ad caudæ initium.

Capitur in fluviiis, & est optimi saporis, vulgoque comeditur.

GVAPERVA Brasiliensibus, piscis cujus longitudo ab initio oris ad exortum caudæ paulo plus duorum digitorum (reperiuntur tamen & duplo majores,) corporis mediæ crassities, ubi maxima, trium: laterum quodlibet unum digitum altum. Caret omnino branchiis: os habet satis amplum & elatum, projectum instar canis, minutissimis denticulis; loco linguæ lapidem habet instar Carpionis: ocellos vix grani milii magnitudine, colore egregii turcoidis. Inter ocellos in medio superioris labii seu in fronte corniculum gerit fursum erectum & paulum retrorsum versum, & ante illud corniculum etiam filum tenue & dimidium fere digitum longum versus anteriora directe protensum, paululum tamen elevatum, cui appendiculum adhæret ut in Liliis: filum hoc retro recondere potest: nam post corniculum fovea est in vertice, hinc parva eminentia & iterum vallis, tunc ad unius digiti longitudinem pinna in dorso porrigitur quadrantem lata. Cauda pinnulam habet plus semidigitum longam: à cauda interstitio aliquo versus anteriora circa ani regionem iterum pinnula est semidigitum longa & duæ parvulae in inferiori corpore sub pectore. In medio autem fere corpore, magis tamen versus anteriora, in quolibet latere brachium obtinet, desinens in pinnam duas trientes digiti longam, & pene ita latam, pinna autem brachiorum octo constat spinis quæ per pinnae longitudinem disparguntur & antèius prominent instar octo unguiculorum acutorum. Brachium quodlibet unica constat junctura ac versus anteriora defleat ut ita naturæ piscis commodius ferviat. Caret in totum squamis sed tegitur cute in ventre molli, reliquo corpore ad tactum aspera & scabra, ut in Tiburonibus.

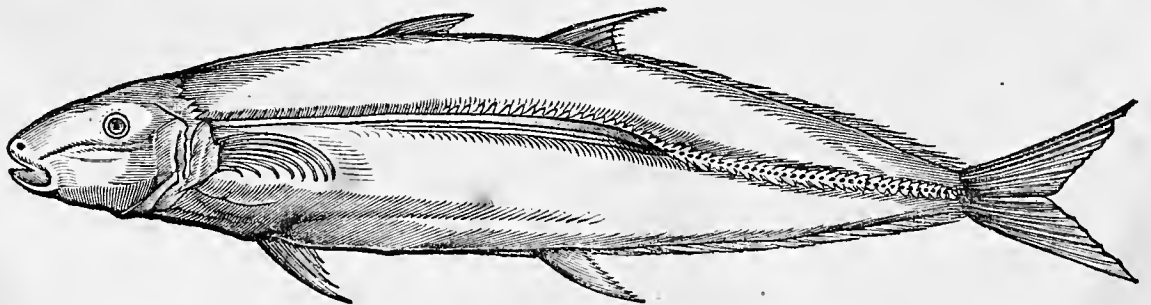

Color cutis est obscure rubricans, cui fuscus admixtus, & per totum corpus maculas habet nigras, figura undarum. Pinnae & brachia etiam ejusdem sunt coloris cum fusco mixti. Sed pinna in dorso in quolibet latere quatuor habet maculas nigras majores: cauda vero & omnes pinnae minores eleganter variegatae sunt. Ventriculus habet duos digitos longum, cum orificio tres digitos longo & duos circiter amplo, quod in ipsas fauces inferitur: Vnde ventriculus inflare instar utriculi potest. Caro ejus non comeditur. Ad orbium classem pertinet. Vescitur squillis: natans egregie explicat pinnas & inflat se ut instar orbis seu pilei appareat rotundus. Habui alium tantum colore differentem, duos & semis digitos longum, qui totus erat coracini coloris splendentis, & se inflabat.

Cutis horum piscium facile detrahi potest & tomento impleta servari.

ANNOTATIO. In descriptione nostra Americæ lib. xv. cap. 12. Iconem dedimus hujus piscis sub nomine *Pira-Vtoewah*, quia eo nomine ad nos erat missus, quod hic revocandum duximus.

CURVATA PINIMA Brasiliensibus, Lusitanis *Bointo*. Piscis est Cordcovadi magnitudine, vel etiam major, corpore oblongo, satis tamen lato & crasso, amplis branchiis, oculis grandibus argenteis. Caret squamis & tegitur solummodo cute præterquam in medio laterum: nam

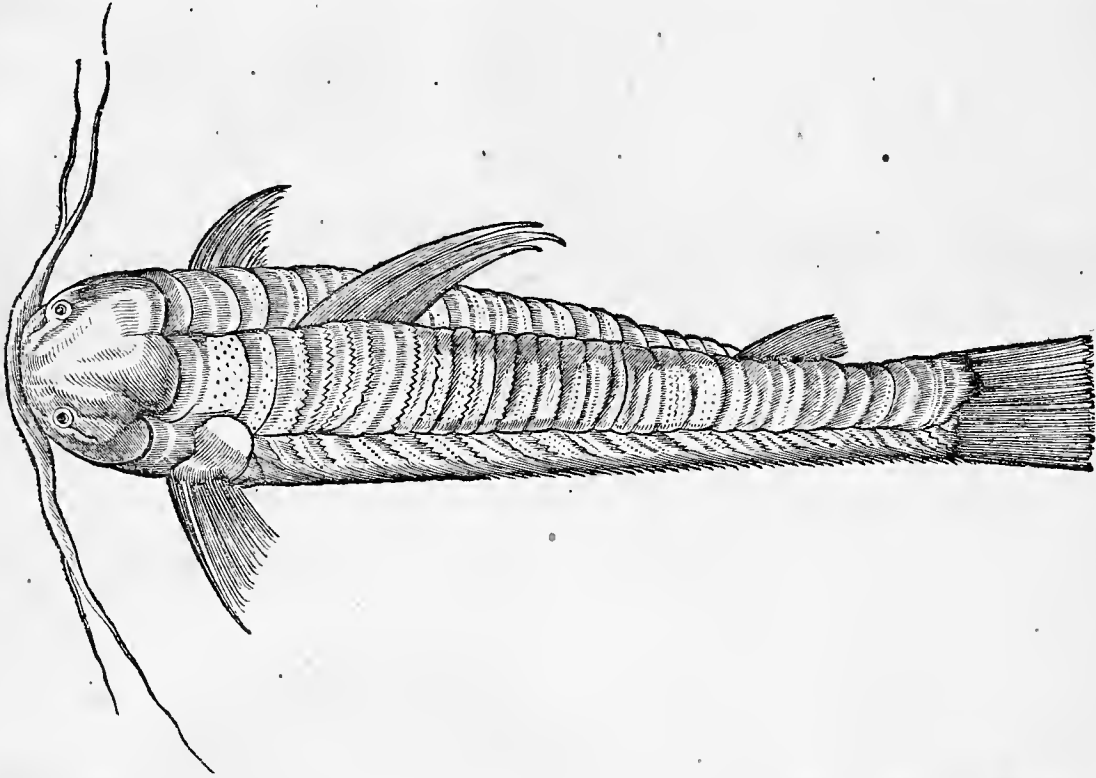

cujuslibet lateris medium à branchiis usque ad caudam permeat lata linea aurei coloris; hinc à branchiis incipiens alia parallelus superius ducitur ad duas partes totius longitudinis; hinc hæc parallela secat oblique auream, & pergit parallelus usque ad caudam: linea hæc parallela aureæ antèius & usque dum auream secat, duplici squamularum serie minimarum insignitur, & tota est glabra; postica parte ubi secat auream & infra itidem duplici serie squamarum notata, sed majorum, & linea ipsa non est glabra ut antèius, sed aculeata quasi denticulus piscium. Color pis-

lor piscis in dorso & lateribus subvirescens, in ventre albus & splendens. Pinnae habet septem, nimirum post quamlibet branchiam unam oblongam: duas sub his versus posteriora junctas in infimo corpore: unam in medio ventre, & huic oppositam unam in summo dorso, & adhuc in dorso unam magis versus anteriora. Ab ultima dorsali & ventris pinna continua, haud lata, acuta utrobique abit ad exordium caudae: quae furcata est. Capitur frequentius in mari, & boni est saporis.

ANNOTATIO. Gesnerus scribit Thunnum vel Thynnum veterum, à Lusitanis appellari *Bonito*: item & Aniam ab aliis Boniton appellari è Rondeletio. Sed nulla iconum quas ille dat, satis cum hac nostra convenit.

TAMOTATA Brasiliensibus, Lusitanis *Soldido* (quia armatus) piscis fluviatilis seu aquae dulcis, edulis. Longitudo corporis ab occipitio ad initium caudae trium & semis digitorum; longitudo capitis unius digiti; latitudo paulo major. Crassities corporis, ubi maxima, nimi-

rum post occipitium, trium, circa caudam duorum. Caput latum ranæ ferme modo; os haud amplum; ad cuius quodlibet latus filum habet unum digitum longum instar barbæ, os edentulum. Oculi minimi crystallini, magnitudine seminis papaveris, circello aurato cincti. Pinnae obtinet octo; ad quamlibet branchiam unam, digitum longam, firmam instar cornu in uno latere, directe à latere protensam: duas in infimo ventre, non ita firmas at ejusdem magnitudinis: unam in medio dorso, alteram in eodem dorso prope caudam, minimam: unam parvam in infimo ventre prope caudam & octavam pro cauda, digitum longam & latam. Totum caput superius tegitur testa dura instar clypei: & universum corpus vestitum est lorica ex oblongis squamosis corporibus composita: suntque hæc corpora per ambitum minutissime serrata & quadruplici ordine tota lorica disposita: id est, coeunt partes seu squamæ loricae in utriusque lateris medio, in dorso & in infimo ventre. Color totius piscis obscure ferreus, præsertim in capite. Carne bona est.

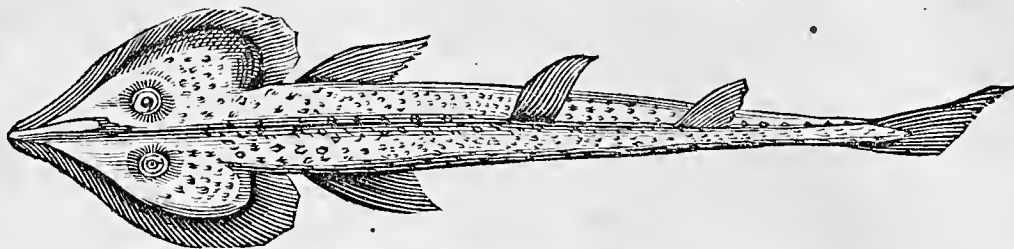
Piscis hic aqua carens in fluvio ubi est, tempore sicco, per terram abit ut aquam quærat.

CAP. VI.

Puraquê. Acara pinima. Pira pixanga. Innominatus.

PURAVE Brasiliensibus, *Piexe viola* Lusitanis, ob figuram quam cum cithara communem habet qualudunt Lusitani. Piscis est latus, non crassius, cartilagineus. Longitudo ejus ab initio capitis ad finem caudae unius pedis & novem digitorum. Ab initio seu acumine capitis ad octo digitorum intervallum versus posteriora, cordis lati figuram habet uti pingi solet, latitudo ejus, ubi maxima, septem digitorum, excurritque ibi in latere in pinnae instar Raijæ, estque pene transparens cum luci obvertitur. Caret branchiis. Caput in conifuram definit. Ab acumine capitis tres digitos & semis retro numerando occurrunt oculi unum digitum ab invicem distantes, rotundi, prominentes, mediocris avellanæ magnitudine, pupilla nigra,

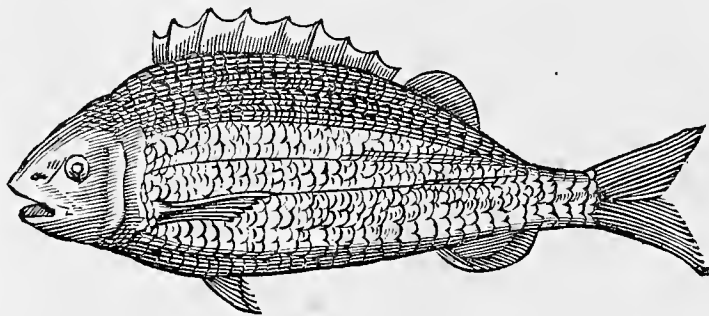
la nigra, circulo aureo. Ad utrumque oculum versus posteriora habet fistulam, minimi digiti apicem capientem, per quam aquam evomere potest. Sub oculis, in inferiori tamen corporis parte, os habet, distans tantum ab initio capitis quantum oculi, sesquidigitum amplum,

edentulum, & duo spiracula sesquidigitum post os versus posteriora: in quolibet latere quinque incisuras habet ut Rajæ & Tiburones. Post anteriorem illam cordiformem corporis partem reliquum corpus teres, aliquantulum tamen compressum, & ibi latum tres digitos & in quolibet latere habet pinnam mollem, tres digitos longam & sesquidigitum latam: hinc angustius fit corpus usque ad caudæ pinnam, ubi digitum est crassum. Caudæ pinna ferme duos digitos longa, paulo plus uno lata, superius longior quam inferius ut in Tiburonibus. Inter duas autem illas pinnaas secundas laterales versus caudam in dorso, distantia duorum digitorum ab invicem adhuc duas pinnas erectas habet, ad tactum instar membranæ crassioris, triangulares, duos digitos longas, sesquidigitum latas. Tegitur cute molli, nullis squamis; ac in toto inferiori corpore in medietate anteriori est albus, in posteriori incarnati coloris cum albo mixti. In dorso aut superiori corpore glutinis est colore, fuscis maculis variegato, insperfaqe egregia varietate puncta ex albo cærulescentia. Pinnæ quoque glutinis habent colorem ac in lateribus aliquid rufescentis mixtum. Acumen capitis cartilaginis colorem obtinet, qua etiam constat. Per totius dorfi longitudinem ad tactum spina dorfi quasi tuberculis minimis eminet. Caput illius recens lucet noctu. Caro ejus non comeditur. Sed si comedatur, afferrunt piscatores, per tres horas semifatuos reddi homines, dein sponte ad se redire. Vnius tactus, crepitem articulorum manus & brachii causat, qui tamen statim desinit: & si in medio tangatur artuum tremorem efficit. Capitur mensibus pluviosis, quando tempestuosum est in Bibiribi fluvio, longe ex terra adveniens, cum Rajis & Pastinacis.

ACARA PINIMA Brasiliensibus:

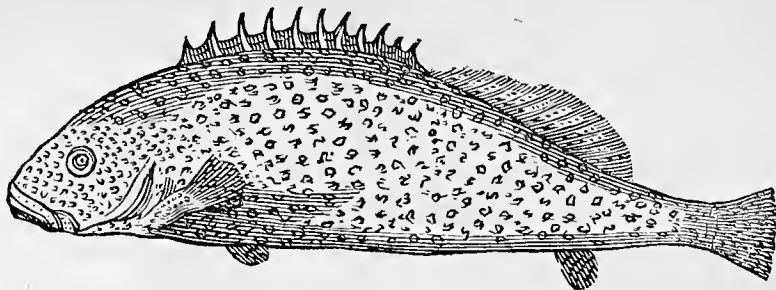
Piscis latus dorso incurvato, sex aut septem digitos longus, quatuor latus, ubi latissimus, parvi Carpionis figura aut verius Percæ misnica. Os habet haud amplum, denticulos minutissimos: oculos satis magnos pupilla nigricante transplendente, circulo rubro, fusco & albo: Pinnas septem; unam per totum dorsum extensam &

continuum versus anteriora minus uno digito latam, versus posteriora latior: hujus pinnæ medietas anterior spinis suffulta est & illam in rimam potest recondere, posterior non habet spinas neque illam potest recondere: post branchias in utroque latere unam duos digitos longam, haud latam: in medio ventre duas junctas semidigitum ferme longas firma spina sustentatas: inter anum & caudam inferius itidem unam firma spina munitam: Septima pro cauda est furcata, plusquam sesquidigitum longa, totidem lata. Totus vestitur squamulis argenteis ex auro splendentibus: in quolibet latere septem magnas habet strias secundum longitudinem ad caudam usque extensas, coloris fusci splendentis (in quibusdam aurei seu lutei) à summo item capite per utrumque oculum ad extremitates oris, in quolibet latere capitis lata stria nigra descendit, ad cujus oram aliquid cærulei admixtum est. Ultra harum striarum exortum in dorso, nimirum ubi pinna dorfi initium sumit, itidem per quodlibet latus descendit nigra stria usque ad exortum pinnæ lateris seu oram branchiarum. Omnes pinnæ & cauda coloris sunt lutei seu aurei splendentis. Capitur in mari inter scopulos: & est edulis atque boni saporis.

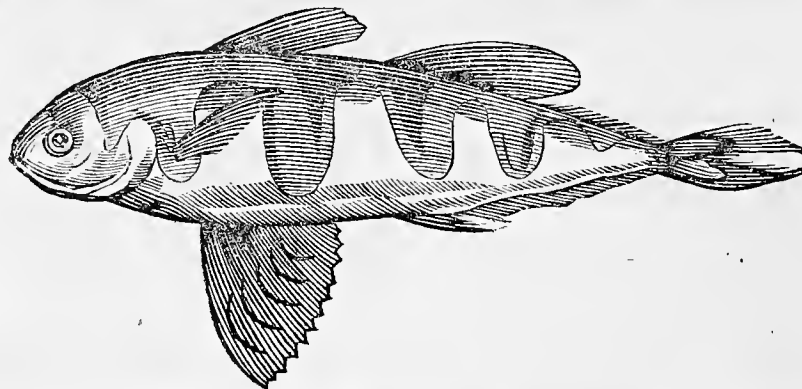
PIRA-PIXANGA Brasiliensibus, Belgis nostris *Gat-visch*/ quia in initio antri inter scopulos degit in mari. Longus est novem digitos, ab initio oris ad exortum caudæ. Cauda duos digitos longa. Os sesquidigitum amplum, minutis sed acutissimis denticulis præditum. Caput haud magnum: oculi magni, prominentes, pupilla coloris instar Turcoidis optimi, circulo nigro, cum aureo & sanguineo mixto. Branchiæ in triangularem figuram desinunt, amplæ & acuta spinula præditæ. Pinnas habet septem: unam per totius dorfi longitudinem extensam, unum ferme digitum latam, & in postica parte latior, cujus prior medietas undecim firmis spinis sustinetur, posterior est mollis. Post branchias in utroque latere unam, duos digitos

digitos longam & totidem latam, subrotundam & carnosam: duas junctas angustas in medio pene infimo ventre, unica spina singulas firmatas: unam mediocrem post anum spina munitam: Septima est pro cauda, duos fere digitos longa & totidem lata, non secta sed extremo ambitu subrotunda. Tegitur squamulis parvulis per totum corpus, ad tactum glaber nisi à cauda versus caput digitis fricetur. Totum corpus, caput, pinnae, cauda ex albo flavescunt: & per totum

variegantur maculis sanguinei coloris diluti, rotundis, magnitudine seminis cannabae: quaedam etiam in ventre majores. Pinnae eodem modo maculae in ambitu suo obscurius rufescunt. Figuram fere Auratae habet. Edulis est ac boni saporis. Captus per trihorium extra aquam potest vivere: bihorium postquam mortuus esset aperiebam illum & cor adhuc movebatur exemptum: cor situm erat statim post fauces, & aspera arteria in id inferebatur, eratque digitum remotum à reliquis visceribus per mediastinum; minimum utique & vix granum tritici aequans etiam quando spiritu inflatur.

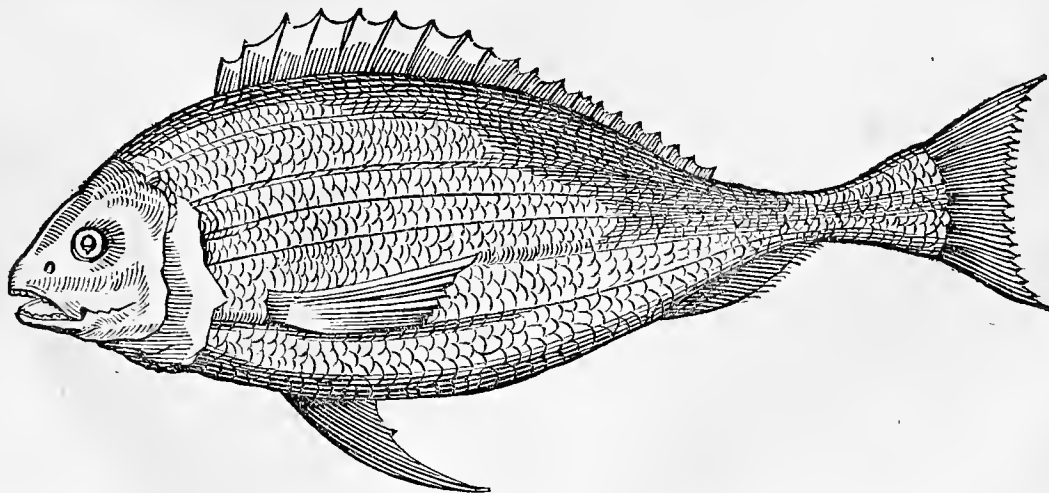
Piscis hic (quem Auctor non nominat) in septem digitorum longitudinem excrescit; figura similis illi quem vulgo *Harder* appellamus; pinnis tamen aliter formatis: duae enim quae in infimo ventre anteriore sub branchiis sunt, magnae & latae, duae post branchias in lateribus parvae; in dorso duae mediores, & in inferiori ventre posteriori parva. Cauda constat pinna furcata. Os parvum, oculi magni. Cutem habet glabram, sine squamis: in dorso nigrificantem, ac in utroque latere quatuor nigrificantes maculae magnae à dorso protenduntur, in ambitu suo violacei coloris: inter maculas autem versus dorsum prominet thalassinus color: reliquum corpus argenteum. Pinnae nigrificantes cum violaceo mixtae; & duae illae magnae sub ventre quinque argenteis maculis singulae insignitae. Insignis coloris piscis quando natans videtur. Viçtitat venenatis illis *Besaenen*.

CAP. VII.

Sallema. Uubarana. Pira aca. Capeuna.

SALLEMA seu *Salema* Lusitanis (Salpa Græcis & Latinis, de qua vide Gesnerum) piscis in pedalem magnitudinem excrescit, paulo minor Sargo, cum quo figura, ore, dentibus,

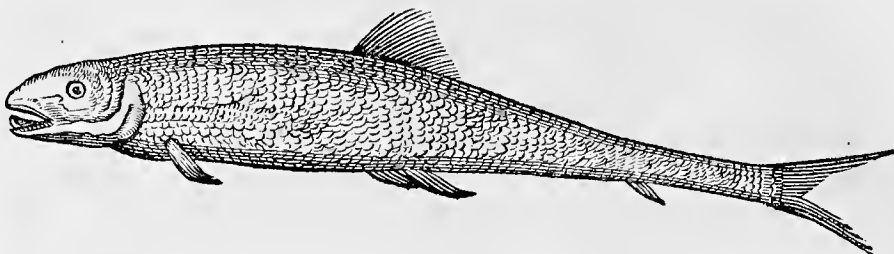

pinnis plane convenit, ut & squamarum ordine: colore tantum differens à Sargo, qui argenteus quidem est, at superius in capite paulum fuscescens, in lateribus flavescens. In utroque

autem corporis latere secundum longitudinem novem strias flavas seu aureas habet à capite ad caudam usque extensas: itemque in medio duorum digitorum intervallo ab oculis supra pinna postbranchiales maculam nigram grossi mifninci magnitudine. Pinnæ, ut in fargo, fere ex argenteo cinerefcunt. Venter totus argentei coloris. Optime fapit ejus caro: capitur in mari & in fluminibus.

ANNOTATIO. Icon Salpæ minoris quam dat Gefnerus, bene convenit cum hac nostra, nisi quod strias illas novem non habet. Vide & Aldrovandum lib. 11. cap. 20. qui & Iconem dat Salpæ, verum cum nostra hac neutiquam convenientem & admodum crasse expressam.

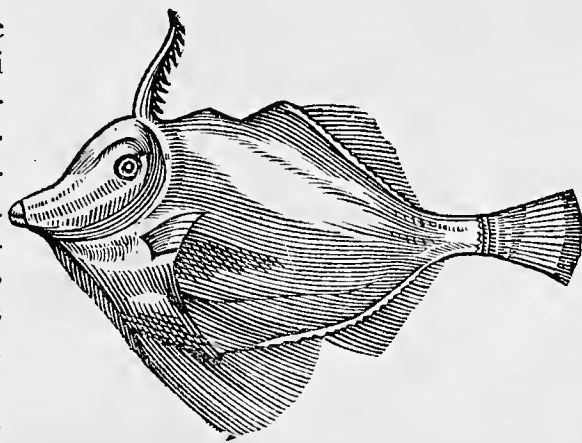
VVBARANA Brasiliensibus, piscis figura corporis Trutæ nostrati similis, ubique ferme æqualis crassitie, paulum tamen in dorso exaltatus, versus caudam autem angustior. Corpore oblongo, quadrate cylindraceo: pedalis longitudinis, semipedem crassus. Caput acuminatum seu coactum, haud magnum: oculi stufieri magnitudine, pupilla nigra, circulo primum aureo, exterius argenteo: Os edentulum & lapis illi pro lingua. In

medio dorso unicam habet pinnam duos pene digitos longam, unum antèius latam, trapezii figura, non tamen duris spinis firmatam. Post branchias in quolibet latere versus inferiora parvam pinnam oblongam & angustam obtinet & duas tales laterales ad infimum ventrem è regione dorsalis: prope anum unam parvam. Cauda constat pinna furcata, instar harengi plus duobus digitis longa. Squamulas habet ordine lineari secundum longitudinem corporis positas, ita affabre ut ad tactum quaquaversus glaber videatur. Superne si aspiciatur olivacei est coloris, at eminus aut lateraliter si intuearis plane argenteus ac splendens videtur & dorsum cærulefcit ex argenteo: venter plane albus: branchiæ ita glabræ sunt ut laminæ argenteæ videantur.

Assatus boni est saporis, nec opus est desquamare: coctus non ita commodus ob multitudinem spinarum per carnem dispersarum.

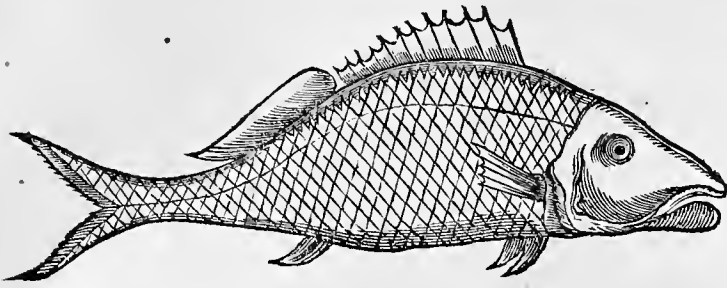
PIRACA Brasiliensibus: Monoceros piscis Clusii (lib 6. cap. 28.) *Piexe-porco* Lusitanis (multos autem hoc nomine vocant ob figuram capitis) ab initio oris ad exordium caudæ plus tribus digitis longus, duos latus, ubi latissimus: corpore lato & compresso, lateribus latitudinem facientibus, non ventre aut dorso. Os plane exiguum, figuræ porcinae & antèius in inferiori mandibula duos habet dentes latiusculos ut orbes habere solent, in superiorem plane parvulos: oculos satis amplos flavescentes, pupilla nigra. Supra oculos in dorso paulum versus posteriora corniculum erectum fert paulum versus posticam partem corporis incurvatum, minus uno digito longum, rotundum, crassitie mediocris fili & duplicem ordinem habens denticulorum seu spinarum acutarum, cuspidibus versus dorsum vergentibus, per membranulam quandam tenuem quasi sustentatur, quæ transversim dorso annectitur. Non potest autem corniculum deponere ut Clusius putat. Ab ore superius versus in altum adsurgit caput usque ad corniculum, quod quasi colliculo insidet, dein recto tramite dorsum fertur & iterum in collem Cameli similem assurgit, ibique pinna tenuis, angusta sumit initium quæ paulo plus unius digiti spatio extenditur in dorso, quod ibi descendit versus caudam: in opposita parte corporis inferioris similis pinna est. Porro ab oris quoque inferiori parte descendit corpus, ac primo sub utroque oculo in quolibet latere rimulam habet branchiarum loco & sub rimula parvam pinnulam parallelogrammi pene figura: corpus autem ipsum inferius extenditur in crassam & plusquam sesquidigitum latam & unum longam pinnam, quæ firma spina in ipsa cute latitante sustentatur; & hæc versus extremitatem habet etiam corniculum parvulum spinosum. Caudæ exortus quadratum refert, habens pinnam tribus lateribus quadratam; extremitate arcuatam, duas digiti partes longam & unam fere latam. Cutem habet ad tactum scabram, ut cutis est panapanæ, coloris obscure flavi seu umbræ, uti & pinnæ & cornicula & cauda. Pinnis tamen aliquid aurei admixtum; ut & ipsi cuti

versus

versus dorsum; ut plerumque habere solent omnes Orbis species: Nam Orbis speciem deputo, quum ventrem aliquo modo possit inflare.

CAPEVNA Brasiliensibus: Piscis est corpore oblongo non lato, qui in septem digitorum longitudinem excrescit. Os illi obtuse acuminatum; habetque in superiore atque inferiore

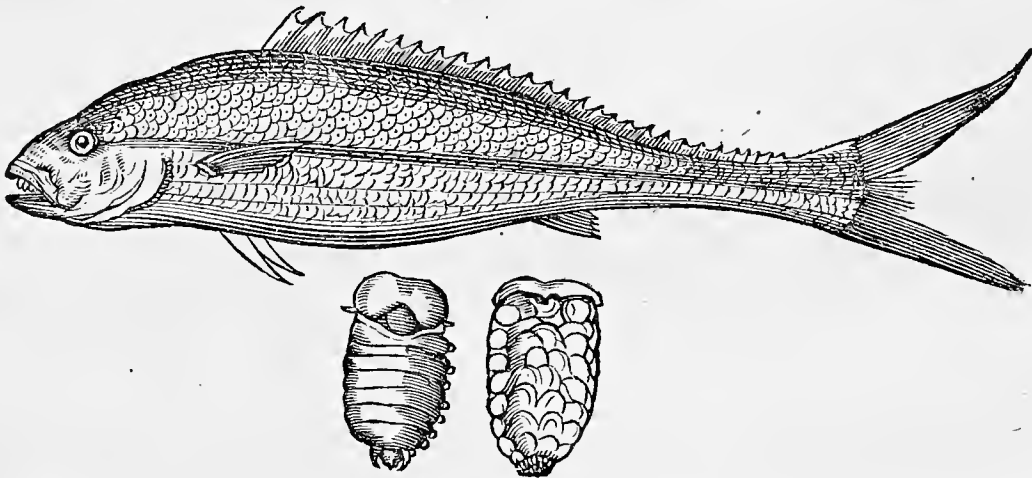
mandibula unam seriem minimorum denticulorum: tota cavitas oris cum lingua sanguinei coloris insignis: Oculi illi parvi, stufieri magnitudine, crystallini, circulo partim argenteo colore variegato. Pinnae obtinet septem; in quolibet latere post branchiam unam oblongam, tenuem quasi triangularem: duas triangulares in infimo ventre; unam post anum firma spina mu-

nitam: unam per dorfi longitudinem excurrentem, cujus anterior medietas spinis munita, quam recondere potest, posterior mollis & sine spinis: cauda bicornis, molli pinna. Tegitur squamulis parvis argenteis, in quibus aliquid aurei transplendet. In quolibet latere habet duas lineas crassas aurei coloris, unam à summitate oris per oculos & medium latus tendentem ad caudam, alteram magis superius per dorfi latum pergentem. In summitate capitis livefcit. Pinnae omnes sunt cinerea: venter albus ut & ejus pinnae. Coctus boni est saporis. Capitur in mari inter scopulos.

CAP. VIII.

Acarapitamba. Jaguacaguare. Pirametar.

A CARAPITAMBA Brasiliensibus: piscis oblongo corpore ut mullus seu barbus, in duorum pedum aut etiam majorem longitudinem excrescit: os habet minutum & dentes;

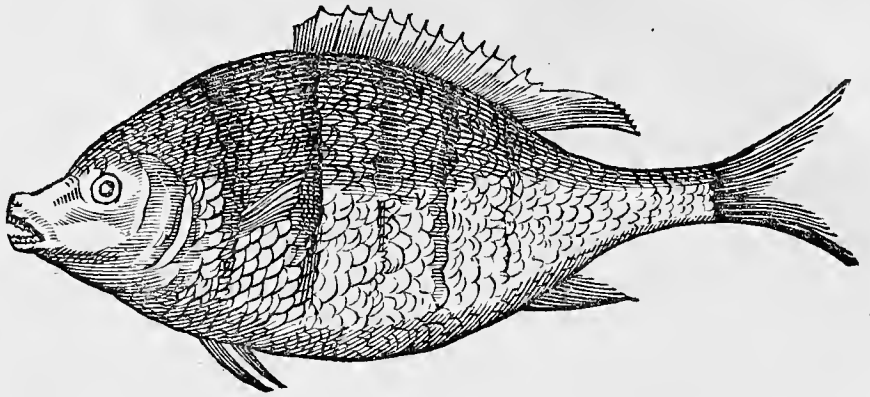

oculos amplos, pupilla crystallina, circulo miniato: Pinnae septem; unam à summitate dorfi tendentem ad exortum caudae fere, spinis suffultam, digitum latam aut paulo amplius: postquamlibet branchiam unam tenuem & longam; subtrus in ventre duas junctas, & prope anum unam: cauda constat pinna quinque digitos longa, quae in duo obliqua cornua definit. Squamis totus vestitur modo Carpionis, eleganter ex purpureo caeruleis. In utroque latere in medio ab oculis ad caudam tendit linea sesquidigitum lata; aurei coloris, per totum autem dorsum & latera usque ad hanc lineam puncta aurea majuscula habet: sub linea in lateribus subtiles lineas aureas seu flavas, secundum longitudinem. Venter albicat. Pinnae laterales & ventris ex albo flavescent. Dorsalis pinna & tota cauda aurei sunt coloris. Optime sapit assatus, & melius quam coctus. Pinnae ejus lucent noctu. Capitur in mari.

Hic piscis à crustaceo quodam animalculo vexatur, sesquidigitum longo, digitum crasso, figurae oblongae, ut cauda Gammari & eodem modo formato & crustato: constat autem septem juncturis, & habet quatuordecim brevia crura, unguiculis acutis praedita, in quolibet latere septem: antierius corpusculum paululum ampliatur. Corpus molle est sub crusta instar cochleae lenta cute obductum: nec oculi nec os apparent. Hoc animalculum ori piscis se ingerit & unguiculis suis arcte faucibus inhæret, nec umquam piscis se ab illo liberare potest. Postero die adhuc vivebat capto pisce & pridie mortuo; in totum albi est coloris.

ANNO TATIO. Habes apud Gesnerum Iconem pediculi atque etiam pulicis marini, sed quæ cum hac non conveniat, quæ pisci, convexa & prona parte, subiecta est: quanquam hoc animalculum quod Author describit, meritissimo pediculum marinum appellari posse iudico, aut forte etiam cimicem, nam forma, licet ovalior, non abludit. Vidi crustras satis amplas quas pediculi marini esse afferebant nautæ nostri, quarum figura plane cum hac congruebat, sed crusta minutis veluti squamulis ex viridi & albo mixtis erat contexta: quæ paulatim decidunt.

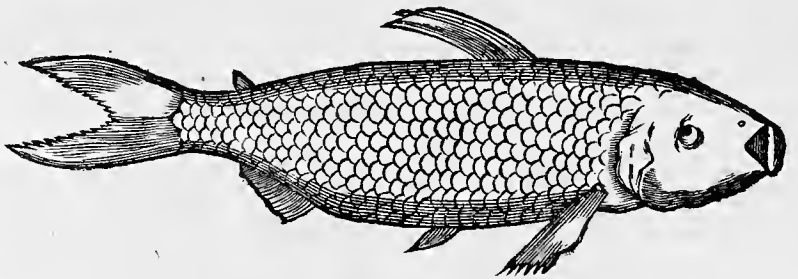
IAGVACAGVARE Brasiliensibus: *Iaqueta* Lusitanis, id est, interula, à colore, quia nigritæ ejusdem coloris amiciuntur. Piscis instar Percæ nostræ latus & obrotundus, ad summum octo digitos longus, quinque aut sex latus. Os habet parvum, cum minutulus dentibus ordine digestis: oculos mediocres crystallinos, circulo fusco: Pinnas porro septem, unam à medio dorso ad exortum caudæ protensam, spinis suffultam, anteriori quidem parte semidigitum latam, posteriori latiore & in trianguli figuram desinentem.

Duas postbranchiales, duas in inferiori ventre; unam post anum latiusculam: caudam denique duos digitos longam, parallelogrammi figura, quæ in duo cornua desinit. Squamis vestitur, instar percæ, majusculis; quæ è cinereo cærulescunt. A dorso autem per latera latæ lineæ descendunt ad ventrem nigræ, in quolibet latere quinque. Superius caput quoque nigrescit; venter vero albescit atque cærulescit. Pinnæ omnes è cinereo cærulescunt & quodammodo nigricant versus extremitates. Tota denique cauda nigra est. Edulis est piscis.

ANNO TATIO. Hic piscis haud male convenit cum Mormylo sive Mormyro Gesneri, nisi quod Icon in eo differat, quod in Mormylo Gesneri plures lineæ nigræ vel pullæ à dorso ad ventrem per latera descendant.

CVRIMATA Brasiliensibus: Piscis carpioni, figura, colore, carne valde similis: sesquipodem longus, quatuor & semis digitos latus: capite Carpionis; ore rotundo & edentulo: corpore oblongiori, & squamis majusculis. Pinnas habet septem præter caudam; nimirum duas post-

branchiales, duas in medio ventre inferiori, unam post anum, & unam plane parvulam parallelogrammam huic oppositam in dorso; unam denique in medio dorso, magis longam quam latam. Totus piscis coloris est argentei ut Carpio, & ejusdem saporis.

Non capitur nisi in dulcibus aquis.

PIRAMETARA Brasiliensibus, Lusitanis *Salmoneta*; piscis quinque digitos aut circiter longus, totidemque crassus, ubi crassissimus. Caput habet haud magnum, quod statim deprimatur ab oculis ad os, quod illi parvum, lunatum, & minimis denticulis præditum: in inferioris mandibulæ extremitate barbam habet constantem duobus quasi funiculis crassiusculis, duos digitos longis, & ab exortu ad medietatem incarnati, reliqua flavi coloris. Oculi nigri splendentes, circulo flavo. Pinnas obtinet septem; duas in dorso sesquidigitum longas & latas; duas postbranchiales angustas, sesquidigitum longas: & subter has duas in infimo ventre junctas ejusdem magnitudinis, unam parvam in infimo ventre subter secundam & posteriorem in dorso. Cauda furcata constat pinna duos digitos ferme longa. Squamas habet instar **Brasem** nostratis. Color universi piscis, in corpore, capite, cauda, pinnis; dum vivit, plane sanguineus est, nisi quod cauda in fine auream habeat fimbram: in utroque autem latere, maculæ nigræ ordine positæ, magnitudine stuferi nostratis: quando vero per bihorium est mortuus color ille sanguineus mutatur in aureum & flavum sanguineo sparsim mixtum. Piscis est edulis.

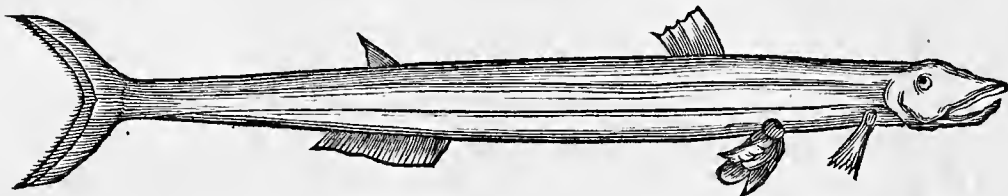
ANNO TATIO. Nulli est species; de qua videndus Matthiolus commentario in Dioscoridem

ridem lib. 11. cap. 21. nam duas species recenset, utrasque à Venetis appellari *Barboni*: à cæteris autem *Triglia* & *Barbone*: Hispanis *Salmoneta*. Vide & Gesnerum. Aldrovandus autem prolixè de illis agit lib. 11. & sequentibus. Quia autem icon apud hos omnes reperitur, hic nullam addimus.

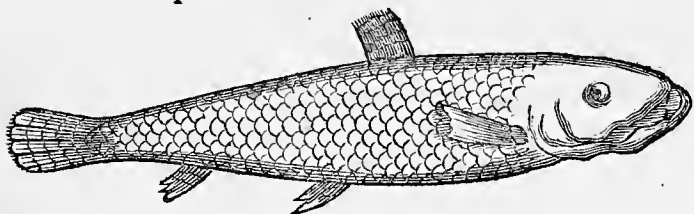
CAP. IX.

Tareira d' Alto. Tareira do Rio. Piratiapia. Ceixupira.

TAREIRA d'Alto, id est, marinus, piscis tereti corpore, decem digitos longus (reperiuntur & majores) quinque crassus, ubi crassissimus, nam versus posteriora sensim minui-

tur. Caput habet colubrinum, supra oculos in duo tubera elatum: oculos pupilla nigra, circulo flavescente; os acuminatum satis amplum, interius flavum, denticulis acutissimis munitum, quales & lingua habet. Pinnae obriunt octo, nimirum in quolibet latere post branchias unam, uno plus digito longam, trientem laram, directe à latere protensam: post has interstitio pene sesquidigiti in infimo ventre duas junctas figura trapezii, duos digitos longas & totidem fere latas in extremitate: versus caudam in infimo ventre unam duos digitos longam in corpore extensam, sed plane angustam; supra hanc in dorso parvula est instar cuspidis cullæ: in medio dorso una pene quadrata, duos digitos lata, plus uno longa: Octava est cauda vix sesquidigitum longa & furcata. Pinnae autem omnes instar foliorum papaveris sunt tenues, & mollibus spinis sustentantur. Squamulis vestitur peltatis, ita affabre compositis ut ad tactum glaber videatur. Venter totus albicat: latera & dorsum secundum longitudinem lineas habent alternatim flavas & virides. Ora squamularum circumcirca brunnae sunt, & videntur quasi rhombi ordine positi essent brunnis lineis circumscripti, & ac si per unum ordinem tenderet linea flava, per latera viridis. Pinna in dorso secundum longitudinem strias habet brunnas reliquæ flavas. Cauda itidem striata brunno. Caput superius maximam partem brunnum. Piscis assandus, nam coctus non ita bonus est. Sapore autem multo antecellit Tareira do Rio, qui multas habet spinas.

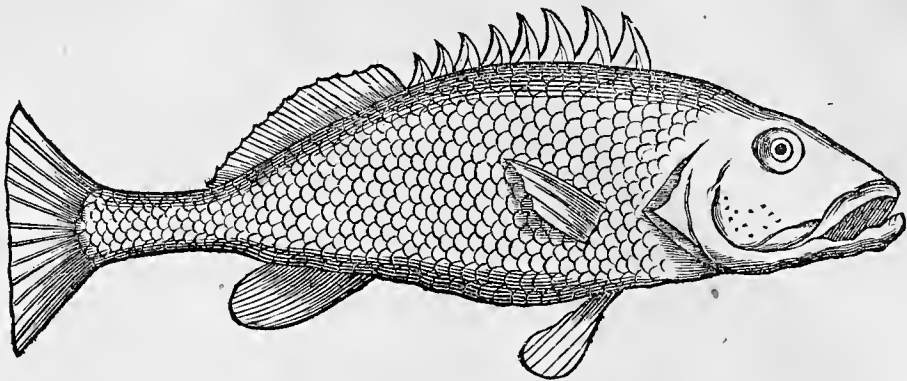

TAREIRA do Rio (id est, fluvialis) oblongo corpore, dorso recto, ventre paululum protuberante: inferior illius mandibula longior superiori: dentes habet acutissimos & inter eos duos longiores in medio inferioris mandibulae & quatuor tales in superiore:

mordet vehementer. Oculi satis magni, prominuli, pulchri, pupilla atra, cætera nigri. Caput Lucii capiti parum simile. Longus est piscis quindecim, aut sedecim digitos. Pinnae sex: nimirum duas oblongas post quamlibet branchiam unam, duas junctas oblongas in infimo ventre, unam post anum parallelogrammi figura; unam in medio dorso magnam, rectam, parallelogrammam, plus tribus digitis longam, duobus latam. Cauda parallelogramma pinna constat, duos & semis digitos longa, sesquidigitum lata, in extremitate circinata. Totus tegitur squamis satis magnis, fuscis in dorso & lateribus; verum in lateribus fuscum argenteo est variegatum, ut ita per fuscum argenteum videatur. Caput tegitur dura testa fusca. Venter totus albicat. Pinnae omnes fuscae, sed nigro undulatae transversim ut Nisi cauda: itidem & cauda. Capitur in fluviis; edulis est, sed multas habet spinas.

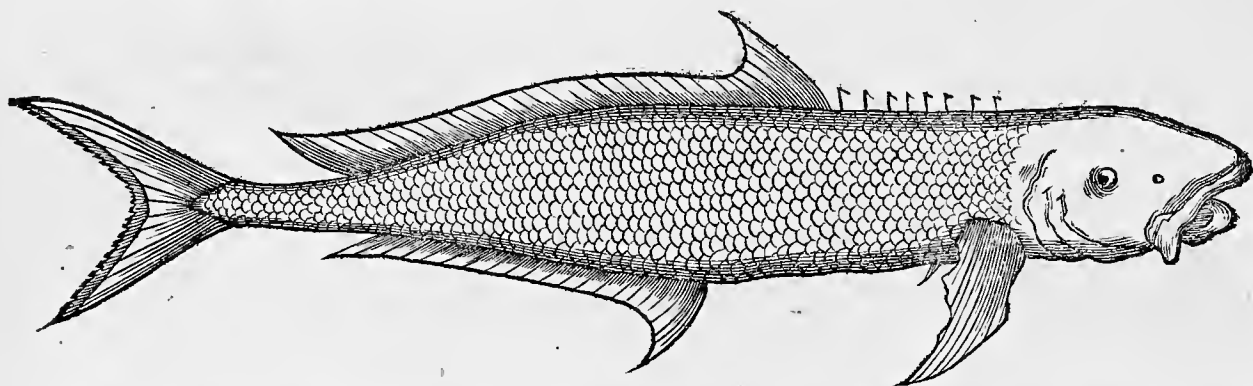
PIRATIAPIA Brasiliensibus piscis est oblongo corpore & satis crasso, interdum tantam magnitudinem acquirit ut quinquaginta libras aequet: oris pars inferior longior superiori. Denticulos habet acutos, inordinate positos & tota oris cavitas cum lingua est rubra. Oculi prominentes, pupilla crystallina ovali & circulo rubro. Ante utrumque oculum habet foramen. Branchiae desinunt in trianguli figuram, & sunt amplae. A summitate dorsi ad caudam usque extenditur pinna, quæ ad medietatem anteriorem spinis surrigitur, reliqua medietas est mollis. In inferiori corpore prope anum etiam pinnam mollem habet obrotundam: in quolibet latere post branchias unam, & duas in infimo ventre junctas, oblongas. Cauda fere quadrata est, at in extremitate paulo latior quam in exortu. Squamis vestitur parvis. Dorsum &

infimus venter cinnabarii sunt coloris, latera ex gryseo fufcescunt. In totum præterea est maculatus, & in dorso quidem maculas habet majores nummo mifnico, ex gryseo fufcas, in lateribus vero & infimo ventre minores ejusdē coloris. Pinnæ omnes cinnabarii coloris, in extremis oris lineam albiffimā habentes, adque eam fimbriam latam nigerrimā. Postbranchiales pinnæ totaliter cinnabriæ sunt

sine fimbria nigra aut alba. Dorsalis pinnæ medietas anterior tota rubra, reliqua fimbriata albo & nigro ut reliquæ. Optimi saporis carnem habet si coquatur.

CEIXYPIRA Brasiliensibus: piscis hic magnitudinem acquirit interdum novem aut decem pedum, atque crassitiem corporis humani; corpore oblongo & capite atque figura cor-

poris Tuberoni haud absimilis. Quem describo tantum duos pedes erat longus cum semisse. Erat illi caput compressum & latum, septem digitos longum & fere quinque latum: os haud ita amplum pro mole corporis, parabolica figuræ, edentulum, prominentiis tamen acutissimis confertim repletum: lingua lata: oculi albi haud magni, paulo majores duplo stufero Hollandico, pupilla crySTALLINA. Branchias habet satis amplas: Pinnas septem, nimirum post quamlibet branchiam unam, directe à latere protensam, triangularem, semipedem longam, duos & semis digitos latam, ubi latissima. Interstitio fere sex & semis digitorum ab occipitio in medio dorso incipit pinna quatuordecim digitos longa, in initio triangularis, & quatuor digitos alta, hinc sensim minuitur & ad caudam ferme pertingit, ibique triangulo desinit. Huic opposita est ejusdem figuræ una in infimo ventre, undecim digitos longa, desinens cum superiore, sed non cum illa incipiens. Infra duas postbranchiales in infimo ventre duas habet junctas, quamlibet tres & semis digitos longam & sesquidigitum latam. Septima pinna est cauda, incipiens duorum digitorum interstitio à fine dorsalis & ventris, bicornis, superius cornu fere octo digitos longum, inferius paulo brevius, nimirum septem digitorum.

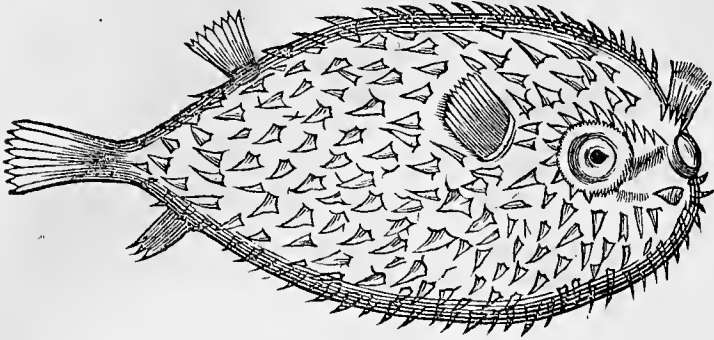
Pinnæ omnes antè spinas habent sed molles. In interstitio inter occiput & dorsalem pinnam, octo osseos triangulares aculeos prominentes obtinet quos recondere in carne & erigere potest, ac pro armis usurpare. Ante quemlibet oculum, intervallo unius digiti foraminulum habet duplex. Caput osseum & glabrum. Totum corpus exiguis squamulis vestitur, ita ut totus piscis glaber videatur. Colore totus est niger, excepto tamen ventre, qui albissimus instar cretæ; in lateribus (inter album & nigrum) paululum canescit nigredo, cætera, ut dictum, nigerrima. Pinnæ omnes nigrae, exceptis duobus infra postbranchiales in infimo ventre quæ albæ sunt, oris nigricantibus. In utroque latere piscis linea quædam profundior reliquis squamulis tendit ad caudam usque, ejusdem cum corpore coloris. Piscis gravis ac pinguis est, ac pro optimo habetur inter omnes in Brasilia, præsertim quando adhuc mediocris est magnitudinis. Capitur in Mari.

C A P. X.

Guamajacu guara. Piquitinga. Araguagua. Camuri.

GVAMAIACV GVARA Brasiliensibus, Lusitanis *Peixe porco*, & *Diabe*: orbis est species. Longitudo ejus ab initio oris ad pinnæ exortum in cauda quatuordecim digitorum: pinnæ caudæ

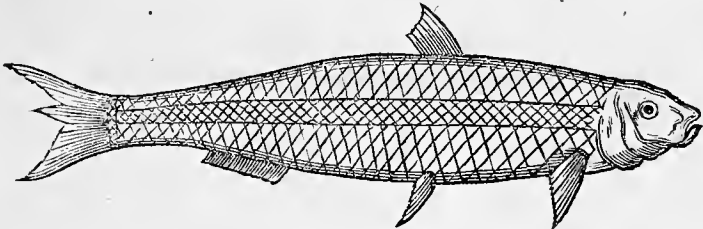
caudæ longitudo plus duorum digitorum. Rotundo est corpore & crassities ejus duorum & viginti digitorum. Caret squamis, tegitur cute, per totum corpus ex fusco ochræ coloris pallidi, in ventre albi. Totum corpus aculeis munitum est, qui in lateribus longiores, in reliquis partibus breviores (longiores autem sunt duorum digitorum) teretes, in extremitate valde acuti & singuli tribus insertionibus, quasi triquetris, cuti infixi. Inter aculeos cutis ubique maculis nigris scætet excepto ventre. Oculos habet magnos eminentes: os parvum obrotundum,

edentulum: pinnas tantum quatuor, duas in lateribus duos & semis digitos longas: unam in dorso versus caudam ejusdem magnitudinis & minorem sub ano.

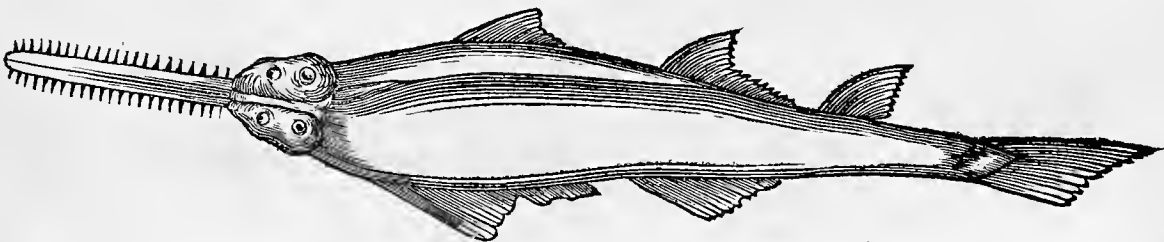
Orbis muricatus dici potest Gesneri pag. 745. quia aculei ipsius referunt murices.

Habui alium minorem vivum mense Februario anni 1639. item alios duos mense Septembris vivos. Cutis eorum erat è fusco virescens, in ventre nigricans: aculei ut prioris & plane similis figura corporis: prope quamlibet pinnam, maculam habebant nigram, ut & utrimque ad latera prope os. Pinnarum color erat flavus: oculorum pupilla nigricans, circulo luteo. Supra utrumque oculum cornu exile, satis longum, molle, cutacea substantia constans, quod præ se fert natans, quando autem extra aquam est flavescit. Inflare se potest & iterum conficere. Sonum edit Vlech ulch. Si velis ut se inflat, trahe pinnam quæ in dorso est.

PIQVITINGA Brasiliensibus: Pisciculus est duos, aut paulo plus, digitos longus, figuræ pene ut Parabucu à quo non multum differt ut dicam. Os habet parvulum, sed quod ample aperire & rotundare potest: oculos satis magnos, nigros, circulo ar-

genteo: branchias amplas: pinnas sex & septimam pro cauda: nimirum duas postbranchiales, triangulares, inferius positas: duas junctas in medio infimo ventre: unam triangularem in medio dorso, unam post anum: cauda constat pinna furcata. Color capitis argenteus splendens superius olivaceo imbutus. Tegitur squamulis albis, in dorso tamen olivaceus color translucescit. Per utriusque lateris medium tendit linea recta, lata, argentea, splendens usque ad caudam. Pinnæ omnes albæ. Differt à *Piabucu*, quod ille paulo major evadat, & linea illius lata non splendeat, cum reliquum corpus splendeat, quod in hoc contrario se habet: *Piabucu* etiam pinnam habet in dorso prope caudam, qua hic caret. Cæterum caro similis, edulis.

ARAGVAVA Brasiliensibus: Gladius Scaligeri in commentariis ad Histor. Animalium pag. 227. Græcis Xiphias, Belgis *Sweet-visch*. Junior erat quem describo. Corporis longitudo ab occipite ad pinnam caudæ unius pedis & septem digitorum; crassities maxima (nimirum inter duas laterales pinnas anteriores) novem digitorum. Capitis longitudo duorum & semis digitorum; quod cordis figuram habet, compressum, nec crassum. In hujus medietate paulo tamen versus anteriora in quolibet latere oculus stufieri magnitudine & post quemlibet digiti fere intervallo spiraculum, per quod aquam evomit; & sub hisce, in inferiori tamen parte, os duos digitos amplum, labiis instar linæ acutis, sine dentibus (quod & Scaliger notat.) In extremo autem capitis versus ensen, in inferiori parte duo sunt spiracula, substantiæ interius instar branchiarum, quibus sine dubio gladium regit, nam inter has branchias ensis oritur, novem digitos longus, sesquidigitum fere latus, in extremo paulo angustior, constans substantia ossea, habetque in quolibet latere octo & viginti dentes ordine oppositos, sesquidigitum ferme longos & acutissimos. Pinnas habet septem; videlicet duas ad latera, quæ duos digitos post spiracula incipiunt, duos & semis digitos longas, paulo plus tribus latas: & quatuor digitorum interstitio post has in lateribus iterum duas sesquidigitum longas, totidem latas,

latas, supra has in dorso unam, ejusdem magnitudinis: deinde in extremitate corporis fere in dorso itidem talem & septimam pro cauda, quæ superius quatuor digitos longa, inferius duos & semis, duos lata, ubi latissima, ut in Tuberionibus.

Corpus subteres est, angustum versus posteriora, cute vestitum ut *Panapana* ad tactum dura & scabra, quando sicca, coloris in superiori parte & lateribus leucopæi, in ventre albican-
tis. Inter duas pinnas majores in ventre & versus latera, in quolibet quinque habet incisuras ut *Panapana*.

Æstimari facile magnitudo piscis potest, nam habui quorum enses duos & semis pedes longi erant cum septem & viginti dentibus utrimque: item quorum ensis similis longitudinis cum viginti dentibus utrimque: quinetiam quorum ensis quinque pedes erat longus, cum quatuor & viginti dentibus utrimque. Carnem habet bonam, præsertim junior adhuc, instar *Raijæ* vel paulo meliorem.

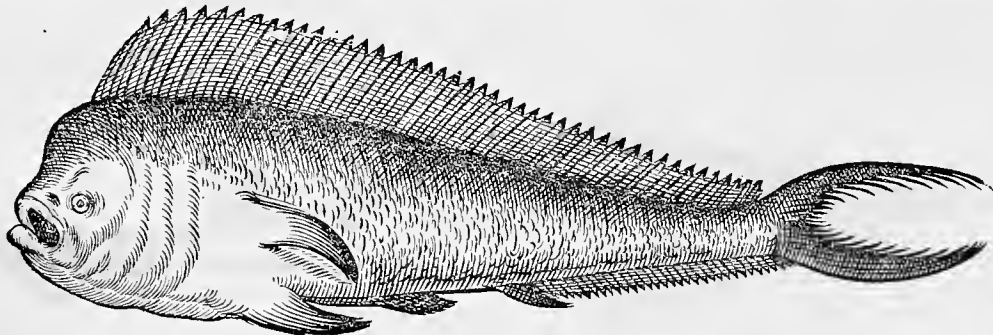
ANNO TATIO. *Xiphias* Græcorum alius piscis est, qui quidem gladium habet mucronatum, verum in lateribus minime dentatum, de quo vide *Rondeletium* lib. VIII. cap. xv. Ad eundem modum describitur à *Gesnero*.

CAMVRI Brasiliensibus; Lusitanis *Robalo*, piscis duos pedes longus, Lupo nostro figura corporis similis atque etiam ore, crassus plus uno pede, ubi crassissimus: caput sesquipedem pene longum: os semilunare, in medio paulum acuminatum, sex digitos longum, sed quod magis dilatare atque rotundare potest, ita ut circumferentia ejus fiat tredecim digitorum: oculos habet dupli stufæi magnitudine, pupilla crystallina, circulo aureo: Pinnas octo; nimirum duas in dorso, priorem tres digitos longam & paulo plus latam, firmis spinis sustentatam, quam in rimam recondere potest: alteram huic magnitudine parem, sed spinis destitutam, nec habentem quo condatur: duas postbranchiales, paulo plus tribus digitis longas; duas in infimo ventre quatuor digitos longas, duos & semis latas; unam talem post anum; octavam pro cauda, quæ est furcata, quinque digitos longa, sex lata. Squamas habet ut *Carpio*, coloris argentei, splendentes; in dorso autem & lateribus aureus admiscetur: Venter plane albicat: Pinnæ sunt aurei coloris, quibus aliquid fusci admixtum est; in quolibet latere superius à fine branchiarum usque ad medium exortus caudæ, ductam habet lineam crassam, nigram.

CAP. XI.

Guaracapema. Mucu. Abacatuaja. Acarapeba. Miiripira.

GVARACAPEMA Brasiliensibus; *Dolsijn* Belgis: Mas est doradæ. Piscis compresso corpore & latus, licet non ita crassus. Caput desinit in figuram quadratam, estque in fronte

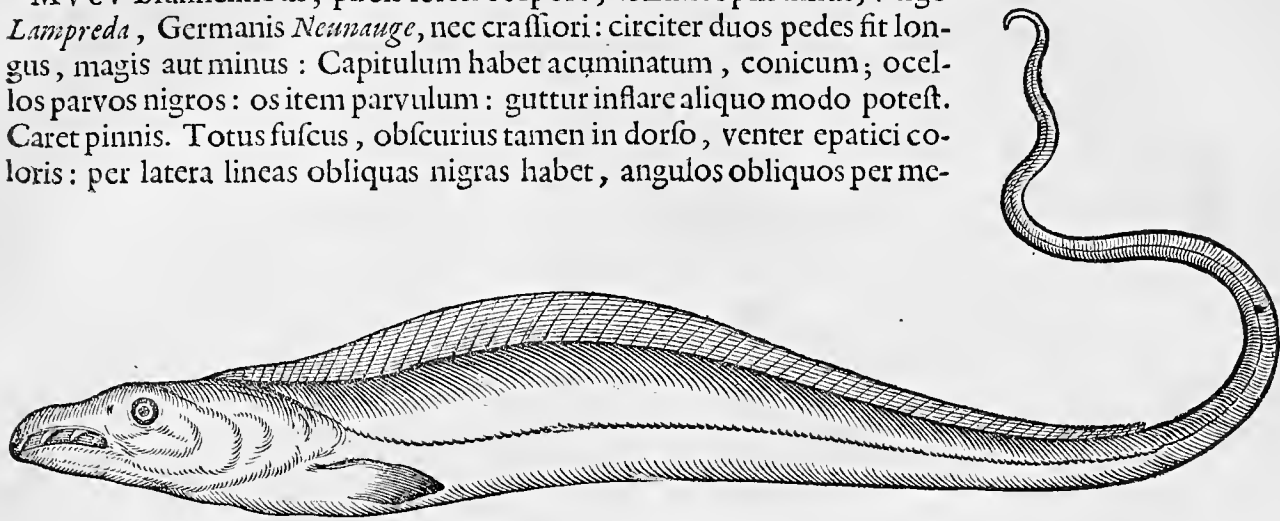
ita in aciem eductum, ut facilius fluctus maris natando secare posset. In sex aut septem pedum longitudinem excrescit: latitudo sive altitudo, ubi maxima, nimirum versus anteriora & pone caput, sesquipedalis. Os habet haud ita amplum, pro magnitudine corporis, mandibulas compressissimas, denticulos acutos. Paulo supra os & quidem versus ejus interiora oculi positi inferiori loco, ne nimirum in aquis imperiose ageret, qui alias linceus. Oculi autem sunt magni, rotundi, pupilla crystallina, cæterum argentei coloris. Branchias habet amplas: Pinnas septem, nimirum unam insignem à summitate capitis per totum dorsum extensam usque ad caudæ exortum, latam in medio septem aut octo digitos, quæ sensim minuitur, constans membrana ad tactum coriacea, & spinis mollibus interius sustentata: hanc natans in æquore erectam tenet. A medietate infimi ventris ad caudæ initium itidem pinna protenditur, sed vix unum digitum lata, in exitu triangulata: post utramque branchiam pinnam habet oblongam octo vel novem digitos: sub his in infimo ventre duas propinquas paulo longiores. Cauda circiter sesquipedem longa in duo cornua ampla distenditur. Squamulis minimis vestitur totus, quæque ad tactum vix sentiuntur; ita ut glaber videatur. Color in capite, dorso, lateribus ex viridi

viridi & argenteo mixtus, uti & in pinnis, in ventre vero albicat. Per totum autem corpus (nimirum latera, dorsum, caput) maculis est variegatus cæruleis, variæ magnitudinis, milii, grani hordeacei, ervi. Carnem habet siccam, boni saporis.

Velocitate natandi superat Toninhas seu porcos marinos, & eodem modo saliendo progreditur. Vescitur pisce longo vulgo *Petumbo* appellato.

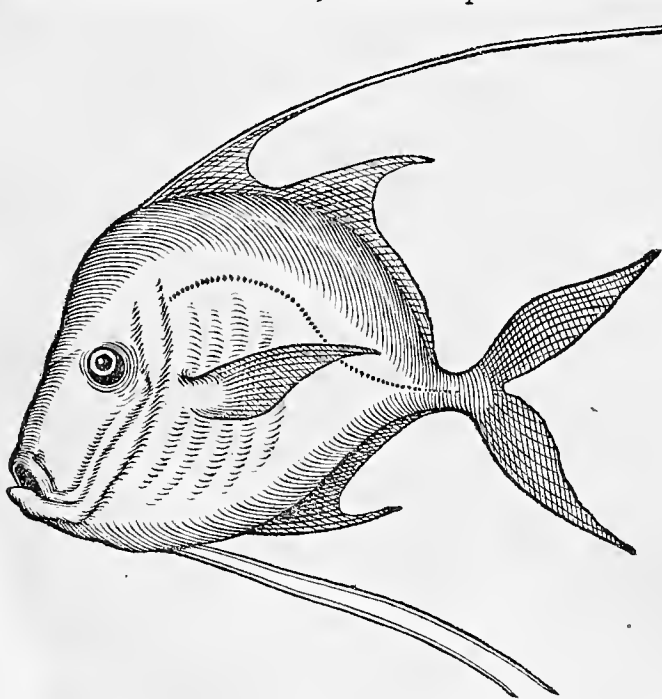
ANNOTATIO. Aurata vera plene describitur à Rondeletio lib. v. de piscibus cap. 11. ubi & Iconem dat quæ cum hac nostra minime convenit.

MV CV Brasiliensibus; piscis tereti corpore, ut Ennecephthalmus, vulgo *Lampreda*, Germanis *Neunauge*, nec crassiori: circiter duos pedes fit longus, magis aut minus: Capitulum habet acuminatum, conicum; ocellos parvos nigros: os item parvulum: guttur inflare aliquo modo potest. caret pinnis. Totus fuscus, obscurius tamen in dorso, venter epatici coloris: per latera lineas obliquas nigras habet, angulos obliquos per me-

dium laterum in vicem facientes. Edulis est & capitur in lacubus & paludibus.

ANNOTATIO. In descriptione Americæ lib. xv. cap. xii. Iconem dedi piscis sub nomine Vbirre uti acceperam, quam & hic reponendam curavi; quia me monuerat Emanuel de Morais, verum illius nomen esse *Mucu*. Verum descriptio Auctoris cum iconem non satis convenit, nam præterquam quod dentium non faciat mentionem, scribit pinnis carere cum hic noster prolixissimam habeat in dorso, & ad utrumque latus itidem unam; quare in animum induco *Mucu* diversum esse ab Ubirre, licet Morais aliter censuerit. Quinetiam qui Iconem mihi subministravit, marinum piscem dicebat, cum *Mucu* palustris sit.

ABACATVAIA Brasiliensibus: *Peixe gallo* Lusitanis. Faber & Gallus marinus, de quo vide Gesnerum. Passeris magnitudinem habet, altus & latus instar illius, subrotundus, neque illo crassior: os illi est haud amplum, edentulum: oculi nigri, circulo argenteo. Pinnas habet quinque, unam in dorso, unam in ventre, utramque descendentem & continuam ad caudam usque: itidem post branchias utrimque unam: Cauda constat pinna furcata. Præterea habet duo quasi fila in longum extensa ab inferiore corpore, & unicum ta-

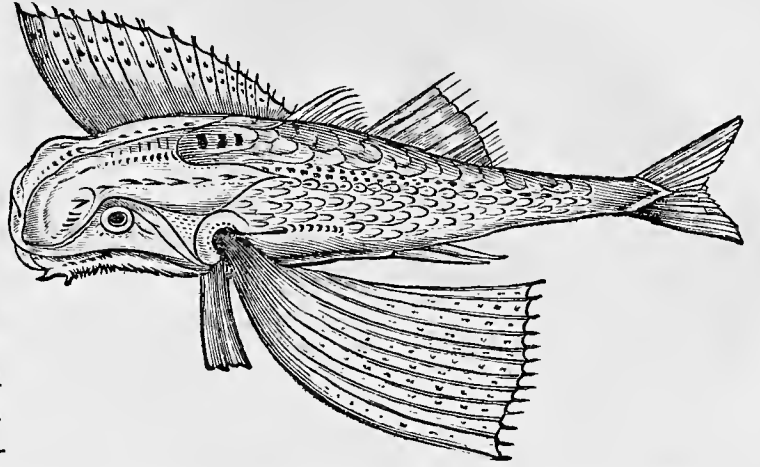
le in dorso ante pinnam dorsalem. caret squamis, sed tegitur cute lævissima, splendente, coloris argentei; totusque est illius coloris, exceptis filis illis, quæ nigra sunt. Carnem habet boni saporis, & sæpe comedi.

ANNOTATIO. In Descriptione Americæ lib. xv, cap. xii. Iconem dedimus huius piscis sub nomine *Awah kattoo* sive *Iahwe*, quo nomine Iconem acceperamus à perito pictore, quod corruptum esse apparet. Fabri iconem dat Gesnerus sed quæ cum hac nostra neutiquam conveniat: Vti & Aldrovandus, sed plane rudem; & descriptio quoque multum ab Authoris nostri descriptione ablit.

ACARAPEBA Brasiliensibus, quibus & *Acaratinga* vocatur, Belgis *Wafem*; magnitudine

vero fere ut *Blep Pomeranorum*. Nimirum piscis corpore lato, squamis majoribus in totum argentei coloris splendentis: pedalis circiter longitudinis, quinque digitos latus, ubi latissimus. Os habet edentulum, haud amplum, acuminatum, quod extendere & contrahere potest; oculos dupli stin feri magnitudine argenteos, pupilla magna crystallina nigricante. Pinnam in dorso extensam habet ad caudam fere, antea duos digitos altam, firmis spinis sustentatam & sensim angustiore: in quolibet latere post branchias unam, tres digitos longam, plus uno initio latam & triangularem. In infimo ventre tres, duas videlicet junctas versus anteriora, crassa spina firmatas, & unam prope anum, initio firma spina sustentatam & ad caudam fere protensam, sed sensim minutiore. Cauda constat pinna furcata, tres & semis digitos longa & in exortu antequam dividatur, pene duos lata. Pinnæ omnes albi sunt coloris transplendentis. Edulis est piscis.

MIIVIPIRA & PIRABEBE Brasiliensis, *Peixe volador* Lusitanis. Piscis volans, vel Hirundo piscis: varia est magnitudinis: major erat Halece, quem hic describo, & formæ rariores. Figuram corporis habet (instar Zandæ Pomeranorum) teretem & posteriora versus acutiorem. Totius longitudo ab ore ad finem caudæ tredecim digitorum; crassities, ubi maxima, nimirum circa exortum alarum, septem fere digitorum, ad exortum autem caudæ duorum. Caput

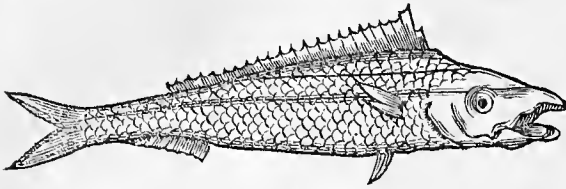
put crassum habet, superius compressum & latum, nimirum superius fere duos digitos & quasi in tubera supra oculos elatum, os non ita magnum, edentulum, at ossa ejus paulum serrata instar limæ. Oculi magni, rotundi, stufiero Hollandico æquales, pupilla nigra, circulo flavo, & exterius altero fusco. Pinnas habet sex cum cauda; duas in dorso, unam parvulam in medio, paulum tamen versus anteriora, alteram post hanc duos digitos longam, sesquidigitum latam, tenuem, at octo spinis suffultam; duas robustas in infimo ventre, subter illas, duos & semis digitos longas, firma spina constantes sed angustas, & unam parvam in inferiori corpore ex opposito majoris in dorso; septima est cauda, duos digitos longa, totidemque lata & furcata. Præterea habet duas alas magnas, in quolibet latere unam, habentes exortum suum sesquidigitum fere post oculos, post branchias paulum; estque alarum longitudo septem digitorum, latitudo in exortu plus uno, in extremitate sex digitorum: constant alæ tenui membrana instar chartæ puræ (~~post-papir~~) ex albo seu cinereo subfusci coloris: habent autem aliquot plicas & sustentantur spinis tenuibus per longitudinem extensis. Ad utramque alam in initio ejusdem parva quasi ala exit, duos & semis digitos longa, sed plane angusta & sua spina munita. Totum caput cum initio dorsi, (ab ore nimirum ad quinque digitos numerando) vestitur testa ossea, dura, quæ versus suum finem dupliciter divisa in duos aculeos desinit quasi spinas. Branchiæ autem ad duos digitos extenduntur in aculeos usque sub alis. Totum autem corpus vestitur squamulis elegantibus, ordine dispositis, quæ in ventre triangulares, in lateribus & dorso verius ellipticæ figuræ. In ventre autem ita dispositæ sunt ut piscis ad tactum glaber videatur: at in lateribus & dorso quælibet in sui medio habet tuberculum, ita ut ordine naturæ dispositæ in recta linea, repræsentent lineas rectas, elatas, tuberculatas. In toto ventre albicat, in lateribus & dorso subfuscus, & splendens ut Harengus. Spinæ quæ alas sustinent & per eas extenduntur etiam albicant. Alæ ipsæ ex cinereo fuscescentis sunt coloris, maculis nigricantibus variegatæ. Volat hic piscis super aquas instar Hirundinis per spacium quantum sclopeto pertingi potest: nimirum usque dum siccescant alæ, tunc enim iterum aquæ se immittit alas humectandi gratia & denuo volat. Natura autem huic pisci alas dedit ut se salvare posset dum hostis ejus Dorada magna caterva ipsum persequitur. Sæpissime mille eorum simul volantes vidi in Oceano Tropicis interjecto: interdum etiam volando incidunt in naves, ut nobis etiam factum memini. Caro boni est saporis cocta.

ANNOTATIO. Vide de his volatilibus piscibus Aldrovandum lib. 11. cap. 5. & 6. & Rondeletium lib. x. cap. 1. de Hirundine; plerique de Piscibus commentantes ejus meminerunt, nihilque magis Nauticos homines exercet. Dabitur alias de his dicendi occasio, nam figura horum piscium, & præsertim alarum valde est diversa, reperiuntur enim quibus alæ sunt duplo longiores verum angustiores.

CAP. XII.

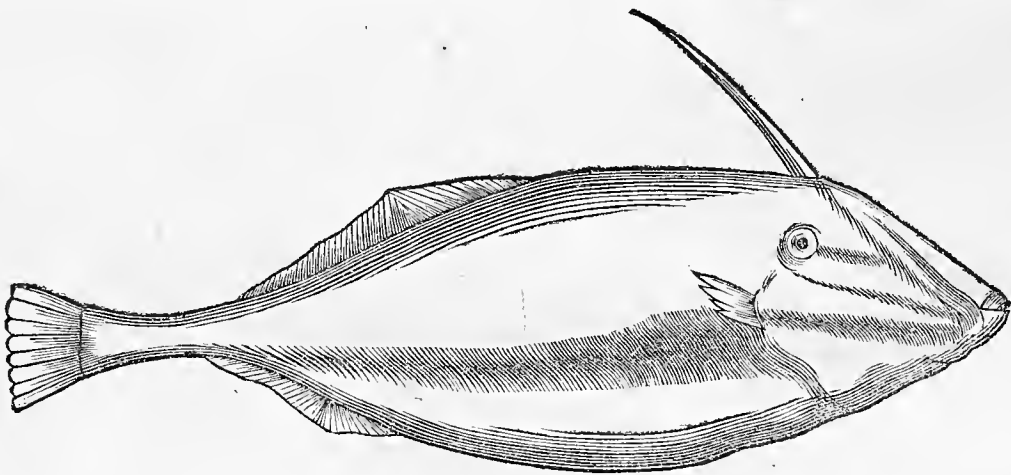
Guaibi coara. Acaramucu. Guaperua. Cucuri. Piraya.

GV A I B I C O A R A Brasiliensibus, Buraco de Velha Lusitanis; piscis est corpore latiusculo; dorso elevato & à capite arcuato; duodecim aut quatuordecim digitos longus, quatuor latus, ubi latissimus. Caput & os acuminatum, satis amplum, habens in utraque maxilla seriem minimorum denticulorum, linguam conspicuam; quæ una cum cavitate inferiori oris, sanguinei est coloris: Oculos stuferi magnitudine crystallinos, circulo coloris ex aureo & fusco

mixti. Pinnas obtinet septem, nimirum post branchias in quolibet latere unam, quasi triangularem, mollem: in infimo ventre duas junctas: unam post anum duplici spina munitam: per dorsum autem una extenditur, cujus medietatem anteriorem undecim spinæ erigunt, quam recondere potest in cute, posterior medietas mollis & sine spinis. Cauda constat pinna bicorni, & parallelogrammi figura à corpore extenditur. Squamas habet mediocres, instar Percæ, argenteas, quæ per oras sunt melini coloris, & aspectu referunt meros cubos: in occipitio & dorso summo squamæ ex argenteo cærulescunt, & per oras itidem sunt melini coloris. Totum autem caput superius & ad latera est aurei coloris, striis cæruleis secundum longitudinem variegatum. Pinnæ omnes melini sunt coloris, exceptis duabus in infimo ventre, quæ magis albescunt: per latus autem utrumque versus dorsum secundum longitudinem tendit linea melini coloris ad caudam usque. Piscis boni saporis coctus. Capitur in mari inter scopulos.

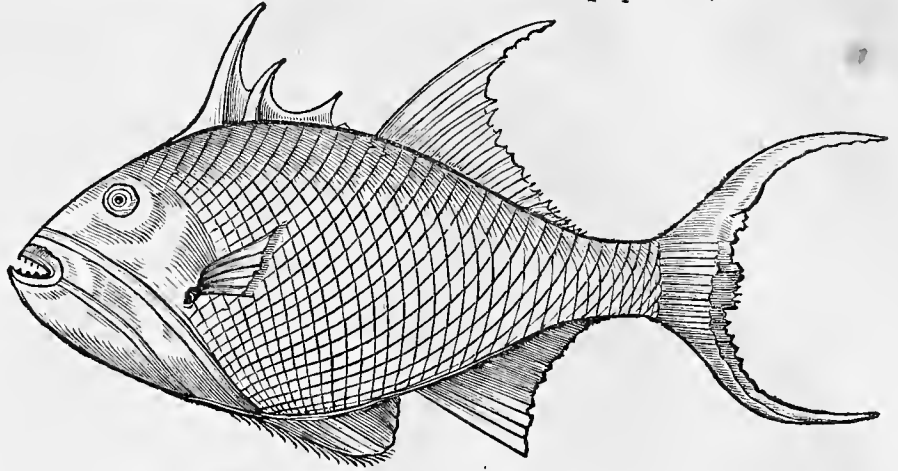
A C A R A M U C V Brasiliensibus: piscis est corpore compresso nec crasso verum oblongo; decem enim digitos longus est, quatuor latus, ubi latissimus. Osilli parvulum, angustum, rotundum, apicem minimi digiti admittens, ut piscis triangularis. Superius & inferius in anteriori parte oris utrimque dentes triangulatim acuti. Oculi stuferi magnitudine, crystallini, pupilla nigra. Distant oculi ab ore duos digitos & semis plane in alto positi, tres quartas partes digiti à dorso sub utroque oculo, in quolibet latere, branchiarum loco fissuram habet oblique factam, unum digitum longam, trapezii figura. In dorso summitate directe supra oculos,

instar fili majoris seu crassioris cordæ violæ, corniculum habet oblique erectum versus posteriora, quatuor digitos longum & teres. In postica corporis parte inferius & superius utrimque pinnam habet tenuem tres digitos & semis longam, tres quadrantes digiti latam, quæ desinunt circa caudam, quæ parallelogrammi figura exoritur à corpore, habetque pinnam sesquidigitum longam, paulo plus duobus latam. Caret squamis, sed regitur cute glabra, parum tantum hispida, ut Xiphiae, coloris albicantis, cui gryseus est admixtus, & in dorso paulum fuscus; pinnæ quoque grysei coloris. Non est edulis: in ventriculo algæ seu musci marini multum inveniebam: Parieti appensus noctu clarissime lucebat in tenebris.

G V A P E R V A Brasiliensibus, *Peixe porco* Lusitanis (Græcis κάπε®, Latinis Aper vocari potest aut caprificus, de quibus Gesnerus pag. 70. & 214.) Ab ore ad initium caudæ quindecim digitos longus, in medio, ubi latissimus, octo latus: corpore paulum compresso ac lato: dorso arcuato, ventre adhuc magis curvo: capite porcino: dentibus caninis, albis, longis: octo in qualibet mandibula, duo medii tam inferius quam superius longiores sunt reliquis: dentes inferioris mandibulæ aliis quasi brevioribus sustentantur. Os subrotundum, angustum: quatuor fe-

tuor fere digitorum interstitio ab ore superius sunt oculi, sesquidigitum à se invicem distantes, majores grosso misnico (& ante eos quasi vestigium foraminis) pupilla crystallina, circulo aureo maculato cæruleo. Branchiarum loco rimam habet duos digitos longam, plus uno latam. In dorso tres pene digitos post oculos, duo habet cornua, unum pennam olorinam crassum, tres digitos longum, quod versus posteriora paulum inclinatur, alterum par-

vum per membranam alteri adnexum, utrumque in rimam recondere potest demissum. Trium & semis digitorum intervallo post hæc pinna est, in initio ferme triangularis, hinc magis magisque angustatur ad caudam fere, quinque digitos longa, initio paulo plus duobus lata: & è regione in infimo ventre talem, initio duos & semis digitos latam, magis magisque arcuatam versus caudam. Cauda quadrata figura à corpore extenditur & pinnam habet quatuor digitos latam, duos longam, quæ in duo cornua dilatatur, ut totius longitudo sit quatuor digitorum. In medio inferioris corporis parvam habet pinnam & ante eam cornu sesquidigitum longum. Pinnæ omnes sustentantur spinis & sunt cærulei coloris; venter albicat. Squamis vestitur elegantibus, in superficie sua punctulis thalassinis cum cæruleo indico umbratis, in dorso magis cæruleis. Ab oris summitate in utrumque latus ad pinnas postbranchiales, semilunari figura, duæ lineæ crassæ cæuleæ, unius digiti intervallo, ducuntur. Comeditur assatus, coctus non valet.

ANNOTATIO. Tam capri quam Caprisci icones quas dat Gesnerus non bene conveniunt cum Auctoris nostri, uti nec descriptiones, quare hunc nostrum illius quidem speciei, alium tamen judico.

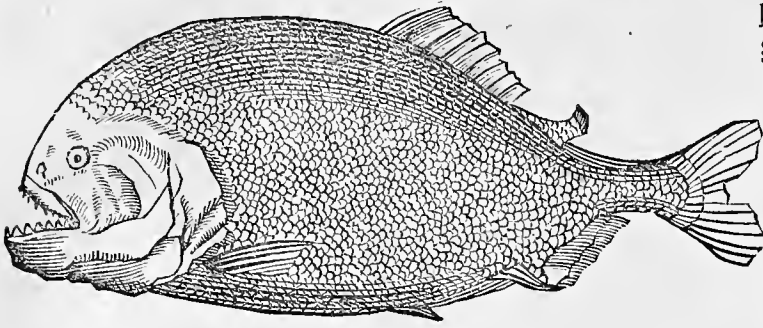
CVCURI Brasiliensibus: *Cassion* Lusitanis (caniculæ species vide Gesner. pag. 201.) ex genere Tiburonum: piscis duos & semis pedes longus, capite in hyperbolen desinente, & ore longe inferius stante: & unum tantum ordinem minimorum denticulorum habet, quare nocere non potest: oculi illi sunt majoris pisi magnitudine, nigri: Pinnæ septem plane ut Tibu-

roni, duæ nempe post quinque illas incisuras, triangulares; in medio infimo ventre duæ parvæ, & in ultima medietate inferioris corporis item parva triangularis: in medio dorso magna triangularis erecta: & parvula ejusdem figuræ ad caudam; quam habet instar Tiburonis, uti & similem illi per totum cutem, ejusdemque coloris: nimirum totum inferius corpus album, dorsum & latera cinerea, quibus argentum transplendet: pinnæ omnes cinereæ, exceptis parvulis in inferiori corpore, quæ albæ: cauda cinerea. Hic quem describo, tres catulos perfectos in ventre habebat, unde liquet animal edere. Carnem habet siccam sine spinis, ejusdem fere bonitatis cum *Corcovado*. Sæpius commedi.

PIRAYA & PIRANHA Brasiliensibus: Piscis pedalis longitudinis, lato corpore circiter sex digitos, ubi latissimus: dorso incurvato, capite obtuso ut Dorada. Oris hiatus parabolicus, quod exacte claudere potest, habetque labia parva quibus dentes regit; obtinet enim tam superius quam inferius ordinem dentium triangulorum, alborum, acutissimorum, quatuordecim in qualibet mandibula (minores habent duodecim) quibus uno morsu partem carnis ex quacunque parte hominis potest abripere, quasi novacula esset abscissa. Si quis ingrediatur aquam vel faltem immittat pedem vel manum statim ab illo lædi potest, ita sitiens est sanguinis & cupiens

& cupiens carnis humanæ, quare caute ab illo cavendum. Oculos habet rotundos, parvos, crystallinos pupilla nigra, & inter illos duo foraminula seu spiracula: branchias amplas, exterius duras & offeas: sex pinnas & septimam pro cauda; duas nimirum postbranchiales, paulum elatas à ventre infimo, duos digitos longas, unum latas: in medio infimo ventre duas junctas parvulas, vix unum digitum longas & angustas: è regione harum in medio dorso inci-

pit pinna & ad duorum & semis digitorum longitudinem extenditur versus posteriora, paulo plus uno digito lata: duorum autem digitorum interstitio à parvulis in infimo ventre incipit pinna, firma spina antèrius munita, cætera mollis & maximam partem squamulis tecta & paulo plus duobus & semis digitis longa, extenditurque ad exor-

tum caudæ, unum digitum lata: exortus caudæ sesquidigitum longus, ipsa bicornis, & quodlibet cornu in exitu arcuatur. Squamulis tegitur: tota summitas capitis, dorsum & latera usque eo si linea ducatur à postbranchiali pinna ad medium pinnae squamosæ, coloris est cinerei diluti cum paucò cæruleo mixti, ac squamula quælibet fimbriam habet ignei & cærulei coloris transplendentis, reliquum laterum seu inferior pars & venter coloris sunt flavi obscuri, ut & capitis inferior pars, ac pinnae postbranchiales & omnes infimi ventris. Pinna dorsalis & cauda coloris est è cinereo cærulescentis. Edulis est & carnem habet albissimam, paululum siccam & boni saporis. Sæpissime comedi. Hæc species maxime gaudet cœnoso fluvii fundo.

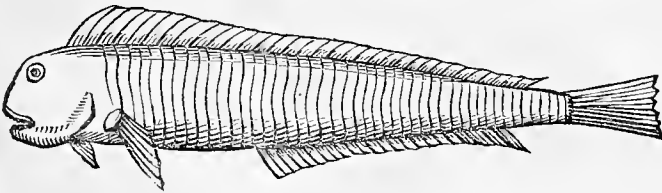
Pirayæ alia species hic reperitur magnitudine & figura plane similis priori, excepto quod parvulam adhuc pinnam habeat squamatam inter dorsalem & caudam, & quod colore differat: nimirum summitas capitis, totum dorsum & laterum superior pars eo usque si linea ducatur à pinna postbranchiali ad medium pinnae squamosæ, coloris sunt aurei ac rubri cum cinereo mixti, & cæruleo transplendente. Capitis inferior pars, reliquum laterum & infimus venter insigni colore croceo fulgent, cui aureus persplendet. Eiusdem coloris croceo-aurei sunt pinnae postbranchiales & infimi ventris. Dorsales duæ & cauda cinerei diluti cum paucò cæruleo mixti, ut & dorsum. Hæc species magis gaudet arenoso fluvii fundo. Edulis est ut prior.

Reperitur & alia Pirayæ species alba, figuræ ut antecedentes, solum caput non ita obtusum, sed os paulum prominet figura conica: color ventris & laterum argenteus: dorsum & caput argentei coloris cum paucò cæruleo transplendente: pinnae omnes argentei coloris cum gryseo mixti. Dentes habet parvulos triangulares ordine dispositos, nec ita mordet ut cæteri. Paulo minor quoque est reliquis speciebus, cæterum non minus edulis quam illæ.

CAP. XIII.

Punaru duæ species. Amore duæ species. Pastor sive Harder. Guacari.

PVNARV Brasiliensibus: pisciculus est quatuor digitos longus, corpore oblongo; capite crassiusculo, & antèrius obtuso. Os habet parvum; in maxilla inferiore duos solummodo denticulos, longos, acutos instar acicularum: oculos superius & in fronte positos, pupilla nigra, circello aureo: & supra hos duo rubra fila brevia, prominula; branchias amplas; utpote quæ una ei est

è duabus conflata: Pinnae postbranchiales duas oblongas, & sub his duas plane angustas. Paulo post occiput incipit pinna quæ ad caudam usque producitur, spinulis prominulis suffulta.

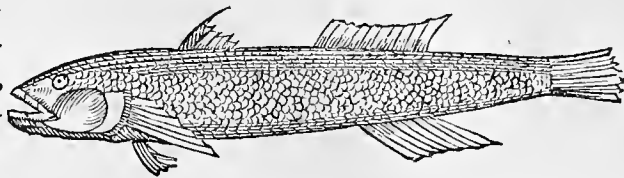

In medio infimo ventre incipit similis, ferme ad caudam usque pertingens. Cauda autem longiuscula, & parallelogramma. Tegitur cute fusca, & pinnae sunt ejusdem coloris.

Reperitur hic & alia *Punaru* species, figura corporis priori similis; sed mandibulas habens rostratas, quasi è minimis denticulis compositas. A summitate capitis pinna latiuscula extenditur us-

ditur usque ad exortum caudæ quæ mollibus textitur spinis non prominulis. Postbranchiales habet fere ut prior; ut & in ventre & cauda. Color ut prioris, sed variegatus est in lateribus lineis curvis obscure purpureis. Vtraque species inter scopulos vivit & intrat etiam testaceorum domicilia.

• **AMORE GVA CV** Brasiliensibus; in semipedis longitudinem excrescit; corpore oblongo, capite crassiusculo, branchiis amplis, minutissimis in ore denticulis: Oculi illi parvi nigri circello aureo. Pinnas habet septem: nimirum duas postbranchiales oblongas, quasi triangulatas; duas sub his junctas; duas in dorso, anteriorem minorem posteriore; & è regione posterioris unam in infimo ventre. Cauda oblongiuscula, parallelogramma, in extremitate circinata. Tegitur squamis pro sua magnitudine majusculis. Piscis in totum ferri coloris, in ventre tamen paululum è ferreo albicat. Est edulis.

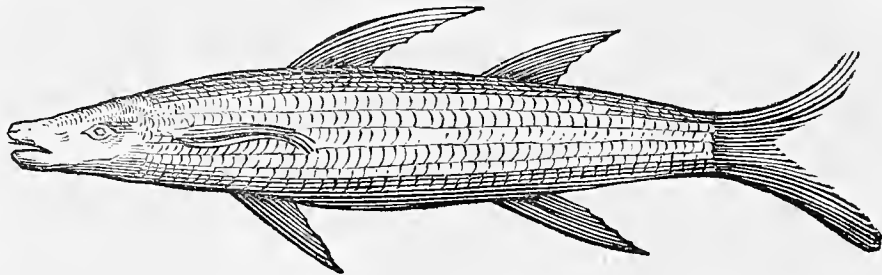
AMORE P I X V M A Brasiliensibus, vulgo corrupte *Amorea* Piscis magnitudine Tamoatæ, capite lato, ore amplo, & edentulo, corpore oblongo ita ut fere Tamoatam referat. Coloris est obscure ferri; in ventre, qui extuberat, albi. Tegitur cute molli: pinnas habet septem & octavam pro cauda in ambitu circinatam. Carne est sicca & bona ut Tamoata.

AMORE T I N G A Brasiliensibus piscis est ejusdem plane figuræ cum *Amore guacu*, sed tantum minor: habetque squamas in totum albicantis seu pallidi coloris, & in totum maculatur maculis fuscis ut *Tajassca*. Cauda tamen illius est fusco undata. Edulis est ut præcedentes.

PASTOR Belgis

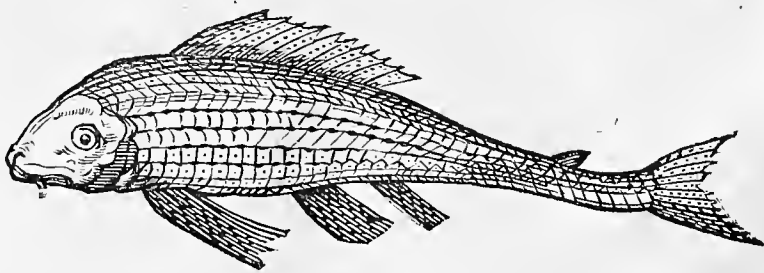
Harder (*nomen Brasiliense ab Auctore non proditur*) piscis est mediocris Truttæ magnitudine cujus & figuram habet; oculis ellipticis, squamis albicantibus seu argenteis, mediocribus in-

star percæ, lineari ordine dispositis, & inter ordines squamarum, lineæ gryscæ mediæ sunt intertextæ. Pinnas habet septem omnes majusculas & longas; duas nempe post oculos (cæret enim branchiis) duas sub his junctas in inferiori corpore, his oppositas tamen magis versus posteriora: in summitate dorsi unam maximam omnium; in infimo ventre circa anum unam, & itidem unam illi oppositam in dorso. Cauda in duo ampla cornua est divisa. Pinnæ omnes sunt albicantes.

ANNO T A T I O. Piscis nauticis hominibus notissimus, quorum nostrates hoc nomen illi dederunt, quod Auctor noster Latinum fecit. Cæterum Gesnerus judicat esse Mugilem vel mugilis speciem, & squamis satis magnis rectum esse, & lineis à capite versus caudam aliquot, instar Thymalli distinctum. Dat autem plures Mugilum icones, quarum nulla cum hac nostra quam Auctor noster ad vivum delineavit, convenit: omnes quoque habent branchias, quibus hic piscis caret.

GVA C A R I Brasiliensibus: piscis subrotundo seu pyramidalis corpore, pedalis vel paulo majoris longitudinis; octo digitorum crassitiei, ubi maxima est. Caput inferius planum, lateribus ellipticis describit, superius subrotundum. Os parvum rotundum habet subter in plano capitis: loco

dentium in utroque latere processus habet quasi setis equinis factos: inferius labium explicatum, lunatum, membrana constans, quæ in lateribus oris in suis extremitatibus in cirrhum definit, trientem digiti longum, qui cirrhi pro barba serviunt. Oculi parvi, rotundi, nummi mistic magnitudine, cinerei fusco maculati, superne positi & inter quemlibet foramen, distans dimidium digitum ab oculo versus anteriora: Branchiæ angustæ inferius versus & ante quamli-

quamlibet proxime corpusculum parallelogrammum, semi ferme digitum longum, quod extendere & recondere potest, ita ut reconditum vix videatur. Continet illud corpusculum in extremitate denticulos acutos setaneos, quibus alios pisces pungit. Et post branchias in quolibet latere inferius ad planum, triangularem quasi pinnam, quatuor digitos longam pene, plus uno latam, oblongam, spina ossea in extremitate laterali sustentatam & aliis minoribus secundum longitudinem discurrentibus: spatio autem sesquidigiti versus posteriora directe post has jam descriptas, iterum duas inferius pinnas habet quadratas, in quolibet latere unam, duos & semis digitos longas, duos latas, eodem modo spinis hispidis osseis sustentatas. Post anum in infimo ventre angusta est pinna, parallelogramma, duos digitos longa. In medio dorso pinna est, quatuor digitos longa, duos lata, spinis hispidis ordine dispositis sustentata, ac anteriùs spina dura crassiore fulta, post hanc prope exortum caudæ superius parva quædam est pinna, membranosa, quæ anteriùs corniculata spina fulcitur. Cauda constat pinna tres digitos longa inferius, duos superius, bicorni, spinis firmis suffulta. Totum caput testa vestitur dura, ad tactum hispida: totum corpus squamis triangularibus, versus anteriora majoribus, ordine positis. Sunt autem squamæ omnes ad tactum asperæ, quasi exsculptæ, quælibet in sui medio extuberantiam habens: scilicet totum corpus loricatum est, & quælibet pars lorice habet quatuor angulos, & in quolibet existit tuberculum ita ut in quolibet latere sit quadruplex ordo tuberculorum. Color totius piscis croceus dilutus, in ventre saturatior; ac per totum maculatur maculis rotundis, magnitudine seminis sinapi, fuscis. Maculæ hæ in lateribus & pinnis paulo sunt majores, in capite minores, ac in summitate capitis maculæ ruunt quasi rivuli. Posterior medietas ventris nullas habet maculas. Pinnæ omnes ut corpus coloratæ & maculatæ, excepta pinnula prope caudam, quæ constat membranula nigra, corniculata autem illius spina crocea est & maculata ut reliquæ.

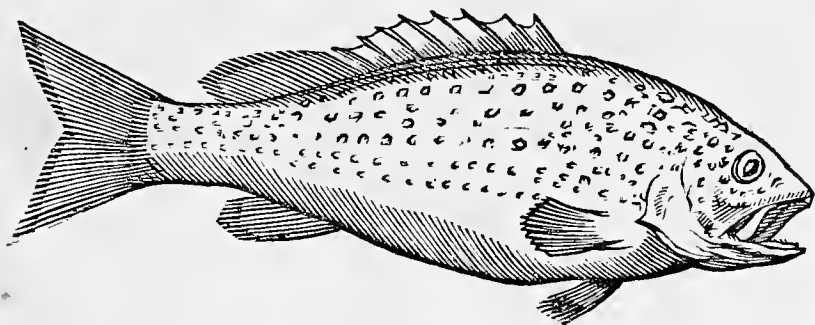
Diu vivit extra aquam, ad quinque horas. Editur defracta lorica, sed paucam habet carnem: intestina longissima, æqualis omnia crassitie, instar crassioris fili quo vela consuunt. Habebat unus piscis quindecim digitos longus, intestina viginti octo pedes longa, quæ dimensus sum.

Reperitur & hic Guacari, magnitudine & figura plane similis priori, qui in flumine S. Francisci capitur solo colore differens & bonitate carnis: est enim totus umbræ coloris obscuri & per totum maculis adspersus obrotundis, nigris, seminis sinapi magnitudine; Caro hujus boni est saporis.

CAP. XIV.

Piraumbu. Acara aya. Timucu. Guamajacu atinga. Acara. Guari guaru. Cugupu-guacu. Maturaque. Carapo.

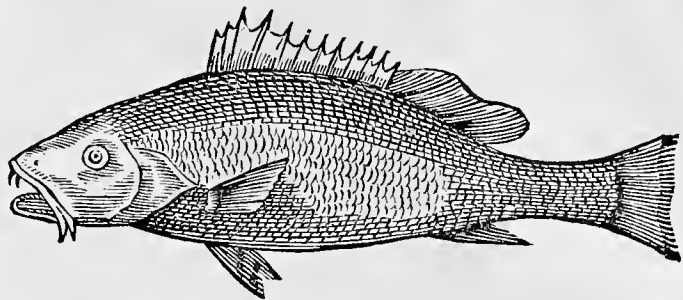
PIRAVMBV Brasiliensibus; *Chayquarona* Lusitanis; piscis carpionis magnitudine & figura: decem digitos longus ab ore ad initium caudæ, paulo plus quatuor digitis latus, ubi latissimus: versus caudam angustior & æqualis latitudinis, duorum nimirum digitorum.

Os habet instar Carpionis, oculos magnos prominentes, pupilla crystallina, circulo aureo cum albo mixto. Pinnas obtinet octo, nimirum unam in medio dorso, paulo plus tribus digitis longam & unum latam, quam in rimam recondere potest, & erectam novem firmis spinis sustentare: huic contigua est alia tres fere digitos longa, minus uno lata nullis innixa spinis: post utramque branchiam unam habet tres digitos longam, unum latam in exortu: in infimo ventre duas junctas, duos digitos longas, vix unum latas, firma spina munitas; post anum unam, digitum latam, dimidium longam, itidem firma spina sustentatam: octava est pro cauda, tres digitos longa, totidem lata & furcata. Squamas habet majores, instar carpionis, argentei splendentis coloris, pauxillo aureo mixti: quælibet autem squama mediam partem usque ab insertione sua coloris est *fenliemort*: sub capite & ventris priorie parte magis argenteus est. Omnes pinnæ dilute cinerei sunt coloris. In ore superius & inferius lapidem habet, denticulis minimis præditum, vix sensibilibus. Edulis est ac boni saporis.

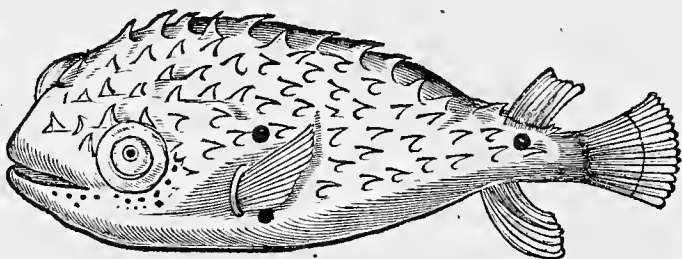
ACARA AYA Brasiliensibus: vulgo corrupte *Garanha*: Piscis qui trium pedum longitudinem

dinem adipiscitur, figura Carpionis. Dentes in inferiori mandibula habet acutos, instar acicularum: in superiori duos longos paulo crassiores, quibus interjacent minutissimi vix sensibiles. Oculi ipsi magni sunt, pupilla crystallina, circulo sanguineo primum, hinc argenteo. Pinnam longā habet per dorsi longitudinem expansam, cujus mediam partem versus anteriora spinis surrigere & in rimam recondere potest: reliquas quinque pinnas communes habet cum aliis piscibus: septimam pro cauda, quæ lata & pene bicornis est. Squamis vestitur argenteis, mediocris magnitudinis, quæ sanguineo colore umbratæ sunt, ita ut maximam partem sanguineus videatur, argenteo colore transplendente: in ventre totus est albus, ut & sub faucibus. Pinnæ omnes sanguinei coloris, exceptis iis quæ sunt in infimo ventre, quæ albæ sunt, in extremitatibus tamen sanguineæ. Edulis est piscis; Sale etiam conditur & servatur.

TIMUCV Brasiliensibus; *Peixe agulha* Lusitanis: piscis duos pedes longus, corpore tereti instar anguillæ. Rostrum habet osseum, tres vel quatuor digitos longum, acuminatum, utrobique dentibus minimis refertum: inferior rostri pars paulo longior superiori, & id quod prominet molle, non osseum; caret lingua. Oculos habet rotundos, crystallinos, circulo argenteo: sex pinnas, nimirum duas oblongas postbranchiales, duas junctas in infimo ventre ante anum parvas, post anum unam quæ fere ad exortum caudæ porrigitur & similem huic oppositam in dorso; Cauda pinna quasi bisecta constat. Caret squamis, sed tegitur cute. Summitas capitis & rostri ac dorsi cum medietate laterum olivacei est coloris: inferior medietas cum ventre argentei. Per utrumque autem latus secundum longitudinem linea tendit virescens, distinguens olivaceum ab argenteo. Pinnarum color respondet parti cui appositæ sunt. Edulis est. Capitur in mari & fluviis salis. Boni est saporis, præsertim frixus butyro; caro ejus non est spinosa.

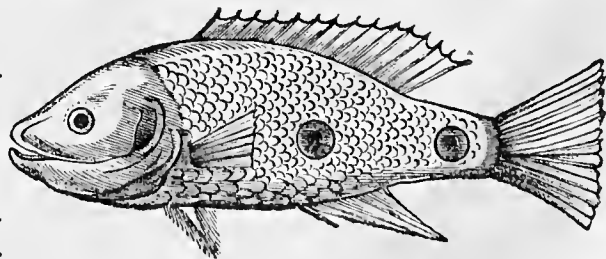
GVAMAIACV ATINGA Brasiliensibus, mihi orbis muricatus Ranæ rictu, septem digitorum longitudinem habebat, & corpus oblongum: os Ranæ simile, & loco dentium tam superius quam inferius, os durum: oculos magnos, rotundos, protuberantes, pupilla crystallina circulo flavo: Branchiarum loco foramen in

utroque latere digitum admittens & pone hoc pinnam trapezii figura, unum digitum longam, duos latam: in extremitate dorsi versus caudam etiam pinnam oblongam, haud amplam, & è regione hujus similem in infimi ventris extremitate. Cauda constat pinna sesquidigitum longa, unum lata. Totum corpus tegitur cute spinosa quæ in capite in duram testam abit. Spinæ illæ constant duris ossibus & acutis: in infimo tamen ventre caret spinis, sed mollis est instar Ranæ. Totum corpus & caput superius ex gryseo & fusco est maculatum: magis tamen fuscescit, inferius totum ex albo subflavescit, ut & spinæ totius corporis. Pinnæ omnes flavescunt. Post utramque pinnam postbranchialem maculam habet nigerrimam stuferi magnitudine & supra hanc utrobique, paulum tamen magis versus anteriora aliam minorem nigerrimam. Ad utrumque latus exortus pinnae dorsalis etiam similem habet: parvulas item sub oculis & ore. Vtris modo se inflare potest.

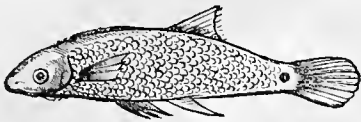
Non est edulis. Capitur in mari.

ACARA Brasiliensibus: piscis palmum longus, dorso curvo, & alto corpore ut Perca. Os habet angustum, & dentium loco limam: oculos haud magnos, nigros, circulo aureo: Pinnas obtinet sex: nimirum sub qualibet branchia unam longam, triangulum acutum re-

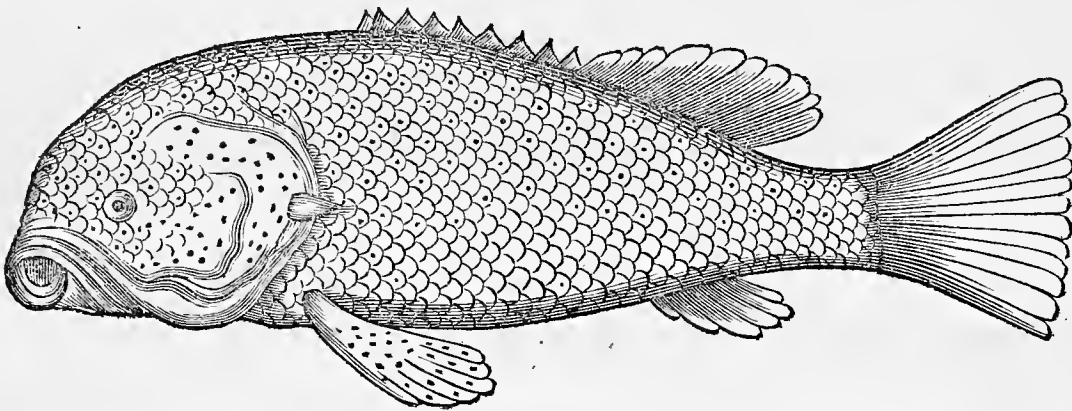
ferentem:

ferentem : à summitate autem dorsi pinna extenditur , firmis spinis sustentata & in triangulum acutum prope caudæ exortum desinens. Cauda oblonga est , parallelogramma , in extremitate recta. Vestitur squamis satis magnis , argentei coloris , sed in capite , dorso & lateribus ita umbra mixtis ut fuscus videatur. Venter albicat. Pinnæ omnes & cauda fusci sunt coloris ex umbra. In medio quolibet latere magnam habet maculam nigram , ut & prope exortum caudæ. Edulis est piscis , & capitur in fluyiis dulcibus.

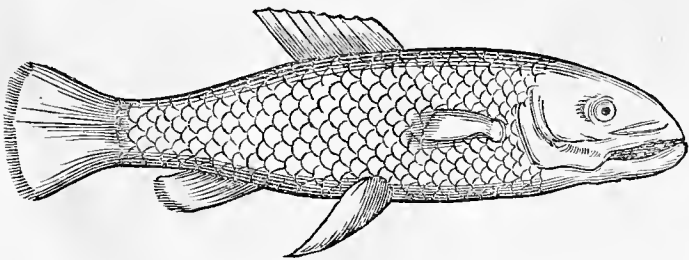

GVARVGVARV Brasiliensibus, pisciculus est minutus, nunquam major sesquidigito, exili corpore, oblongo, instar minimi *Eldrix*. Capitulum habet compressum : ocellos nigerrimos, circulo aureo : pinnulas quinque, nimirum duas postbranchiales, & duas subtus fere in infimo ventre,

& unam in posteriore medietate dorsi : cauda constat pinna parallelogramma, in extremitate circinata. Vestitur squamulis; & totum caput superius, & dorsi anterior medietas sunt fusci coloris, posterior & latera aurei, squamulis umbratis umbra : caput inferius & venter albi splendentis ut mater perlarum : pinnulæ flavæ : prope caudam utrimque maculam habet nigram. Edulis est & capitur in lacubus & stagnis.

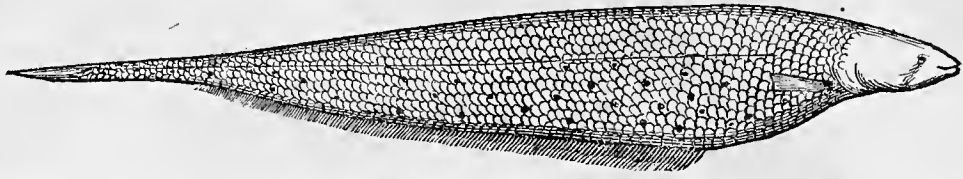
CVGVVV-GVACV Brasiliensibus, Lusitanis *Meros*, Belgis *Jacob Evertzen* : ingens fit piscis : habui quorum corpus cum capite quinque pedes erat longum & cum cauda sex : corporis ambitus quatuor pedum, octo digitorum, altitudo unius & semis. Caput & os magnum habet, quod apertum in rotundum dilatat, edentulum : oculos mediocres, pupilla crystallina nigricante, circulo flavo : Branchias in ambitu rotundas, medio autem in triangulum desinentes : Pinnas quinque, nimirum unam à summitate dorsi incipientem & non ita longe à cauda desinentem, ad anteriorem partem seu medietatem plane angustam & acutis spinis munitam; posterior autem medietas lata est & semilunata in ambitu, spinisque haud firmis erigitur : prope anum unam ejusdem figuræ, cum medietate posteriore dorsalis, sed dimidio minorem : post branchias prope infimum ventrem duas longas & latas, tenuioribus spinis intertextas. Cauda magnam pinnam habet quadratam, in extremitate latiore, quam in exortu. Squamas habet parvas. Totum caput, dorsum ac latera cinerei sunt coloris cum umbra mixti, & versus dorsum paulo saturatioris. Venter albicat. Pinnæ omnes cum cauda dilute brunnae. Per totum caput, dorsum, latera & pinnas postbranchiales maculae parvae nigrae, seu puncta frequentissima dispersa. Venter vero & reliquæ pinnæ cum cauda his punctis carent. Bonam habet carnem. Capitur in mari.

MATVRAQVE Brasiliensibus: Piscis corpore oblongo & ferme parallelogrammo, figura scilicet Tamoata. Quinque aut sex digitos longus, sesquidigitum latus, ubi latissimus. Caput habet latiusculum, dura testa tectum. Oris pars inferior paulo longior superiori : & in inferiori sex

denticulos acutissimos habet, in superiori aliquot minimos : Branchias satis amplas : oculos rotundos, nigros, circello aureolo, exterius fusco : Pinnas sex, nimirum duas postbranchiales oblongas, haud latas : duas tales in medio infimi ventris & unam post anum trapezii figura, & similem in medio dorso : Cauda constat pinna quadrata unum fere digitum longa, in extremitate circinata. Tegitur magnis squamis ordine positis. Totum caput superius, dorsum & latera nigra sunt, venter ex albo obscure canescit. Pinnæ omnes nigrae. Capitur solum in lacubus & paludibus, non in fluyiis. Boni saporis est, saepe commedi.

CARAPÓ Brasiliensibus, Prima species, corpore oblongo, figura cultri: dorsum nimirum crassum & obtusum, venter acutus ut culter: posterius autem corpus definit in acumen: unum pedem circiter longus, duos digitos latus, ubi latissimus. Caput acuminatum, sed compressum,

inferius labium paulo longius superiori, os angustum, inferius ordinem denticulorum minutorum, superius nullos habet. Oculi minimi, nigri, vix grani papaveris magnitudine. Branchiæ angustæ & post quamlibet parvula pinna oblonga. Vnius fere digiti intervallo à capite in infimo corpore incipit pinna tenuis, angusta & per totum ventrem æqualiter porrigitur ad finem corporis: nam caudam nullam habet nec ullam aliam pinnam in toto corpore: Squamas habet mediocres. Totus piscis est coloris ex fusco & pauco rubro mixti, ac in dorso & capite magis nigrescit. A branchiis in quolibet latere linea tendit ad finem corporis usque, quasi cultri acie tracta & sub hac linea maculæ nigræ per corpus dispersæ, seminis sinapi magnitudine. Capitur in lacubus & est edulis.

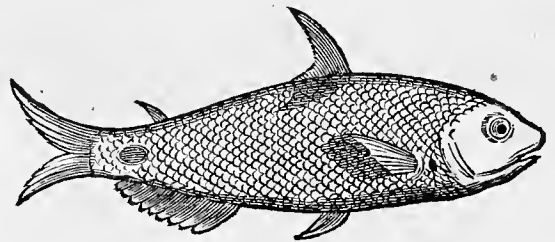
In Flumine S. Francisci capiuntur Carapó huic priori speciei similes, excepto quod longiores sint & in extremitate acuminati instar subulæ, ad trium digitorum longitudinem squamulas parvas habent.

CARAPÓ secunda species, priori figura, colore & lineis lateralibus similis, excepto quod dimidiæ tantum sit latitudinis, nec ullas maculas habeat. Capitur in lacubus. Caro spinosa, sed boni saporis.

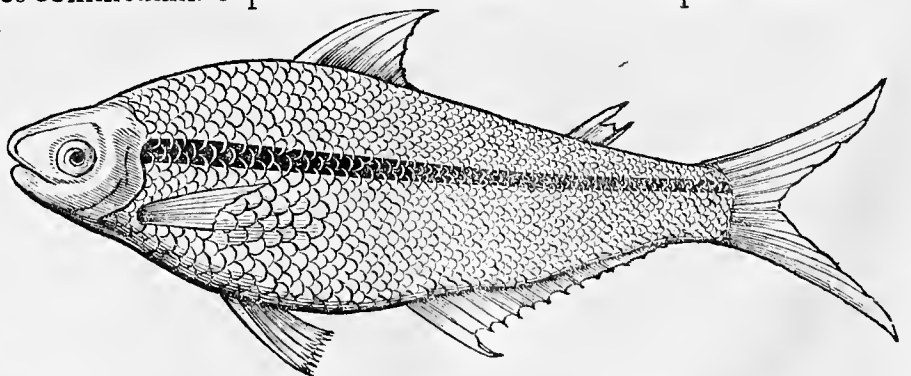
C A P. X V.

Piaba. Piabucu. Nhaquunda. Guebucu. Guara tereba.

PIABA Brasiliensibus: magnitudine nostratis *Eldryze* (vide Gesnerum de Phoxino) pisciculus duos aut tres digitos longus (interdum quatuor aut quinque quando maximus) ocellos habet nigros, circello aureo. Squamulis vestitur. In medio dorso pinnula erecta triangularis: post quamlibet branchiam unam habet oblongam; duas in medio infimo ventre & post has unam, quæ ad caudæ exortum protenditur: cauda est furcata. Caput ad latera auro & argento splendet: totum dorsum argenteo viridi & multo Indico: medium laterum secundum longitudinem argenteo & Indico mixtum: Venter aureo & argenteo & pauco Indico. Post quamlibet branchiam maculam habet rotundam satis magnam Indici coloris & statim post hanc ejusdem coloris maculam lunæ corniculatæ figura, ejusdemque coloris oblongam in quolibet latere ad caudæ exortum. Pinnæ omnes & cauda aurei coloris, quæ in infimo ventre rubræ. Capitur in omnibus fluviis dulcibus currentibus Brasiliæ ac summa vi contra aquæ cursum nititur. Brasiliani involvunt foliis arborum & cineribus condunt, desuper ignem imponentes; sic præparatos comedunt. Saporis sunt haud contemnendi: sapius comedi.

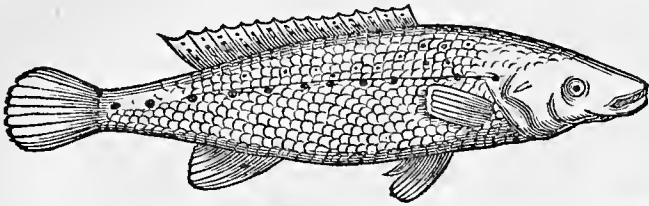
PIABUCU Brasiliensibus: pisciculus sex digitos longus, sesquidigitum latus, ubi latissimus; ventre paululum extuberante, oculis elegantibus, pupilla crystallina, circulo argenteo, cui superius parum rubri admixtum. Septem habet pinnas, octavam

pro cauda furcatam: nimirum postbranchiales duas in infimo ventre, unam in medio dorso, circa anum unam longam extensam versus caudam; & è regione hujus in dorso parvulam. Tegitur squamulis argenteis splendentibus. Per medium laterum secundum longitudinem tendit linea alba lata non splendens. Dorsum autem ad hanc lineam olivacei est coloris, cui viri-

cui viridis hyacinthinus persplendet. Pinnae albæ. Capiuntur facillime aciculis, vel corbe aut olla immissa in aquam, cui parum farinhæ de mandioca aut mica panis intrita. Cocti comeduntur & frixi. Si quis vel leviter vulnerato uno aut altero membro vel ulcusculum tenens aquam ingrediatur, statim hic piscis vulnus petit mordendo, ita sitiens est sanguinis humani.

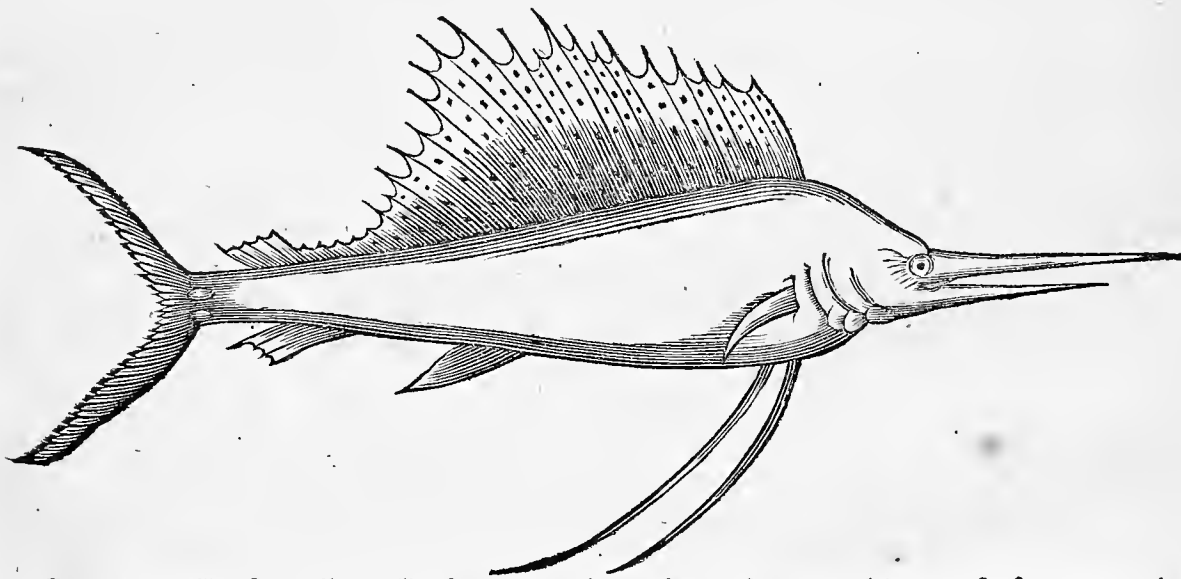
NHAQVUNDA Brasiliensibus; mas & foemina reperitur. Mas corpore est oblongo, fere ubique æquali, septem, octo, aut decem digitos longus, duos altus, ubi altissimus: caput & os fere Lucii habet; superius labium extendere & oris hiatum rotundare potest: dentium loco habet limas, linguam tenuem, branchias amplas: oculos conspicuos, pupilla nigra, circulo fusco: septem pinnas, post quamlibet branchiam unam, duos fere digitos longam; sub his

in infimo ventre duas junctas, & post anum unam pene quadratam. Ab initio fere dorsi una protenditur pene ad caudæ exortum, tres digitos longa, unum ferme lata, æqualis, mollibus spinis suffulta, quæ in fine paulo latior, & in triangulum definit. Cauda testa

dura tegitur nigra. Totum corpus squamis mediocris magnitudinis vestitur, ac totum dorsum & latera obscuri grysei sunt coloris cum argenteo transplendente. Venter albus. In utroque latere unum ordinem habet macularum, rotundarum, nigrarum, pisi magnitudine, & inter has dispersa punctula multa cærulea. Pinnae omnes aureæ ut & cauda: & pinna dorsi in super variegatur per totum punctulis cæruleis. In utroque latere per ordinem macularum nigra tendit linea, incipiens à fine superiore branchiarum, & ad regionem finis pinnae dorsalis desinens, & semidigiti fere interstitio sub hujus fine, alia linea incipit ac in medio exortus caudæ definit. Lineæ hæ elatæ sunt ac aureæ. Capitur in fluviis ac boni est saporis.

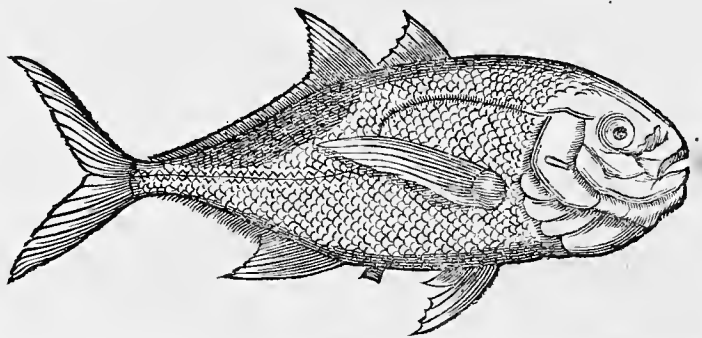
Fæmina mari per omnia similis, excepto quod punctulis cæruleis in lateribus & pinna dorsali destituatur & quod venter circa anum rubescit. Comeditur ut mas.

GVEBV CV Brasiliensibus: Lusitanis *Bicuda*; piscis rostratus; oblongo & ferme tereti est corpore, ut *Dorada*: capite porcino, rostrato, cauda in duo cornua diducta ut *Albacara*: rostrum acutum, osseum, durum: partis superioris longitudo sedecim digitorum, inferioris decem. Crassities totius prope insertionem septem digitorum: utramque autem rostri partem movere potest. Branchias habet amplas: os interius orbicularis figuræ, in medio sui hyperbolico foramine; lingua oblonga, alba, dentibus omnino caret. Oculos habet solidi magnitudine, pupilla crystallina, circulo argenteo. A rostri insertionem caput in altum assurgit, ut in *Dorada* mare: est autem caput ab oculis ad occiput longum septem digitos, novem altum. Corporis longitudo ab occiput ad caudæ exortum quatuor pedum, & altitudo lateris post occiput unius pedis; in medio autem corporis decem digitorum & prope caudam duorum. Cauda in duo cornua extenditur & ampliatur, quodlibet octodecim digitos longum; ad cuius exortum in quolibet latere duæ auriculæ membranaceæ. Pinnas habet sex: proxime post quamlibet branchiam unam, directe à latere protensam, dura membrana constantem ut in *Tiberone*, figura trianguli acuti, undecim digitos longam, & in exortu, ubi latissima, duos tantum latam: è regione harum in infimo ventre duo bacilliformia corpora juncta habet, ex osse nigro constantia, dura, plane ut os *Sepiæ*, quodlibet novemdecim digitos longum: utrumque junctum, in rima longa, profunda recondere potest, quæ à natura secundum longitudi-

nem ventris facta est ad caudam usque. Interstitio duorum pedum à fine hujus fissuræ seu ano, in infimo corpore pinnam habet triangulatam sex digitos longam, latere anteriori firma spina munitam; etiam hanc in rimam quandam recondere & rursus surrigere potest: octo digitorum interstitio ab hac pinna, parvam habet versus caudam, in acutum triangulum versus posticam partem desinentem, & è regione hujus similem & æqualem in superiori corpore, has duorum digitorum intervallo sequitur cauda, quam supra descripsi. Maxima autem omnium est pinna dorsalis, incipiens à summitate occipitis, quæ protenditur per dorsum in trium pedum longitudinem, constans membrana pergameni æmula, costis intertexta; hanc quoque totam demittere potest ac in profunda rima condere: lata est sesquipedem, ubi latissima, & versus posteriora paulum angustatur. Cute crassa, subaspera vestitur, tota sub fusca: spinulis oblongis, tridentem digiti longis, ut ita solida sit & aspera, cum squamis careat. Venter & caput inferius albicant, latera cinerei & argentei coloris: dorsum ex cinereo argenteo obscure fuscum, ut & caput superius & rostrum; reliqua rostrum cinerefcit flavo. Pinnæ omnes cum cauda ex cinereo argenteo fuscescunt, ut & dorsalis, quæ præterea maculis orbicularibus, nummi misnici magnitudine insigniter est variegata, illa post anum paulum undata maculis fuscis. Carnem copiosam habet, non spinosam, pinguem, non glutinosam, ideo ad comedendum aptiorem quam caro Marsorum. In ventriculo interiore multos integros pisces pedales inveniebam.

GVARA TEREBA Brasiliensibus; Piscis magnitudine septem aut octo digitorum: capite obtuso, oculis crystallinis, circulo aureo: os denticulos habet minimos: Branchias amplas: dorsum incurvatum, unde & *Corcovado* minor potest appellari. Pinnas obtinet septem: post quamlibet branchiam, unam longam: sub his duas junctas in infimo ventre: in medio autem ventre duas spinulas acutas, quæ membranula conjunguntur; & post has triangula-

rem, quæ deinceps angustata ad exortum caudæ extenditur: in summitate dorsi triangularem mediocrem, & post illam aliam similem majorem, quæ angustata ad exordium caudæ porrigitur. Cauda in duo cornua extenditur. A branchiis linea tendit ad medium piscis, quæ dein oblique deorsum vergit & directe usque ad caudam porrigitur: hæc posterior lineæ medietas hamulis posterius versis armatur, & utroque latere triangularibus vestitur squamulis, quæ minimæ sunt, ut ad tactum glaber videatur. Coloris est in dorso & lateribus usque ad medietatem longitudinis ex hyalino cærulescentis: reliquum laterum & venter albicat, sed aureus color transplendet. Pinnæ ventris albæ, reliquæ cum cauda aurei sunt coloris. Edulis est piscis.

I PER V Brasiliensibus, Tiberaon vel Tuberaon Lusitanis, Belgis **Hephe**: Canis carcharias vel lamia. Longitudo totius corporis usque ad caudam sex pedum. Longitudo caudæ (quæ pinna est lata, divisa seu furcata, cujus pars superior longior inferiori) duorum pedum. In ore habet triplicem ordinem dentium magnorum triangularium, instar dentium majoris feræ, & quilibet dens iterum minoribus est dentatus vel ferratus: numeravi in uno cxxii. dentes. Oculi elati. Pone foramina seu spiracula tres habet in quolibet latere rimas, spithamales quasi incisuras. Totum corpus tegitur cute ad tactum hispida, qua siccata ligna expoliri possunt. Crassities corporis duorum pedum. Sex alias pinnas habet præter caudam; duas maximas sesquipedem longas & septem digitos latas, in quolibet latere unam post incisuras directe à latere protensas: unam in medio dorso erecte stantem, duas minores in infimo ventre, & unam omnium minimam proxime caudam in inferiori corpore. Carnem habet albissimam quidem, sed nimis siccam. Comeditur à nauticis sociis & bajulis. Iuniores satis bene sapiunt. Vidi plusquam vigesies ingentem canem absumentum fuisse à Tiburone in Bibiribi. Vidi sæpius duo posteriora crura cum natibus uno morsu cani ablata. Hominibus infestissimus est & facile aliquem dilacerat si incautius aquam ingrediatur.

ANNOTATIO. De Cane carcharia vide Aldrovandum lib.iii. cap. 3 2. Sed observa, quod ille in Iconibus in utroque latere exprimit quinque incisuras, cum Auctor noster tantum tres ipsi tribuat. Habeo autem sceleton oris, in quo tam in superiori quam inferiori mandibula sextuplex ordo est ejusmodi dentium, subtilissime ad latera ferratorum; & numerari possunt dentes supra trecentos; præter alios minutos: ita ut terribilis sit rictus.

Tiburonis species minor, Belgis **een Crupshene** à figura, convenit cum majore, excepto capite, quod habet triangulare seu ut cor vulgo pingitur. Oculi parvi ad latera ipsius capitis. Os

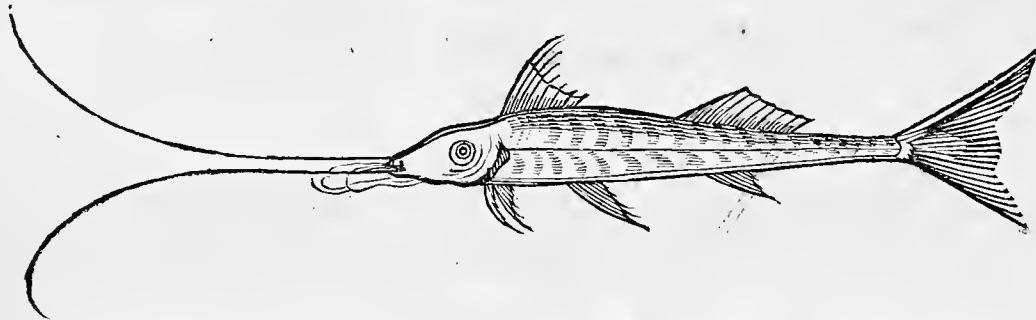
tis. Os parvum triangulare longe infra positum; cum triplici ordine dentium minorum; nec ita potest nocere; os enim habet angustum. Caro melius sapit quam majoris.

Reperitur & alia species, quam Brasilienses vocant *Vrumaru*: Lusitani Lixa: Græcis *Πίννα*, Latina squatina, Belgis *een Schoerhepe*.

CAP. XVI.

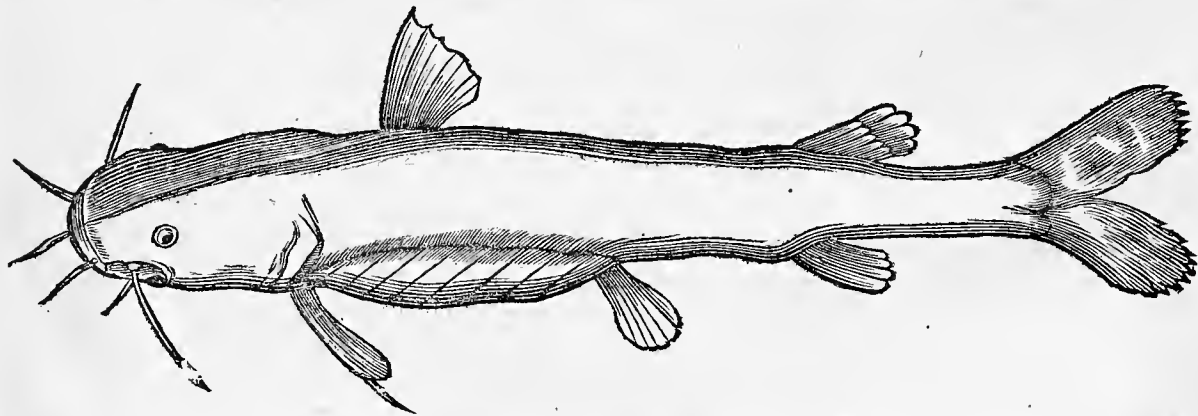
Bagre diversæ species. Rayæ diversæ species.

BAGRE piscis oblongo corpore, initio dorfi paulum elevato; capite acuminato seu conico, quod dura testa est tectum ad initium elevationis dorfi: pedalis longitudinis: Barbam habet sex cirrhis constantem, quorum quatuor inferiores sesquidigitum longi, duo superiores longitudinem totius piscis æquant. Pinnas obtinet septem, octavam pro cauda: nimirum

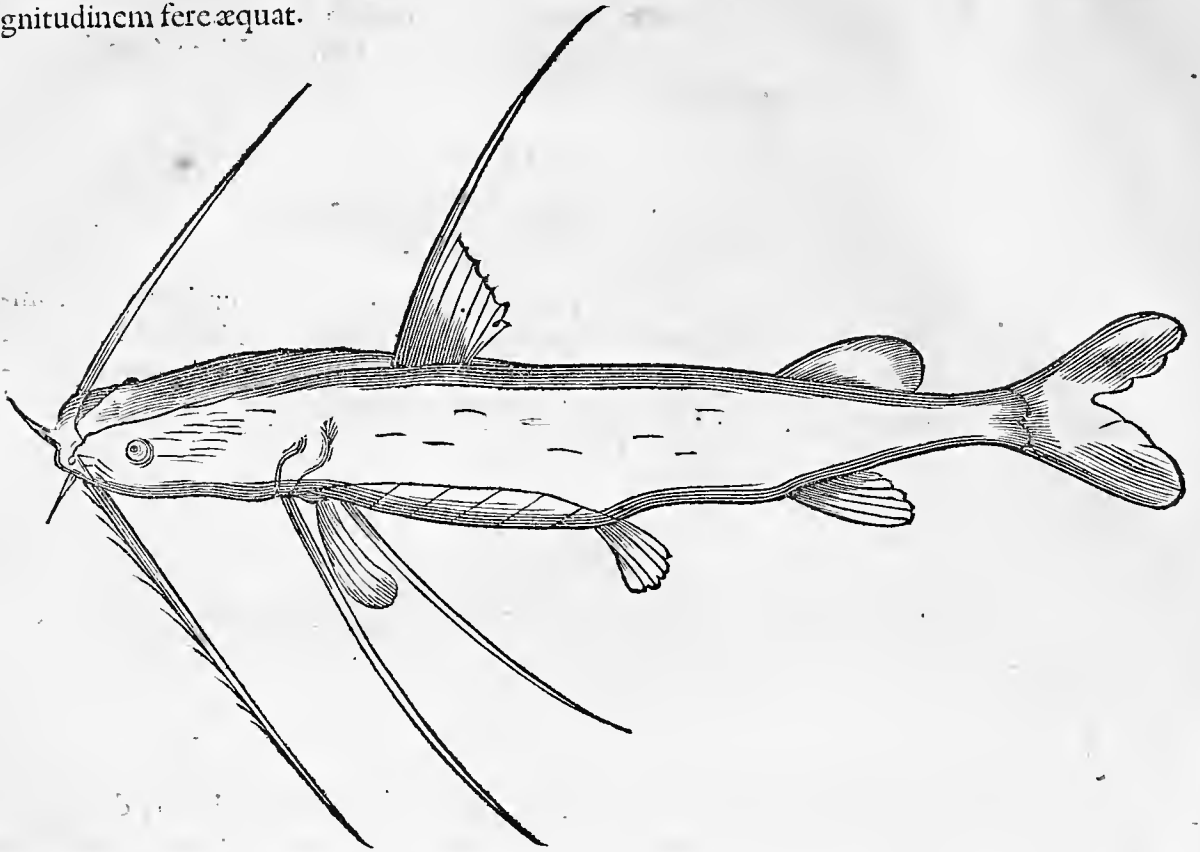
duas postbranchiales loco inferiori positas, & ante quamlibet fortem aculeum, dentatum, osseum: unam in summitate dorfi elevatam, & ante illam item aculeum fortem, æqualis cum pinna longitudinis: duas junctas in medio fere infimi ventris, magis tamen versus anteriora; unam membranaceam sine spinis versus caudam, & huic oppositam mediocrem mollibus spinis suffultam. Cauda constat pinna furcata, caret squamis, sed tegitur cute per totum argentei coloris splendentis. Pinnæ omnes argentei sunt coloris, ut & barba & caput. Per medium utriusque lateris tendit linea argentea ad caudam usque constituta ex 77. protuberantiis. Oculi nigri satis ampli; os parvum, edentulum, labiis elevatis. Piscis est edulis; si quis ab eo læsus fuerit, difficulter sanatur & magnos patitur dolores.

Alia *Bagre* species (quem describo, longitudinem habebat duorum pedum & trium digitorum) corpore oblongo, capite compresso & plano; ore inferius parabolicæ figuræ, obtuso,

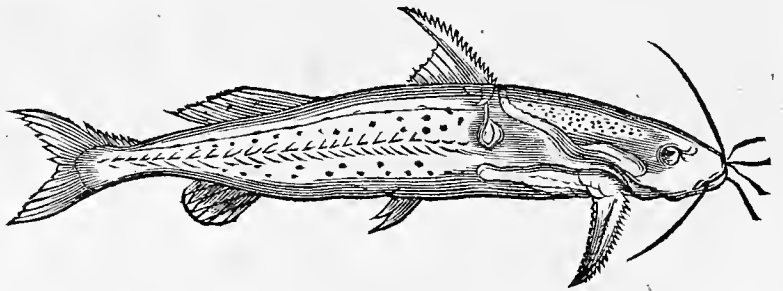
edentulo. Caput octo digitos longum, testa dura punctulata tectum. Oculi parvi, rotundi, crystallini, quatuor fere digitos ab invicem distantes. Barbam habet sex cirrhis constantem, quorum exteriores longiores, quatuor digitorum, reliqui breviores: septem illi pinnæ, octava pro cauda: una nimirum in summitate dorfi, firma spina antè munita, erecta, tres digitos longa, totidem lata: duæ postbranchiales, itidem firma spina munitæ, quatuor digitos longæ, duos latæ; interstitio sex & semis digitorum post branchiales in infimo ventre (qui paulum extuberat) duæ junctæ, tres digitos longæ, duos latæ, in ambitu circinatæ: septem digitorum intervallo à dorsali, alia in extremo dorso, carnosa, sesquidigitum longa, unum lata, in extremitate mollibus spinis munita: & sub hac in infimo ventre alia paulo major: cauda sequitur trium digitorum intervallo, in duo cornua diducta, crassa sed molli membrana constans duos & semis digitos longa, in quolibet cornu duos lata. Totum caput superius & ad latera, dorsum totum & latera ad protuberantiam ventris usque, candidi cum diluto flavo & aureo mixti est coloris; in testa capitis etiam aliquid viridis transplendet: Pinnæ omnes & cauda gryseæ sunt: Venter & laterum inferior pars & caput inferius (quod planum est) albi coloris: Ca-

ris: Caret squamis sed vestitur cute. Bona satis est carne, meliori quam Camarupi, cuius magnitudinem fere æquat.

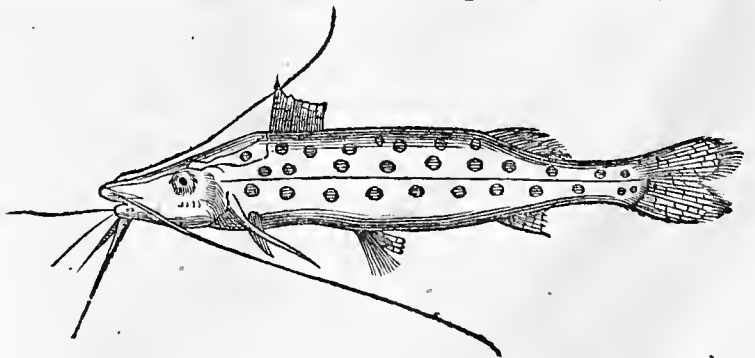
BAGRE alia species figura & magnitudine ut præcedens, sed barbam habet quatuor tantum cirrhis constantem, duobus nimirum longis octo digitos, & latiusculis instar ligulæ, duobus brevibus: ad pinnam dorsalem similis ligula novem digitos longa, & post branchiales pinnae eodem modo: cætera similis præcedenti.

BAGRE alia species: Belgis nostris vulgo **Clipbagre** decem digitorum longitudinem habet; corpore oblongo: capite lato & compresso: ore parabolico, edentulo. Barba constat sex cirrhis quorum quatuor inferiores unum digitum, superiores duos longi.

Oculos habet parvulos, cæruleos; quatuor digitorum interstitio ab ore in summitate dorsi tegitur testa dura ossea; & post branchias in quolibet latere pyramidalis testa angusta tegit latera. Pinnae habet septem, & octavam pro cauda: nimirum unam in summitate dorsi, elevatam, mollem, sesquidigitum altam, plus uno latam, antè spina ossea crassa dupliciter serrata, duos & semis digitos lata sustentatam. In medio ventre infimo duas parvas: in fine pene dorsi, carnosam, parvulam, angustam & è regione huius inferius aliam parvulis spinis suffultam; cauda divisa in duo cornua sesquidigitum longa. Tegitur cute: ac in capite, initio dorsi & lateribus ubi testaceus est, umbræ est coloris, per reliquum totum dorsum & latera umbræ dilutioris, & fuscis maculis mediocris magnitudinis variegatur: in ventre albicat. A testæ latiore fine ad caudam usque in quolibet latere, per lineam rectam tendit ordo denticulorum acutorum, posterius versorum qui clypeo duro serrato in medio insunt, nam anguli obtusi figura positi sunt usque ad caudam hoc modo 7. Edulis est, sed pauca carne, quæ non magni fit.

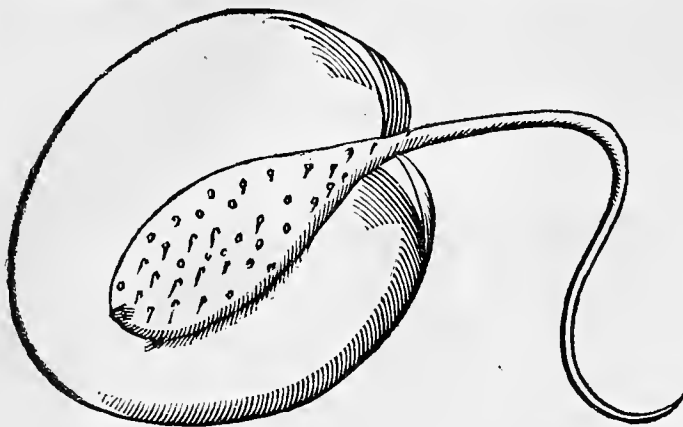
BAGRE alia species, præcedenti similis, & maculis nummi missini magnitudine variegatus: verum caret denticulis illis in lateribus: lineam solummodo habet: & duos cirrhos & sex longiores quam alter. Hæc species habet carnem bonam & pinguissimam.

BAGRE alia species, figura &

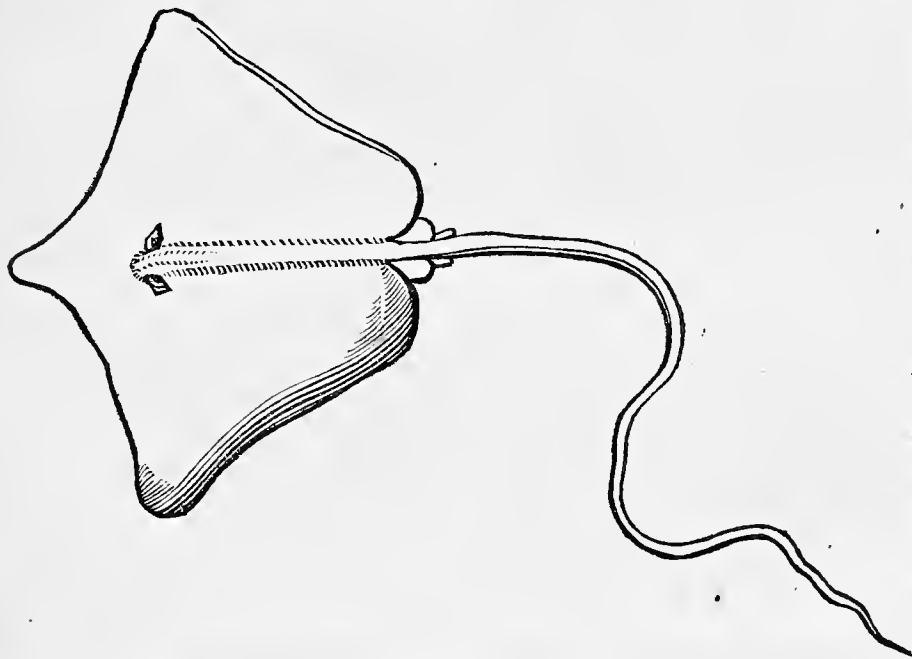
magnitu-

magnitudine similis illi quem secundo loco descripsimus: sed barbam habet tantum quatuor cirrhis constantem, duobus nimirum longis octo digitos & latiusculis instar ligulae, duobus admodum brevibus. Ad pinnam dorsalem similis ligula est novem digitos longa; & ad postbranchiales eodem modo; cetera per omnia similis illi quem diximus; nam & ventrem ita protuberantem habet.

AIEREBA Brasiliensibus Rajæ species, piscis planus, circinatus, unum pedem & novem digitos longus, & totidem latus (reperiuntur & duplo majores.) Quatuor digitorum interstitio ab anteriori circumferentia in superiori superficie duo foramina habet satis ampla, tres digitos ab invicem distantia; prope caudæ exortum orbicularis incisura est in quolibet latere: cauda teres, quatuor pedes longa, & circiter in medio sui, duas ossæ spinas crassas retro dentatas habet, quibus pungit, quando ad spiracula ap-

prehenditur, caudam incurvatam supra corpus levando. Os inferius habet, haud amplum, edentulum; incisuræ quasi parabolica. Cute tegitur in superiori corpore ferrei coloris & in medio dorso insignitur tuberculis nigris, parvis: inferius corpus totum album. Caro nihili æstimatur in cibis.

IABEBIRETE Brasiliensibus; Rajæ species, ejusdem magnitudinis cum Aiereba, figura autem obtusi vomeris ad latera extuberantis: sectiones prope caudam ut in illa, & præterea duo corpora cylindracea digiti crassitie protuberantia. Cauda longa. Color pisci superius è cinereo fuscus, inferius albus; carne probata est & bona.

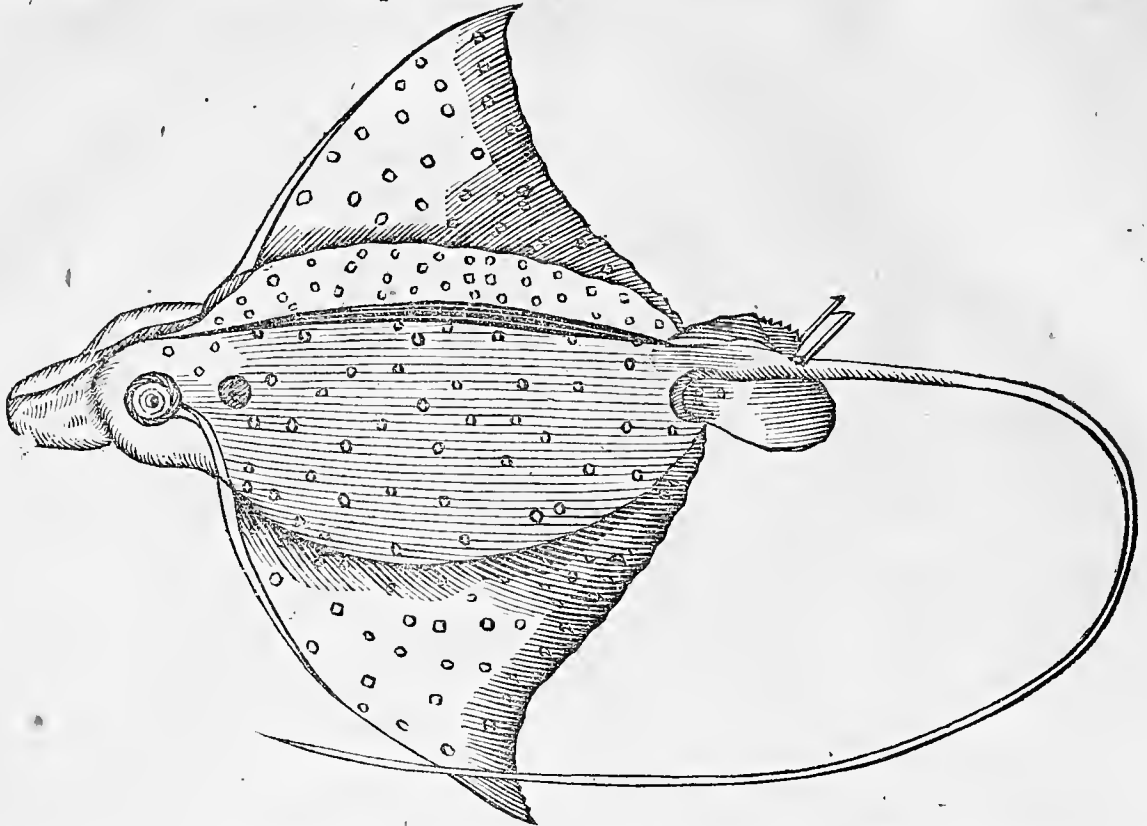
Reperitur hic & alia Rajæ species præ-

cedenti similis, excepto quod processibus illis cylindraceis prope caudam destituitur. Color totius corporis superius umbræ, punctulatus per totum maculis nigris, seminis sinapi magnitudine: cauda aculeis caret. Carnem habet bonam.

Reperiuntur hic & Rajæ, quarum caudæ tres & semis pedes longæ, crassæ in initio tres digitos & in fine plane acuminatæ, plenæ tuberculis nigricantis in totum coloris, flexiles ut scutica.

NARINARI Brasiliensibus; sunt aliquot illius species, hæc quam hic describimus appellatur *Narinari pinima*: Lusitanis *Raja*, Belgis *Pijlsteert* vel *Seicle*. Pastinaca marina. Corpus habet magnum, latum, ferme triangulare: constans ad utraque latera latissima pinna triangulari, carnosæ: & prope caudam habet duas pinnas, palmi magnitudine, subrotundas, æqualis longitudinis: caput magnitudinem habet mediocris porci, crassum, compressum, in medio quasi fossam habens. Os triangulo subrotundum, compressum paulo & in promuscidem desinens: nam oris hiatus quinque distat digitos ab extremitate promuscidis versus ventrem: amplitudo oris duorum & semis digitorum; edentulum, sed loco dentium os habet linguæ figura inferius in ore, quatuor digitos longum, sesquidigitum latum, ad fauces usque pertingens, & simile os superius, transversim positum, duos digitos longum & totidem latum. Inferius os constat è septemdecim ossibus, albis, duris literæ U figuram habentibus, quæ arcte per membranas conjunguntur, hisce alia septemdecim subjacent, singula singulis, spongiosa ad aspectum, nec ita dura, superius os constat quatuordecim ossibus literæ J figura, quæ eodem

codem modo per membranas sibi invicem agglutinantur, iisque etiam alia quatuordecim ossa superjacent: duo autem illa ossa per membranas annectuntur aliis ossibus capitis. Cranii cavi-

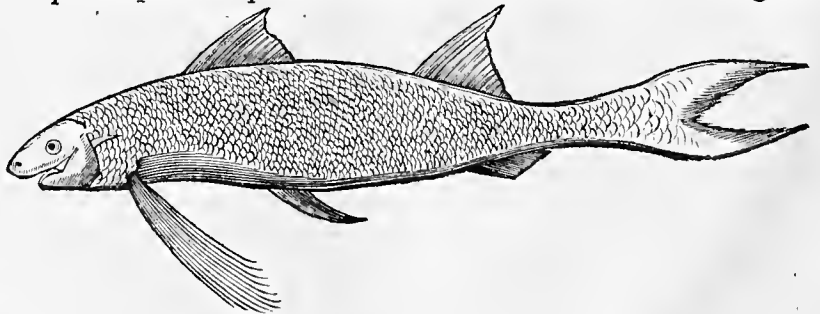

tas sex circiter digitos longa est, vix duos lata, in qua cerebrum latet. Promusci tantum constat cartilagine. Oculos habet parvos, nummi misnici magnitudine: post oculos in quolibet latere spiraculum amplum, pomi vulgaris capax; intra hæc branchiarum folia recondita jacent: ad latera inferius à fine capitis in quolibet quinque oblongas incisuras. Color torius superius ferreus, maculis albis per totum inspersis, magnitudine nummi misnici; inferius totum album. Cutis tota glabra lævisque. Corporis longitudo ab occipite ad exortum caudæ sesquipedalis, latitudo inter extremitates pinnarum triangularium, trium pedum & decem digitorum. Pinnarum prope caudam longitudo septem digitorum, latitudo quatuor. Capitis longitudo decem, latitudo septem digitorum, crassities sesquipedis. Caudæ longitudo quatuor pedum & trium digitorum; crassities in exortu quinque digitorum, quæ sensim gracilescit. Paulo post exortum caudæ superius parvam pinnam curtam habet, paulo plus digito longam, & mox post eam duos hamulos sibi invicem super erectos, piscatoriis hamulis similes & incurvatos, longitudine trium digitorum. Caro boni saporis est, sufficiens quadraginta hominibus saturandis.

CAP. XVII.

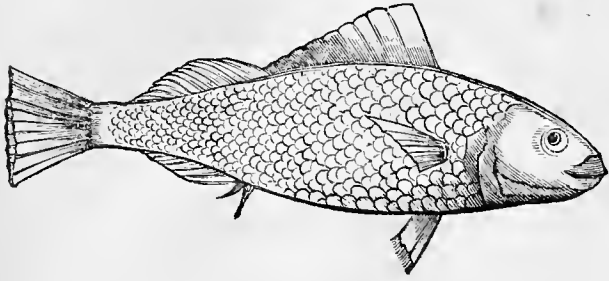
Piracoaba. Corocoro. Guaticupa. Virbaco. Niqui. Guarerua.

PIRACOABA Brasiliensibus, piscis pedalem longitudinem adipiscitur, corpore oblongo, ut *Zandati* Pomcranorum. Os habet acuminatum, amplum, edentulum: mandibulam superiorem longiorem inferiore, & superior pars oris prominet in rotundum conum è cartilagine constantem: oculi illi satis ampli, pupilla crystallina, circulo aureo. Pinnas habet octo: nimirum duas in dorso triangulares erectas, interstitio sesquidigiti: post quamlibet branchiam unam oblongam, angustam: duas his breviores in infimo ventre junctas, & prope anum unam triangulatam; octava est cauda furcata. Sub qualibet pinna postbranchiali barbam habet sex pilis crassiusculis constantem tres digitos fere longis, estque ejus exortus prope exortum pinnarum, vergens retrorsum. Totus vestitur squamis mediocris magnitudinis argentei coloris, & in dorso ac summitate capitis paulum canescit. Pinnæ quoque
omnes

omnes cani seu cinerei sunt coloris: postbranchiales tamen nigredine dilutæ sunt. Barba alba. Capitur arenosis locis in mari. Boni est saporis.

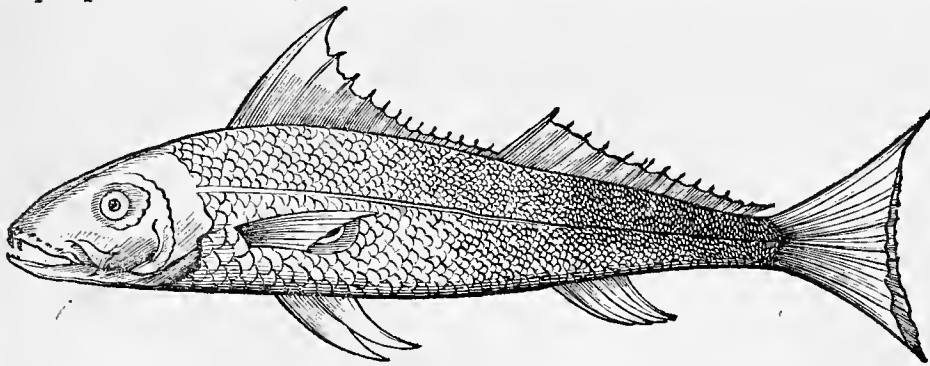
COROCORO Brasiliensibus. Piscis dorso incurvato, capite & ore obtuso; pedalis longitudinis. Denticulos habet parvos, haud acutos: branchias satis amplas, quarum anterior pars in spinam definit acutam: sex pinnas: nimirum in quolibet latere post branchias unam tres digitos longam, subtus in infimo corpore duas triangulares fere, sed in extremitate circinatas &

anterius firma & acuta spina suffultas, post anum unam crassâ, dura & acuta spina nixam, cui parvula spina antistat. A summitate dorfi pinna incipit, quæ arcuatim ad medium dorsum tendit, firmis ac acutis spinis sustentata, hinc definit & contigua illi est mollis, quæ & arcuata fere est, & pene ad exortum caudæ protenditur. Cauda duos digitos longa, quatuor lata. Squamis majusculis vestitur,

totus argentei coloris, sed in toto dorso & ejus summitate diluta umbra mixtis & per latera transversim (non tamen ad ventrem usque) in quolibet octo striæ digitum latum crassæ ex diluta umbra descendunt: venter totus albus, ut & illius pinnae. Pinna dorsalis, postbranchiales & cauda ex argenteo & diluta umbra mixtæ. Pinnam autem anteriorem dorsalem in rimam potest recondere. Capitur in mari & est edulis.

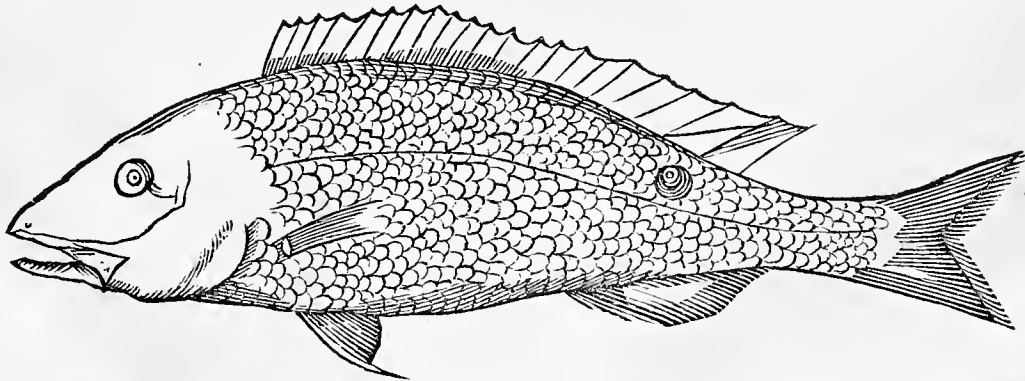
GVATVCVPA Brasiliensibus, *Balabolla* Congensibus, *Corvina* Lusitanis, Piscis corpore oblongo, dorso paulum, ventre minimum curvo: longitudinem duorum pedum non raro adipiscitur. Os habet acuminatum, cujus inferior pars paulo longior superiore, quodque ample potest diducere; dentes minimos, linguam conspicuam, branchias amplas; oculos

stufæri magnitudine, pupilla nigra, circulo argenteo: Pinnas obtinet septem; post quamlibet branchiam unam oblongâ; duas sub his in infimo ventre paululû versus posticam partē; unam post anum

triangularem: unam triangularem ac altam in summitate dorfi, duriusculis spinis suffultam, & huic fere contiguam alteram in posteriori parte dorfi oblongam, quæ æqualis fere latitudinis, atque ad exortum pene caudæ protenditur. Cauda constat pinna fere quadrata & lata. Parvulis rotundis squamis totus vestitur, coloris per totum argentei splendentis, cui tamen in dorso aureus transplendet, & ad tactum videtur lævis. Pinnae & Cauda ut & venter albicant. A summitate autem branchiarum per medium latus ad caudæ exortum tendit linea argentei coloris. Capitur in mari; ac optimi est saporis, ut *Scheivisch* nostratum. Sæpius commedi.

VRIACO Brasiliensibus, Piscis dorso incurvato, ventre protuberante, quindecim aut sedecim digitos longus, quinque aut sex altus, ubi altissimus. Caput & os obtusum, conum referens triangularem: dentes parvuli, acuti: lingua lata: branchiæ amplæ in triangulum desinentes: oculi dupli stufæri magnitudine: pupilla crystallina, circulo argenteo, cui aliquid

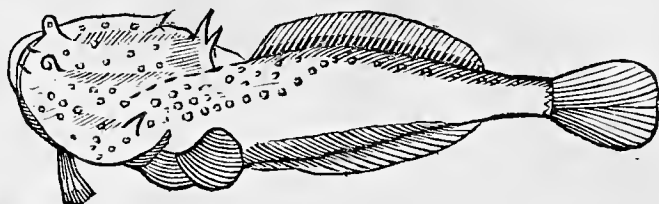

cinnabarii mixtum est. Pinnas habet sex, nimirum post quamlibet branchiam, unam longam triangulum acutum referentem, sed exterius paulum circinatum: sub his in infimo ventre duas

triangulares, antèrius firma spina munitas: post anum unam oblongam, in exteriori ambitu circinatam, molliusculis spinis per medium suffultam, antèrius autem dura & acuta spina: à summitate autem dorsi ad exortum fere caudæ tendit pinna latiuscula, latitudinis fere ubique æqualis, & acutis spinis sustentata: Cauda itidem lata in duo veluti cornua distenditur. Vestitur squamis magnis, in totum argentei coloris, sed cui parum cinnabarii transluet. Pinnæ laterales & infimi ventris albæ seu argenteæ, dorsalis & cauda plus cinnabarii quam argentei habent. A summitate denique branchiarum ad caudam usque, (paulum arcuatim) tendit linea rubra & supra eam in posteriore parte corporis, in utroque latere, maculam habet nigram magnitudine grossi mihici. Capitur in mari: Edulem habet carnem & bonam.

N 1 Q V I Brasiliensibus, nostrates vocant **Pieterman**: Piscis capite crasso, ore ranæ amplo, edentulo, crassa lingua & inferiore mandibula paulo longiori quam superior.

Anterior corporis medietas est paulo latior, posterior angusta & teres: estque ut plurimum sex aut septem digitos longus, latus antèrius quidem sesquidigitum aut paulo latior: Ocelli ipsi parvi quidem sed exserti, cylindracei more cancrorum terrestrium, pupilla nigra,

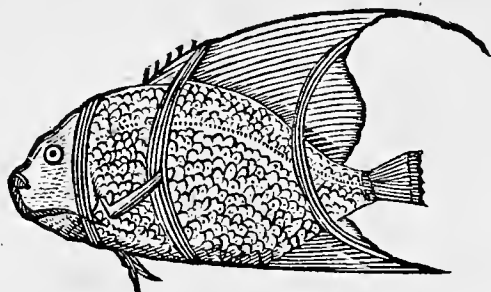

circulo è cinereo fusco. Branchias habet amplas & post quamlibet pinnam unam, digitum longam & latam, in ambitu circinatam: in ventre sub his paulo inferius duas junctas: à medio dorso pinna ad caudam pene continuatur, semidigitum lata, at in fine paulo angustior, cui respondet similis in infimo ventre: Cauda plus digitum longa, minus lata, parallelogrammi figura, in extremitate circinata. Ante exortum pinnæ dorsalis duos habet aculeos fortes & supra postbranchialem utramque unum acutum. Tegitur cute, cujus color ex nigro & umbra, gryseoque mixtus, nimirum in toto dorso, capite & lateribus, pinnisque omnibus; Venter albicat, & in lateribus etiam plus albi quam nigri aut grysei est. Per totum dorsum, caput & latera, punctula nigra, magnitudine feminis papaveris, dispersa.

In arena absconditus jacet prope littus Maris, ac incedentes vulnerat.

Edulis est si jecur & fel bene separetur, alias lethalis ut Payucu.

G V A R E R V A Brasiliensibus, piscis corpore lato, compressoque, quatuor digitos longo, tres lato, ubi latissimus, ore patulo, denticulis minutis. Pinnas habet sex: nimirum postbranchiales duas, parallelogrammi figura; duas oblongas & latas in superiori dorso & infimo ventre posteriori, quæ in acumen desinunt, figura subulæ. Cauda quadrata, seu potius parallelogramma, unum digitum longa, & duas tertias partes digiti lata. Squamulis tegitur nigri

coloris splendentis instar bombycini, quarum oræ (quarundam tantum non omnium) fimbrias habent flavas instar semilunularum. Pinnæ omnes nigrae. Circa os autem linea crassa est ferrei coloris & alia illi perpendiculariter superposita: Corpus tres lineæ latæ ambiunt, quarum duæ per latas & posticas pinnas extenduntur; (caudam etiam talis linea secat & ejusdem coloris) una pro fimbria ipsi est. Oculorum pupilla nigra, circulus aureus.

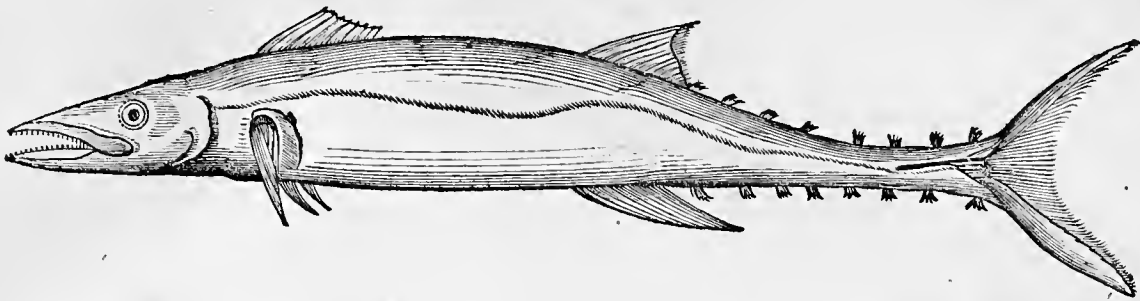
C A P. XVIII.

Araberi. Guarapucu. Corororoca. Camaripu guacu. Piratia pua. Ipera quiba & Pira quiba. Curema. Parati. Aramaca. Tiburon minor.

A R A B E R I Brasiliensibus, *Sardinha* Lusitanis, Belgis **Sprott**; pisciculus magnitudine Gobi vel interdum major, & ejusdem figuræ; squamulis autem parvis argenteis, splendentibus instar argenti, in dorso tamen paululum è cœruleo virefcit instar Harengi. Oculi illi argentei, pupilla nigra: os parvum, edentulum, cujus inferior pars paulo longior superiori; narium foraminula duo: caret branchiis. Pinnas obtinet septem; in quolibet latere unam, in summo dorso unam oblongiusculam, versus anteriora: duas junctas in infimo ventre medio: unam post anum: septima est cauda in duo veluti cornua diducta. Edulis est.

G V A R A P V C V Brasiliensibus, *Cavala* Lusitanis, Nostratibus **Coningbisch**: piscis corpore longo,

longo, fere æqualis ubique crassitie, excepto versus posteriora, ubi magis magisque attenuatur. Vt plurimum in septem pedum longitudinem excrescit: & crassitiem corporis humani. Caput & os habet acuminatum, dentes acutos, rotundos, ordine positos: oculos magnos

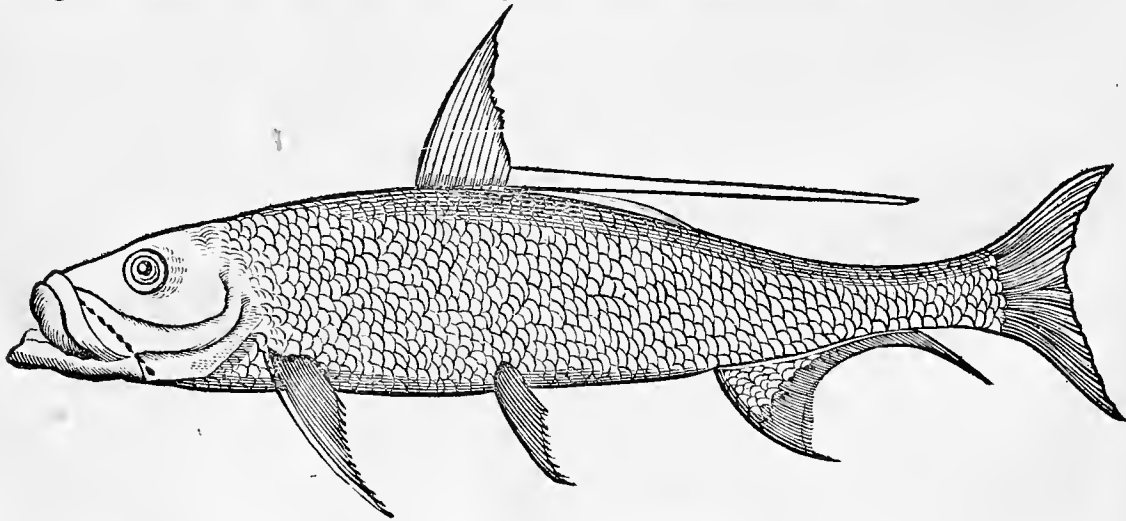
crystallinos, circulo argenteo: Pinnas octo, videlicet post quamlibet branchiam unam triangularem, directe à latere protensam: unam tenuem angustam fere in initio dorsi: post hanc unam in eodem dorso triangularem erectam; sub hac in infimo ventre triangularem; duas mediocres triangulares in infimo ventre subter postbranchiales. Cauda constat magna pinna in duo cornua ample extensa. A pinnis autem triangularibus, tam in dorso quam infimo ventre, parvulæ ordine pinnulæ oblongæ sunt dispositæ usque ad caudam. Vestitur cute argentei coloris, cui in ventre paulum carulei, in dorso multum miscetur, ut color resplendeat. In quolibet latere linea subtilissimis squamulis contorta describitur ad caudam usque. Boni est saporis.

Scomber Latinis, vide Gesnerum.

ANNO TATIO. Verum *Scomberi* icon, quam dat Gesnerus, cum hac nostri Auctoris minime convenit, propius accedit Icon *Thunni*, quam Venetiis missam se accepisse scribit Gesnerus. Vide & Aldrovandum lib. II. cap. 53.

COROROROCA Brasiliensibus, Lusitanis vulgo *Peixe Serra*, verum rectius *Peixe Sarda*; Piscis figura corporis, pinnis ac colore præcedenti plane similis, excepto quod multis fuscis maculis per ambitum laterum variegetur. Boni quoque saporis, multum tamen cedit *Cavale*, nam caro hujus nimis sicca est. Singulari astutia & audacia escam piscatoribus subducere novit & evadere.

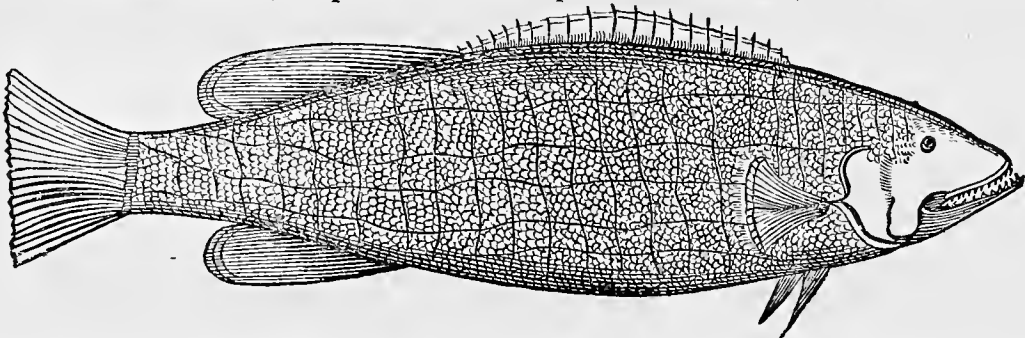
CAMARIPUGVACV Brasiliensibus; Piscis dorso recto, ventre paululum extuberante; pinguis ad tactum & revera. Caput habet antè acuminatum, os amplum, edentulum, quod in rotundum diducere potest, nimirum superiore mandibula, inferiori immota permanente, ita ut duos pugnos humanos juxta se vel etiam humanum caput possit admittere. Linguam habet conicam, crassam: superior autem mandibula brevior est inferiori; ita ut

clausum os superius habeat: oculos latiores imperiali, rotundos, crystallinos & argenteos: branchias amplissimas. Longitudinem adipiscitur undecim aut duodecim pedum, crassitiem viri: Pinnas obtinet septem; duas haud procul diffitas à branchiis, in lateribus proxime ventrem anteriorem, longas, triangulares; cuilibet autem harum parvula subest, quæ tamen natando vix videri potest: in medio inferiore ventre itidem duas conjunctas, triangulares, latiores prioribus, sed breviores: has versus posticam partem corporis inferioris sequitur alia solitaria pinna, triangularis, lata, squamata, quæ appendice continua, angusta, protenditur ad caudæ fere exortum: in dorsi altera medietate versus posteriora, pinna est elata triangularis, lata, quæ appendicem habet versus posticam partem vergentem, elevatam, triplo longiorem, instar funis crassioris. Septima pinna est pro cauda, quæ secta est & in amplam extenditur

tenditur furcam. Squamis vestitur magnis, obrotundis seu peltatis, majoribus imperiali, in dorso tamen minoribus: materia squamarum alba, pellucida instar matris perlarum: sunt autem arcte sibi impositæ squamæ, ita ut quadruplices aut quintuplices jaceant, ac de qualibet ante aliam prominet pars figura lunæ bisectæ, quæ argento obducta est (revera repræsentat argentum) & rivulos hinc inde discurrentes monstrat argenteos in argenteo campo; ita totus piscis argento obductus videtur, præterquam in dorso ubi cæruleus est, argento tamen translucente. Pinnae omnes argentæ, præter dorsalem, quæ eundem colorem habet cum dorso. Carnem habet lentam quæ diu coqui debet; multæ in carne spinæ, sed satis crassæ ut facile inter edendum extrahi possint. Magis aspectu quam esu piscis delector: comedi sæpius ejus carnem, sed lenta est & tantum famelico conveniens. Os superius ossa habet duritie æqualia ossibus alicujus animalis.

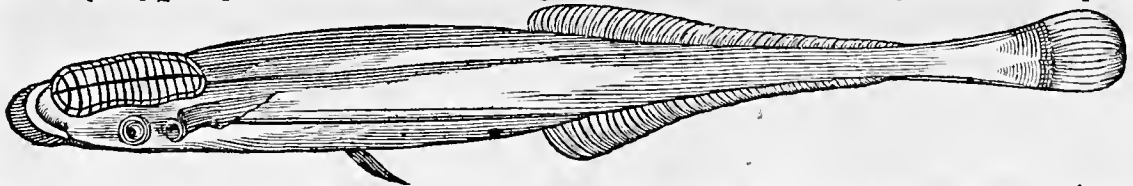
PIRATIA PVA Brasiliensibus: Piscis hic ingentem adipiscitur magnitudinem, ut *Capuripima*. Inferior mandibula paulo longior superiori: dentes acuti in tota mandibula inferiori, in superiori solum in medio, qui longiores, quemadmodum & medii in inferiori: os ampliare amplissime potest in rotundum foramen. Oculos obtinet non ita amplos pro corporis mole, pupilla crystallina: Branchias amplas, duras seu armatas. Corpore autem est oblongo, dorso paulum incurvato versus caput, & ventre mediocriter amplo. Pinnas habet septem: Vnam à summitate dorsi (incipientem versus capitis fere exortum) ad caudæ usque initium

protenfam, quoad medietatem anteriorem spinis suffultam, quoad posteriorem mollem sine spinis, in medio autem sui angustiolem, anteriorem latiore, posterius adhuc magis latam & quasi circinatam in extremitate. In quolibet latere post branchias, unam latam & in extremitate circinatam, cætera quasi quadratam: sub his in infimo ventre duæ propinquæ sunt oblongæ, haud latæ, firmis spinis nixæ: prope anum unam habet amplam satis, itidem circinata fimbria posterius, uti ea quæ in dorso. Corpus posterius quadrate extenditur & continet septimam pinnam pro cauda, quæ ampla est & figuræ pene quadratæ. Squamulis vestitur parvulis, ita ut ad tactum glaber videatur, etiam si antrorsum mulceatur. Coloris est per totum corpus ex obscuro aureo epatici, qui tamen obscurior in dorso & summo capite: huic autem colori per totum retis in modum cinerei coloris lituræ obtenduntur. Pinnae omnes ejusdem cum corpore coloris, laterales autem præterea fimbrias habent aureas, reliquæ epaticas.

Carne satis probata est, si junior sit, nimirum sex, septem aut octo pondo; & assatus magis quam coctus, nam pinguis est: adultior vero ducentorum aut plurium pondo carnem habet probajulis, nec delicatior carne *Camurupim asu*, nimirum lentam, tenacem ac difficilis coctionis. Capitur in mari.

I PERVQVIBA & PIRAQVIBA Brasiliensibus, Lusitanis *Piexe pogador* & *Piexe piolho*, nostratribus **Surger**, quia Tiburoni adhæret fugens. Octodecim digitos longus, fere teres, quatuor

digitos crassus, ubi crassissimus, in postica parte attenuatur. Os habet triangulare, cujus pars superior brevior inferiori: etiam linguam. Caput superius ad dorsum usque duos digitos longum, circiter planum & figuratum ut palatum alicujus piscis striis transversis; hac parte Tiburoni firmiter adhæret in ventre & capto illo simul capitur. Oculi parvi, flavi, pupilla nigra, semicirculo flavo. Dentes nulli, sed eorum loco multæ minutissimæ prominentiæ. Post branchias utrobique pinnam obtinet triangulatam, duos & semis digitos longam; subter in ventre duas junctas: à medietate corporis tam superius quam inferius, etiam pinna extenditur angusta usque ad caudam, quæ pinna constat sesquidigitum longa. Cute tegitur per totum corpus cinerei coloris.

ANNOTATIO. Describitur hic piscis ab Aldrovando lib. I I I. cap. XX I I. sub nomine Remora,

moræ, & addit Iconem Imperati & suam; Auctoris nostri Iconi similem.

CUREMA Brasiliensibus, species *Tainhæ* grandis & crassa. Piscis marinus, in duorum pedum longitudinem excrecens, corpore oblongo, fere cylindraceo; more *Trutæ* fluviatilis, crassio & præpingui. Caput in conum obtusum desinit, superius compressum & latum, durum, squamis duris tectum. Os pro mole corporis parvum, parabolicum, labio superiori conspicuo, mobili, inferius autem os triangulare, obtusum discumbit, & paulo brevius est superiori; edentulum. Oculi magni, rotundi, anterieus positi, nigri, circulo argenteo. Duo narium foramina supra os. Branchiæ semilunares, haud amplæ. Pinnae habet septem (octavam pro cauda, quæ in duo cornua desinit) nimirum duas postbranchiales, triangulatas duas, magis versus posteriora in infimo ventre, junctas: in summo dorso parvam, tribus suffultam duriusculis spinis: post anum unam bicornem, & illi oppositam in dorso ejusdem fere magnitudinis. Tegitur squamis magnis clypeatis, planis: color totius piscis in summitate capitis, dorso & medietate laterum obscure cinereus, cui hyalius transplendet: reliquum laterum, venter & caput inferius argentei splendentis coloris, uti & pinnae ventris; reliquæ pinnae cum cauda ejusdem cum dorso coloris.

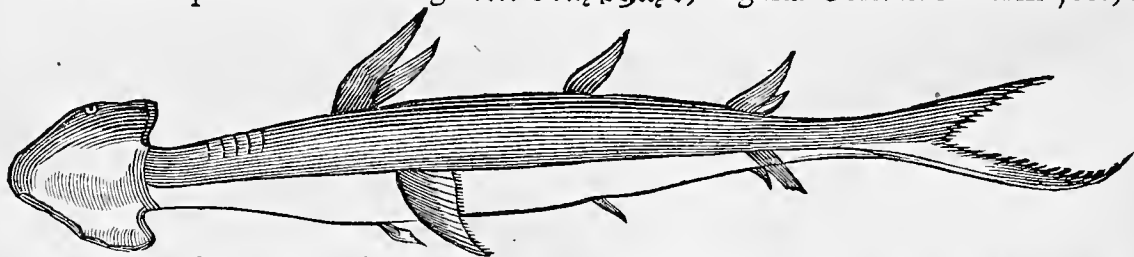
Præpinguis est & coctus vel assatus sine oleo vel butyro comedi potest. Salitus & in Sole siccatus adservatur magna copia. Salitur quoque & in muria servatur. Optima illius pars venter.

PARATI Brasiliensibus, Lusitanis *Tainha*, Belgis **Harder**, piscis est in longitudinem pedis excrecens, figura corporis ut *Curema*, cui per omnia similis est excepta magnitudine & quod circulum aureum habeat circa oculos. Carne est sicciori & quæ inter coquendum pinguedinem flavam de se fundit. Magna copia saliti in sole exsiccantur & reconduntur. Capiuntur retibus, ut & *Curema*, transiliunt autem retia eleganti spectaculo, quando illud trahitur: quando malacia est magno numero ex aquis exsiliunt.

ARAMACA Brasiliensibus, *Lingoada* & vulgo *Cubricunha* Lusitanis, Soleæ est species compresso corpore & figuram habens Soleæ quam Belgæ vocant **Tonge**. Os denticulis acutis præditum: caret lingua: oculos habet duos in uno latere (ubi lapidei est coloris) in altero nullum; pisi magnitudine, unum prope latus posterius oris, alterum superius & magis versus posteriora vergentem; pupilla lunata, crystallina, hyalino colore

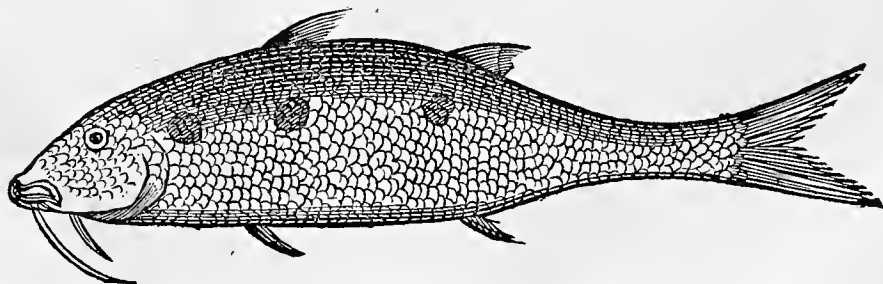
transplendente. Branchiæ satis amplæ; in quolibet autem latere post branchias est pinna una, duos digitos longa, angusta, superius in pilum tenue desinens; ad branchiarum finem in infimo corpore sunt duæ parvæ pinnae junctæ. Per totum autem corpus tam superius quam inferius secundum longitudinem habet pinnam usque ad caudam extensam, tenuem, vix semidigitum latam; cauda fere quadrata constat pinna tenui. Vestitur squamulis parvulis, & in toto sinistro latere, ubi oculos habet, lapidei est coloris, in latere dextro albi; vivit in mari inter arenas. Edulis est & boni saporis.

TIBVRONIS species minor. Belgis **een Crunshape**, à figura. Convenit cum majore, ex-

cepto capite quod triangulare habet seu prout cor vulgo pingitur. Oculi parvi ad latera ipsius capitis. Os parvum, triangulare, longe infra positum, triplici ordine dentium minorum, unde ita nocere non potest, os quippe habens angustum. Caro melius sapit quam majoris.

ICON PIRAMETARA quæ supra cap. VIII.
fuit omissa. Vide pag. 156.

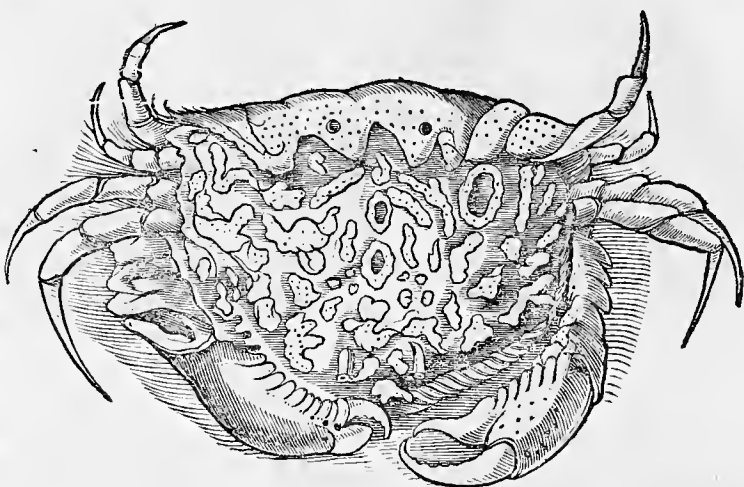
CRVSTACEI PISCES.

CAP. XIX.

Guaja apara, Cancer maximus, & variae aliae Cancrorum species.

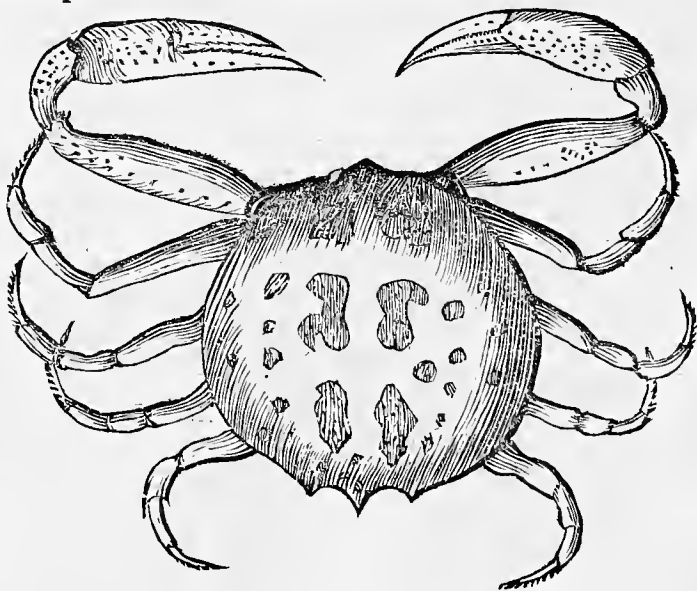
GVAIA APARA Brasiliensibus, Cancer maximus elegantissime variegatus. Corporis figura est Lunæ bissectæ similis, in latitudine habens tres digitos, in longitudine duos & semis (quamquam & majores reperiantur.) Testa, ut dixi, lunata est, in utroque latere posterius exsecta, & in acumina desinens. Anterior pars testæ ultra

medietatem coloris est obscure brunni & variegata maculis ex albo flavescentibus, & quasi solis punctulis constantibus, ac in sui medio maculam brunnam habentibus: posterior pars ex albo flavescit, striis brunnis, secundum longitudinem ornata. Pedes habet octo; singulos quatuor internodiis constantes, subrotundos, ex albo flavescentes: brachia duo, quodlibet duos & semis digitos longum & sesquidigitum latum, quodlibet parva forcipe præditum, quibus non ita arcte comprehendere potest, ut alii cancri. Est autem quodlibet brachium superius armatum & dentatum instar cristæ galli, ita ut quando vivus brachia corpori applicatis ea componit, uti aptissime potest, cristas duas galli sibi invicem appositas esse appareat. Tenacula repræsentat rostrum galli, brachium itaque totum rostrum galli cum sua crista. Brachia autem etiam ex albo flavescent & maculis brunnis sunt variegata. In aquis natans per os aquam exsufflat, quasi ex fonte exsiliret.

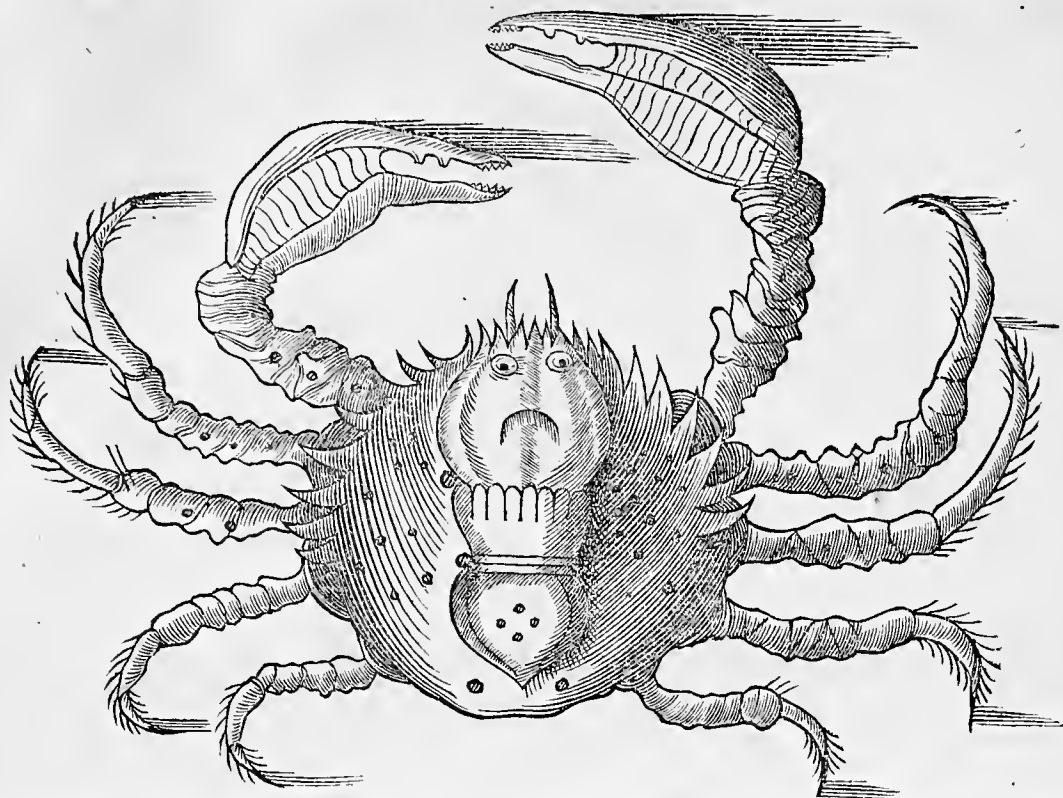
Gesnerus Gallum Marinum vocat & pro Cancro Heracleotico Bellonii habet.

GVAIA alia species. Corpus rotundum, paulo oblongum, juglandem cum suo viridi cortice æquat, octo habet pedes cancrinos: duo brachia, quodlibet fere duos & semis digitos longum, at exilia; in parte extrema corporis tres habet aculeos obtusos, & oculos plane exiles. Color totius corporis, brachiorum & pedum est albus; ac tota testa dorfi egregiis maculis brunnis ordinatim distincta, in summitate majoribus, at in lateribus, minoribus: Brachia parvulis maculis ex ruffo purpureis sunt variegata: pedes albicant in totum, ut & venter.

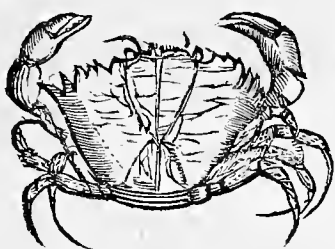

GVAIA alia species quæ rarius capitur. Corpus ellypticæ figuræ, latum, tres digitos & totidem longum aut paulo minus; testa tectus est ellyptica, in ambitu multis corniculis prædita, superius autem convallibus: ocelli parvuli ut aliis: in quolibet latere pedes quatuor cum quatuor juncturis. Crura subhirsuta, & in extremitate unguem nigrum corniculi figura habentia. Anterior autem crus tres digitos longum, reliqua semper breviora unum altero. Brachiorum cum forcipibus, cujuslibet longitudo trium digitorum, crassities humani digiti, forcipe sesquidigitum longa & satis crassa. Ipsæ extremitates forcipis paulo plus sesquidigitum longæ, rostratæ & exterius versus dentatæ, quasi denticulis humanis, & ita apte sibi invicem quadrantes complicatæ, quasi quis rostrum dentatum clauderet; in una tenacula forcipis, quæ movetur scor-

tur seorsim, in medio etiam est dens albicans. Color totius cancri vivi saturate rubens, ut

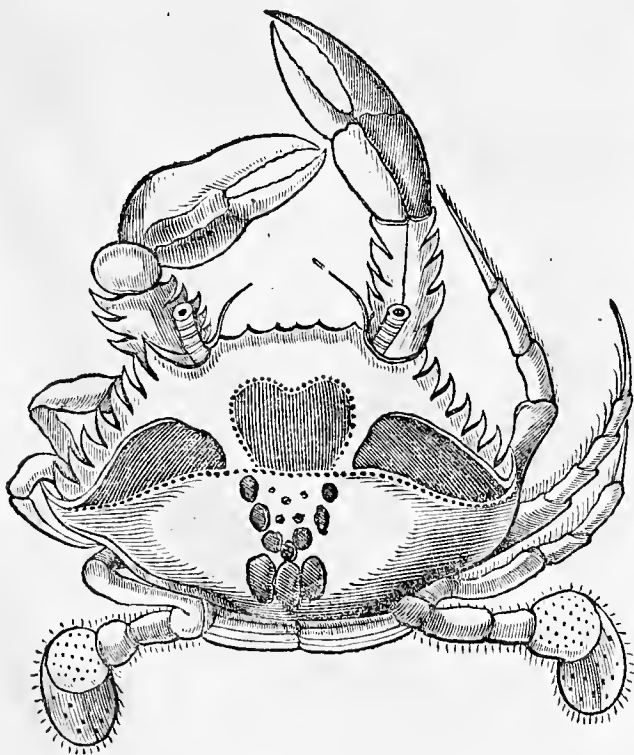

pruna nostratia majora esse solent, in medio corpore saturatior, reliquis partibus dilutior: extremitas tenicularum ruffi cum brunno mixti, ut cerasa nigra tingere solent. Coctus retinet colorem.

GVAIA MIRI Brasiliensibus, canerculus in salis fluviiis degens, numquam excedit pruni magnitudinem; testa illius est ellyptica, anteriore parte in multos angulos desinente: ocelli parvi, breves: brachia duo, dextrum paulo minus sinistro: crura octo, quatuor internodiis constantia, & brevibus pilis hirta: color testæ ferrugineus: brachiorum & crurum obscure violaceo-purpureus. Pili crurum pallidi; inferius forcipum latus albicat.

ARATV PEBA Brasiliensibus: Cancer marinus, corpore rotundo & figura pomi. Crura habet octo: duo brachiola exigua: oculos elatos. Totum corpus tegitur testa, anteriori parte dentata, ex rubro, brunno, viridi, cæruleo, albo mire mixto colorata & punctulata, in cuius medio macula rubra, instar pyramidis fere & ad quodlibet latus globus ruber depictus. Crura & brachia flavescent ex albo, multis striis brunnis variegata. Oculi cærulescent. Boni est saporis.

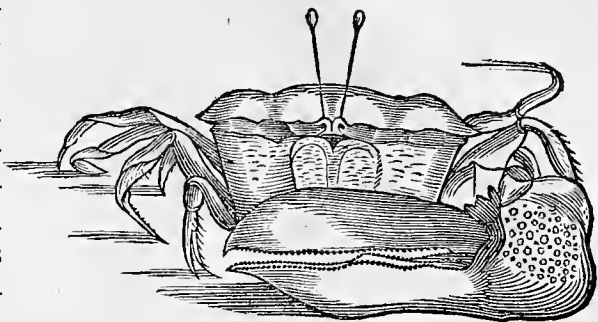

CIRI APOA Brasiliensibus: Cancer marinus, testa quasi ellyptica tectus, quæ in medietatis anterioris ora dentata, & in quolibet latere in acutum desinit angulum; mediocris magnitudinis. Brachia habet duo mediocria, itidem dentata: sex crura & septimi & octavi loco posterius duos remiges planos, quatuor internodiis, circumcirca pilosos, quibus utitur natans. Oculi longe à se invicem distantes, parvuli, cylindracei, crassiusculi, non tamen longi & ad quemlibet cirrhulus eminet instar pili. Totius testæ color fuscus seu nigricans, in qua diverso fusco cordis figura, aliaque depicta. Brachia fusca, forcipes ex cærulescente albet. Crura ad medietatem internam viridi & albo mixta: medietates exteriores cæuleæ: remigum extrema pars, quæ lata est, cærulea, reliqua viridis & albo mixta. Corpus interius etiam cærulescit. Boni sunt saporis. Ciri ordinariæ

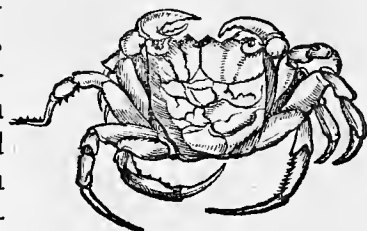
ordinarie in fundo aquæ salæ ambulant, interdum tamen ad littora prodeunt cum decremento maris, sed rarius. Capiuntur maris refluxu.

CIRI OBI Brasiliensibus: ejusdem cum præcedenti est figuræ, solo colore ex parte differens: testa enim est obscure cinerei coloris, maculis olivaceis: crurum extremitas cærulea, remiges cinnabarii coloris. Brachiorum & forcipum interiora latera dilute, tenaculæ forcipum insigniter cæruleæ. Corpus inferius albicans cinnabrio mixtum.

MARACOANI Brasiliensibus; cancer parvus, in locis ambulans quæ refluxu maris sicca evadunt, alio enim tempore è latibulo suo non prodit: corpore est fere quadrato, digitum longo & lato, antèrius tamen paulo latiori: oculi prope sibi invicem apppositi, longi plus semidigito: tenues instar aciculæ crassioris, quos erigere & apte in rima recondere potest. Os habet amplum & majus quam ceteri cancri: crura octo, quatuor internodiis. Brachium dextrum ipsi maximum, tres digitos longitudine superans, satis crassum, & se totum post illud potest abscondere: forceps autem brachii latior, haud crassus, referens forcipem sartorum, extuberantiis haud acutis loco dentium præditus; superficies brachii etiam parva tubercula habet: brachium sinistrum minimum, minus uno è pedibus, forcipula minima instar scorpionis. Crura raros habent pilos fuscos. Coloris est in testa fulvi, ut & in pedibus & minore forcipe, atque in inferiori corpore: extremitates pedum magis rufescunt. Brachium dextrum è fulvo obscure rufescit. Est edulis.

CARARA VNA Brasiliensibus: Cancer parvus, cujus corpus quadratum refert, cujus singuli anguli transversim abscissi, cæterum compressum, magnitudine semi digiti. Oculi prominuli, haud longi, nigri, in angulis abscissis consistentes. Brachia brevia, forcipibus obrotundis crassiusculis: crura octo haud crassâ, sed compressâ. Testa cum cruribus epatici coloris, seu instar hepatis tosti: brachia itidem: forcipes brunni coloris, qualis succus cerasorum nigrorum. Crura minutulis pilis hinc inde vestita, ejusdem cum cruribus coloris.

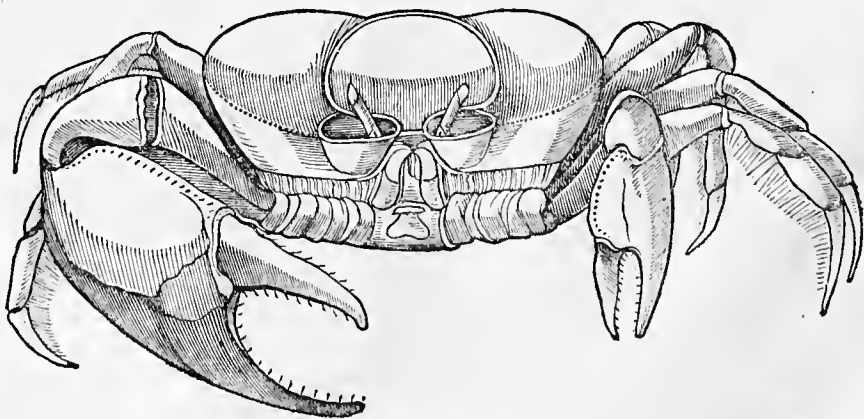

AGVARA VCA Brasiliensibus: Cancer maritimus, qui mari refluxu in littore discurret, ambari grysei, quod interdum ejicitur, admodum cupidus. Corpus quadratum, magnitudine juglandis: oculi prope invicem positi, crassiusculi, cylindræci, haud longi, paulum curvi, flavi, pupilla nigra. Crura octo, pro magnitudine illius longiuscula, haud crassâ, sed magis compressâ, quorum medietas pilosa. Brachia parva, dextrum paulo minus sinistro. Testæ dorsalis color cinereus & circumcirca pallide flavo umbratus: reliquum corpus, crura & brachia pallide flava: forcipes albi coloris; pili crurum pallide flavi.

C A P. X X.

Uca una cancer palustris: terrestres aliquot. Potiquiquya. Tamaru guacu.

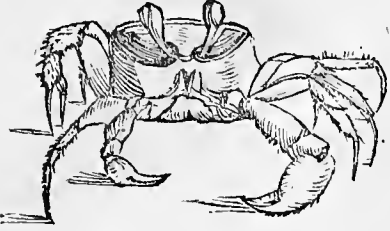
VCA VNA Brasiliensibus: cancer in palustribus degens: corpus ejus ellipticum, superius convexum, juglandis cum suo cortice magnitudinem æquans vel etiam superans. Crura habet octo, quatuor juncturis: anteriora longiora, posteriora breviora: oculos haud longe distantes, cylindræcos, haud longos, quos erigit & recondit, coloris pallide flavescentis, pupilla hyalina. Brachium dextrum ipsi maximum, interius multis tuberculis acuminatis præ-

ditum,

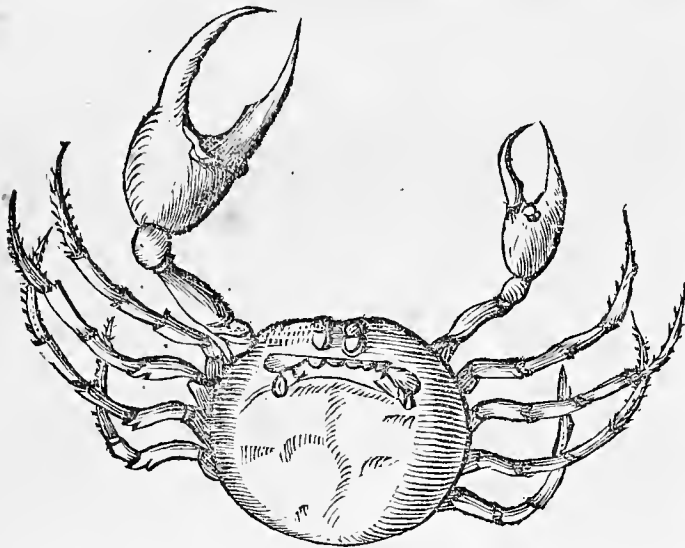
ditum, uti & forceps: sinistrum parvum. Color testæ superius olivaceus, flavo in extremitate intermixto. Corpus inferius pallide flavescit. Omnia crura & brachia castanei sunt coloris, forcipes etiam superius, cætera pallide flavescencia una cum tenaculis. Crura omnia inferius vestita sunt copiosis pilis longiusculis obscure castanei coloris. Carne sunt bona.

UCA GVACV Brasiliensibus, figura & conformatione sua plane convenit cum antecedente, excepta magnitudine & colore, hic enim longe est major.

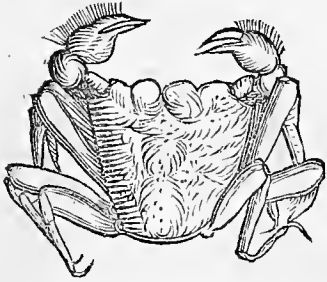
CVNVRV Brasiliensibus, foemella est Uca una, figura & colore conveniens, solum magnitudine corporis & brachiorum differt, minor enim est quam mas & brachia habet parva, brachio maris sinistro vix æqualia, sinistrumque paulo grandius dextro; raros quoque habet pilos, cum Uca una tota sit hirsuta.

GVANHVM I Brasiliensibus: Cancer terrestris: corpus illi rotundum, sed paulum compressum: magnitudine Auriaci mali. Pedes habet octo, quinque digitos longos, quatuor internodiis: crura longis pilis vestita: os magnum & ad latera oris

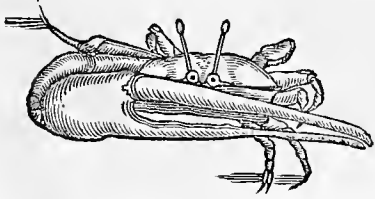

utrimque latitudine unius digiti hirsutum, ut & corpus: Brachia duo, dextrum magnum, sinistrum parvum; magnum longum octo digitos, latum plus duobus; parvum vix quartam partem illius æquat. Oculi bini, quos instar parvæ pilæ erigit & iterum in longa cavitate abscondit: circa os quasi duo brachiola quæ recondere potest & iterum depromere, & usque ad oculos deducere. Celerrime currit, & quidem transversim, ita ut oculos ad latus convertat & branchium majus elevatum gestet. Maximo numero in silvis paludosis oberrant. Carnem habent bonam.

ARATV & ARATV PINIMA Brasiliensibus: Cancer terrestris, quadratæ figuræ, corpore haud magno, testa multiplici colore picta, brunno, cœruleo, albo, rubro punctatim varie intermixtis. Oculi prominentes longe distantes, nigri, in angulis rostri positi. Crura octo, quatuor internodiis, compressa, ruffa, ac per totum maculis purpureis, nigris ac albis distincta: Chelæ duæ non ita magnæ, æquales, ruffæ, in extremitate ex albo flavescences. In ventre etiam flavescit. Crura raris pilis nigris vestiuntur.

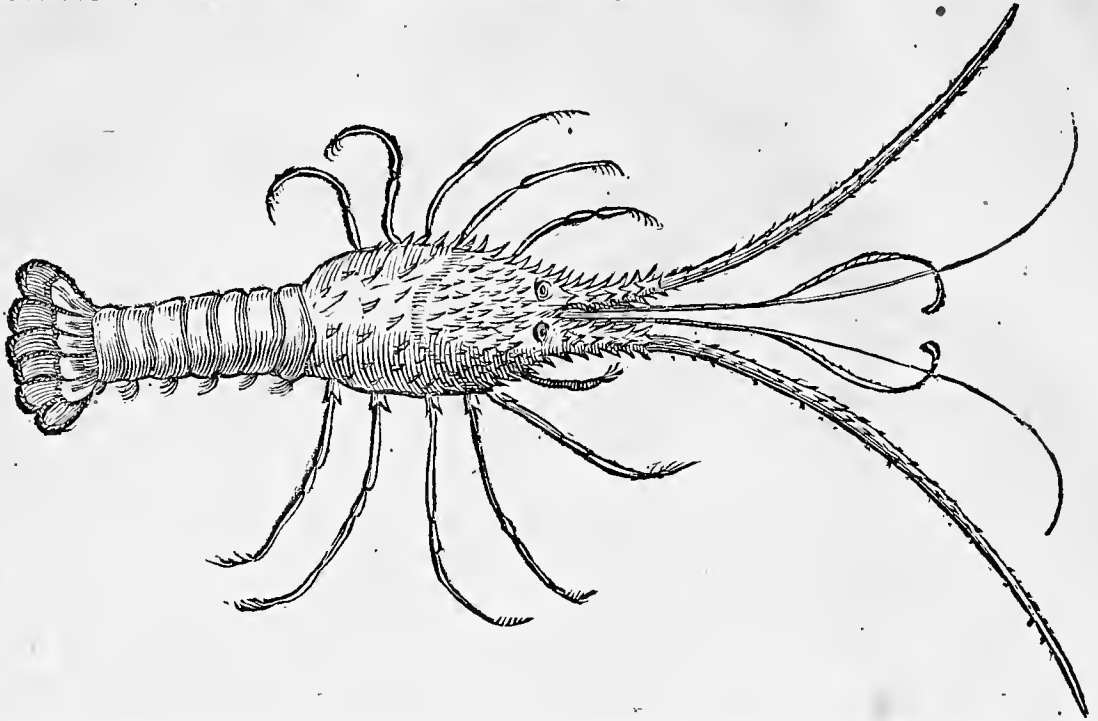
CIECIE ETE Brasiliensibus: *Cranguer sinho des Manges* Lutanis: corpus ad quadratam figuram accedit, & totum vix superat majoris avellanæ magnitudinem: oculi prominentes longiusculi, quos recondere potest. Crura octo: brachium sinistrum ipsi maximum, non tamen crassum, forcipis tenacula tenuia & longa, æqualia, sine dentibus: dextrum brachium tenuissimum. Testa coloris hepatici: reliquum totum corpus cum cruribus obscure flavum ex pallido. Edulis est; & Brasiliiani illo curant morbum quem vocant Mia.

CIECIE PANEMA Brasiliensibus, cancer præcedenti plane similis, excepto quod forcipis tenaculum inferius brevius est superiori.

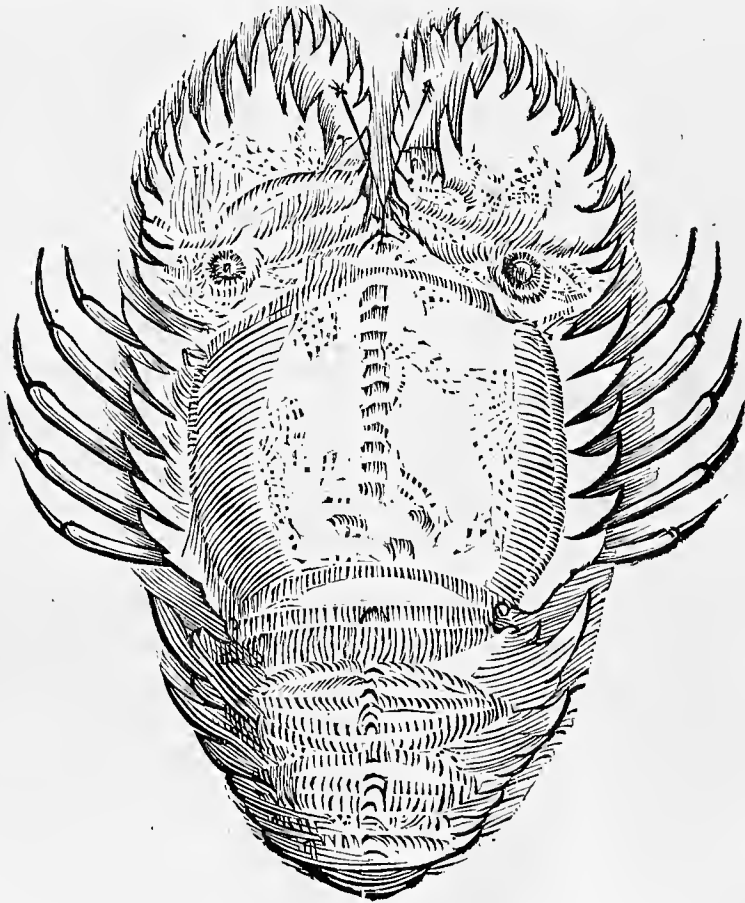
POTIQVIQVIYA Brasiliensibus. Locusta marina, Belgis *Zeekreeft*. Longitudo corporis à fronte ad exortum caudæ septem digitorum; caudæ sex: latitudo testæ dorfi septem, ventris duorum & semis: totius corporis ambitus novem digitorum & semis; caudæ ambitus quinque, quæ constat sex tabellis, septem juncturis sibi invicem appositis: & habet cauda ad quodlibet latus inferius quatuor pinnas, unum digitum longas: caudæ autem finis desinit in quinque pinnas, sesquidigitum longas, unum latas: extremitates laterales cujusque tabellæ desinunt in cornu acutum: in quolibet latere quinque habet crura, quinque internodiis constantia; primum par crurum sex digitos longum, alterum novem, tertium pedem, quartum septem digitos, quintum quinque: Quodlibet autem unguem habet incurvum, acutum, pilis multis flavescens hirtum, instar penicilli pictorum: crus antérieur crassitie digitum æquat, reliqua graciliora. Testa corporis varie tuberculata, frequentibus eminentiis instar

corniculorum rectorum, acutorum, anterieus scattet. Oculi prominentes cylindracei, & post eos duo cornua surrecta antrorsum inclinata, digitum longa: ante oculos supra os qua-

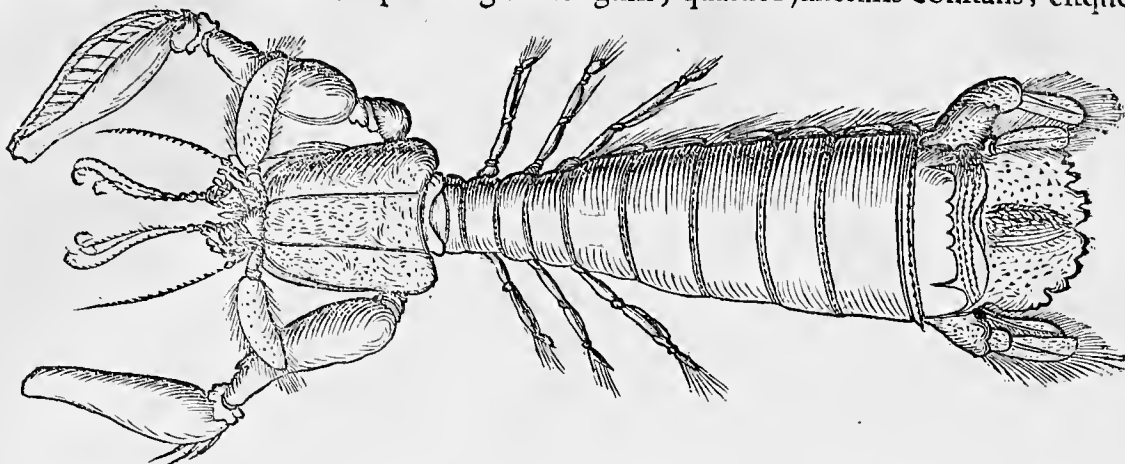
tuor cirrhi exortum sumunt, & primo duo magni pollicis humani crassitie in exortu, ubi quatuor internodiis constant, longi sesquipedem & undique spinosi; inter hos duo minores, quatuor internodiis, teretes sine spinis, ac ultra medietatem bisecti, decem in totum digitos singuli longi.

POTIQUYIXE Brasiliensibus, Squilla lata vocari potest. Vide Gesnerum.

TAMARV GVACV Brasiliensibus: *Cameron de Salgado* Lusitanis. Locustæ marinæ species, novem digitos longa, vel paulo plus. Capitis longitudo duorum digitorum: latitudo corporis prope caudam, ubi latissima, duorum digitorum; versus caput magis magisque angustatur. Corpus autem habet undecim quasi juncturas, quemadmodum cauda in Gammaris: in postica parte corporis ad quodlibet latus duos habet processus subhirsutos. Totum corpus tectum est crusta cancrina, albicante, splendente instar cornu politi, ad juncturas autem subnigricat aut purpurascit; pedes in quolibet latere tres, nimirum ad tertiam, quartam & quintam junctu-

juncturam à collo numerando; exilia, duos circiter digitos longa. Caput triangulare, olivæ magnitudine sub testa albicante splendida latet, duos digitos longa. Pone caput ad quodlibet latus habet brachium unum, septem digitos longum, quatuor juncturis constans, estque ex-

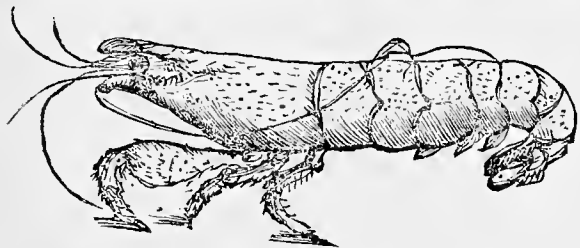
trema pars brachii ab ultima junctura incurvata instar falcis majoris & novem dentibus acutissimis prædita: his brachiis ferit, & qui vulnerati sunt ægre sanantur. Oculos habet prominentes, oblongos: barbam cancerinam octuplam: prope oculos duas prominentias retrorsum versas, digitum longas, læves, at in extremitatibus hirsutas: infra caput adhuc octo prominentias, duos digitos longas, quæ in extremo lata tubercula gerunt. Versus posticam corporis partem inferius multas latas quasi pinnas habet, quæ natationi haud dubio inserviunt, & quasi folia complicata ventri inferius adjacent. Non commeditur.

ANNOTATIO. Male meo judicio Auctor refert ad Locustas, cum potius ad Squillas sit referenda, neque multum differt à squilla quæ *μολύς* dicitur, & à Rondoletio describitur lib. xvi. cap. xi. in eo tamen differt, quod in anteriori parte corporis pedes non habeat, & brachia illius non sint interius serrata.

CAP. XXI.

Guari curu. Carara pinima. Potipema. Paranacare. Potiatinga. Potiguacu.

GUARI CURV Brasiliensibus, Gammarus vulgo Camaraon; quatuor digitos longus: crura habet sex, tribus internodiis constantia, cum unguiculo in extremitate: antè par crurum quasi furas habet, crassius reliquis & vicem brachiorum fungens; paulo plus duobus digitis longum: medium par sesquidigitum longum, ultimum paulo plus uno: omnia aculeata seu spinosa. Cirrhos prope os prodeuntes habet sex, duos longissimos, nimirum tres digitos singulos, versus posteriora reflexos; duos unum digitum, & duos

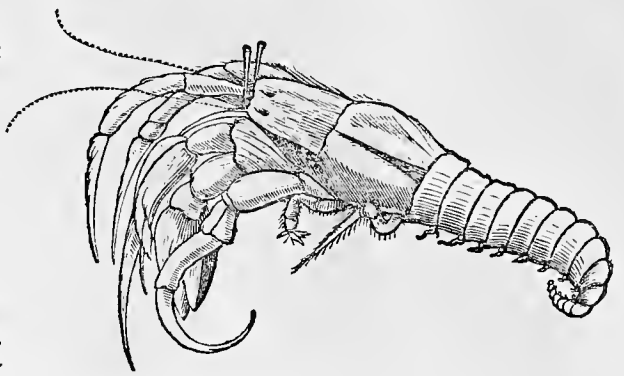
semidigitum: sub ore parva tenacula quatuor crassiuscula, & quatuor tenuiora, quibus cibum tenet. Oculi similes reliquis. Color totius fuscus. Cocti eduntur.

CARARA PINIMA Brasiliensibus; *Marinheiro* Lusitanis, quia arbores scandit. Cancer parvus, licet paulo major *Carara una*, arbores *manges* dictas ascendens, acutissimos enim unguiculos habet, sed breves. Figura pene est ut Maotia pebuna, sed paulo major & longiori corpore atque compresso. Crura octo compressa latiora quam illius. Brachia eadem cum altera, ut & oculos. Differt colore. Testa nigra multis punctulis flavis variegata, pectus circa os etiam nigrum, refert textum panni subtilissimi linei. Oculi nigri punctulis flavis variegati, haud longi. Crura pallide flavescentia, fimbriata circumcirca miniato colore, & minutissimis pilis fuscis vestita: brachia rufescunt & forcipes pilis nigris crassis vestiuntur.

POTIPEMA Brasiliensibus: Gammarus prælongis brachiis: corporis longitudo quatuor digitorum, eadem crassities, ubi crassissimus: cauda plus quatuor digitis longa; sex constans juncturis. Crura sex: brachia duo, novem digitos longa, subrotunda, circiter digitum humani crassa, quinque juncturis constantia, sexta est tenaculum, pene duos digitos longum & aliquot minutulis dentibus munitum ex adverso stantibus: Ante hæc brachia, adhuc duo paria brachiorum habet. Barba illi octupla, quælibet sex pilis constans tenuibus & ternis sibi invicem apposis, duabus autem singulatim positis, quarum quilibet pilus novem digitos longus,

longus, suntque duo crassiores reliquis: inter oculos ferrata eminentia est: dorsum autem planum, uti & cauda. Carnem habent bonam. Color totius testæ pallidus, crassis striis cinereis secundum longitudinem variegatus: brachia sunt inferius cinerea, superius obsoleti coloris instar ligni querni veteris. Oculi nigri; cirrhi albi.

PARANACARE Brasiliensibus: Gammarus in concha degens, haud edulis: tres digitos longus: brachia habet duo cum forcipibus: crura quatuor longissima, nimirum tres digitos longa & post hæc quatuor plane brevia; caudam sesquidigitum longam instar aliorum gammarorum; oculos longos & prominulos: duos cirrhos pro barba. Corpustegitur testa obscure castanei coloris; ejusdem coloris est & cauda, nigris striis secundum longitudinem variegata, corpus inferius & exortus crurum & brachiorum interius cærulefcunt, uti & oculi & barba; per totum corpus habet pilos ochræ coloris. Concha quam inhabitat ferme quatuor digitos longa, turbinata coloris pallide subflavescentis. Variæ autem magnitudinis reperiuntur: plane parvulæ, magnitudine minoris pruni, turbinatæ & variis tuberculis acuminatis præditæ, pallidæ, rufescentes, nigræ, ad litrus prope fluvium Paraiba.

ANNOTATIO. Cancelli in variis testis habitant, de quibus vide Rondoletium libro XVIII. cap. XII.

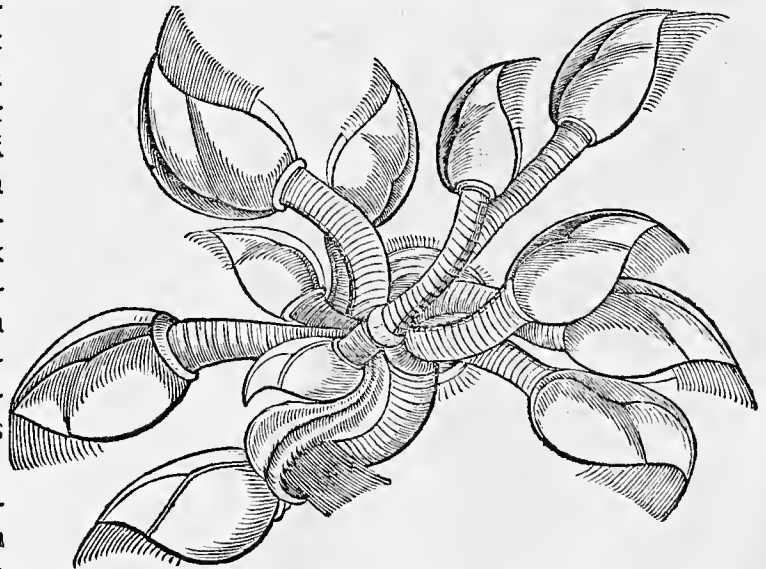
POTIATINGA Brasiliensibus; gammarus tres digitos longus, annularem digitum crassus. Crura habet duodecim, brachiola plane exigua: duos cirrhos ipso animali longiores: oculos nigros: cornu acutum & dentatum in capitis summitate. Color totius candicans & punctulis minimis hepatici coloris per totum variegatus. Comeduntur cocti. Capiuntur magna copia pluviosis mensibus, nimirum Iunio, Iulio & Augusto.

POTIGVACV Brasiliensibus est præcedenti plane similis, excepto colore, qui in hoc est nigricans; brachia quoque eadem, verum tantum filii crassioris crassitie.

C A P. XXII.

Reri. Reri apiya & Zoophyta quædam.

RERI Brasiliensibus, sunt ostrea. Duæ autem hic reperiuntur species. *Reriete*, Lusitanis *ostrea dos mangues*; & *Reripija*, Lusitanis *ostrea de pedras* aut *do fundo d' agoa*. Maxime autem ac omniū optimæ inveniuntur copiosissime in fluvio Senembi: aur S. Michaelis, & guaritiba portu Fluminis S. Francisci, utpote quas in quinque aut sex partes scindere oportet antequam edantur. Potyipeba etiam habet, sed mediocres: Itamaraca parvas ad Tapeçima. Paraiba etiam parvas. Nhamdias ad R. Grande mediocres.

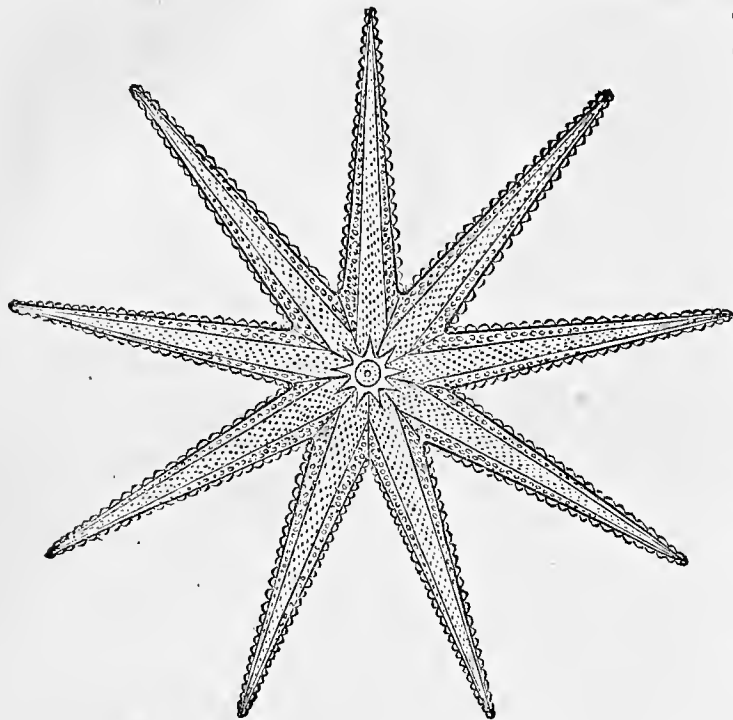
RERI APIYA Brasiliensibus, vulgo **Langhals**; Hydrum vocari posse puto. Oriuntur è

pice navali subter naves immediate adhærentes tabulis innumera copia: corpus est autem unum aut duos digiros longum, teres, æqualiter crassum, crassitie dupla pennæ anserinæ: huic annata est conchula figuræ ovalis, magnitudine olivæ, major aut minor, constatque quinque partibus, albi coloris, sed ubi partes coaluerunt crocci, non dura sed molliuscula est conchula: in uno latere rimam habet, per quam capitulum suum exferit, constans multis elegantibus quasi tornatis filamentis, lunatis, semidigitum longis: color corporis est fuscus seu nigricans, ut & filamenta capitis. Immediate autem pici inhærent, quasi corpus abscissum esset & agglutinatum abscissa parte, nec unquam à navi se possunt solvere, nisi vi abstrahantur.

hantur. Multa nullia sæpe uni navi adhærent, præsertim proram versus inferius, & navis cursum retardare dicuntur. Vivunt multas horas detracti extra aquam.

Reperitur & hic alia *Reri apiya* Brasiliensibus, *Craca de navios* Lusitanis. Navibus & aliis etiam conchis annascuntur variæ figuræ testæ duræ è gryseo subrufescentes, in quarum qualibet later informis massa alba, prominentias longas subflavescentes habens, instar cirrhorum cancrorum; superius tegitur testa triangulari pallida, quam secundum medietatem aperit, & cirrhi illi videntur, movet enim se.

STELLA Marina, Zoophyton est serpens in arena in fundo maris. Radiis novem erat hæc

quatuor & semis digitos longis, semidigitum fere latis in exortu, in fine acuminatis: corpus rotundum pataci magnitudine: radii in ambitu brevibus & acutis aculeis cinguntur: totius color superius cinereus & tuberculis quadratis albicantibus præditus, in lateribus radii sunt ochræ coloris, inferius tota stella è flavo albescit. Substantia illius nec caro nec cartilago nec os, sed cartilaginis æmula, frangitur tamen instar panis Maizii. In medio corporis inferius seu in centro, foraminulum habet rotundum pili magnitudine, per quod nutrimentum suum attrahit, intus ubique cava & composita quasi spinæ essent piscium, sed non sunt. Vivebat adhuc quando piscator afferebat.

Aliam quinquangularem habui stellam, cujus radius quilibet erat se-

mipedem longus; superius rotunda concha & quasi in quinque tubera elata, inferius magnam habens cavitatem. Per totum tuberculis insigniebatur elegantibus, quæ cuborum quasi angulis ordine erant disposita, & in tubercula elata linea, quasi rete obductum fuisset.

ANNOTATIO. Hæc itaque fuerit *Stella reticulata* seu *Cancellata* Rondoletii; cujus & Gesnerus meminit; apud quos videre est accuratas icones.

ZOOPHYTON aliud hic reperitur (*Stella arborefcens* Rondoletio & Gesnero) nautis vulgo *een Zeesonne*. Ex centro, quod æquabat grossum misnicum & cavum erat, ac in sui medio quinquangulare, habebat foramen instar Stellæ, tenuissimis quasi denticulis donatum: quinque rami crassi prodibant, qui deinde instar arboris in multos alios ramos minores dispergebantur, varie inter se inflexos, omnes rotundi & quasi coralliformes, ita ut orbem facerent; materia fragilis instar stellæ.

ZOOPHYTON aliud hic visitur, quod *Ren marinus* possit vocari à figura, est enim figuræ ellypticæ, quinque digitos longum, compressum, interius canum, in exteriori superficie fere æquale, nisi quod superius punctulatum in aliquot angulos leviter fastigiatur. Fragile est. In medio inferius foraminulum habet. Coloris est in totum ossei canescentis.

ZOOPHYTON aliud, imperialis magnitudine, vel etiam duplo aut triplo majus, circinatum, grossi misnici crassitie, fragili materia constans, albissimi coloris. In sui medio stellam quinquangularem subtilissimam quasi insculptam monstrat, & è regione quatuor extremitatum stellæ (non quinque) cylindricum est foramen pervium: quintum foramen non est è regione quinti anguli, sed è regione inter duos angulos stellæ obtusos.

ANNOTATIO. Animalia quæ hic ab Authore nostro inter Zoophyta describuntur, ab aliis Scriptoribus non inter Zoophyta, sed inter crustata referuntur, illa enim non habent testas. Iconem autem stellæ arborefcens Auctoris nostri non addidi, quia accuratissima extat apud Gesnerum.

GEORGI MARCGRAVI
HISTORIÆ NATVRALIS
BRASILIAE
LIBER QVINTVS.
Qui agit de Avibus.

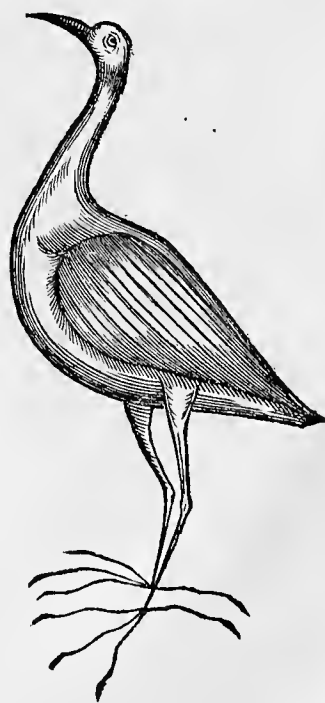
Vix credo ullibi elegantiores Aves reperiri quam in Brasilia, si varietatem plumarum & colorum spectes; verum nulla fere suave canit, ita ut cantu longe à nostratibus superentur.

CAPVT PRIMVM.

Nhanduguacu. Iacana, variae ejus species. Curicaca.

NHANDVGVA CV Brasiliensibus, *Ema* Lusitanis; Struthio Avis. Ingentes hic reperiuntur, minores tamen aliquanto Africanis. Longa illi crura, inferiora sesquipedem, superiora pedem circiter longa. Tres habent in pedibus digitos antèrius versos, unguibus nigris, crassis, haud acutis præditos; posterius unum digitum, sed rotundum, grossum, unde difficulter in area lævi aut tabulato possunt incedere, sed facile labuntur. Collum gestant incurvatum ut cignus vel ciconia; longitudine circiter duorum pedum: caput anserinum, oculos nigros habent pulchros; rostrum compressum, non admodum latum, duos & semis digitos longum. Alas habent parvas & ad volandum ineptas, quarum tamen unam instar veli erigentes citissime cursum promovent, ut vix ac ne vix quidem à cane venatico superari possint. Plumas habet gryseas per totum corpus ut grus, in dorso longiores & elegantiores, & corpus plumis tectum fere rotundum apparet. Caudam non habet ejusmodi cristis præditam ut vulgo pingitur, sed plumæ sunt per dorsum expansæ ad anum usque. Tesseras lusorias aliaque ferrementa lubenter deglutit, sed non concoquit, at integra per anum reddit: vescitur fructibus & carne. Frequens in Capitaniæ Serigippo campis, itemque in Capitania Rio Grande. In Pernambuco non visitur. Caro illius bona ad comedendum.

IACANA Brasiliensibus, gallina aquatica, *Waterhun*, diversæ reperiuntur illius species, colore differentes. Hæc elegantissima, magnitudine columbæ, sed cruribus multo longioribus, flavi coloris cui viriditas immixta. Crura inferiora plus quam duos digitos longa, superiora (maximam partem nuda ut aquaticis) paulo minus: quatuor habet in pedibus digitos, quorum medius è tribus antrosum versis, duos digitos longus, reliqui duo paulo breviores, quartus retrorsum versus, pedem aut etiam amplius longus: omnes autem unguibus semidigitum longis & flavis armantur. Cauda brevis ut gallinæ silvestris, pennæ in dorso, alis & ventre ex viridi & nigro mixtæ, sub cauda albæ; versus collum & in toto collo & pectore ejusdem coloris cum plumis quæ in collo pavonum aut columbarum quarundam visuntur. Caput habet parvum, ut Gallina silvestris, quod regitur membranaceo quodam tegumento rotundo coloris ut gemma Turcois: rostrum rectum gallinaceum, plus uno digito longum; ab initio ad medietatem egregii miniati coloris, reliqua pars eximii flavi, cui aliquid viriditatis admixtum. Frequentissima in

palustri

palustribus Brasiliæ locis ubique. Caro illarum edulis, sed haud magni pretii, sunt enim plerumque macræ.

Alia species appellatur à Brasiliensibus *Aquapecaca*, priori figura & magnitudine par, verum colore diversa & inferior. Pennæ illius sunt ut in dorso prioris, alæ magis brunefcentes: Carent autem mitella, at in qualibet ala interius habent corniculum directum, quibus se defendunt.

Tertia species prioribus figura & magnitudine æqualis, colore autem differens, totum caput, collum, dorsum, cauda, nigri sunt coloris, initium alarum brunni: reliqua viridis; extremitates remigum brunni: pectus & infimus venter itidem brunni coloris, uti & crurum superiorum medietas superior. Rostrum rectum, crocei coloris, cum cuticula ruffa in exortu illius & parte capitis anteriori. Crura nuda, pedes cinerei. In qualibet autem ala, antica parte habet corniculum simile flavum.

Quarta species itidem figuræ est ut reliquæ. Rostrum illi flavum, mitella cutacea in initio capitis prope rostri exortum rubens, processus habens ad latera extensos more gallinarum numidicarum. Totum caput, collum, pectus & infimus venter plumis vestiuntur nigri coloris; dorsum; cauda & initium alarum rufum seu dilute brunnum; remiges alarum pennæ thalassici coloris cum extremitatibus nigris. Sed hæ remiges teguntur ruffis illis in exortu alarum, nec videri possunt nisi cum avis volat: crura longa, digiti pedum longi, quilibet quatuor internodiis, cinerei coloris. Quælibet ala in anteriori parte habet corniculum acutissimum coloris crocei.

CURICA Brasiliensibus à clamore dicta, *Masarino* Lusitanis, avis Numerio, iudicio Clusii, similis: magnitudo illi mediocris Anseris: capitis autem magnitudo ut Anatis: collum sex digitos longum, tres crassum aut paulo plus: rostrum sex digitos longum, incurvum plane ut ensis Hungaricus, coloris ex igneo fusci. Corporis longitudo à collo ad podicem undecim digitorum, crassities unius pedis: longitudo alarum sedecim digitorum, caudæ novem, desinentis cum fine alarum. Crura octo digitos longa, pedes duos & semis; rubri instar anatis sed non plani, quatuor digitis & unguibus nigris, tribus antierius uno posterius verso. Caput & collum habet plumas albas flavo mixtas, & in superiore parte paulum oblongas: Oculi illi sunt nigri, circulo ruffo. Circa oculos & sub origine gutturis cutis nigra. Totum corpus nigris pennis vestitum, excepto dorso, capite & ventre, ubi cinereæ obscuræ & in medio alarum albæ, cano mixtæ ut in ciconiis. Reliquæ pen-

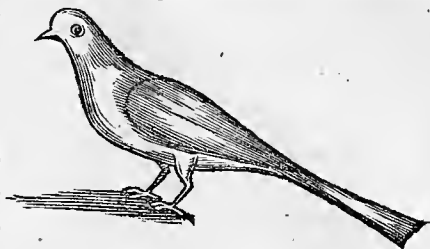
næ corporis, initii & finis alarum, & totius caudæ nigræ. Tibiæ superiores ad medietatem usque carent pennis, nam aquatica est avis. Carnem bonam habet; quam sæpe comedi coctam & frixam butyro.

Alia species reperitur huic similis, sed multo minor, & magnitudine fere gallinæ quæ vocatur *matuitui*.

Frequens est ad Flumen S^{ti} Francisci, in Itapuama & alibi.

*Tijepiranga. Iacapu. Iambu. Gallina africana. Guirangeima.
Iupujuba. Sayacu. Ani. Guira guainumbi.*

TIIEPIRANGA Brasiliensibus, Avis alaudæ magnitudinem paululum superat, & cantum passeris nostratis æmulatur. Torum corpus, collum & caput egregie rubicundi seu sanguinei est coloris: alæ vero & cauda splendide nigri; præterquam in initio alarum ubi aliquid rubicundi admixtum est. Crura nigra, inferiora quidem nuda, superiora autem nigris pennis vestita. Rostrum instar passeris, superiori parte nigrum, inferiori versus acumen nigrum, reliqua versus caput album. Pennæ in capite breviores, quas crispare interdum solet more Passerum. Omnes pennæ totius corporis interius sunt nigræ, exterius rubræ, ita tamen complicatæ ut exterius totæ rubræ appareant. Cauda longitudine ferme tres digitos æquat. Digiti pedum quatuor & ut in plerisque ayibus dispositi.

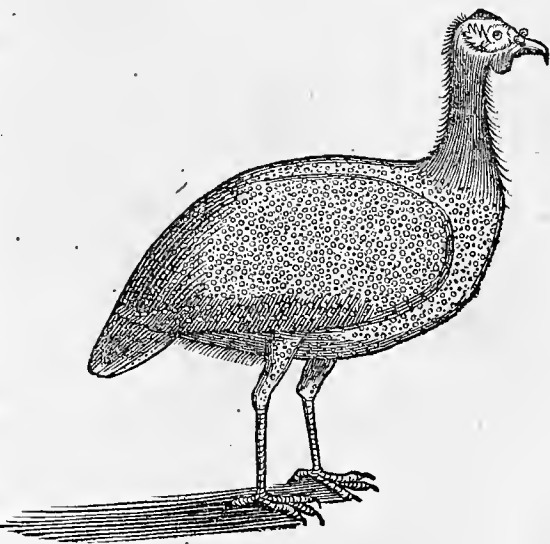

Alia hujus species reperitur passeris magnitudine; quæ pennis per totum corpus vestitur ex cinereo cærulescentibus; alæ tamen quodammodo ad thalassinum colorem accedunt. In ventre & inferiori parte colli seu gutture albicat vel potius argenteo colore nitet. Crura cinerei coloris, uti & rostrum, quod ipsi simile Frigillæ. Digiti pedum quatuor secundum communem avium modum.

IACAPU Brasiliensibus; Avis magnitudine Alaudæ, cauda extensa, alis brevioribus: cruribus brevibus & nigris; unguibus acutis ad quatuor digitos: rostro paulum incurvato & nigro, semidigitum longo. Totum corpus vestitur pennis nigris splendentibus; sub gutture tamen nigredini illi maculæ coloris cinnabarii sunt admixtæ.

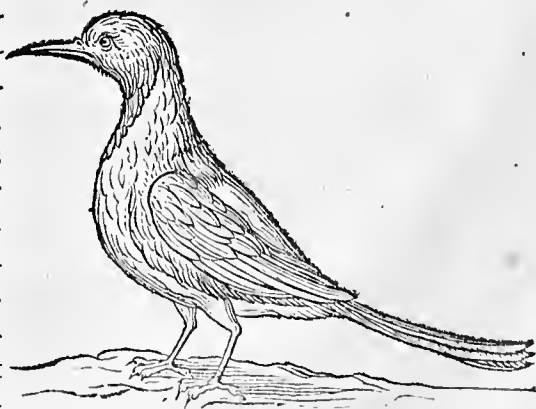
IAMBU Brasiliensibus dicta avis est perdix, nostratibus quidem, magnitudine par, uti & figura. Pennæ autem per totum corpus obscure flavescentes, verum fusco mixtæ atque maculatæ.

GALLINA Africana ex Insula do Majo, magnitudine nostratium gallinarum, figura corporis fere ut perdix: collum item coronatum portans & caudam perdicis habens inferius dimissam: pedes gallinaceos: rostrum flavum: & in capite mitellam cutaceam fuscam: ad latera porro capitis alba, ut & ad quodlibet latus prope rostrum cristam rubram ad latus protensam. Totum corpus vestitur pennis nigris, quæ elegantissimis maculis albis variegatæ sunt, in alis quidem oblongis, in reliquis autem partibus rotundis; suntque in dorso minores quam in reliquis partibus. Huic similes vidi è Sierra Lyona advectas, sed eorum collum circumligatum seu circumvolutum quasi lineamine membranaceo coloris cinerei cærulescentis. Caput tegit crista obrotunda, multiplex, constans pennis eleganter nigris. Punctula albicantia per totius corporis ambitum quasi umbra thalassina variegantur.

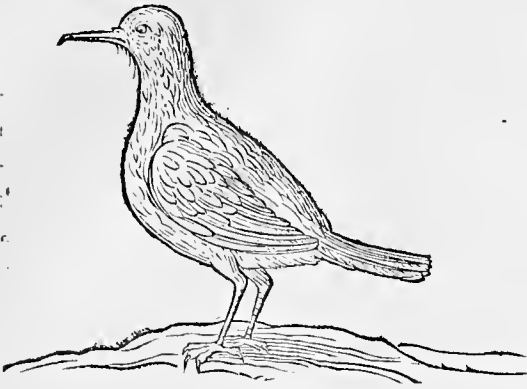
Congensibus hæc avis dicitur *Quetele*.

GVIRATANGEIMA Brasiliensibus; Avis paulo major Alauda, Picæ variæ æqualis. Corpus habet circiter tres digitos longum, collum sesquidigitum: caput parvum, rostrum rectum, acutum, digitum longum, crura, pedesque, ut reliquæ aves communiter: Caudam longam, rectam, quatuor digitos longam: Color rostri niger, excepta inferiori parte, ubi inseritur quæ aliquid fusci habet: caput nigerrimum & collum usque ad initium pectoris. Colli superior pars à capite fere ad initium dorfi uranica est: per initium dorfi transversam habet maculam nigram usque ad alas extensam: alæ au-

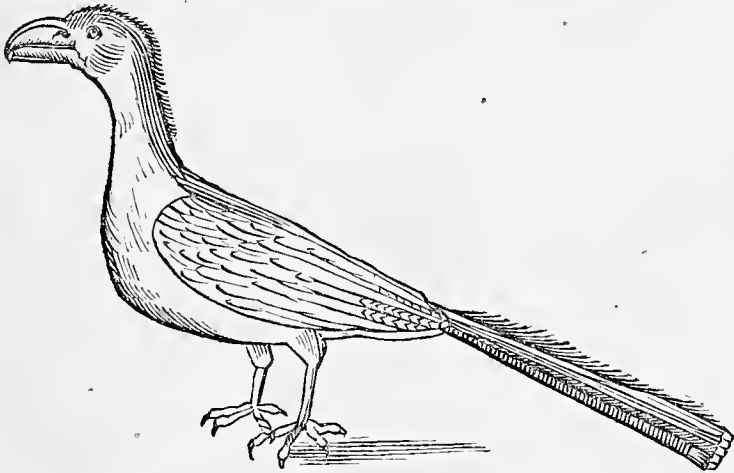
tem sunt

tem sunt nigerrimi coloris, verum in medio secundum longitudinem habent maculam albam sesquidigitum longam: Cauda quoque tota nigra: reliquum corpus coloris uranici: crura sub-carulea. Oculorum pupilla subnigra, albo subflavo. Nidificat in altis arboribus *Acaya*, idque libenter prope ædes. Nidos egregios exstruunt hæ aves, cylindraceæ figuræ, & appendunt magno numero extremitatibus ramorum, qui constant è virgultis. Clamant fere ut pica variæ nostrates.

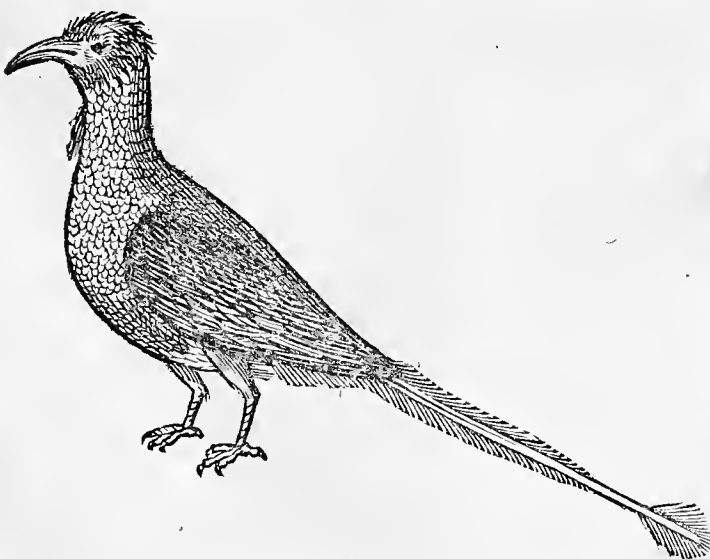
IUPVIVA seu IAPV Brasiliensibus, ejusdem formæ cum præcedenti, & eodem modo in eadem arbore nidificans (una est femina alter mas) cauda paulum breviori. Corpus habet totum nigerrimis pennis vestitum: in vtriusque alæ medio maculam flavam digitum longam; in extremitate dorsi & prope anum tota est flava (vidi quoque totaliter negras, dorso sanguinei coloris) cauda inferius ab exortu ad medietatem flava, reliqua medietas nigra, superius nigra in totum, solum in ea ad latera utraque usque ad medium pennam habens flavam. Crura nigra & pedes. Rostrum sulfurei coloris: oculi Saphyrini; pupilla nigra: linguam caruleam habet antè fissam seu duplicatam. Prope ædes domini Ingenii *Tapucurái* arbor *Viti* sita, in qua plus quam quadringenti nidi harum avium pendunt, maximoque numero sunt hæ aves, quæ ter quotannis ibi pullos excludunt: nidus autem quilibet ex arido gramine & pilis equinis aut suillis mixtis est compositus, coloris fusci, figura cucurbitæ angustæ cum suo alembico, longus in totum sesquipedem circiter, & ab infimo ad unum pedem altus, cavus ut bursa, reliquum superius ad semipedem simplum est & sua extremitate pendet à ramulo extremo: omnes autem nidi ex ramulis minimis extremis arborum dependent.

SAYACV Brasiliensibus, Avis Fringillæ magnitudine: totum corpus vestitur pennis coloris è cinereo & thalassino mixti; in alis autem & dorso thalassinum admiscetur ita ut Sole illustratæ egregie splendeant; rostrillum nigrum, oculi quoque nigri in totum.

ANI Brasiliensibus; Avis Turdellæ magnitudine, totaliter nigra, pennis, rostro, oculis, pedibus. Caudam longam erectam habet, sex digitos longam: Rostrum altum, latum, digitum aut paulo plus longum: inferior pars directa fere, superior alta, lata, semilunaris figuræ & compressæ, ita ut acumen fere superius habeat. Crura & pedes satis exiles, & in iis quatuor digiti, duo antè, duo postè, ut in psittacorum. Clamat elata voce *yiiiyy* uno tono, in medio elevatiori.

Frequentes sunt in silvis omnibus, verum cibo inutiles.

GVIRA GVAINVMBI Brasiliensibus Tupinambis; avis magnitudine columbæ ad visum, quia plurimas plumas habet, sed revera corpus non superat magnitudinem Turdelæ. Caput paulo majus habet quam Turdela, rostrum nigrum, duos circiter digitos longum, cujus superior pars paulo longior inferiore. Est autem rostrum superius & inferius in utroque latere serratum instar serræ, inservitque dentium loco. Crura habet breviora, haud multum digitum excedentia, nigra; quatuor in pedibus digitos, quorum unus retrorsum vergit, tres antrorsum, sed primus versus inte-

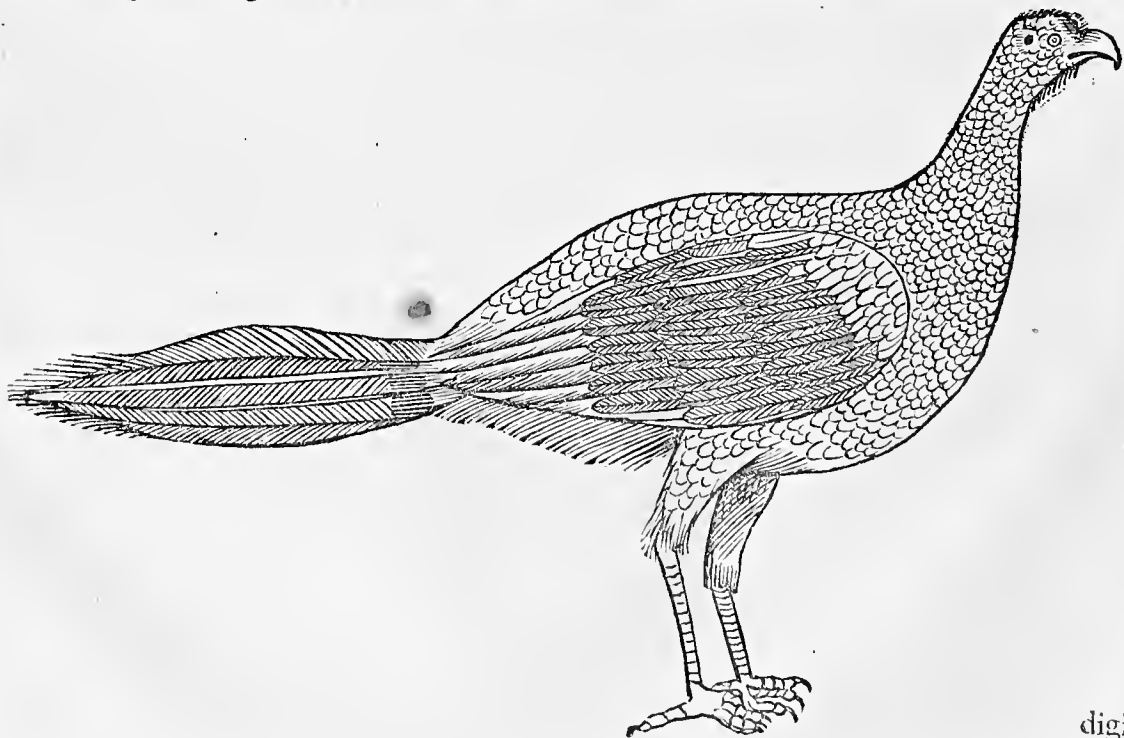
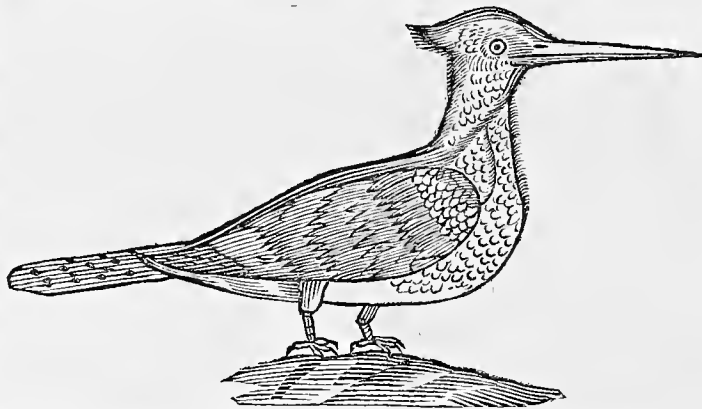
ſus interiorem pedis partem brevior, medius longiſſimus, & tertius iterum brevis, ſed non æqualis cum reliquis exortus: primi enim exortus eſt ad pedem, ſecundi itidem, tertii vero prope tertium articulum medii; habetque primus tres, ſecundus quatuor, tertius itidem tres articulationes; qui retrorſum vergit duas. Ungues nigri deorſum incurvati. Cauda longiſſima, directæ pennæ paucis rectis, digitum circiter lata, ſed decem longa: & quidem duæ tantum pennæ extremam caudam conſtituunt, quæ ad duos digitos plumis carent, in extremitatibus autem rurfus plumas habent ad duos digitos. Corpus totum ſex circiter digitos longum eſt. Pennæ elegantiffimæ: nimirum in capite quaſi mitram gerit ex pennis Sapphyrinis, quæ prope exortum roſtri Turcoidis colorem referunt: in medio autem hujus mitræ macula viſitur nigra magnitudine groſſi miſnici. Infra oculos (qui flavi ſunt, pupilla nigra) etiam nigras pennas habet Sapphyrinis nixtas: guttur inferius, totum pectus & totus venter obſcure luteum habet colorem; ſuperior colli pars, totum dorſum, alæ & cauda viridis ſeu graminei eſt coloris, ſed cui (præſertim in alis & cauda) thalaffinus admixtus, ut in collis anatum & pavonum: à genibus ad ventrem crura ſuperiora pennæ virentibus ſunt prædita. In medio collo inferius quaſi pro inſigni gerit tres vel quatuor pennulas nigras & circum eas Sapphyrinas, quæ maculam quandam ſeu notam conſtituunt.

CAP. III.

Jaguacati guacu. Mitu. Mituporanga. Ibijau.

IAGVACATI GVACV Braſilienſibus, *Papa peixe* Luſitanis, nam piſcibus viſitat. Avis Turdelæ magnitudinem æquat; figura corporis ut Picus major. Roſtrum habet nigrum, rectum, & in extremitate acutum, tres ferme digitos longum: oculos nigros & crura breviſſima nigra; ſuperiora crura ex parte carent plumis; in pedibus digitos quatuor, (unum retrorſum) inæqualis longitudinis, duo enim verſus exteriora pedis breves ſunt, tertius interior longe breviſſimus & remotior. Ungues nigri. Cauda duos digitos longa, excedens alarum fines. Pennæ totius corporis ſuperiores, nimirum in capite, collo, alis, cauda ſunt ferruginei coloris & ſplendentis: circa collum tranſverſim annulum habet ex albiſſimis plumis; guttur, inferius collum, pectus & totus venter pennis veſtiuntur albis, prope utrumque oculum etiam maculam habet ex albis pennis: in cauda autem albæ pennæ interſeruntur guttatim, ut & in alis, ſed quæ vix videntur, niſi cum alas explicant & volant.

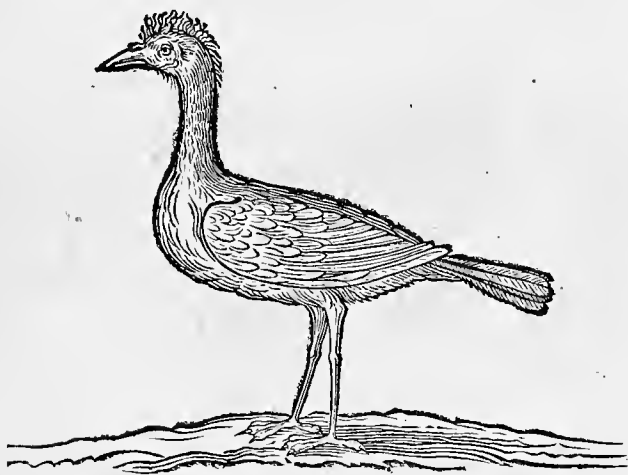
MITU vel MVTV Braſilienſibus dicta avis ex Phasianorum eſt genere, major gallo gallinaceo. Corporis longitudo à collo ad exortum caudæ eſt x. digitorum: colli longitudo ſex

digitorum; totaliter nigris pennis est vestita, excepto ventre & sub ano, ubi brünni coloris est, fere ut perdix. Tenuiores sunt pennæ ad collum, caput, & in pectore, & holosericum villosum nigrum pulchritudine æquant. In summo capite habet pennas nigras complicatas in planissimam quasi mitellam, ut nesciens vix possit agnoscere, quas irascens aut etiam alias in cristam erigit. Rostrum habet insigne, non crassum, incurvatum, sesquidigitum fere longum; inferior pars ejus parva, superior ferme quadruplo major. Rostrum autem coloris est egregii incarnati, versus acumen tamen albicat. Crura habet gallinacea decem digitos longa, nimirum quatuor à pedibus ad genua, & sex superius, atque hæc vestita pennis nigris: digitos item quatuor gallinaceos, qui in exortu usque ad primam juncturam cuticula sibi invicem annectuntur, ut in aliis quibusdam avibus. Caudam habet pedem longam instar gallo-pavi, quam semper in latum movet, *Kit, Kit*, clamando, ut illi. Caput bene formatum, anserini magnitudine: collum sex circiter digitos longum: oculos habet magnos, egregios, nigros, & pone aures maculam cutaceam albescentem ut gallinæ. Mansuescit facile. Lubenter in alto sedet ut gallo-pavi, scanditque arbores, ut illi. Carnem denique habet admodum bonam.

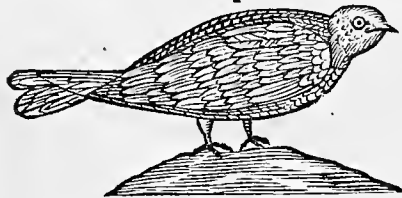
Reperitur & alia ejusdem species, quam *Mituporanga* vocant Brasilienses, solo rostro

& pennis capitis differens; hæc rostrum habet haud longum, satis crassum, non tamen ita altum ut *Mitu* neque sic lunatum: ejus extremitas utrobique nigra, reliquum totum crocea cute vestitum: qualem & circa oculos habet. Oculi nigri egregii: collum & caput nigerrimas habet plumas instar holoserici; & in summitate capitis crispatas atque cochleatim tortas habet pennas usque ad initium colli; has erigere in cristam crispam potest. Reliquum totius avis nigrum, cui nigredini hinc inde aliquid viridis transplendet. Circa anum albas obtinet pennas. Crura cinerea, figura ut *Mitu*: Cauda nigra, sed extremitates illius pennarum albæ. Et hæc quo-

que avis optime mansuescit.

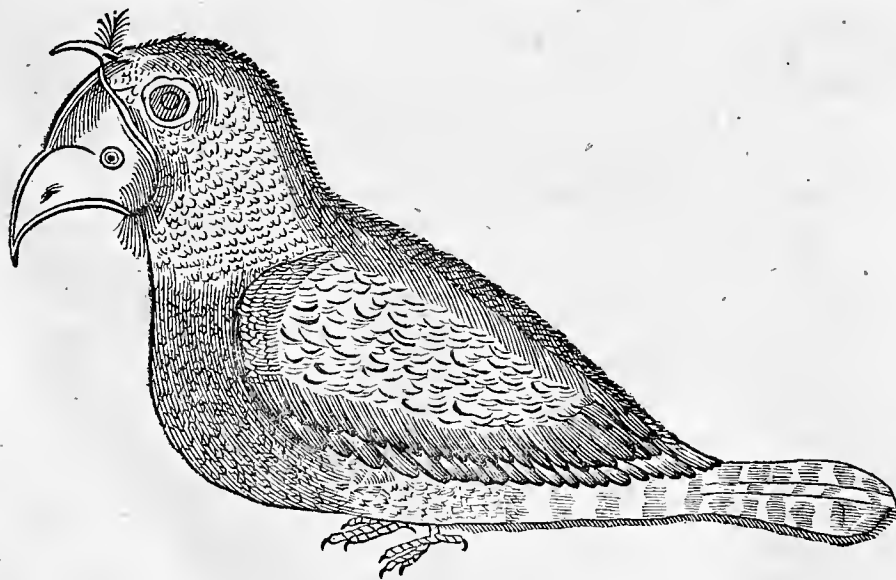
IBIIAV Brasiliensibus, *Noitibo* Lusitanis: Avicula Hirundinis magnitudine: Caput habet latum & compressum: oculos magnos, elegantes, nigricantes, pupilla atra splendente

ellyphtica figuræ, exterius autem oculos ambit circulus ex albo flavescens. Rostrillum minimum habet quod non excedit crassitiem dentis aranei, nec tam est longum: nares tamen patentes in rostro: os amplissimum quod clausum non potest videri, at quando rostrillum aperit, os ad oculos diducere potest, ita ut digitum fere sit amplum; linguam habet minimam.

Crura alba, & secundum corporis molem parvula, vix semidigitum longa; quatuor

in pedibus digitos, tres antérieurs, quartum retrorsum versum, unguibus incurvatis nigricantibus. Secundum longitudinem in unguiculo digiti medii cujuslibet pedis versus interiora habet pinnā quasi multipliciter sectam seu dentatam, videturque unguiculus quasi plumatus versus interiora, sed non sunt plumæ, verum cutacea materia & aspera. Caudam habet elegantem, quam in la-

tum potest explicare, duos digitos longam, cum cujus extremitate etiam alæ desinunt. Pennas in toto inferiori corpore habet ex albis & nigris mixtas ut Nisus: in capite, dorso, alis & cauda nigricant, & albedo inspersa grata varietate: nonnihil quoque flavedinis albedini ad-

albedini admixtum : uno verbo , nigra est & punctulata subtiliter hinc inde.

Reperitur & species hujus magnitudine Noctuæ , ejusdem coloris & conformationis. Os quando aperit , pugnum humanum facile admittit.

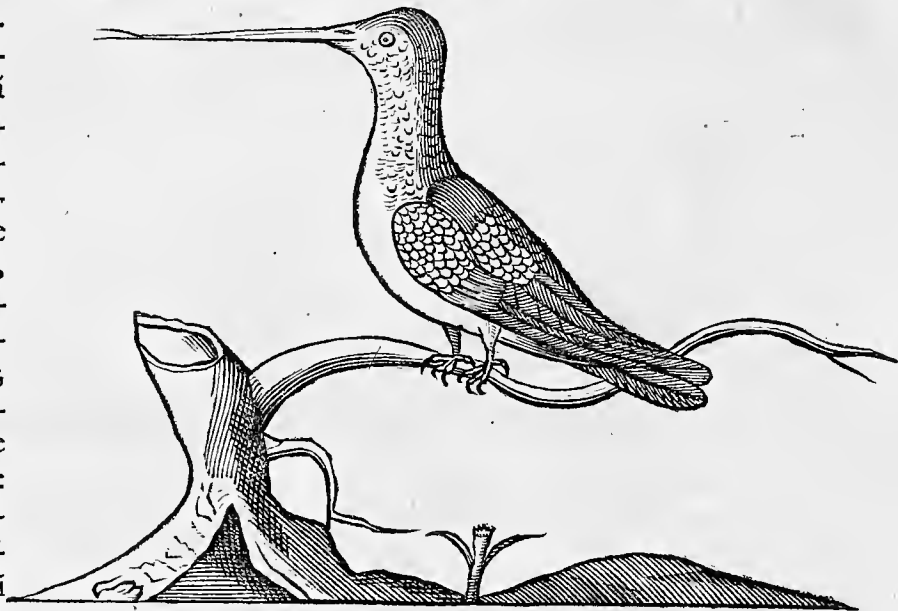
CAP. IV.

Guainumbi variae species.

GUAINUMBI quæ & *Guinambi*, item *Aratica* & *Aratarataguacu* vocatur à Brasiliensibus, à Lusitanis *Pegafrol*, à nostratibus potest appellari *Bloemen-Specht*. Hujus autem multæ hic reperiuntur species.

Prima: Totius corporis aviculæ longitudo ab initio capitis (ubi rostrum est insertum) ad exortum caudæ; duorum digitorum: Capitis magnitudo una cum pennis magnitudinem cerasi dulcis mediocris æquat; colli longitudo tres quartas partes digiti, corporis longitudo unius digiti est & quadrantis.

Magnitudo autem corporis cum pennis olivæ grandem vix æquat. Rostellum habet sesquidigitum longum, subrotundum, æquale, tenue & valde acuminatum, rectum, paululum tamen versus extremitatem deorsum versum; color hujus niger, excepta inferiori parte prope exortum ubi rufescit: linguam habet duplicatam seu bisectam, tenuissimam instar ferici filii tenuissimi, albam, longam, ita ut illam longe extra rostellum possit exferere: Ocellos parvos nigros; crura & pedes minimos brevesque, nigri coloris; in pedibus quatuor digitos, tres antè, unum posterius versum, longis, semilunaribus, acutissimisque unguiculis nigris præditos. Caudam habet directam, digitum longam, quatuor ut plurimum pennis constantem. Alæ autem quæ duorum digitorum longitudinem habent ad extremitatem caudæ fere pertingunt, pennæ singulari arte à natura sunt compositæ. Ab exortu enim alarum ad tres quartas partes digiti circiter duplex ordo pennarum est, unus longior altero, & superpositæ sunt sibi invicem pennæ, quasi alæ breves super longas. Hinc post has pennas, alæ pennæ (quarum circiter decem sunt) sequens interior semper longior fit antecedente exteriori, ita ut intima sit omnium longissima finem alæ definiens. His alis expansis volare diu potest, ac in aëre quasi pendula manere; inter volandum strepitum edit instar bruchi seu rectius *hur, hur, hur*, instar rotæ linteariorum quæ circumvolvitur: admodumque tenues apparent & transparentes pennæ alarum expansarum. Color plumarum aviculæ per totum caput, collum superius & ad latera, per dorsum totum & initio alarum est resplendens mirifice nec à pictore bene exprimi potest; nam viriditati qualis in Pavonum & Anatum collo, aureus, igneus, flavus mire admixtus est, ita ut Sole illustrante mirifice splendeant. In gutture, inferiori collo, pectore & toto infimo ventre, cruribusque superioribus albæ sunt pennæ, quibus in collo inferiori, eximii coloris simul sparsim admixtæ, in ventre albis subjacent nigræ. Alarum initium miro colore constare dixi, reliqua pars tota brunna est seu spadicei coloris splendentis. Cauda pennis constat coloris instar chalybis politæ cærulescentis. Visitat floribus solum, ideo capta viva detineri non potest, sed moritur. Frequentes autem in floribus arboris quæ mense Januario potissimum floret, & potest aliquis vel sexaginta uno die sclopeto figere: inveniuntur & super aliis arboribus variis. Toto autem anno, magno numero in silvis inveniuntur & præsertim matutino tempore ingentem strepitum excitant. Non autem canunt, sed clamant *Screp, Screp, Screp*, uno sono & continenter, fere ut passeres. Volantes velociter alas movent, & cum vix videantur & per longum temporis spaciū in aëre velut quietæ vel se moventes harere possunt alarum ope. Flores rostellis carpunt inter volandum. Nidum faciunt in ramis arborum solidi Hollandici magnitudine. Ova ponunt albißima testa, duo ut plurimum, ovalis figura, pisco haud majora.

Secunda: pulchrior priori, ejusdem magnitudinis & figuræ. Rostellum tamen brevius, nimirum duas tertias partes digiti longum, ejusdem figuræ & coloris cum priore; lingua eadem, ut & ocelli, crura, pedes, caudæ & alarum figura. Plumarum color in capite, collo superiori, dorso, alis, cauda similis priori; at in gutture seu collo inferiore, toto pectore & infimo ventre usque ad extremum corporis, tam eleganti & splendente viriditate cum aureo colore transplendente sunt plumæ, ut mire resplendeant. Prope anum macula est satis magna (respectu aviculæ) constans plumis candidissimis.

Tertia, minor reliquis omnibus. Ab initio capitis, seu exortu rostri ad exortum caudæ duos & senis digitos longa; collum unum digitum fere longum: caput haud magnum; corpus sesquidigitum longum: rostellum paulo plus digito longum, nigrum, subrotundum, acutum ac fere rectum. Crura & pedes ut reliquarum. Pennarum corporis & alarum etiam eadem dispositio, sed color diversus. Caudam longiorem habet reliquis omnibus, paulo plus tribus digitis longam, pennis constantem, quarum ea quæ exortui ejus vicinior, brevior, secunda semper longior: estque cauda furcata, & avicula volans eam in duo amplissima cornua expandit, ita ut extremitates cornuum sesquidigitum à se invicem distent. Totum caput & collum hujus aviculæ ex nigro sericeo colore elegantissime cæruleum transplendet, ut in collo Anatæ. Totum dorsum & pectus viride aureum & thalassino transplendens ut in secunda specie, atque etiam prope anum talis macula est è plumulis albis. Alarum color epaticus est. Cauda ex nigricante cœrulescenti instar polito ferri cœruleo imbuti.

Quarta, paulo minor tertia: corporis figura & plumarum dispositio eadem; sed alio colore, nec non differens rostro & crurum colore. Rostellum sesquidigitum longum, deorsum incurvatum instar ensis Polonici; subrotundum, ubique æqualis crassitie & in extremitate acuminatum; superior ejus pars nigra est, inferior flava, excepta extremitate quæ etiam nigricat. Caput superius, collum superiori parte, ut & alæ, colore sunt ut prima species, guttur, collum inferius, totum pectus & infimus venter ex albo rufescentis sunt coloris. Caudam habet plus digito longam, desinentem cum fine alarum, constatque pennis ex nigricante virescentibus, quæ in extremitatibus albæ. Crura eodem modo disposita habet ut cæteræ species, sed haud nigra, verum alba seu flavescentia, similibus digitis, & unguiculis semilunaribus acutis & nigris.

Quinta, magnitudine par tertiæ speciei: Rostello nigro, paulo plus quam digitum longo, & paulum deorsum incurvato, ocellis nigris, uti & cruribus & pedibus. Guttur, collum inferius & totus venter nigris holosericeis vestiuntur pennis, cui nigredini quasi paulum cœrulei transplendet: prope anum macula est albis plumulis. Extremitates autem nigri, nimirum ad latera colli, pectoris & ventris mire thalassino, aureo & viridi mixti resplendent. Totum caput superius, collum superius & totum dorsum ornantur pennis, aureo, igneo & viridi mixtis, ut & initium alarum. Reliquum alarum ferreum est seu fuscum. Cauda paulo plus digito longa, eleganter brunnis, cui cœruleus transplendet, pennis constat, circa oras autem pennæ illæ habent colorem quem chalybs politus cœrulescens.

Sexta, quintæ magnitudine par. Rostellum habet paulum curvatum, digitum longum, inferius album, superius nigrum. Totum caput, collum, dorsum & venter ac initium alarum insignis coloris resplendentis pennis vestiuntur, nimirum plurimo aureo, dimidio fere igneo & minimo viridi mixto. In summa splendet ut Sol. In ventre pennæ albæ paucæ mixtæ. Crura nigra sunt. Alæ nigricantes. Cauda sesquidigitum ferme longa, elegans & lata, constans pennis quibusdam insignis illius coloris, quo reliquum corpus, quædam ex viridi & aureo mixti coloris & per oras albæ, quædam in uno latere seu medietate albæ, altero virides cui transplendet aureus.

Septima, paulo minor quinta & sexta specie. Rostellum habet non omnino digitum longum, coloris per totum corpus cinerei fere ut passer, cui hinc inde mire resplendens rubrum instar Rubini perlucet.

Octava: omnium elegantissima. Rostellum rectum, nigrum habet, semidigitum longum; linguam longam duplicatam: magnitudo & conformatio est ut secundæ speciei. Totum caput superius & collum superius miro rubini colore fulgent ac si rubinus radiis solis illustraretur; Guttur autem & collum inferius merum aurum Hungaricum politum & radiis solis illustratum exhibent, ita ut impossibile sit perfecte similitudinem horum colorum reddere, multo minus à pictore representari. Initium dorsi holoserica nigredine rectum est, reliquum fuscis pennis, quibus tamen aliquid obscuræ viriditatis admixtum. Totus infimus venter ejusdem cum dorso coloris pennis vestitur; alæ fusco ut in reliquis speciebus: prope anum maculam habet albam. Crura exilia nigra. Cauda digitum & paulo plus longa pennis constat brunnis rufescentibus (*feulemort*) quæ in extremitatibus per oras fuscæscunt. Cauda lata, quam inter volandum egregie explicat. Alarum extremitas cum cauda desinit.

Nona, figura & magnitudine ut prima. Rostellum superius nigrum, subtus rufum. To-

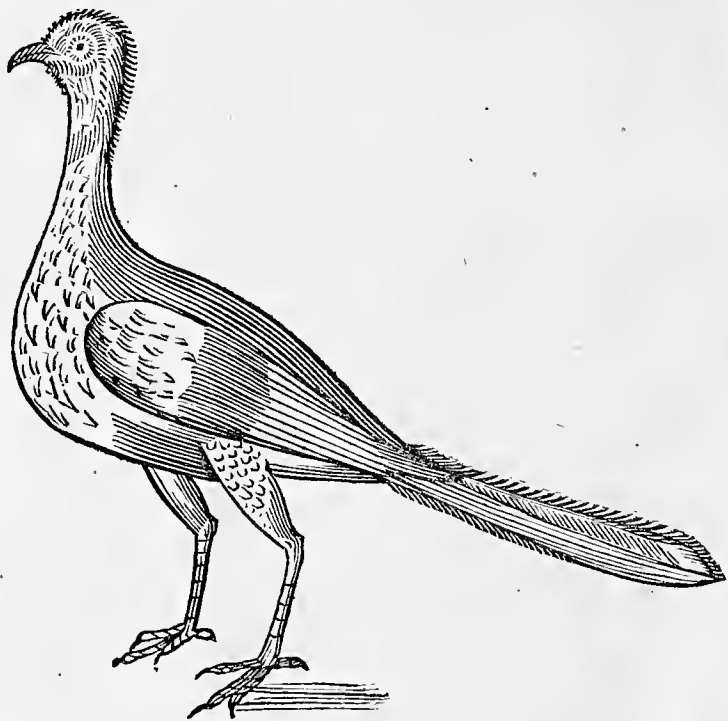
tum corpus exceptis alis, insigni illa splendet viriditate cum aureo transplendente quali secunda species in ventre. Alæ fuscae. Cauda digitum longa, latiuscula, pennis constans coloris ut ferrum politum cærulescens.

Annotatio. Mentionem feci hujus aviculæ in descriptione Americæ l.v.c. 17. ubi & iconem illius addidi qualem dederat Car. Clusius. itemque lib. xv. cap. 7. Sortitur autem varia apud Brasilienses nomina præter generale *Guajumbi*, ut *Guaracyaba*, id est, radius Solis, & *Guaracigaba*, id est, capillus Solis. Fr. Ximenes scribit à Mexicanis appellari *Huitzitzil*. Avicula est, inquit, quæ habet plumas pictas variis coloribus, è quibus mixtis & compositis cum artificio & admirabili industria faciunt barbari imagines sanctorum & aliarum rerum, atque ita conjungunt ut optime similitudinem repræsentent. Hujus aviculæ ea natura est & proprietas, quod non diutius vivat, quam flores plantarum durant, cujus melle victitat, quibus decidentibus, rostellum suum se affigit arborum truncis, & sex mensibus ita immota manet, donec flores renascantur: quod tam multis testimoniis confirmatur ut de eo dubitari non debeat. Ajunt pulverem hujus aviculæ haustum curare arthritidem coralloidem. Hæc ille. Vidimus plures ejusmodi icones artificiose ex hujus aviculæ plumis concinnatas ita dextrè ut coloribus pictæ viderentur; si autem Soli obvertas mirabiliter splendent.

CAP. V.

Iacupema. Iacamacaij. Iacurutu. Soco. Matuitui.

IACUPEMA Brasiliensibus: Phasiani est species; paulo major gallina minore domestica nostrate. Caput illi gallinaceum haud magnum; rostrum gallinaceum: oculi nigrescentes, collum septem circiter digitos longum; corporis autem longitudo ab exortu colli ad exortum caudæ novem circiter digitorum. Caudam habet longam & latam, longam nimirum pedem. Crura longa, superiora plumis vestita & quinque digitos longa, inferiora tres aut paulo plus: In pedibus quatuor digitos gallinaceos, quorum medius è tribus anterioribus duos digitos longus. Plumis tota avis vestitur nigris, quibus brunni aliquid admixtum. Ac capitis quidem plumas in cristam erigere potest. Cingunturque illæ nigræ plumæ aliis albis in ambitu. Guttur sub capite & ad sesquidigiti longitudinem in collo plumis nudum est & rubra cute tectum. Collum totum inferius plumulis albis in nigris dispersis est variegatum, ut & totus infimus venter ac alarum medietas posterior: superiora crura & cauda solis nigris constant, cui aliquid brunni mixtum. Crura inferiora & pedes elegantis rubri coloris. Cicurantur. Carnem habent bonam. Hæc avis à clamore suo nomen accepit, clamat enim *Iacu*, *Iacu*, *Iacu*.

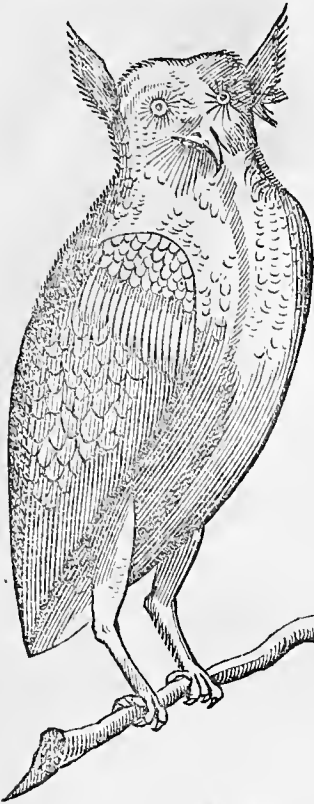

IAMACAIJ Brasiliensibus, Avicula Alandæ magnitudine. Corpus tres digitos longum, collum plus digito, crura duos digitos, cauda fere quatuor. Caput habet parvum: rostrum digitum longum, directum, paulum deorsum inclinatum, acutum, nigrum quidem, at inferius prope exortum paululum cærulescens. Caput nigris vestitur pennis, uti & collum inferius, superius luteis: totum dorsum, pectus & infimus venter luteis, alæ nigris, in quorum medietate albæ insertæ, quæ maculas albas faciunt, in qualibet ala unam: ad exortum alarum transversim per dorsum tendit nigra macula: Cauda etiam nigra. Crura & pedes fusci. Elegans est avis.

IACV-

IACVRVTV Brasiliensibus, *Bufo* Lusitanis, Noctua est: magnitudine æquat Anseres: caput habet rotundum instar felis: rostrum aduncum, nigrum, superiori parte longius: oculos

magnos, elatos, rotundos, & splendentes instar crystalli; in quibus interius circulus flavus versus extrema apparet: Latitudo oculorum aliquanto major grosso Misonico. Prope aurium foramina plumas habet duos digitos longas, quæ instar aurium in acutum desinunt & attolluntur. Cauda lata est; neque alæ pertingunt ad illius extremitatem. Crura pennis vestita usque ad pedes: in quibus quatuor digiti, tres antè, unus postè versus, atque in quolibet unguis incurvatus niger, plus quam digitum longus, & acutissimus.

Pennæ totius corporis variegatæ è flavo, albo & nigricante pereleganter.

ANNOTATIO. Habes duas tresve Icones ejusmodi noctuarum, ut ita dicam, auritarum, & satis eleganter expressas, majori mole, Ornithologia lib. VII. cap. 2. pagina 509. Itaque descriptiones conferre haud difficile est futurum.

SOCO Brasiliensibus, avis aquatica, cujus multæ hic observari possent species; hæc cujus Iconem addimus, magnitudinem habebat Ardeæ minoris. Rostrum obtinet rectum, nigrum, & in extremitate acutum, duos & semis digitos crassum, ubi crassissimum. Caput illi instar Ardeæ, uti & collum pedem longum: oculi nigri circulo aureo: alæ & cauda simul desinunt: cauda enim brevis, nec supra quinque digitos longa: crura satis longa: superiora quippe quatuor & inferiora totidem digitos: in pedibus porro quatuor digitos, videlicet tres antè, unum postè versus. Crura autem superiora ad medietatem sunt nuda pennis: cætera fusca cute tecta. Caput & collum brunnis quidem pennis, sed quæ punctulis nigris variegatæ sunt, vestiuntur. Per totum collum inferius ad pectus usque tendit linea plumis albis, nigris & brunnis mixta. Dorsum & alæ nigris quidem, sed quæ minutissimis punctulis flavescentibus variegatæ sunt, vestiuntur; venter quoque ad eundem modum: sub alis denique nigræ & albo maculatæ sunt pennæ.

MATVITI Brasiliensibus, Avis Alaudæ magnitudine. Rostrum habet rectum, nigrum quidem, at in exortu inferius croceum: oculos elegantes nigras. Torum caput superius, collum, dorsum, alæ & cauda superius co-

loris sunt obscure grysei, & remiges alarum nigricantes. Caput inferius, guttur, pectus & infimus venter albicant, ut & crura superiora, quæ mediam partem pennis vestita, more avium aquaticarum. Supra exortu rostri in fronte maculam habet albam, & annulum albū circa collum, & inferius semiannulum obscure gryseū, huic

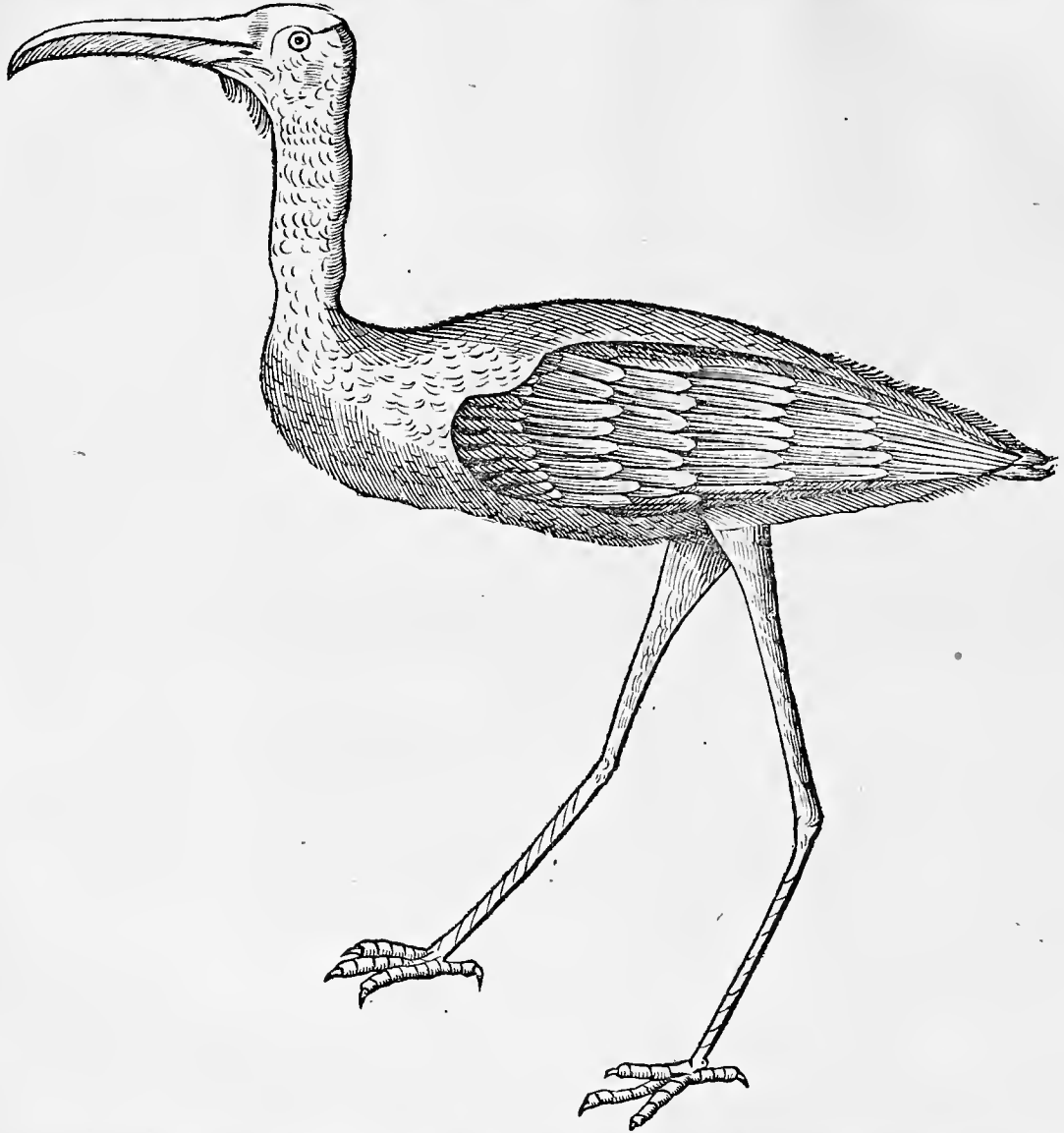
contiguum: nam guttur totum album est, collum superius totum obscure gryseum. Crura sunt subluteola; digiti au-

tem pedum aliquid fusci admixtum habent. Tres solummodo digitos habet in pedibus, omnes antè versus, qui in exortu cute ex parte junguntur: unguiculi nigri.

Avis hæc ad littora maris & ripas salforum fluminum discurret.

Iabiru. Iabiru guacu. Manucodiata.

IABIRV Brasiliensibus, Belgis vulgo *Negro*. Avis hæc magnitudine superat Cignum. Corpus illius quatuordecim digitos longum: collum totidem, & brachii humani habens crassitiem. Caput satis magnum, oculi nigri, rostrum nigrum directe extensum, & superius versus extremitatem paulum incurvatum; undecim digitos longum, duos & semis latum, ver-

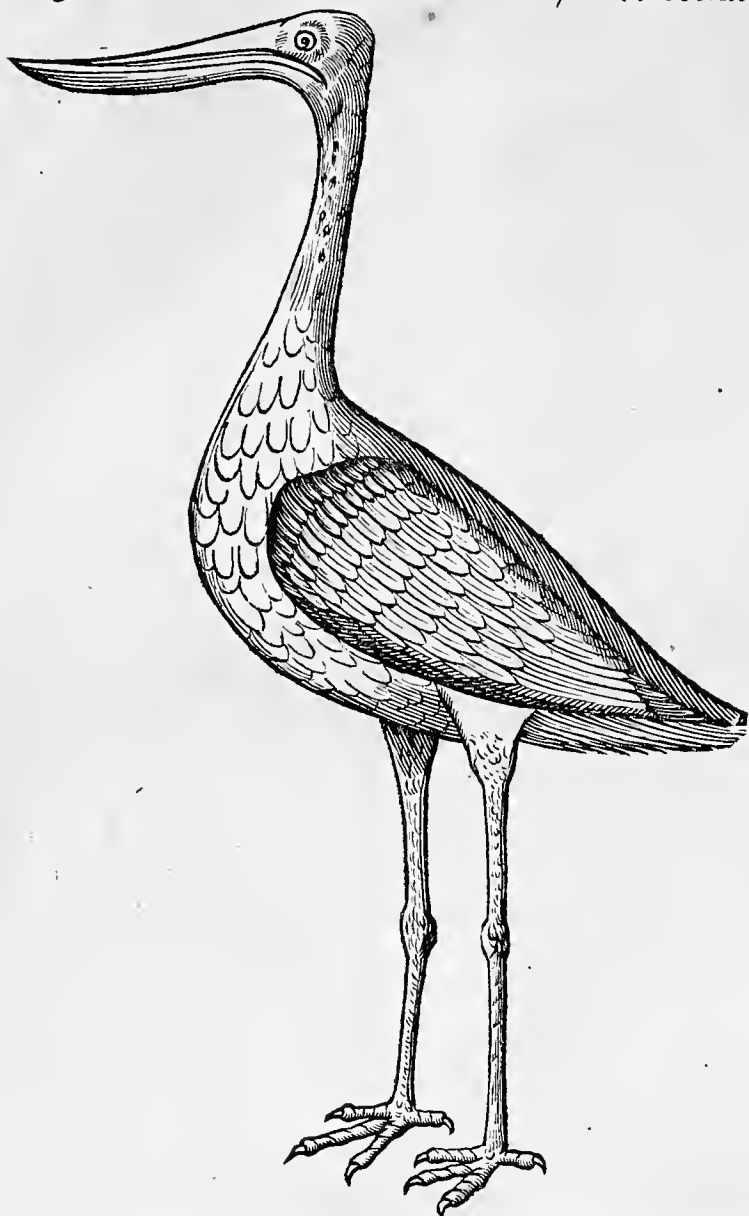

sus exteriora acuminatum; estque superior rostri pars paulo altior & major inferiori. Caret lingua & sub gutture ingluviem habet mediocris magnitudinis. Crura longissima, duos nimirum pedes: superiora enim unum pedem & digitum longa, & mediam partem pennis nuda; inferiora undecim digitos. Sunt autem crura recta, nigricantia, & quasi squamata, digitum medium crassa. In pedibus digiti quatuor, tres antierius, unus posterius versus; quorum medius quatuor digitos longus, ceteri paulo breviores. Tota avis vestitur albis pennis instar cigni aut anseris. Collum fere totum, nimirum octo digitorum, longitudine à capite numerando, caret pennis; ac hujus medietas cum capite tegitur nigra cute, reliqua alba cute. Sed puto in cute hæsisse pinnulas albas, & fuisse abreptas. Cauda lata desinit cum extremitate alarum.

IABIRV **GVACV** Petiguaribus, *Nhandu apoa* Tupinambis: Belgis *Scurvogel*, Rostrum habet magnum, septem & semis digitos longum, in extremitate teres & inferius incurvatum; caret lingua & rostrum inferius canum est. In summitate capitis mitram osscam coloris albi & cinerei mixti gerit. Oculi nigri & pone eos aurium foramina ampla. Collum decem digitos longum, cujus medietas, uti & caput, plumis, at cute squamosa cinerea est tecta, cujus squamæ albicant. Corpore æquat Ciconiam; caudam habet brevem & nigram, cum qua alæ desinunt. Crura superiora ex parte albis vestita pennis, cetera tota cinerea, & quidem superiora crura longa sunt digitos octo, inferiora sex aut paulo plus: digiti pedum quatuor ut in priore. Totum corpus & collum albis vestitur pennis & à collo longiuscula pennæ pro-

pendent

pendent & circum. Alæ albæ, remiges illarum pennæ nigræ, rubini colore transplendente in nigro. Pellis detrahitur huic avi ac caro ejus cocta comeditur; pinguis est & sicca, boni saporis, præsertim si cocta butyro frixetur. Comedi sapissime.

MANUCODIATA, & quidem Rex creditus; ad aspectum columbam, sed revera hirundinem æquabat. Caput habet parvum, oculos parvos, rostrum rectum, satis crassum, acuminatum, sesquidigitum longum: collum digitum longum; corporis autem longitudo à collo ad caudæ exortum vix trium digitorum & semis. Alæ supra septem longæ; cauda lata & sex digitos longa. Crura duo habet, quodlibet inferius duos digitos longum; quatuor digitos in pedibus, tres antrorsum, unum retrorsum versum more communi; medius anteriorum paulo longior cæteris; posterior etiam satis longus; quilibet ungue lunato seu adunco accipitrino fortiter præditus. Suntque crura & pedes satis crassi ac ad rapinam comparati. Alæ & cauda pennas habent latas & fortes digiti latitudine. Totum dorsum, infimus venter, alæ, cauda elegantis sunt brunni coloris; superius ad rostrum pennulas habet holosericum leve referentes, viridi & fusco mixtas; inferius ad rostrum similes nigri coloris.

Collum superius flavi seu aurei est coloris, inferius viridis cum aureo transplendente. Pectus saturate brunnum; sub alis in lateribus inter alas & crura, exoriuntur multæ pennæ, pedem plus vel minus longæ, elegantis structuræ, quæ supra caudam longe extenduntur: sunt autem prope exortum flavi seu aurei coloris, reliqua ex albo flavescentes, brunno umbratæ seu dilute intermixtæ: inter has pennas duo quasi fila extenduntur, quodlibet longum duos pedes & amplius, ac versus extremum incurvata, obscure brunni coloris. Crura fusca sunt, unguibus magis albicantibus. Rostrum coloris est ex viridi & cæruleo mixti, versus acumen tamen albicans. *Hæc est illa avis quam alii Paradiseam vocant: cujus aliquot reperiuntur species.*

CAP. VII.

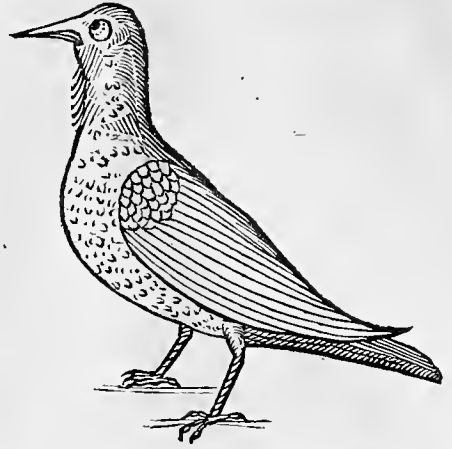
Guirapunga utraque. Guiraquerea. Jacamaciri. Cariama.

GVIRAPVNGA Brasiliensibus; Avis cujus sonus longe auditur; Turdelæ majoris magnitudinem superat & columbæ fere æquat. Rostrum habet digitum longum & latum, antè acutum, cujus superior pars paulum prominet super inferiorem, ac deorsum est incurvatum, nigrum, naribus patentibus. Os illi amplum quod aperire potest usque sub oculos, ita ut oris apertura cum rostro triangulum formet. Linguam habet brevem: oculos è nigro cæruleos. Sub gutture autem, quod latum habet, & in collo inferiori, multas digitum longas propendentes particulas carneas nigras habet, figura spiculi hastæ, vel quasi ligulæ. Caput obscure brunnis pennis vestitur. Totum collum, pectus, venter, dorsum & crura superiora leucopæis teguntur pennis, quibus (potissimum in dorso) nigricantes admixtæ, ac versus caudam etiam virescentes. Caudam habet tres digitos longam, leucopæis ac nigricantibus pennis pauca viriditate admixta. Alæ (non multum post exortum caudæ desinentes) in initio sunt nigræ, reliquam partem nigricantes, quibus obscure virescentes pennæ admiscuntur.

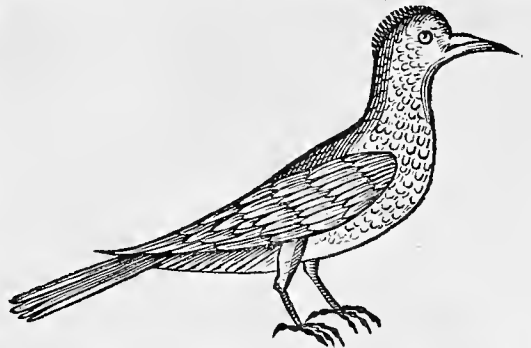
Cc

Crura

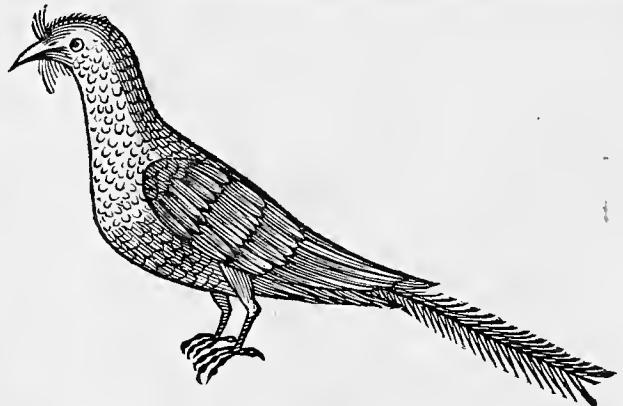
Crura inferiora nigricant, suntque plus digito longa; digitos quatuor habet cum cæteris communes, nigris unguibus. Pectus bifidum est, seu convallem habet per medium secundum longitudinem; tracheam amplam, unde etiam fortem clamorem potest edere. Duplicem autem sonum edit promiscue, una vice quasi quis securi percuteret cuneum ferreum in silva (*cock, cick,*) altera autem quasi quis campanam fissam tangeret *Kur, Kur, Kur,* &c. Clamat autem solum media æstate, Decembris & Ianuarii initio per quinque aut sex septimanas, reliquis mensibus non auditur; unde Lusitanis *Ave de verano* vocatur.

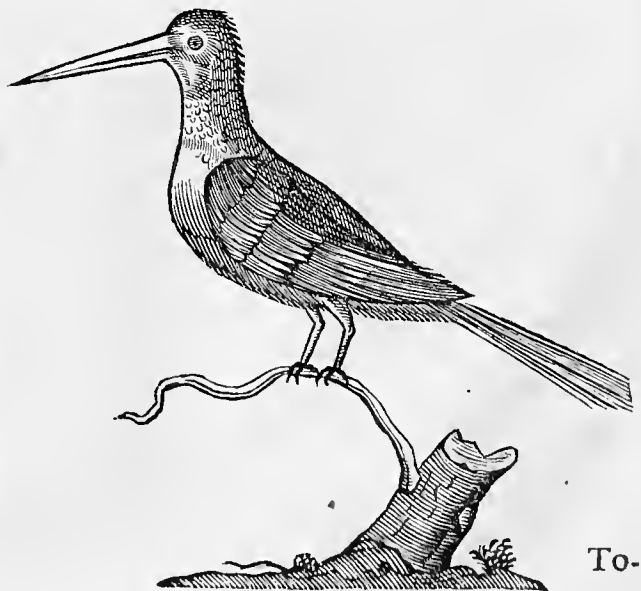
GVIRA PVNGA foemina; Turdelæ nostræ majoris magnitudine est & figura & eodem modo carnosâ. Caput habet latiusculum, rostrum quoque latum, haud longum, oris hiatus amplus quando aperitur. Rostrum nigrum. Oculi satis magni. Cauda tres digitos aut paulo plus longa, nec alæ ad illius finem pertingunt. Tota avis vestitur pennis nigricantibus, quibus fuscæ & dilute virentes sunt mixtæ: magis tamen fuscus est in dorso color, in gutture, pectore, & ventre magis dilute virens & mixtus ut nostræ turdelæ. Avis est pinguis & copiosæ carnis. Crura & pedes nigricant, cætera nihil differunt à communi norma.

GVIRA QVEREA Brasiliensibus; Avis Alaudæ magnitudine, sed quia longas alas & caudam habet multo longiorem, videtur major. Caput latum, compressum ac satis magnum habet, oculos magnos & nigricantes; rostellum parvum, triangulare, compressum & superiore parte aduncum: os amplum, longe amplius rostro, quod apertum triangulum efformat. Ad utramque autem extremitatem rostri superioris ad latera digiti fere longitudine, in quolibet decem aut duodecim circiter setas crassas suillas habet protensas antè & ad latus. Corpus haud longum, sed rotundum fere est. Pedes quatuor digitis more communi constant, quorum medius longior reliquis; & unguiculo suo (quos omnes habet nigros) pectine corneo subtiliter serrato dotatus est. Alas longas habet, nimirum semipedem. Cauda octo digitos longa, constans in extremitate duabus pennis longioribus reliquis. Tota avis ex fusco cinerei coloris cum maculis obscure flavis aut albicantibus mixtis more Nisi. Circa totum collum autem pone caput annulum habet obscure aureum. Crura cinerea seu fusca. Digiti exigua pellicula connectuntur, non ita lata ut in anatibus, nam non est avis aquatica.

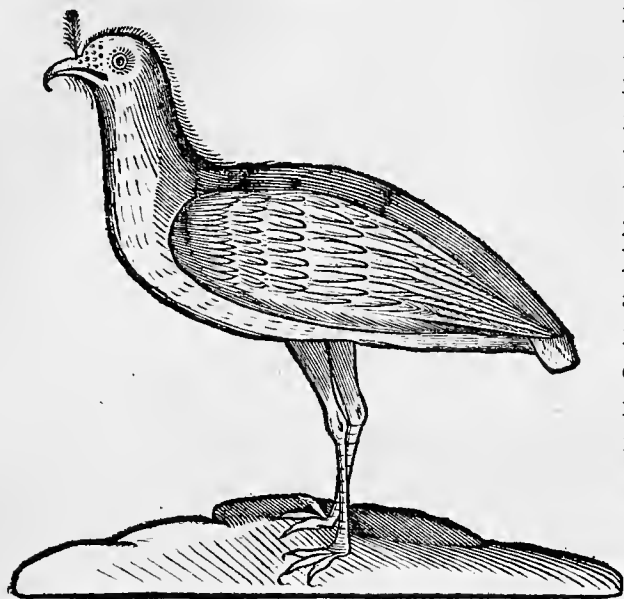

JACAMACIRI Brasiliensibus, Avis Alaudæ magnitudine. Rostrum rectum, acutum, nigrum habet, duos digitos fere longum: linguam brevem: oculos cæruleos: Alas breves quæ paulo post exortum caudæ desinunt. Cauda autem tres & semis digitos fere longa, recta, septem aut octo pennis constans. Crura superiora pennis vestita, inferiora nuda, cute flava & viridi mixta. Pedes itidem. In quolibet pede quatuor habet digitos, duos antè, duos postè, versos; estque uterque interior, tam antè, quam postè, dimidiam tantum partem longus præ exterioribus: Unguiculi nigri.

Totum caput, collum superius, totum dorsum, alæ, cauda superius coloris sunt viridis cum aureo & igneo mixti, ita ut mirifice resplendeat; ejusdem coloris annulus etiam circumdat collum. Sub gutture autem, in pectore & infimo ventre & sub cauda obscure flavi coloris est, ut cera vetusta.

CARIAMA Brasiliensibus, Avis Ardeæ majoris magnitudine; ex aquaticarum est genere: in capite super exortu rostri cristam plumatam gerit nigram cinereo mixtam, erectam. Rostrum breve, superius paulo aduncum, ex obscuro flavo fuscum. Oculos habet elegantes au-

reos, pupilla nigra, longis superciliis nigris. Alæ desinunt paulo post exortum caudæ. Crura habet longa, superius mediam partem pennæ vestita, cætera nuda & obscure flava: digitos tres in pedibus, medium longissimum, exteriorem brevior, interiorem adhuc brevior. Suntque digiti ad partem cute connexi. In postica parte pedis digitum parvum habet, altiori loco positum, & calcaneum rotundum more Struthionis. Ungues digitorum breviusculi, lunati, fusci. Totum corpus pennæ vestitur gryseis seu cinereis fusco undatis, ut in falconibus, & obscure flavo mixto: extremas alarum & caudæ fusca est, obscure flavo & gryseo undata: in pectore & inferiore ventre plus habet grysei. Caudam demissam, collum erectum gerit. Clamor ejus instar gallo-pavi fæminæ & longe auditur. Carne est valde probata.

CAP. VIII.

*Guara. Urutaurana. Maguari. Guarauna. Ajaia. Picui prima.
Pica cureba. Tuidara. Guacu guacu. Tapera.*

GUARA Brasiliensibus (in Marahoon frequentissima & Rio de Ieneiro) avis est aquatica & terrestris, Albardeolæ magnitudine. Rostrum habet ensis polonici figura, longum, ex albo subcinerescens: oculos nigros. Collum & corpus instar Albardeolæ. Alæ desinunt cum cauda, quæ brevis & demissa. Crura longa, quorum superior medietas pennæ vestita, reliqua nuda: digiti pedum quatuor communi modo, longiusculi, brevibus unguibus, prope exortum cute inter se connexi: crura autem nuda cum pedibus coloris ex albo grysei, uti & rostrum.

Tota avis vestitur pennæ elegantis coloris coccinei; remiges tantum alarum nigras habent extremitates. Hæc avis primum exclusa coloris est nigricantis, hinc evadit cinerei, deinceps albi, sensim autem rubescere incipit & secundo ætatis anno coloris est in totum, quem *Columbin* vocant, quoque magis senescit elegantissimum illum colorem coccineum acquirit. Viçtitat piscibus, carne, adjuncta semper aqua.

Brasiliiani è plumis hujus avis varia componunt corporis ornamenta.

VRUTAVRANA Brasiliensibus, & *Vrutavi cuquichu Caririri*, Avis Aquilæ magnitudine. Rostrum habet nigrum, cuius superior pars adunca, prope exortum tamen flavum; oculos elegantes aureos, pupilla nigra; quos cuticula cinerea obducere potest, licet palpebras non claudat. Caput aquilinum quidem, sed superius compressum seu planum, in cuius summitate duas habent pennas nigras, duos circiter digitos longas, cum duabus parvulis ad latus quodlibet: illas autem quando vult in altum surrigit, atque iterum componit. Alæ paulo post exortum caudæ desinunt. Cauda ei lata instar Aquilæ.

Caput superius fuscis tegitur pennis, quarum oræ subflavescent: totum collum superius & ad latera brunnis (ut perdix:) totum guttur cum collo inferiori est album, ita tamen ut

albedo ad latera pennis nigris sit variegata. Totum pectus & infimus venter, crura superiora & inferiora usque ad pedes pennis vestiuntur albis, quibus nigræ squamatim admixtæ sunt. Alæ & cauda fusci sunt coloris cum umbra mixti, atque oras habent subtiles albicantes. Remiges alarum pennæ sunt fuscæ & nigris undis variegatæ. In pedibus digitos habet quatuor flavos, unguibus lunatis fuscis. Clamat *Geb, Geb*, ut pul-
lus gallinaceus qui matrem perdidit. Rapax avis, crudam comedens carnem. Projectam sibi avem sive vivam sive mortuam unguibus arripit & rostro egregie deplumat, dein dilacerat & carnem ossaque deglutit; unam harum diu vivam alui in munimento Mauriti ad Flumen S. Francisci.

ANNOTATIO. Icon hujus avis haud male convenit cum Icone Nycticoracis (quam dat Gesnerus; non tamen Nycticoracis veterum, sed vulgo sic dicti circa Argentinam & alibi circa Rhenum, avis piscatoriæ) nisi quod in capite tres pennas habeat.

MAGVARI Brasiliensibus; Avis Ciconiæ similis figura & magnitudine, atque etiam ex parte colore. Collum habet pedem longum; Rostrum rectum, acutum, novem digitos longum; crura longa & nuda ut Ciconia; caudam brevem, cum qua alæ desinunt. Rostrum in exortu ad medietatem usque ex viridi flavescens, reliqua medietas extrema ex cœruleo cinerea. Oculos habet parvos, argenteos, pupilla nigra & circa eos cutem cinnabriam, ac similem etiam inferius prope exortum rostri, seu inter rostrum & guttur: quam more *Senembi*, irascens dependere sinit sub gutture.

Totum caput, collum, & totum corpus albidissimis vestitur plumis; ac inferiori parte colli pennæ albæ illæ sunt longiusculæ. Cauda autem quoque alba, at superius nigris aliquot pennis tegitur. Alæ in exortu albis teguntur pennis, sed prope dorsum nigris: nigredini autem persplendet viriditas. Crura sunt rubra ut & pedes, quos cum Ciconia communes habet. Rostro crepitat, ut Ciconia nostras. Caro illius edulis.

GVARAVNA Brasiliensibus, Rusticola aquatica, magnitudine *Iacu*. Rostrum habet teres, paulo deorsum inclinatum, flavum, at in extremitate fuscum, quatuor & semis digitos longum; corporis autem illius longitudo est totidem. Crura superiora mediam partem pennis vestita, sex digitos longa: digiti pedum quatuor ita dispositi ut communiter; quorum medius tres digitos longus, cæteri breviores.

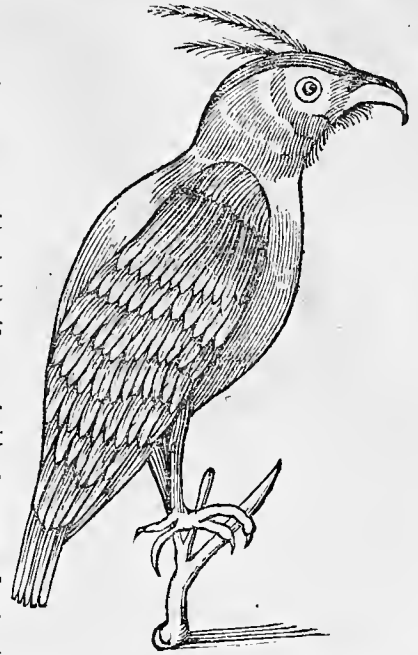
Tota avis pennis vestitur fuscis, multa umbra mixtis. Caput autem & Collum totum ejusdem coloris, & præterea albo punctulatum, ut in *Jacu*.

Carnem habet satis bonam, quam sæpius comedi.

AIAIA Brasiliensibus, *Colherado* Lusitanis, Belgis *Lepelaer*: Avis figura conveniens cum Europæis, solo colore differens. Anseris magnitudine. Rostro instar cochlearis lato, albo: collo longo, pedibus latis. Tota alba est, sed in dorso & alis dilute incarnati coloris persplendentis. Caro illius edulis, & sæpe comedi. Frequens est ad Flumen Sⁱ Francisci, & alibi passim in locis palustribus.

PICVIPINIMA Brasiliensibus; columbæ silvestris species, paulo major Alauda. Rostellum habet columbinum, fuscum: ocellos nigros, circello aureo. Totum caput, collum superius & ad latera, dorsum & alæ pennas habent obscure cinereas seu lividas, oris nigricantibus lunatis. Longiores autem alarum pennæ seu remiges, quæ inter volandum videntur, rufi sunt coloris, uno latere nigricantes, ut & in extremitatibus. Cauda longiuscula ex pennis constat è cinereo fuscis, quarum & quædam nigræ & medietate exteriori albæ. Venter albas pennas habet oris lunatis fuscis. Crura & pedes columbini albescentes. Carnem habent bonam, & sunt admodum pingues.

PICACYROBA Brasiliensibus, quoque columbæ silvestris est species, coloris cinerei cum ruffo mixti; pedibus & cruribus rubris.

Avicula (*cujus nomen Auctor non prodit*) passeris magnitudine & figura, tota nigra, capite tamen albo, & cauda ex multo nigro & gryseo colore mixta. Clamat *zip, zip*.

TVIDARA Brasiliensibus; Ulula est species; Germanis *Schleiereule*, Belgis *Kerckvle*. Capite rotundo, naso elato, & plumis compexis confrato; sub naso rostrum habet aduncum, album: oculos autem nigros. Tota avis faciei superficies, cordis, uti pingitur, habet figuram, plumulis obscure ex albo flavis, cum paucis nigro mixtis, quasi fimbria circumdata essent. Plumae totius avis mixtae albo & pallide flavo ac gryseo: alae undatae uti & cauda. Corpus subtiliter punctatum cum fusco. Describitur & à Gesnero.

GVACAGVACV Brasiliensibus, Lusitanis *Gairvota*, Belgis *Heurwe*: Avis gallinae vulgaris magnitudine, rostro recto, longo, crasso, flavo. Caput superius nigris tegitur pennis, ut & ultima medietas alarum & cauda. Guttur, totum collum, pectus & infimus venter, ac initium alarum sunt alba. Ova ponit in arena, gallinaceis figura, magnitudine & colore similia: quae quidem boni sunt saporis, sed caro avis nullius est pretii.

TAPERABrasiliensibus, *Andorinha* Lusitanis, Hirundinis species, nostratibus similis, ejusdem magnitudinis & eodem modo circumvolitans. Rostrum breve, latiusculum habet & nigrum: os amplum, quod aperire ultra oculorum regionem potest, ut Ibia junior: oculos elegantes, nigros: alas longas, desinentes cum fine caudae, quae latiuscula est. Crura & pedes ut nostratibus. Totum caput superius, collum, dorsum, alae & cauda pennas habent coloris ex fusco cum gryseo mixti; remiges alarum & extremitas caudae paulo magis fuscescunt reliquis partibus. Sub gutture & in pectore grysei est coloris, cum albo mixti; venter est albus, uti & sub cauda albet. Crura & pedes fusci.

CAP. XI.

Psittacorum majorum & minorum variae species.

PSITTACORVM in Brasilia maxima est copia & summa varietas; quos Brasilienses communi nomine vocant AIVRV. Aristoteles lib. iv. Histor. Animal. cap. x. scribit; *ea quae ova pariunt, an somnient incertum est, manifestum vero ea dormire*. Ego utrumque adfirmo cum Jul. Scaligero in Commentar. & quod ille de suo Turdo refert & Accipitribus, ego de meo Psittaco, quem Lauram vocabam, nam saepius de nocte seipsum expergiscens semisomnus sublocutus est. Idem lib. vii. cap. x. scribit, Psittacum à Græcis etiam *ανθρωπώλογον* vocari. Psittaci nidificant in cavis arboribus, ubi foramen extra rotundum faciunt, ac ova duo aut tria columbinis similia imponunt sine nido aliquo facto. Ova si tangas, nihilominus excluduntur, nec Psittacus ea deserit. Pullos excludunt medio Junio & fine: plumati autem pulli inveniuntur apti ad eximendum fine Julii & medietate Augusti. Psittaci juniores primum exclusi vermes crassiusculos habent, in quolibet narium foramine unum, ac praeterea in summitate capitis tuberculum in quo itidem vermis crassus later. Omnes autem vermes brevi sponte excidunt, ac locus per se sanatur. Fiunt varii coloris Psittaci à Tapuyis, deplumando juniores & cutem variis coloribus inficiendo, Lusitani vocant *Papagios contrefeitos*. Nullus Psittacorum Brasiliensium praeter Curicos se manibus tangi in corpore permittit.

Prima species AIVRV CVRAV elegantissima est. Supra rostrum in capite mitellam habet eleganter coeruleam: guttur, latera capitis & superior illius pars eleganti flavo vestiuntur, totum corpus laeto viridi. In alarum extremitatibus pennae una medietate nigrae, altera croceae, partim etiam in extremitate coeruleae, partim hinc inde virides. In summa eleganter variegatae. Cauda viridis, sed quando illam explicat, fimbriata nigro, rubro, coeruleo. Crura & pedes cinerei coloris. Rostrum ex cinereo fuscum. Oculi nigricantes, circulo aureo. Lingua omnibus lata & crassa.

Secunda species, priori similis, paululum aliter variegatur coloribus, nimirum in summo capite mitella flava cui albedo mixta, super oculos & in gutture clare flavo. Circa rostrum superius macula est thalassina.

Tertia species; AIVRV CVRVCA. Mitram habet in capite ex coeruleo & paucis nigro mixtam, in medio mitrae maculam flavam: Infra oculos flava, & in gutture coerulea est macula. Viriditas in pectore, alis & dorso paulo saturatior, in extremitatibus alarum & cauda dilutior. Extremitates pennarum alae flavae & rubrae & Indico colore mixtae. Cauda inferius ex flavo & viridi mixta, superius dilute viridis. Crura è cinereo coeruleo. Rostrum superius cinereum, in extremitatibus nigrum, ungues pedum nigri.

TVI vulgo *Perroquet*.

P*rima species* : magnitudine Hirundinis : in totum viridis coloris : cauda longissima rostro nigro adunco.

Secunda : *Tui apitejuba*, viridis in totum & quidem dilutius in reliquo corpore, in ventre flavescens, in alis obscure viridis. Cauda longissima : magnitudinis ejusdem cum priori, oculis magnis, subnigris ; circello ex pennis circa oculos luteo, & supra rostrum, quod nigrum & aduncum, in capite maculam habet magnam ex pennis Auraici coloris.

Tertia TVITIRICA, paulo majores sunt Guineensibus, in totum viridis coloris, qui tamen in dorso & alis plerumque saturatior, in reliquis partibus dilutior : rostro incurvato incarnati coloris : oculis nigris ; pedibus cæruleis ; cauda paulum ultra extremitatem alarum protensa. Admodum hi mansuescunt, & cibum ex alicujus ore capiunt & manibus se tractari sinunt. Item instar Psittacorum garrulum addiscunt.

Quarta : magnitudine sturni, ejusdem coloris cum secunda specie, sed breviori cauda.

Quinta IENDAYA : sunt magnitudine merulae aut minoris Turdelæ ; rostro & cruribus nigris ; oculis nigricantibus, circulo aureo, exterius albo : dorsum, alæ, & cauda, ut & anus, viridibus pennis vestiuntur quibus thalassinus mixtus : extremitas alarum quodammodo nigrescit. Totum caput, collum & pectus flavi coloris sunt, cui luteus intermixtus.

Sexta TVIETE, magnitudine Alaudæ, in totum dilute viridis coloris. At initium alarum egregie cæruleum est, & omnium pennarum in alis oræ cæruleæ, ita ut complicatæ, quando quiescit avis, maculam longam cæruleam prope oram lateralem alæ ostendent. In dorso ad exortum caudæ usque etiam macula cærulea est. Cauda brevis. Rostellum incurvatum, incarnati coloris. Crura & pedes cinerei.

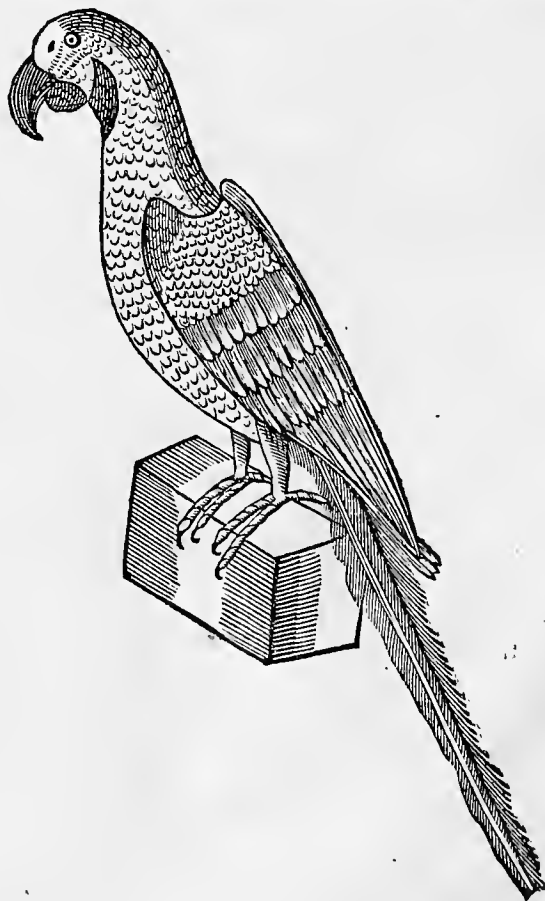
Septima : TVIPARA Tupinambis, magnitudine Alaudæ, in totum dilute viridis coloris, cauda brevior, ita ut cum alis desinat : Rostro incarnato ; cruribus gryseis. Prope rostri exortum in fronte, maculam habet semilunarem miniatam, quasi coronam ; quæ & inferius est, in cujuslibet alæ medio lutei seu vranici coloris. Nidificant in cumulis à formicis relictis, qui in arboribus reperiuntur.

Psittaci & Tui semper catervatim volant, nimirum bini ac bini juxta se invicem : Sylvæ his plenæ sunt, & sæpe quadringenti & quingenti simul volant, strepitum magnum clamore excitantes. Confident in altissimis arboribus : nidificant potissimum in mediterraneis. Caro boni saporis si affetur, maxime *Perroquet*.

ARARACANGA Brasiliensibus, Psittacus maximus ; majores sunt corvis nostratibus.

Caput magnum, superius planum & latum habet, oculos pulchros, cæcios, pupilla nigricante : oculos autem exterius ambit membrana alba, ut & maxillas & rostrum inferius : hæc subter oculos semilunari forma est producta. Rostrum incurvum, magnum, superius albicans, inferius nigrum : linguam habet ut Psittacus & eodem modo edit. Voces etiam quoddam sonare discit. Rostrum superius tres circiter digitos longum, altum seu latum : Crura & pedes ut Psittacus habet nigros. Totum caput, collum, pectus, venter, crura superiora & cauda inferius, ut & initium alarum superius elegantibus rubris pennis vestiuntur, per medietatem autem alæ rectæ sunt viridibus, extrema autem medietas alarum usque ad finem cæruleis ornatur. Extremitas dorsi prope anum superius & cauda cæruleis constant, quibus aliquot brunni coloris admiscuntur. Cauda longa est decem circiter digitos & longe prominent ultra finem alarum.

ARARAVNA Brasiliensibus. Figura alteri similis, sed alterius coloris. Rostrum nigrum, oculi cæcii, pupilla nigra. Cutis circa oculos alba nigris pennulis variegatur

qua si

quasi acu picta esset. Crura & pedes fusci coloris. Caput anterius supra rostrum nitellam habet viridibus pennis: sub rostro inferiori ambiunt guttur pennæ nigræ: Colli autem latera, reliquum guttur, totum pectus & infimum ventrem tegunt pennæ flavi coloris: Extremum caput, collum posterius versum, totum dorsum & alas exterius cœrulei. Extremitatibus alarum plumæ flavæ sunt admixtæ: cauda constat longis pennis cœruleis, quibus aliquot flavæ immiscentur. In genere autem cœruleæ pennæ interius sunt nigræ & quodammodo etiam nigredinem ad latera de se spargunt.

ANACA Brasiliensibus: Perroquet, magnitudine Alaudæ. Rostrum fuscum, aduncum. In capitis summitate epatici coloris pennæ, ad latera circa oculos brunni; guttur cinereum; collum superius & latera viridia. Venter habet pennas ex brunno rufescentes. Dorsum viride maculam habet dilute brunnam. Cauda quoque dilute brunna. In alarum initio sanguinea macula sive fimbria est: reliquum alarum viride; extremitas thalassini coloris. Crura superius viridibus vestita pennis, inferius cute cinerea, unguibus nigricantibus. Elegans plane avis.

MARACANA Brasiliensibus, avis Psittaco plane similis (cujus & species) sed major, plumæ totius ex gryseo subcœrulescunt, clamat ut Psittacus. Fructus amat, Murucuja imprimis.

MARACANA Brasiliensibus, itidem Araræ species minor; magnitudine Psittaci, figura Araræ, cauda longa tali, rostro, & cute circa oculos. Rostrum nigrum, cutis circa oculos alba, punctulata plumulis nigris. Oculi flavescens, pupilla nigra. Totum caput, collum & alæ saturate viridis coloris uti in Amurucurica; summitas capitis dilutior & quodammodo cœrulescit. Cauda superius viridibus & in extremitate cœrulescentibus, inferius saturate rubris constat pennis. Alæ interius etiam rubræ, exterius virides & extremitates cœruleæ obscure. In exortu cujuslibet alæ maculam habet miniatam. Super rostri exortum, superius maculam habet parvam fuscam. Crura & pedes fusci. Clamat *Oe, Oe, Oe*.

QVIIVBATVI flavus est totus, magnitudine Tuiapara; rostro incurvato gryseo, oculis nigris. Extremitas alarum obscure viridis est: cauda longa flava. Crura coloris incarnati. Facile & valde mansuescit.

PARAGVA Psittacus est niger, magnitudine Aiurucariu, pectore, dorso & ventre medietate anteriore insigniter rubro. Oculis nigris, circello rubro. Rostro fusco seu obscure cinereo. Cruribus & pedibus obscure cinereis.

TARABE Brasiliensibus, Psittacus est viridis, major quam Paragua, capite rubro & pectore atque initio alarum. Rostro & pedibus obscure cinereis.

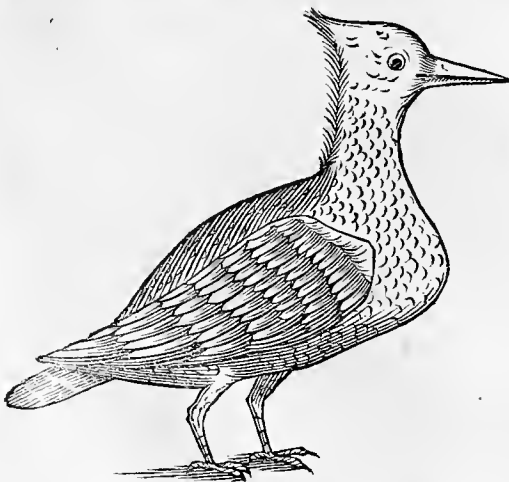
AIVRVCATINGA Brasiliensibus, Psittacus magnitudine pulli gallinacei mediocris, totus viridis; oculis rubris & circa oculos cute alba. Rostro albo & cruribus albis. Caudam habet longam, viridem.

AIVRVAPARA Brasiliensibus, in totum convenit cum præcedenti, sed minor est.

CAP. X.

Ipecu. Urubu. Tamatia utraque. Guirajemoja. Gurraru nbeengeta.

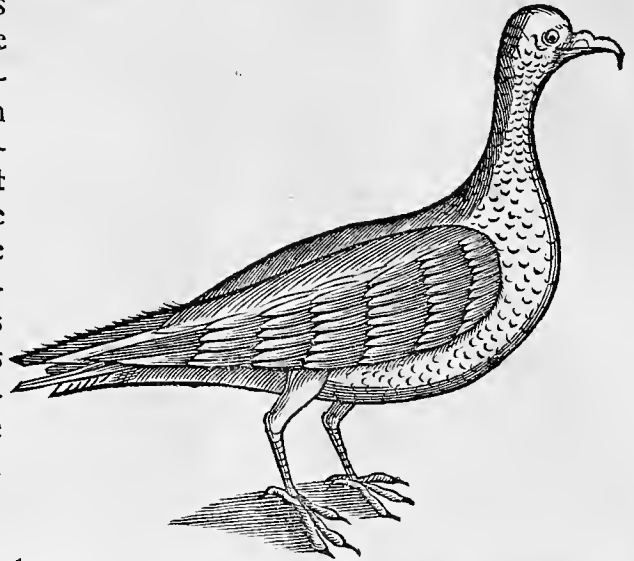
IPECU Brasiliensibus, *Corta pao* Lusitanis, Avis magnitudine columbæ. Colli longitudo duorum digitorum, corporis autem quatuor, & caudæ item quatuor, crurum fere sesquidigitum; in pedibus quatuor habet digitos, duos antrorsum, duos retrorsum versos ut in Psittacis. Caput vestitur pennis cinnabarii coloris, in quo & cristam habet instar Columbæ: collum ad rostrum usque inferius nigrum, ut & superius; in utroque autem latere linea est alba, crassa, quæ divisim ad dorsum protenditur. Alæ exterius totæ nigræ, interius albæ; cauda nigra; in ventre & cruribus superioribus pennæ sunt nigræ & albæ. Rostrum illius rectum, acutum, sesquidigitum longum, quo arborum cortices exscindit ut Picus.

URVBV Brasiliensibus, vulgo *een Menscheneter*; Avis rapax, magnitudine Milvii aut Nisi, pedibus gallinaceis subalbicantibus, cauda longa, & alis ea longioribus. Pennæ totius corporis sunt nigræ cum pauxillo ravis coloris hinc inde mixtæ. Caput habet parvum, figura pene gallinarum Indicarum, cute rectum paululum rugosa. In summitate autem capitis secundum longitudinem quasi dividitur cutis, & in sinistro latere capitis infra oculum crocei est coloris, supra oculum cœrulei, in summitate item, reliqua parte ex ruf-

ex rufſo ſubbrunni. In dextro latere capitis circa oculum ſuperne & inferne crocci coloris, in ſummitate itidem, reliqua parte ex croceo albicantis.

Roſtrum habet ſatis longum, exterius aduncum, acutum, & ad medietatem uſque à capite cute obteſtum ex croceo cœruleſcente. In medietate roſtri ſuperius narium foramen unum amplum tranſverſim poſitum; extremitas roſtri, quæ cute caret, eſt alba. Oculos habet elegantes rubini fere colore, pupilla rotunda nigra: palpebræ ſunt crocæ: linguam carinatham, in ambitu denticulis acutis præditam. Fætet ejus caro inſtar cadaveris: nam & cadaveribus veſcuntur, & in maxima copia ſtatim advolant in Capitania Sirigippo & Flumine S. Franciſci, quando quis beſtiam aliquam mactat. Fœda avis, ſemper macra, numquam ſatura.

ANNOTATIO. Fr. Ximenes hanc eandem avem ita deſcribit: Avis, quam Mexcani vocant *Tzopilottl*, ab aliis nationibus appellatur *Aura*; magnitudine eſt aquilæ mediocris, aut corvi, cujus ſpecies videtur eſſe; ungues habet curvos & nigros, crura parda, roſtrum Piſtacci, & ad eundem modum factum, frontem pardum & ſine plumis, cum pilis pexis & nigris ſimilibus eis qui naſcuntur in capitibus Nigritarum. Veſcuntur carnibus mortuis & ſtercore humano: Ignotum hætenus ubi nidificent, aut pullos excludant, licet frequentiffima ſit avis in Nova Hiſpania; volat ſemper valde alte, & fundit de ſe gravem & horribilem fætorem inſtar corvorum: volant ſemper catervatim, & inſident arboribus, & junctim cadavera depaſcuntur ſine ullo certamine, atque ita ſe ingurgitant ut vix ſe levare poſſint ad volandum, & facile hinc capiantur; & quando cæteræ vident aliquam non poſſe ſe movere, adjuvant quantum poſſunt & ducunt ad aquam, nam ablutæ recuperant vires ad volandum. Ajunt plumas hujus avis crematas & in cinerem redaſtas, pilos ita tollere ut non renaſcantur, quod & ſtercori formicarum tribuitur & ſanguini veſpertilionum: cutis earum ſemiuſta, ſanat vulnera ſi applicetur, & ſimul caro comedatur; quæ etiam ſolet prodeſſe iis qui lue venerea laborant, uti affirmant multi Hiſpani, qui illas comederunt conſilio Mexicanorum, & ſanati ſunt, quod aliis remediis fruſtra tentaverant. Cor ſiccaſum ad Solem olet muſcum. Stercus illius ſiccatus & hauſtus, pondere unius dragmæ multum prodeſt melancholicis. Dicunt Barbari, ubi ova poſuerint nidum circumdare certis lapillis, qui tranſpirabiles faciunt: ſed veriſimilior eſt opinio, pullos excludere ſub terra, & eximere paſcendos, & rurfus terra operire.

TAMATIA Braſilienſibus; Avis Alaudæ magnitudine ſeu Pici. Tota punctulata, & variegata maculis ut Turdus minor, Germanis vulgo *Ein Troſtel*: in ventre albas habet pennas, maculis fufcis: ſub gutture autem flavescit uti & circa colulum.

Roſtrum habet longum rubrum, ſuperius paululum fuſcum; cujus ſuperior pars paulo longior quam inferior. Supra nares ſubtiles aliquot extant pennulæ inſtar pilorum.

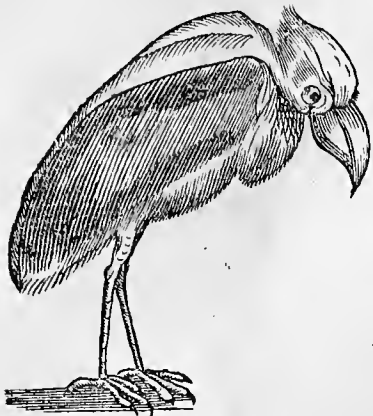
In pedibus quatuor habet digitos unguibus aduncis. Caret cauda. Caput illius majus quam porportio corporis requirat, uti & roſtrum.

TAMATIA itidem Braſilienſibus dicta, avis aquatica, forſan gallina. Niſi roſtrum obtinet, magnitudine yaſſana aſu: dorſo incurvato incedens & collo incurvato. Caput habet magnum, oculos magnos nigros, prope exortum roſtri exiſtentes: Roſtrum duos digitos longum, plus uno latum,

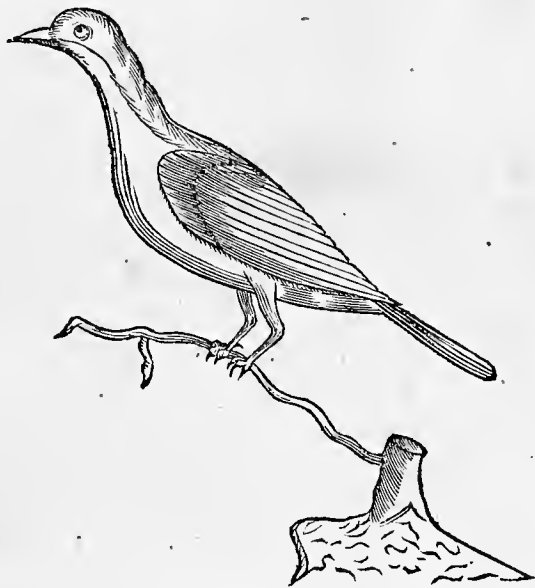
inſtar

instar anatis quidem, sed antèrius acuminatum: estque superior ejus pars nigra, inferior flavescens. Crura superiora pennis nuda, satis autem longa: digiti in pedibus quatuor, quorum tres antèrius, unus postèrius vèrsus, more gallinarum, suntque longi ut in *Waterhoen*. Crura & digiti coloris ex virescenti flavi. Cauda brevissima & non longior quam in *Yassana*. Caput nigris pennis vestitum, reliquum corpus brunnis; in ventre autem albicantes pennæ intermifcentur.

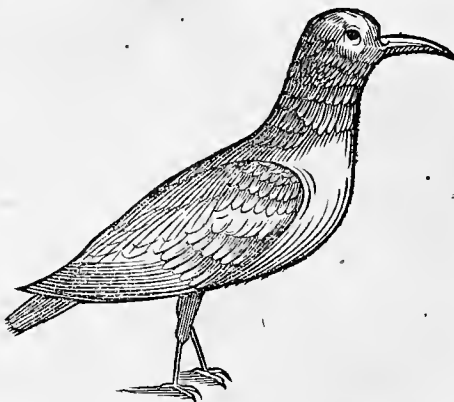
GVIRAIENOIA Brasiliensibus, *Avicula* magnitudine *Frin-gillæ*. Rostellum habet vix semidigitum longum & nigricans, ocellos nigros. Totum caput, collum inferius, pectus, infimus venter & dorsi medietas extima pennis vestiuntur cœruleis: collum superius & dorsi medietas anterior nigris: alæ quoque nigrae, sed quibus in initio illarum inspersæ cœruleæ; reliquæ nigrae sunt, sed oras habent cœruleas. Cauda sesquidigitum fere longa & itidem nigra, desinuntque alæ paulo post initium caudæ. Crura fusca; in pedibus quatuor digiti vulgari modo.

GVIRARV NHEENGETA Brasiliensibus; merulæ aquaticæ magnitudine aut paulo major. Rostrum habet rectum, compressum, nigrum, plus dimidio digito longum: oculos Sapphyrinos, pupilla nigra. Crura, quæ superius vestita

sunt pennis cinereis, inferius nigra cute teguntur, uti & pedes, in quibus more vulgari quatuor sunt digiti, unguibus acutis nigris.

Totum caput, collum, pectus & infimus venter pennis vestiuntur albis ad gryseum dilutum accedentibus, dorsum autem leucopæis sive cinereis. A rostro in utroque latere per oculum usque ad finem laterum capitis, macula oblonga tendit nigra. Alæ nigrae, non tamen obscure. Cauda nigerrimas habet pennas, quarum tamen extremitates sunt albæ, & superius quoque aliquot albis teguntur.

CAP. XI.

Cocoi Ardeæ species: alia species. Guiratinga. Ardeola. Iacarini. Guiratirica. Guiranbeengatu.

Cocoi Brasiliensibus, *Ardeæ* species est elegans: *Ciconiæ* ferme magnitudine. Rostrum habet rectum, acutum, sex circiter digitos longum, quod in exortu ex flavo virescit: Oculos crySTALLINOS, circello aureo: circum oculos cutem cineream. Colli longitudo quindecim digitorum; corporis decem, caudæ quinque, cum qua alæ desinunt. Crura superiora mediam partem plumata, octo digitos longa, inferiora sex & semis, cute tecta cinerea; digitos in pedibus quatuor, vulgari modo: quorum medius digitum longus, cæteri breviores omnes unguibus lunariis, fuscis. Guttur & totum collum sunt alba, summitas capitis & latera nigri coloris cum cinereo mixti. Eiusdem coloris cristam elegantem gerit erectam; atque ab ea duæ elegantes plumæ deorsum postèrius dependent, coloris ex nigro subcinerei, quilibet quinque digitos & semis longa. Antèrius collum secundum longitudinem maculatum est plumis è nigro & cinereo mixtis. In colli parte anteriori & inferiori, elegantes habet plumas longas, albas, subtiles propendentes, quas in pileis gestare solemus. Totum dorsum, alæ & cauda cinerei sunt coloris diluti cum pauxillo albo mixti; superior medietas crurum superio-

rum albis vestitur pennis. Per dorsi autem longitudinem cinerea plumæ extenduntur subtiles, elegantes, figura similes illis in collo.

Caro illius bona est, & sæpius comedi.

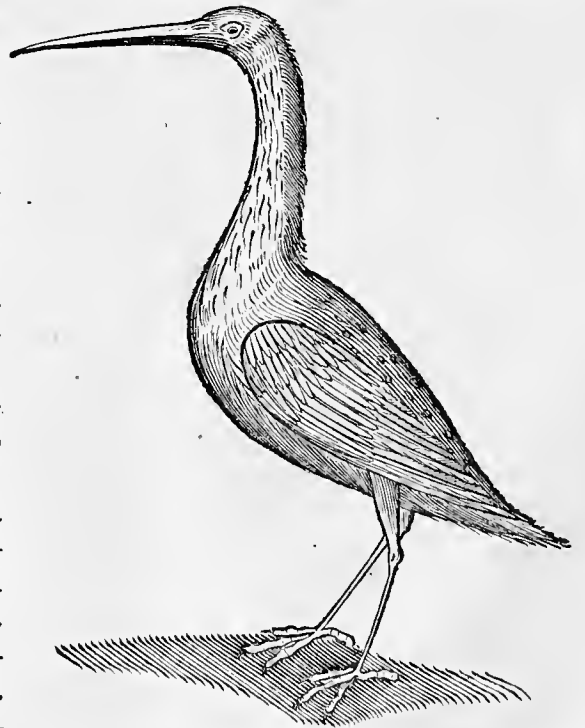
Reperitur hic & alia ARDEÆ species, Anatis domesticæ magnitudine aut paulo major. Rostrum habet rectum, acutum, medietate anteriore, tam superius quam inferius, dupliciter ferratum, quatuor & semis digitos longum. Caput & collum habet Ardeæ; oculos nigros, circulo aureo; collum pedem longum, corpus quinque digitos & semis, caudam quatuor cum qua definunt alæ. Crura tota novem & semis digitos longa, superiora mediam partem pennis vestita: quatuor digiti in pedibus vulgari modo. Rostrum superius est fuscum, prope exortum autem virescit è flavo. Totum caput & collum superius pennas habent longiusculas, pallide flavas, nigro undatas; sub gutture albicat: Collum inferius, pectus & infimus venter plumas habent albas fusco undatas, quod in ambitu flavo est fimbriatum. Totum dorsum & alæ teguntur pennis fuscis flavo undatis, & remiges alarum pennæ sunt è nigro & cinereo, æquali parte, mixtæ, extremitatibus albis. Cauda constat ejusmodi pennis qualibus extremitas alarum, sed transversim albo lineatis. Crura & pedes sunt obscure gryfei coloris, ungues fusci. Caro comeditur, sapit ut aliarum Ardearum.

GVIRATINGA Brasiliensibus, *Garza* Lusitanis, Ardeæ species, Alberdeolæ magnitudine & corporis figura. Erecte incedit, collo longo, rostro extenso, recto, acuto, flavo, quatuor digitos longo, cujus pars superior nigra, inferior alba. Crura alta, ut Ardeæ, sex circiter digitos longa, pedum digiti ad vulgarem modum: crura exterius (ut & digiti) sunt flava, interius ex viridi & fusco mixta. Per totum corpus albissimis vestitur pennis: In collo elegantissimis plumulis albis, quæ subtiliores sunt plumis Sthrutionum.

Aquatica est avis. Crura superiora sine pennis.

ARDEOLA columbæ magnitudine vix par: collum habet longissimum: Rostrum rectum, acutum, superius fuscum, inferius ex albo flavescens, duos & S. digitos longum, linguam brevem, acutam. Oculos mediocres, circello aureo, pupilla nigra: Caput parvum, collum tenue, at septem digitos longum, cum corporis longitudo vix sit quatuor. Crura longa, quodlibet quinque digitos; superior medietas mediam partem nuda: in pedibus digitos quatuor communi modo dispositos, unguibus lunatis acutis. Color talis est: prope oculos ubi rostrum inseritur cutis melini coloris est: Caput superius vestitur pennis chalybei coloris pallide fuscis inspersis: totum collum cum pectore & infimo ventre plumas habet albas leucopæis mixtas & pallidis, ut variegatus appareat: dorsum nigrum est, ex parte chalybeo-fuscum cum cerci coloris pennis mixtum. Alarum pennæ longæ virentes, in extremitate maculam habent albam, reliqua superficie ex fusco, chalybeo, cereo & leucopæo eleganter variegata. Cauda duos digitos longa, quam tegunt alarum extremitates, quæ cum illa definunt. Crura superius leucopæo & cereo mixta. Nuda pars & pedes cute melina recta sunt. Ungues leucopæi. Erecta incedit avis & decenter.

IACARINI Brasiliensibus, Avis Carduelis magnitudine. Rostellum habet crassum, cinereum. Crura & pedes cinereos, cum quatuor digitis more vulgari. Totum corpus nigris vestitur pennis, sed in quibus resplendet color instar chalybis politi. Alæ interius albicant. Oculi cœrulei & pone illos amplum foramen loco aurium.

GVIRA-

GVIRATIRICA Brasiliensibus, avis Alaudæ magnitudine. Rostrum habet crassum, rectum, superius fuscum, inferius album & paululum incarnatum. Crura cinerea cum quatuor digitis more vulgari. Totum caput cum gutture & colli inferiore & media parte egregie sanguinei sunt coloris: oculi cœruleseunt; aurium foramina ampla. Latera colli, totum pectus & infimus venter albis vestiuntur pennis. Collum superius habet nigricantes, quibus paucae albæ mixtæ. Dorsum gryseum est (inspersis nigris paucis) ut & initia alarum; reliquum alarum nigrum, ut & cauda, quæ tres circiter digitos longa: oræ laterales in alis sunt albæ.

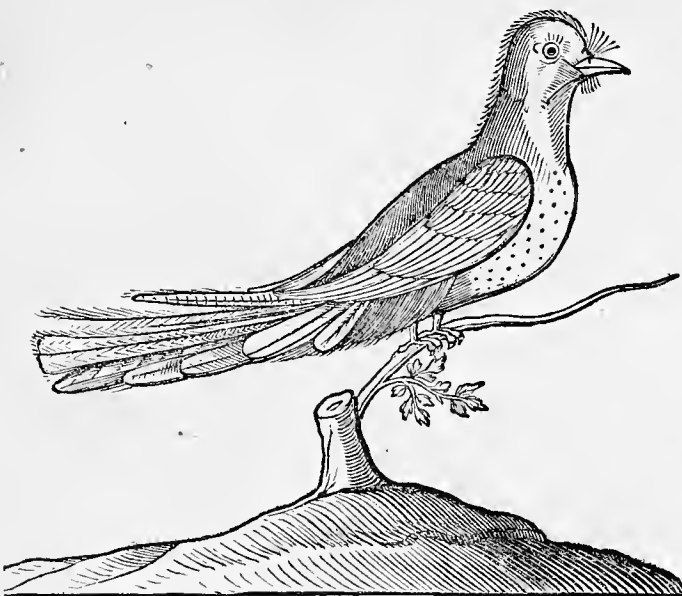
GVIRANHEEMGATV Tupinambis; Avis passeris magnitudine. Caput superius luteum, & guttur: collum, pectus, & infimus venter flavi coloris: alæ ex virescenti & flavo mixtæ ac fusco distinctæ, uti & cauda, ocelli & rostrum sunt nigra. Crura fusca; hic mas egregie canens ut *Frigilla*, vulgo *Vincke*.

Fœmina ejusdem magnitudinis plumis passerinis vestitur, nec ita canit sed clamat *'tschrip, 'tschrip*, ut passer.

CAP. XII.

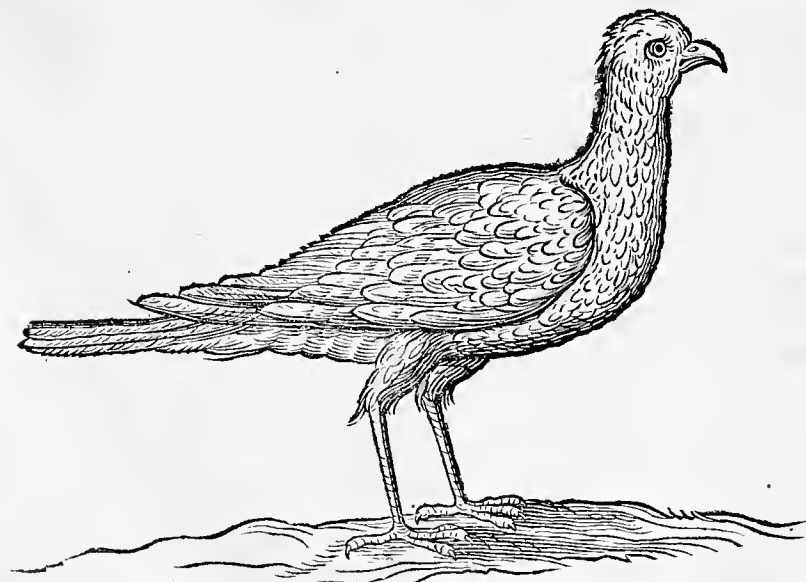
Curucui. Caracara. Tijeguacu. Teitei. Guiraguacu beraba. Guiracoe-reba. Guiraperea. Iapacani. Cabure. Andira aca.

CURUCUI Brasiliensibus; Elegantissima avis, fere magnitudine Picæ. Rostrum habet breve, latiusculum, coloris sulfurci. Os amplum, & quando aperit triangularum. Oculos

pulchros cœruleos circulo aureo; & sub quolibet oculo maculam cutaceam albam ut gallinæ: in palpebris superius & inferius pilos nigros duriusculos: Collum haud longum: Crura breviora & ad pedes fere plumata pennis nigris. Caudam habet quinque & semis digitos longam, latiusculam. Sub rostro inferiori in medio & ad utrumque latum quasi barbam setis compositam nigris, sed in quibus transplendet cœruleus ut in *Anatum* collo: sub gutture autem plumæ tantum nigræ. Totum pectus & infimus venter egregie miniati sunt coloris; totum dorsum & cauda superius ex cœruleo & igneo splendide virescunt. Extremitas caudæ

oram habet nigram: inferius autem caudam pennas habet albas, nigro transversim eleganter striatas. Initium alarum etiam insigni illa viriditate splendet, media pars canescit, nimirum plumis nigricantibus, minutissimis punctulis canis consparsis, ut anates mares esse solent. Ultima pars, scilicet longæ alarum pennæ ex fusco nigrescunt. Crura, uti dixi, fere tota vestita nigris pennis, cætera cum pedibus fusca sunt è cinereo. Digitos habet dispositos ut *Psittacus*. Pennæ subter alas sunt canæ.

CARACARA Brasiliensibus, *Gavia* Lusitanis, Nisi species, Avis magnitudine Milvii: caudam habet longam novem digitos; alarum longitudo quatuordecim digitorum, quæ tamen nondum ad finem caudæ pertingunt. Color pennarum totus est ravi coloris cum albis & flavis punctulis: cauda albo & fusco est variegata. Caput accipitrinum, rostro adunco, mediocriter magno, nigro. Crura habet lutea, pedibus accipitrinis, unguibus semilunaribus nigris acutissimis & longis. Avis gallinis valde infesta.

Habui aliam ejusdem magnitudinis, & colore pennarum ut præcedens, sed pectus & venter erant alba. Oculi aurei, & cutis circum eos flava. Crura lutea.

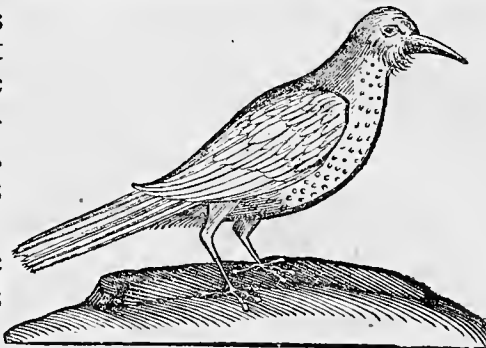
TIIEGVACV Brasiliensibus, Avicula passeris magnitudine, aut paulo major. Rostellum habet breve, triangulare, latiusculum, nigrum: ocellos sapphyrinos: Crura & pedes cerei coloris, unguiculis fuscis, digiti dispositi more vulgari. Tota avicula vestitur pennis coracinis: at in summitate capitis maculam habet clypeiformem splendentis sanguinei coloris. Totum dorsum autem fere & utramque alam superius ad partem obtendit macula nigro-cærulea. Cauda brevis & nigra.

TEITEI Brasiliensibus; quam etiam vocant *Guiranhemgeta* & *Guraundi*. Avicula rubeculæ magnitudine. Aviario includitur pro canora ave, sed pipit tantum ut Rubrica, Germanis *Gimpel*. Vescitur paco & mamao. Rostrum habet breve, crassiusculum, nigrum. Caput, collum superius, alæ & totum dorsum & cauda nigris vestiuntur pennis, quibus aliquid cœrulei admixtum, ita ut splendeant instar chalybis politi. Guttur, collum inferius, pectus, totus infimus venter & crura superiora sunt lutea: ad exortum rostri superioris post nares maculam habet e pennis luteis. Crura & pedes fusci sunt coloris; & hic est mas.

Fœmina proportionem & magnitudine plane respondet mari; eodem rostro & iisdem cruribus; sed color plurimum differt; est enim viridis ut *Acanthis*. German. *Zyschen*. Alæ ac caput cum collo superius paulum fuscescunt & cœrulescunt mixtim. Delectantur hæ aviculæ quinque aut sex conjunctim Aviario includi.

GVIRAGVACVBERABA Brasiliensibus: Avis carduelis magnitudine. Collum inferius, dorsum & ventris extremitas lutei seu aurei est coloris; caput superius & collum, dorsi medietas anterior, alæ & cauda dilute viridis. In alarum extremo fuscae pennæ mixtæ sunt. Sub gutture ad oculos usque maculam habet magnam, nigram. Rostellum habet rectum, acutum, flavum, superna parte paulum nigricans. Crura & pedes fusci coloris.

GVIRACOEREB A Brasiliensibus, Avis Fringillæ magnitudine. Rostellum habet nigrum, tres quartas partes digiti longum, acutum & paululum deorsum flexum: oculos nigros, linguam multipliciter fissam: in capite superius mitellam thalassinis pennis; reliquum caput, guttur & totum collum inferius, pectus & totus infimus venter, cum dorsi medietate posteriori cœruleis vestiuntur pennis, lactescentibus, & à pectore per initia alarum ad dorsum, ubi incipit cœruleus color, linea lata cœrulea transit transversim per exortum alarum: totum autem collum superius cum medietate dorsi anteriore profunde nigris subtilibus holosericeis vestitur plumis. Cauda sesquidigitum longa est & nigra. Alæ magnæ, quæ ad medietates laterales flavescunt. Flavedo autem illa tegitur nec videri potest quando avis confidet, quando vero volat alæ ex nigro & flavo eleganter striatæ videntur; interius alæ ferme totaliter flavæ sunt. Crura superiora pennis nigricant, & cœrulea quodammodo sunt, inferiora nuda & cinnabarii coloris una cum pedibus, unguiculi in pedibus nigri. Habent autem pedes digitos quatuor vulgari modo dispositos.

GVIRAPEREA Brasiliensibus; Avis Alaudæ magnitudine. Rostrum habet breve, crassiusculum, nigricans. Caput superius & collum, totum dorsum & infimus venter, pennas habent obscure flavi coloris, ut cera citrina: caput inferius, guttur & collum inferius cum pectore nigras; quales & paucae in ventre flavis sunt intermixtæ. Cauda duos digitos longa & præterit alas: Constat autem cauda & alæ pennis fuscis & nigricantibus, quarum quælibet cum laterali extremitate thalassina, ita ut fuscae alæ thalassino videantur striatæ. Cauda itidem. Crura superiora etiam cerei coloris; inferiora cum pedibus obscure cinerei; digiti quatuor modo vulgari, unguibus nigricantibus.

JAPACANI Brasiliensibus, Avis magnitudine *Bemtere* aut *Schanepue*. Rostrum habet nigrum, oblongum, acuminatum & paulum deorsum incurvatum; oculos aureos, pupilla nigra. Caput vestitur pennis nigricantibus, collum superius, dorsum, alæ ex umbra & nigro mixtis. Cauda superius nigricans, inferius albo maculata est: Pectus & totus infimus venter ac crura superiora ex albo & flavo mixta, ac lineis seu striis transversis nigricantibus intertexta. Crura fusca. Digiti in pedibus quatuor vulgari modo, unguibus acutis & nigris.

CABVRE Brasiliensibus; Nocturæ species: avis magnitudine Turdelæ. Caput habet rotundum,

dum, rostrum breve, aduncum, flavescens, duo foramina narium; oculos pulchros, magnos, rotundos, flavos, pupilla nigra: sub oculis & ad latera rostri multos habet pilos, longiusculos, fuscus. Crura brevia, totaliter pennis vestita, flava, uti & pedes: in iis autem quatuor digitos more vulgari, unguibus semilunaribus, acutis, nigris: caudam latam, prope cujus exortum alæ desinunt. In toto capite, dorso, alis, cauda, coloris est umbræ dilute: ac in capite & collo minimis, in alis majoribus maculis albis variegatur. Cauda vero albo est undata. Pectus & infimus venter albicant & maculis umbræ dilutæ variegantur. Facile mansuescit. Collum ita circumagerè potest, ut rostri acies exacte dorsi medietatem ostendat. Ludit cum hominibus instar simiæ & varios mimos facit adspèctu suo, & crepitus rostello; præterea pennas ad latera capitis erigere potest ut cornicula seu auriculas repræsentent. Viçtitat carne cruda.

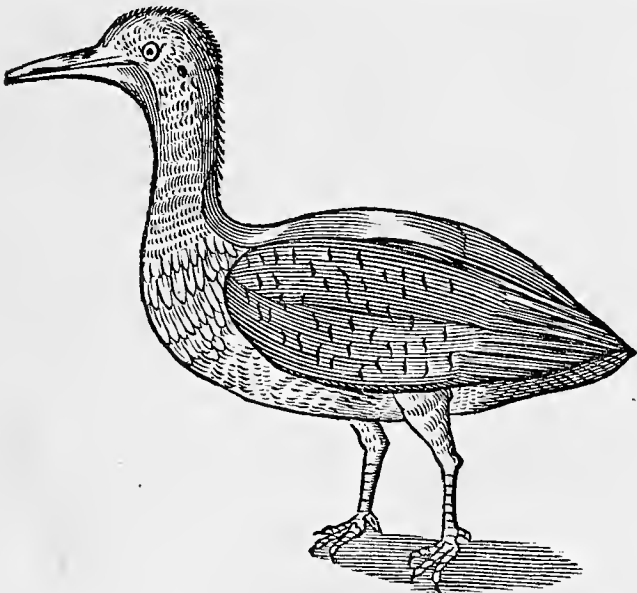
ANDIRACA Brasiliensibus, Vespertilio cornutus. Multi hic reperiuntur in Palmis nuciferis degentes; paulo majores nostratibus, præpingues, cinerei coloris, mollibus & longioribus pilis, auribus latis: in singulis pedibus habent quinque digitos, acutis unguibus armatos. Dentes candidi, & supra nasum corpusculum, ejusdem cum auribus longitudinis, satis grande ex materia qualis illius rictus, flexile seu mobile. Alarum longitudo æquat semipedem Rhynlandicum.

ANNOTATIO. Vide Car. Clusium, Exoticor. lib. v. cap. 1. Ejusdem autem generis cum hoc nostro sunt de quibus scribit Oviedus, in insula D. Joannis valde pingues reperi, quibus aquæ ferventi immerfis & excoriatis incolæ vescantur; nam passeribus non minus albos esse, nec minus, ut asserunt, boni saporis.

CAP. XIII.

Macucagua. Columbæ silvestris species. Anas silvestris. Urubitinga. Mareca utraque. Tiieguacu parvora. Tangara utraque.

MACUCAGUA Brasiliensibus: Gallinæ silvestris species, magnitudine Gallinæ nostratis vel etiam major. Rostrum habet nigrum, plus sesquidigito longum, antè paulo incurvum ut perdicis: in rostri medietate duo

narium foramina ampla; oculos nigros, post eos aliquanto spacio aures more Gallinarum: corpus crassum, Alæ cum eo desinunt, nullam enim habet caudam. Crura inferiora nuda, duos & semis digitos longa; in pedibus tres habet digitos antrorsum versos, crassiusculos, unguibus brevibus, obtusis. Calcaneus rotundus ut in Struthione, & paulum supra illum breviusculus digitus versus interiora, ungue obtuso. Totum caput & collum punctulatum est obscure flavo & nigro, sub gutture albicat. Pectus, venter & dorsum obscure cinerei sunt coloris. Alæ umbræ coloris per totum undatæ nigro, præter remiges pennas, quæ totaliter nigra. Crura superiora pennis vestita uti

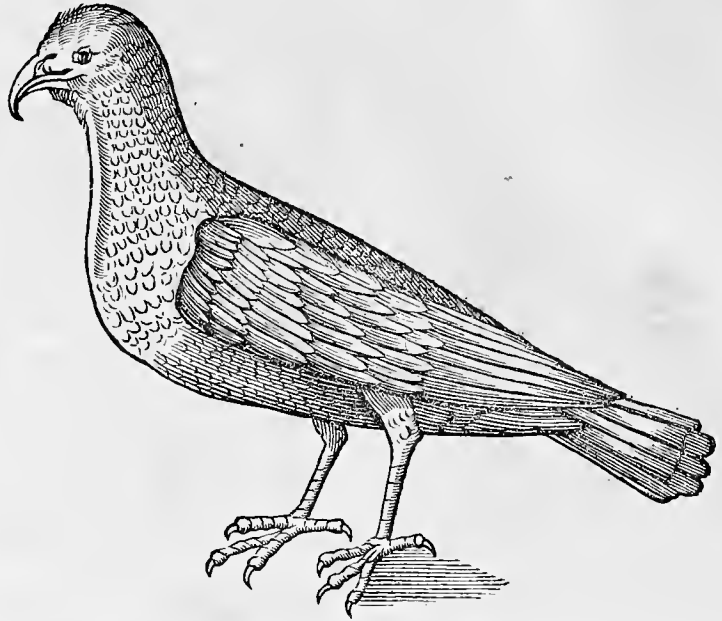
venter, inferiora cærulescunt cum pedibus, ungues grysei. Carnosa admodum est avis, & tantum carnis habet quantum duæ Gallinæ domesticæ vix habeant; estque boni saporis. Sub cute crassa & pingui cuticulam habet aliam qua caro tegitur. Viçtitat variis fructibus qui ex arboribus silvestribus decidunt. In ventriculo illius inveni fabas silvestres, semina Araticu. Humi currit, nam pedes inepti ad arbores scandendum. Ova ponit Gallinaceis paulo majora, coloris cæruleo-viridis.

COLUMBÆ Silvestris species ex insula S. Thomæ allata, nostratum magnitudine & figura: sed rostro superius adunco & coloris in medietate anteriori tora cærulei, cum albo & paucis flavo mixti, in posteriore medietate tota sanguinei: oculi nigri circulo cæruleo: pennis tegitur per totum viridibus ut Psittacus: remiges alarum ex viridi fuscescunt; ut & extremitas caudæ: sub ano flavas habet pennas. Crura & pedes eleganter crocei coloris, ungues autem fusci.

ANAS Silvestris, magnitudine anseris, Rostrum habet nigrum, crura fusca uti & pedes. Tota nigra est, exceptis principiis alarum, quæ alba; nigredini tamen illi viridis color transplendet. Cristam in capite gerit nigris plumis constantem, & massam carnosam corrugatam, rubram supra rostri superioris exortum. Cutem quoque habet rubram circum oculos. Caro bona &

na & copiosa. Figuntur plerumque in altis arboribus confidentes; nam post lotionem in aqua frigida altas subeunt arbores, captandi aëris & Solis causa.

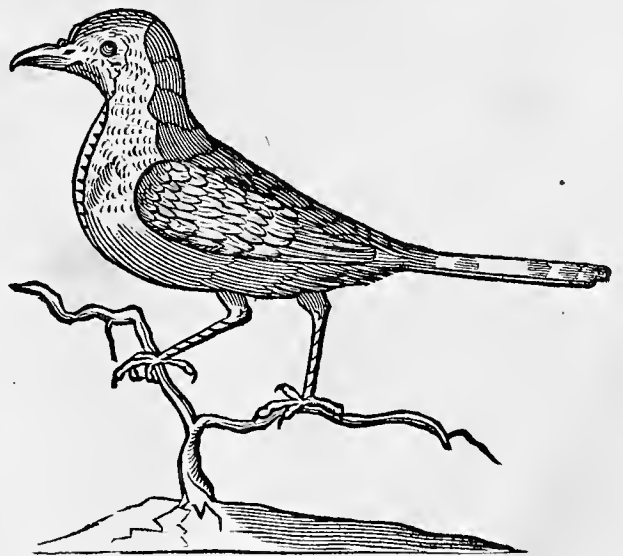
VRUBITINGA Brasiliensibus; (sed dubito adhuc de hoc nomine, nam nobilior est hæc avis quam *Urubitinga*) avis aquilæ similis, anseris semestris magnitudine. Rostrum habet crassum, aduncum, nigrum; & circa nares cutem flavescentem: oculos magnos, splendide aquilinos: Caput grossum; crura & pedes luteos; in pedibus quatuor digitos vulgari modo dispositos; unguibus lunatis, longis, nigris: Alas amplas: caudam latam. Tota vestitur plumis fuscis & nigricantibus; per alas autem undatim quasi cinereus miscetur. Cauda novem digitos longa, ad sex alba, in extremitate ad tres nigricans, in extremitate tamen rursus minimum est albi. Egregiæ staturæ est avis.

MARECA itidem anatis silvestris species, sed parva. Rostrum habet anatinum fuscum, ad cuius exortum in utroque latere macula rubra. Caput superius est leporini grysei coloris, latera capitis sub oculis tota alba; totum pectus & infimus venter ligni querni secti colorem obscure æmulatur, variegati præterea punctulis nigris. Crura & pedes nigri. Cauda grysea. Alæ elegantes, in exortu ex gryseo subfuscescentis coloris, remiges autem sunt in uno latere prioris coloris, tota autem medietas extrema dilute brunescens, qualis in pedibus esse solèt, in medio autem coloris viridis transplendentis, cum fimbria nigra, qualis in anatum collis. Caro valde bona.

MARECA alia species, ejusdem cum antecedente magnitudinis & figuræ. Rostrum habet nigrum splendens: summitas capitis, collum superius, totum dorsum umbræ coloris cum fusco mixti. Sub gutture albicat. Oculi nigri & ante quemlibet macula parva rotunda, plumis ex albo flavescentibus. Totum pectus & infimus venter obscure grysei coloris cum aureo mixti. Cauda nigra. Alarum pennæ fuscæ quibus viride transplendet: & mediæ pennæ alarum eximia viriditate & cæruleo in fusco transplendent, hic & undam nigram habent, extremitas autem remigum tota est alba. Crura & pedes insigniter rubri seu miniati coloris. Assata avis pedibus apprehensa manus & linteamina tingit colore miniato-sanguineo. Boni saporis habent carnem, sed paulum amaricantem.

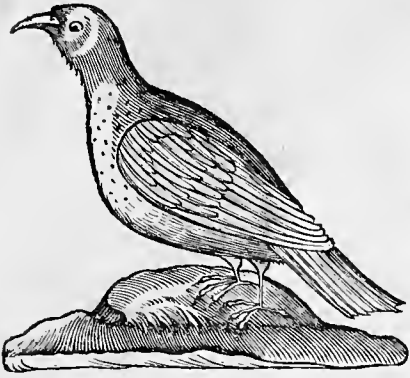
TIEGVACVPAROARA Brasiliensibus; Avis Alaudæ magnitudine. Rostrum habet breve, crassum, superius fuscum, inferius albicans. Caput superius, latera ejus & guttur ac collum inferius habent pennas flavas, sanguinei coloris pennis punctulatas (& hæc foemina quidem, mas enim hæc tota habet sanguinea.) Collum superius & totum dorsum cinereas, umbra aliquatenus mixtas: Alæ fuscas oris albescentibus præditas, ut & cauda; sed alæ teguntur cinereis, dorsum maximam partem exceptis extremitatibus. Latera colli, pectus & totus venter & crura superius albis teguntur pennis. Crura inferiora & pedes fusci sunt coloris; quatuor digiti more vulgari positi. Ocellos habet nigros.

TANGARA Brasiliensibus; (reperiuntur ejus aliquot species colore variantes.)

Prima elegans, magnitudine Fringillæ. Rostrum habet rectum, crassiusculum, nigrum: ocnlos nigros: crura & pedes ex cinereo fuscis: supra rostri exortum superne maculam è pennis nigris. Totum caput & collum splendentibus viridibus seu thalassinis pennis vestiuntur. Initium dorsi instar collaris ambiunt nigerimæ pennæ: dorsum autem sub alis usque ad exortum

exortum caudæ vestitur plumis luteis. Totus infimus venter egregie cærulescit. Alæ nigrae sunt & earum extremitates laterales cœruleæ, ita ut totaliter cœruleæ appareant complicatae & sola extremitas nigra videatur. Initium alarum exterius etiam thalassinis pennis nitet, & cuique alæ superius in dorso seu in extremitate superiori laterali flavæ pennæ sunt mixtæ. Caudam habet latam, sesquidigitum circiter longam, nigram pennis, sed quarum extremitates laterales cœruleæ sunt: extremitas caudæ est nigra. Includitur cavæ & clamat *zip, zip*, seu ut Rubrica Germanis *Gympel*. Vescitur farina & pane.

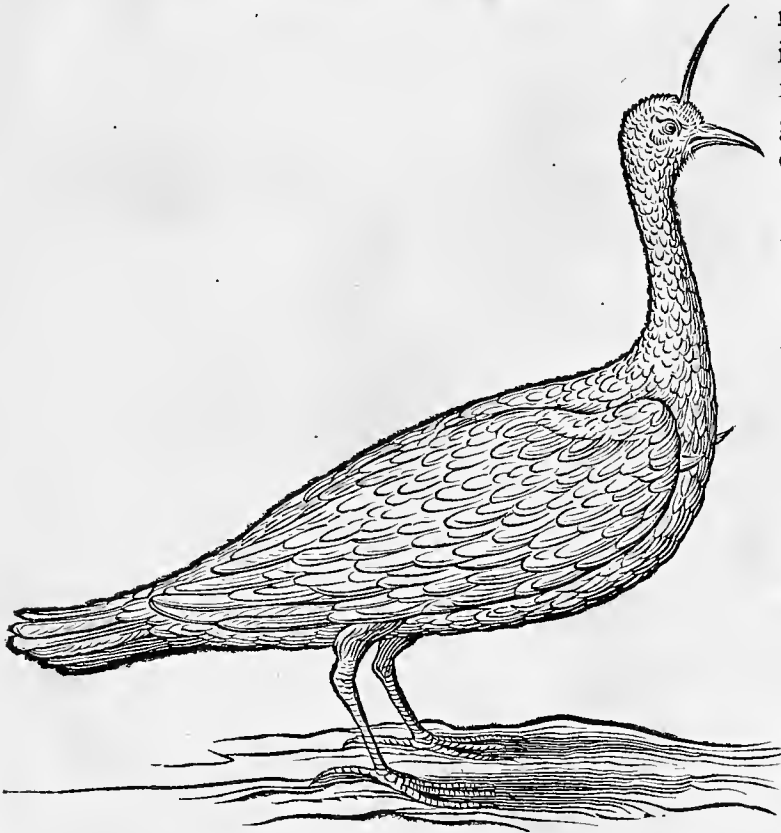

Secunda species: figura & magnitudine passeris nostratis. Rostrum habet ex flavo fuscum, latiusculum, in extremitate acutum, cuius inferior pars multo brevior superiore: ocellos nigros. Totum caput, egregie miniatis tegitur pennis, totum reliquum corpus cum alis & cauda splendide nigris. Crura superiora albis pennis & in latere exteriori maculam oblongam miniatam habent, quasi sanguine maculata. Crura inferiora & pedes cinerei sunt; in pedibus digiti quatuor more vulgari. Cauda brevis digitorum longa, & alæ prope illius exortum desinunt.

CAP. XIV.

Anhima. Pitangua guacu. Atingacu camucu. Guira acangatara.

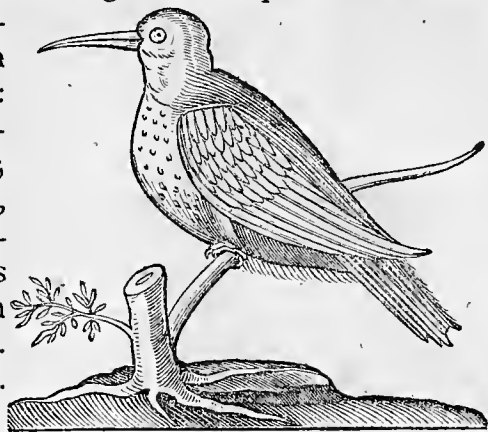
ANHIMA Brasiliensibus: Avis aquatica ex rapacium genere, major Cigno. Caput habet haud magnum, Gallinaceo simile & rostro nigro: cuius superior pars paulo longior inferiori & in extremitate deorsum incurvatum: oculos pulchros aureos, pupilla nigra & exterius nigro circulo. In capite prope exortum rostri cornu gerit erectum, extremitate sua antrorsum versus incurvatum, paulo plus quam duos digitos longum, crassitie chordæ majoris in viola majore, rotundum quasi tornatum esset, coloris albicantis seu offei: circum cornu plumellæ subtiles breves eriguntur albæ & nigrae. Collum habet plus septem digitis longum, reliquum corpus ad caudæ exortum fere sesquipedem: Alas amplissimas, utpote quarum plumarum longitudo sesquipedem superet. In cuiusque alæ antica parte duo cornua recta triangulata ex ipso osse alæ enata obtinet, crassa minimi digiti apicem & conicæ triangulatæ figuræ. Est autem quodque anteriorum di-

gitum longum, posteriora paulo breviora coloris fusci. Caudam habet decem digitos longam, instar anserinæ latam. Crura superiora quatuor digitos longa & quoad medietatem inferiorem pennis nuda: inferiora quinque digitos longa: fere duos crassa. In quolibet pede quatuor digitos obtinet more Gallinarum dispositos, quorum medius trium anteriorum quatuor & semis digitos longus, reliqui duo tres & semis: posterior autem fere duos: quilibet unguem habet corniculatum nigrum, digitum longum & in posterioribus digitis paulo longiorem. Cutis fusca & squamosa teguntur & digiti & crura nuda. Capitis vertex plumulis variegatus est albis & nigris: ad latera, in gutture & colli medietate superiori nigricat, inferior medietas colli & pectus variegantur albis, cinereis & nigris pennis. Venter inferior albus in totum habet pennas, ad latera sub alis & in dorso sunt nigrae, sed quibus albæ hinc inde permiscuntur. Cauda est nigra; alæ etiam nigrae exceptis oris extremis (prope ossa) ubi ex albo flavescuntibus pennis variegatae sunt. Terribilem clamorem edit *vyhu, vyhu*, vociferando. Numquam sola invenitur,

tur, semper par mas & foemina junctim incedunt & una mortua altera à sepultura numquam discedit. Cornu quod in capite gerit remedium est contra venenum si in vino per noctem infundatur. Idem remedium est contra suffocationem uteri & in difficili partu. Hæc quam descripsi foemina est: mas duplæ magnitudinis. Nidum suum facit è luto ad caudices arborum super terram, figura furni.

PITANGVA GVACV Brasiliensibus, *Bemtere* Lusitanis, magnitudine æquat sturnum. Rostrum habet crassum, latum, pyramidale, paulo plus digito longum, exterius acuminatum; caput compressum ac latiusculum; collum breve quod sedens contrahit: corpus fere duos & semis digitos longum: caudam latiusculam, tres digitos longam, crura & pedes fuscus; quatuor digitos more vulgari. Caput, collum superius, totum dorsum, alæ & cauda coloris sunt è fusco nigricantis, pauxillo viridi admixto. Collum inferius, pectus & infimus venter habent flavas pennas: superius autem juxta caput corollam (quasi monachicam) albi coloris. Sub gutture ad exortum rostri albicat. Clamat alta voce. Belgæ dicunt *Grietjen-bupz*.

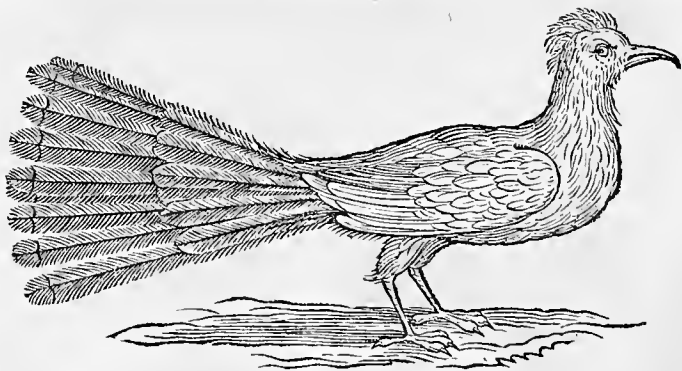
Quædam harum avium in summitate capitis maculam habent flavam, quædam ex parte luteam; vocatur à Brasiliensibus *Cuiriri*, alias per omnia Pitanguaguacu similis.

ATINGACVCAMVCV Brasiliensibus, *Avis Turdelæ* fere magnitudine. Caput habet satis grossum, collum mediocriter longum; corpus tres digitos longum: Rostrum paululum aduncum, coloris ex viridi & flavo mixti: oculos sanguineos, pupilla nigra. Crura cinerea mediocris longitudinis, superius pennis vestita: in pedibus digitos quatuor, vulgari modo: caudam longissimam nimirum novem digitos longam, decem circiter pennis constantem, quarum quædam inferiores sunt breviores superioribus. Totum

caput, collum, dorsum, alæ & cauda pennas habent brunnas seu fuligineas, quæ in cauda paulo saturiores sunt reliquis; extremitas cujuslibet pennæ caudæ semidigitum longa, alba est & inter album & rufum nigro umbrata: guttur, pectus & infimus venter ac superiora crura cinereis pennis vestiuntur. In capite longiusculas habet pennas, quas instar duorum cornuum potest surrigere. Elegans avis ob longitudinem caudæ.

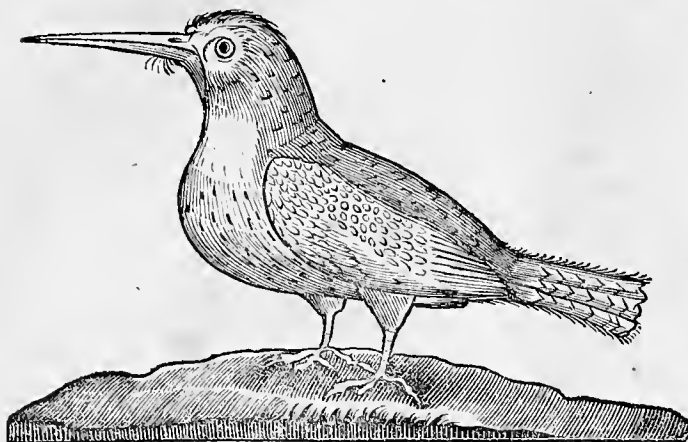
GVIRAACANGATARA Brasiliensibus. *Avis Picæ* variæ magnitudine. Rostrum habet digitum longum, cujus superior pars paulum adunca, totum autem obscure flavescit: oculos crystallinos, circulo fusco: collum duos digitos longum, corpus tres. Cauda longissima, nimirum octo digitos, constans octo pennis rectis. Crura superiora pennis vestita & sesquidigitum longa, ut & inferiora: in pedibus digiti quatuor, more psittacorum, & quidem versus interiora sunt duo breviores, versus exteriora duo longiores in quolibet pede. Totum caput pennis vestitur quæ in medio secundum longitudinem (proxime scapum) fusca, in lateribus flavescentes, ut crista. Collum & alæ è contrario pennas habent in medio flavescentes, & ad latera fuscas; extremitas alarum fere plane fuscescit. Totus venter, dorsum (exceptis alis) crura superiora & exortus alarum, ad trium & semis digitorum longitudinem pennis constant ex albo pallide flavescentibus, reliquum caudæ fuscescit, extremitas autem albas oras habet. Crura inferiora & pedes thalassini sunt coloris. In capite longiores pennæ in cristam eriguntur. Ingentem in silvis excitat clamorem.

CAP. XV.

Matuitui. Aracari. Tucana. Anhinga. Ipecati apoa. Pullus gallinaceus monstrosus. Imnominatæ tres.

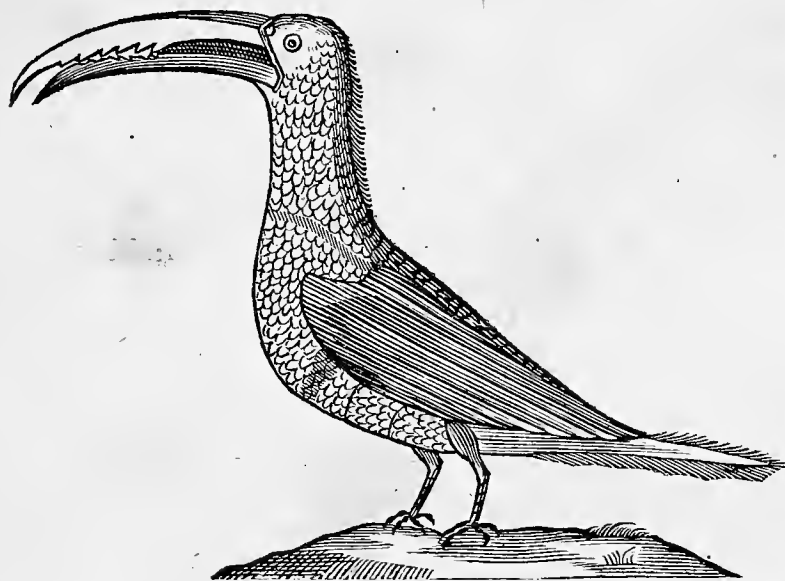
MATUITUI Brasiliensibus, avis sturni magnitudine. Brevi collo, pectore forti, cruribus brevibus, cauda duos & semis digitos longa. Rostrum habet rectum, forte, cujus

superior pars paulum prominet acumine inclinato, cinnabii coloris. Totum caput, collum superius, dorsum, alæ & cauda constat pennis fuscis pallide flavo maculatis; apparentibus partim punctulatis ut in Niso. Sub gutture flavas habet pennas. Pectus & venter albis vestiuntur, quæ fusco sunt punctulatæ. Crura obscure cinerescunt.

ARACARI Brasiliensibus: avis magnitudine picæ martiæ. Rostrum habet quatuor digitos longum, sesqui latum seu altum, res & semis crassum, ubi cras-

simum, paulum deorsum incurvatum, instar gladii Turcici & in extremitate acutum instar psittacini; estque superior pars paulo longior inferiori. Rostrum superius & inferius plus me-

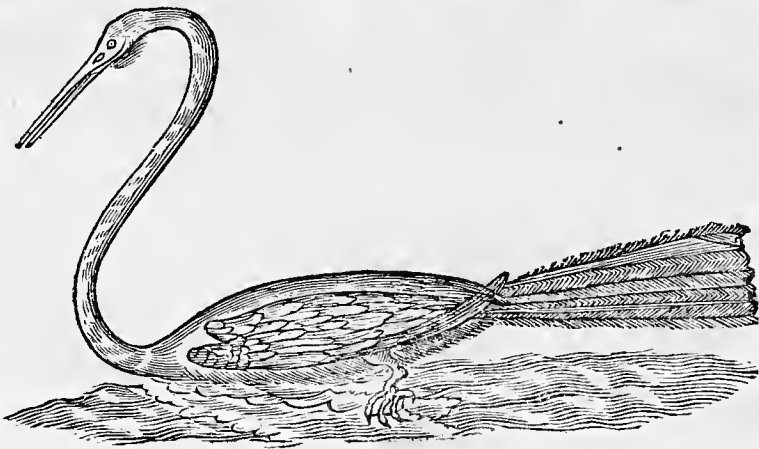
diam partem ab extremitate numerando serratum dentibus: superior pars rostri major inferiore; est autem rostrum canum, levissimum, levius spongia, superius album, linea in summitate crassa nigra secundum longitudinem distinctum: inferior tota est nigra; totum inseritur in caput triangulatim, & ubi insertio est linea triangulatim alba circumscriptum. Linguam habet quatuor digitos longam, levissimam, aspectu plane pennam referentem, aut etiam plumata est & nigra (si pennam habere lingua dici possit.) Caput

non ita magnum habet, latum, compressum: oculos magnos, pupilla nigra, circulo flavo, reliquas extremitates nigras. Collum haud longius psittacino. Corpus à colli exortu ad caudam usque quinque circiter digitos longum: Cauda instar picæ latiuscula & sex digitos vel paulo plus longa. Crura & pedes nigricantes ex viridi, Psittacorum similes, duos digitos habent antè, quorum unus longior altero, duos retro, itidem inæqualis longitudinis; ungues incurvati, fusci seu nigri. Crurum superiorum longitudo duorum digitorum, inferiorum sesqui. Totum caput & collum usque ad initium pectoris nigras habet plumas, & ubi desinunt, circulariter finiuntur: Pectus vero & infimus venter totus eleganter flavis vestiuntur pennis, cum pavonino mixtis: per pectus autem transversim linea digitum lata sanguinei coloris ducta est ab uno latere usque ad alterum. Torum dorsum, alæ; cauda & crura superiora vestiuntur pennis ex nigro viridicantibus, uti in nostratibus picis color esse solet: extremitas dorsi ante initium caudæ etiam sanguinei coloris, plus uno imperiali in circumferentia. Alæ desinunt ad exorrum caudæ & interius è cinereo sunt subfusci coloris. Rostrum interius est nigrum. Avis hæc quasi suum nomen profert, clamando acuto sono sed non admodum clangoso *Aracari*.

TUCANA sive *Toucan* Brasiliensibus: avis picæ aut palumbi magnitudine. Ingluviam habet sub pectore, tres aut quatuor digitos transversos latam, crocei coloris & miniatis plumis circum oras distincta: pectus flavum, reliquum corpus nigrum. Rostrum habet ingens & nunquam palmum longum, exterius flavum, interius late rubens. Cicuratur ita ut sub tecto pullos suos excludat. Mirum autem videri possit; quomodo tantilla avis tam grande rostrum ferat, sed levissimum est & valde tenerum.

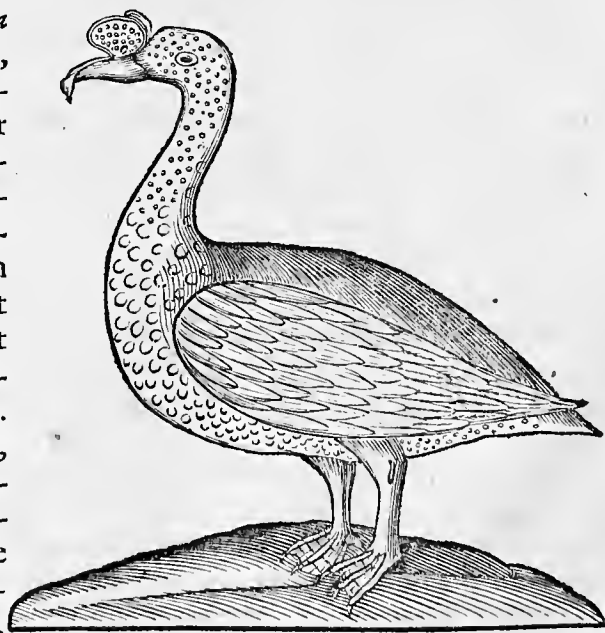
ANNOTATIO. Hanc avem descripsi ex Auctore Lusitano ; Americæ descript. lib. xv. cap. 7. Vnde hæc Auctor noster hausit pene ad verbum ; sed prætermisit pennarum colorem ; est enim flavo pectore, reliquo corpore pene nigro : quanquam habui plures illius exuvias, in quibus egregie miniatæ plumulæ intermixtæ erant. Habeo & rostrum avis itidem levissimum & magnæ molis, quod superiori parte eminens cornu habet è superiori parte rostri enatum, & cavum, coloris incarnati, uti & rostrum : non possum autem affirmare utrum è Brasilia an vero India Orientis sit allatum : & nostri qui in Brasilia vixerunt non meminerunt se ibidem vidisse : Tucana autem ibidem frequentissima est, præsertim versus meridiem & Flumen de Ienetro.

ANHINGA Brasiliensibus Tupinamb. Mergi aquatici species elegans ; corpus excepto collo, anatis domesticæ Europææ habet magnitudine : rostrum rectum, haud crassum, acutissimum, tres digitos longum, & per rostri medietatem anteriorem tam superius quam inferius duplicem ordinem acutissimorum hamulorum retro versorum : caput parvum, longiusculum, serpentini æmulum, paulo plus sesquidigito longum : Ocellos nigros, circulo aureo : collum tenue, teres, pedem longum, corpus autem tantum septem digitos : crura breviora, superiora duos digitos longa, pennata, inferiora vix sesquidigito ; quatuor digitos, tres antè versus, membranis junctos more anatum aut corvi aquatici, quartus digitus brevior ad latus inferius extenditur, itidem membrana reliquis connexus ; unguibus lunatis omnes acutissimis : Caudam latam, decem digitos longam, duodecim pennis constantem ; alæ circa medietatem caudæ desinunt.

Rostrum gryseum est & post exortum paulum flavescit. Caput totum & collum plumulis subtilissimis tegitur ad tactum holosericum referentibus ; coloris in capite & collo superius ex gryseo subflavescentis : sub gutture & in collo inferius grysei coloris, ut pelles illæ (*verhselle* vocant) ex quibus mitræ fiunt muliebres, & ad tactum & ad spectum illius pellis pilos refert. Totum pectus & infimus venter & crura superiora plumis mollibus vestiuntur coloris argentei : initium dorsi pennis fuscis, sed quarum quælibet in sui medio maculam habet oblongam ex albo pallide flavam, ita ut punctulatim appareat : reliquum dorsi nigras habet pennas. Alas obtinet longas, quarum initium totum ejusmodi brevibus pennis tegitur uti initium dorsi, sequitur ordo mediam partem, id est, uno latere canarum, altero nigrarum : remiges autem nigræ sunt. Cauda nigris splendentibus pennis constat, quarum extremitas grysea. Crura & pedes ex obscure flavescente grysei sunt coloris. Solertissima in capiendis piscibus : nam more serpentum contracto prius collo ejaculatur rostrum in pisces, ac unguibus eosprehendit. Carnem illius comedi, sed haud multo melior est quam caro Lari.

IPECATI APOA Brasiliensibus : Pata Lusitanis, id est, Anser, nobis Anas silvestris, magnitudine anseris octo vel novem mensium, figura plane ut nostrates anates. Venter & interior pars caudæ ; collum totum cum capite pennas habet albas, dorsum usque ad collum, alæ & summitas capitis nigras, cui viriditas mixta ut in nostrarum anatum collis. In collo & ventre albis pennis nigræ passim sunt insparæ. In his differt à nostratibus, quod sit primo major : secundo rostrum anatum quidem, sed nigrum & in extremitate aduncum. Tertio super rostrum cristam gerit carneam, crassam, latam & rotundam fere, nigram, albis maculis insignitam. Cristæ altitudo eadem ; inter cristam & rostrum (in summitate nimirum rostri) foramen transversum magnitudine pisi est, ab utroque latere conspicuum, quod narium vice fungitur. Quarto pedum & crurum color non ruber sed è cinereo fuscus.

Carnem

Carnem multam & bonam habet, nam sæpissime comedi. Reperitur passim ad fluvios.

Alium habui per omnia similem priori, excepto quod longiores illæ pennæ in alis insigni brunno splendebant colore. Puto marem hunc esse, alteram foeminam.

ANNOTATIO. Gesnerus pene similem dedit iconem sub nomine Anatis Indicæ cujus picturam se à Cardano accepisse memorat. Sed color pennarum nonnihil differt ab Auctoris nostri descriptione.

PULLUS gallinaceus monstrosus, magnitudine pulli recens exclusi. Caput habebat anaticum, superius tamen magis in acumen desinens; rostrum anaticum latum, cujus superior ex-

tremitas deorsum inflexa: ocellos parvos, collum breve: alas parvulas juxta priora crura positas: quatuor crura gallinacea: carebat pectore, quippe eo loco quo pectus esse debebat duo crura habens, quodlibet superius tres quadrantes digiti longum, inferius quadrantem; & in singulis quatuor digitos gallinaceos. Posteriora duo crura ejusdem figuræ & longitudinis cum anterioribus mire posita erant, sinistrum quidem more naturali, dextrum vero in exortu suo sinistro erat adnatum & quasi sursum vergebat, eo modo quasi duo sinistra crura fuissent, & unum dextrum loco sinistri in exortu fuisset adglutinatum: atque ideo nrypigio carebat, quia nullum intervallum inter crura hæc posteriora, & caudæ loco ipsi sinistro cruri exterius longiusculi pili canescentes erant adnati. Pedes habebat gallinaceos & digitos eodem modo

dispositos: sed quilibet pes totus inverso ordine positus erat, ita ut inferior pars esset superior & superior inferior, unguiculi quoque etiam sursum non deorsum vergebant. Totum caput, collum, venter, alæ, dorsum & superiora crura non vestiebantur pennis, sed pilis nigris semidigitum longis, qui sub ventre & gutture paululum canescebant. In summa plane monstrosus pullus. Crura inferiora & pedes fusci coloris, uti & rostrum, vitalia viscera habebat gallinacea, sed inordinate disposita. Cor magnum. Vivebat cum excluderetur.

Avis (cui Auctor nomen non adscripsit) magnitudine Alaudæ, figura Matuituy. Rostellum habet rectum, nigrum; oculos nigros; crura communia fusca: caudam latiusculam, & alis longiorem. Totum caput superius, collum superius, dorsum, alæ & cauda, rufescentis sunt coloris, ex rubro, umbra & albo mixti. Guttur, collum inferius & infimus venter albi sunt coloris. Per oculum utrumque à rostro transversim maculam habet oblongam fuscam. Clamat *Gip, Gip*, ut junior gallo-pavus fere.

Avis (cujus nomen Auctor non prodit) magnitudine Patæ, & ejusdem figuræ. Rostro nigro, crassiusculo; capite nigro, pectore & ventre cano; dorso, alis & cauda fuscescentibus: cruribus fuscis: Clamat *Zip, Zip*, ut passer.

Avis (quam Auctor non nominat, sed tantum admonet esse speciem Curucui, de qua cap. 12.) magnitudine Picæ fere. Rostrum habet breve, crassiusculum, paulum deorsum incurvatum, gryseum seu cinereum: oculos nigros, circulo croceo; caput, collum, dorsum superius & cauda superius coloris nigri cum viridi cæruleo persplendente, ut in chalybe polito: Alæ fuscæ; totum pectus & infimus venter egregii coloris miniati: cauda inferius albas habet pennas, transversim nigro ordine undatas. Crura breviora, fusca sunt; digitis quatuor more Psittacorum dispositis.

Supra descripsit Auctor *Manucodiatam* quam Regem appellat, dedit & alterius descriptionem, quam ibi inconsulto omissam hic subjiciendam putavi, Iconem tamen omitto quia passim obvia est apud Auctores qui de avibus scripserunt & imprimis Aldrovandum qui diligentissime de illa commentatus est.

MANUCODIATA seu avis Paradisi, magnitudine hirundinem fere superabat. Caput habet parvum, superius paulum compressum, duas trientes digiti longum, in crassitie seu ambitu vix duos digitos continens: oculos plane exiguos grani milii seu Sinapis magnitudine: Rostrum satis robustum, supra digitum longum, rectum (nonnihil tamen superius versus exortum exaltatur) acutum, coloris ex cæruleo & viridi mixti, cum macula oblonga, alba versus acumen in parte rostri superioris: & nares patentis. Collum paulo plus duabus tertiis digiti longum, æqualis cum capite crassitudinis, rectum est. Corporis à fine colli usque ad exortum caudæ longitudo vix quatuor digitorum, crassities fere trium: nam multis pennis tegitur, quas hic separo. Alarum longitudo quinque digitorum. Superius in capite ad exortum rostri brevi-

bus pennulis nigerrimis sericeum stamen seu holosericum plane referentibus est ornatum; eodem etiam modo prope exortum rostri inferioris, sed latius quam superna parte. In toto gutture & collo inferius & ad genas usque ad oculos itidem holosericis pennulis ad tactum paulo durioribus, quam sunt illæ nigerrimæ vestitur, elegantissimi ex viridi aurei coloris, ut in pavonum & anatum collo esse solent. Per totum autem caput superius usque ad elegantem illum sericeum amictum, itidem serico sed durissimo ad tactum amicitur obscure lutei coloris. Totum collum cingunt plumæ haud longæ, villosum sericum referentes, aurei coloris splendentis è luteo. Totum dorsum tegunt plumæ ex flavo aureæ splendentes, ad tactum capillos referentes, multipliciter sibi invicem incumbentes, quæ inferius dilute ex albo brunni sunt coloris. Alarum autem pennarum quævis longior est alia. Cauda paucis constans plumis ejusmodi brunnis paulum ultra alarum fines protenditur, estque supra tres & semis digitos longa. In ipso autem exortu alarum & quidem extra alas, in quo vis latere multæ plumæ elegantissimæ oriuntur, pennulis albis sustentatæ; harum quædam sex digitos, quædam pedem, longissimæ autem & mediæ sesquipedem sunt longæ, albæ. Sunt autem omnes hæ plumæ elegantissimæ & subtilissimæ & subtilis structuræ. Plumarum numerus ex utroque latere prodeuntium, in quolibet latere circiter ad quinquaginta accedit, inter quas sunt quadraginta, singulæ sesquipedem longæ. Carebat carnibus, ideo de illis nihil. Errat Clusius & alii qui longas illas plumas pro cauda reputant, non enim sunt caudæ plumæ.

ANNOTATIO. Vide Car. Clusium in Auctario ad Exotica. Vbi merito reprehendit alios qui apodes crediderunt; nam & ipse duas habeo diversæ speciei, & plurimas alias vidi, quæ omnes pedes habebant & quidem pro mole corporis satis grandes & robusta admodum crura.

Reperitur hic & alia ARDEÆ species; tota alba, rostro croceo, recto, acuto: oculis nigris, circulo aureo; cruribus & pedibus nigris. Rostrum habet quinque digitos longum, collum longissimum, nimirum quinque digitos supra pedem: corpus septem digitos longum, caudam quinque, cum qua alæ desinunt. Crura superiora octo digitos longa & ex parte pennis vestita, inferiora sex digiros. Digiti pedum communi modo se habent, quorum medius anteriorum quatuor digitos longus, reliqui breviores, omnes unguibus lunatis præditi nigris.

GEORGI MARCGRAVI HISTORIÆ RERVM NATURALIVM

LIBER SEXTVS.

Qui agit de Quadrupedibus, & Serpentibus.

CAPVT PRIMVM.

Ai sive Ignavus.

I. Brasiliensibus, Lusitanis *Priguiza*, Nostratibus **Lupaert** / id est, Ignavus: animal magnitudine mediocris Vulpis nostratis: longitudo corporis à collo ad caudam est unius pedis aut paulo plus, crassitudo æqualis: collum habet breve, duos aut tres ad summum digitos longum: anteriora crura septem digitos longa ad pedes usque; posteriora sex: pedes anteriores duos aut duos & semis, posteriores totidem fere, à flexura crurum ad ungues usque, quorum in singulis pedibus habet tres, in anterioribus duos & semis digitos longos, in posterioribus duos: quorum medius paulo longior cæteris; (in quibusdam sunt etiam æ-

quales;) ex albo flavescentes; & deorsum incurvati; superius quidem arcuati, inferius excavati seu carinati. Caput habet parvum, tres circiter digitos longum & subrotundum: os turbatum, non amplum: dentes haud magnos, instar agni, nec acutos: nasum glabrum, elatum, nigrum: oculos parvos, nigros, somnulosos; os abundat semper saliva: auricu-

lis caret: cauda sesquidigitum est longa, & obtusa, figura panis sacchari. Totum corpus prolixis & duos digitos pene longis pilis est vestitum cinerei coloris, Taxi similibus, sed mollioribus & cum albedine mixtis. In dorso pili magis albescunt, & per medium dorfi tendit linea fusca. A capite per colli longitudinem pili jubæ modo ad latera explicantur, paulo longiores quam in reliquo corpore. Animal est ignavissimum & ad incessum plane ineptum: in arboribus lentissime rependo progreditur, ibi habitat, foliis arborum vescens: numquam bibit; vocem rarissime edit *iiii*, fere ut felis junior: arctissime, quæcunque unguibus apprehendit, tenere potest. Quando scandit caput elevatum lentissime movendo gestat. Pluviam etiam levem admodum metuit. Secui foemellam vivam, habentem in se foetum omnibus modis perfectum: & observavi hæc: Cor motum suum validissime retinebat postquam exemptum erat è corpore per semihorium: placenta uterina constabat multis particulis carnis instar substantiæ renum, rubicundis, magnitudinis variæ instar fabarum; in illas autem particulas carneas (quæ per tenues membranulas connexæ erant) per multos ramulos vasa umbilicalia inserta

erant; Fœtus amnioni includebatur, more aliorum animalium, habebat pilos, dentes, ungues, imo totus erat perfectus. Vasa umbelicalia instar funis erant contorta, ut in reliquis animantibus. Cor fœmellæ duas insignes habebat auriculas, cavas. In ventriculo os superius duos digitos transversos à pyloro seu inferiore ore: eratque in altera parte ventriculi ubi alias communiter superius os esse solet processus instar intestini spithamæ longitudine, sed nullum exitum habens. In ventriculo plane viridis materia foliorum arboris comestorum inveniebatur. Papillas duas in pectore habebat, eodem modo & fœtus; mammae igitur ibi. Corium illius solidissimum & tenax. Animal sine dubio vivax. Intestinis omnibus exemptis adhuc se movebat & pedes contrahebat ut vivum solet, quando pendens ad somnum se componit. A junctura pedis cum tibia tres nervi solidissimi, ad quemlibet unguem unus intensus tendit, quibus ungues incurvare & validissime se sustentare potest.

ANNOTATIO. Vidi hoc animal vivum è Brasilia allatum, figura cum Icone satis bene conveniebat: præterquam quod collum non erat ita longum quam dedi in descript. Americæ pag. 618. sub nomine *Vnuu*. Quemadmodum & sub nomine *Hay*. lib. xv. cap. v. sed monendum duco, posteriorem figuram à Thevetò acceptam minime quadrare; quanquam eandem Gesnerus expresse: siquidem non est ventrem pendulo, & unguibus magis incurvis, & caudam habet brevior. De summa tarditate satis convenit, quam in vivo cum admiratione observavi: brevi autem interiit, antequam plura possem observare. Male autem Gesnerus ipsi Arctopithecii nomen indidit, nihil enim commune habet cum Simiis.

CAP. II.

Carigueya. Tajibi.

CARIGUEYA Brasiliensibus, aliquibus IUPATIIMA, Petiguaribus Taibi (Lerio *Sari-goy*. Ximeni in N. Hispania *Tlaquatzin*) animal est catuli seu mediocris felis magnitudine:

caput vulpinum habet, ore acuminato, estque inferior pars oris paulo brevior superiore: linguam longam, quam tamen os aperiens & morsum minitans non exserit, quamvis possit, sed versus posteriora attollit: dentes instar felis seu vulpis, anterieus nimirum tam superius quam inferius parvulos, hinc quatuor longos caninos, superiores quidem longiores, inferiores breviores, hinc iterum sex alios & dein molares: nimirum sedecim molares, duodecim intermedios, quatuor caninos, & incisores parvulos in inferiori mandibula octo, in superiori decem, nam duos majusculos in medio habet more leporis. Nares habet parentes; oculos pulchros, rotundos, nigros: aures pro mole corporis amplas, longas, latas, vulpinas, quas erectas gerit, sed constant tenui membrana glabra, translucente, albidine translucente, cui fusci aliquid admixtum. Barbam habet felinam pilis nigris, sub mento autem sunt breves, in superiore parte oris longiores, supra oculos aliqui & itidem in utraque gena. Caput tres digitos aut paulo plus longum; aurium quolibet duos digitos longa, sesqui fere lata. Collum breve nec supra digitum longum: reliquum corpus septem digitos usque ad caudæ exortum: cauda pedem longa quam curvatam gestat, nam ea se arborum ramis more simiæ adpendet. Pectus latiusculum. Crura duo anteriora breviora, nimirum quodlibet tres digitos longum, posteriora paulo plus quatuor. Pedes anteriores quinque digitis instar manus constant, unguibus albis instar avium curvis: posteriores longiores, uti in cercopithecis esse solent, item quinque digitis ut manus. Pilis vestitur longis, sed qui in capite, collo, infimo ventre & cruribus breviores: pili autem capitis, colli inferius cum fine ventris & caudæ inferius prope exortum sunt flavi: secundum longitudinem autem capitis per oculos & medium capitis tendit ampla nigra stria; collo superius etiam nigri pili admiscuntur. Per totum autem dorsum, latera, & caudam superius prope exortum maximam partem nigra est, sed leucopæis pilis admixtis. Cauda ab exortu suo tantum ad quatuor digitos pilosa est, reliqua parte nuda, ubi cute vestitur ad quatuor digitos nigra, quatuor digitos ultra albicante, fusco colore intermixto. Cauda rotunda

rotunda est, & sensim attenuatur. Mirum autem animal: nam in infimo ventre prope crura posteriora pellis ejus dupla est & exterior rima scissa duos & semis digitos longa, facitque quasi bursam, quam Brasiliiani vocant *Tambejo*, pomi aurantii majoris capacem: est autem bursa hæc intus pilosa & continet mammas in interiore pelle ad ventrem, octo papillis: bursa autem os arte clauditur ut non appareat, nisi duobus digitis ab invicem distendatur.

Hæc bursa ipse uterus est animalis, nam alium non habet, uti ex sectione illius comperi: in hac semen concipitur & catuli formantur: & hæc ipsa quam describo, bestia sex catulos vivos & omnibus membris absolutos, sed sine pilis in hac bursa habebat, qui etiam hinc inde in ea movebantur; quilibet catulus duos digitos erat longus: in ea tamdiu retinentur donec ipsi sibi victum quærere possunt: interea tamen interdum progrediuntur foras & iterum ingrediuntur. Testes sub ano habebat animal interius jacentes. Pellis ejus facile detrahi potest ut vulpina aut leporina, modo in ventre incidatur: foetet animal instar vulpis aut Martis: mordax est; vescitur libenter gallinis, quas rapit ut vulpes, & arbores scandendo avibus insidiatur: vescitur quoque sacchari cannis; quibus sustentavi per quatuor septimanas in cubiculo meo; tandem funi cui alligatum erat se implicans ex compressione obiit: mortuum secavi & pellem tomento repletam servavi. Mas foeminæ per omnia similis, bene testiculatus, in bursa pendulas testes more Gati gerens.

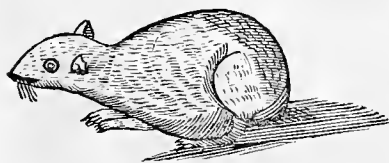
ANNOTATIO. Dedi hujus animalis descriptionem è Fr. Ximene, in descript. Americæ lib. v. cap. iv. è qua huc tantum accerso: Cauda hujus animalis est singulare & mirabile remedium contra nephritidem, nam si comminuetur & ex aqua haurienda detur quantitate unius dragmæ, aliquot vicibus jejunis, mirifice mundat ureteres: expellitque calculos, aliaque illos oppilant: excitat venerem, & generat lac; medetur colicis doloribus; prodest parientibus & accelerat partum; promovet menses: & si masticatam imponas partibus quibus spinæ infixæ extrahit illas; solvit alvum: & credo in tota Nova Hispania non reperiri aliud remedium ad tam multa utile; vivit in locis calidioribus & victitat carnibus & fructibus, herbis & pane; adeoque à multis animi gratia domi nutritur.

TAB. I. Brasiliensibus, Lusitanis *Cachorro do mato*, Belgis *ren Boschratte*: animal corpore tereti & oblongo. Totius corporis cum collo longitudo ab occipitio ad caudæ initium quatuordecim digitorum, crassitiæ decem. Caput habet vulpino æmulum, ore acuto, barba felina: oculos conspicuos & prominentes, nigros: aures subrotundas, molles, graciles, albas, teneras ut charta mollis. Crura, pedes & digitos cum unguibus habet ut foemella jam descripta, uti & caudam. Totum corpus vestitum est pilis albis splendentibus, qui in extremitatibus nigricant, & magis quidem in dorso, maxime tamen in cruribus: circa anum & initium caudæ pene nigricant. Os & aures albicant. Cauda in exortu ad quinque digitorum longitudinem pilis vestitur albis in extremitate nigricantibus, reliqua pars major ad finem usque cincta est corio tenui squamoso albicante instar exuviarum serpentis. Fatet graviter, car, tamen illius comeditur. Victitat libenter gallinis, ut vulpes. Pili inserti sunt tenui cuticulæ, quæ detrahi potest salvo manente corio crassiori. Testiculos propendentes habet ut felis mas.

CAP. III.

Cuniculorum Brasiliensium variae species.

APEREA Brasiliensibus, Belgis *Deldratte* vel *Boschratte*: Cuniculi est species; corpore oblongo circiter unum pedem; crassitiæ septem digitorum: facile mansuescit. Pili totius

corporis leporinis nostratibus respondent; in ventre autem albicant, in reliquis sunt prædicti coloris. Labium quoque habet fissum & quatuor dentes, duos superius duos inferius: barbam quoque leporinam, & tales pilos prope oculos, inter os nimirum & aures: sed has dissimiles habet leporinis, breves, subrotundas, nam minimum digitum transversum longitudine haud excedunt: priora illius crura, tres circiter digitos longa, posteriora paulo longiora: in prioribus pedibus qua-

tuor sunt digiti, nigra cute & unguibus parvis non prominentibus; in posterioribus tantum tres, quorum medius longior reliquis. Incedit ut lepus ita ut posteriora crura ad juncturam seu suffraginem usque callo sint obducta, quemadmodum pedes. caret cauda. Caput paulo acutius leporino. Carnem habet cuniculorum. Vivit eodem modo ut illi, & simili domicilio utitur.

TAPETI Brasiliensibus, item est Cuniculi species, major quam Aperca, & dupla magnitudine gliris, figura ut nostrates; pilis & colore ut Lepus sed paulo fuscior: auribus longis ut nostrates

ut nostrates Cuniculi: in fronte rufescit paulum, sub gutture nonnihil albicat & circulum album habet circa collum; quidam tamen illo carent & tantum sub gutture, pectore & ventre parum albicant; nullam habet caudam; barbam ut nostrates cuniculi; oculos nigros. Caro comeditur.

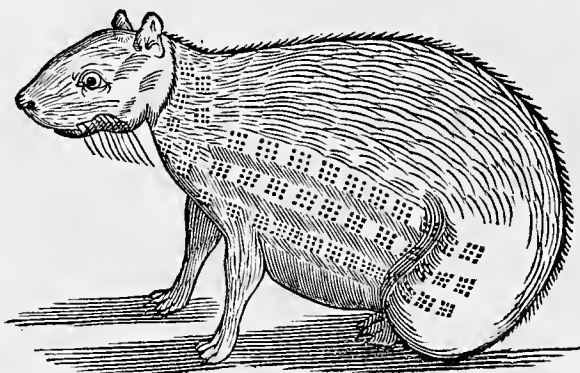
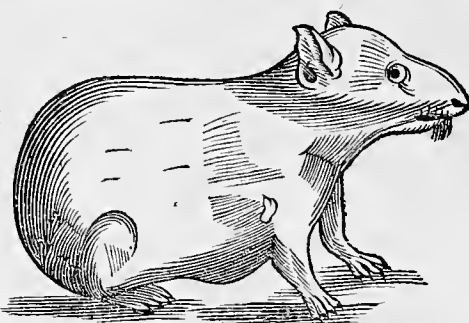
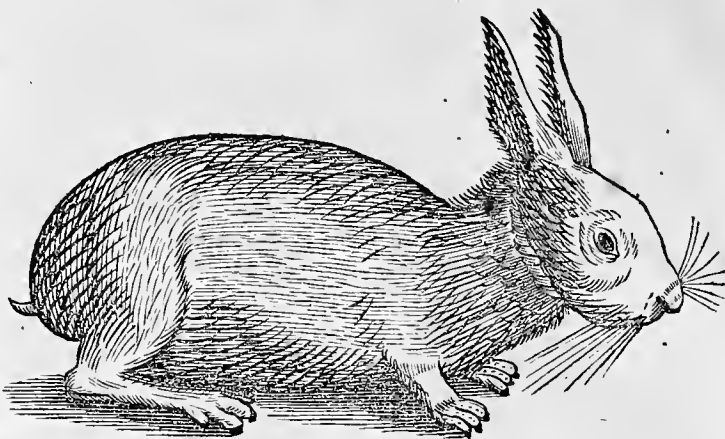
CAVIA COBAYA Brasiliensibus, Cuniculi itidem species, diversicolore pelle: nostratis cuniculi junioris magnitudinem æquat; capite autem est gliribus simillimo; oculos habet nigros; aures subrotundas: os simile *Aguti*: crura breviora & pedes quatuor digitis præditos: pili huius sunt molles & pellis variegata diversimode maculis albis nigris & ruffis. Mansuescunt ita ut grunniendocibum petant.

Caro illorum edulis. Cavia autem Brasiliensibus nomen est commune omnibus silvestribus *Ratos do mato*, ut Lusitani appellant.

ANNOTATIO. Meminit Gesnerus huius animalis, & dat illius Iconem haud absimilem huic nostræ. Cuniculus, inquit, Indus, ante paucos annos primum in Europam invehctus è N. Orbe: nunc ubique frequens; est enim fecundissimum animal, cum octonos vel plures uno partu edat. Magnitudine fere cuniculi nostri, at minor plerumque & corpore brevior. Crura ei breviora: digiti seni antierius, quini posterius. Dentes ut in muribus. Caudæ vestigium nullum, &c.

PACA Brasiliensibus, Cuniculi etiam est species: magnitudine porcelli, pingui & crasso corpore, & circiter decem digitos longo: Capite instar Cuniculorum nostrorum crasso, auribus pilis nudis & paulum acutis. Nares habet amplas; os inferius brevius superiori: rimam instar leporis, non tamen fissuram, barbam felineam seu leporinam prolixam, & post oculos pone aures iterum tales pilos. Crura priora paulo breviora posterioribus: in pedibus digiti quatuor. Cauda brevissima ut *Aguti*. Pili corporis sunt Vmbræ coloris, breves & ad tactum duri. In lateribus autem secundum longitudinem maculas habet cinereas, in ventre albicat. Cibum oblatum pedibus non tenet ut *Aguti*, sed in terra positum devorat, instar suis, atque ad eundem pene modum grunnit. Carnem habet eximiam & pinguem ita ut non habeat opus lardo quando assatur; unde Lusitanis *Caca real* vocatur illorum venatio. Capiuntur opera caniculæ, nam ab illa loco habitationis demonstrato, venator ab utraque parte fodit, & cuniculum actum ab utroque latere obturat & demum in locum quo confidere autumat longum cultrum infigit, ut ita transfigat animal sub terra latitans; alias si exeat, actum est, nec capi potest, vehementer enim mordet; possunt tamen & vivi capi.

AGUTI, vel ACUTI Brasiliensibus; vulgo corrupte *Cotia* vocatur; alia cuniculi species, magnitudine nostratium, pilis ex ruffo & brunno mixtis, cum pauxillo nigro. Pili autem illius crassi ut in porcis junioribus, & splendentes; in ventre autem magis flavescetes. Aures habet rotundas, non ut nostrates. Caput tamen & barbam ut nostri. Inferior mandibula ei brevior superiori, ut in suis: labium superius fissum instar leporis, os tamen acutius nostratibus cuniculis. Crura anteriora breviora, quatuor digitis, posteriora longiora sex prædita. Sed pedibus directe extensis incedit antierius, non repit: ungues habet acutos: crura glabra sunt & sine pilis fere, dentes

Cauda brevissima glabra. Oculos habet nigros. In ore superius & inferius duos dentes ut Lepus. Grunnit ut porcelli solent. Voracissimum est animal; cibum, anterioribus pedibus arripit ut Sciurus, tenet & devorat quam ocissime: quod reliquum est recondit studiose & fodiendo occultat. Delectatur admodum lambere cutem hominis. Currit velocissime. Quum ad iracundiam movetur, dorsi extremi pilos in altum surrigit & posterioribus cruribus fortiter pavimentum seu terram pulsat, more nostratium cuniculorum.

CAP. IV.

Tamandua guacu. Tamandua-i.

TAMANDUA-GVACV Brasiliensibus, Congensibus (ubi & frequens est) *Vmbulu*; Belgæ appellant *de Groote Miereneter*: Animal magnitudine canis Lanionum: Capite tereti, promuscide longissima, & ore acuminato, edentulo; lingua tereti & longa instar subulæ: longitudo linguæ plerumque viginti quinque aut septem digitorum; imo inveni interdum duos pedes & semis longam: hanc in ore gerit duplicatam & quando formicis vult vesci, exferit illam, & formicarum tumulo tam diu imponit, donec plena sit formicis, quas deglutit. Oculos habet parvos, nigros. Aures subrotundas: Caudam hirtam instar muscarii, qua ducta se totum potest tegere. Capitis cum promuscide longitudo unius pedis, vel etiam ma-

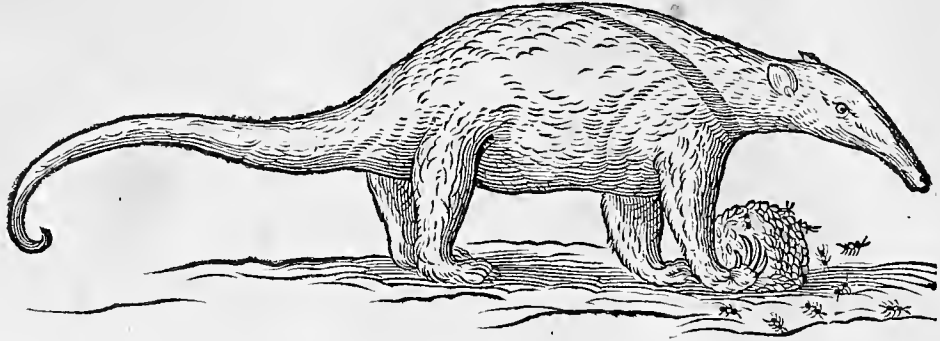
jor: crassitudo promuscidis in medio (nam magis magisque attenuatur) plus quatuor digitorum. Colli longitudo quinque digitorum, crassities circiter novem. Corporis longitudo ad initium caudæ, duorum pedum & trium digitorum: crassities unius pedis & novem digitorum: caudæ longitudo duorum & semis pedum. Crurum anteriorum longitudo unius pedis & digiti; posteriorum unius pedis. Sunt autem crura teretia; & pedes anteriores quatuor habent ungues recurvos, duos in medio maximos, duos & semis digitos longos, & ad utrumque latus minores: volam pedis rotundam; posteriores pedes quinque habent digitos, pene figura manus, totidem unguibus præditos. Unguibus autem effodit formicas quibus vescitur, licet & mansuefacti carne vescantur, sed in minutissimas partes concisa. Pilis per caput & dorsum vestitur nigris, quibus cani admixti; capitis & colli pili breviores & antrorsum versi, quemadmodum in lateribus deorsum; in reliquis partibus & dorso retrorsum. Per dorsum præterea à fine colli ad initium caudæ usque semipedem longos habebat quasi aries: longos etiam pilos in ventre. Anteriora crura canis seu albis vestiuntur pilis & in quolibet versus pedem maculam obtinet è nigris pilis. Per pectus autem ad latera usque & mediam longitudinem corporis macula grandis nigris pilis; quam alba linea desuper attingit continue. Crura posteriora sunt nigra. Cauda lata setis constat equinis nigris, unius pedis ferme latitudine, quibus cani in exortu miscentur. Ad tactum omnes pili corporis aridi deprehenduntur.

Animal haud agile, sed tardum in currendo, ita ut ab homine manibus in campo prehendi possit.

ANNO TATIO. Hoc animal descripsi lib. Americ. xv. cap. v. è commentariis cujusdam Lusitani: qui & hoc observat, os illius esse rotundum & non valde patulum: quod & ex exuviis quas vidi deprehendi. Itemque lib. xvi. cap. 15. sub nomine *Tamandua* è commentariis Abbevillani, qui equi illi molem tribuit, nescio an bona fide.

TAMANDUA-I Brasiliensibus, Belgis *Kleyn Miereneter*. Animal vulpeculæ Ameri-

canæ magnitudine, vel paulo major. Longitudo corporis unius pedis: colli duorum: capitis quinque; caudæ decem. Crurum quodlibet quatuor digitos longum, pedesque magnitudi-

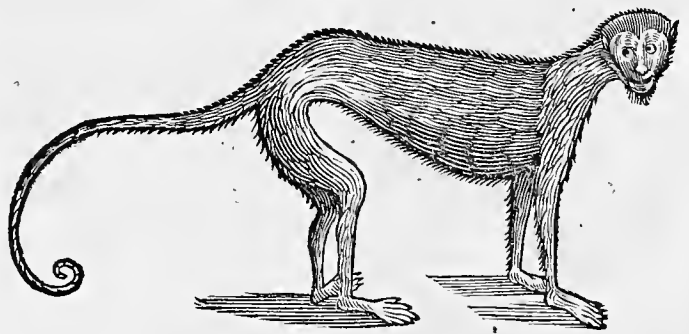
ne Cercopithecæ. In prioribus pedibus quatuor habet ungues incurvos; duos magnos crassos in medio, & duos ad latera minores, cum crassâ & rotunda Vola: in posterioribus quinque digitos parvos fere æquales, cum suis unguibus. Caput acuminatum habet & rotundum, conum acutum representans; paulum infra incurvatum: os nigrum, angustissimum, edentulum: oculos parvos nigros: aures erectas unum circiter digitum longas. Cauda longioribus pilis prædita est, quam dorsum: extremitas illius calva, & potest se illa suspendere ex ramis arborum. Color pilorum totius corporis ex albo flavescens, suntque pili ad tactum duri & splendent. Per dorsum autem usque ad caudæ pilositatem majorem & ad crura posteriora, ut & in infimo ventre maxima pars nigricantibus pilis est permixta; quemadmodum & duæ lineæ crassæ nigræ, utrimque ad latera à collo supra scapulas tendunt ad dorsum & in fine illius coeunt. Linguam habet teretem instar subulæ, octo digitos longam, quæ quasi canali incumbit inter inferiores genas. Ferox animal, sed quod mordere non potest, unguibus prioribus fortiter apprehendit & baculo tactum posterioribus cruribus insidet ut Ursus, naribus sterit & baculum apprehendit. Tota die dormit, capite sub collo & anterioribus cruribus abscondito; noctu evagatur. Quando bibit pars per nares iterum exsilit.

Quum mactarem hoc animal, maximam partem excoriatum adhuc vivebat, quamvis octiduum in ediam tolerasset. In rene sinistro superius processum triangularem insignem inveni, per duplicem tenuem membranam reni adnexum: In intestinis multos teretes lumbricos: valvulas cordis insignes: vesicam felle magnam. Caro Vulpinam olet & non comeditur. Corium est crassum.

C A P. V.

Guariba; Cagui major & minor. Cercopithecæ varii.

GUARIBA Brasiliensibus, Cercopithecæ species, magnitudine vulpis nostratis: facie elata, oculis nigris, splendentibus: auribus brevibus subrotundis: cauda longa & versus extremitatem nuda, quam semper torquet & ubicunque est firmiter adhæret. Pili totius corporis nigri sunt, longi & splendent atque ita sibi incumbunt, ut animal læve appareat: sub mento & gutture sunt longiores & in barbam caprinam & rotundam desinunt: manuum & pedum pili sunt brunni coloris, ut & dimidia cauda exterior. Foemella erat quam hic describo; mares paulo majores sed ejusdem coloris. Maximo numero in silvis inveniuntur, ibique horribilem clamorem excitant, ut longe audiri possint. Unus autem interdum solus clamat, reliqui magno numero circumfident & quasi concionem audiunt, clamor tamen putatur centum si longius absis: hic autem ordinarius eorum mos, ut sæpe observavi. Singulis diebus ante & post meridiem semel atque iterum conveniunt; unus eorum minor in medio & altiori loco residet, reliqui paulo inferius circumfident, tunc præcinit superior alta voce & signo manu dato, reliqui omnes accinunt, tamdiu cantiones prorogantes, donec superior iterum manu signum det, tunc omnes uno momento silent & superior grandi voce cantionem finit. Catulos suos in dorso gestant in ramis arborum discurrentes. Catuli ambiunt corpus eorum posterius, ubi tenuius, pedibus suis. Mordax animal, nec domari potest.

Dantur

Dantur & alii nigri ingentes, qui longam barbam & villosam habent nigram: ipsi quoque nigri; qui nigrum mulierem solam offendentes vi stuprare solent: vera dico & exempla scio.

CAGUI Brasiliensibus, Congensibus *Pongi*, reperiuntur hic majores & minores: Cagui major, magnitudinem obtinet cercopitheci *Cay*, cui & aliquo modo est similis. Pilos habet cinerescens coloris cum paucis tamen nigro mixtos & longiores paulo quam Cagui minor.

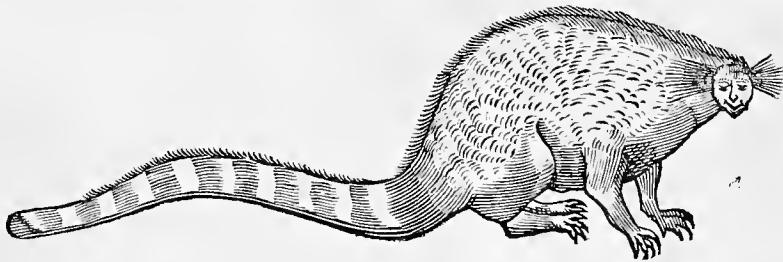

Facies illi subrotunda, leonina; aures fere rotundae, nigrae & pilis nudae; os nigrum: pili frontis itidem nigri, verum cum cinereo mixti: os haud acutum sed ut leoninum: oculi nigri. Caret pilis albis circa aures; quos Cagui minor habet. Caudam habet unum pedem & quatuor digitos longam, & pilis ruffis vestitam.

CAGUI minor, tenerum animalculum & parvum, Leonem quoque facie referens: totius corporis longitudo circiter sex digitorum est, caudae autem decem, capitulum habet parvulum, quod vix pomum minus aequat: nasum exiguum, elatum: oculos teneros, os parvum cum dentibus acutissimis: crura manus habent instar Cercopithecorum, quinque digitis teneris praedita: aures subrotundas, quas circumstant pili albi, ordine & cumulatim positi & quasi eleganter essent pexi. Pili autem totius corporis interius & in exortu rufescunt, exterius sunt ex albo & fusco mixti; cauda autem quasi ex albo & fusco annulata est. Acutissimum edit sonum voce sua. Velocissimum est animalculum in saliendo: frigoris impatientissimum. Vescitur pane, farina Mandiocaе atque aliis.

ANNOTATIO. Dedit & Gesnerus hujus animalis Iconem à Petro Condenbergio doctissimo celeberrimoque Antwerpiae pharmacopæo

acceptam; & opinabatur è simia parva & mustela procreatam; sed animal est sui generis,

quanquam ad Simiarum classem haud male forte referri possit. Adferuntur ad nos interdum è Brasilia, sed cum animal sit tenerimum & frigoris impatientissimum difficulter hic vivum conservatur.

CAITIA Brasiliensibus, itidem Cercopithecus: pilo

longiori ex albido flavescente. Caput habet subrotundum, frontem haud elatam aut pene nullam: nasum parvum & compressum. Caudam gestat arcuatam: redolet moschum. Hæc unica ipsi inest gratia. Mite tractari debet, alias altissima voce clamat; & facile ad iram concitari potest.

Alius ejusdem speciei, sed major & pilo magis fusco instar Zebellinorum, etiam moschum redolet.

CERCOPITHECVS Angolensis major; in Congo vocatur Macaquo. Color pilorum totius corporis ut Lupi: nares habet bifidas, elatas; caput ursino simile, nates calvos quibus insidet: caudam semper portat arcuatam. Longitudo corporis à capite ad caudam unius pedis & supra: capitis longitudo sex digitorum; caudae pedalis: crura quatuor aequalis longitudinis decem digitorum in prioribus cruribus: manus tres & semis digit. longas, quinque digitis praeditas, in posterioribus longas manus quinque digitos. Crassities corporis ubi maxima unius pedis & novem digitorum: clamat *hab, hab*. Dentes habet albißimos. Mire gesticulatur: penem habet humano similem instar pueri.

Angolensis alius. Totus niger at in sparso cano nigredini per totum corpus. Nasus albus. Magnitudine ut prior. Caudae longitudo duorum pedum & quatuor digitorum. Figura ut sequens, sed fronte non capillata.

CERCOPITHECVS barbatus Guineensis: in Congo vocatur *Exquima*. Pilos habet fuscus,

fcos, sed per totum dorsum quasi adustos seu ferrugineos: fuscis autem punctulatim insparfus color albus. Venter albicat & mentum inferius: Barbam quoque egregie albam habet, constan-

tem capillis, duos digitos longis & amplius, passis, quasi ordinatim pexa fuisset. Quando hæc species irascitur, os ample diducendo & mandibulas celeriter movendo, exagitat hominem. Egregie saltant; varios fructus hi omnes comedunt, extreme tamen *Paco* delectantur.

Alius Guineensis priori magnitudine par: color pilorum maxima parte corporis nigricans, cui umbra admixta; in ventre aurem subcœrulescens è cinereo: caudæ medietas ulterior ex ruffo flavescens; os cœrulescit. In gena utraque magnam copiam tenet pilorum longorum ex albo flavescientium (instar magnæ barbæ hircinæ) uti & ad utramque aurem. Crura & pedes nigri. Ludit & clamat ut alter.

Guineensis alius, minor est priori; pilo ex umbra gryseo, fusco & flavo admixto, fere ut in dorso leporino: caput huic parvum, cauda longa: caret barba.

C A P. VI.

Coati. Tapijere. Mures varii.

COATI Brasiliensibus, est vulpes, magnitudine felis; cruribus brevibus & manibus Cercopithecorum; nam & eorum more arbores velociter conscendunt & currunt usque ad

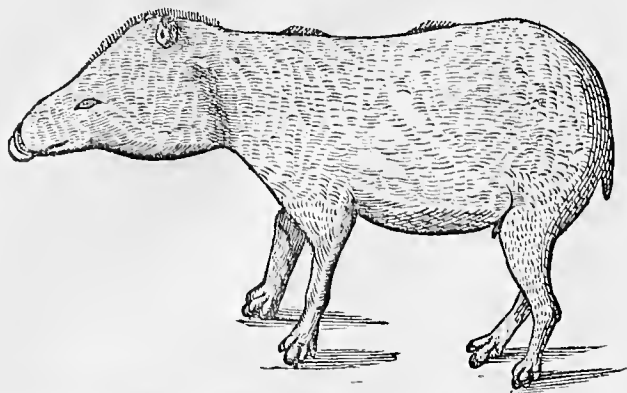
ramorum extremitates. Visitant fructibus, lubentissime autem ovis & gallinis. pedes posteriores majores prioribus: in singulis pedibus digitos habent quinque acutis unguibus: Caput acuminatū vulpinum; aures breves subrotundas ut felis: oris pars inferior brevior superiore: habet promuscidem longā acuminatam, nares-

que amplas quasi fissuras: oculos nigros. Pili totius corporis obscure ochræ coloris, longi. Caudam habet longiorem toto suo corpore, quam superius erectam gestat & incurvatam, cujus pali annulatim variegati cum umbra & ochra. Quando comedit, more canis, anterioribus pedibus tenet cibum.

Multi etiam Coati reperiuntur coloris ex brunno nigricantis, seu interius flavi, exterius nigricantis, sub gutture & pectore flavescents. Hæc species appellatur à Brasiliensibus *Coati-mondi*.

ANNO TATIO. Habui aliquandiu ejusmodi animal circumatum & valde domesticum & mihi amicum, ita ut ad os meum eniteretur, & ex illo cibum caperet: sed cum caudam suam prærodere cœpisset, non potuit ab ea abstinere, ita ut illam tandem pene totam consumeret, & moreretur; quod vitium & in simiis observatur.

TAPIIERETE Brasiliensibus, Lusitanis *Anta*, animal quadrupes, magnitudine juveni semestris: figura corporis quodammodo ad porcum accedens, capite etiam tali, verum

crassiori, oblongo, superius in acumen desinente, promuscide super os præeminente, quam validissimo nervo contrahere & extendere potest: in promuscide autem sunt fissuræ oblongæ. Inferior oris pars brevior est superiore. maxillæ ambæ antè fastigiata, & in qualibet decem dentes incisores superne & inferne; hinc per certum spatium, utraque maxilla caret dentibus, sequuntur deinde molares, grandes omnes in quolibet latere quinque, ita ut habeat viginti molares & viginti incisores. Oculos habet par-

vos porcinos: aures obrotundas majusculas, quas versus anteriora surrigit: crura vix longiora porcinis, at crassiuscula: in anterioribus pedibus quatuor ungulas, in posterioribus tres; media inter eas major est in omnibus pedibus; in prioribus pedibus, tribus quarta parvula exterius est adjuncta; sunt autem ungulæ nigricantes non solidæ sed cavæ, & quæ detrahi possunt. Caret cauda, & ejus loco processum habet nudum pilis, conicum, parvum, more Cutian. Mas membrum genitale longe exserere potest instar Cercopitheci. Incedit dorso incurvato ut Capybara. Cutem solidam habet instar Alcis; pilos breves. Color pilorum in junioribus est umbræ lucidæ, maculis variegatus albicantibus ut capreolus: in adultis fuscus sive nigricans sine maculis. Animal interdum dormit in opacis silvis latitans; noctu aut mane egreditur pabuli causa. Optime potest natare. Vescitur gramine, arundine Saccharifera, brassica, &c. Caro ejus comeditur sed ingrati saporis est.

MURIVM hic ingens copia tam majorum quam minorum. Majores plerique ventrem habent album, cætera nigri aut fusci coloris. Corpore sunt oblongo.

Mus araneus figura muris. Corporis longitudo ab oris extremo ad caudam usque circiter quinque digitorum; caudæ fere duorum. Os habet acutum, dentes acutissimos: scrotum cum testiculis pendulum inter pedes posteriores. Fusci est coloris, sed in dorso secundum longitudinem à capite ad caudam tres nigras lineas habet crassas. Ludebat cum fele, nec illam metuebat, nec felis eum petebat.

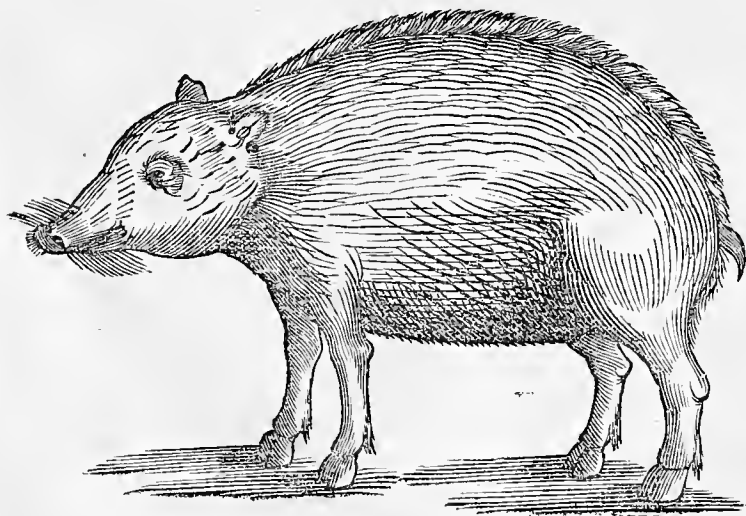
CARVCVOCA Brasiliensibus, mus est domesticus parvus, plane similis nostratibus & eodem modo rodens & perdens res quas attingere potest.

GVABIRV Brasiliensibus, Lusitanis *rato da casa*, mus domesticus est major, quem rattum vocamus; oblongo sunt corpore, coloris ut nostrates, & ventre albo. Magno numero in ædibus obambulant, & multum damni inferunt.

C A P. VII.

Tajacu. Porcus Guineensis. Capibara. Scyurus.

TAJACU CAAIGOARA Brasiliensibus, Porcus est silvestris, habens umbelicum in dorso: figura pene convenit cum nostratibus, & majorem magnitudinem adipiscitur quam annuus porcus apud nos. Aures habet breves, crura ut noster, caudam nullam. Pili illius sunt molliores quam porcorum nostratium,

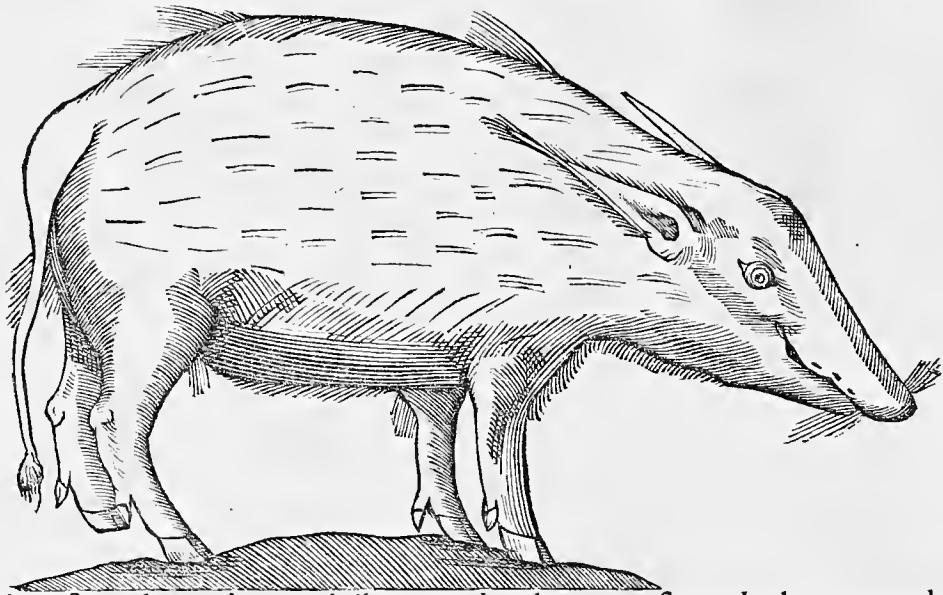

nec ita setas habet in dorso, sed ubique æquales pilos. Eorum autem color toto corpore est niger, punctulis minimis albis variegatus. Caro illius bona est, & instar porcorum nostrorum domesticorum, sed non habet tam crassum lardum.

ANNOTATIO. Habui ejusmodi porcum à Brasilia ab amico dono missum, valde familiarem: quem cum per semestre & amplius aluisssem humidis cibis, ut nostrates solemus, mortuus est ex ileo ut videba-

debat. Dedi illum Clarissimo Anatomico nostro Professori D. Valkenburgio, qui illum incidit & diligenter observavit: Umbelicum illum autem quem vocant, è quo observaveram saepe humorem aliquem prodire lacti haud absimilem, judicavit esse mammam: quia vasa mammaria habebat, verum cum diligenter inquisierim ab iis qui in Brasilia dudum vixerunt, an catulos suos illa parte aleret, numquam me illud potuerunt docere, quidam & negarunt, sed sugendum præbere papillis quas sub ventre habeat. In dorso autem etiam fetas habebat, licet non ita crassas & longas quam nostrates.

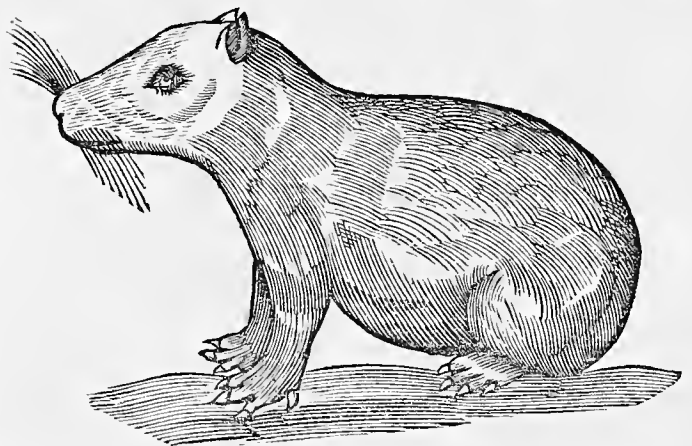
PORCVS GVINEENSIS, & è Guinea in Brasiliam translatus, figura ut nostrates & ruffi coloris: in hoc autem differ tã nostratibus, quod caput habeat non ita elatum: aures autem longas

& acutas plane & prolongatis acuminibus, caudam longam usque ad talos propendentem, pilorum expertem. Totum corpus tegitur pilis brevibus ruffis splendentibus, non setis, quibus & in dorso caret, sed tantum versus caudam in dorso & circa collum paulo longiores habet pilos. Plane cicur.

CAPY-BARA Brasiliensibus, Porcus est fluviatilis: figuram pene porcorum habet, magnitudine exæquat porcum annum vel bimum nostratem. Longitudo corporis à capite ad anum circiter duorum pedum, crassities ventris sesquipedis. Caret cauda. Pedes quatuor porcini:

anteriores quatuor ungulis, posteriores tribus præditos. Estque in anterioribus ungula media longissima, duæ breviores, quarta minima: in posterioribus media longior & duæ minores: habet & calum ad suffraginem usque. Capitis longitudo decem digitorum, & crassities totidem fere: habetque crassum & impropportionatum caput, & os longissimum ac crassum: oculos magnos, nigros, aures parvas, subrotundas. Inferior maxilla brevior superiori; continetque in utraque antè duos dentes incurvatos, qui ad sesquidigitum prominent extra alveolos suos, & ad duos fere digitos sunt inserti, sed non eminent extra os, sed ut in leporibus intus continentur. Dentes reliqui mirandi sunt: constat totus ordo in qualibet maxilla octo ossibus, in quolibet nimirum latere quatuor; & quodlibet os tres dentes inseparabiles repræsentat: ut ita sint in qualibet maxilla dentes viginti & quatuor, & in totum quadraginta octo: sunt autem omnes in extremitatibus plani. Comedunt gramen & fructus varios. Caro comeditur, licet non bene sapiat, melior assa, caput imprimis.

Magno numero ad ripas fluminis Sⁱ Francisci ambulant. Natàre & urinari vel maxime possunt. Nocturnam gentem clamorem excitant & horribilem fere ut Asini solent.

SCYVRVS (quo nomine Brasilienses appellant non proditur ab Auctore) Brasiliensis, nostratibus magnitudine & figura similis, excepto colore: os & dentes enim habent ut nostrates leporinos & pilos & barbam: oculorum pupillam cœrulescentem, auriculas breves, obrotundas:

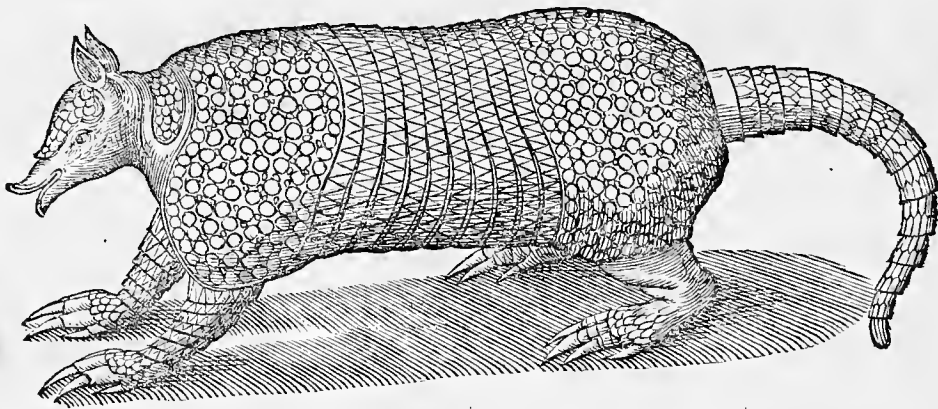
in anterioribus pedibus quatuor digitos unguibus longis, acutis; quorum medii paulo longiores reliquis, & præterea in interiori latere parvulum nigrum. Posteriores pedes quinque habent

habent digitos, unguibus acutis, quorum tres longiores, & medius itidem longissimus, exteriores duo breviores. Caudam ejusdem longitudinis cum corpore villosam (non tamen tam crispam ut nostrates habent) qua corpus tegere potest. Et eodem modo sedet edens ut nostrates. Color totius animalis est ex pallido flavo & fusco mixtus, videlicet leporinus. Sub gutture & in ventre est albus; in utroque latere secundum longitudinem maculam linearem habet albam. Cauda pilis longis constat ex nigro & albo mixtis. Mansuetum est animalculum & elegans.

C A P. VIII.

Tatu seu Armadillo, variae illius species.

TATV & TATV-PEBA Brasiliensibus, *Armadillo* Hispanis, *Encuberto* Lusitanis: Belgæ nostri vocant *een Schild-Vercken*. Animal potissimum in terra degens, quanquam & in aquis & aquosis locis. Reperitur variae molis. Figuram habet porcelli & fere magnitudinem. Totum corpus superius ut & caput loricatum est, nec minus cauda: Lorica autem est ossea ex squamis elegantissimis composita: prope occipitium duas habens juncturas, ut colulum movere possit: in dorso septem sunt divisuræ, cute fusca intermedia: in reliquis partibus

integra. Pedes quoque prominent etiam tenuiori lorica sunt obducti. Totum autem inferius corpus, mentum, collum, venter, crura non sunt loricata, sed cute vestita anserina, prominentibus poris prædita & rarioribus in his pilis digitum longis, ac ita rarioribus pilis totum inferius corpus vestitur. Septem juncturæ loricae in dorso, raros quoque pilos & similes habent: prope os & oculos etiam aliquot visuntur. Sunt autem pili coloris albicantis ut in porcis. Caput habet instar porcelli; os acutum; oculos parvos & profundos; linguam acuminatam & angustam; aures pilis & lorica nudas, fuscas, breves: dentes haud ita magnos, in qualibet maxilla octodecim. Pedes quatuor ad manuum figuram accedunt, quinque digitis singuli præditi, etiam quilibet digitum unum altero longiorem; cum unguibus haud latis, sed subrotundis. Rostrum habet ut porcus, quo terram velociter fodit. Color universi animalis est è luteo subrufus. Caudæ in exortu crassitudo quatuor digitorum: fitque paulatim tenuior, donec in fine plane acuta evadat & rotunda ut in lacertis aut porcis.

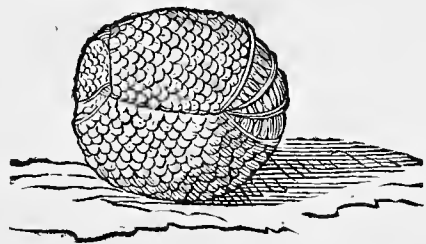
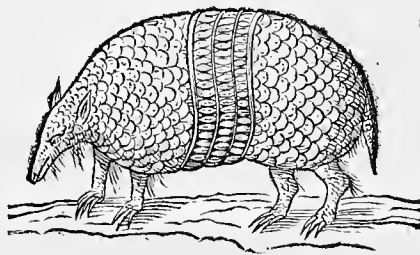
Mares aliquando habui, quibus membrum genitale prominens erat, quatuor digitos longum & mediocrem digitum crassum. Corpore plerumque sunt obeso, visitant batatis, melonibus & variis radicibus, & plurimum damni inferunt plantariis. Fodiunt terram libenter. Edulis est illius caro; sequenstamen species præstat. Multum bibunt. Imo cuniculos, aves mortuas, aliaque devorant.

Facile capiuntur opera caniculæ, quemadmodum apud nos cuniculi. Nam si canis emitatur latrando commonefacit venatorem ubi in terra commorentur, tunc fodiendo ab utroque latere invenitur.

TATV-ETE Brasiliensibus, *Verdadeiro* Lusitanis, priori est minor; capite parvo, acuto, auribus longioribus & erectis, cauda etiam longiori, pedibus altioribus, & unum digitum longo pene, consentitque cum delineatione Monardis. Caput autem tres digitos longum; aures fere duos erecte stantes: os acutum, oculi parvi nigri. Crura tres circiter digitos singula longa; in pedibus anterioribus, quatuor digiti, duo medii æquales, unum digitum longi, & ungue semidigitum longo præditi, & duo itidem æquales ad quodlibet latus. In posterioribus pedibus quinque sunt digiti, tres medii æquales, breviores paulo mediis duobus in anterioribus, & duo ad latera parvi, itidem unguibus paulo crassioribus præditi. Caudam habet novem digitos longam, & versus extremitatem, acuminatam. Corpus à cervice ad initium caudæ septem

septem digitos est longum. Capitis frons tegitur lorica; uti & totum corpus, quæ supereminet in lateribus, ita ut jacens animal pedes & caput sub illa possit abscondere. Constat autem lorica in dorso, novem juncturis, ordine decenti è squamis composita. Cauda quoque lorica, novem habens juncturas. Lorica autem in dorso est ferrei coloris, in lateribus albicat, & ferreæ maculæ admiscentur. Venter tegitur cute albicante, poris conspicuis, & aliquantum pilosa. Cauda albicat & ferreo colore mixta est. Caro hujus speciei supra cæteras admodum bene sapit.

TATV APARA Brasiliensibus alia species, magnitudine præcedenti par. Caput habet oblongum, pyramidale fere, os acutum: estque caput antèrèus tectum lorica: oculos porcinos: aures breves subrotundas, ut prima species. Venter quoque tegitur cute porosa, cum pilis albicantibus suillis. Crurum, duo anteriora tres digitos longa, posteriora fere quinque: in anterioribus pedibus ungulas habet quinque, duas medias longiores, inæquales tamen, unam scilicet digitum longam, alteram breviorè, & duabus hisce laterales minores, ac in exteriori parte parvulam. In posterioribus pedibus, itidem quinque ungulas, tres medias fere æquales, sed breves, & duas laterales. Caudam obtinet pyramidalem, paulo plus quam duos digitos longam, lorica tectam. Membrum genitale habet plus quam quinque digitos longum, & dimidium crassum. Totum autem animal tegitur lorica, pedem longa, & octo digitos lata, antèrèus tamen & postèrèus in utraque extremitate paulo angustiori, & tantum digitos & femis lata:

est autem interius concava, exterius convexa instar deambulacri arcuati: in medio (magis tamen versùs anteriorem partem) quatuor habet commissuras transversales, quibus lorica extendere & incurvare seu contrahere potest. Constat autem lorica illius figuris quinquangulæribus eleganti ordine dispositis; inter commissuras vero constat parallelogrammis, & quælibet figura squamulis lenticularibus, coloris ex albo subflavescentis. Commissuræ autem constant cute admodum lenta. Hæc species hoc habet peculiare, quod dormire volens, aut quando quis manu prehendere cupit, prioribus ac posterioribus pedibus in unum quasi punctum collectis, more infantum in utero jacentium, ac auriculis intro trahis cum capite & caudâ ad caput relata, ita ut illa sinistrum oculum tegat; atque per commissuras incurvato dorso ac clypeo, ita ut os anum tangat, in pilam rotundam lorica sua efformet eam ita lateralibus extremitatibus, ac antica & postica parte confertis claudendo, ut nihil appareat nisi lorica capitis & caudæ, quæ claudunt instar fori foramen lorice corporis, quod ovale remanet, incurvato corpore & ad quietem composito: ita hoc animal instar pilæ se componere potest, & facilius quis concham marinam potius quam animal terrestre judicaret. Noctu ut plurimum egreditur pabuli causâ, interdiu autem dormit. Victus illius ut aliarum specierum. Secui aliquando hoc animal. Membra genitalia habebat insignia, unde salax animal judico. In quolibet latere musculus habebat insignem, longum, & figuram X habentem, plurimis fibris ita decussatim discurrentibus secundum longitudinem, quorum ope validissime se contrahere & continere potest; musculos cruciformes appello. Quando animal in orbem se contrahit, vix à validissimo homine aperiri potest. Caro hujus cocta & frixa butyro, boni est saporis, & præferenda carni cuniculorum. Præfertur tamen caro secundæ speciei.

Annotatio. Fecimus hujus animalis mentionem in descriptione Americæ lib. xv. cap. v. ubi & hoc è Monarde, & Fr. Ximene annotavimus, pulverem laminarum quæ plane sunt osseæ & duræ, utilissimum esse in Medicina: tum contra Lucem Veneream, tum contra tinnitum & surditatem aurium: præsertim officuli caudæ quod proximum est ab illius exortu. Itemque pulverem caudæ urinam movere: & pulverem laminarum coactum in massam, extrahere spinas è quavis parte corporis. Cujus experimentum facile capi posset, si quidem sapius exuvie hujus animalis ad nos ex America deferuntur.

CAP. IX.

Maraguaô. Cuandu. Jiya.

MARAGVAO sive MARACAIA Brasiliensibus, est felis silvestris, cujus hîc multi reperiuntur, & variorum colorum: communiter sunt sufflavescenti pilo, cum nigris maculis, instar Tigridis: eodem modo clamant, grunniunt & se purgant ut nostrates felis: oculos quoque habent similes, sed pupilla rotunda & nigra: aures obrotundas ut Cuguacuarana; barbam quoque talem. Non circurantur. Vescuntur libenter gallinis quas dilaniant atque avide devorant.

CVANDY Brasiliensibus: *Ourico Cachiero* Lusitanis: *eenpsere Dercken* Belgis. Magnitudine simiam æquat majorem: totum corpus munitum est aculeis, tres aut quatuor digitos longis, neque pilos habet: flavescunt hi (cani instar pennarum) ab initio seu insitione in cutem ad di-

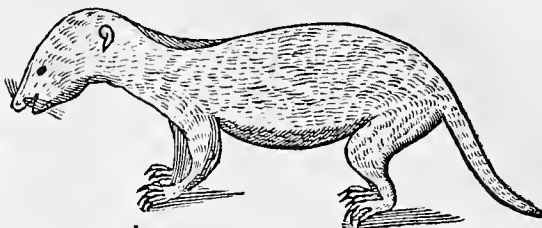
midiam fere longitudinem, reliqua dimidia pars est nigra, cuspis albicat. Interdum & loco nigri, brunnus est color ex ruffo in quibusdam. Aculei hi acuti sunt instar acicularum, & animal illas potest ejaculare. Corporis longitudo ab occipitio ad initium caudæ, unius pedis Rhyndland. Caudæ autem unius pedis & quinque digitorum. Cauda ab exortu suo ad medietatem etiam aculeos habet, exterior medietas nuda est & raras habet setas instar porcorum. Capitis longitudo circiter trium & semis digitorum; itidem est aculeatum, verum circa os & nares glabrum. Aures habet parvas sub spiculis fere latitantes: os inferius remotum versus collum, leporinum, binis dentibus qui foras conspiciuntur: nares patentis, & ideo amplam & fere quadratam promuscidem: oculos rotundos, prominentes, fulgidos instar carbunculi: pilos multos circum nares & os longitudine quatuor digitorum, qui barbam felinam seu leporinam ipsi faciunt. Pedes habet simiorum quidem similes, sed quatuor tantummodo digitis constantes, nam pollice caret, quamvis locum habeat, quasi abscissus esset. Anteriores pedes sunt minores posterioribus. Crurum anteriorum longitudo circiter quatuor digitorum, posteriorum paulo major. Crura quoque aculeata, sed pedes minime.

Interdiu ut plurimum dormit, noctu circumvagatur, & spirat naribus quasi anhelaret. Vitat libenter gallinis. Vocem edit ut Sus *iii*. Scandit arbores, sed tardo gressu, quia, ut dixi, pollice caret: descendens autem caudam circumvolvitur, ne labatur, admodum enim metuit lapsum nec salire potest. Carnem habet bonam & pergratam, nam assatam sæpe comedi, & ab incolis valde æstimatur.

ANNOTATIO. Videtur esse idem animal, aut saltem simile, quod Fr. Ximenes describit sub nomine *Tlaquatzin* spinosi: *Tlaquatzin*, inquit, spinosum, est ejusdem formæ & magnitudinis cum *Tlaquatzin*, nigri coloris; quod animal testum est aculeis cavis & acutis, fere spithamam longis, qui valde similes sunt spinis, & aculeis Herinacci, licet & quosdam pilos habeat albos mixtos in modum velleris, præterquam in capite; & licet primo sit album, successu temporis fit nigrum; aculeos ejaculatur, in canes aut eos qui ipsum offendunt & persequuntur, qui ita hærent ut nulla industria aut viribus extrahi possint; quia sensim magis magisque penetrant in carnem, donec viscera ingrediantur, virtute quadam naturali; atque ita educunt humorem corporis, ut læsus consumatur & tandem pereat. Barbari studiosè servant

istos aculeos, & affirmant novem illorum in subtilem pulverem contritos & exhibitos certo pondere, in vino, rumpere lapillos in renibus & vesica; excitat venerem; & utilissimas adversus dolorem capitis esse, nam si fronti aut genis applicentur, ita adherent & infiguntur, ut non ante decident, quam ad modum sanguisugarum, postquam vasa sanguinis exhauserint è quibus dolor oritur, & æger liberatur. Sunt autem aculei albi & fusci, acumina autem nigra & valde acuta. Cauda illius brevior est quam *Tlaquatzin*, verum crassior & sine rugis: rostrum habet instar canis, verum magis simum; dentes in superiore parte oris: non habet aculeos ad ventrem, aut extremam partem crurum, quæ cute crassa tecta est & aspera: Cicurari potest.

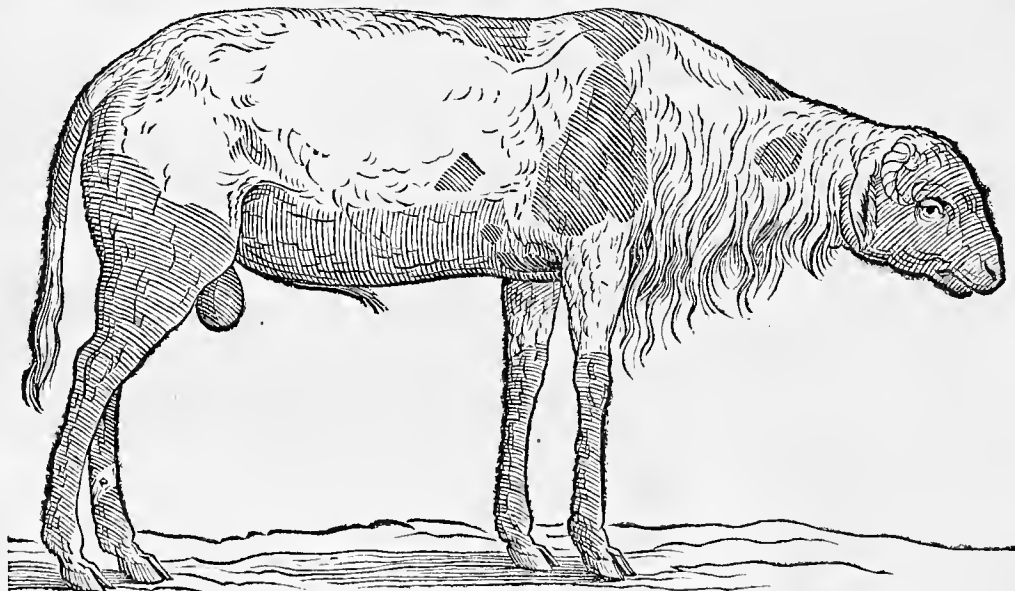
IIYA quæ & CARIGVEIBEIV appellatur à Brasiliensibus, *Loutra* à Lusitanis: est animal quadrupes amphibium, magnitudine mediocris canis: capite obrotundo quasi felino, ore tamen acutiori: dentes habet felinos; oculos nigros, rotundos; nasum quoque instar felis: aures obrotundas inferius positas; & pilos aliquot pro barba. Crura & pedes Cercopithecorum more, quinque nimirum digitos in quolibet, quorum interior brevior reliquis, & quilibet habet suum unguem fuscum acutum: caudam ejusdem longitudinis cum pede. Pilis tegitur ad tactum mollibus, haud longis. Totum autem animal atrii est coloris; excepto tamen capite, quod obscure est fuscum; & quod in gutture maculam habeat flavam. Clamorem edit fere ut catellus junior, intermiscens sonum qualem Caguy solet. Hoc quod habui cibavi Farina Mandiocæ in aqua madefacta. Vivit & alioquin gammaris & piscibus quos capit, præsertim suffurando ex nassis positis.

C A P. X.

*Aries guineensis. Cuguacu-ete & Cuguacu apara. Iaguetê.
cuguacû arana.*

ARIES Guineensis seu Angolensis; vocatur lingua Congensî *Memeriam bacala*: magnitudine arietis nostratis. Caput habet crassum arietinum, occipitio tamen magis prominente quam in nostratibus: aures pendulas: caudam usque ad suffragines pendulam: scrotum magnum, & penem in medio ventre: cornua parva deorsum usque ad oculos incurvata &

quasi torta: ad collum inferius, jubam habet pendulam longis pilis constantem, in reliquo corpore breves pilos hircinos; nullam lanam. Caput & aures sunt nigrae; caudæ quoque dimidia pars ab exortu, reliqua pars alba: ad occipitium pili sunt albi; crura anteriora usque ad genua alba, inferior medietas nigra; posteriora crura tota nigra & circa anum corpus & dorsum album; in lateribus autem nigras habet maculas. Crura & pedes habet altos hircinos, duabus ungulis nigris. Variant tamen hæ oves colore uti nostrates; & quædam species caudam habet tibiam humanam crassam ad suffraginem usque pendulam & pinguem; caret illa species juba illa ad inferius collum. Lanam quoque non habet, sed pilos caprinos.

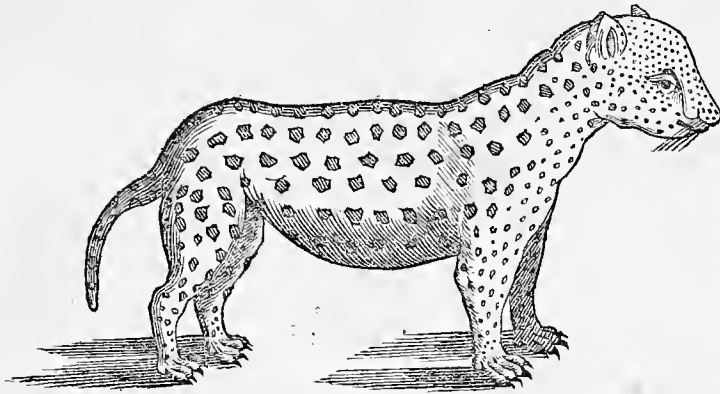
Grandiores sunt nostratibus & ingluvie pendula instar bovis.

Oves & capræ hîc plurimæ. Sunt tamen capræ omnes brevioribus cruribus & minore capite quam nostrates. Oves autem plane conveniunt cum nostratibus. Multi arietes hîc inveniuntur, cum quatuor cornibus. Sed hæ duæ species animalium huc primum à Lusitanis allatæ sunt ex Europa, & successu temporis magnum incrementum ceperunt.

CVGVACV-ETE Brasiliensibus, caprea est, Lusitanis *Cabritto*. Sunt autem nostris capreis pene similes. Caput septem digitos circiter longum, oculis magnis, & nigris: naribus longis, & patentibus; ore nigro, cute splendente, auribus quatuor digitos longis, duos & semis latis, venis conspicuis; collo rotundo & magis glabro pilis, quam in reliquo corpore: estque longitudo colli circiter quinque digitorum & semis. Corporis longitudo à colli exortu ad initium caudæ duorum pedum. Cauda brevis ut capreis esse solet. Crura quatuor, priora pedem, posteriora sesquipedem longa; pes quilibet duas habet ungulas nigras: & supra has duas minores supra se invicem positas. Pilis vestitur glabris, qui in toro corpore, cruribus & pedibus rufescunt, in collo & capite fusci, sub gutture & inferiori collo albi. Cauda quoque inferius est alba. Aures interius albescunt, exterius sunt fusci & fere carent pilis. Os inferius longius paulo quam superius. Ruminat cibum. Mansuescit facile. Quando unius aut duorum mensium ætatem habet totum corpus maculis albis eleganter est variegatum, quæ successu temporis evanescent.

CVGVACV-APARA Brasiliensibus, caprea est cum cornibus. Paulo major superiore, at ejusdem coloris: Cornua tria brachia seu digitos habent, nimirum infernum brachium quod longum, & apicem bifidum. Thyrsus seu scapus pollicem humanum est crassus & octo vel novem digitos Rhynlandicos longus.

IAGVARA Brasiliensibus, nobis Tigris, Lusitanis *Onca*: Lupi magnitudine, quanquam &

majores hîc reperiantur. Caput habet felino quodammodo simile, crassum; barbam quoque felinam & similes palpebras: aures breves, subrotundas fere ut felis: crura quoque felina imitantia, pedes latos, & in pedibus quinque digitos felinis similes, & in plano pedis cujusque eminentiam mollem seu callum, supraque adhuc rotundam eminentiam: in posterioribus quatuor digitos, & illam eminentiam majorem,

minori ibidem carent. Pedes anteriores sunt crassiores & latiores posterioribus. Singuli digiti ungulam habent incurvatam semilunarem, acutissimam, quas abscondit ut feles solent, & rapere aliquid volens, extendit. Dentem habet acutissimos: oculos cassos splendentes, qui noctu ipsis splendent instar ignis: caudam longam felinam. Tota pellis constat pilis flavescentibus, brevibus, per totum maculata maculis nigris variis eleganter dispositis. In junioribus pili longiores sunt, & paulum crispi instar lanæ ovillæ. Crudelissimum animal & hominibus juxta, ac bestiis infestissimum. Quando vorat prædam, caput immittit in ipsum cadaver continuo vorando, non partem aliquam abripit ut alia carnivora animalia solent. Noctu ingentem clamorem excitat *uuu* instar canis famelici. Titione vel sulfurato funiculo accenso vel

alio quovis igne fugantur noctu.

IAGVARETE Brasiliensibus, *Onca* itidem Lusitanis. Tigris species alia; ejusdem cum Iaguara simpliciter dicta figuræ, juvenum annum magnitudine æquat. Pilos habet breves splendentes nigros cum umbra mixtos, & variegata est illius pellis maculis atris, figura varia ut in altera. Hoc animal adhuc crudelius est altero.

CVGVACVARANA Brasiliensibus, *Tigre* Lusitanis, alia est illius species. Magnitudine & figura plane convenit cum Iaguara, colore so-

lummodo differt. Nimirum pilos habet breves ut Iaguarete, coloris instar capræ ex flavo

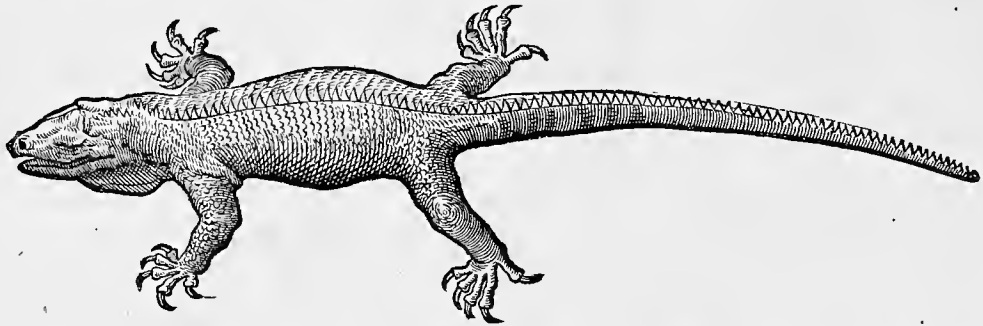
rufescentis & paulo dilutioris quam illius, & in dorso obscurioris, sub mento albicat paululum, uti & in infimo ventre.

Crudelitate cæteris est similis. Caro ejus etiam comeditur, uti & reliquarum duarum specierum, & magis mihi probatur.

C A P. XI.

Senembi seu Iguana.

SENEMBI Brasiliensibus, nobis *Iguana*, *Cameliaon* Lusitanis falso, & falsissime Belgis *Le-guan*. Erat longitudo totius animalis, quod hîc describo (reperiuntur tamen longe majores) ab ore ab extremitatem caudæ, trium pedum & octo digitorum: corporis ambitus vel

crassities, decem digitorum, ubi maxima. Tota cutis eleganter viridis, sed maculis nigricantibus & albis, in modum panni undulati hinc inde variegata. Cutis constat è squamulis, in dorso, cruribus & caudæ initio paulo majoribus, quam in reliquis partibus. Squamæ caudæ omnes æquales, non ut Car. Clusius observat. A cervice ad extremam caudam seriem habet planarum, sed mucronatarum instar ferræ, spinarum secundum dorfi longitudinem, etiam virescentis coloris: suntque spinæ istæ ad cervicem majores, semperque minores fiunt, minimæ in extremo caudæ. Caput longitudinem habebat duorum digitorum fere aut paulo minus, singularibus squamis, majoribus quam in aliis partibus tectum: colli longitudo sesquidigiti, crassities quinque. Magnos & claros habebat oculos nigricantes, & binos nares patentis in prona & fere extrema capitis parte: singulæ mandibulæ, exiguorum dentium & nigricantium & brevium numerum habebant, & os linguam crassam: Pone caput in utroque latere albicantem maculam instar branchiarum in piscibus: sub mento ingluviem ad pectus usque propendentem, maximam partem nigricantis coloris, quam contrahere potest & cum irascitur vel terrore afficitur propendere finit. Ab ore ad ingluviem seu in collo inferiori etiam habebat spinas quales in dorso. Quatuor cruribus erat præditum & totidem pedibus, quorum quisque quinque digitos continebat; cruraque & pedes squamis tecti ut reliquum corpus. Bina anteriora crura breviora posterioribus, & non ita crassa, longitudo quatuor digitorum aut paulo minus, usque ad pedes scilicet. Pedes autem anteriores longi unum digitum aut paulo minus; digiti quinque & in iis medii breviores, quam medii posteriorum pedum: intimus & extimus digitus binis articulationibus, duo illis proximi tribus, medius quatuor constabant: omnium ungues nigri incurvati & breves instar avium. Posteriora crura longiora & solidiora anterioribus, nimirum longitudo eorum usque ad pedes, eadem quæ crassities colli vel caudæ prope corpus, nimirum quinque digitorum; pedum posteriorum longitudo unius pedis aut amplius: digitorum prior extimus anteriorum digitis extremis æqualis magnitudine & articulationibus duabus, sequens hunc tribus, tertius quatuor, quartus, qui longissimus, quinque; quintus seu ultimus versus caudam etiam quatuor, æqualis cum tertio longitudinis: ungues ut in anterioribus. Cotyledonum series nulla ut Clusius alias observavit. Saltem postica crura (tam superius quam inferius) instar humanæ suræ se habebant, priora autem non item: Crassities caudæ proxima corpori erat quinque digitorum, & attenuabatur semper donec in extremitate plane esset exilis & acuta instar subulæ. Quum mactassent movebatur adhuc pelle detracta & cor exemptum subsiliebat. Habebat in utroque latere ova ultra decem, quædam cerasi magnitudine, quædam & minora: pinguedinem insignem instar gallinarum: in ventriculo insignem copiam fructuum, maxime limonum dulcium, quibus pro cibo erat usus: comedunt etiam farinham Mandiocæ aqua madefactam. Diu in ediam tolerare possunt, habui ad duos aut tres menses sine omni cibo & potu, & denique aufugerunt, ita ut judicem sine dubio famem diutius ferre posse. Caro boni est saporis, cocta & diu frixa butyro, & æque bene sapit ac caro pullorum aut cuniculorum. Vigesimo octavo Maij, 1640. mactavi & secui unum, pinguedinem habentem multam instar gallinæ. Partes internas, cor, pulmones, je-

cur,

cur, vesiculam fellis, renes, vesicam, genitalia vasa, habet ut alia animalia: amplum jecur; duplicem ventriculum, unum anteriorem, in quem cibum prius recipit, hinc intestinum habet minimi digiti crassitie, ac decem circiter digitos longum, cui annectitur alter ventriculus; ubi cibus plane concoquitur: hinc cætera intestina usque ad rectum. In anteriori ventriculo magnam copiam farinæ Mandiocæ & Milii Angolensis crudi habebat: Posterior major totus semicocto cibo plenus erat, cui multi vermiculi vivi instar eorum qui in calco generantur, inhærebant: Intestinum ultimum seu rectum stercus continebat. Detracta pelle toti animali & cauda amputata, hæc adhuc movebatur. Vivax animal, nec si quinque aut sex ictus in capite acceperit, moritur, nisi cervix cultro infixio vulneretur, tunc enim cum sanguine vitam effundit. Caudæ caro meris fibris & nervis constat.

Mense Decembri anni 1641. vidi eximi lapidem è ventriculo Senembi; ovi gallinæ mediocris magnitudine & figura, sed compressiorem paulo; exterius glabrum albicantem, interius compositum è tunicis instar Cephæ, ita ut una ab altera separari possit lapide contuso. Coloris erat interius albicantis seu grysei, duræ substantiæ ut *Bezoar*.

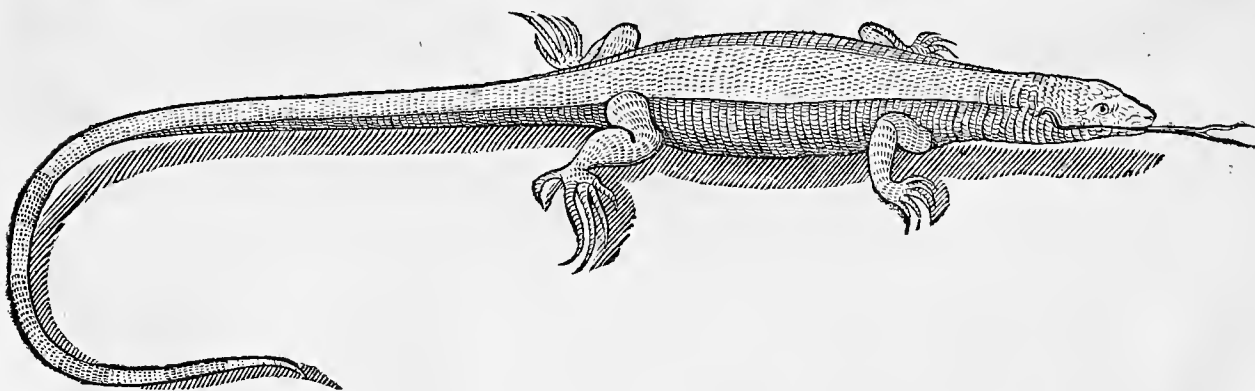
Capiuntur fune, nam arboribus insidere solent, quod Brasilienses scientes, fusti longo adaptant funem, hoc videns animal, miratur, nec tamen se movet, sed fune se illaqueari finit & ita capitur, alias currit velocissime. Juniores toti sunt viridis coloris, grandiores ætate variegati fiunt vel cinerei: senes enim ut plurimum sunt fusci vel cinerei coloris.

ANNOTATIO. Dixi de hoc animali, quod in tota America frequentissimum est, descript. Ind. Occident. lib. I. cap. IX. Ubi & hoc observavi, Fr. Ximenem scribere; in capite hujus animantis interdum reperiri lapillos, qui præsentissimo remedio lapides renum comminuunt & deiciunt, dragmæ pondere è liquore idoneo hausti, aut etiam corpori alligati. An autem qui in ventriculo reperiuntur aliquando, eisdem viribus polleant, mihi non constat, periculum posset capi sine ullo, meo judicio, discrimine.

C A P. XII.

Tejuguacu & Temapara. Taraguira. Americima. Carapopeba. Ameiva. Taraguico Aycuraba. Tejunhana. Omnes Lacerti.

T E I V G V A C V & T E M A P A R A Tupinambis: Lacertus egregius: corporis figura, capitis, oculorum, oris, pedum, caudæ, convenit cum Senembi; in hoc autem differt. Primo totius corporis color est niger, elegantissimis maculis albis inspersis variegatus, & versus extremam caudam, sex quasi aculeos habet albos. Secundo cauda crassior in exortu. Tertio caret illis dentatis aculeis per dorsi longitudinem. Quarto in pedibus posterioribus exterior digitus paulo remotior est à reliquis, & brevior. Quinto linguam habet bifidam longam, rubram, glabram, quam velocissime instar serpentis ad digiti longitudinem protrudit & retrahit. Nullam edit vocem: patiens est: lubenter vescitur ovis, quæ cruda forbet. Inediæ patientissimum animal: detinebam alligatum, sed cum se à vinculis absolvisset, liberum permisi

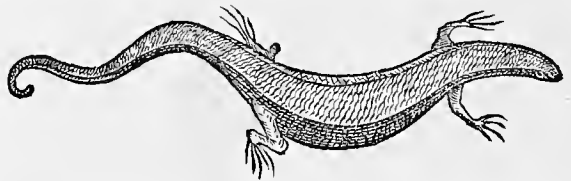
per cubiculum currere, & interdum dedi haustum aquæ è vitro bibendum, ita adhuc obambulat quando sitit, alias toto die in angulo suo ordinario sedet. Libenter incumbit cineribus calidis: vigesimo Martii quispiam partem caudæ calcando detriverat; postea tamen de novo ad duos digitos crevit; primo Julii moriebatur inedia plane tabidus factus, septem enim mensium spacio nihil comederat, tantum aliquando haustum aquæ sumserat lambendo. Caro ejus comeditur.

Plinius lib. II. Natural. Histor. cap. 37. scribit. *Lacertis bifida est lingua & pilosa*. Idem cap. 50. dicit: Lacertis & serpentibus amputatas caudas renasci. Idem sentit Aristot. Histor. Animal. lib. 2. cap. 20. qui & lib. V. cap. 28. Lacertos non annum vivere, sed tantum sex

menes. Nego ego cum Scaligero in Comentar. pag. 635. Scaliger abscissas vult, sed ego cum Plin. amputatas; nam integra cauda abscissa non renascitur: sed amputatam ex parte renatam vidi.

TARAGVIRA Brasiliensibus: Lacertus in & prope domos, in hortis & ubique frequens: longitudo ejus circiter pedalis; (quanquam reperiantur & minores.) Corpus habet teres, totum squamulis triangularibus cinereis seu leucopæis tectum. Caret ingluvie sub mento; dorsum æquale: nutant velocissime capite quando aliquid vident & celerrime currant motando corpus. Si videant hominem dormientem cui serpens venenatus, aut aliud venenatum animal lædendi causa appropinquat, illum excitant ne lædatur. Coire volens mas leni morfu adprehendit foemellæ cervicem, paullo post ad latus se inclinat, & foemina propriam caudam sursum levando admittit marem, qui pedibus complectitur corpus ejus à tergo. Vide 1. Scaliger. in Comment. ad Histor. animal. pag. 204. Ubi de similis naturæ Lacerto agit.

AMERICIMA Brasiliensibus; Lacertulus tres digitos longus & pennam olorinam crassus, ubi crassissimus: crura & pedes similis figuræ & tot digitis, ut Senembi. Ocellos habet nigros; corpus autem fere quadratum videtur. Totum dorsum squamulis vestitur leucopæis, latera autem fuscis, caput itidem & crura, cauda vero cœruleis: omnes autem splendent, & ad tactum apprime sunt læves. Digni in pedibus instar setarum porcinarum. Venenosum est animal ut Lusitani affirmant, & cupidum exsugendi sanguinem ex gravidis mulieribus. Referunt foeminam semel tactam ab hoc lacerto, vel solum ejus indumentum, numquam postea concipere.

CARAPOPEBA Brasiliensibus; Lacertulus tres, quatuor vel quinque digitos longus, venenatus. Figura corporis est ut reliquorum. Quatuor cruribus & pedibus: in anterioribus quinque, in posterioribus quatuor habet digitos. Corpus totum hepatici est coloris, cum albis notulis, in cauda autem albis lineolis; hinc inde etiam aliquantum flavi mixtum; Oculos habet splendentes & quasi vitreos.

AMEIVA Brasiliensibus & Tupinambis; alia species Lacertorum & superius descriptæ Taraguiræ per omnia similis, excepto quod caudam furcatam habeat, id est, desinentem in duo cornua recta.

TARAGVICO AYCVRABA Brasiliensibus, Taraguiræ alia species, superiori item similis, excepto quod cauda ab initio ubique habet triangulatas squamas parvulas: Caudæ extremitas planis squamulis tecta est, & præterea quatuor maculis fuscis: dorsum & præcipue post caput undatum maculis variis fuscis.

TEIVNHANA Brasiliensibus; Lacertulus est minimum digitum crassus; capite acuminato ut Senembi; oculis nigris, circello aureo: crura habet quatuor ut *Senembi*; Longitudo

ejus ad posteriora crura est trium digitorum; caudæ longitudo sex digitorum & semis: estque cauda teres & instar aciculæ in extremitate acuminata. Capitulum tegitur squamosa cute; dorsum, latera, & crura superiori latere cute vestiuntur ad tactum molli instar holoserici; cauda autem squamulis quadratis constat minusculis: guttur & infimus venter itidem squamulis quadratis teguntur, majusculis, capitis testa fuscescit: Dorsum & latera superius fusca, vel potius tribus lineis dilute umbræ coloris, & aliquot undis ejusmodi variegatur: latera inferius viridia; superiora autem in fusco linea notat viridis secundum longitudinem à capite ad crura usque posteriora: itemque alia linea viridis est ubi fuscum & viride separantur: inter duas autem lineas ordo est punctorum viridum in fusco; & sub inferiori linea viridi series est punctulorum nigrorum in viridi. Crura etiam in lateribus superioribus obscure flavi seu cerei obsoleti sunt coloris, variegata maculis parvis fuscis: in inferioribus lateribus sunt alba. Cauda quoque superius coloris cerei obsoleti, inferius cerei cum albo mixti. Caput inferius, guttur & infimus venter candidi sunt coloris sanguineis notis variegati. Bifidam habet linguam.

Boi guacu. Ibyara. Serpentes.

BOI GUA CU Brasilianis, *Cobra de veado* Lusitanis. Erat pellis septem & semis pedes Rhynlandicos longa, in medio corpore undecim digitos lata, sensim versus caput & caudam in angustiore latitudinem vergens, ita ut eo loco quo caput abscissum, tantum circiter quatuor digitorum latitudinem haberet, & in caudæ extremitate paulo minorem. Tota autem pellis squamis erat tecta certa serie dispositis, in ventre majoribus, in dorso minoribus, ut in omnibus serpentibus: elegantissime autem erat variegata; nempe per medium dorsum secundum longitudinem maculis nigris, quæ cathenæ cujusdam majoribus partibus constantis figuram quasi referebant, ad latera autem utrimque palmum inter se distantes maculæ nigræ rotundæ fere, in quarum centro alba macula itidem rotunda, magnitudinem autem hæ maculæ habebant majorem imperiali: inter hæc, attamen extra illarum ordinem, versus ventrem, iterum utrimque duæ series minorum macularum nigrarum discurrebant.

Ejusdem coloris & similibus maculis accipiebam septimo Augusti 1638. sed majorem priori, crassities enim corporis medii erat tredecim digitorum, longitudo autem octo pedum & supra.

Ejusdem speciei unum accepi vivum tertio Augusti 1638. similibus maculis; longum quinque pedes & quatuor digitos; crassum vero, ubi crassissimus, semipedem. Carnem habebat albam anguillæ similem. Cor exemptum è corpore per quadrantem horæ subsiliebat. In postica parte corporis, septem digitorum intervallo ab extremitate caudæ duos breves ungues habebat quasi avium, citra anum nimirum. Duplicem ordinem dentium acutissimorum, in utraque maxilla. Caput latum & supra oculos in duo tubera elatum.

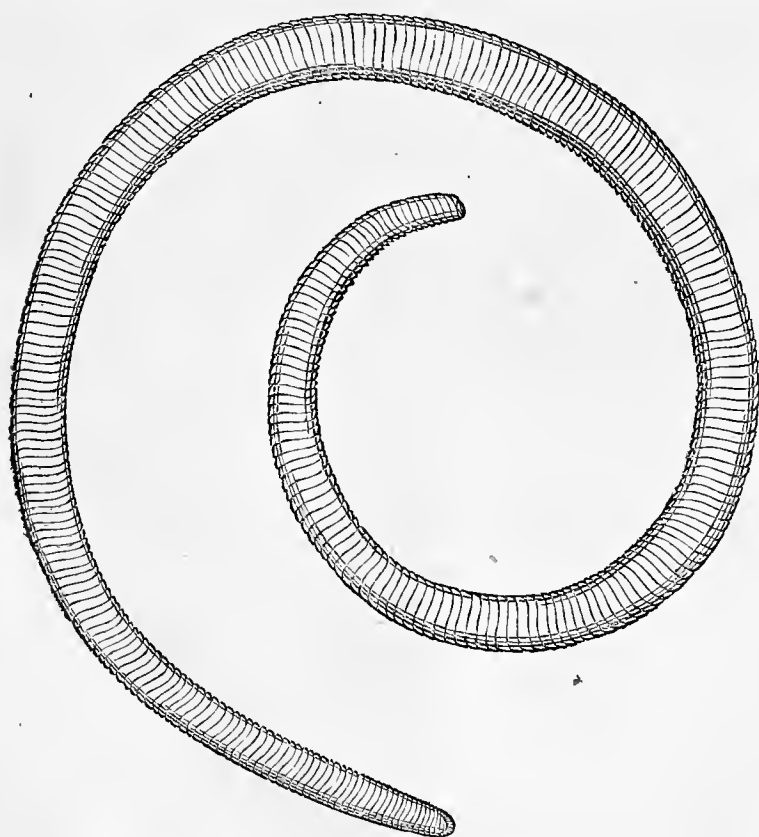
Ejusdem speciei ingentem accepi sexto Octobris 1638. cujus longitudo erat octo pedum & semis; crassities, ubi maxima, quindecim digitorum; eratque eleganter nigro & albo variegatus; carnem habebat albißimam & pinguem. Carnem sepelivi, & ossa post quadrimestre spacium exemi pro sceleto. Pellem tomento replevi. Spina autem dorsi ossibus constat, & costæ dura spina. Duplicem ordinem habebat dentium in utraque maxilla, quæ itidem duplex erat. Dentes sunt acutissimi, paulum incurvi, acus pectinum referentes, splendide albi coloris, instar matris perlarum politæ. Serpens hic vocatur à Brasilienßibus *Boi guacu*, id est, magnus; nam vidi qui integram capream deglutiverat. Non sunt venenati & caro illorum comeditur.

Alterius speciei mihi allatus decimo quinto Novemb. 1638. cujus longitudo erat quatuor pedum & unius digiti crassities, ubi maxima, quinque digitorum. Squamis in ventre argentei

coloris splendidissimi, reliquo corpore, nigro & albo variegati. Cauda quasi è sex annulis composita erat argenteis. Sex acutos dentes habebat in utraque maxilla.

Habui etiam ferrei plane coloris & in ventre albi, longitudine trium pedum aut circiter, crassitie, ubi maxima, duorum digitorum. Habitat in ædibus & ova gallinarum exforbent. Sapius inveni in ædibus & extra plane virides, duos aut tres pedes longos, crassitie digiti auricularis. Amplum his os & nigra lingua: suntque admodum venenosi, vocantur à Brasilianis *Boi obi*.

IBYARA Brasilienßibus, *Bodty* Tapuyis, *Cega* Lusitanis, nostratibus *Blind schleiche*; vulgo fertur duo habere capita, sed falso: inde autem error promanavit, quia tam cauda quam ore ferit & inficit suo veneno, nec facile cauda à capite discerni potest, quia ejusdem sunt figuræ & magnitudinis: minimi digiti crassitiem æquat, & longi-

discerni potest, quia ejusdem sunt figuræ & magnitudinis: minimi digiti crassitiem æquat, & longi-

longitudine unum pedem & duos digitos circiter. Color est albus splendens instar vitri, & annulis & elegantibus lineis notatur, coloris brunni aut ærei. Oculos habet minimos & vix conspicuos, hærent in cute, instar punctuli acui facti. Non procul ab extremitate caudæ anum habet, instar reliquorum serpentum.

Contra venenum illius nullum dari remedium affirmant Lusitani. Sub terra vivit & illam fodiendo eruitur, vicinat formicis.

Plinius lib. vii. Nat. Histor. cap. xxi. geminum caput Amphisbenæ est, & ad caput & ad caudam, tanquam parum esset uno ore fundi venenum.

ANNOTATIO. Ambigo an idem sit serpens, quem sub nomine Ibiracû descripsimus lib. xv. cap. vi. Americæ nostræ; cuius virus tam vehemens censetur, ut homini quem momorderit, quantocyus sanguinem ex oculis, auribus, naribus, gutture & inferioribus partibus corporis expellat, tanta copia, ut nisi statim subventum fuerit, emoriatur.

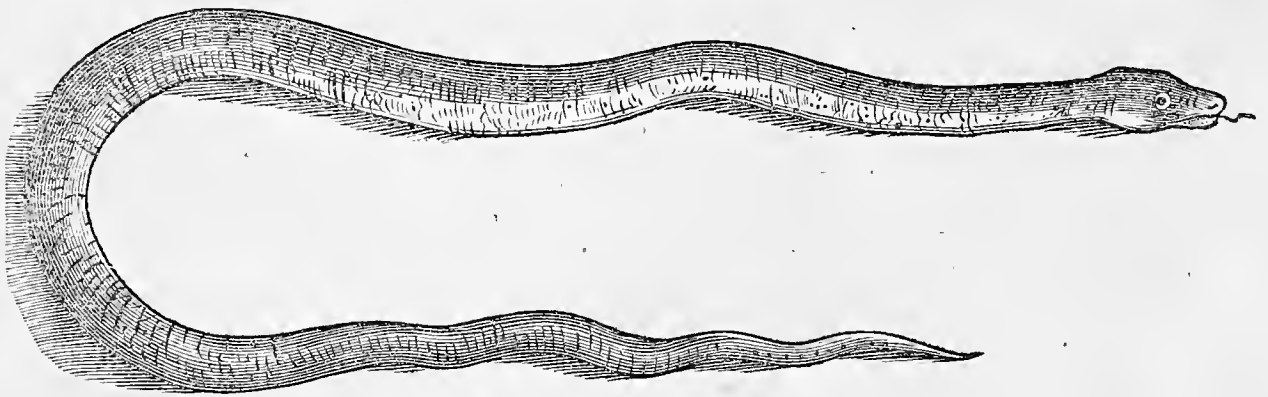
C A P. XIV.

Ibiboboca. Boicininga. Curucucû. Boitiapô. Serpentes.

IBIBOBoca Brasiliensibus; *Cobra de Coral* Lusitanis: serpens duos pedes longus & pollicem humanum fere crassus, ubi crassissimus; nam versus posteriorem partem teres est & acutus instar subulæ. Totus venter est albus & splendens, dorsum & latera tincta. Caput habet squamulas albas cubicas, ad oras nigras, hinc cinnabria sequitur macula cujus squamæ per oras nigræ, & ita semper rubra macula est, hinc sequitur nigra, hinc alba, iterum nigra, hinc rubra & sic deinceps. Rubra macula plus uno digito est longa, duæ albæ & tres nigræ simul sumtæ sesquidigitum longæ, æquales inter se: nigræ autem maculæ totaliter sunt nigræ, albarum autem oræ nigræ. Venenatus est serpens.

ANNOTATIO. Lib. xv. cap. vi. Americæ nostræ, hunc Serpentem ex auctore Lusitano ita descripsi: pulcherrimus anguis, nigro, rubro atque albo colore, caput totumque corpus distinctus: verum omnium serpentum longe virulentissimus, & tardissime se promovens.

BOICININGA & BOICINININGA & Boitininga atque etiam Boiquira Brasiliensibus: *Ayug* Tapuyis: Lusitanis *casta vela*, Belgis *Kaetel-flange* / Serpens quatuor pedes & tres digitos longus, corpore in medio crassiori, versus utramque extremitatem vero atte-

nuato; in medio autem ubi crassissimus, brachium humanum prope cubitum crassitie æquat. Venter illius est planus: Caput compressum, sesquidigitum longum & latum. Oculi parvi: lingua teres & bifida. Inter cæteros dentes quatuor habet reliquis longiores, falcatos, albos, acutos instar spinæ, quos retro condere & gingiva occultare potest. In pelle squamas habet ordine positas, crassas, quæque in dorso sunt suas obtinent eminentias, instar Crocodylorum fere, verum haud talis duritiei. Torum dorsum insignitur cathena pallide flava, hamulis illius figura cubica constantibus, fimbriatis nigro: spatium autem intermedium inter quemlibet hamulum fuscescit. Latera corporis flavescencia cubis nigris ordine positis variegantur: nimirum duplex ordo cuborum nigrorum in quolibet latere, & cuilibet angulo hamuli cathenæ dorsalis respondet cubus unus lateralis unius seriei, alter alterius seriei respondet, interstitio duorum hamulorum cathenæ dorsalis. Venter squamas habet grandiores reliquis quasi parallelogrammas, pallide flavescences. Caudæ autem in extremitate adnatum est corpus parallelogrammum, paululum compressum, constans quasi hamulis cathenariis singulari modo invicem aptatis, ut cymbali modo serpens sonum eo edat & è longinquo audiri possit. Quot annorum serpens tot partes habet crepitaculum hoc. Serpens decem annorum habet crepiraculum longum duos digitos aut paulo plus, latum quoque plus quam semidigitum. Substantia constat

lavi,

lævi, glabra, pellucida, sicca, coloris ex albo & cinereo subfuscescentis. Serpens est apprimè venenatus, nec antidotum cognitum contra illud virus.

ANNOTATIO. Descripsi hunc serpentem lib. xv. cap. vi. Americæ. Accepi autem postea è Novo Belgio (nam & in septentrionali parte Americæ, licet non ita frequentes, reperiuntur) exuvias hujus serpentis cum capite (in quo adhuc dentes illi majores visuntur uti & minores) & cauda: tintinabulum autem constat septem ejusmodi partibus, & est pene duos digitos transversos longum: integra autem pellis pedes quatuor & amplius longa, & novem digitos lata, ubi latissima. Squamarum ordo & color rectissime convenit cum Auctoris descriptione.

CVRVCVV Brasiliensibus: serpens octo aut novem pedes longus, & crassior quam Boicinga; squamis quidem ut ille figuratus, sed flavescentibus, ac per dorsum maculis nigris grandibus varie variegatus: nimirum in toto flavo macula nigra est grandis, in nigro duæ flavæ, in quibusdam nigris etiam unica flava & sic continue. In ventre squamas longas habet, figuræ ut Boicinga, flavescentes. Serpens est venenatus.

ANNOTATIO. Lib. xv. cap. vi. descript. Indiæ Occident. eundem ex auctore Lusitano ita descripsi: truculentus anguis & plurimum metuendus, interdum quindecim palmos longus: præcipuum illi venenum in capite, ideoque barbari intercepto quantocius caput amputant & cooperiunt humo.

BOITIAPO Brasiliensibus; Lusitanis *Cobra de cipo*; serpens septem aut octo pedes longus, brachium humanum crassius; teres, ac in postica parte instar subulæ acuminatus; coloris olivacei, in ventre flavescent. Vestitur squamulis elegantibus quasi triangulatis. Vicitat ranis; Est venenatus.

ANNOTATIO. Auctor Lusitanus quem in descript. Americæ lib. xv. cap. vi. secutus sum, vocabat *Boitiopua*, sed docuit me alter dicendum *Boitimapua*: quasi dicas anguem longo rostro præditum, teres & oblongus serpens, qui ranis solummodo vicitare dicitur; Barbari affirmant foeminas steriles reddi foecundas: si lumbis illarum hic serpens affricetur.

Eodem capite, plures serpentes descripsi, quorum Auctor noster non facit mentionem, curiosi requirant.

C A P. X V.

Rana. Testudines variae. Crocodilus.

RANA in arboribus degens hîc reperitur, mediocris magnitudinis: tota ex flavo albicans superius, at inferius per totum lutei coloris; crura postica medietate inferiori etiam lutei coloris, sed transversim lineis nigris variegata, ut & latera ventris.

JABOTI Brasiliensibus, Testudinis terrestres species, Lusitanis *Cagado do terra*. Testa nigra est testæ, cui multæ figuræ hexagonæ sunt insculptæ. Rostrum habet ut reliquæ. Caput & crura sunt fusca, verum maculis ex umbra variegata. Iecur hujus saporis est optimi, & antecellit omnium animalium jecora suo sapore.

JVRVCA Brasiliensibus, *Tartaruga* Lusitanis; Testudo marina: loco pedum habet quasi alas; anteriorum quidem quamlibet sesquipedem circiter longam, posteriores vero breviores: caudam acutam conicam: oculos nigros magnos, os edentulum & instar rostri volucrum. Habui quarum testæ tres pedes erant longæ, duos latæ & supra. Costis ipsius inferuntur testæ, ad quodlibet latus octo: anteriores breviores, mediæ longiores, posteriores iterum breviores. Ova illarum comeduntur uti & caro. Ponunt autem ova sua ad littus maris, foveam in arena facientes & dein arena tumulantes. Sæpius inveni vestigia illarum ex mari egredientium & retro abeuntium. Reperiuntur autem variae magnitudinis. Habui quarum longitudo erat quatuor pedum, latitudo trium: tantæ molis ut à quatuor robustis viris vix possent moveri. Variis figuris geometricis testæ quasi insculptæ visuntur. Quædam testam nigram habent splendentem, flavis lineis & figuris egregie interstinctam: aliæ aliter conformatam.

JVRVRA Brasiliensibus; *Cagado d' agoa* Lusitanis: minor est reliquis testudinibus: Testa superior decem digitorum habet longitudinem, latitudinem autem novem, convexitate considerata: Inferior testæ novem digitos longa, quatuor & semis lata & plana: Ellypticam autem figuram habet superior. Infra testam se abscondere potest; & collum rursus ad trium digitorum longitudinem foras extendere. Caput tres digitos crassum, & paulo oblongius; natus elevatus & acuminatus: os amplum; oculi nigricantes, pupilla nigra. In pedibus quatuor ungues oblongi, nigri; cauda brevis acuminata; cutis rugosa & quasi squamis constaret: Testa superior fusca, inferior flavescent. Ova ponit subrotunda dimidii gallinacei magnitudine, testæ alba ut ova gallinarum, boni saporis si frixentur. Comedi aliquoties.

Accepi vigesimo Julii anni 1639. unam & per aliquot dies batatas ipsi præbui pro victu &

tunc ova ponebat quotidie; postea nihil dedi, & vixit tamen ad finem, Aprilis anni 1641. tantum paucissimam aquam interdum sumens, & semper sub tecto meo residens, ita ut viginti & unum menses in ediam toleraverit. Sonum edit instar ranæ brevem *Kick Kick*, tantum semel aut bis singulis vicibus sonum edit, idque rarius.

JACARE Brasiliensibus, *Cayman* Æthiopibus in Congo; *Crocodilus* Latinis. Habui sex, septem, octo etiam novem pedes longos. Caput paululum compressum habent; os subrotundum seu ovalis figuræ. Oris hiatus amplus, nam longe ultra oculos id aperiri potest. Dentes habet in superiori & inferiori mandibula multos, acutos, quosdam longiores, quosdam breviores. Mandibulam autem superiorem movere potest: Linguam habet nullam, sed tantum membranam, quæ mandibulæ interiori interjacet & linguæ figuram refert, quam tamen sustollere non potest. Oculos habet magnos rotundos, claros (non suillos) cæcios, pupilla nigra: quatuor crura & pedes, quorum duo anteriora teneriora sunt (ne nimium grassari posset) breviora & quinque digitos continentia in pedibus, quorum tres interiores ungues nigros habent more avium, duo exteriores carent unguibus: posteriora crura crassiora & longiora, quatuor digitos continentia, tribus itidem unguibus nigris instar avium, unus exterior caret ungue. Corpus autem in longam extenditur caudam. Totum corpus vestitur cute squamata, ac in capite & tota superiori parte corporis, ac cauda loricata. In toto autem inferiori corpore squamæ quadratæ fere sunt, atque ad tactum molles & glabræ: in lateribus varias rotundas figuras habent squamæ ac tuberculis scatent, & sunt partim nigri, partim flavescentis coloris. Eodem modo se habet in caudæ lateribus, & cruribus. Superius autem caput firmissimum, munitum testa, ex nigricante & flavo mixti coloris: Collum superius itidem tuberculis majoribus exornatis squamis vestitur. Totum dorsum autem cum magna parte caudæ, transversim multis parallelogrammis longis regitur; suntque illæ squamæ duræ ex flavo & nigricante mixtæ, ac talibus certis intervallis exaltatæ. Ultima caudæ medietas, firma pinna superius erecte stante ad finem usque dotata est: qua inter natandum, more piscium, se gubernat. Est autem illa pinna multis squamis quasi composita, flavi coloris & eleganter variegata lineis nigricantibus. Tota porro cauda quasi annulis nigricantibus cingitur, reliqua pars interjacens est flava, itidem elegantibus striis nigricantibus intertexta.

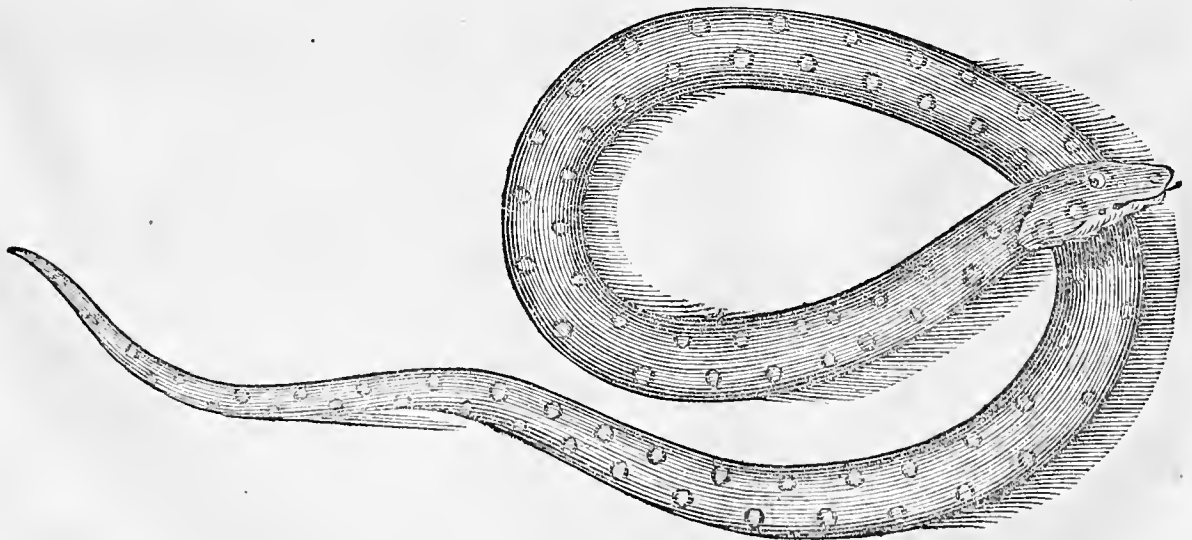
Carnem habet albam instar piscis, nec plus sanguinis quam illi in parva quantitate. Nigritæ comedunt carnem. Ova ponit gallinaceis fere majora, figuræ pene cylindricæ, esui apta & boni saporis, quæ comeduntur: testam habent albam, tuberculis quasi insignitam, durissimam. Sæpius viginti octo, aut triginta in uno nido invenias.

In ventriculo hujus animalis canculos multos inveniebam, & ungulas alicujus animalis.

ANNOTATIO. Vide quæ lib. v. Descript. Ind. Occidental. cap. iv. dixi de hoc animali è Fr. Ximine; & observavi remedia quæ ex glandulis illius sub gutture positæ præparantur: atque etiam è ventriculo illius: sed præteritum quod idem scribit; animal hoc cum alio cibo destituitur, devorare lapillos, eosque sæpe in ventriculo illius reperiri semiconcoctos; quorum pulvis haustus singulare remedium sit adversus lapides qui in renibus hominum nascuntur.

Amore pinima.

Hujus serpentis tantum iconem inveni sine ulla descriptione; nisi quod pictor addiderat, duos & semis pedes longum esse & cutem illius fuscam, maculas autem luteas interius, in ambitu autem brunnas.

A P P E N D I X

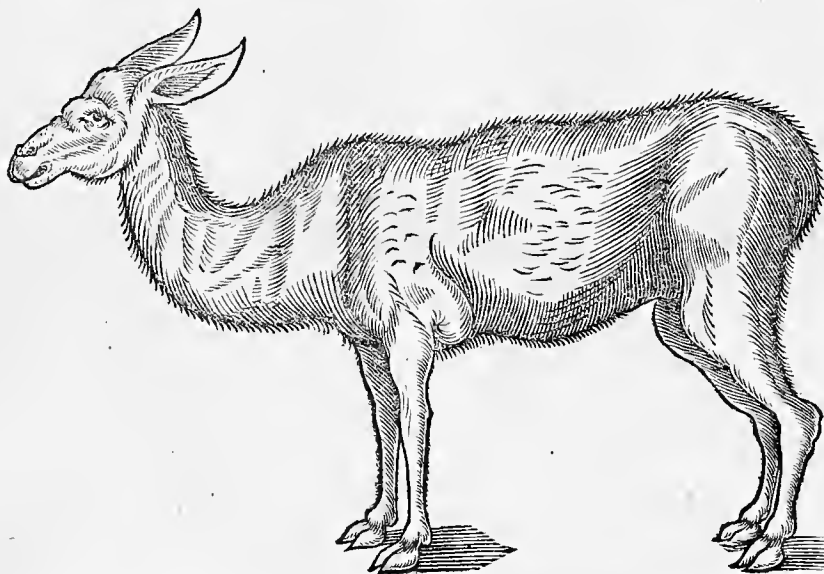
D E

Ovibus Peruanis & Chilenfibus.

CUm in descriptione Indiæ Occidentalis de animalibus agerem Peruviae peculiaribus l. x. c. iv. Ex Acoſta qui omnium optime ſcire poterat dedi hiftoriam ovium Peruvianarum, ut vulgo audiunt; & quidem duas eſſe dixi illarum ſpecies: unam quæ lanigera ſit & Paco appelletur, alteram quæ pene nuda levibus tantum villis teſta eſt. Prioris generis etiam in Chile reperiuntur; ſed antequam de Chilenſibus dicatur, operæpretium fuerit, poſterioris quoque, ut ego autumo iconem & deſcriptionem ex Epistol. P. And. Maſſioli huc traducere ut differentia facilius pateat. Is itaque lib. v. Epistol. ad Ioan. Odoricum

Melchiorium, &c. ita inſit: Emit Sereniſſ. Princeps meus paucis ante diebus, à Theodorico quodam Neus Colonienſi, animal quoddam quod ille ex Peru occidentalium Indiarum regione primum eſſe allatum & inde Mitteleburgum Selandiæ civitatem aſſerebat.

Refert hoc animal partim camelum, partim cervum, adeo ut recte quidem græco idiomate ἐλαφοκαμηλον appellari poſſe crediderim. Longitudo totius corporis à cervice

ad caudam ſex pedum eſt: altitudo vero à dorſo ad pedis plantam quatuor tantum, & colli longitudo à ſcapulis ad cervicem, duum. Capite, collo, ore, ſuperioris præſertim labii ſciſſura, ac genitali Camelum fere refert. At caput oblongius eſt: aures habet cervinas, oculos bubulos. Anterioribus dentibus in ſuperiori mandibula caret, ſed molares utrimque habet ut biſulca fere omnia, & ut illa etiam ruminat. Dorſo eſt ſenſim prominente quod per incuriam à pictore neglectum eſt. Scapulis prope collum depreſſis, lateribus tumidis, Ventre lato clunibus altioribus: & cauda brevi ſpithamæ fere longitudine: quibus omnibus cervum fere refert, quemadmodum etiam cruribus, præſertim poſterioribus, pedes illi biſuci ſunt, diſtincta anteriori parte diſiſſura. Ungues habet acuminatos, qui circa pedis ambitum in cutem craſſam abeunt. Nam pedis planta non ungue ſed cute ut in multifidis & in ipſo Camelo conregitur. Retromingit hoc animal ut Camelus & teſtes ſubſtriſtos habet. Pectore eſt amplo, ſub quo ubi thorax ventri connectitur, extuberat globus, ut in Camelo, vomica ſimilis, è quo neſcio quid excrementi ſenſim manare videtur. Color colli, cervicis, pectoris & anteriorum crurum eſt illi albus, reliqui vero corporis ſubruber, vel ex nigro ruſcens. Roſtro tamen eſt nigro & anterioribus cruribus à genu albicantibus. Cicur ac manſuetum eſt animal, ſed frigoris impatiens, ut alia quæ ad nos è calidis regionibus aſſeruntur. Neminem offendit: ſed miro admodum ingenio ab illata ſe vindicat injuria. Nam ubi aliquis illud vexet, vel circa clunes opprimat, non calcibus aut morſibus ſe defendit, ſed vomitu vel cibi vel humoris in vexantem retrorſum cum impetu ejaculato, ob protenſam colli longitudinem. Salaciſſimum hoc eſſe animal, id mihi conjecturam facit, quod cum ſui generis ſœmellis ſit deſtitutum, magna cum prurigne capris ſe commiſceat, non tamen erectis, ut alias capræ hirco aſcendente ſolent, ſed humi ventre accubantibus, ita cogente animali anterioribus cruribus. Itaque ſuperaſcendens coit, non autem, ut falſo de retromingentibus animalibus aſſerunt Ariſtoſeles, averſis clunibus. Adeo venere vernali autumnaliſque tempore ſtimulatur hoc animal, ut illud viderim humile quoddam præſepium avena reſertum conſcendiſſe, genitaleque illi magno cum murmure tamdiu confricaſſe, quouſque ſemen redderet, plurimis una hora replicatis vicibus. Non tamen concepere capræ huiusce animalis ſemine reſertæ, quod, ut puto, vi coactæ illi proſtiterint continuo balantes, tum quod cum hoc animali earum non conveniat ſpecies. Iudicam ovem appellabat hoc animal, qui illud ad nos advexit, atqui à

nostris ovibus quantum distet, tu ipse judicare poteris. Haftenus Mathiolus. Ab his autem plurimum differunt oves illæ Chilenses, quarum hanc iconem nostri attulerunt ad vivum expressam.

In qua observandum omnia satis quadrare, quo ad corporis compositionem; præterquam quod postici pedes ungulas bifidas habeant, priores autem in quatuor divisos ungues & quod prolixis admodum villis lanæ vestiatur, quam imprimis commendant. Cæterum natura bene convenit cum præcedentibus, ita ut haud dubium sit unius generis animal esse, tantum ratione cæli sub quo degit variare: nisi forte inter utrumque sit distinctio illa, quam observavimus in descriptione Ind. Occidentalis; ut omnino existimo. Sputum ejaculatur in vexantes; & scribit P. Alonso d'Ovaglie in Historica Relatione Regni Chile, vulgo credi in parte corporis humani quam sputum illud contigerit scabiem generari: quæ reliqua sunt de hoc animali dicenda, pete ex Historia nostra novi Orbis.

GEORGI MARCGRAVI
HISTORIÆ RERVM
NATVRALIVM

LIBER SEPTIMVS.

Qui agit de Insectis.

C A P. I.

Iaaciaira. Iatebucu. Tucuracu. Tucurobi. Gaayara.

IAACIAIRA Brasiliensibus, *Escorpion* Lusitanis, Scorpio: frequens in ædibus hîc & notabilis magnitudinis, ita ut vix credam alibi majores reperiri: Visuntur enim quinque aut sex digitos longi & satis crassi. Crura habent octo & duo brachia cum forcipibus, quæ longe extendere possunt: caudam longam arcuatam cum duobus aculeis.

Contra illorum puncturas ipsummet prodest oleum Scorpionum, factum ex oleo olivarum in quo Scorpiones fuerunt macerati; & etiam Scorpio in minimas teratur partes & affricetur parti in qua punctura est.

IATEBVCV Brasiliensibus, Ricinus, Græcis *ροτον*, Lusitanis *Carrapato*, Gallis *Morpion*; bestiola fœda; lentis magnitudine, subrotunda, plane compressa; octo cruribus prædita, capite quadratæ figuræ prominente, quo se cuti insinuans & cruribus arte adhærens, rostro suo longo, tereti, quod ejusdem figuræ corpus in quolibet latere habet, in quacunque parte corporis sugendo se ingurgitat ac insignem ibi excitat pruritus, ita ut ex cute extracta per quinque vel sex dies eo loco sanies profluat & vix duodecim aut quatuordecim diebus locus, licet sponte, persanctur. Coloris sunt fulvi sive hepatici, punctulata seu tuberculata cute, versus interiora in dorso, splendentem, triangularem, luridum clypeum habentes. Caput quoque luridi coloris: non male figura sua referunt testitudinem terrestrem. Innumeri hîc sunt ac sæpissime corpus habui plenum. Æstivis enim & pluviosis mensibus modo quis semel in campis aut silvis humi consideat, statim plenus fit ejusmodi insectis. Uno tamen tempore majori copia reperiuntur quam altero. Aristoteles in *Histor. Animal.* è gramine oriri scribit, sed errat.

TUCVRACV Brasiliensibus, *Gafanhoto* Lusitanis: Locusta est quatuor digitos longa: crura habet sex, duo priora prope collum brevissima omnium, sesquidigitum aut paulo plus, singula longa: media duo paulo longiora & posteriora duo longissima, nimirum quatuor digitorum, retro reflexa, quibus saltum exercet, quodlibet constat tribus internodiis. Pedes ungulam equinam fere referunt, duobus unguiculis lateralibus. Crura posteriora sunt crassiora, & medietas ultima eorum acutis denticulis alternatim, duplici serie munita. Alas habet quatuor, supra tres digitos longas, exteriores plus semidigito latas, quibus interiores duas tegit, quæ tripliciter complicatæ & sesquidigitum fere sunt latæ. Caput habet quasi equinum, oculis binis prominentibus, ovalis figuræ: barbam cancrinam sesquidigitum longam. Circa collum tegumentum instar cuculli monachorum, demissi à capite & corrugati. Venter constat octo sectionibus. Totum corpus est viride, inferius ac in dorso miniati coloris. Cucullus ille cum capite dilute viridis coloris, ut & barba & duo crura priora, reliqua duo paria crurum etiam viridia, sed maculis albis & fuscis punctata, pedes rubescunt. Oculi colorem habent qualem lapis Bezoar. Alarum exteriorum color cinereus mixtus multo

rubro, fere myagridis floris modo, ac multis venulis sunt intertextæ: interiores alæ egregie rubro, nigro, cinereo, viridi maculatæ tessulatim. Fortitudo Locustarum in posterioribus cruribus consistit: more felium pedibus prioribus caput & barbam ornare solent.

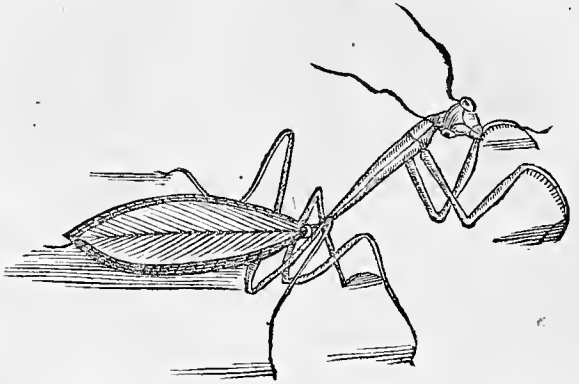
Reperitur hîc & Locusta fusci coloris, præcedente tamen paulo minor, ejusdem licet conformationis.

TVCROBI Brasiliensibus, alia Locusta plane viridis ut folia arborum, corpore breviori quam major illa: alæ quatuor illi foliis similes, crura sex, collare complanatum, non autem ut cucullus, corrugatum.

GAAYARA Brasiliensibus: alia Locusta instar Cameli, plane viridis: corpus vix digitum longum, collo longo & erecto instar Cameli, nimirum digitum longo: caput triangulare, oculis prominentibus, lenticularibus, fuscis. Crura habet sex, duo in summo fere collo, unum digitum longa, tribus internodiis constantia & denticulata in extremitatibus: reliqua duo paria viridia, liventia, quasi folia sicca.

Reperitur hîc & ejusdem figuræ, coloris luridi, seu ut arboris folium deciduum.

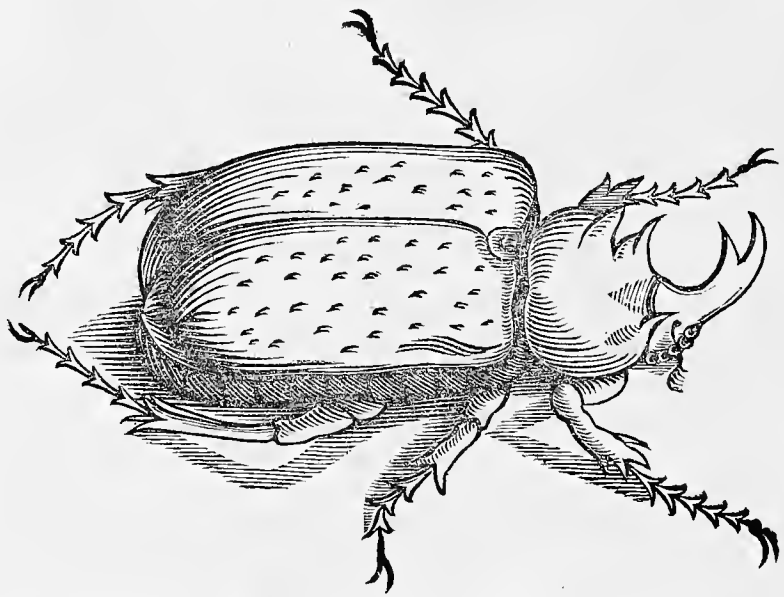
ANNOTATIO. Hæc est ex earum genere quæ *Mantes* appellantur, de quibus vide Theatrum insectorum Thomæ Mouffeti pag. 118. ubi & rationem reddit cur *Mantes* dicantur. Hæc autem Auctoris nostri collum habet longissimum.

C A P. II.

Enena duæ species: Enena raræ conformationis. Alius Taurus volans.

ENENA Brasiliensibus; *Escaravelha* Lusitanis: Taurus volans. Totius corporis longitudo plus duorum digitorum Rhyndallicorum, crassities autem fere quatuor. Totum corpus splendide nigrum, sed pilis flavescens opertum, ita ut flavescens videatur. Sex habet pedes (seu crura) duos antè versus, duos ad latera fere directè extensos, & duos post se extensos, nigros omnes, splendidosque & superius raris pilis præditos; in quolibet autem pede tres ungues, cum parvulo digito, qui quasi tertius unguis: suntque crura variis

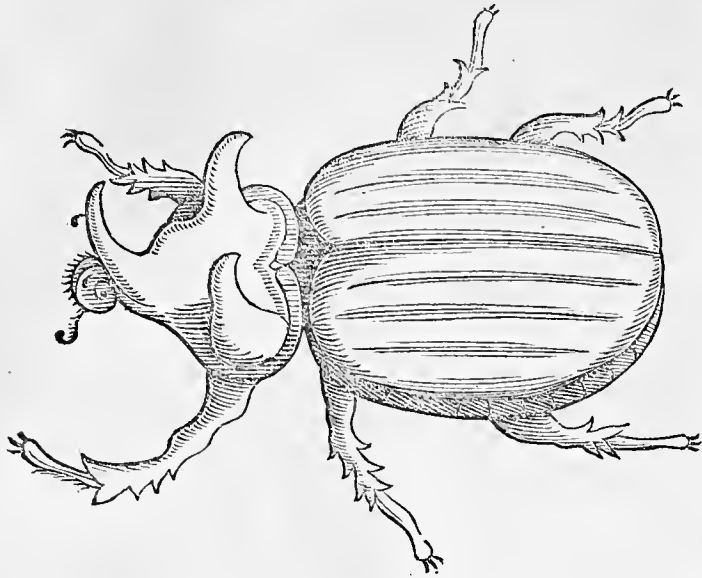

denticulis armata. Vnius fere digiti intervallo à capitis initio (quod minimum) sectio est corporis. Capitale cornu habet magnum, & in extremo sectum, nigrum & splendidum, unum pene digitum longum: oculos nigros eminentes & prope illos duos cirrhus extensos, singulos tribus apicibus, qui in extremitatibus sunt fusci. Prima sectio corporis tricornis, in summitate anteriori habens cornu protensum & paululum deorsum flexum, longitudine dentis humani, & utrimque ad latera unum, ejusdem magnitudinis. Alæ ejusdem coloris cum toto corpore, pilosæ ac duræ. Posterior sectio corporis inferius multas habet divisuras. Prior sectio superne magis rufescit pilis, posterior autem magis flavescit.

TAVRVS volans alius hîc reperitur, paulum diversus à priori: in toto corpore superiori obscure castanei seu nigricantis splendentis coloris, in infimo per totum castanei coloris splendidi. Totius corporis longitudo, duorum & semis digitorum, crassities circiter quatuor. Corporis anterior sectio, unum digitum longa. Caput parvum: oculi nigri splendentes, non tamen prominuli, ut in priori: prope oculos duos habet cirrhus ut prior; proxime

caput

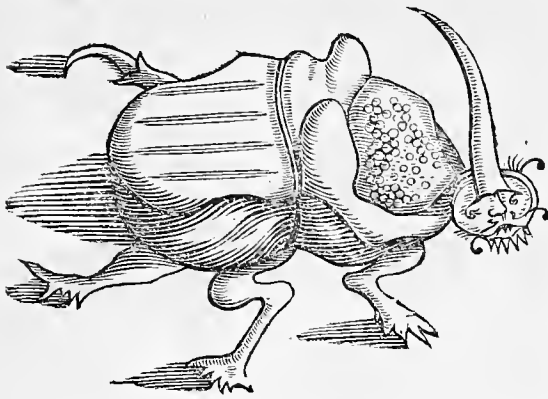
caput cornu erectum & paululum versus posteriora reflexum semidigitum longum; & ad latera

ra in sectione anteriori superius versus posteriora reflexum semidigitum longum; & ad latera in sectione anteriori superius versus utrumque cornu crassum erectum, paulo brevius & obtusius quam prius illud. Alas habet ut alter & corpus ita conformatum: Crura sex tribus juncturis, & tribus digitis & uno minimo pro quarto: media crurum pars inter secundam & tertiam juncturam aculeis pyramidalibus munita: integra autem crura sunt hirsuta pilis castanei coloris, uti & circa os ac in sectione corporis.

TAVRVS hic quoque alius reperitur raræ conformationis: magnitudo illi eadem cum prioribus; crasso & rotundo ventre: Crura habet sex, singula

duabus juncturis constantia: anteriora autem quinque processus acutos quasi digitos habent,

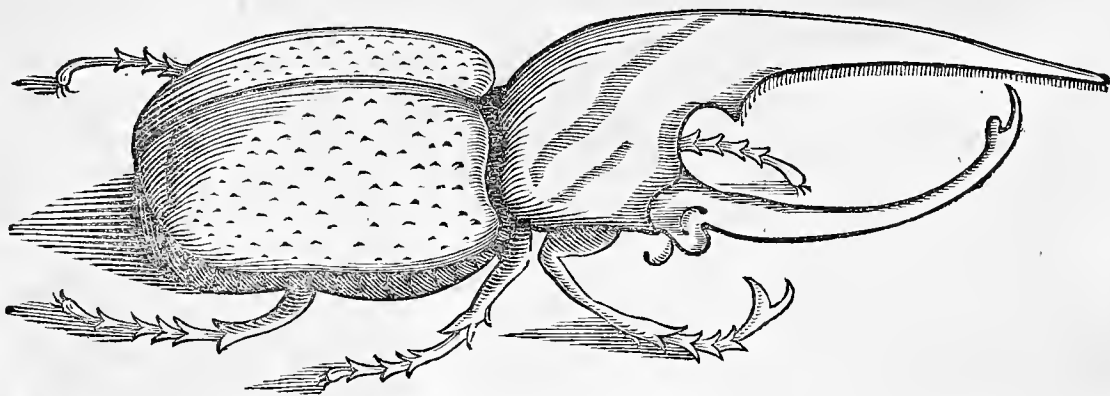

quibus terram fodiendo citissime sub eam se ingerunt. Alas habet duas striatas; & in prima sui corporis sectione eminentiam sellæ-formem & ante illam foveam seu cavitatem subrotundam, avellanæ majoris capacem, in qua magnus numerus foetuum vivorum visitur, coloris brunni & filamentis quibusdam in fovea annexorum, qui magnitudinem referebant seminis papaveris, sed Megascopio quilibet inditus magnitudinem ostendebat pisi, eratque omnibus numeris absolutus & cornutus ut parens. Caput semilunaris fere figuræ & compressum, cui cornu impositum, satis

crassum & plus digito longum, erectum, sed in summitate paulum versus posteriora inclinatum. Pone cornu hujus exortum, in quolibet latere oculus grani milii magnitudine, rotundus, niger, splendens. Totum autem corpus, crura & alæ sunt insignis splendentis coloris, ex nigro, viridi, & aureo mixti; estque totum subtilissimis pilis vestitum.

Validissimus est, nam scatulæ crassæ à me inclusus, ac latere cocto crasso imposito nihilominus se semper exerebat, ut funiculis fuerit coercendus. Hirci pene odorem de se fundit.

TAVRVS volans alius. Crura habet sex, quatuor in posteriore, & duo in anteriore sectione corporis: pedes desinunt in duo lunata cornicula: singulaque habent tenuius tenacu-

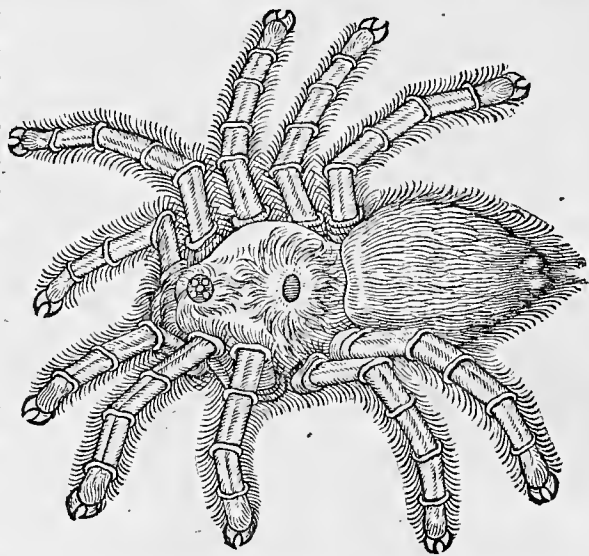
lum. Anterior sectio digitum longa in cornu desinit duos & semis digitos longum, teres & paulum deorsum incurvatum, & duos habens veluti dentes versus posteriora. Inferius in antica parte corporis, sub exortu hujus cornu, jungitur caput, parvum quidem, sed & cornu habens sursum incurvatum, duos fere digitos longum, cum processu tripartito in ipso acumine. Oculos habet rotundos, nigros, splendentes, seminis cannabini magnitudine, pone oculos autem duos processus coniformes, contortos, posterior sectio duos digitos est longa, atque alis crassis tecta, cum anterior sectio glabra & solida testa tegatur quæ & in cornu extenditur.

ditur. Tota autem anterior sectio cum cornibus, capite, & cruribus atque inferiore ventre, nigri & splendentis est coloris, & superius seu longum cornu, versus inferiora, villosis pilis, obscure flavis sive luteis vestitur, ita ut ad tactum holosericum referat. Junctura ad caput quoque villosa; crura autem & infimus venter brevioribus vestitur pilis obscure flavis. Alæ exteriores constant testa colore fructus olivarum, cui obscure flavum admixtum, & variegantur sparsim punctulis fuscis. Cornua illa duo magna conjungere potest & illis aliquid tenere.

CAP. III.

Nhamdu sive variae Araneorum species. Tunga sive Bicho.

NHAMDV GVACV Brasiliensibus, Araneus maximus sive Phalangium. Totum corpus tres & semis digitos longum & bisectum. Anterior pars major est & pene duos digitos longa, sesquidigitum lata, subrotunda ac compressa: posterior magis orbicularis, nucis Muscatae majoris magnitudine & figura. Sesquidigitum longa. In dorso medio versus posteriora foramen habet umbelicale. Capite caret speciali, sed supra os in anteriori parte corporis ocellos habet minimos splendentes, instar punctulorum; & ad utrumque oris latus, prominentiam unguiformem, semilunarem, semidigitum longam, in extremitate dentatam, dente semilunari nigerrimo splendente, semidigitum longo, & ita binos dentes, quibus pro dentiscalpiis utimur auro inclusis. Crura habet decem, utrimque quinque, priora duo prope dentes duos digitos longa, & præter duplicem articulationem qua corpori conjunguntur, quatuor habentia internodia & in extremitate unguiculum curvum, nigrum, splendidum retrorsum versus. Secundi paris crurum, quodlibet pene quatuor digitos longum & præter duplicem articulationem prope corpus, alias quatuor habet articulationes. Tertium par tres & semis digitos longum, totidem articulationibus, quartum par tres digitos & paulo amplius longum, cæterum ut præcedentia: omnia autem crura in extremitate duo habent exilia cornicula nigra & bisecta ut Cancræ. Prope anum habet duos processus semidigitum longos juxta se positos, fili crassioris crassitie, quibus nere solet. Totus araneus vestitur cute pilosa brevibus pilis, nigris ad visum, ad tactum instar holoserici. Per totam autem superficiem crurum partis posterioris, laterum & processuum, qui dentes continent, pili copiosi sunt insparsi, ex albo & gryseo rubidi coloris. Tota posterior sectio corporis in adultioribus plerumque nuda est pilis, & cutis ex albo incarnata. Vescuntur muscis & aliis insectis. Diu vivunt: nam ad biennium in Scatula me aluisse memini, qui certo tempore cutem exuerunt integram, dentibus etiam adhærentibus, nova subtus generata. Cutis exuta Araneum repræsentat, nam solum inferius scissa est, ubi Araneus exivit.

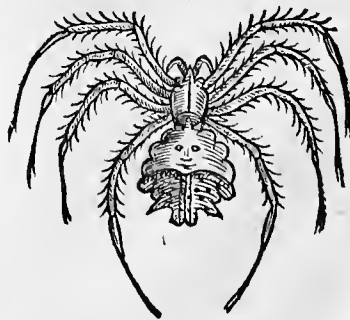

Vbique hîc reperitur, sed frequentissimus in Insula S. Alexii.

ANNO TATIO. Habui aliquoties Araneum hunc vivum è Brasilia ad me missum, quem cum muscis alerem, non potui tamen animadvertere illum eas comedere, & per aliquot menses cum in ediam tolerasset tandem emaciatus plane mortuus est: in capsula qua illum concluseram, nunquam nevit, sed cum semel ex illa se proripuisse, & ad fenestras ascendisset, capit ibidem nere.

NHAMDVI Brasiliensibus, araneus magnitudine Cincindela; clypeum in dorso gerit triangularem, splendidissimum, in laterum circumferentia sex conis acutis præditum albi coloris, cui brunnae maculae immixtae. Ad os habet denticulos duos nigrimi & splendidi coloris, incurvatos.

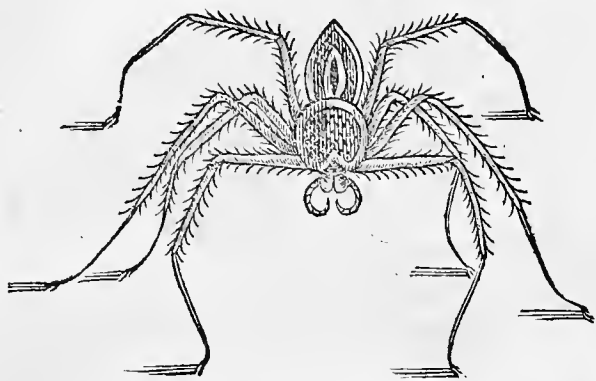
ARANEVS valde elegans, Cincindelam superat magnitudine; corpus vix semidigitum longum; anterior ejus sectio minor continet crura octo, duobus internodiis constantia, fere digitum longa, ex flavo & brunno variegata. Posterior sectio major: prior tota argentea, splendens: posterior ad medietatem etiam tota argentea, & in hac ponendo posteriorem partem deorsum, quasi facies humana egregie

egregie apparet, quasi sculpta & argenteo esset obducta: reliqua medietas quasi ex argenteo & brunno glaciata. Similis quoque mixtus color in inferiori corpore. Inveniuntur & duplo majores.

Araneus alius figura precedenti similis hic reperitur, major tamen. Anterior sectio corporis parva, magnitudine seminis cannabini, sed paulo longior; posterior avellanam majorem aequat: & anterior sectio ut & posterior ad medietatem argentei coloris splendidi, ultima posterioris medietas flavi & maculis duabus argenteis notata, in quolibet latere una; ceterum in flavo illo subtilibus lineis fuscis variegato, varia sibi imaginari quis potest. Crura octo variegata ex pallide flavo & fusco, omnia in anteriori sectione: tenacula ad hæc duo prope os, ejusdem coloris. Telam facit more cæteris communi.

ARANEVS alius, fabæ magnitudine, frequentissimus in ædibus. Prior corporis sectio subrotunda aequat pisum, altera longior & fabæformis. Crura habet octo, in quolibet latere

quatuor, sesquidigitum longa, tribus interodiis constantia & quartum est insertio in corpus. Anterius etiam duos propedes habet, vix quartam partem crurum longos, quibus apprehendit: duos denticulos nigros, ut maximus. Totus est coloris ex flavo, albo & saturato rubro instar holoserici fusci detriti: pilosum corpus, uti & crura. In superiore corpore magnas habet maculas nigras; crura quoque per intervalla punctulis nigris notata. Hi quoque Aranei cutem exuunt, ut major ille.

Fœtus in orbiculari folle sub ventre progenerant. Noctu texunt. Reperiuntur & hujus speciei, dimidiæ magnitudinis.

Araneus paulo major muscis vulgaribus, cinerei coloris, hirsutus instar holoserici. In lateribus nigro serico vestitus. Crura habet sex, brachia duo, quibus apprehendit, cinerei in totum coloris, punctulis nigris.

Araneus denique & hic reperitur parvulus testa clypeata tectus, instar testudinis terrestris, magnitudine pisi, testa sexangula: capitulum & crura sunt nigra: testa argentei coloris cum maculis nigris elegantissimis.

TUNGA Brasiliensibus, Bicho Lusitanis: Insectum parvulum, figura pulicis, nigricantis coloris, duos cirrhulos in capite pro barba habens, in pulvere more pulicum generatur, & pedibus se insinuat, potissimum plantæ, digitis & sub unguibus, imo & manibus aliquando vidi. Statim autem quando intravit pruritus excitat, qui certum indicium est, itaque Tunga statim acicula eruennda, nam si sinatur, tridui aut quadridui spacio sobolem progenerat innumeram, lendium modo, quæ folliculo pellucido rotundo magnitudine pisi includitur, huic insidet Tunga; hic folliculus acu eruenndus & manet in carne foramen rotundum ejusdem magnitudinis, quod sponte sanatur, vel inspargitur pulvis pyrius. Crepitant unguibus isti ut lendes. Familiarissimum malum, sed quod magis per negligentiam incrementum sumit quam per se.

ANNOTATIO. Pleræque Regiones Americæ huic malo sunt obnoxie, & bestiola hæc variis nominibus appellatur, de quibus vide Description. nostram Americæ, lib. I. cap. IV. sub nomine Nigua, & lib. XV. cap. VI. sub nomine Ton.

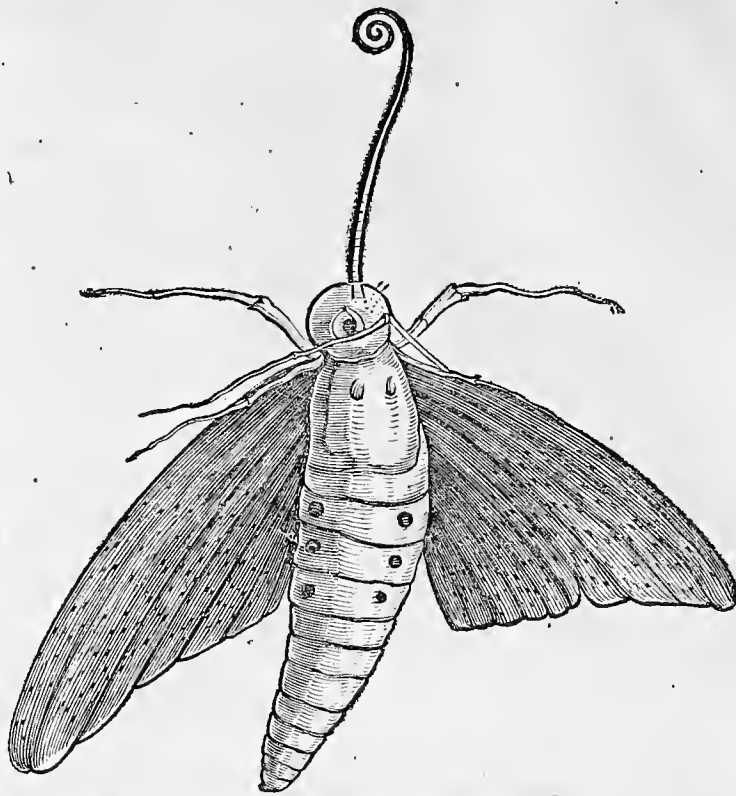
CAP. IV.

Panapanamucu. Panama. Atque aliæ Papilionum species.

PANAPANAMUCV Brasiliensibus, papilio ingens. Corporis, quod bisectum, longitudo est trium digitorum, crassities, ubi maxima, fere duorum. Pyramidalis figuræ: caput habet parvum, nuclei cerasini magnitudine: oculos magnos rotundos, nigros non splendentes, prominentes, magnitudine seminis cannabis: nigredo autem apparet duplex in oculis prout vertuntur: superius in capite calvitium glabrum & brunam & duo cornicula sesquidigitum longa, quæ versus posteriora vertit; os non transversum, sed secundum longitudinem, in quod pro libitu recondit & exferit promuscidem, brunnam, fili crassioris crassitie, plus quinque digitis longam, quam in spiram convolvens recondit in oris rima. Alas obtinet quatuor, duas priores seu superiores longiores, nimirum tres digitos & semis, sesquidigitum latas: membrana constantes satis crassæ, & per longitudinem quasi costis sustentatæ. Crura illi sex priora sesquidigitum longa, reliqua duos; constant autem duabus juncturis, ad quarum posteriorem tres aculei prostant.

Totum corpus & alæ vestiuntur pilis mollissimis, qui tacti facile decidunt, suntque ex fusco cinerei coloris, cum nigro mixti, in toto superiori corpore & extus in alis: in ventre autem albicantis cum pauxillo flavo mixti: sub alis cinerei maculis flavis. Posterior corporis sectio septem quasi divisuras habet, ad quarum quatuor anteriores, in quolibet latere macula extat flava.

PANAMA Brasiliensibus, *Barboleta* Lusitanis, papilio communis: Innumeri hîc reperiuntur & diversorum colorum; omnes quatuor alis, duobus corniculis, sex cruribus, & filo convoluto ad os. Habui cui corpus erat longum tres quartas partes digiti; cornicula fusca, uti & venter & crura, aspergine cana; dorsum canum punctulis nigris: Alæ superiores, superius aspergine cani, inferius incarnati coloris, ad oras fimbria nigra & nigro punctulata: Alæ inferiores superius albæ, maculatæ nigro, inferius quoque albæ multo nigro maculatæ & itidem maculis incarnatis; superiorum longitudo fere unius digiti, inferiorum paulo minor.

Dantur & plane albi punctulis variegati fuscis.

Habui albos paulum flavescences, quorum alæ ejusdem coloris, sed ad venas hinc inde diffcurrentes obscure luteo variegati. In circumferentia autem alarum quasi fimbria nigro & albo variegata.

Habui corpore mediocri, alis maximis, & plus duobus digitis longis, & plus quam sesquidigitum latis: erant autem eæ in inferiori latere obscure flavi coloris & undatim variegatæ punctulis purpureis, fuscis, lineis nigricantibus, maculis aliquot fuscis, una cinerea, paucò albo ad unum latus & circum circulo flavo, hinc linea nigra circumducta, oculum emittente. Alteri lateri alarum idem color, sed ad oras plus fusco undatus fimbriatim, & per medium ambitum cœrulei coloris.

Habui quorum alæ inferiores interius flavæ, fusco intermixto & maculis variarum figurarum plane argenteis splendentibus: exterius eadem luteæ fuscis maculis variegatæ. Alæ superiores interius versus extremitatem fuscae, maculis argenteis intertextæ, in medio latere maculis nigris, circa exortum cinnabarii coloris maculis nigris, in quarum medio puncta argentea; exterius itidem luteæ maculis fuscis ut inferiores alæ. Horum innumerabilem copiam habuimus in horto Mauritiæ Decembri 1640. qui folia Murucujæ maximam partem absumserunt & innumerabilia ova posuerunt, ex quibus primum erucæ & ex his secundo papilioes prognati. Ponunt autem ova super folia Murucuja papaveris minoris magnitudine, lutea, affiguntque foliis arcte: ex ovis fiunt erucæ parvæ hepatici coloris, quæ in crassitiem pennæ anserinæ excreverunt, nigris aculeis hispidae, capite nigro bicorni, per corpus quasi ruffo punctulata; hæ absumunt folia Murucuja, & morientes grysea obducuntur pelle seu folliculo, qui post certum tempus se aperit & prodeunt denuo papilioes alati.

Papilio alius totaliter nigri coloris: magnitudine corporis æqualis mediocri olivæ; alis quatuor, cruribus sex, corniculis duobus. Alæ anteriores triangulares, ut in aliis, posteriores oblongæ, in fine processum instar ligulæ habentes. Corpus secundum longitudinem superius tres habet lineas virides in nigro, cui viridi aureus persplendet. Alæ anteriores transversim habent lineas virides, aureo persplendente, angustas, ultima triplo est latior: alæ posteriores versus interiora, strias ejusmodi latas habent virides: versus exteriora autem transversales latas virides cum aureo colore transplendente, circum circa autem fimbriam albam, quæ & processus ambit.

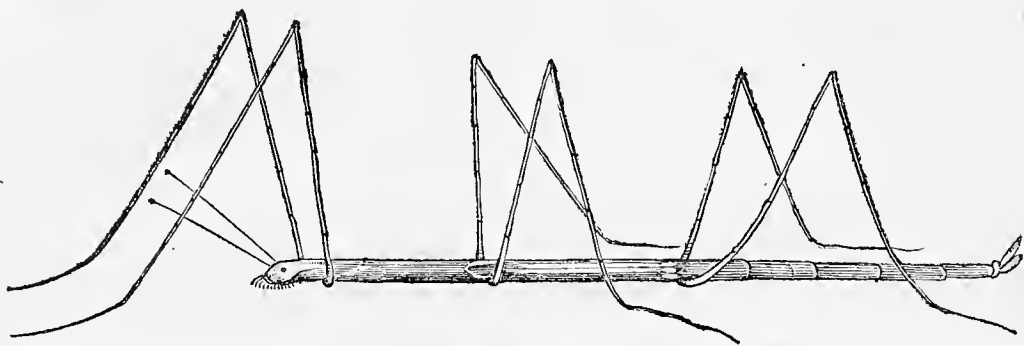
Panapanamucui Brasiliensibus, figura primo plane similis, solum minor & colore differens; duos digitos longus. Caput & anterior sectio cinerei coloris, tribus striis olivacei coloris crassis, secundum longitudinem variegata: posterior quinque habens divisuras, superius olivacei coloris, una linea crassa cinerea secundum longitudinem notata, divisuris pallide

pallide flavis: inferius autem corpus totum cinereum, pauxillo ruffo admixto. Alæ majores sunt obscure olivacei coloris, striis variegatæ è cinereo rufescentibus; inferiores thalassino, nigro, rubro, cinereo variegatæ. Crura & cornicula cinerea: oculi nigri. Cirrhus obscure pallidus. Ad tactum se habet instar serici villosi.

CAP. V.

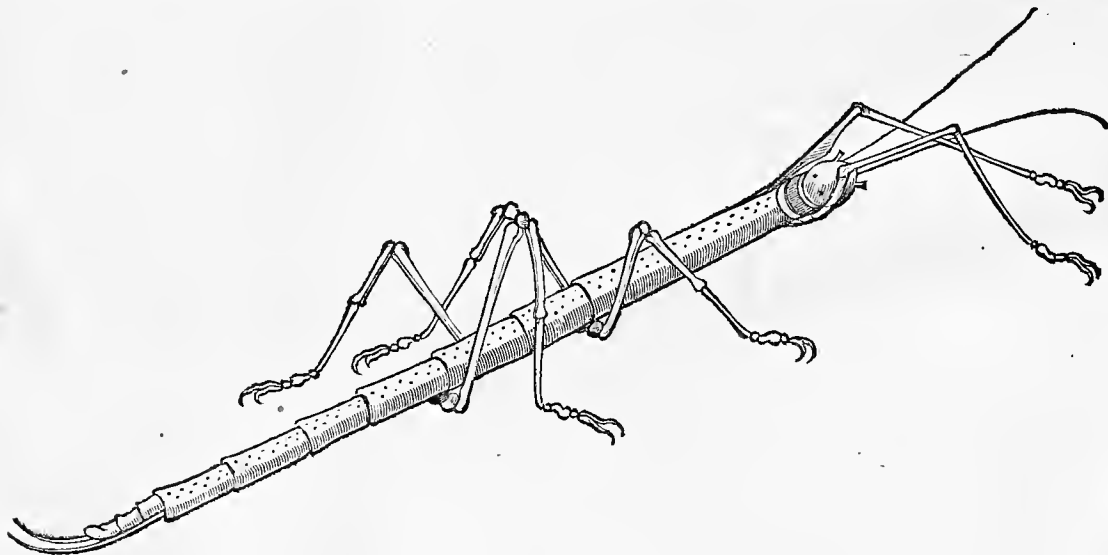
Arumatia duplex. Isocucu. Varii vermes.

ARUMATIA Brasiliensibus, corpus habet teres atque tenue, ad aspectum instar virgulæ è Beryla; quinque digitos longum: capitulum figura à reliquo corpore non distinctum; oculos parvos, nigros & ante illos duo tenuia cornicula, directe antrosum, unum digitum longa; capitulum unica junctura corpori nequitur. Totum corpus juncturas habet duode-

cim, primam qua caput corpori jungitur, secundam statim post hanc, tertiam sesquidigitum à secunda, hinc per reliquum corporis spacium sequuntur adhuc novem juncturæ, brevibus intervallis, usque ad extremum corporis, ubi duo breves aculei exserti. Crura habet sex, singula quinque digitos longa; & juncturas habent quatuor, unam prope corpus, deinde duorum digitorum spatio alteram, posteriorem tres digitos longam: in extremitate autem unguiculus est duobus corniculatis unguibus: junguntur autem corpori, primum par ad secundam juncturam, alterum ad tertiam, tertium ad quartam. Color insecti est in totum cinereus seu gryseus & superius per longitudinem lineæ nigræ ordine ductæ: Crura etiam hinc inde in gryseo quasi nigro maculata.

Inveniuntur majores eo quem jam descripsi, habui enim septem digitos longum, & fere minimum digitum crassum, capite obrotundo, ocellis prominulis, duobus corniculis longis

seu pilis. Crura habet sex; corpus internodia duodecim, prima junctura est capitis & corporis, mox sequitur alia, in quam & capitis junctura in duo brachia, quibus & pedum loco utitur adnexa sunt, quodlibet duos & semis digitos fere longum: tertia junctura longius ab hac distat, habens & duo crura; quarta itidem par crurum habet: sequuntur ceteræ. Corpus denique desinit in acumen & habet aculeum, quem quasi in vaginam recondit. Color ligneus, tuberculis quoque parvulis corpus scatur, præcipue inter brachia & secundum par crurum. Si hominem feriat aliquem tremorem excitat in toto corpore: non facile autem alicui nocet, nisi quis manibus premat aut pedibus.

Iso c v c v Brasiliensibus, Vermis est quatuor digitos longus, pollicem crassus, novem flexuris constans, cujusmodi lumbrici: crassities ubique æqualis; cauda definit in tres aculeos complicatos. Superius in corpore prope caudam corniculum habet durum, eminens. Caput è cute eminet fabæ magnitudine & figura; os minimum ut cicadarum, oculi nulli, pedes brevissimi in anteriori parte sex, inter singulas duas juncturas duo; & octo habet prominentias instar parvarum verrucarum, inter sequentes juncturas. Cute tegitur transversis rugis prædita & in utroque latere inter duas singulas flexuras punctulum flavum ovale, magnitudine seminis milii fere. A corniculo quod prope caudam est, transversim ad ventrem in utroque latere linea ex albo flavescens & crassa abit, per totum autem dorsum tendit linea albicans secundum longitudinem. Color totius cutis in dorso mixtus è cinnabrio saturato & albo, in lateribus & ventre virescit, uti & cauda: caput è viridi albescit, progreditur rependo.

Habui ejusdem speciei minorem, elegantis viridis coloris, punctulis nigris & lineis transversis albis inter duas quilibet juncturas in lateribus.

Nec non unum ex viridi & albo mixtum, duabus lineis flavis secundum longitudinem, ut & similibus obliquis. Excernit viride excrementum, figura instar mororum.

Iso c v c v Bombyx est, unde & Brasilienses sericum vocant *Ifocurenimbo*: & habui unum Ianuar. 1642. qui inclusus erat folliculo ellyptico, duos digitos longo, pollicem crasso, coloris exterius argentei, lanuginoso, interius glabro constante ex plurimis texturis obscure flavescens, quæ digitis detractæ in sericum abeunt, more serici quod Bombices nostrates faciunt. Insectum intra contentum mortuum erat, inane, vel nisi cute constans brunna.

Detinui prius descriptum in vitro per aliquot dies & exuit cutem suam effundendo simul copiosam nigerrimam materiam aquosam: & cutem brunni coloris accipiebat. Reperiuntur quorum color totus ater ad aspectum instar holoserici, novem per corpus lineis transversalibus flavis ordine distinctus. Caput, cauda & pedes cinnabrii coloris, super plantas vivit, item quorum color niger, sed circellis seu annulis cinereis subtilibus inordinate variegatus. Item totus ater instar holoserici & secundum longitudinem quasi aureis limbis intertextus.

C A P. VI.

Formicarum variae species. Tapiia. Cupia. Japuruca.

FORMICÆ hîc sunt tanto numero, ut à Lusitanis *Rey do Brasil* appellentur; quippe in campis, in sylvis ita frequentes semitæ à formicis factæ sunt & fiunt quotidie; quemadmodum apud nos faciunt pecudum greges; quin imo aggeres & tumulos ingentes è terra exstruunt, in modum metarum foeni: qui cumuli à Brasiliensibus appellantur *Inhsaube*. Omnivoræ sunt, nam & fruges, fructus, carnes, pisces, reliqua insecta, ut Scorpiones, Scolopendras, &c. sine noxa depascuntur, sive sint venenata sive non, uti millies ipse observavi: acidis tamen abstinent fructibus ut Ianipaba, quam numquam visæ sunt attingere, & similibus.

Reperitur hic Formica volans, unum digitum longa; corpus bisectum, & tenui ligamento sectiones conjunguntur, caput triangulatum nectitur corpori. Dentes habet duos prominentes instar falcium: in capite duo gracilia cornicula longa; ocellos parvos: in priori sectione sex crura, tribus articulationibus constantia: quatuor alas tenues & transplendentes, duas exteriores quidem unum & tres tertias partes digit. longas, duas interiores paulo breviores, coloris obscure flavi, cum brunnis oris & venis. Posterior sectio corporis tota rotunda est, splendide brunna, qua nigræ vescuntur: totum reliquum corpus etiam brunnum.

Velociter terram fodiendo subeunt ad talparum modum, & sata omnia quam citissime consumunt.

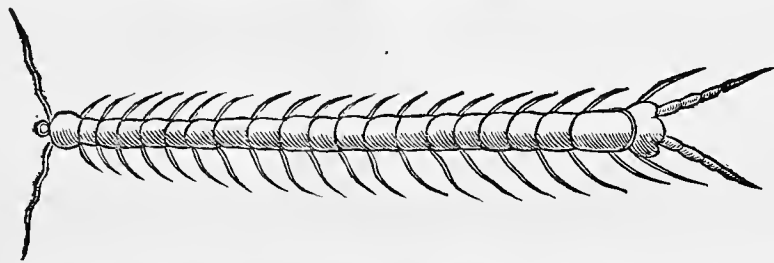
FORMICA itidem magna hic reperitur, muscæ majori æqualis, cujus corpus pene semidigitum longum atque tripartitum. Ultima sectio figuram & magnitudinem habet grani milii nostratis: media est oblonga, tuberculosa, continens sex crura, semidigitum longa, quatuor juncturis constantia. Anterior sectio (sive caput) inter reliquas crassissima, figuram habet cordis, ut vulgo pingitur, ac antè duo cornicula & binos dentes nigros, curvos & instar forcipis exsertos. Oculorum pupilla paulum nigra, cæterum totum caput veluti oculus est. Anterior & postica pars corporis splendide punicei coloris, media autem cum cruribus impluviati & non splendentis. Inter omnes maxime splendet caput, utpote quod nihil aliud quam duo oculi magni sibi invicem adpositi in cordis figuram.

TAPIIA Brasiliensibus, formica tota atra, circiter digitum longa; caput habet magnum, quadratum; ocellos prominulos, atros; duos forcipes exsertos loco dentium, ferra-

ferratos instar falcis messoriae: duo cornicula semidigitum longa; corpus in tres partes sectum: anterior pars autem oblonga est haud crassa; & continet crura sex, plus semidigito longa; media pars minima & vix lentis magnitudinem æquans, quadrata fere: ultima omnium maxima, ovalis, acuminata: hæ tres partes tenui quasi filo sibi invicem sunt annexæ. Tota formica atra, splendens, crura itidem, quæ & pilosa; quorum tamen par antierius circa extremitates aurei est coloris.

CVPIA Brasiliensibus, formica est castanei coloris; caput illi magnitudine milii nostratis, & figura cordis, colore spacio: ocelli parvi & nigri: duo cornicula; forcipes quoque duo exserti pro dentibus: Anterior sectio corporis pisi habet magnitudinem; ferme rotunda, obscure castanei coloris; & sex crura spacio: posterior sectio paulo major anteriore, rotunda, castanei coloris. Totum insectum regitur minutulis pilis estque hirsutum; certo tempore quatuor acquirit alas, posteriores minores anterioribus, easque rursus suo tempore amittit, quod ipsemet vidi.

JAPURVCA Brasiliensibus, *Cenipta* Lusitanis; *Duppend-been* Belgis: *Scolopendra*. Insectum quatuor circiter digitos longum; plurimas habens juncturas; obscure flavi coloris & in conjunctionibus nigricantis: in quolibet latere viginti habet pedes: caput compressum; latiusculum, fuscum: cornicula duo, sub ore duos dentes instar forcipis. Cauda illius est furcata & definit in duo quasi cornua. Venenatum est animal.

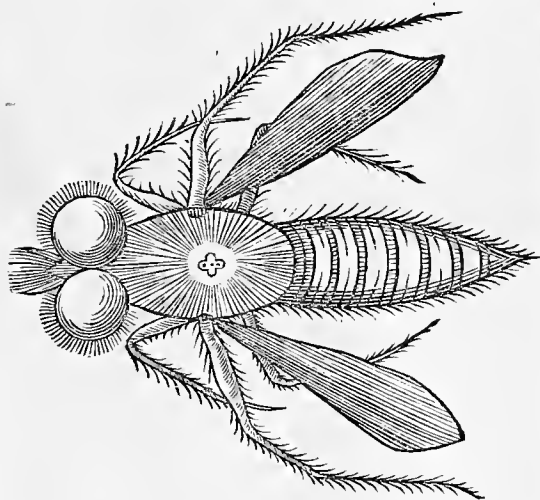
Vidi Millepedem semipedem longum & digitum meum minimum crassum. Admodum frequentes sunt in ædibus.

Reperitur hæc & millepes argentei coloris, magnitudine quidem nostratium, sed paulo longior, versus anteriora corporis habens sex pedes, duos posterius longiores, ceteros breviores, plane argentei coloris & leviter hirsutos: duo item cornua ejusdem coloris, ac caudam furcatam; præterea in toto ventre adhuc minimos pediculos, quibus innititur ad parietes & inter libros reperitur.

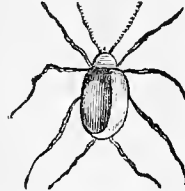
CAP. VII.

Culex elegans. Enembiu. Ambua. Quicimiri. Mberuobi.
Et aliæ Muscæ.

CULEX paulo major vulgaribus tinnulis, hæc reperitur, elegantissimi coloris: crura habens sex maxime exilia brunni coloris splendentis, raris pilis hirsuta: caput rotundum, in duas partes veluti fissum, superiusque ex viridi elegantissimus aureus color resplendet ad latera purpurascens. Posterius corpus definit in aculeum satis longum, superius ex viridi elegantis aurei coloris, & pilis raris hirsutum: habetque quinque juncturas subnigricantes: alas duas tenues, satis longas, iridis colores representantes, imo superantes: in capite cornicula duo: sed hæc omnia tantum per megascopum observari possunt.

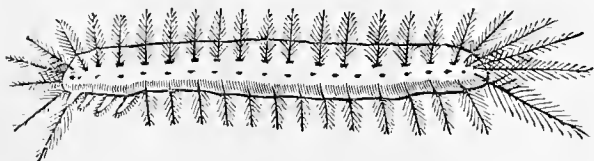

ENEMBIU Brasiliensibus, insectum est magnitudine pistacei, figura scarabei seu tauri volantis: cornua habens sex, duo cornicula in fronte; alas duras & glabras; Anterior sectio seu caput politi sapphyri colorem habet, uti & cornua & cornicula; alæ sunt

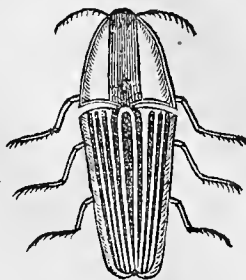
virides, aureo colore transplendente, insignis coloris.

AMBUA Brasiliensibus, *Centopea* Lusitanis: vermis frequens super planta Jurepeba: duos digitos longus, & majori penna anserina crassior, teres sive cylindricus, nigerrimus: capitulo splendente nigro, & maculas majusculas albas habens, in lateribus ordine positas: pedes octo, satis crassos, sed breves nigerrimos. Totum

rum corpus pilis duriusculis eleganter flavis vestitum est, constantibus substantia instar setarum equinarum. Si vermis hic cutem humanam attingat, urit instar ignis.

QVICI MIRI Brasiliensibus: insectum est parallelogrammi figurâ, sed in parte postica orbiculari: anterior sectio semidigitum longa, posterior digitum. Crura habet sex, unum par in priori sectione, duo in posteriore: ocellos nigros: barbam constantem ex duobus pilis dentatis crassioribus: apte abscondere & barbam & pedes potest ac in altum exsilire. Vestitur testa dura, in dorso obsoleti lignei coloris, in anteriori vero parte parallelogrammi maculam nigram habet flavo superparfam: in posteriore autem parte tota, nimirum alis, elegantissimæ lineæ nigræ splendentes tendunt secundum longitudinem. Alæ arcte complicatæ corpori: inferius corpus totum hepatici coloris, crura splendide nigra, ut & barba.

ANNOTATIO. Aliquo modo convenit cum Bupresti Scarabeocide, nisi quod caput citra primam infectionem exsertum non habeat; de quo vide Thomæ Mouffeti Londinatis Theatrum Insectorum lib. 1. cap. XIX.

MBERVORI Brasiliensibus. Musca apis magnitudine: crura habet sex; priora duo breviora, sequentia longiora: & ultimum par longissimum; habent hæc posteriora furas amplas & latas apum modo: cornicula duo in capite: alas quatuor. Tota musca coloris viridis cum aureo mixti, insignis & mire splendet, in fronte sapphyrini coloris: oculi nigri corniculares lutei coloris: alæ variegatæ maculis brunnis.

Musca alia figura & magnitudine vulgari similis, sed corpore breviori, & in postica parte habente processum tibieformem: crura sex, duo anteriora ut in vulgaribus, sed ultima duplæ longitudinis retrorsum inflexa ut in Locustis: duo longa cornicula in fronte: alas quatuor communes aliis: ocellos sapphyrinos splendentes; cætera in totum coloris nigricantis.

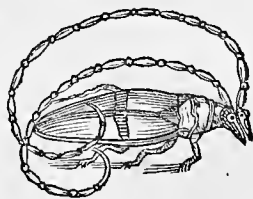
Multas inveni muscas circa Camarigibi & Taprußu aliaque loca mediterranea, communibus quidem similes, sed flavi coloris & paululum ligneo variegatas, valde infestas hominibus & molestissimas.

Reperitur & alia, cujus corporis longitudo nondum digitum æquat: ocelli prominentes rotundi, epatici coloris: crura sex obscuro flavo & fusco variegata; alæ quatuor, duæ exteriores digitum longæ, duæ interiores semidigitum, ac transparentes omnes tenuesque, argenteis venulis & punctulis fuscis variegatæ. Totum corpus ex argenteo & fusco colore est mixtum.

C A P. VIII.

Quici. Jacatinga. Vermis terrestris.

QVICI Brasiliensibus, insectum est corpore ovali instar Scarabei. Corporis longitudo unius & trientis digiti: Crura habet sex, quodlibet tribus internodiis constans, estque ultima pars crurum serrata, & quodlibet habet duos unguiculos. Caput & ocelli parvi: duo cornua prope oculos exorientia, longa, posterius versa & in arcum porrecta, duos & semis digitos longa, longe excedentia corporis longitudinem; & singula habent internodia decem, undecimo inseruntur in caput; crassitie æquant filum crassius. Caput & anterior sectio obscuri est brunni coloris cum splendido nigro mixti, posterior & alæ brunni obscure splendentis. Per medium autem alarum seu dorsum transversim linea lata flava pallescens tendit. Crura lutea & ad internodia obscuro brunno maculata. Cornua diversicoloria luteo & nigro, nimirum ad genicula nigra, cætera alternatim lutea.

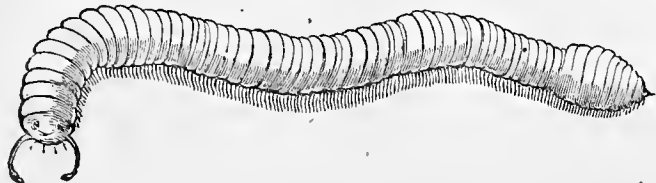

JACATINGA Brasiliensibus; Insectum frequens pluviosis mensibus in hortis, silvis & campis. Duos digitos longum: caput cum oculis pisi mediocris magnitudinem habet, rotundum: oculi grandissimi ellipticæ figuræ. Os quando aperit satis grande habet & inferius labium seu maxillam inferiorem bifariam in medio divisam, superiorem integram: in ore quatuor dentes falcatos, superiores duos fortiores, quemlibet quatuor aculeis munitum, inferiores uno aculeo in extremitate. Super os in summitate capitis duas habet eminentias parvulas, quasi bifidam frontem & ibidem duo cornicula maxime exilia; Thorax & venter continuum corpus sunt semidigitum longum, sabæ mediocris crassitie, cui adjungitur cauda unum & quadrantem digiti longa, undecim internodiis constans, figurâ trilateræ pyramidalis & in extremitate furcata. Crura habet sex in thorace & ventre, haud longa, pilosa, in extremitate duobus exilissimis unguiculis: corpus etiam pilosum. Alas habet quatuor dorso conjunctas, utrimque duas, quas semper in directum à latere expansas gerit, inter volandum & sedendum sive rependum. Est autem quælibet ala pene duos digitos longa, semidigitum lata, ubi latissima.

lima. Constant ad tactum membrana dura pellucida, grysea, venulis fuscis intertexta, & quælibet in sua extremitate versus anteriora maculam habet oblongam è fusco nigricantem: quælibet ala duplici articulatione corpori jungitur, quasi duplici trochlea, ideo firmiter eas in directum à corpore protensas semper gerit, & tantum sursum aut deorsum potest movere, non componere aut retrorsum extendere. Susurrum edit inter volandum. Oculi punicei sunt coloris, reliquum caput & cauda saturate rubri. Thorax & venter itidem saturate rubent, cui aliquid nigri & albi mixtum. Crura fusca, floribus insidet victum quærens: Belgæ vocant *Gen Spaensche Jufferuw*. Mihi idem videtur insectum quod J. Scaliger Hist. Animal lib. vi. describit ac depingit, & Adriaticis *Curoculum*, Taurinis *Monachettam* vocari dicit. Cum Ephemero autem Aristotelis convenire opinatur. Sed nihil certi ex Aristotele haberi potest.

Mense Julio Anni 1640. innumera ejusmodi insecta videbam in campis ejusdem cum descripto coloris, sed maculas nigras rotundas in alis habentia, quædam etiam corpore fusco, quædam subviridi.

VERMIS hic reperitur terrestris; cujus longitudo est supra duorum digitorum, crassities

quanta apicis minimi digiti, in totum teres, crura habet innumerabilia brevia, per paria sibi invicem opposita & contigua: crassitie setæ equinæ. Corpus tectum membrana crassa, glabra, splendida, ex juncturis frequentibus connexa, instar ferrei

thoracis: coloris ex viridi fusci ubi juncturæ, ibi annulus albus. Crura sunt fusca. Capitelum habet rotundum, ocellos nigros parvos & duo cornicula in capite.

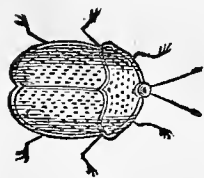
ANNOTATIO. Vide Thomam Mouffetum in Theatro Insectorum lib. II. cap. VIII. de Scolopendris & Julis, ubi Iconem hujus jam descripti primo loco invenies.

C A P. I X.

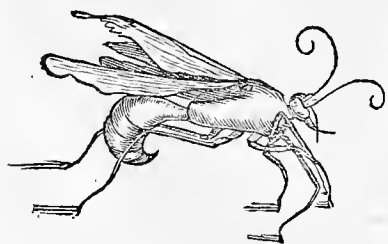
Insectum volans. Tambeiva. Paipai guacu; alia duo insecta.

REPERITUR hic & Insectum volans muscæ fere figura: cujus totum corpus cum capite tres quadrantes digiti fere longum est; caput pyramidale, duobus corniculis quadrantem digiti longis: rostrum ejusdem longitudinis, angustum, acutum; inferius versus capillatum, quod tenui venula corpori jungitur; corpus triangulare per duas juncturas in tres partes divisum, quarum superior scapulæ instar cavatur, ut alæ intus locum habere possint. Crura habet sex; priora in anteriori parte breviora, posterius par longissimum, semidigitum aut paulo plus longum: quodlibet tribus constat internodiis. Alæ illi quatuor, sesquidigitum longæ, instar muscarum. Caput & prima secundaque sectio splendide sunt nigra: rostellum, cornicula, crura ac tertia sectio pallidi sunt coloris, hinc inde fusco umbrati. Alæ exteriores seu superiores medietate anteriori sunt cinnabarii coloris, extrema autem fusci: inferiores alæ aquei coloris.

TAMBEIVA Brasiliensibus; Insectum Testitudinem terrestrem non male referens, mediocris avellanæ magnitudine; alæ, nimirum exteriores, duæ testaceæ, figura ut clypeus testudinis: anterior sectio corporis testa testæ coloris splendidi quasi aurum viridi colore tinctum transplenderet: in ambitu autem testæ coloris est splendentis instar rubro tincti. Duo cornicula ad quodlibet latus oblique extensa. Crura habet sex nitentia ut aurum quod elegantissimo rubro transplendet. Corpus inferius ejusdem splendoris. Tarde incedit nec facile avolat.

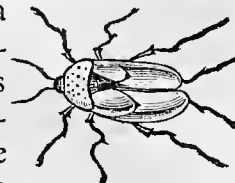
PAIPAIGVACV Brasiliensibus: Insectum volans crabronis majoris magnitudine, sed non ita crassum: bisecto est corpore & quæque sectio ovalis; prior semidigitum longa, posterior paulo longior. Caput obrotundum, sed paulum compressum, grani cannabini magnitudine: oculi elliptici grandes, prominentes, fusci, splendentes. Ad os habet duas falces, quibus folia arborum præscindit, nigras. In capite duo cornua, fili crassitie, tres quadrantes digiti longa superius incurvata ut hircorum, in exortu nigra, cætera crocea.

Crura sex in priori sectione septem internodiis constantia, quatuor nimirum majoribus, tribus minoribus: cum duobus unguiculis in cujusque extremitate. Anterior par paulo plus digito longum, secundum sesquidigitum fere, tertium unum & tres quadrantes digiti. In priore sectione etiam quatuor habet

habet alas, duas exteriores longiores ac latiores, inferiores breviores & angustiores, substantiæ membranacæ instar chartæ. Ultima sectio ovalis in acutum definit cornu continens aculeum, quem protendere potest & eo pungere. Color totius, exceptis cornibus, ut chalybis politusplendidissimi instar vitri. Totum corpus & crura etiam ejusmodi pilis vestiuntur, brevibus, ad tactum ut sericum læve: admodum duram cutem membranacæm habet, uti vix transfodi acu crassissima possit.

INSECTVM (cujus Auctor nomen non prodidit) corpore ellypticæ figuræ, magnitudine majoris abæ. Crura habet sex, tribus constantia internodiis: duo cornicula in capite; capitulum minimum, lenticulare, ocellos prominulos; alas quatuor tenues. Anterior corporis sectio testa tegitur ellyptica; medium corpus in posteriori sectione pyramidalis: alæ binæ ac binæ testa oblonga ex parte teguntur. Totum corpus inferius variegatur lineis nigris transversis. Testæ omnes sunt egregie virides, alæ fuscæ: capitulum inferius luteum, superius è viridi & luteo mixtum: ocelli hepatici coloris. Fætet insectum ut *Cecpe* nostras & ejusdem est speciei.

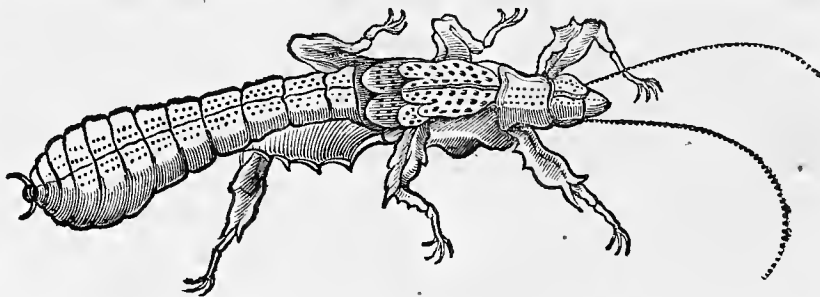
INSECTVM (cujus nomen Auctor non addidit) muscæ majoris magnitudine, totum nigrum, pilosum instar holoserici. Corpus fere in duas partes æquales sectum, capitulum quasi bovinum, album: ocelli prominuli, rotundi, nigri: duo cornicula in fronte, & duæ nigræ forcipulæ pro dentibus: crura sex, corpus in nigro secundum longitudinem albis lineis passim distinctum, uti & crura; corpus nimirum in dorso & lateribus, crura varie. Currit super terram ut araneus terrestris.

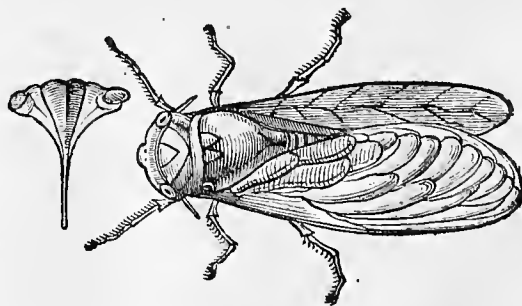
C A P. X.

Insectum volans. Guarucu eremenbi. Nhatiu seu Mosquito.

INSECTVM volans, Tauri volantis species: corpus habet bisectum, cujus anterior pars tertiam partem digiti longa, posterior paulo plus duobus digitis. Caput habet quasi quadratum & duos forcipes exsertos pro dentibus: oculos magnos prominulos ellypticos: duos cirrhos ante oculos, in exortu latiusculos, hinc angustiores, plus duobus digitis longos, novē jūcturis constantes: crura sex, duo in anteriori sectione, quatuor in posteriori, quodlibet duos digitos longū, tribus jūcturis constantes, pedes latiusculos & in extremitate duos ungues aduncos. Anterior sectio ad latera definit in quatuor aculeos, testa nimirum qua tegitur: posterior quatuor habet alas tenues, duabus testaceis testas. Totum corpus superius obscure est flavescens, seu lignei coloris; caput, oculi, cirrhi, forcipes, crura, inferius corpus splendide nigra & venter præterea cana lanugine obductus.

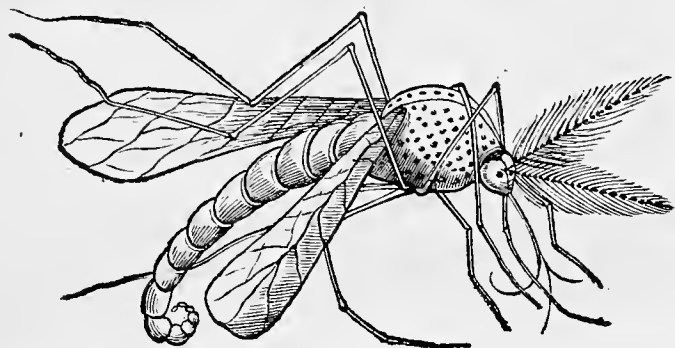

GVARVCV EREMBI Brasiliensibus, & *Iaquirana* aut *Guiramembi* Tipinambautiis: *Cigarra* Lusitanis, Belgis *Sissis*. Corpus crassiusculum habet conicum, totum unum digitum cum triente longum, & pollicem crassum: caput triangulare inferius versum & rostellum in extremitate oris ferme semidigitum longum: oculos prominulos ellypticos. Corpus bisectum est in collum & ventrem; collum brevissimum, inter se & caput primum par habet crurum, tribus jūcturis constantium, & duo cornicula pro pedibus: in ventre sunt reliqua duo paria crurum, quodlibet tres quadrantes digiti longum, & duo anteriora paria crassiusculas suras habent & inter illa rostillum exferit & canendo illum strepitum facit *Sissis*. Totum insectum antierius, nimirum in capite, collo & initio dorsi dura tegitur testa, postica pars corporis jūcturas habet multas circulares: alas quatuor, duas exteriores majores, interiores minores; omnes ejusdem materiæ, transplendentis, vitreæ, lineis castanei coloris intertextas; exteriores unum & tres quadrantes digiti longæ sunt, latæ, ubi latissimæ, duas trientes digiti, interiores unum digitum longæ: exteriores præterea in exortu viridem oram habent inferius ad medietatem fere longitudinis suæ, & lineam viridem brevem

versus superiora. Totum caput ac collum & oculi epatici coloris exsanguis seu olivacei: reliquum corpus & crura castanei splendentis: ubique etiam raros pilos habet argenteos, præterquam in testa dorsali, in fronte tria punctula triangulatim posita coloris rubini; duæ conicæ maculæ in testa dorsali sunt nigrae. Circa vesperam in silvis & fruticetis ingens multitudo horum insectorum auditur; arborum enim truncis assidentes ingentem excitant strepitum, qui incipit *gir, guir*, & mox continuatur *sis sis sis*, &c. centies vel pluries uno spiritu: ex continuato clamore denique rumpitur. Ego mortuos per dorso longitudinem ruptos, trunco arboris adhærescentes, sæpe vidi.

NHATIV Brasiliensibus, *Mosquito pesni longo* Lusitanis; **Langbeen** Belgis: culex est tinnulus parvus: capitulo obrotundo, cui duo cirrhi paululum incurvati adstant; ad quemlibet nimirum oculum longus est cirrhus, pilis longis ab utroque latere, ordine decoratus, usque ultra medietatem, muscarii modo, extremas pilos breviusculos habet. Corpus ellypticum, sex habet crura, longa, tribus internodiis constantia, ultima sectio teres, longissima: in extre-

mitate longo rostrillo sanguinem exsugit: alæ illi duæ in postica parte mediæ sectionis. Totum insectum vestitur pilis subtilibus brevibus flavescentibus. Media sectio nigra, variegata maculis obscure flavis; ultima obscure flava, undata nigro, annulorum fere modo, & ubi intestina, longiores habet pilos. Caput nigrum flavo mixtum. Rostrum cum suis cirrhis punctulatim nigro obscure flavescit. Cirrhi reliqui duo pilosi

pallide flavi cum pilis, & cirrhi ipsi punctula nigra ordine posita continent. Insectum admodum frequens noctu in palustribus ut & maritimis locis, pungit acerrime, etiam per linea vestimenta & maximum pruritum excitat; molestiam simul summam parit tinnula sua voce. Multas sæpe noctes insomnes egi hujus insecti causa: nec igne nec alia re abigi potest; unicum remedium habetur, sed non ita proficuum, ut accendatur fimus bibulus siccatus, cujus fumo paulum arcentur. Icon per megascopium fuit delineata.

ANNOTATIO. Quidam ajunt hoc insectum à Brasilianis vocari *Yatium*, gignit autem hæc regio & aliud culicum genus ignavum & mansuetum, quamvis hominibus valde inopportunum, at nullo mucrone armatum, vocant *Ietinga*. Item aliud quod *marigui* vocatur, minutissimum quidem sed tam crudeliter homines affligens ut vix tolerari possit.

CAP. XI.

Insectum innominatum. Apeare. Mangangai. Mangagai. Auricularia. Millipedæ species. Scarabeus parvus. Locusta atra. Insectum instar fuci.

INSECTVM (cujus nomen ab Auctore non proditur) Locustæ marinæ facie, tres digitos longum: crura habet sex: Forcipes pro dentibus; Cirrhos duos: Testa superius rectum instar Locustæ marinæ; in totum cinerei est coloris: sed forcipes rubri sunt coloris.

APEARE Brasiliensibus; insectum est corpore ovali compresso, fabæ minoris magnitudine, sætens ut **Geepe** nostras: capitulum habet rotundum, rostellum longo acuminato: duo cornicula longa, quorum quodlibet nodum unum quasi in medio habet: Crura sex, nullas alas; corpus egregie variegatum luteo, ruffo & obscure cœruleo, flavo itidem quo corpus fimbriatum est. Caput luteum, cornicula nigra: crura alternatim variegata luteo & nigro, in medio dorso duo puncta ferrea habet.

MANGANGAI Brasiliensibus, *Bixeuro* Lusitanis. Fucus est, magnitudine & figura ut nostrates, totus niger, ad tactum ut sericum villosum, excepto in anterioris sectionis summitate ubi albicat. Crura habet sex nigra; alas quatuor nigras, duo cornicula in capite itidem nigra: oculos magnos ellypticos, rostellum acuminatum; susurrum edit ut nostrates fuci.

MANGAGAI Brasiliensibus, itidem fucus, qui instar nostratis circumvolitat & susurrum edit: totum corpus pilosum, splens, nigrum, instar holoserici nigri villosi, excepto in anterioris sectionis superiore parte ubi ex albo flavescit, & in medio habet maculam splendide nigram; oculos habet magnos lenticularis figuræ, coloris marmorei albi splendentis: rostrum nigrum, acutum, rectum: duo cornicula nigra; crura sex nigra, pilosa: alas quatuor nigras splendentes & subviridicantes.

FORCIPVLA seu Auricularia, Belgis *Cozworm*: duorum digitorum longitudine; corpore parallelogrammo, compresso: Caput habet conicum & in eo quatuor cornicula recta. Corpus bisectum, ac in priori sectione sex crura quæ crassiusculas furas habent: posterior sectio longior, circularibus juncturis mobilis, in extremitate sua duos habet forcipes satis magnos quibus firmiter apprehendit. Caput anterius & cornicula prope exortum nigra, ac in priori sectione macula pyramidalis nigra in dorso, cætera in totum flavi pallide coloris.

MILLIPEDÆ species, quæ hic frequens (*quo nomine à Brasiliensibus vocetur non addidit Auctor*) multis sectionibus constans, ut illa, compressis: capitulum habet parvum cum duobus corniculis brevibus: crura exilia innumera: totum insectum est nigrum, at in qualibet sectione in utroque latere extremitas est flava.

SCARABEVS hîc quoque reperitur parvus, figura ut ii qui volitant vespertino tempore, per totum obscure rufus; oculos habet & cornicula nigra; sex crura.

LOCYSTA quoque hîc reperitur splendide atra, caput tamen lineis cinnabris, & crura licet nigra, multo cinnabrio umbrata; & in extremitate cuculli ipsius linea alba est circumdata fimbriæ loco: posteriorem sectionem ambiunt lineæ circulares flavæ; uti & alas atras fimbria cinnabria.

INSECTVM instar fuci, ejusdem figuræ & magnitudinis: totius longitudo superat aliquantum unum digitum: caput habet mediocris pisi magnitudine, rotundum, sed nonnihil compressum: oculos magnos, figuræ ovalis seu lenticularis, subviridicantes, splendentes, interius versus superiora, in centro laterum punctulum exiguum nigrum ellipticum habentes. Os brunum tribus eminentiis infra se versis constat: in fronte inter oculos tria punctula nigra hoc modo: posita: barbæ loco habet duos pilos: sectio anterior minor est: posterior sex habet crura, tribus internodiis & pediculo duobus prædito digitulis incurvis: crura posteriora longiora, priora brevissima. Alæ illi quatuor, exteriores longiores interioribus, quæ constant è materia tenui ut in apibus: ad exortum autem alarum rotunda est eminentia splendida instar gemmæ, magnitudine seminis sinapis. Posterior sectio corporis per medium constat suis transversis lineis, uti in fucis. Totum corpus, caput & pedes coloris sunt mellei: vestiturque ejusmodi pilis subtilibus, ita ut hirsutum sit: Alæ sunt vitrei coloris splendentis, lineis brunis variegatæ: crura brunna & hirsuta. Omnis color hujus insecti resplendet.

C A P. XII.

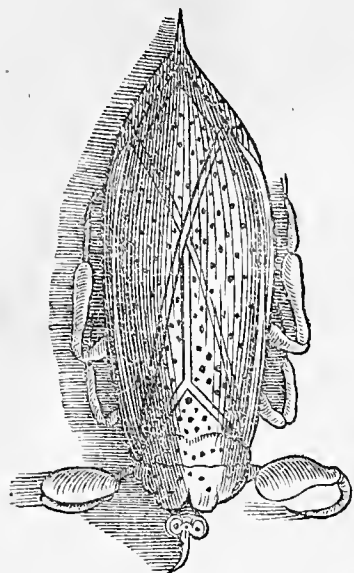
Memoa. Insecta aliquot innominata. Apes mellificæ.

MEMOA Brasiliensibus: Cincindela; vix grano mediocri seminis melonum aut cucumerum par, oblongo corpore. Capitulum habet minimum, ocellos nigros splendentes, duas prominentias instar pilorum prostantes ad os. Prior sectio corporis dimidio grano canabris per medium secto magnitudine æqualis, habens in utroque latere maculam rotundam, magnitudine seminis papaveris, albam & splendidam, per quas noctu & interdiu lumen emittit, facitque pro libitu has maculas thalassini coloris splendidissimi, & lumen per illas spargit instar ignis videndum noctu, & interdiu quando vult. Post hos focos ignis corniculum est flavescens, versus postica vergens. Alas habet duas: crura sex, singula tribus internodiis constantia, exilia. Universum insectum est coloris castanei obscuri. Per megascopium adverti, duos barbæ pilos, quemlibet è quatuordecim particulis compositum: apparet quoque quemlibet pedum, quatuor habere digitos, curaque esse aculeata & pilosa ut in Tauro volante: adhæc ad os habere quatuor tenacula.

ANNOTATIO. Fecimus hujus insecti mentionem descript. Ind. Occident. lib. 1. cap. 4. in hæc verba. Fidem prope superant quæ ab Oviedo atque aliis narrantur de *Cucuyo* è scarabeorum genere, cujus ocelli atque latera, ubi alas suas diducit, tantum lumen emittunt, ut noctis tenebras haud secus quam candelæ illustrent & hominibus legendi scribendique copiam faciant: Indigenæ Hispaniolæ olim hoc animalculo non modo ad tenebras illuminandas, sed & ad Niguas, id est, molestissimum illud genus culicum, fugandas utebantur.

INSECTVM magnitudine brusci: corpus habet duos digitos longum, unum autem latum: alas quatuor exterius nigricantes, interius, quaque latent, albas. Crura quatuor, tribus internodiis constantia, & plus uno digito longa, cum duobus unguiculis nigricantibus in extremitate: crura sunt obscure flava nigris distincta maculis, & ejusdem coloris pilis hirsuta; duo

duo præterea habet veluti brachia figura falcis messoriae, duobus internodiis constantia, quæ corniculi instar deorsum incurvantur: oculi illi sunt nigri, splendentes, figuræ lenticularis. *Quo nomine à Brasiliensibus aut Lusitanis appelletur, Auctor non addidit.*

INSECTVM in mensa mea aliquando inveniebam vix conspicuum præ parvitate, nisi nigrum & splendentis coloris fuisset, planeque rotundum. In megascopio magnitudinem seminis cannabis habebat, plane rotundum, nigrum, splendens. Testa rotundatectum, & sex pediculis incedens.

INSECTVM itidem figura millipedæ per megascopium contemplatus, deprehendi habere sex crura, duo cornicula; corpus autem & alæ erant coloris obscure flavi & nigro striati transversim.

INSECTVM parvulum corpusculo semidigitum longo, ovali; quatuor habens alas tenues quadrantem digiti longas: caput parvum: in totum erat gylminei coloris, alæ autem hyalini; & crura sex parallelogramma.

Reperiuntur hîc apes mellificæ, ejusdem figuræ, magnitudinis, coloris, ut nostrates: excepto quod aculeos non habeant neque pungant; in silvis in cavis arboribus mellificant; etiam domi in Alveariis ut apud nos.

Mel de pao ut Lusitanis dicitur, mixtum cum aqua simplici exhibetur, gratum instar mulsi nostratis.

ANNOTATIO. De melle agresti vide commentarium D. Pisonis. Jacobus autem Rabbi qui multos annos vixit cum Tapuyis, in relatione sua ad Excellentiss. Comitem Joan. Mauritium, commemorat aliquot species apum & mellis agrestis. Primam speciem dicit à barbaris illis vocari *Kitschaara*, quæ fruticibus & pumilis arboribus appendet, in alveolis dimidiam ulnam longis, instar charæe bibulæ formatis: hæc species mellis optima est & suavissima.

Altera species quæ ipsis dicitur *Kitschagk*, intra terram fit, mole alvearii, atque effoditur fumo excitato.

Tertia species appellatur ab illis *Heubig*, itidem intra terram congesta & instar panis sacchari charta bibula involuti, quæ itidem igne ad foramen applicato eruitur. Atque hæ tres species apum haud secus purigunt quam Europææ.

Quarta species mellis dicitur *Atshoy*, quam in arboribus mellificant itidem apes pungentes: mel autem appendet arboribus instar nidi avium, durum atque nigrum, hoc quoque igne adhibito colligitur.

Quinta species apum, quam vocant *Ehenhne*, minime pungit; mellificant in cera ad truncos arborum; figura globorum, qui frangendi sunt ut mel eximatur.

Sexta species appellatur *Benatschy*, non pungunt, & in concavis foraminibus arborum mellificant in cera ut præcedentes: harum mel optimi est saporis & valde salubre.

Recenset & plures species, sed solis nominibus, quare non putavi operæpretium barbara nomina hîc recensere.

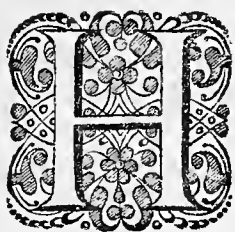
GEORGI MARCGRAVI NATURALIS HISTORIÆ BRASILIAE

LIBER OCTAVVS.

Qui agit de ipsa Regione & Indigenis.

C A P. I.

De Regionis nomine, magnitudine, situ, ejusque divisione.

Hæc regio primo à Lusitanis appellata fuit *SANTA CRVZ*, quod nomen postea mutarunt in *TERRADO BRASIL*, ob ligni copiam, quod hîc cæditur & in Europam insertur, vulgo notissimum, ita ut hodie communi & vulgari nomine ab omnibus Europæis *BRASILIA* dicatur.

Sita porro est Brasilia in zona torrida & quidem in medietate illius Australi, extenditurque ultra Tropicum Capricorni in zonam temperatam meridionalem.

Non autem omnes consentiunt in illius magnitudine seu latitudine definienda inter Septentrionem & Austrum. Nos ejus initium statuimus à latitudine Septentrionali unius gradus & semis, seu à Flumine *Para*, & finem ad latitudinem australem quatuor & viginti graduum & semis, seu usque ad fluvium *Capiibari*, duabus leucis ultra oppidum *S. Vincentii*; ita ut magnitudo illius sit inter Boream & Austrum trium & viginti graduum. Inter ortum & occasum in quantum extendatur adhuc indefinitum est, cum pauci adhuc in interiora hujus terræ penetraverint & quædam tantum obiter lustraverint.

Quantum judico, adsumendo longitudinem *Lima* Metropolis Peruviae, quam Hispani ponunt esse duobus & octuaginta gradibus Occidentaliorem *Toleto* (Toletum autem novem decem gradibus & quinque scrupulis Occidentalius est *Vranoburgo*) ita ut longitudo *Lima* sit ducentorum & nonaginta quinque graduum & quadraginta scrupulorum. Sumendo itidem longitudinem *Mauritia* civitatis, in Orientalissima fere ora Brasiliæ, quam ipse sæpius observavi per Eclipses & inveni trecentorum & quadraginta graduum & semis respectu *Vranoburgi*, & hinc deducendo differentiam quatuor & quadraginta graduum & quinquaginta scrupulorum. Sub parallelo autem 8. 40. respondent ex mea observatione uni gradui 28175. decem pedæ Rhynlandicæ, quæ per 1500. divisæ (tot enim perticæ milliarius horarius efficiunt) dabunt horaria seu Hollandica milliaria $xviii. \frac{1157}{1500}$ id est, milliaria octodecim & tres quadrantes. Differentia ergo 44. 50. dabitur 1263197. decempedarum & duorum pedum, quæ efficiunt milliaria 842. $\frac{179}{1500}$ detractis, porro centum milliariis, quæ *Cusco* Orientalior est *Lima* & in confiniis Peruviae & Brasiliæ sita, magnitudo Brasiliæ inter ortum & occasum esset circiter septingentorum & quadraginta duorum milliarius; quod intervallum omnes Tabulæ Geographicæ circiter centum & octuaginta octo amplius faciunt. Ponunt enim Brasiliam multo Orientaliorem quam revera est, ut ex propriis observationibus sæpissime comperi.

Ora autem Brasiliæ à *Para* ad *Maranhon* à *Coro* versus vulturnum extenditur. A *Maranhon* versus *Ciara* maximam partem tendit versus Eurum. A *Ciara* ad *Potiyi* seu *Rio Grande* versus Euroaustrum: à *Potiyi* ad *Paraiba* versus Austrum: à *Paraiba* ad *Itamaraca* ad eundem modum: ab *Itamaraca* versus Promontorium *S. Augustini* & usque ad Sinum omnium Sanctorum ora versus Austrum incurvatur: à Sinu omnium Sanctorum ad alterum flumen *Paraiba* iterum fere directe austrum perit, & deinceps usque ad fines suos versus *Coro* extenditur. *Sed hæc accuratius à Tabulis hydrographicis cognosci possunt, ad quas curiosos remittimus.*

Divi-

Dividitur BRASILIA, intra hos limites, in certas Præfecturas (*Capitania*s appellant vulgo Lusitani) & quidem vulgo in quatuordecim. Quarum prima versus Boream est *Para*, sequuntur dehinc ordine Maranhaon, Ciara, Potiyi vel Rio Grande, Paraiba, Itamaraca, Pernambuco, Quirimure vel Bahia de todos los Santos, cujus metropolis S. Salvador. Nhoecombe vel os Ilhos; Pacatã, vel Porto Seguro; Espiritu Santo; Nheteroya, vel Rio de Jencero, quem *Garrabara* vulgo vocant Brasilienses; & S. Vincente.

Plura non habet Auctor, neque ego addo, quia plenius de his egi in Descriptione India Occidentalis lib. xv. tantummodo adjicio è Schedis nostri Auctoris.

Sunt & hîc duo districtus (nimirum in Præfectura Pernambucensi) quos Lusitani vocant *Palmceiras* à copia illarum arborum ibidem nascentium, in quos Nigritæ fugitivi se receperunt; eorum unus vocatur minor, alter major. In minori ad sex millia nigritarum dicuntur habitare, qui jacet viginti milliaria supra *Alagoas*, inter silvas, juxta fluvium qui appellatur *Gungobubi* (hic illabitur in fluvium *Paraibam*) sex milliaria à Paraiba flu. versus Arctum, & quatuor à Mondaî fluvio *Alagoæ Borealis* versus austrum; ita ut haud admodum longè absit à cornu terræ quod vulgo *Iaragoa* appellatur. Pagus illorum constat è tribus plateis, quarum singulæ dimidiæ horæ itinere in longitudinem producuntur. Ædes omnes contiguæ, & plantaria illorum pone illas. Imitantur quodammodo religionem Lusitanorum & habent suos sacerdotes & judices. Mittunt crebro è suorum numero ad vicina loca, qui mancipia Lusitanorum abripiant; illa autem tamdiu serviunt donec alia rapuerunt. Mancipia autem quæ sponte se illis aggregant, statim eadem qua ipsi libertate fruuntur. Victitant fructibus *Palmarum*, batatis, phaseolis, farinha *Mandiocæ*, milio, & Sacchari cannis, item gallinis (quarum illis copia est,) & piscibus quos vicinus amnis subministrat; carnes haud alias habent quam ferinas. Milium suum colligunt bis quotannis, & opere absoluto per integram septimanam festivè commessantur. Antequam sementem faciant per dies quatuordecim maximos focos accendunt, quibus herbas & alia adurunt, qui longè videri possunt. Compendiosissimum ad hunc districtum iter esse creditur secundum fluvium *Alagoæ Borealis*, vulgo *Alagoa del Norte*.

Major *Palmaria* jacet viginti aut triginta milliaria pone S. Amari pagum, juxta Montem qui dicitur *Behe*. Creduntur circiter quinque millia esse nigritarum, qui in vallibus juxta hunc montem degunt, præter alios multos, qui alibi quinquaginta, alibi centum, sparsim habitant. Ædes autem horum haud conjunctæ, ita ut ducenti pene quadrantem milliarii horarii occupent; & sub silvis metantur, in quibus & viam cæduam habent ad fugiendum comparatam; nam perpetuo excubitores collocant, qui ipsos moneant de peregrinorum adventu. Siccis itidem mensibus dimittunt suos ad Æthiopissas ab incolis suffurandum. Interdiu parant cibos; & vespera primum numerant suos, ut videant an quis desit; deinde choreis dant operari (tympana pulsantes quæ longè audiri possunt) ad mediam usque noctem, dein cubitum discedunt & dormiunt usque ad horam nonam aut decimam antemeridianam.

Iter ad hos commodissimum est ab *Alagois* per S. Amarum, atque inde per campestria *Nhunahu* & Cororipe, donec jugum montis *Vvairakaco* appareat, ubi fluvius *Paraiba* offenditur, qui descendendus est donec prope prædictum montem *Behe* perveniatur, & ibi deflectendum ad convalles.

Hactenus Marcgravius: Antequam autem cætera illius adjungam non putavi inutile fore hic subjicere quæ ab Amico, qui rebus bellicis præerat & non minus rerum naturalium erat studiosus, anno 1636. accepi. De natura Regionum, inquit, à me in hoc climate visarum, quoniam nec ante data fuit, nec postmodum fortasse dabitur ad te scribendi occasio, hæc generatim refero.

Omnes Provinciæ Brasiliæ quas centum milliarium spacio, à *Rio Grande* ad *Alagoas* usque occupavimus parum admodum sunt cultæ. Cultura earum à littore marino versus mediterranea à Lusitanis ulterius producta non fuit, quam in quibusdam locis, ad tria, quatuor, in quibusdam ad quinque, raro ad sex aut ad summum septem usque milliaria Hollandica: cætera sunt solitudines ipsismet incolis plane incognitæ: neque littoralia hæc loca omnia culta sunt, ea tantum coluntur quibus valles & nemora interjacent. Quando nomen alicujus districtus, quos illi *Fregesias* appellant, audis, utpote *Poiubam*, *Camaragibi*, *Porto Calvo*, *Serinhaim*, & his similia alia, debes sub hac voce intelligere valles integras, campos & colles his vallibus adjunctos, pagos in illis sitos, ædificia omnia, hinc inde sparsa, & insuper fluviolos ipsos qui valles illas irrigant. Ab una *Fregesia* ad alteram per colles incultos iter est, interdum trium, interdum quatuor aut plurimum etiam milliariarum Hollandicorum. Excipiuntur tamen ab hac appellationum regnula, domus piscatorum & salinæ ad littus marinum sitæ, quia terram non colunt. Ad hujus culturæ formam importunus æstatis ardor habitatores compulit. Regio enim hæc omnis, ut scis, jacet sub Zona torrida & coli non posset si dies noctibus longiores essent.

Solum omne affurgit in colles mediocres atque amēnos: montes insigni aliqua altitudine nulli sunt in littoralibus, in solitudinibus tamen hinc inde nonnulli è longinquo conspiciuntur. Inter colles aridos, non ubique tamen, sed ut supra attigi aliquot milliarium intervallo, valles interjacent, singulæ exiguis aliquibus fluviolis irriguæ, atque ob id non pluviis tantum mensibus, sed & æstivis ipsis fertiles. Colles ipsis æstivis mensibus ob ardorem Solis sunt infrugiferi & penitus arescunt, ut non gramen tantum, sed & arbores interdum emoriantur, & gramen incensum aliquando ingenti spacio, vento præsertim urgente, incendium proferat; ita ea quæ pluviis mensibus late virent, æstivis intereunt in montibus. His incommodis tamen incolæ ipsi prospiciunt, aut novum gramen terris inducentes, aut loca illa facundantes quæ sibi colenda proponunt. Hunc tamen usum colles præstant, præsertim ubi silvestria recens excisa & combusta sunt, quod radix Mandioca lætius in iis proveniat, nimirum in declivis illorum, quam alibi. Ad hæc usus collium vallibus vicinorum hic est, quod ædificia incolarum in illis ut plurimum collocantur, & circa hæc ædificia arbores, quæ *Cocos* ferunt, plantantur, quæ quamlibet terram & situm lubenter admittunt. Plantantur etiam aliquando juxta domos Auricarum & Limonum arbores, quamvis lætius in locis depressis proveniant. Reliquarum omnium plantarum cultura ad valles & loca depressa rejicitur. Cæterum bonitas glebæ, ut & terræ universæ ita & omnium fere collium est insignis, & in ipsis montanis locis quæ hæcenus non coluntur, optimæ ubique vites provenirent, si à formicis defendi possent. Morbos & mortes somniant incolæ, si in vallibus habitent, propterea colles sequendo, molesta & longinqua aquatione plerumque utuntur. Nostro hoc quod præterit sexennio nos plana interdum, etiam palustria loca, fortificationum causa secuti, vix aliqua tæbe tamen ea propter afflictæ fuimus. In *Afogados* quidem fortalitio præsidarii aliquando, sed satis benigne tamen & breviter morbis corripiebantur, verum animadversum fuit id propterea accidisse, quod plerique desudes humi cubarant, quod ubi iis interdictum & lectorum usus introductus est, malum hoc illico cessavit. Quamvis incolæ eam nostratium à morbis immunitatem tribuant siccitati extraordinariæ temporum ut non penitus contemnenda sunt illorum monita; dicunt enim occulta quadam vicissitudine septem annorum spacio humidos & morbosos hybernos menses dari, & rursus sequentium hos septem annorum spacio saniores & sicciores succedere. Hæc de collibus notavi: quod valles attinet, hæc cannarum sacchariferarum cultu, (quoniam ob duritiem formicæ iis nocere non possunt) & pascuis occupantur. Cæterum feracissimæ essent omnis generis frumentorum etiam nostratium, puta tritici, siliginis, hordei, avenæ, pisorum, quæ singulis annis binam messem darent, si contra formicas remedium inveniri posset. Quicquid qualiumcunque fructuum extraordinaria aliqua cura, in loco aliquo angusto, contra formicas defenditur, miraculosa ubertate provenit: Brasilia verum horreum foret Europæ totius, si pestis hæc auferri posset. Rumor hic ad nos perlatum fuit Lusitanum quendam Amstelodami consessui xix. remedium obtulisse contra formicas; equidem non credo remedium universale contra has inveniri posse, quia animadverto non à Soli vitio, sed à Solis vi id procedere, qui toto terrarum orbe sub Zona torrida, in Indiis etiam Orientalibus, ut audio, & hic in vicina Peruvia infinita formicarum agmina generat: & in iis partibus Brasiliæ, quæ extra torridam Zonam sunt, utpote in Capitaneatibus S. Vincentii & Spiritus Sancti non sunt formicæ & Ceres est uberrima.

Quod fluvios attinet vel potius fluviolos per valles prædictas decurrentes: hi paucis exceptis longitudinem trium, aut quatuor milliarium vix emetiuntur à fontibus suis, & nihilominus in ostiis suis magnorum fluminum speciem præ se ferunt; quod fit ob accessus & recessus maris fauces ipsorum eluentes; exemplo sit *Rio Formoso*, item *Rio Grande* & alii omnes capaces in ostiis magnarum satis navium, qui tamen versus mediterranea, vix duarum leucarum itinere à littore absoluto, genu tenus pedibus transeuntur.

Fluvii nulli hic sunt nobiles, aut apti ad minimarum etiam navium onera è mediterraneis deferenda: *Monguape* tantum flumen sex milliarium longitudine navigavi, & multum ultra navigari posse ex profunditate illius & aliquorum relatu comperi, reliqua non item. Horum tamen exiguum fluviorum aliqui, alveos suos, sed siccos æstate & sine aqua, longissime in solitudines proferunt; quale est flumen *Capiivaribi*, quod prætereundo *Mattam do Brasil*, *Mafyapi*, *S. Laurenço*, *Real*, prope *Afogados* cum alio fluviolo se conjungit, & juxta *Recifum* influit in mare: item *Rio Grande*; per quorum fluviorum alveos siccos, Tapuiones sex septimanarum iter sæpius se fecisse professi sunt; pluviis tamen mensibus, alvei ipsorum aqua replentur, sed ob catacætas Saxorum frequentissimas etiam parvas naviculas non ferunt.

Flumen unicum nobile est in hisce regionibus, vulgo *Rio S. Francisco*, de quo uberrime nuper ad concessum xix. scripsi.

Piscatio littoris, ut scis, fuit antehac ditissima & Lusitanis, dum res ipsorum essent in integro, quæstuosa; nunc penitus abjecta jacet. *Sed hæc postea repetita magno nostratibus usui existit.*

Feras

Feras multas, etiam formarum inusitatarum, casu oblatas vidi & comedi, quamvis venationibus & talium rerum indagini nondum vacare hîc liceat. Rem pecuariam inveni initio adventus nostri florentem, nunc hæc non nostri tantum, sed etiam hostilis exercitus usu vehementer est attrita. *Hæc ille.*

CAP. II.

Brevis descriptio Flu. S. Francisci & Iter V Vilhelmi Glimmerii per Solitudines Brasiliæ.

FLUMEN S. Francisci, jam limitem claudens inter præfecturam Pernambucensem & Sinum Omnium Sanctorum, imprimis illustre est; creditur enim ex intima parte hujus Continentis descendere, & quidem è Lacu illo multorum sermonibus celebrato, qui amnes omnes atque torrentes, ab altissimis Peruvix montibus versus ortum dimissos, recipit, & per maximos fluvios in oceanum emittit, imprimis *Rio de la Plata*, de quo jam non dubitatur; Marahaon, & hunc nostrum. Nam licet hujus fluminis fons aut origo nondum à quoquam fuerit lustrata, tamen evidens ratio id necessario videtur evincere, nam contra quam cæteri fluvii, qui ad hanc Brasiliæ oram in oceanum effluunt, æstivis mensibus, quibus pluvix hic raræ admodum & parvæ, tantam undarum copiam evolvit, ut ejus latices ad aliquot millaria in mari adhuc dulces hauriantur. Nostrates proxime superioribus annis hoc flumen celoce ascenderunt ad quadraginta pœne millaria, ubi adhuc satis latum & profundum erat. Cætera Indigenarum & Lusitanorum fide ita se habere dicuntur, circiter quinquaginta milliaribus à mari, ipsum de altissimis rupibus seu cataractis, *Cacqeras* vocant, præceps ruere, itaque altius ab iis qui è mari veniunt ascendere non posse. Supra cataractas fluminis alveum porro pergere versus Corum ad aliquod millaria, dein ingentem lacum sequi, in quo multæ insulæ amænissimæ sint sparsæ, quæ à barbaris habitantur, uti & ora universi Lacus. In ipso autem lacu auriferas arenas colligi, & accolas auro abundare quidem, sed vili pendere. Id autem à rupibus auriferis quæ versus Peruviam jaceant detritum ab infinitis torrentibus in lacum deduci. Præterea hîc reperiri maximam optimi nitri copiam; quod à præfecto Bahix aliquando petitum narrabat Sacerdos quidam Lusitanus minime vanus nec indoctus; qui se nitrum illud vidisse nostris affirmavit. Haud dubium est nostros operam aliquando daturus ut hæc certa indagine prosequantur.

Operæpretium autem putavi hic inferere itinerarium quod à V Vilhelmo Glimmerio nostrate accepi. Is narrat eo tempore quo ipse in Præfectura S. Vincentii degeret, venisse ad illas partes è Præfectura Bahix Franciscum de Sousa; acceperat enim à quodam Brasiliano metallum quoddam, è montibus *Sabaraoson*, ut ferebat, erutum, coloris cyanei sive cælestis, arenulis quibusdam aurei coloris interstinctum, quod cum à minerariis esset probatum, in quintali triginta marcas puri argenti continere deprehensum fuit. Hac illecebra provocatus Gubernator montes hosce & metalla diligentius investiganda putans, septuaginta aut octuaginta qua Lusitanos, qua Brasilienses, eo mittere in animum induxit. Cum his Glimmerius noster profectus, itineris rationem ita describit.

Ab oppido S. Pauli, in præfectura S. Vincentii, profecti primum ad municipium S. Michaëlis pervenimus, (quod distat à superiori versus ortum quinque aut sex leucas) & ad ripam fluvii *Anhembi*, atque ibidem commeatus paratos invenimus, quos barbari humeris erant portaturi. Deinde fluvium illud trajecimus, & quatuor aut quinque dierum pedestri itinere per densas Sylvas promovimus versus Arctum, ad fluviolum qui oritur è montibus Guarimumis aut Marumiminis, ubi auri sunt metalla. Hic canois aliquot è corticibus arborum conjunctis, secundo hoc amniculo descendimus quinque aut sex diebus, incidimusque in majorem fluvium ab Occidentali plaga descendentem. Prior ille fluviolus labitur per humiles & irriguos campos & amœnitate spectabiles. Secundum hunc majorem cum biduo discendissemus, incidimus in fluvium adhuc longe majorem, qui è montis *Paranapiacaba* Arctoo latere oritur (sicuti Anhembi ex Australi ejusdem latere) & primum secundum montium ductum versus occasum dilabens, dein cubito flexus, aliquandiu fertur versus Arctum, & tandem, ut vulgo creditur, illabitur in Oceanum inter Promontorium Frio & Præfecturam Spiritus Sancti, piscibus tam majoribus quam minoribus egregie foetus: vocant fluvium de *Sorobis*. Hunc quoque quindecim aut sedecim diebus descendentes pervenimus ad Cataracten, ubi fluvius ab editis montibus constrictus, præceps ruit versus Ortum: quapropter hic canoas nostras depressimus & rursus pedestre iter aggressi, juxta & per alium amnem, qui ab occasu advenit & navigiorum non est patiens; quinque aut sex diebus pervenimus ad altissimum montem, quo superato descendimus in patentissimos campos, lucis quoque hac illac opacos, in quibus pulcherrimæ pini visuntur, quæ fructus ferunt mole capitis humani, cujus nuces medium digi-

gitum crassæ, cortice teguntur instar castanæ, & optimi sunt saporis & nutrimenti: (*vix dubito, illum loqui de Zabucaio arbore*) ejusmodi arbores per multa milliaria in mediterraneis reperiuntur. Deinceps triduo pervenimus ad fluvium qui ab ortu descendit, quem transeuntes quatuordecim diebus promovimus versus Corum, per patentes campos & colles arboribus nudos, ad alium fluvium navigiorum patientem, & venientem ab Aquilone; hunc ratibus, quas *Iangadas* vocant, trajecimus; & quatuor aut quinque leucarum intervallo alium fluvium offendimus, pene ab Arcto allabentem & navigiorum patientem. Credo autem tres hosce fluvios tandem in unum alveum confluere, & ferri in *Paraguayum*, eo argumento, quod versus Africum aut occasum se proripiant. Porro toto illo itinere quod hactenus descripsimus, nihil culti vidimus, nullos mortales, hic illic tantum ruinas pagorum, nihil victui opportunum præter gramen & aliquot fructus silvestres: observavimus tamen nonnumquam fumum ascendentem, vagantur enim per has solitudines barbari quidam cum conjugibus & liberis, incertis sedibus, qui obviis utuntur, nulla sementis cura. Ad postremum hunc fluvium demum pagum indigenarum invenimus, & annonæ copiam, tempestive admodum, siquidem omnis quam nobiscum tuleramus, jam erat consumpta, & jam aliquandiu silvestribus fructibus aut herbis campestribus famem expleveramus.

Mensem pene integrum hîc morati, & annona parata, denuo iter promovimus versus Corum, & mense uno absoluto, nullis fluviis obviis, pervenimus ad viam latam & tritam, & duos annes diversæ molis, qui ab Africo allabentes inter montana *Sabaroasû* eluctantur versus Boream; atque hos esse fontes seu capita fluvii S. Francisci opinor. A pago supradicto ad hos annes nullos mortales vidimus, sed accepimus ultra montes nationem barbaram admodum populosam agere; qui de Europæorum horum adventu (nescio quo pacto) certiores facti, unum suorum dimiserunt, ut nos specularetur. Hic cum in nostros incidisset, metu horum barbarorum atque annonæ inopia, nondum explorato metallo, cujus causa missi eramus, repedare maturavimus, & pene fame enecti rediimus ad pagum illum barbarorum. Ubi viribus recuperatis & annona parata, eodem itinere quo veneramus, ad fluvium illum ubi canoas deprefferamus, sumus reversi; atque his resecti flumini nos commisimus, eoque adverso proreptavimus usque ad illius fontes; atque ita novem mensibus in hanc expeditionem impensis, primo Mogomimin, dein ad oppidum S. Pauli rediimus. Sed redeamus jam ad institutum, ubi hoc observaverimus non plane verisimile videri hos fontes esse fluvii S. Francisci, nam si rationes itineris accurate subducas non videntur eousque ad Arctum promovisse ut ad illius altitudinem pervenerint; & opinor longissime in continentem penetrasse.

C A P. III.

De Aëris temperie atque Anni tempestatibus.

AUtor hic noster quandiu in Brasilia vixit, nimirum annis fere sex, singulis diebus, imo & dici partibus, observaverat & annotaverat, quæ esset aëris constitutio, quæ aura, atque etiam cætera quæ ad meteorologiam pertinent, ut ex illis hoc caput constitueret, quod tamen morte præventus perficere non potuit; ut autem gustum aliquem percipiant harum rerum curiosi, typos trium annorum dabo, è quibus colligi poterit quot & quibus diebus pluerit, & qui venti singulis tempestatibus perflaverint: cæteri enim anni fere ad similem se habent modum, neque multum variant. Ratio porro per totum diem & noctem pluit, rarissime per aliquot dies continuos sine intermissione. In Typis autem his litera P. notavimus omnes dies quibus vel levissima & brevissima pluvia cecidit, ne quis existimet illis diebus continuo pluuisse: Ventos autem litteris notavimus, S. O. designat Eurum, N. O. Boream sive Aquilonem; nam duo hi venti, vicissitudine quadam ad universam hanc oram dominantur, & differentiam inter navigandi regulam constituunt.

TYPUS ANNI CIOIOCXI.

	Jan.	Feb.	Mart.	Apr.	Maj.	Jun.	Jul.	Aug.	Sept.	Octob.	Nov.	Dec.
1	p.	N.O	S.O	S.O	p.N.O	S.	p.S.O	p.S.O		S.O	p.	O.S.
2	S.O	N.O	S.O	p.N.O	p.S.	S.O	p.	p.S.O	S.O	O.S.		O.
3	S.O	N.O	S.O	N.O	p.S.	p.S.O	p.S.O	S.O	S.O	p.S.O	p.	p.N.O
4	S.O	N.O	p.	p.V.	p.O.	p.S.O	p.S.O	p.S.	p.	p.S.O	p.	p.S.O
5	S.O	p.V.	p.N.O	p.V.	p.S.	S.O	p.S.O	p.S.	p.S.O	S.O		S.O
6	O.	S.O	p.	N.O	p.S.O	S.O	p.S.S.	p.S.O	S.O	S.O		S.O
7	p.O.	p.S.O	p.S.O	N.O	p.S.O	S.S.	p.S.O	p.S.O	p.S.O	O.		O.
8	O.S.	S.O	S.O	p.V.	p.S.O	p.	p.S.O	S.O	S.O	O.N.		p.N.O
9	O.									O.		
10	id.	p.O.	p.S.O	p.	p.S.O	p.	p.S.O	p.S.	p.S.	O.N.	N.O	
11	id.	p.	S.O	p.	S.O	p.	p.S.S.	p.S.O	S.S.	O.	p.N.O	p.N.O
12	S.O	p.O.	p.S.O	p.S.O	S.O	S.	p.S.	p.S.O	p.S.	O.S.	N.O	N.O
13	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	p.	p.	p.S.O	p.S.O	p.S.O	N.O	N.O
14	p.S.	p.N.O	S.O	p.S.O	p.	S.S.	p.S.O	p.	p.S.O	p.S.	N.O	
15	O.	p.N.O	p.	p.S.O	p.	S.O	p.S.O	S.O	S.O	S.O	N.O	
16	O.S.	p.O.	p.S.O	p.S.	p.S.O	S.	p.S.O	S.O	p.S.O	N.O	O.	p.
17	O.											
18	S.O	O.	p.S.O	p.	p.N.O		S.S.	S.O	S.O	N.O	p.S.O	
19	p.S.O	O.	p.S.O	p.V.	p.N.O	S.	O.	p.S.O	S.	p.N.O	p.S.O	
20	p.S.O	p.O.	p.S.O	p.S.	S.	p.S.	S.O	p.S.O	N.O	N.O	N.O	
21	S.O	O.	N.O	p.S.O	S.	p.S.	p.S.O	p.S.O	N.O	N.O	N.O	O.
22	p.S.O	p.O.	S.S.	p.	p.	p.S.	p.S.O	p.	N.O	p.N.O	O.	O.
23	p.S.O	p.S.O	S.O	p.	p.S.	p.V.	p.S.O	p.S.O	N.O		p.	O.
24	p.	O.	p.S.O	p.O.	p.O.	O.S.	S.O	p.S.O	O.N	p.N.O	N.O	O.S.
25	S.O.	O.	p.N.O	p.	p.S.S.	p.S.O	p.S.O	p.S.O		N.O	p.N.O	O.
26	S.O.	N.O	p.N.O	p.	O.	p.	p.S.O	p.S.O	O.	p.	p.S.O	p.S.O
27	S.O.	N.O	p.N.O	O.	p.S.	p.S.O	S.O	S.O	S.O		p.S.O	S.S.
28	p.S.O	p.O	p.N.O	S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.	p.N.O	S.O	O.
29	S.O.	S.O	p.N.O	p.S.	p.S.	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.	p.N.O	O.	p.S.O
30	p.O.		p.N.O	S.O	O.	p.S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	O.	O.	S.O
31	O.		p.N.O	p.O.	p.O.	p.S.O	p.	S.O	p.S.O	O.N.	O.	p.N.O
			p.S.O		p.	p.	p.S.	S.O		N.O		N.O

E quo observa primo, hoc anno ducentis & duobus diebus aut parum, aut multum pluuisse, reliquis minime. Deinde menses pluvios fuisse illo anno Februarium, Martium, Aprilem, Majum, Junium, Julium, Augustum: maxime autem & pene continuo Majum & Julium. Tertio ventum Aquilonarem demum XIX. Septembris spirare coepisse, neque eo minus ab initio Januarii & etiam ante auram aspirasse ab Euro: atque etiam ventos illos binos Eurum & Aquilonem involasse in fines aliorum, & Eurum hoc anno palmam tulisse. Observavi quoque tantum tonuisse Jan. 19. Martii 4, 6, 15, 20. April. 9, 10. Maji 14. Et utcunque pluerit interdiu, longe maximam partem noctes claras & serenas fuisse, quasdam etiam frigidas. Denique nebulas hic esse admodum raras. Fulgura quoque crebra tantum hoc anno annotat Januarii decimo octavo: Februarii decimo sexto, & Martii quarto. Nebulas denique annotat tantum ultimo Octobris; & primo, secundo, quinto, sexto, septimo, octavo Novembris: ita ut hoc anno raræ fuerint.

	<i>Ian.</i>	<i>Feb.</i>	<i>Mart.</i>	<i>Apr.</i>	<i>Maj.</i>	<i>Iun.</i>	<i>Iul.</i>	<i>Aug.</i>	<i>Sept.</i>	<i>Octob.</i>	<i>Nov.</i>	<i>Dec.</i>
1	p.N.O	p.S.O	S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	S.O	N.O	O.	O.	O.S. O.	p.N.O
2	p.S.	p.S.O	S.O	p.S.O	p.	S.O	p.S.O	p.N.O	O.	p.O.	p.O.N O.	N.O
3	S.O	p.S.O	S.O	p.	p.S.O	p.S.O	p.S.O	N.O	p.O.	p.O.	O.	p.N.O
4	O.	p.S.O	p.S.O	S.O	p.S.O	S.O	S.O	p.	O.	O.	O.	N.O
5	p.O.S O.	p.S.O	S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.N.O	O.	O.	O.N. O.	p.N.O
6	S.O	p.S.O	N.O	p.	p.S.O	p.S.	p.S.O	p.N.O	O.	O.	O.N. O.	N.O
7	S.O	S.O.	N.O	p.	p.S.O	p.	p.S.O	O.N. O.	p.O.	O.	O.N. O.	N.O
8	S.O	S.O.	N.O	S.O	p.S.O	p.O.	p.S.O	p.	p.S.O	O.	N.O	N.O
9	S.O	S.O.	S.O	S.O	p.S.O	p.	p.S.O	p.O.	p.O.	p.	N.O	N.O
10	S.O	S.O.	S.O	p.S.O	p.S.O	p.	p.S.O	p.S.O	S.O	N.O	N.O	N.O
11	S.O	S.O.	S.O	p.	p.S.O	p.	p.S.O	p.S.O	O.N. O.	N.O	p.N.O	N.O
12	p.S.O	S.O	p.	p.	S.O	p.	p.S.O	S.O	N.O	O.N. O.	O.	N.O
13	N.O	p.S.O	p.	S.O	S.O	p.	p.S.O	S.O	N.O	N.O	p.O.	p.N.O
14	N.O	p.S.O	p.S.O	p.	p.S.O	p.S.O	S.O	p.O.S O.	N.O	N.O	N.O	N.O
15	N.O	S.O	S.O	p.	p.S.O	S.O	p.S.O	S.O	N.O	N.O	p.N.O	N.O
16	O.	p.S.O	S.O	S.O	p.S.O	S.O	p.S.O	p.S.O	N.O	N.O	p.N.O	p.N.O
17	N.O	p.S.O	S.O	S.O	p.S.O	S.O	S.O	p.O.S O.	N.O	N.O	p.N.O	p.
18	N.O	N.O	S.O	S.	S.O	S.O	p.S.O	O.S. O.	N.O	N.O	p.N.O	p.N.O
19	N.O	p.	p.S.O	S.	p.S.O	S.O	p.	O.S. O.	p.N.O	p.	N.O	p.N.O
20	S.O	p.	p.S.O	p.S.W	p.S.O	S.O	p.S.O	p.S.O	p.	p.N.O	N.O	p.N.O
21	p.S.O	N.O	S.O	p.S.O	S.O	p.	p.S.O	O.	p.O.N O.	p.O.N O.	N.O	p.
22	S.O	p.	p.	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.	S.O	p.	p.	O.	N.O
23	S.O	N.O	S.O	p.	p.S.O	S.O	p.	S.O	O.	O.	O.	N.O
24	O.	N.O	p.	p.	S.O	S.O	S.O	O.S. O.	N.O	N.O	N.O	p.
25	O.	p.	p.	N.VV	p.S.O	S.O	N.O	O.S. O.	N.O	N.O	N.O	
26	S.O	p.	S.O	p.	p.S.O	p.S.O		O.S. O.	N.O	N.O	N.O	O.N. O.
27	S.O	S.O	S.O	p.S.	p.S.O	p.	N.O	p.O.S O.	N.O	N.O	N.O	
28	O.	S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	p.S.O	S.O	p.O.	O.	N.O	N.O	N.O
29	p.		p.	p.	p.S.O	p.S.O	S.O	O.	O.	N.O	N.O	N.O
30	S.O		p.S.O	p.	S.O	p.S.O	N.O	p.O.	O.	N.O	N.O	p.
31	S.O		p.S.		p.S.O		N.O		N.O			p.

E quo observa primo hoc Anno centum & septem supra sexaginta diebus, aut parum, aut multum pluuisse, reliquis minime. Deinde illo Anno menses maxime pluvios fuisse Februari-um, Martium, Aprilem, Majum, Junium, Julium, Augustum; maxime autem & pene conti-nuo Aprilem, Majum & Julium. Tertio ventum Aquilonarem demum x1. Septembris perflare cœpisse, & Eurum maxime hoc anno dominatum; licet hi duo venti non raro in alienos fines irruerint. Observandum quoque hoc anno rarius tonuisse & tantum Februarii sexto & vige-simo secundo: Martii vigesimo tertio, vigesimo quinto & vigesimo nono: Aprilis secundo, vigesimo tertio & quinto; Decembris trigesimo. Fulguravit tantum Martii vigesimo tertio & Decembris trigesimo. Nebulæ & quidem crassæ hoc anno frequentissimæ fuerunt; nimirum Martii tertio: Aprilis 16, 17, 18. Maji 3, 7, 9, 24, 25. Iul. 2, 17, 19, 27, 28, 29, 30, 31. Augusti 1, 2, 3, 4, 18, 20, 22, 23, 24, 25, 29, 30. Septemb. 1. Octob. 3, 4, 5. Nov. 4, 5, 21, 22, 23. Decemb. 19, 20, 21, 24. Annotat autem ad secundum Julii: mane nebula crassa, ante meridiem nubilum, montes fumantes, Sol rarus, Euris fortis, frigidus, interpluit crebro, post meridiem itidem, nox nubila, interpluit crebro. Frigidissimum erat etiam ipsa meridie in monte altissimo *Itapuanuru*, ita ut barba & capilli aspergine obducti nobis essent & manus rigerent præ gelu. Ita & sæpe notat noctes frigidas.

TYPUS ANNI MDLXXII.

	Ian.	Feb.	Mart.	Apr.	Maj.	Iun.	Iul.	Aug.	Sept.	Octob.	Nov.	Dec.
1	p.	S.O	N.O	p.S.O	S.O	S.O	p.S.	S.O	p.S.O	p.O	N.O	O.N
2	p.	S.O	N.O	p.S.O	p.S.O	S.O	p.S.	S.O	S.O	N.O	N.O	N.O
3	p.	p.S.O	N.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	O.	N.O	O.
4	p.N.O	S.O	N.O	p.S.O	p.S.O	S.O	p.S.O	S.O	p.S.O	O.	p.S.O	O.
5	p.	S.O	N.O	p.S.O	p.S.O	S.O	S.O	S.O	p.S.O	O.	S.O	O.
6	p.	S.O	O.	p.O.	S.O	S.O	S.O	S.O	p.S.O	N.O	O.	O.
7	N.O	S.O	O.	p.S.O	S.O	p.S.O	p.S.O	S.	p.S.S	N.O	N.O	O.S.
8	p.N.O	p.S.O	N.O	p.S.O	p.	p.S.O	S.O	p.	S.O	N.O	N.O	S.O.
9	p.N.O	S.O	p.	S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	p.S.	S.O	N.O	O.	S.O.
10	p.	S.O	p.	S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	N.O	N.O	O.	S.O.
11	S.O	p.S.O	p.O.	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	p.N.O	V.	N.O	O.
12		p.S.O	p.O.	p.S.O	p.S.O	S.O	p.S.O	S.O	N.O	p.S.O	p.V.	O.
13	O.N.	S.O	p.S.O	p.S.O	p.	p.	p.S.O	S.O	N.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O
14	p.N.O	p.	p.S.O	p.S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	S.S.	N.O	p.N.O	p.O.	S.O.
15	p.N.O	p.	p.S.O	S.O	S.O	S.O	p.S.O	S.O	N.O	N.O	p.O.	S.O.
16	p.	p.S.O	p.S.O	S.O	p.S.O	S.O	S.O	S.O	N.O	N.O	O.	p.
17		p.	p.S.O	S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	S.O	N.O	N.O	O.	S.O.
18		S.O	p.	p.O.S	p.S.O	p.	S.O	p.S.O	p.S.O	N.O	p.O.	S.O.
19		p.S.O	N.O	S.O	p.S.O	p.S.	S.O	p.	p.S.	N.O	N.O	S.O.
20	O.	S.O	O.	p.S.O	p.S.O	p.S.	p.S.O	p.	p.S.	N.O	N.O	S.O.
21	N.O.		p.O.	p.S.O	S.O	p.S.	p.S.O	p.S.O	p.N.O	N.O	N.O	N.O
22	S.O	S.O	O.	p.S.O	S.O	p.S.	S.O	p.S.O	p.O.N	p.N.O	N.O	p.N.O
23	p.	O.	S.O.	p.	S.O	p.S.	S.O	p.	S.S.	O.	N.O	O.S.
24		S.O				S.O.			O.			O.
25		O.	O.	S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	p.S.O	S.S.	O.S.	p.N.O	S.O
26									O.	O.		
27		p.O.	p.S.O	S.O	p.S.O	p.S.O	S.O	S.O	S.S.	p.O.S	N.O	S.O
28	N.O	N.O	p.O.	p.O.S	S.O	p.S.O	S.O	p.	S.S.	p.	O.	S.O
29	p.	N.O	p.N.O	S.O	p.S.O	p.S.	p.S.O	p.	p.V.	O.S.	O.S.	S.O
30	p.O	N.O	O.	S.O	S.O	p.S.	S.O	p.	p.V.	N.O	N.O	S.O
31	S.O		O.	p.S.O	S.O	p.	S.O	p.	O.	O.	N.O	p.O.
			O.	p.S.O	p.S.O	p.	p.S.O	p.	N.O	O.	N.O	S.O
	p.N.O		p.O.	.	S.O		S.O	S.S.	O.	O.N		S.O.

E quo observa, primo hoc anno centum & sexaginta tribus diebus aut parum aut multum pluuisse, ac ducentis & duabus diebus non pluuisse. Deinde Menses Martium, Aprilem, Majum, Junium, Julium, & Augustum maxime pluvios fuisse. Tertio ab initio Februarii ventum à plaga S.O. coepisse flare, atq; ita pertendisse ad decimum Septembris. Observa quoque tantum tonuisse Januarii primo, quarto, decimo; Martii decimo; Aprilis vigesimo secundo & tertio; Maji octavo, nono & vigesimo.

Fulgura autem tantum observat Aprilis vigesimo primo & secundo: nebulas Martii decimo octavo.

Reliquorum annorum fere eadem aut non multum dissimilis est ratio; è quibus prudens Lector facile intelliget, quæ sint communes in hisce Regionibus tempestates, nimirum quatenus intra Tropicum jacent, nam in iis regionibus quæ magis ad Antarcticum tendunt paulo alia est ratio, quemadmodum in descriptione nostra Indiæ Occidentalis annotavimus. Plura autem non addam, quia hæc pars à D. Pisone diligenter est pertractata, in libro de Aëre, Aquis & Locis, qui præcedit.

De Incolis Brasiliæ.

Incolarum naturalium hujus terræ, sunt quatuor nationes suis nominibus distinctæ: nimirum *Tupinambu*, *Tobajara*, *Petiguara*, & *Tapuiya*. Et postrema hæc natio iterum in alias multas nominibus distinctas, & idiomate differentes, divisa est. Tres reliquæ una utuntur lingua, dialecto tantum ex parte differente, ut capite de Brasilianorum lingua obiter à nobis explicabitur.

Tapuyarum nationes quæ habitant ad flumen S^{ti} Francisci, sunt *Arødera*, *Cajan*, *Maquaru* & *Poyne*.

Plura de hisce nationibus dixi in Descriptione Indiæ Occidentalis lib. xv. & xvj. quæ hîc repetere nolo, quia potissimum de iis agendum autumo, quæ jam Belgis nostris parent, aut cum nostris confederatæ sunt, siquidem notioribus.

Lusitani hîc plurimi habitant, uti & Belgæ, iisque permixti Germani, Galli, Angli, &c. Brasiliani vocant Belgas, Germanos, Gallos, Anglos, *Ajuru-juba*, ideo, quia plerumque ruffas seu flavas habent barbas & capillos. In genere autem vocant omnes Europæos & advenas *Caraiba*, itemque *Pero*.

Denique ob misturam variarum nationum, aliæ quinque distinctæ hominum species hîc reperiuntur: nimirum qui ab Europæis parentibus, patre atque matre, hic natus est, appellatur *Mozombo*.

Qui natus est ex patre Europæo & matre Brasiliana nominatur *Mameluco*.

Natus ex patre Europæo & matre Æthiopissa dicitur *Mulato*.

Natus ex patre Brasilensi & matre Æthiopissa vocatur *Curiboca*, & *Cabocles*.

Natus hîc ex utrisque parentibus Nigritis appellatur *Criolo*.

Æthiopissa quædam hîc gemellos peperit, unum album, alterum nigrum.

Vidi hîc Africanam foeminam, non nigram, sed ruffa plane cute & pilis ac capillis ruffis. Ex qua regione esset, non potui intelligere, nam linguam ejus non intelligebant reliqui Nigritæ.

Multos hîc vidi Æthiopes senes barba magna & totaliter cana, ut & capillis capitis canis. Lepidum spectaculum, atra barba quæ incanuit, in nigra cute, videtur quasi farina esset aspersa.

Vidi hîc etiam plane albissimum juvenem octodecim annorum, pilis crispis albissimis & superciliis albis, cute albissima, naso plane more Æthiopum, qui natus hic è patre & matre Nigritis.

Annotatio. Tapujarum fines & sedes à Jacobo Rabbi, qui plures annos inter illos vixit, ita descriptas accepimus. *Rio Grande* ad cujus ostium jacet arx *Colonia*, ad sex horarum iter penetrat in continentem versus occasum: uti & fluvius *Mupeo* novem horarum itinere à Rio Grandi versus meridiem. *Syrac minor* trium horarum itinere à R. Grandi versus Arctum, ferme quinquaginta horarum itinere descendit è continente.

A Rio Grandi porro versus Arctum exit in mare insignis fluvius *Mapreucauch*, longe è continente descendens, & porcorum aquaticorum ferax; ad ripas illius multæ vagantur capreæ & Struthiones. Tertius fluvius duodecim mill. à Rio Grandi, vocatur *Ypotinge*. Quartus autem *Vguasû* dictus septemdecim horarum itinere distat à Rio Grandi. Deinceps dici itinere ab Uguasû occurrit *Yponi*, ubi Salinæ sunt: à quibus ad alias Salinas milliaria numerantur quindécim: atque ab his ad *Aritavva* novem: ad maximas Salinas, & per excellentiam ita nostris dictas, tria: ad *Vnapatubam* totidem: ad *Marytupa* duo: ad *VVarerugh* unum. Hic fluvius alio nomine appellatur *Otschunogh*, qui supra centum milliaria penetrat in continentem versus Austrum. Quinque autem & viginti mill. à littore maris, jacet grandis lacus *Bajatagh*, piscium fecundus: & ad sinistram ab hoc versus ortum alter qui *Igtug* appellatur ab Indigenis, quem tamen nemo ingredi audet, ob copiam mordacium piscium, & hominibus admodum infestorum. Adjacet huic vallis *Kuniangeya*, viginti milliaria in longitudinem patens, in latitudinem tantum duo: quam permeat fluvius *Otschunogh*, piscibus abundans, sicut ipsa vallis maxima copia ferarum, & variis fructibus: quarum præcipui sunt, *Kuraura* Barbaris, magnitudine pomi nostratis, qui ubi sponte deciderunt, tum demum edules sunt: dein *Dierada*, magnitudine globuli sclopetarii, plane nigricantes antequam defluant. Atque hisce fructibus Barbari quotannis trimestre spatium victitant: quibus accedit *Kakara*, fructus instar juglandis; qui coquendus est antequam comedatur: crudus enim amaricat instar glandis. Magna quoque copia nascuntur hic ficus sylvestres, pugni magnitudine: quarum quædam intus rubræ, externe virides: aliæ extus rubræ, & interioribus albis, & plenæ granulis albis, quæ, ubi præ maturitate dehiscunt, admodum

dum dulces sunt instar Sacchari; harum plantarum folia instar subulæ acuta & digitum humanum longa. Præterea sunt radices è quibus Indigenæ panem faciunt, ipsis *Atug*, *Harag*, *Hobig*, *Engepug*, quæ crudæ comedi possunt: *Eniapugh* quæ torrendæ sunt: *Packoda* quæ crudæ; & *Hompugh* quas potissimum ad sitim exstinguendam usurpant. Ita ut hic terrarum tractus longe amœnissimus sit & victum hominibus sufficiat.

Porro ab *Otschunogh* ad *Opponne* milliaria numerantur decem, qui fluvius ab Austro pene centum milliarium spacio descendit: ab hoc ad *Iauarug* iter est bidui: ad *Berywere* unius milliariis; ad *Vatepug* duorum, atque ita porro per *Wieserro* & *Bacvvatigh* ad *Ciam* grandem iter est duorum dierum.

Inter hos fines, qui satis amplum terrarum spatium occupant, incolunt varii Tapuyæ, etiam idiomate diversi, & sub diversis Regulis: quorum primus *Ianduy* latè tendit in *Otschunogh*, *Otschuayayuch*, & *Drerinagh*: huic proximus *Pritiyaba* cum priori pacem & amicitiam colens: mox *Arigpoygh*; *Wanasewasug*, *Isbering*, & *Dremmemge*, quibus male cum præcedentibus convenit, ita ut sæpe hostiliter alii in aliorum fines incurrant. *Ianduy* autem jam supra centesimum ætatis annum agens, est Regulus ille qui pacem cum nostris colit & ex fœdere aliquoties aut ipse nostris subsidio venit, aut filium atque affinem cum copiis misit contra Lusitanos, quibus infensissimus est: sed non est hisce Barbaris nisi in summa necessitate utendum, nam tam immanes sunt ut tam animalia quam homines neci tradant, & magnam vastitatem inducant, neque nostri facile ejusmodi furiis usi fuissent, nisi similes Lusitani in nostros immisissent.

C A P. V.

*De Statura & habitu corporis Brasiliensium, & de eorum ætate
& moribus.*

Indigenæ Brasilienses qui inter nos degunt, statura sunt mediocri, robusti, largis humeris, bene compositi: nec facile est inter illos invenire, distortum vel luscum aut claudum. Quod mirum videri potest, quum infantes recens natos nunquam fasciis involvant aut ligent, causam morborum illis præbent. Ligant tantum Brasilienses recens natis in infantia crura certis fasciis, quas vocant *Tapa cura*, ea de causa ut robustiora fiant. Oculos habent Brasilienses nigros, nasum compressum, os amplum, capillos nigros, rectos. Barbam raram aut nullam. Multi tamen dantur qui barbas habent nigras. Mulieres quoque mediocris sunt staturæ, bene dispositæ, & formæ haud inelegantis, nigris comis, satis robustæ, & quæ facillime pariunt.

Annos suos numerant ab exortu Heliaco Pleiadum, quos *Ceïxu* vocant, atque ideo annum eodem nomine denotant: accidit autem is ortus mense nostro Majo.

Numerum autem annorum ætatis suæ ut retinere possint, singulis annis reponunt unam castaneam de *Acajû*, quam ipsi *Acajû acaya* appellant, itemque *Acauti* & *Itemboera*. Fructus enim illius arboris singulis annis semel maturatur, nimirum mensibus Decembri & Januario, usque in Martium durans. Plura de hac arbore dicta in lib. I I I. de Arboribus.

Diu plerumque vivunt, & videre inter illos licet multos senes, centum atque etiam viginti supra centum annorum, neque facile canescunt nisi in decrepita ætate.

Pueri illorum ingenio sunt satis docili: verum quando adolescentiam ingrediuntur fiunt hebetiores, ita ut paucos videre liceat literis instructos, aut qui artem scribendi norint; aut alias artes Europæas, à quibus quodammodo abhorrent, laborum impatientiores.

Tranquille satis agunt inter sese: nisi quando poculis indulgent, tunc enim dies noctesque saltando & cantillando transigunt. Sunt enim ebrietati admodum addicti tam mulieres quam viri: neque facile ab hoc vitio deterreri possunt, quod longe maximum illis est, è quo & rixæ atque aliæ prævæ consuetudines nascuntur.

Pigritiæ quoque valde obnoxii sunt & fugientes laborum: præsertim *Tapuyæ*, qui laborum vel maxime intolerantes sunt; nam cum paucis sint contenti, & terra abunde ipsis victum supeditet, & divitias non appetant aut norint, ad labores subeundos non excitantur.

Quomodo hospites advenientes lachrymando excipiant fœminæ illorum, & quibus sermonibus illos alloquantur; atque quo pacto mortuos suos deplorent, jam ab aliis dictum est, præsertim à Joanne Lerio, qui inter *Tupinambos* egit, à quorum moribus cæteri non dissident; quare hic nihil repetendum duximus.

Tapuiyæ autem quando pater aut mater moritur, omnes capillos capitis evellunt: de quorum cæteris moribus postea plura dicentur.

De Vestitu & ornatu Virorum, & Mulierem Brasiliensium.

Viri subligaria jam ex linteamine plerumque induunt, quidam quoque indusia habent, & pileis utuntur, sed maximam partem nudo incedunt capite, & capillis more Lusitano.

rum tonsis. Nudis incedunt pedibus, nullis calceis induti. Quidam etiam solummodo subcinctorio panno lumbos tegunt, cætera sine vestitu.

Mulieres vero jam longis indusiis vestiuntur factis ex linteo vel gossypino panno, neque quicquam præterea vestimentorum habentes. Comas autem capitis vel dependere sinunt, vel etiam more foeminarum nostratium teniolis involvunt.

Tam viri quam foeminæ & infantes variis coloribus cutem tingunt, nigro, rubro, flavo, ad quem usum usurpant succum è fructu *Ianipaba* immaturo, qui nigro; *Vracon* qui rubro tingit, & ita in cæteris aut fructu aliquo aut ligno utuntur.

Tapuyæ tam mulieres quam viri fere nudi incedunt, & pilos circa pudenda evellunt. Viri membri sui genitalis fistulam in se contrahunt & involvunt, ligantes teniola quadam, vocantque id quo ligant membrum *Tacoaynhaâ*. Religant autem quando opus est ut mejant. Majore autem pudore afficiuntur monstrando virgam explicatam quam nos. Eodem modo & alii quidam Brasilienses membra sua genitalia ligant.

Capillos capitis ad humeros usque dependentes alunt, & inferius æqualiter præcidunt more rusticorum Sueviæ. In fronte quoque æqualiter detonsum gerunt; sed præcisione æqualiter facta usque ad aurium regionem superius, & angulis ita factis in utroque latere ad tempora. Eodem plane modo etiam foeminæ cum comis suis agunt, & virorum more gestant.

Viri corollas factas ex pennis *Guara* vel *Caninde*, capiti circumligant: dependent à posteriore parte corollæ aliquot longiores pennæ è canda *Arara* aut *Caninde*. Angulos itaque factos cum capillis adprimè firmant ne corollæ circumligatè sese ipsas deligent. Quidam etiam solum funiculum è gossypio capiti circumligant, è quo postica parte aliquot pennæ longæ rubræ vel cœruleæ propendent, vocant *Acanbuaçaba*.

Pallia quoque conficiunt è filis crassis gossypinis instar retis nexis, & cuilibet nodo innexa est penna, ita ut pallium totum pennatum sit, & eodem pene modo & concinno ordine pennæ sibi invicem incumbunt, uti squamæ piscium. Pallium autem hoc superius cucul-

cucullum habet, ita ut totum caput, humeros, & coxas ad anum usque possit tegere. Hoc pallio utuntur ornatus & necessitatis causa: ornatus quidem, quia elegantissimis pennis rubris avis Guara contextum est, vel etiam admixtis pennis nigris, viridibus, flavis, variis, avium *Aracucaru*, *Carinde*, *Arara*, &c. Necessitatis autem quia pluvia non pertransit illud pallium, sed aqua cum is defluit. Appellant hæc pallia *Guara abucu*. Solent quoque cum cera seu melle silvestri, certas ex avium elegantium pennis cristas capiti agglutinare, quas cristas ipsi nominant *Aguana*.

Auriculas perforant in tantum, ut digitum immittere possis foramini. Huic immittunt vel os aliquod cercopithecorum & vocant *Nambipaya*; vel lignum aliquod digiti humani longitudine filis gossypinis circumvolutum.

Viri labium inferius perforatum habent, & foramini immittunt lapidem aliquem seu crystallum seu smaragdum vel jaspidem, magnitudine nucis avellanæ, vocant talem lapidem *Metara*, & si viridis vel cæruleus fuerit *Metarobi* nominant. Viridem autem imprimis amant & ut plurimum gestant.

Ad utrumque etiam oris angulum buccæ perforatæ sunt, conjugatis solum viris, & cuilibet foramini indunt lignum, figura & magnitudine pennæ anserinæ, quod instar clavi infixi prominet, vel etiam immittunt lapidem aliquem quem vocant *Tembe coareta*.

Nares quoque non raro perforant atque indunt ejusmodi ligna, *Apiyatî* appellantes.

Corpus autem varie pingunt: atque insuper toti corpori agglutinare solent plumas variarum avium subtiliores cum mastiche, melle silvestri vel *Mingaupomonga*. Vocant hunc actum *Acamongui*. Atque ita apparent quasi toti hirsuti essent.

Brachia quoque ornant certis corollis factis è plumis avium rubris & flavis, vocantque *Aguamiranga*. Item aptant corallia varia quæ à nostratibus acceperunt, atque hunc ornatum appellant *Papixoara*.

Pennas quoque Struthionum multas, vel pennas è cauda Araræ in orbem quasi colligunt & connectunt filo crassiori, atque adligant lumbis, ita ut anum tegant & fere ad genua propendeant, & appellant hunc ornatum *Aracoaya*.

Ex fructus *Aguay*, qui triangularis est, corticibus, quos filo annectunt, etiam monilia faciunt, quæ cruribus infra furas circumligant, qui cortices inter saltandum sonum quendam edunt.

Loco calceorum nostratium, è certo cortice *Curagua* ipsis vocato, factis utuntur, atque illos vocant *Miapapacaba*, Lusitani autem *Alpargatas*.

Mulieres pudenda sua solummodo tegunt fasciculo herbarum aut foliorum alicujus arboris quæ subinferunt chordæ, qua cinguli loco se circumligant. Similem fasciculum etiam usurpant pro tegmine ani. Haud multum tamen utraque hæc janua ad rem facit, nam facile & anterior & posterior porta apparet.

Mulieres quoque ad virorum modum, corpus suum variis coloribus pingunt.

Atque hæc inter gentiles adhuc obtinent, nam qui Christiani facti sunt, ad Europæorum amictum & ornatum se componere consueverunt.

C A P. VII.

De Suppellectile Brasiliensium.

SUpellex Brasiliensium admodum pauca est, ita ut cum loca mutant aut peregre proficiscuntur, mulier omnem secum portet, onerata instar muli, maritum semper sequens.

Primaria supellex est rete, quod ipsi vocant *Ini*, Lusitani *Rede*, Belgæ *Hangemack*; vulgo *Hamacca*: in hoc dormiunt, alligata utraque extremitate ad ædium suarum trabes. Sunt autem hæc retia ex filis gossypinis contexta, sex aut septem pedes longa, quatuor ampla.

Lusitanæ quoque foeminæ elegantia conficiunt, ampla & variis figuris intertexta.

Tapuyæ Cariri duodecim vel quatuordecim pedes longa faciunt, sex vel septem ampla, ita ut quatuor homines simul in eo cubare possint.

Habent unam atque alteram ollam ex argilla factam, qua utuntur ad coquendum.

Adhæc mortarium ligneum cum pistillo ligneo, quod vocant *Angua* & *Vmbua* vel *Vnqua*. Cultros à nostratibus redemptos, nominant *Itaquice*: vulgo alias è petra faciunt, etiam vocant *Itaque*: item ex Arundine quos dicunt *Taquoaquice*.

Specula ex Europa allata, quibus supra modum delectantur, vocant *Guarugua* & *Aruga*. Loco patinarum utuntur cucurbitis quarum multæ & variæ hîc reperiuntur species; has per medium secundum longitudinem secant & rubro *Vrucu* colore exterius tingunt, interius autem obducunt nigredine. Vocant sic *Cuyaba*: quæ est medietas grandis & amplæ cucurbitæ, quæ

quæ integra triginta aut triginta quinque cantharos vini potest capere. Medietatem tamen cucurbitæ longæ nominant *Cuipeba*: denique quamcunque medietatem *Cuya*: *Carnaba* autem omne in quo & super quo cibum sumunt.

Cochlearum loco inserviunt ipsis digiti manus, vel mytili, aut aliæ conchæ.

Menſa ipſorum eſt vel terra ipſa, vel ſcannum quoddam, quod *Pataguî* vocant, factum ex arundine vel virgis ligneis, more noſtratum ſcannorum.

Caniftra faciunt ex foliis Palmæ, & appellant *Patiguâ*: in his recondunt quicquid habent. Alios quoque præterea habent corbes ex arundinibus concinnatos. Hanc ſuppelleſtilem generali nomine vocant *Caramemoa*.

Ex virgultis quoque conficiunt corbes oblongos ſatis amplos, quos capite portant impletos, vocant *Panacu*. Inſerviunt ipsis præcipue ad transportandum radices Mandioca, quando farinam faciunt: nam iter facientes utuntur aliis illis quos vocant *Patigua*. Æthiopes autem hîc *Panaca* utuntur ad res quaſlibet portandas.

Lagenæ, canthari, cyathi illorum ſunt cucurbitæ variæ, ut *Cuieté*, *Iaroba*, *Cuibuca*.

Quando peregre proficiſcitur maritus, mulier ſemper illum ſequitur quocunque abeat, ſive in expeditionem militarem, ſive alio, ſive procul, ſive prope. Ille nihil præter arma ſua portat: mulier vero inſtar muli onerata eſt, præterquam enim quod à capite in tergum dependet corbis, quem *Patigua* vocant, quam cordæ anneſcit, (cordam autem non collo ſed fronti circumponit geſtando illam) etiam capiti ſuperius imponit alium corbem cum mobilibus ſuis, vel ingentem cucurbitam farina refertam: lateribus præterea adhærent cucurbitæ minores, quibus aquam hauriunt ad bibendum. Nec tamen adhuc ſatis onerata eſt mulier, infantem etiam geſtare debet, inſidentem linteamini, quod ab humero dextro dependet. Inſidet autem infans cruribus divaricatis, uno ad ventrem, altero ad tergum matris verſo, ventrem vero ſuum lateri matris dextro applicat. Præterea una adhuc manu vel *Psittacum* geſtat, vel *Cagui*, altera autem manu canem funiculo alligatum ducit. Ita abeunt ſine curis, non inſtructi oculis argento repletis, ſed cucurbita pauca ſolum farina referta, non ſolliciti de hoſpicio nec hoſpiti fido vel inſido, ſufficiunt enim ſilvæ & campi, qui gratis præbent cibum, potum vero fluvii, lacus, vel fontes, vel planta quæ vocatur *Caraguatâ*, quæ inter folia ſemper aquam pluvialem continet: ſummum remedium in locis aridis & ſterilibus, ubi ſæpius nec fluvius, nec rivus, nec lacus ſpacio octo, novem, duodecim milliarium reperitur. Adventante vespere ubi pernoſtare animus, ibi retia ſua ſeu lectos penſiles alligant arboribus, vel palis terræ infixis, ignem prope ſtruunt, præparant ſuum cibum, hauriunt potum, comedunt, bibunt. Si autem metus ſit à pluvia, hîc ſunt Palmæ arbores, præciduntur rami, baculi duo terræ inſiguntur, alii oblique inſtar tignorum alligantur opera viminis, complicantur folia palmæ cynaris, fit tectum, atque ita domus conſecta eſt & ſimul picta; viriditate enim ſplendent naturali folia, qui color gratiſſimus eſt oculis, nec parietes, calce incruſtati albedine ſua hebetant viſum. Hæc domus & pluviam arcet & homines à vento nocturno defendit, cum regioni venti opponatur.

Cum domi exiſtentes, viri mane cum arcubus & ſagittis ſuis in ſilvas abeunt vel campos, ad figendum aliquam feram vel avem: vel abeunt ad mare piſcandi cauſa, vel piſcantur in fluviis vicinis: mulieres plantaria adeunt, & labores ſibi impoſitos ſubeunt. Quædam & maritos comitantur, ut prædam domum reportent.

Feras capiunt variis modis, vel enim figunt ſagittis, vel foveas faciunt profundas in terra, & deſuper cooperiunt ramulis arborum certo loco, in quas incidunt inopinare feræ, vocant *Petacu*: vel etiam è ligno certas decipulas faciunt. Alius modus feras grandiores capiendi vocatur *Mande aratacâ*, quo in capreis capiendis utuntur. Alius item inſidiarum *Poé*: tertius pro eiſdem capreis *Munde guacu*; pro Tatu & Aguti, & ſimilibus animalibus adhuc alium habent, quem dicunt *Mundeguaya*.

Ad volucres autem capiendas, utuntur certis inſtrumentis quæ vocant *Iucana*: quæ illis ſunt trium generum: nimirum *Iucanabipiara*, quod aves pedibus capit: *Iucanaiuripiara*, quod eas cervice apprehendit: *Iucanapitereba*, quod medio corpore.

In fluviis Piſces vel ſagittis figunt, vel hamulis capiunt, quibus applicant vel lumbricos teretes qui ab ipsis vocantur *Candaguacu*, vel gammaros, cancellos, piſciculos. Vel incubriant illos, ut quaſi mortui ſuperfluitent, cum foliis *Iapicaj*, vel cum *Timbopotiana*, vel cum *Tinguij*, vel cum *Tinguri*, vel cum fructu *Cururu ape*; aut radicibus *Magui*, corticibus arboris *Anda*, & ſimilibus. Piſcantur quoque certis cribris, *Vrupema* vocatis, quæ faciunt ex arundine *Vruguiboandipia* appellata.

In mari piſcantur hamulo eſcâ inſtructo & filo alligato, inſidentes tribus lignis ſibi invicem annexis, vocant *Igapeba*, & Luſitani *Iangada*. Fiunt autem è ligno arboris *Aperba*, ut
jam

jam supra diximus. Fila autem sua piscatoria faciunt è filis *Tacu*, vel etiam *Icipoicica*, vocantur que *Pinaçama*: hamulos denique faciunt è ferro, & appellant *Pindâ*.

CAP. VIII.

De Cibo & Potu Brasiliensium.

VNiversale Brasiliensium alimentum est *Vi*, Lusitanis *Farinha de Mandioca* dicta: cujus varias species præparant, uti in descriptione *Mandijba* dixi, ubi & varios illam præparandi modos prolixè explicavi.

Carnem variam usurpant animalium sylvestrium, aviumque, uti & piscium variorum, etiam testaceorum & crustaceorum: fructus itidem arboreos, terrestresque, varia legumina, de quibus omnibus specialiter dixi suis locis. Imo & insecta quædam comedunt, nimirum ea de quibus dixi in lib. de Insectis.

Carnem autem comedunt vel coctam, vel assatam, vel tostam. Coquunt in ollis terreis, quas *Camu* vocant, rotundis (quas è proba argilla ipsi norunt facere) affundendo aquam, atque ita coctam comedunt cum *Inquitaya*, jusculo *Caarimaciû*, admiscentes *Mingau*, vel immittendo *Viata*, ut sit *Minipirô*; comedentes illud cum carne loco panis.

Ignem eliciunt ope duorum lignorum, uno molli, altero duro, durum acunt, & applicant molli, circumagendo instar terebri & admovendo gossypium, vel arida folia arborum, atque ita flammam eliciunt. Ligna mollia quibus utuntur, aut sumunt à *Tataiba*, aut *Ambaiba*, aut *Caraguata guacu*, aut similibus.

Assatam carnem sic perficiunt & est ea saporis excellentissimi, atque adeo excellit omnem aliam carnem quoquo modo assatam. Vocant *Biaribi*. Faciunt foveam in terra, & hujus fundo primo imponunt folia grandia alicujus arboris, illisque imponunt carnem assandam, quam iridem foliis tegunt, terraque obruunt. Super terra illa focum struunt luculentum, eumque continuant, donec caro sit probe assata.

Tostam carnem in præsentem & futuros usus, faciunt hoc modo. Infixis quatuor furcis ligneis, è baculis cratem desuper efformant, quem *Mocae* vocant, huic carnem in frustra oblonga, haud crassa, concisam, & sale aspersam, (vel illius defectu pipere Brasiliano) imponunt, prunas subjiciunt, atque ita torrent usque ad sufficientiam. Hæc caro ita tosta, ad decem vel quatuordecim & plures dies durare potest. Hic enim saliri ita caro non potest ut in Europa. Numquam assant carnem veru affixam, uti nos solemus. Lusitani carnes ad eum modum tostas appellant *Postas*.

Pisces assatos vel ebullitos comedunt cum *Inquitaya*. Cancros vel gammaros quando coquunt, numquam adjiciunt sale inter coquendum, uti nostrates solent facere, sed coctos comedunt vel cum simplici sale, vel *Inquitaya*, Lusitanis *Sal-pimenta*; & sic gratioris deprehenduntur saporis.

Minutiores Pisces, ut *Piaba*, *Piquitinga*, &c. Foliis herbaceis aut arboreis involvunt & operiunt cineribus calidis, ita brevi tempore ad cibum parati sunt, licet neque cocti neque assidici possint.

Farinam duobus vel tribus posterioribus digitis dextræ manus prehensam inter edendum ori injiciunt, nullo cochleari utentes. Eodemque modo legumina cocta non immittunt ori, sed injiciunt, ita dextre, ut vix aliquid prætereant.

Edunt sæpius interdium, imo & noctu, neque stata edendi tempora observant. Capiunt autem cibum cum summo silentio: raroque inter edendum bibunt, sed demum post pastum adjiciunt potum.

Dormiunt in retibus suis: sunt admodum pigri, & non raro totum diem stertendo perdunt, & ægre se levant, si victus abundet, & necessitas illos foras non propellat. Prope retia sua pensilia struunt focum tam noctu quam interdium, ut interdium serviat coquendo cibo, noctu autem aërem arceat frigidum, qui in hisce regionibus noctu frigidior est, & interdum frigidissimus, ob noctuum & dierum perpetuo pene æquabilem longitudinem.

Potus ordinarius Brasiliensium est aqua frigida, fontana vel fluviatilis, quæ hic & valde bona & clara reperitur, ita ut non facile quis noxam ab hauustu ejus patiat, quantumvis largius biberit: quod de fontana imprimis intelligendum est.

Vites autem licet hic ter atque etiam quater uno anno fructus ferant, quia tamen earum non est tanta copia ut vinum premi aut opportunum aut operæpretium sit, earum loco plures modos commenti sunt Brasilienses, quibus è variis fructibus atque etiam radicibus potus concinnent, qui vini locum expleant. Et quidem primo vocant *Caoi*, quem nimirum faciunt ex *Acaijbæ* arboris fructu maturo, quem contundunt in mortario ligneo, vel etiam

tantum manibus exprimunt; succum paulum subsidere sinunt & tum percolant. Hoc vinum, si ita licet vocare, recens, albicat instar lactis, post aliquot autem dies fit pallidius. Saporis est adstringentis; forte, ita ut quoque inebrier paulo largius haustum. Potest aliquandiu adservari, sed denique degenerat in acetum optimum & boni saporis, ita ut ab ignaris pro aceto vini sumi posset.

Alterum vinum vocant *Aipij*, quod præparant duobus modis, vel masticando vel contundendo radicem; utrovis tamen modo per ebullitionem. Priori modo radices de *Aipimacaxera* concisas vetulæ dentibus masticant, ollæque inspuunt, vocantque hanc veluti pulvem *Caracu*: dein aquam superfundunt, coquunt lento igne, continuo agitando: per expressionem deinceps separant liquorem, quem vocant *Cavicaracu*: hic potus bibitur tepefactus. Posteriori modo eadem radix recens bene purgata conscinditur, contunditur, & ebullitur in potum candicantem instar lactis ebutyrati, qui & tepefactus bibitur. Saporis est grati, subacidiusculi, & vocatur *Cacimacaxera*. Utrumque tamen potum communi nomine appellant *Aipij*.

Tertii generis appellant *Pacobi*, quem conficiunt è fructibus arboris *Pacobete* & *Pacobucu*: de quibus in arborum descriptione à nobis dictum est.

Quarti generis nominant *Abatii*, Lusitani autem *Vino de Milho*, quia fit è milio illo grandi, quod vulgo Turcicum vocamus, & Maizium.

Quinti generis dicitur ipsis *Nanaî*, quia fit è præstantissimo illo fructu *Nana*, de quo plura in illius descriptione diximus. Observandum autem hoc esse fortius reliquis omnibus & facillime inebriare.

Sexti generis ipsis vocatur *Ietici*, Lusitanis autem *Vinho de Batatas*; siquidem fit è notissimis illis radicibus, & quidem varie mixtis.

Septimum locum obtinet potus qui conficitur è fructu *Ianipaba* maturo.

Octavum autem quem Brasilienses vulgo vocant *Beeutingui*.

Nonum, quem vocant *Tipiaci*, qui utrique potus itidem fiunt è farina Mandiocæ, nimirum è *Beiu* & *Tepioia*, de quibus alibi dictum.

Cæterum hi Barbari supra modum amant adustum nostras, vocant *Cacitata*, & enormiter, cum datur, se illo inebriant. Potu itidem quem Nigritæ hîc faciunt & vocant *Garapa* (fit autem eo modo quem in Cannarum sacchari descriptione dixi) magna copia se ingurgitant, ita ut integros dies noctesque canendo & saltando traducant, potui continuo indulgentes tam foeminæ quam viri. Mirum tamen quod rarius inter pocula rixentur, nisi forte Zelotypiæ causa.

Tapuiyæ quando hunc potum præparant, sive *Acaui*, sive *Aiipi* (ii scilicet qui pagos incolunt & è Tapuiarum genere Cariri dicuntur) faciunt id omnes simul. Dies dein constituitur & indicatur singulis. Conveniunt omnes mane, incipiendoque ab uno pagi angulo, evacuant ordine omne vinum per omnia domicilia donec nihil supersit. Potui sic indulgendo cantillant, saltant rara intermissione. Quando eorum aliquis se nimio potu distentum sentit, vomitum sibi excitat & denuo haurit; ita ut qui plus vomere potest & denuo bibere, pro optimo & strenuissimo habeatur inter reliquos potatores.

Tabaco quoque frequentissime utuntur omnes Brasiliæ incolæ: vocant hanc herbam *Petima*, & folia illius *Petimaoba*. Hanc in aëre siccata ponunt ad ignem, ut manu conteri in minutas particulas possit: hinc indunt instrumentis suis è cortice fructus *Pindoba*, vel *Vrucurui*, vel *Ioçara*, aut *Aque*, &c. confectis; præcidunt quippe una extremitate, nucleum eximunt ac corticem poliunt; hinc foramine in latere facto applicant tubulum è ligno factum. Hoc instrumentum vocant *Petimbuaba*, Lusitani autem corruptè *Catimbaba*, Belgæ adhuc corruptius *Katgenbow*. Utuntur quoque tubulis ex argilla à se factis & excoctis, sicuti & illis qui ex Europa ad eos afferuntur, quos nominant *Amrupetimbuaba*.

Tapuiyæ autem utuntur tubis rectis, amplis, ligneis vel etiam argillaceis, ita amplis, ut integrum pugnum Tabaci capiant, quibus repletis & accensis sugendo fumum hauriunt.

CAP. VIII.

De Lingua Brasiliensium, è Grammatica P. Josephi de Anchieta, S. I.

HOc caput ab Authore nostro plane affectum tantum fuit derelictum: sed pervenit ad manus meas Grammatica linguæ maximè usitatae in Brasilia, composita & digesta à P. Josepho de Anchieta, S. I. edita Conimbricæ Anno 1615. è qua pauca delibabimus ut gustum aliquem linguæ demus.

I. *De Literis*: Hæc lingua non habet *f, l, s, z, rr* duplex, neque mutam cum liquida, ut, *cra, pra,* &c. pro *s* autem in principio aut medio dictionis servit *c* cum *çura*.

Non conjungitur consonans cum altera consonante in eadem dictione, excepto *mb, nd, ng*, ut, *Acmomber, Aimondo, Aimeeng*. Petiguares qui juxta Paraibam incolunt & reliqui indigenæ usque ad Tamoyes qui Rio de Jenero accolunt verba quæ desinunt in consonantem pronuntiant integra: Tupis autem S. Vincentii numquam pronuntiant ultimam consonantem in verbo affirmativo; ut, pro *apab*, dicunt *Apâ*, & ita in cæteris. In verbis item compositis ut plurimum abjiciunt consonantem ultimam prioris verbi.

II. *De Orthographia*: *P. m. mb.* sæpe usurpantur una pro altera, hoc modo: dictiones absolute sumtæ pronuntiantur cum *m* aut *mb*; ut, *Mo*, vel *mbo* manus: præcedente autem adjectivo mutatur in *p*, ut, *Xepo*, manus mea: excipe *Mbae*, quæ numquam mutat, ut, *Xembae*, mea res. *B* autem in principio dictionis numquam pronuntiat sine *m*, licet per incuriam interdum non scribatur. In medio quoque dictionis communiter ponitur *b* post *n*: & usitatissima pronuntiatio, *b* & *p* in medio & fine dictionis fere semper mutantur in *m*, aut *mb*, &c.

III. *De Accentu*: Omnes dictiones quæ desinunt in quatuor ultimas vocales, habent accentum in ultima & notantur circumflexo. Quædam autem quæ desinunt in *e*, videntur habere accentum in penultima, quod fit quia sunt compositæ. Quæ desinunt in *a*, partim habent in ultima & notantur eodem accentu, partim in penultima, & notantur acuto: Monosyllaba autem accentu gravi. Verba denique maximam partem accentum habent in ultima Syllaba, in qualemcumque demum consonantem aut vocalem desinant.

IV. *De Nominibus*: Nomina non habent casus aut numeros distinctos, præter Vocativum casum, cum hac differentia, nimirum, quod ea quæ habent accentum in ultima nihil mutantur in omnibus omnino casibus.

V. *De compositione nominum*: Nomina substantiva componuntur cum adjectivis, ita ut substantiva semper præcedant, & si habeant accentum in ultima, manent integra: sin in penultima & vocales concurrant perdunt ultimam vocalem, ut, *Tuba ete*, *Tubete*, pater verus. Si concurrant cum consonante perdunt totam ultimam syllabam. Denique substantiva cum substantivis junguntur ad eundem modum.

VI. *De Pronominibus*: Pronomina habent aliquot casus: ut Ego, Nominativ. *yxê, xê*. Dativ. *yxêbe, yxêbo, xêbe, xêbo*, mihi: Nominativ. Pluralis, *orê, yandê*, nos: Dativ. *orebe, orebo, yandêbe, yandêbo*, nobis. Tu Nominativ. *ende, nde, ne*. Dativ. *endebe, endebo, ndebe, ndebo*, tibi. Nominativ. Plural. *peê, vel pe*, vos: Dativ. *Peême, vel Peêmo*, vos: Accusativ. *opô, vel pé*. Vocativ. *peê, vel pê*. *Orê, yandê*, sunt etiam Adjectiva noster, nostra, nostrum. Eandem declinationem obtinet *Acê*, ut, Nominat. *Acê*, Dativ. *Acêbe, vel Acebo*, & significat hominem & servit tertiæ personæ, in ambobus numeris & utroque sexu; *c*, cum *zeura*, & *i* sunt pronomina relativa in omnibus casibus, & numeris, & significant, *is, ea, id*. Reciprocum *o*, id est, se, suus, sua, suum, usurpatur simpliciter quando sermo refertur ad personam agentem, ut in lingua Latina, exempli causa, Petrus *oiucâ oguba*, Petrus occidit suum patrem.

VII. *De Verbis*: Licet omnia verba habeant unum modum Conjugationis, licet tamen dicere habere duos, quia Negativus adjicit aliquas particulas: exempli causa; *Aimê*, ego occido; *Namcâi*, non occido. Similiter autem se habent Indicativi modi, Præsens, Imperfectum, Perfectum, & Plusquamperfectum, in Futuro, *Aiucâne*, occidam; *Namcaixorene*, non occidam. Plurima autem observanda sunt in Conjugationibus, quæ brevitatis causa omitto.

VIII. *De Prepositionibus*: Quæ tamen ipsis potius sunt postpositiones, quales *Mô* in, *Pê* in, ad, pro cum Dativo. *Bê* in, per. *Lupê* pro, cum Dativo. *Cui* de, ex, præter. *Coce* supra, super. *Tobaque, çobaque*, coram. *Tenondê* ante, de tempore. *Cupî* per, de loco. *Cotî* versus. *Cecê* vi, cum, propter, pro, in, a. *Porupî* longe: *Pocê* cum, instrumentale, in, intra. *Pabê* cum, societatis. *Nâi* idem. In singulis autem multa observanda, quorum pauca tantum hîc subjungam. *Pe* si jungatur cum nominibus quæ desinunt in *ba*, cum accentu in penultima, facit perdere ultimam syllabam, ut *Taba* aldea, *Tape* in aldea. *Bo* semper est plurale. *Coce* significat locum & excessum, atque ita servit pro comparativo, ut, *Itâcocê* super lapidem vel plus quam lapis.

Porro ut gustum demus aliquem hujus linguæ, Dictionariolum adjungo, quale ab Emanuel de Moraes, linguæ illius peritissimo accepi, & quidem primo nominum.

*Dictionariolum nominum & verborum linguae Brasiliensibus
maxime communis.*

T*ypána*, Deus.
Caraibebê, *Apiabebê*, Angelus.
Cetecimibae, Spiritus.
Ibatinga, *Ibitinga*, nubes.
Amandiba, grando.
Ara, dies.
Putuna, nox.
Coemitanga, aurora.
Arabicoquime, meridies.
Abá, homo.
Anga, anima.
Tetê, corpus.
Pocembuera, membrum.
Acangapé, cranium.
Tagica, vena.
Canga, os offis.
Taguá, sanguis.
Pirá, cutis.
Tiaya, sudor.
Tendá, sputum.
Aba, crines.
Apecum, lingua.
Tendiba, mentum.
Ayára, collum.
Aceoca, jugulum.
Atyba, humerus.
Gibá, brachium.
Mbô, manus.
Ecatuaba, dextra manus.
Acu, sinistra manus.
Puá, digitus.
Puá guacu, pollex.
Muapendaba, articulus.
Vuha puapem, unguis.
Atucupe, dorsum.
Potia, pectus.
Cama, mamma.
Tigne, venter.
Purva, umbelicus.
Ique, latus.
Nhia, cor.
Ibáia, Caelum.
Coaracá, Sol.
Iaci, Luna.
Icapí, ros.
Ara, tempus.
Acayúroig, Annus.
Iaci, mensis.
Caruca, vespera.
Tata, ignis.
Tuba, parentes & pater.
Ay, *cig*, mater.
Tamúa, avus.

Araya, avia.
Táira, liberi, & filius.
Tagira, filia. His duobus nominibus pater tantum utitur, mater dicit *Menbira*.
Tiquera, soror major natu.
Piquiira, minor natu. His nominibus utuntur foeminae inter se.
Tiqueira, frater major natu.
Tibira, minor natu. His nominibus utuntur fratres tantum inter se: sicuti *Quibira*, frater, sorores tantum erga fratres, & *Teindira* soror, fratres tantum erga sorores.
Túba, *Tulira*, patruus.
Cig, *Cygra*, amita; eisdem nominibus significant & avunculum & materteram.
Coya, gemini.
Temireco, maritus & uxor.
Mendara, matrimonium.
Abaiba, sponsus futurus.
Cunhaiba, sponsa futura.
Cemiraco adbae, viduus.
Ymen cobae, vidua.
Tubei ima, pupillus.
Iacitatá, Stella.
Opacatúmbae, mundus.
Ibutú, ventus.
Amacínunga, tonitru.
Amaberaba, fulmen.
Ibi, terra.
Ara, aër.
Ig, aqua.
Aba, vir.
Cunha, foemina.
Tuibaem, senex.
Guaibino, vetula.
Cunumigoacu, adolescens.
Cunumi, puer.
Pitanga, infans.
Anáma, cognatus.
Iba, arbor.
Ibitira, mons.
Ceba, folium.
Yá, fons.
Ita, ferrum.
Itá, lapis.
Pirá, piscis.
Roig, frigus.
Ceo, animal.

Guirarupia, ovum.
Mocu, anguilla.
Cay, simia.
Eyruba, apes.
Potivá, anas.
Ipeca, anser.
Capiú, gramen.
Iguaba, calix.
Itapigua, clavus.
Mbaê apapuara, fascis.
Itacira, ligo.
Capii goacu, stramen.
Mbiú, cibus.
Cobra, anguis.
Apicaba, sedes.
Piá, jecur.
Cebira, nates.
Máupíara, bilis.
Tigue perg, intestinum.
Ty, urina.
Tyurú, vesica.
Vba, coxa.
Acaya, matrix.
Tendipia, genu.
Pí, pes.
Temá, tibia.
Micu, digitus pedis.
Mitá, calcaneus.
Porucucóbora, pauper.
Coribae, latus.
Angaipaba, pravus, astutus.
Yyaobeimmbae, nudus.
Mbaeaibora, ægrotus.
Apara, curvus.
Tipibae, tristis.
Angaturama, gratus.
Poranga, pulcher.
Tecobecatu, sanus.
Atapuátia, velox.
Iuba, flavus.
Tinga, albus.
Mormotara, iracundia.
Tecoateima, avaritia.
Porerobiára, fidelitas.
Tecoacú, felicitas.
Ibatebae, altus.
Boya, servus.
Atapuana, levis.
Poxí, deformis.
Catú, delicatus.
Pucu, longus.
Angaibara, macer.
Membeca, mollis.
Acuabcimbae, fatuus.

Dictionariolum verborum maxime communium.

C*Epiaca*, videre.
Cenduba, audire.

Cetûna, odorare.

Caanga, gustare.

Nheenga, loqui.

Capucaya, clamare.

Igû, bibere.

Pocaucuba, somniare.

Mbaen, edere.

Rura, venire.

Menbirara, parere.

Tecobe, vivere.

Carom, sperare.

Ayaima, sternutare.

Ierure, poscere.

Abiqui, pectere.

Cenoya, appellare.

Cuâba, cognoscere.

Nhemboe, discere.

Puca, ridere.

Ciquiye, timere.

Quera, dormire.

Ienumûna, spuer.

Caanga, dicere.

Nheangeru, suspirare.

Cecarâya, oblivisci.

Gueena, vomere.

Guapua, sedere.

Queraro, vigilare.

Puama, surgere.

Caruca, mingere.

Pocêma, gemere.

Pitêra, sorbere.

Tiû, pudere.

Taccô, plorare.

Mano, mori.

Acanhem, morior.

Tîma, sepelire.

Cenonheca, precari.

Cepiaca, reprehendere.

Mondôca, findere.

Aei, errare.

Capuscâya, ringi.

Eerâba, splendere.

Rerecô, habere.

Momitâ, accipere hospitio.

Anduba, sentire.

Cô, ire.

Guata, ambulare.

Moanga, cogitare.

Maenduara, recordari.

Paraboca, eligere.

Mopotaya, nectere.

Porâra, mentiri.

Aroca, minuere.

Angaipaba, delinquere.

Puaya, jûbere.

Potara, cupere.

Meenga, tradere.

Moendi, capi, incendere.

Mondoca, incidere.

Abi, errare.

Ecatu, posse.

Nhengara, cantare.

Porabiqui, operari.

Yeaboca, exuere.

Momiya, movere.

Peâ, vitare.

Pituba, ungere.

Pobâna, nere.

Cobaitim, occurrere.

Cenoya, vocare.

Mondoroca, frangere.

Conmeenga, mordere.

Coquendaboja, aperire.

Raba, solvere.

Cacâba, transire.

Tîma, plantare, terere.

Pocuâba, consuescere.

Igtaba, natare.

Peâ, deponere.

Pacpâa, respondere.

Moctê, adorare, honorare.

Monheu, nunciare.

Tiguioca, sanguinem reddere.

Moriba, consentire.

Acoy, operire.

Yucâ, occidere.

Moperûa, frigere.

Caê, sanare.

Moabaiba, impedire.

Apitton, ligare.

Cuu, defendere.

Cauccuba, diligere.

Pitibô, juvare.

Mogîba, coquere.

Amotareima, odisse.

Caanga, metiri.

Moaguima, madefacere.

Monguya, solvere.

Monguy, molere.

Pita, manere.

Puru, uti.

Tara, capere.

Mobibua, suere.

Potareima, recusare.

Iabâba, effugere.

Moete, laudare.

Capîra, purgare.

Mbaeraca, emere.

Monhanga, facere.

Cerûra, portare.

Moyeccâra, miscere.

Moropiâna, commutare.

Paronduba, inquirere.

Cupira, levare.

Xcupîra, ascendere.

Maramonhanga, belligerare.

Monberaba, vulnerare.

Apîna, radere.

Mondoca, scindere, auferre.

Cema, exire.

Aôba mondêba, induere.

Iecoacuba, abstinere.

Cica, arare.

Cipîja, rigare.

Ceyara, deferere.

Pitanga rempi, concipere.

Moaguêba, restinguere.

Moabaiba, incantare.

Monbuja, terebrare.

Pitêra, osculari.

Monbucâ, perforare.

Mayaoca, dividere.

Ami, premere.

Mogyçô, polire.

Moyarû, jocari.

Notandum autem illos multa habere vocabula tam nomina quam verba, quæ plura & diversa significant: exempli causa: *A*. significat fructum: item dilectum commilitonem, ut cum dicunt, *Mamô cuipe ereym Xe a*, unde venis dilecte commilito? Item *A*. membri virilis caput: ex modo autem & tempore loquendi intelligitur de quo loquantur.

Accang jaculor, lego, metior, pondero, delibo. *Aâr cadô*, ut *Aâr quecê Ibipe*, heri cecidi in terram. Item *Aâr*, intelligo, ut *aâr coite aipô recê*, nunc hoc intelligo. Sed de his satis.

De Armis Brasiliensium, & exercitiis illorum.

Arcus habent è duro ligno factos, quos vocant *Guirapara* & *Vrapara*. Lignum autem unde fiunt *Guirapariba* & *Vrapariba*, Lusitanis *Pao d' Arco*. Cordas arcuum è gossypio contorquent, vocant *Guirapacuma*. Sagittas ex arundine silvestri faciunt & vocant utramque rem uno nomine *Viba*. Extremitates sagittarum, quas *anha* vocant, sunt ex ligno asperatae, vario modo: quaedam enim multa acumina *Vutapoacta*, quaedam unicum acumen habent, quaedam dentata, quaedam serrata: quibusdam etiam dentes piscium qui *Iperu* vocantur, aprant.

Iurupara appellant sagittam quæ acumen habet ex arundine *Tacoara* vocata.

Tapuyarum nationes quaedam nullis arcubus utuntur, sed sagittas suas emittunt manus iactura solummodo, imponendo ligno cuidam excavato instar tubi per medium secundum longitudinem dissecti. Cariri autem arcubus utuntur.

Tapuyæ clavas habent ex solido ligno nigro confectas, vocant *Iapema*, longas & latas anterioribus, & ossiculis interdum asperatas. Manubrio autem circumvolvunt teniolas è gossypio, vel aliud quid: vocatur *Iatirana* quicquid ita circumligatur. In extremitate clavæ postica dependet fasciculus pennarum è cauda Arara, uti & in medio parvus fasciculus adligatus est. Vocatur id quod sic à clava dependet *Atirabebe* & *Iatirabebe*.

Tubas faciunt ex ossibus humanis, quas nominant *Canguenca*.

Habent alias tubas, quas vocant *Muremure*.

Alias itidem tubas grandes factas ex conchis quas *Guata pi guacu* nominant, & ipsas tubas *Nhumbu goacu*. Item alias quas dicunt *Vruca*.

Tuba item alia quæ ex canna est facta, ipsis dicitur *Membipara*. Tubas autem nostrates vocant *Itamembi*: quia è metallo factæ sunt.

Saltationibus supra modum sunt addicti, quas generali nomine vocant *Guanu*.

Habent autem varios saltandi modos: quorum unus vocatur *Vrucapi*. Habent & inter saltandum varios cantandi modos.

Pueri quoque certos exercent lusus; quorum unus vocatur *Curupirara*: alter *Guaibipaie*: tertius *Guaibiguaibiabucu*. Atque hæc tantum obiter ab Auctore designata inveni, uberius explicaturum fuisse liquet, si supervixisset; sed apud Joannem Lerium hæc pluribus explicata inveniuntur.

De Brasiliensium religione.

Credunt ex antiquorum traditione immortalitatem animarum, & foeminas & fortes viros, qui multos inimicorum trucidarunt & commederunt, post mortem ad campos Elyscos, quos pene montes quosdam esse autumant, abire, ibique tripudiare. Cæteros ignavos & socordes qui nihil in vita digni gesserunt, credunt à Diabolo statim post mortem cruciari. Vocant autem Diabolum *Anbanga*, *Iurupari*, *Curupari*, *Taguaiba*, *Ternoti*, *Taubimama*.

ANNOTATIO. In Historia nostra seu Descriptione Indiæ Occidentalis lib. xv. cap. 11. diximus de Religione Brasiliensium, verum quia de quibusdam postea melius edocti fuimus ab iis qui diutius inter illos egerant, totum illum locum ita constituimus, pro secunda editione.

Brasilienses Barbari nullum pene habent religionis sensum, nec de origine, & creatione huius universi quicquam norunt, de diluvio universali obscure & fabulosum quiddam recordantur: nimirum mortalibus omnibus aqua haustis, superfuisse unum aliquem cum germana sua, jam uterum ferente, atque ab iis rursus genus suum originem & incrementum accepisse. Neque Deum aliquem noverunt, neque proprie adorant quicquam, unde nec illud nomen in ipsorum idiomate reperire est quod Deum exprimat: nisi forte *Tupa*, quo excellentiam aliquam supremam denotant; unde Tonitru vocant *Tupacumunga*, id est, strepitum factum à suprema excellentia, à verbo *Acumung* strepere: Fulgur autem *Tupaberaba*, id est, splendorem excellentiæ, à verbo *Aberab* resplendere. Illi se ligones & agriculturæ scientiam debere profitentur, atque ideo pro numine aliquo agnoscunt. Cælum aut inferos post hanc vitam pariter ignorant, licet animas post separationem à corpore superesse credant, atque nonnumquam in dæmones converti, & ad campos irriguos, variisque arboribus amœne consitos, traductas, ibidem jugiter choreas ducere. Spiritus malignos impense metuunt, quos *Curipira*, *Taguai*, *Macachora*, *Iurupari*, *Marangigoana* vocant: sed diversis significationibus, nam *Curipira* significat numen

numen mentium: *Macachera* numen viarum, viatores præcedens. Petiguares fingunt boni nuntii paranympum; contra Tupiguaos & Caryos medicum humanæ salutis hostem. *Iuripari* & *Anbanga* significant simpliciter Diabolum. *Marangigoana* non significat numen, sed animam à corpore separatam vel aliud quid, instantem mortem prænuntians, ipsis Brasiliensis non satis notum, & tamen illud vel maxime timent: ita ut interdum imaginario & vano illorum terrore subito exanimentur. Nec tamen ullis ceremoniis aut idolis venerantur: quidam tamen nonnumquam stipitibus solo defixis, & munusculis juxta positos illos spiritus placare nituntur: rarius autem hi spiritus visibiliter inter illos comparent, licet multi aliter prodiderint. Hactenus è libro nostro ita correcto. *Pergit jam Auctor noster.*

Habent suos sortilegos seu sacrificulos, quos vocant *Paie* & *Paj*, hos consulunt de futuris quando ad bellicam expeditionem proficiscuntur, vel aliorum, qui ipsis prædicunt quicquid accidere debeat. Utuntur hi multis ceremoniis.

Potiguara natio, modum aliquem habet fascinandı eos quibus male volunt, ut moriatur, faciendo magnam nassam, quam vocant *Iequie guacu*; atque hic modus fascinandı dicitur ipsis *Anhamombicoab*.

ANNOTATIO. Hunc quoque locum in libro nostro ita jam constituendum duximus.

Habent & sagas, quibus vix aliter quam Medici utuntur, iisque valetudinis recuperandæ desiderio valde sunt obnoxii: interdum & inter ipsos reperiuntur homines nequam, qui magicarum quidem artium rudes, sed ludendi & ductandi miserorum animos gnari, insolitis quibusdam corporis jactationibus & gesticulationibus sui admirationem excitant, & falsis quibusdam miraculis sibi fidem conciliant: illi popularibus suis & interdum integris provinciis persuadent culturam agrorum penitus omittere, venisse enim tempus, quo tellus omnia sponte sua ipsis sit productura, atque ipsæ feræ illis ultro pabulum allaturæ: His aut similibus naniis miseros hosce, natura sua plerumque desides, ita infatuant, ut neglecto terræ cultu, sensim comeatu destituantur, præque inedia deficiant, donec impostor ille solus supersit, nisi ante à suis dolum persentientibus trucidetur. Cæterum magos vocant *Page*: at *Caraiba* est illis potestas miracula perpetrandi: quare Lusitanos, quia multa faciebant quæ ipsorum captum superabant, *Caraibas* appellabant, atque ita etiam hodie vocant & Europæos omnes.

Non possum præterire quin hæc addam, quibus præstigiis illi qui medicinam inter illos profitentur, hominibus ægris illudant. Narrat *Iacobus Rabbi*, cum *Regulus Drarugh* ægrotaret magnumque dolorem pateretur in lateribus & cruribus; neque à suis medicis quicquam solatii acciperet, ad vicinum Regulum profectum, ut ipsius medicis uteretur; adhibiti tres, quorum primus, tabaco sumto totum Regis corpus eo perhoravit, dein arreptis illius genibus illa ita suxit quasi devoraturus esset, & boatu quodam instar tauri edito, primum plurimum sputi è gutture in manum effudit, atque una semivivum animal instar parvæ anguillæ, quod Regulum ita dolore cruciasse assererat. Alter medicus postquam ventrem Reguli ad eundem modum suxisset, & instar feræ rugisset, album lapidem è gutture evomit, figura pene rosæ. Et repetita suctione in lateribus, evomit aliquid simile radici. Ad eundem modum perpetuo agunt, & à credulo vulgo creduntur magni esse medici. *Sed pergit Marcgravius.*

Multi Brasiliensi jam instructi sunt in religione Christiana: non tamen seduli sunt in doctrina de Deo: nec magno ardore afficiuntur: Deum vocant *Tupa* & *Tupana*. Dant nostrates operam ut in capitibus religionis Christianæ instituantur & quidam satis magnos progressus fecerunt: sed in moribus corrigendis maxima difficultas est, ob agnata quædam vitia, quæ ægerime domantur.

Tapuiyæ adhuc peiores sunt reliquis omnibus, nihil de Deo sciunt, neque institui volunt. Diabolum maxime colunt ne ipsis damnum inferat. Habent & suos sortilegos quibus utuntur & multum deferunt. *Hactenus Auctor noster, qui haud dubio plura addidisset, si Deus ipsi longiorem vitam fuisset largitus. Nos hic quadam de Tapuyis adjungemus è Relatione Iacobi Rabbi, quam Illustr. Comes Io. Mauritius nobis suppeditavit.*

C. A P. XII.

De Tapuiyarum moribus, & consuetudinibus, è Relatione Iacobi Rabbi, qui aliquot annos inter illos vixerat.

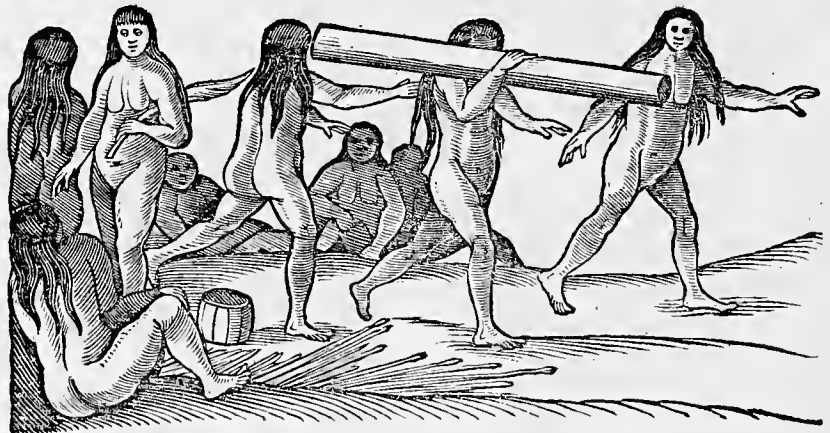
INCERTIS plerumque sedibus vagantur instar Nomadum, inter certos tamen limites, inter quos castra mutant secundum Anni tempestatum mutationem; itaque *Regulus* eorum, qui *Otshicayayna* dicuntur, à maximo flumine quod fines eorum permeat, ut supra diximus, cujus gentile nomen est *Iandui*, vesperi & mane per castra proclamari curat pro arbitrio suo, & consulis

sultis ante divinatoribus suis & hariolis, quo proximo mane promaturi sint, & ubi confessori, atque quid interdiu acturi. Mane antequam iter aggrediantur, fluvium ingrediuntur, & se abluunt, & nitidissima arena corpora sua fricant, & rursus abluunt: atque inde egressi artus suos

ita extendunt & contorquent, ut articuli ipsis crepitent. Hinc ad focum accedunt, & calefacti, denticulis quorundam piscium ita se scabunt, ut sanguinem multis locis eliciant, quod ad lassitudinem in itinerando demendam plurimum putant prodesse. Scribit Rabbi sese id sæpe esse expertum utile esse.

Ad lapidis jactum à Reguli tabernaculo, duo trunci arborum humi jacent unius passus intervallo à se invicem diffiti, populus autem universus in duas turmas divisus ex adverso consistit; hinc unaquæque turma eligit unum è robustissimis, qui truncos illos succollant & quam possunt celerrime portant, succedunt dein alii aliis ex eadem turma; qui autem primi ad locum castris destinatum pervenerint, tardioribus insultant, atque illos exsibilant. Operiuntur hinc juniores qui arma illorum & secures afferunt, hinc arbores certatim cædunt & pergulas construunt, sub quibus æstum solis vitare possint, inter ipsos rivulos. Inter ea adveniunt & foeminae cum reliquis im-

pedimentis: & viri egrediuntur, pro locorum conditione aut ad pisces, aut ad feras capiendum; atque itidem mel silvestre colligendum: vetulae vero ad radices eruendas, è quibus farina confici possit, & panes coqui: domi autem aliae aliis auxiliantur & parant manibus cibum & potum: qui deinceps tempus terunt hastilibus certando, luctando, currendo; quibus certaminibus duae foeminae ad id selectae praesident, & judicant de singulorum virtute & victoribus.

Ubi vespera advenit, coeunt adolescentes in varias cohortes, & castra perambulantes cantillant ante tuguria, adolescentulae autem quae juvenibus delectantur, prodeunt, & cantillantes atque tripudiantes sequuntur adolescentes, & à tergo consistunt eorum quos amant, id enim ipsis amoris testimonium est. Cum perro juvenes jam ad nuptias aspirant, venantur feras

feras & colligunt mel silvestre, aliaque, atque ad Patres dilectarum conferunt: qui si plures filias nobiles habeant, advocant prophetas & sortilegos suos, medicosque, illi autem adeunt Regulum ad deliberandum. Regulus porro convocat per præconem Adolescentes procos in proximum extra castra, ubi plurimi, tam adolescentes quam puellæ, conveniunt, & conjunctim per sylvas vagantur, donec ad locum venationi destinatum pervenerint; atque hic consilio capto pauci illorum progrediuntur, ut ferarum latibula indagent, qui, ubi illa offenderint, ocyssime ad reliquos regrediuntur, & indicant quo loco ferarum sit copia: deinceps omnes cum armis & canibus feras indagine cingunt, atque ita propere in illas ruunt, ut nonnumquam ducentas feras simul capiant & macent, atque postquam lateribus apertis intestina canibus objecerint, illas inferunt castris. Accurrunt dein foeminae, & foco facto, viscera primum torrent viris in cibum: dein pilis ablatis, ferarum corpora concidunt in plures partes: postilla fovea intra terram facta, prunas illis indunt, atque eisdem carnes ita concisas superimponunt, aggestaque arena, rursus focum superstruunt, ita ut carnes percoquantur, haud secus quam in furno. Quidam & mella colligunt & potum conficiunt; atque ita commessando diem exigunt: Dein iterum accedunt ad Reguli tabernaculum ad deliberandum ubi proximo die venatio sit instituenda; quo constituto, discedunt in cohortes ad cantillandum, è cantionum enim modo augurantur an venatio bene processura sit necne. Venatione absoluta, rursus commessantur ad eundem modum, & ii qui domi manserunt, conferunt farinam è radicibus factam.

Diximus jam ante Barbaros hosce labia, auriculas & genas perforare: hic actus ab ipsis instituitur ad hunc modum. Adolescentes ad hoc parati educuntur ad locum in quem populus convenit ad cantillandum & saltandum. Sortilegi autem eorum atque dæmonum incantatores duplici ordine ex adverso consistunt, atque eorum unus arripit puerum aliquem, & manus illius atque pedes arcte constringit, & ita tenet, ut se movere non possit, accurrit alter qui puero inferius labium acuto ligno perforat uti & auriculas, matre pueri interea ejulante. Adolescentibus porro foramina terebrant in genis, atque hæc sunt veluti sponsalia; neque enim ante adolescentes hæc subeunt, quam ad nuptias aspirent: dein per triduum aut quatriddium commessantur: in isto autem nupciali convivio Regulus ipse suas cuique partes distribuit de cibis qui parati fuerunt.

Matres imprimis hoc curant ne filia ipsarum ante ad conjuges accedant, quam menses earum fluxerint, quod sortilegis suis & medicis indicant, atque illi Regulo, & ita demum sponsa ad sponsi sui cubiculum adducitur: celebratur porro cantilenis mater quod filia pudicitiam tam bene custodiverit.

Quod si matris sit filia aliqua matura viro, quæ tamen non petatur; tunc mater filiam suam sub oculis rubro colore pingit, ubi menses suos semel passa fuerit, & adducit illam ad Regulum, & exponit quid desideret, tum Regulus juvenculam ad se vocat, & in storea juxta se considere mandat, & fingens se medici partibus fungi, manus ad focum calefacit atque iis se demulcet; dein & se, & juvenculam Tobacci fumo afflat; denique pene juvenculæ pudenda ferit, si autem sanguinem eliciat, hunc delingit, atque hoc imprimis honorificum putant.

Foeminae prægnantes factæ deinceps à virorum consortio abstinere. Ubi autem pepererunt, secedunt in silvam, & infanti umbilicum concha præcidunt, & una cum secundinis coctum devorant: puerpera autem atque infans mane & vesperi frigida abluitur: neq; foemina quamdiu infantem suum lactat cum viro suo consuefcit, nisi forte ille unicam tantum conjugem habeat.

Si foemina cum altero consuefcit, & viro id innotuerit, abigit illam à se: sin autem in ipso actu forte deprehenderit, utrumque occidere licet, si possit. Narrat Rabbi Regulum Ianduy aliquot suarum conjugum ita trucidasse, mæchis dilapsis.

Regulus Ianduy habet in medio tabernaculi sui ingentem cucurbitam, super stoream ita dispositam, ut ab altera storeæ parte cooperiatur, ad quam sine mandato Reguli nemini accedere fas est aut cucurbitam introspicere; sed cum Tabacum fumunt, licet fumum in illam exspirare: feras autem & mella quæ inferuntur juxta illam deponunt donec Regulus imperet illa auferre: singulari autem superstitione & timore percellit suos hac cucurbita. In illa sunt lapides quidam, quos illi appellant *Kehnturah*, & fructus quidam, ipsis *Titzsheynos*, quos majores faciunt quam aurum.

Habent quosdam medicos vel potius præstigiatores, qui miris artibus populo imponunt, & persuadent miseris, se ex eorum corporibus, animantia, lapides aliaque exfugere, quæ ipsis videntibus evomunt. Reguli quoque sibi medendi facultatem arrogant: itaque matres infantes suos ægros ad Regulum suum adducunt, qui illos fricat, & Tabaco consputat: si interea infans nihilominus moriatur, à matre & consanguineis comeditur.

Martio & Aprili mensibus maxima aquarum vis de montibus descendit, ita ut fluvius *Otschnogh* se inflet & ripas suas egrediatur atque in vicinum lacum *Bayatag* exundet, quo tempore tantam piscium multitudinem capiunt, quantam foeminae in castra vix referre possunt: eodem

& præcipui illorum fructus maturantur. Ubi autem fluvius intra alveum suum coërcetur, ad consuetas sedes redeunt, & sementi dant operam: serunt autem imprimis grandius milium seu Maizium, phascolos varios & cucurbitas lagenæformes, aliasque.

Antequam semina terræ committant, solum à sortilegis & prophetis illorum ab ortu ad occasum lustratur, & semina vaporantur fumo Tabaci, hoc ad fœcunditatem proficere autumant. Nec minus anxie & superstitiose divinatores suos consulunt de anni fertilitate, qui vario plumarum ornatu atque aliis monilibus insignes credulum vulgus miris præstigiis effatuant: quod interea cantillando tempus terit.

Ubi sementis eorum ad maturitatem pervenerit, & fruges collectæ fuerint, tantum seponunt quantum ad proximam sementem sufficere putant, reliquum abliguriunt.

Imprimis venerantur Pleiadum exortum, & stellas illas numinis loco colunt, canendo & choreas ducendo; præferim in loco ad id destinato, quinque supra quadraginta horarum itinere ab *Otschumoch*, quo tendunt cum fructus silvarum & camporum maximam partem jam maturi sunt. Hic autem Adolescentes omnes qui hastis lufuri sunt, post triduum cantando & saltando exactum, separant ad certamen: & quidem primo suras vinciunt lento quodam vimine, è quo & calceos confectos induunt: deinde melle capita inungunt, & capillos postica parte subligant, & longiori avis penna erecta insigniunt: mox rubro pulvere capillitium ad occiput aspergunt, fronti autem albas applicant plumas; denique faciem variis pingunt coloribus, uti & reliquum corpus; dorso autem alligant fasciam è frondibus confectam instar caudæ, brachiisque alas volucris, quam vocant *Kofetug*, & cervici itidem circumdant pennas rubras. Ita ornati certant per triduum, & victores ovantes saltant.

Ubi quis illorum moritur (nisi forte à venenato aliquo animali exstinguatur) portatur cadaver extra castra, atque ibidem ab illorum medicis & sortilegis exenteratur & dividitur in partes: quæ deinceps à vetulis torrentur, & ab eisdem & consanguineis devorantur, cum planctu; summi enim amoris indicium judicant amicos intra viscera sua sepelire. Atque hæc quidem inter plebeios obtinent: Optimatum vero cadavera ab aliis optimatibus comeduntur: præter ossa quæ à proximis consanguineis servantur ad nuptialia convivia; & tunc in minutissimas particulas contunduntur & bellariorum loco devorantur: quandiu autem omnia ossa non ita confumta fuerint, proximi consanguinei sibi capillos capitis evellunt in signum luctus.

C A P. XIII.

Alia quedam de Tapuyis ab Elia Herckmanno descripta.

TApuiyæ degunt versus Occidentem à provinciis Brasiliæ, quæ aut à nostris Belgis, aut à Lusitanis habitantur, & ultra montes: dividuntur autem in diversas nationes, nam primum pone Parnambucensem provinciam incolunt Cariri, quorum Regulus est *Cerionkeiou*; secundo *Caririvafu*, paulo ultra tendentes, quorum regulus *Carapoto*; tertio *Cariri-jou*: quarto & nostris notissimi *Tairiryou*, quorum pars à *Ianduy*, pars à *Caracara* regitur, qui à *Rio Grande* versus Occidentem agunt; & variis sedibus vagi mense Novembri, Decembri & Januario propius ad mare accedunt, quia fructus *Cajons* tum maturi, quorum intra continent nulla est copia. Sunt robusto corpore, proceri; crasso & amplo capite; coloris fusci; nigro capillitio, & aspero: quod super cervicem propendere sinunt, in fronte ad aures usque attondent: quidam & tondent se ad Europæorum modum.

De nuditate illorum, & quo pacto pudenda operiant, idem narrat cum Rabbi.

Sortilegi ipsorum & magi, quos magnificiunt & de futuris consulunt, malignos spiritus evocare norunt, qui se illis sistunt ipsorum Tapuiyarum figura; interdum & admittunt illos intra se sub figura muscæ aut alterius minoris animantis, & fingunt illos per os suum loqui & futura revelare. Testantur multi nostrorum se id vidisse; cum natio hæc nostris subsidio in *Rio Grande*: illis autem denuo disparentibus, omnes fœminæ vociferabant & ejulabant; nam apud hos Barbaros veneratio omnis constat ex vociferatione & ejulatu fœminarum.

Regulum suum impense colunt quando in expeditione bellica ipsos præcedit, ipsique sunt obedientissimi, domi autem tantum parce venerantur.

Porro cum omnes nudi incedant, Regulus & primates à vulgo dignoscuntur partim capillitio, partim unguibus: Regulo enim capilli in coronam sunt tonsi; & ungues pollicum longissimi: consanguinei autem illius & alii bellici ministri ungues habent longos in omnibus digitis, præterquam in pollicibus: decorum enim apud illos ungues habere quam longissimos.

Pueris anno septimo, aut octavo, auriculas perforant, uti & inferius labium supra mentum, ajunt se hac ceremonia illos demum in hominum numerum assicere.

Fœminæ si mortuum fatum pariant, statim illum devorant, ajunt quippe haud melius custodiri posse, quam intra viscera ipsarum, è quibus prodierunt.

Infantes illorum (quod mirum, si modo verum) nona aut decima septimana ambulare incipiunt, atque adeo aquas ingredi ad natandum, quare nulli inter illos reperiuntur sive mares, sive fœminæ, qui non optime natandi artem calleant.

Perveniunt ad summam senectam; ita ut inter illos reperire sit, qui centum & quinquaginta aut sexaginta, quidam etiam qui ducentos annos attingant, ita ut illos in *Hamaccis* gestari opus sit, suntque illis imprimis ejusmodi senes venerabiles.

In regionibus illorum, ut ipsi narrant, plurimi reperiuntur serpentes, & inter eos quidam qui viginti quatuor pedes sunt longi, atque ita venenati, ut si in aliquod corporis membrum dentes infixerint, intra quatuor aut quinque horas læsi exstinguantur. Ajunt & piscium genus in fluviis & lacubus eorum frequens esse, *Carfa*, quod natantibus aut fluvios transeuntibus carnis frustra è membris abripiat.

Ingenio ita sunt pravo, ut licet amici venerint, rarissime sine ullo maleficio discedant.

A P P E N D I X

DE CHILENSIBVS.

C A P. I.

De Chilensium indigenarum Statura, & habitu corporis, atque Vestitu.

L I C E T Chilenses longe distiti sint à Brasiliensibus, quia tamen à nostris nuper fuerunt lustrati, non prorsus alienum putavi quædam de illis hîc subungere, è variis Commentariis nostrorum, quos Illustr. Comes Joan. Mauritius subministravit.

Indigenæ Chilenses in communi satis robusto & compacto sunt corpore: coloris inter album & fuscum: nigris & crassis capillis: qui autem illorum Hispanis serviunt, gestant illos prolixos & intensos, verum qui adhuc sui sunt juris & cum Hispanis belligerant, qui vulgo *Vcais* appellantur, attondunt illos, ne, ut ferunt, ab hostibus suis iis apprehendantur, ita ut hoc signo à subjectis Chilensibus dignoscantur.

Capite ut plurimum sunt grandiusculo & facie lata, imberbes, quia illam evellunt duabus mytulorum conchis arcte connexis, & una parte firmiter ligatis, quas secum & quidem ad collum appensas gestant: etenim non tantum è mento & genis, sed & pudendis partibus omnes capillos evellunt, tam mares quam fœminæ, & primum cineribus calidis illos fricant, ut ita facilius radicitus evellant.

Nudo incedunt capite, & solummodo rediniculo capillos capitis subligant, quod vinculum suo idiomate vocant *Tarinvelonco*: primoresque illud paulo operosius & pretiosius gestant, utpote lamellis quibusdam argenteis & Turcoidis gemmæ fragmentis, & aliis quibusdam quicquiliis, quas illi tamen magnificiunt, intertextum. Quidam etiam ornamenti loco gestant exuvias volucrum & pelliculas mustelarum & similium animalium, divisas ita ut caput frontem, cauda cervicem tegat: atque nominant *Maniewelonco*; paucissimi denique pileos gestant, quos ipsi faciunt grosso modo.

Fœminæ iridem capite nudo & comis solutis incedunt: certis tantum temporibus subligant, videlicet quando mensibus laborant, atque hoc indicium facit. Fœminæ tamen Chilenses, quæ prope *Castro* degunt, comas colligant & cincinnos gestant pene ad nostrarum hodiernum modum: In Coquimbo denique & Loquimbo Peruanarum mulierum cultum imitantur, utpote iis viciniore, aliis provinciis Chili hoc insolitum.

Amiciunt se panno, quem texunt ipsæ è lana suarum ovium: paucae enim reperiuntur fœminæ quæ texere nesciant, atque adeo machinas ipsas disponere; maximi autem eorum quos texunt pannos, vix superant quatuor aut quinque ulnas nostrates: Mares autem sumunt hujusce panni quadratam portionem, circiter duas & semis (paulo plus aut minus) ulnas longam, & circiter ultimam aut sesquiulnam latam; in cujus medio rimam faciunt, oblongam, qua caput exserunt: sub hac veste veluti tunica, pro frigoris modo, bis terve revoluta, nudum corpus tegunt, sine thorace aut indusio, braccia ab umbelico ad genua usque propendente contenti, more pene Europæo. Pannus hic ut plurimum diversorum est colorum, albi, rubri, cœrulei & lutei, & ad oras striati, instar lodicis Hispanicæ. Caterum nudipedes incedunt, præterquam quod quidam festivis diebus caligas induant satis assabre factas, & quadratis albis nigrisque tefulatas: Calceorum autem usum penitus ignorant.

Fœminæ quoque quæ circa Chiluen degunt & fere Peruanarum mores æmulantur, similem pene amictum ferunt à postica parte ad talos demissum, in lateribus confutum, ad pectus apertum, super humeros magnis aciculis, quæ capitella habent lata, ambitu fere dupli stuferi, utramque fimbriam connectunt: sunt aut aciculæ istæ sive fibulæ ex ære aut stanno pro illarum opulentia. Hanc togam redimiculo subligant, cæterum & ipsæ nudis pedibus ambulant. Cæteræ Chilenses fœminæ amictum haud ita compositum ferunt, solummodo gestant quadratum pannum sub uberibus circumjectum & dependentem ad furas usque. Superior vestis est alius pannus paulo laxior sub humeris, super eosdem angulis suis in nodos coactus: hic earum communis amictus, sin vero maritis suis placeant, & paulo exquisitius ornentur, orbiculos circum collum gestant vitreos, & æneos annulos in auriculis, neque aliud quid. Amictum & habitum utriusque sexus videre est in Iconibus quas hîc subjicimus.

Omnes autem Chilenses munditiarum amantissimi sunt; quare singulis diebus mane sese abluunt, etiam gelu faviente, tam mares quam fœminæ.

C A P. II.

De Chilensium ædibus, suppellectile, Agricultura, victu, & connubiis.

Ipsorum domicilia sunt tuguria seu casæ humiles; quarum tam latera sive parietes, quam tecta è stramine, juncis aut arundinibus sunt contexta: atque hæc hîc illic sunt dispersæ, neque

neque enim aut oppida aut pagos inhabitant, sed per vicinitates, atque adeo familias & consanguinitates in unum locum aggregantur: & Hispanico nomine appellantur *Partialidades*, quatenus ad unum primorem, seu, ut ipsi vocant, Caracam referuntur, à quo & ista communitas regitur.

Suppellex quoque illorum tenuis & pauca: nimirum duæ aut tres amphoræ, quibus potum suum induunt, quem vocant *Chicam*: item cyathus corneus quo illum hauriunt: duo aut tres lignei lintres: Lapis super quem far suam frangunt; unum atque alterum ligneum sedile. Opulentiores tamen habent vellera aliquot ovium, quæ humi spargant quando à potentioribus invisuntur.

Vivunt sine ulla sollicitudine, neque serunt neque plantant, quam quantum in annum proximum opus habent: siquidem opes illorum consistunt in pecudibus, quarum tamen haud magnam habent copiam.

Sementem faciunt hoc modo: Octobri ingrediente, familiæ unius vicinitatis, decem, viginti aut plures paucioresque conveniunt, & conjunctis laboribus, mares uno atque altero die fodiunt terram, aut etiam arant, seminaque injiciunt: atque hac opera defuncti, foeminis relinquunt reliquam culturam, neque ipsi amplius manus admovent. Communiter à mane ad vesperam comedunt & potant, cum sunt domi; si vero foras proficiscantur, nimirum ad conventum aliquem aut expeditionem bellicam, bis tantum singulis diebus cibum capiunt, quod & à paucis qui frugaliores sunt, etiam domi servatur. Raro aquam solam bibunt, sed miscent illam communiter cum farina hordacea, tritici aut certæ speciei faris, unam vocant *Tecam* (descripsimus illam lib. xi. 1. Descr. Ind. Occident. cap. 2.) atque ita simul sorbent: verum festivis diebus, & voluptatis causa, bibunt certum potum quem nominant *Chicam*, qui colorem & saporem habet lactis acidiusculi: fit autem è maizio molito & in massam coacto instar panis, hæc massa à vetulis masticatur (uti apud Brasilienses) ita ut mollis & diluta evadat instar pultis aut feri lactis, admiscet deinde aliquantum aquæ & fermentari sinunt, donec per se confidat: hoc potu inebriant sese, faciunt quoque siceram è variis pomis, cui tantum aquæ admiscet, ut fere tenuem cerevisiam referat. Verum optimum potum conficiunt è certo fructu, quem Hispani appellant *Frutillo*; credo esse fructum arboris *Molle*, aut *Myrtillam*, quam vocant *Vini* (vide lib. nostrum supra citatum:) qui instar vini est rubicundus & fortis, accedens nonnihil ad vinum Insulæ Maderæ: è quo & optimum fit acetum.

Tot uxores accipiunt, quot possunt alere, opulentiores enim plures habent: siquidem illas emunt à parentibus, unde proverbio inter illos fertur, eos ditiores evadere qui plurimas habent filias: in uxoribus autem eligendis non tam rationem habent formæ aut generis, quam roboris & industriæ in familia alenda: licet neque formam aut nobilitatem puellarum aspernantur.

Ducturus autem uxorem, puellam haud alloquitur, sed tantum suos consanguineos, opem illorum implorans; nam filius familias non habet proprias opes quibus illam redimat, sed ab amicis adjuvatur, quorum alius ovem, alius porcum, tertius vaccam & ita porro largiuntur: ubi jam parata habet, quæ sufficere autumat, adit patrem puellæ & aperit suum desiderium: si autem sit *Ulmæ* aut alicujus dignitatis, necesse etiam est ut paratum habeat monile aliquod è Turcoidibus aut argenteis lamellis (majoris enim faciunt argentum quam aurum) quod patris puellæ capiti aut collo circumdet, & tum de reliquo pretio conveniat, quod pro diversa contrahentium conditione variat, & interdum decem, interdum viginti, vigintiquinque, quinquaginta, imo & centum pensionibus æstimatur, pensiones autem singulæ sunt ovis aut equus aut vacca aut porcus, aut etiam quatuor amphoræ *Ciche*, toga denique & gallina, atque ita porro. Ubi ita de pretio inter patrem puellæ & procum convenit, emtor præstat pretium & pater venditam puellam adducit domum sponsi: symposium nuptiale instruitur quoad cibum à sponso, quoad potum à focero, qui pretii dimidiam partem inter suos consanguineos distribuit, ut illi succurrant in *Chica* conquirenda. Aliquot diebus post hanc conjunctionem consanguinei venundatam invisunt, & convivio excipiuntur à marito, & canunt in honorem *Maruapeante*: præsertim si animadvertant illam à conjuge diligi.

Fit & interdum, ut si animadvertant illam durius haberi quam par est, conjugem per vim à marito abducunt, nulla pretii soluti compensatione facta, atque alteri elocent. Licet mariti more ipsis communi jus vitæ & necis in uxores usurpent, uti in mancipia, è quo facile animadvertere quam firma sint vincula conjugii è parte mariti, neque enim ipsi illam dimittere licet quandiu ipsi vivit; non alteri vendere; tantum ejicere, si perperam se gerat: quanquam nonnunquam fiat ut sine justa causa egerat, sed tunc ipsi metuenda est consanguineorum simultas & vindicta, si conjux paulo potentiores habeat. Nihilo secius hic multæ conjuges per vim à maritis suis abducuntur, & quidem impune.

Viri paulo opulentiores singulis uxoribus construunt casam peculiarem: ubi autem cum

aliqua illarum consuescere est animus, mittit ad illam ut ipsum expectet: quod & interdum clanculum fit ob cæterarum invidiam: nihilominus utitur jure suo, & cum dilectissima convenit, cæteras pene mancipiorum loco habet, quæ & metere & cætera domestica munia obire coguntur, siquidem mares, ut ante dictum, solummodo sementem faciant.

Ubi autem conjugum aliqua peperit, festum agitur, & ovis illius terræ, quæ *Chiluvaque* ipsis dicitur, mactatur, & puerperæ datur comedenda caro, ut robur denuo acquirat; licet foeminæ hîc statim post partum aqua frigida se abluant, & redeant ad domestica munia. Quinimo affirmant Hispani suas quoque conjuges ab aëre ad eundem modum indurari & robustiores fieri ad facillime enitendum.

Chilenses omnes sunt valde Zelotypi, itaque si quis peregrinus ipsos inviset, & foemina illos modo intueatur, vapulandum ipsi est: sin autem deprehendant illas cum aliis mæchari, sine ullo judicio publico trucidant: neque tamen propterea castius vivunt, & non raro viri multa coguntur dissimulare.

Viduis autem foeminis secundo matrimonio se tradere haud quidem illicitum est, honestius tamen existimatur, si liberos habentes innuptæ mancant, & aut ad parentes aut consanguineos suos redeant. Sin autem nullos habeant liberos, veluti in peculio mariti censentur, & cum cæteris bonis ad hæredes transeunt.

C A P. III.

De Chilensium sensu de Religione, & cultu numinis.

Chilenses neque Deum norunt, neque illius cultum, nullum observant dierum discrimen, ne mortuorum quidem resurrectionem credunt, sed post obitum nihil hominis putant superesse: nihilominus noverunt Diabolum, & quidem ut adversarium boni; & quemadmodum vitam hanc summum bonum judicant eorum omnium quibus fruuntur, ita vulgo ajunt, ubi quis inter eos defunctus fuerit, illum à Diabolo abreptum esse: quod ipsi suo idiomate dicunt *Alverey*.

Cæterum aliquo defuncto, is plangitur à consanguineis & amicis; servant autem cadavera dudum insepulta, interdum duos, tres, aut plures menses, reponunt ea super herbas bene olentes, atque iisdem cooperiunt, ne fætor offendant; ubi autem sepulturæ tradere volunt, triduo ante amicos convocant, & convivantur, ove illius terræ mactata, cujus & partem aliquam cum amphora Chicæ capiti illius apponunt; atque ita tandem cadaver intra terram deponunt prope casam illius quam inhabitavit.

Veruntamen his non obstantibus videntur aliquantulam habere noticiam supremæ essentiae & alicujus divinitatis, à qua omnia terrena & humanæ quoque actiones gubernentur & dirigantur, cujus tamen essentiam non intelligunt: quidam enim illorum credunt aërium spiritum, quem appellant *Pillan*, & in symposiis suis potissimum venerantur & celebrant, cuique cantiones attribuunt, peregrino gestu & ejularibus: maxime autem illum colunt cum tonat, sumuntque sagittam aut etiam securim lapideam instar cunei, & infigunt terræ, & circumstantes vociferantur & canunt, petentes ut *Pillan* hostes ipsorum perdat: nam dictio *Pillan* etiam tonitru ipsis significat, & tonitru pro numine agnoscunt: nam cum hilariores sunt & commessantur, & tonitru interea accidat, omnia omittunt & concurrunt ad arma, credunt enim tonitru monere ipsos, hostes suos Hispanos adesse, & affirmant se idipsum perpetuo esse expertos.

Porro omnes fortes & præstantes viros, itemque primores consilio, & manu promptos, insigniunt nomine *Pillan*, ipsis divinas virtutes attribuentes.

Cum Tobaci fumum hauriunt, quod & ipsis familiare, miris quibusdam cæremoniis illum in aërem exhalant, dicentes, accipe hæc *Pillan*, cum aliis quibusdam sermonibus, quos nequam nostri intelligere potuerunt, sed videntur hoc pacto numini litare.

Quando aliquam victoriam ab hostibus reportarunt, tunc festum celebrant, non sine comotationibus, & (quemadmodum jam diximus de tonitru) securim illam lapideam infigunt terræ, & circumstant cum armis suis, & cantillant epinicia, quæ nominant *Pawary*, in honorem *Pillan*. Eodem modo agunt cum aliquem ex hostibus captum, occidere destinarunt; feriunt autem illum inter symposia (nam & illum convivari & canere permittunt) securi aut clava in capite, ita ut concidat, & cor eximunt è pectore, & dentes cruento infigunt, cum cantu & vociferatione ad *Pillan*, ut ante.

Puniunt quoque homicidas & famosos latrones atque fures, proditores & similes morte; eisdem cæremoniis, quibus hostes captivos. Verum hæc sunt inter ipsos cum acceptione personarum, nam qui potentes habent amicos, aut plurimum *Chicæ* largiri possunt, facile hæc

hæc poenas evadunt : præterquam si quis veneficii aut incantationis reus sit convictus, tales enim sine ulla venia aut dissimulatione vivos comburunt, & in cineres redigunt, simul cum omnibus quæ possident, neque enim cuiquam fas quicquam illius retinere, metuunt enim ne quid fascini in illis lateat.

Nullos habent sacrificulos aut alios ministros qui *Pillan* sacrificent : neque sortilegos : tantummodo eos qui comœdiam cum *Pillan* probe norunt agere, & cæremoniis illis defungi, & *Pavary* bene præcinere, maximi faciunt.

Colunt præterea alium spiritum seu falsum numen, quod appellant *Maruapoante*, quod ipsis indicat quando potissimum uxor ducenda sit aut cognoscenda : credunt enim illas certo imprægnari cum *Maruapoante* ipsis præceperit cum ipsis consuescere : si autem illos interroges quomodo cum hoc dæmone colloquantur, aut quo pacto ab illo moneantur, respondent id fieri per inspirationem aut in somniis, ubi ante ipsi cecinerunt & genio indulserunt. Atque in hisce duobus nominibus tota ipsorum superstitio consistit.

C A P. IV.

De Chilensium regimine Politico, & armis.

Regimen illorum est penes optimates, quos vocant *Ulmén*, aut quando tantum unus est *Pulmén*. Et qui alibi vulgo *Casiqui* audiunt, ab ipsis indigitantur *Curacæ*; nam Casique nomen ab Hispanis ex Insulis Americæ translatum.

Ejusmodi *Ulmén* sive *Curacæ* sunt inter illos plurimi, qui viginti quinque, interdum quinquaginta, imo & centum aut plurimis familiis præsunt : quorum tamen regimen præcipue consistit in bello administrando, aut in generalibus conventibus, cum de rebus magni momenti deliberandum est, ipsi enim convocant ejusmodi conventus : non possunt autem ab illis tributum aliquod exigere, aut alia onera imponere, præterquam cum summa necessitas exigit, sed tantum imperare ut adversus hostes egrediantur : quo casu ipsi præire coguntur, reliqui autem se adungere generali, quem vocant *Apocuraca*, aut gubernatori illius communitatis, quem dicunt *Nentogue*, illique in omnibus obedire.

His autem generalibus seu rectoribus non licet de rebus publicis privatim cum quoquam deliberare, sed necesse est ut consilium habeatur palam & sub dio, omni populo præsentem, ut omnem suspensionem amoveant.

Hæc dignitas *Curacæ* aut munus inferioris rectoris succedit à parentibus ad liberos : sin autem defungentes nullos reliquant, ad proximos consanguineos aut affines.

Nisi forte hæredes parum idonei sint, tunc enim dignitas illa aut munus interdum arripitur ab astutioribus. Reliqui eminentiores personæ eliguntur à *Curacis* aut *Pulmenis*; nimirum generales aut gubernatores : nunc autem nullum habent generalem, sed singularum communitatum rectores pro talibus se gerunt.

Electio autem *Nentogues* seu rectoris alicujus communitatis fit ad hunc modum : Loco vacante, is qui illam dignitatem ambire satagit, primo examinat facultates seu opes suas : necesse enim est primores demereri & solenni symposio excipere : rebus autem rite paratis, convocat *Curacas* omnes & *Pulmenos* communitatis, ad locum publicum illi actui destinatum, qui ubi frequentes cum armis suis convenerint, orationem ad illos habet, prædicans & genus suum, opes, amicos, atque fortia facinora, aliaque, quæ ad rem judicat facere, & perit se in defuncti locum surrogari : dein unus aliquis *Curacarum* aut *Pulmenum* orditur orationem, (candidatus autem statim illius collo circumdat collare compositum è *Turcoidibus*, aut certis conchis albis politis, quas instar auri æstimant) & commendat candidatum, atque permovet reliquos ad ipsum eligendum, & sine ulla conditione aut stipulatione prævia obediendum : Electus autem vicissim promittit se omnia fideliter pro communi salute acturum, & munus suum diligenter obiturum. Dehinc orator ille collare à candidato acceptum inter reliquos dispartit primores : denique totus hic actus absolvitur proluxa & splendida commestatione.

Eodem quoque modo eligunt *Apo Curacam*, id est, supremum Rectorem : quem tamen *Vcaes* jam à longo tempore non habuerunt.

Arma ipsis sunt hastæ sive lanceæ, fragmento veteris cujusdam gladii ad spithamæ longitudinem asperatæ, plus minusve : hæ autem hastæ ut plurimum longitudinem habent duarum nostratium communium. Utuntur & Clavis, ferro asperatis : visuntur quoque inter eos frequentes gladii hispanici, quos nudos gestant, quia vaginæ jam olim putruerunt. More tamen & consuetudine majorum suorum usurpant quoque arcus & sagittas, lapillis quibusdam asperatas, & veneno imbutas admodum lethali, verum hoc non est commune omnibus, sed iis potissi-

potissimum qui *Pulches* appellantur, qui origine Chilenfes creduntur, licet ad Orientem habitent trans altissimorum illorum montium iuga, quæ ab Hispanis *la Cordilbra* appellantur; de quibus in Descriptione Indiæ Occidentalis diximus cum de Peruvia ageremus.

Fabricant & galeas & thoraces è crudis tergoribus vaccarum, valde crassos & robustos, ita ut gladiis penetrari neutiquam possint.

Equites sunt optimi, & illis hastis satis dextre etiam in equis uti possunt: non ita boni sunt pedites, siquidem fere usum musquettorum ignorant, & illa valde metuunt. In bello plerumque ex insidiis grassantur, in quibus admodum sunt industrii. Crudelissimi sunt in victos, omnesque trucidant, & corda eximunt, & palpitantia adhuc dentibus laniant, ut ante diximus de captivis quos mactant.

Fœdera ineunt & stabiliunt in hunc modum: qui alium primatem aut rectorem communis ad fœdus & armorum societatem invitat, mittit per aliquem suorum (aut etiam portat ipse) sagittam, quam invitatus, si consentiat, manu dextra tangens vice jurisjurandi se obligat, atque hoc præcipuum inter ipsos est fidei vinculum.

Ad eundem modum, cum neque legere neque scribere sciant, siquid alteri nunciare velint quod bellum aut aliud Reipublicæ negotium tangat, per fidum aliquem suum ministrum, mittunt sagittam cui fascia alligata est, societatis armorum index, quam ille, ad quem mittitur, dextra manu accipit, & si vicissim aliquid nunciare velit, addit & alteram fasciam, atque ita sagittam eandem remittit. Si autem opus sit alios quoque moneri, retinet prior sagittam cum fascia, & ad alios suos confœderatos per suos circumferri curat: ad eundem modum.

CAP. V.

*De Chilensum Lingua, & Vocabularium dictionum
Chilensum.*

Hveno, Coelum.
Quereb, Aër & Ventus.

Tomo, Nubes.

Ante, Sol.

Tien, Luna.

VVangelen, Stellæ.

Pillan, Tonitru.

Gualio, Fulmen.

Maoni, Pluvia.

Piren, Nix.

Verqumao, Ros.

Pilingei, Glacies.

Quetal, Ignis.

Rô, Aqua.

Tue, Terra.

Mappo, Regio.

Paun, Nox.

Tabuya, vespéra.

Eppeun, mane.

Pangiante, meridies.

Vile, cras.

Eppoé, perendie.

Vyà, heri.

Rachiente, hodie.

Mintay, nunc.

VVeitwa, tunc.

Cura, lapis.

Pesè, argilla.

Maviel, lignum.

Millia, aurum.

Lien, argentum.

Titi, plumbum.

Pavilleve, ferrum.

Quitai cura, filix, pyrites.

Chadi, sal.

Abquem, arbor.

Cachu, herba.

Nebo, nuces.

Pino, stramen.

Cairon, fœnum.

VVul, radix.

Tapel, folium.

Quiltui, nucleus.

Zunem, avis.

Lyppe, penna.

Mepoi inem, ala.

Dani inem, nidus.

Alchahawal, Gallinaceus.

Alchawal, Gallina.

Pylken, Anas.

Manco, Aquila.

Quichiquichio, Accipiter.

Choroi, Psittacus.

Tuco, Ulula.

Aullyn, Apis.

Pulli, Musca.

VVento, Vir.

Domo, Fœmina.

Quidmiger, adolescens.

Techa, juvencula.

Penien, puer.

Domo penien, puella.

Chou, Pater.

Nenque, Mater.

Cheche, Avus.

Domo cheche, Avia.

VVenco, Patruus.

Nama, Matertera.

Pelchuchau, Vitricus.

Caulla, Noverca.

Towonghen, caput.

Mollbuen, *Molvin*, sanguis.

Pelli, anima.

Calel, corpus.

Ven, caro, nervus.

Ven molvin, vena.

Lonco, caput.

Tolqui cutis, membrana.

Tol, frons.

Longlen, cranium.

Lolo, cerebrum.

Angen, facies.

Taun, genæ.

Nè, oculi.

Tacume, palpebræ.

Depen, supercilia.

In, nasus.

Poloiv, nares.

Pilum, aures.

Oun, os oris.

Adem, sudor.

Quewen, lingua.

Mellbue, labia.

Villin, vesica.

Mee, stercus.

Boru dentes.

Ilga, molaris.

Bidabida, palatum.

Coun, sputum.

Balmerre, guttur.
Quette, mentum.
Paiun, barba.
Pylco, collum.
Pel, cervix.
Aero, pectus.
Moiu, mamma.
Puigue, cor.
Vercum, pulmo.
Pue, venter.
Que, ventriculus.
Curique, hepar.
Vecaque, lien.
Quelche, intestina.
Lipan, humerus.
Puilpa, brachium.
Cue, manus.
Mancue, dextera.
VVellcue, sinistra.
Puleycue, palma.
Changelcue, digiti.
Buta changel, pollex.
VVili, unguis.
VVeddo, umbilicus.
Cadi, costæ.
Auri, dorsum.
Anca, lumbi.
Quichio, nates.
Penem, renes.
Collu, testes.
Metu, pudendum muliebre.
Chan, fæmora.
Lucu, genua.
Toy, crura.
Hemum, suræ.
Namon, pes.
Changel namon, digiti pedum.
Botum, filius.
Neaque.
Penu, frater.
Lamoen, foror.
Quempo, affinis.
VVamapenco, cognatus.
Cuncira, orphanus.
Buyha, senex.
Cude, anus.
Penienbot, obstetrix.
Nichetaniweni, famulus.
Voerquin, nuntius.
Langyan cheboe, homicida.
Chuquiboê, fur.
VVocubu, Fera.
Pangi, Leo.
Naguel, Tiger.
Cuchy, Sus.
Michon, Felis.
Bewe, Mus.
VVafen, Glis.
Tuwedewe, Talpa.
Tewa, Canis.

Pulpeo, Vulpes.
Cerwinum, Cervus.
Puedo, Caprea.
Vilo, Serpens.
Piro, Lumbricus.
Bylcum, Lacertus.
Ponono, Bufo.
Challua, Piscis.
Vilochalua, Anguilla.
Quin pilon, Ostrea.
Apo curaca, Princeps.
Curaca, Dynasta.
Apô, Generalis.
Nentoque, Gubernator.
Vlmen, Primates.
Pulmen, Nobiles.
Machi, Medicus.
Cona, Miles.
Retare caman, Faber ferrarius.
Quito woe, Textor.
Illuiboe, mendicus.
Alvee, Diabolus.
Challo acaman, Piscator.
Nilla caboe, Mercator.
Pettun, color.
Queli, ruber color.
Calbu, coeruleus.
Carel, viridis.
Choot, luteus.
Curi, niger.
Lye, albus.
Temunci, pulcher.
VVoranei, deformis.
Newonei, fortis.
Leptungei, celer.
Chouwo, piger.
Aulonconey, sapiens.
Quennei, arrogans.
Culenci, dives.
Cunewal, inops.
Toucou, fatuus.
Molgei, nudus.
Ilungei, vestitus.
Queten, humidus.
Anguen, siccus.
Prequin, avarus.
Prequiboe, liberalis.
Buta, magnus.
Pichi, parvus.
Montimey, pinguis.
Tau, Tou, macer.
Touma, cæcus.
Topilgen, luscus.
Pilo, surdus.
Topil, claudus.
Puca, domus.
Vllin, janua.
Chaquana, scala.
Pylca, murus.
VVana ruca, rectum.

Lolcura, penuarium.
Lonquen, mare.
Levê, fluvius.
VVictum, fumus.
Tubquen, cineres.
Cujun, carbo.
Alcl, flamma.
Ilon, caro.
Ouicha ilon, ovilla caro.
VVara ilon, vaccina.
Cuchi ilon, porcina.
Cancan, assa.
Avaun, ebullita.
Curam, ovum.
Yly, lac.
Iwyn, butyrum.
Methen, farina.
Chiquelen, surfures.
Tipanto, annus.
Tien, Mensis & Luna.
Tominco, septimana.
VVantarules, maturè.
Taptou, sero.
Biliante, semper.
Inche, ego.
Eimi, tu.
Tubei, ille.
Inchen, nos.
Teinengen ennen, vos.
Liengen, illi.
Emma, ita.
Muh, non.
VVoecon, foras.
Compay, intus.
Pulon, infra.
VVono, supra.
Innengen, ante.
Buri, retro.
Alengei, nimium.
Munala, parum.

VERBA ALIQUOT.

N*Ecul*, currere.
Amon, ire.
Vtalenge, stare.
VVi, *VVyn*, esse.
Cuchulein, jacere.
Tecanen, saltare.
Padenatum, cadere.
Vtaleuen, surgere.
Aninge, sedere.
Dungune, loqui.
Temelenge, tacere.
Puronge, canere.
Pylconge, clamare.
Quipay, venire.
Ien, edere.
Butun, bibere.
VVillan, mingere.
Mepai, caccare.

Cudepain, ludere.
Queguatum, pugnare.
Langawyn, occidere.
Mecowyn, ferre.
Chuquin, furari.
Guallubveno, restituere.
Lay, mori.
Rengalgey, sepelire.
Quedaucapay, laborare.
Nilluvyn, emere.
Nilla Teuvyn, vendere.

Nilla cayn, permutare.
Illuwyn, dare.
Vmatum, dormire,
Limen, evigilare.
Tangnone, frangere.
Bemeine, reficere.
Playn, reperire.
Vanguenbyn, perdere.
Tuegnei, latari.
 NUMERORVM NOMINA.
Quyn, unus.

Eppo, duo.
Quila, tres.
Meli, quatuor.
Quechu, quinque.
Cayn, sex.
Relgi, septem.
Pura, octo.
Ailla, novem.
Mari palaco, centum.
VVarama, mille.

Ut autem specimen aliquod habeant Lectores hujus linguæ, subjungendum putavi colloquium familiare, quod à nostratibus accepi.

Iuei pingeimi? quomodo vocaris? *Iuan pingem*? Ioannes vocor. *Cheo ruaimi*? quo vadis? *Moppo murrar*, in regionem. *Cheo tui mi*? unde venis? *Niromotoun*, ex ædibus meis.

Chumel quipa tuai mi? quando venies? *Chumel putuai mi*? quando ibis? *Ale pungei tamruca*? est ne domus tua procul hinc? *Pichirungei*: prope est. *Ale pungei*, procul abest.

Inchi quiparui mi camappumu: volo proficisci in aliam regionem.

Chemibla quiparui mi camappumci? quare vis proficisci in aliam regionem? *Merelaya tiva mappumu*, inedia ciborum est in hac terra. *Aleibelaj tovachi tipanto benibla ale genepayn*: Annus hic fuit sterilis propterea inediam patimur. *Cheo mappungen tamichou*? in qua terra est tuus pater? *Alueiei*, diabolus illum abstulit.

Aieimi ruani in chio? vis mecum ire? *Ailan*, nolo; *Aien*, volo. *Chuben quecken neicimi tamia*? habes ne aliquid quod comedamus? *cancan achawal neen*, habeo assas gallinas: *muwy*? quot? *munal ei enchin tavia*; quæ nobis sufficiant. *Chuben putuayn*? quid bibemus? *Aile manguameimi*, ago tibi gratias. *Chuben domo trwa*? quæ est ista fœmina? *inchi tan curi*, est mea uxor: *ni nave*, mea filia: *ni domo*, mea concubina. *Ale temiragei vei domo*, est pulchra fœmina. *Quipangnei*, veni huc; *amotunge*, discede. *Vmatuayn*? ibimus cubitum? *utainca*, surgamus. *VVira cuchaj Compaytan mapumu*, Hispani irruptionem fecerunt in hanc terram. *Quipa waicha laimi*? vis ne una pugnare? *VVaiquinagelan*, non habeo arma: *Ina en pea in waiqui*, sequere me inueniemus arma: *ali teun inchi*, consentio.

C A P. VI.

Observationes ex Historica Relatione P. Alonso d'Ouaglie, S. I. de anni tempestatibus.

QUatuor anni tempestates huic Regno accidunt, quemadmodum Europæ, verum diverso tempore: Ver enim exordium sumit à mense Augusto, & desinit in medium Novembrem; & à medietate Novembris Æstas incipit usque ad medium Februarii; à quo Autumnus ducitur usque ad medium Majum, quem excipit Hyems, quæ admodum nimbosa est, & spoliat arbores foliis, & cum vehementi gelu spargit altam nivem, quæ tamen à Sole dissolvitur; nisi, quod raro Sole non comparente, ad aliquot dies durant. Raro autem nives accidunt vallibus, nam licet copiosissimæ sint, & in tantum aggerentur, ut ad cacumina montium ascendant & cum iis exæquentur, & in aperturis montium veluti in puteis coacerventur, & pene toto anno durent, ibidem dissolutæ instant fluvios & torrentes, qui per valles cum magno impetu decurrunt usque ad mare, & terras mirum in modum fœcundant. Verum licet hic non ningat nisi raro in planicie, frigus facit tam excessivum, ut in multis partibus Europæ vix tantum sentiatur, quod accidit partim ab altitudine Poli, sub quo hæc regio sita est, partim à vicinitate montium, è quibus descendunt venti subtiles & penetrantes, qui nonnumquam sunt insupportabiles. Unde fit ut loca maritima sint magis temperata. Nihilominus in his venti magis sunt molesti, quam in planicie, utpote remissiores ibidem, neque tam rigide ferientes. Contra hoc Frigus creavit Deus latissimos & spississimos montes, plenos Quercubus, quæ est communissima materies districtus S. Jacobi & aliarum vallium, è qua & carbones fiunt ad fornaces & alias officinas; in aliis partibus serviunt eidem usui Robora, uti in districtu Conceptionis, ubi tam innumera sunt & ita vasta, ut licet jam tam multis annis cæsa fuerint, silvæ & saltus hodieque ita abundant illis, ut vix penetrari possint, neque aditum dent nisi ad duo milliaria ab oppido, ulterius autem sint inaccessi, licet hæc regio plusquam centum millia hominum sustentaverit, ut scribunt Authores. Ista autem uti & arbores fructifera hyeme amitt-

amittunt folia; sed silvestres arbores maximam partem illa conservant, quia sunt crassiora, & licet gelu cooperiantur, non onerantur ut aliarum arborum, sed liquefacto gelu à radiis Solis, magis læte virescunt. Vere enim ingrediente medio Augusto, tanta copia florum nascitur, & numeravi aliquando duas supra quadriginta diversas illorum species brevi tempore, & quidem omnes campestres, & maximam partem odoriferos, è quibus conficiunt aquam, quam vocant Angelorum, ob singularem ejus fragrantiam. Herbæ quoq; campestres tam feliciter germinant, tantumque sumunt incrementum, ut vix à satis distingui possint, & mense Novembri & Decembri ita adoleverunt, ut equis vix penetrari possint.

Sinapi, Foeniculum, Trifolium, Rapus, & Mentha, quæ plantæ in Europa seruntur & coluntur, hîc abundantissime in campis sponte proveniunt, & quidem tanta copia, ut campos ad multa milliaria occupent, & pecudes & capræ illis pascantur. Sinapi autem in tantam molem excrevit, ut caules viderim crassitie brachii humani, & tam proceros, ut arbores æmulerentur, & superarent altitudinem equitis.

Plurimæ hic nascuntur herbæ Medicinales, & magnæ virtutis, Chilensibus solum notæ & illorum Medicis, quos vocant Mâci, qui facultates illarum aut celant aut parce admodum docent Hispanos: magni hi sunt non tantum ab Indigenis, sed & ab Hispanis cum gravi aliquo morbo affliguntur; & imprimis ubi aliqua suspicio est hausti veneni. Neque viri tantum, sed & fœminæ quædam hanc artem profitentur, in eaque excellunt.

Lib. I. cap. 2. Enumerat tres herbæ quæ singularem usum habent in medicina.

Prima, inquit, est famosa illa herba quam vocant *Quincia mali*, quæ non assurgit ab humo supra dimidium palmum: cujus ramuli se dilatant ad modum fasciculi florum, & desinunt singuli in unicum florem, figuræ & coloris Croci in Indiis dicti *Romi*. Hæc herba evellitur cum radice, & ebullitur tota in aqua, quæ calida ægris exhibetur; & inter alia illius effecta, unum est, educere è corpore quemcunque sanguinem extra vasa constitutum & corruptum, cum maxima efficacia; quapropter Indi vulnerati quantocius sumunt hanc herbam, siquidem sanguinem qui per vulnus effluere non potest, educit antequam corrumpatur.

*Alter*a est, quam Hispani vocant *Albaciga* (& Indiani *Culen*) quia habet folia similia ocymo sive Basilico, verum in tantam altitudinem assurgit, ut arbor videatur, & folia sunt fragrantissima; Hæc contusa applicatur vulneribus extrinsecus, & guttæ aliquot succi eisdem instillantur, & mirabiles edunt effectus.

Tertia est instar graminis, admodum subtilis & delicata, neque reperitur in omnibus partibus hujus regionis: usus illius est admodum mirabilis contra febres malignas & dolores laterum: coquitur tantum in aqua, & ita hausta insigniter mundificat sanguinem, introrsumque educit, ita ut ægri brevi tempore perferantur, uti sæpissime vidi.

Multæ præterea hîc sunt herbæ valde efficaces adversus dolores nephriticos, quæque calculum in vesica rumpunt, & ruptum expellunt. Quemadmodum & aliæ adversus dolores Sciaticæ, aliasque ejuscemodi infirmitates quamplurimas.

Siquidem jam de herbis cæpimus, addamus ea quæ alibi de illis tradit hic Auctor.

Lib. I. cap. XI I I. In valle Lampa, quæ distat ab oppido S. Jacobi milliaria quindecim, nascitur quædam herba, ad modum Ocyni, licet ejus folia potius sint cinerescens coloris neque tam læte vireant, & planta haud supra palmi altitudinem à solo assurgat: Hæc granulis quibusdam salis æstivis mensibus cooperitur, instar minutarum perlarum, quæ super folia illius coagulantur, aut è rore qui noctu incidit, aut aliquo humore aut vapore, quem Sol in illa regione sollevat cum ascendit, aut quod herba ipsa sit ejus naturæ, ut exsudet aut protrudat hunc humorem, qui à Sole siccatus convertatur in granula salis: sive autem ab hac sive ab illa causa, aut etiam alia hoc procedat, hi effectus solum observantur in hac valle, & supra hanc herbam, quam Indigenæ maximi faciunt, quia sal iste est boni saporis & delicatus. Nescio an ad hoc alludat Joannes de Laet in descriptione Novi Orbis, in qua agens de Regno Chili & insignibus illius qualitatibus, postquam illud cæteris Americæ regionibus prætulisset, adjungit in aliquibus vallibus hujus Regni certis anni tempestatibus cadere rorem ita spissum, ut congelatus ad modum sacchari, & servatus, pene eundem usum præstet quem manna. Idem refert Antonius de Herrera Chronographus, &c. Et sane hæc illius fide retuli in descriptione mea; sed quod hic ab Authore affertur plane aliud est.

Eodem lib. cap. XV I. In tota ora maritima hujus regni crescit quædam herba instar cichorii, quam appellant *Luce*, quæ nascitur è rupibus, uti aliæ plantæ è terra, & verno tempore colligitur cum maxime adolevit, & cum Soli fuerit exposita ut siccetur, fiunt ex illa panes grandes qui pro deliciis habentur in illis regionibus, & præcipue in Peruvia, Cujo & Tucumana, quia servit ad condimenta ciborum. Nascitur hæc herba in summitate rupium, quæ aliquando extant è mari, aliquando fluctibus operiuntur, quibus radices innituntur, è quibus prosilit caulis, brachii humani crassitudine, quem vocant *Pltea*; hic præciditur & paulisper igni admo-

tus decorticatur instar thyrsi, lactinæ aut cinaræ, licet habeat longe alium saporem. Ex hoc trunco nascuntur aliquot herbæ aut folliculi plusquam tres pedes longi, aut quatuor, sex etiam aut octo digitos, appellant *Cochayngo*, & sunt duarum specierum, & licet sint ejusdem figuræ & coloris, tamen Indigenæ magnam agnoscunt inter illas differentiam, nam bonas colligunt in usum Quadragesimæ, & inutiles relinquunt in mari, quod illas absolvit à rupibus, & expellit in litrus.

Eodem libro cap. XXI. Faciunt & potum è fructu, quem Indigenæ vocant *Huigane* & Hispani *Molle*, qui habet figuram & colorem piperis: & arbor quæ illos fert est satis grandis, sed magis onusta frondibus, & potus ille valde est gratus. Reperiuntur hîc quoque (Herrera decad. 1 x. lib. 9.) fructus arboris silvestris, quæ nascitur à gradu trigesimo septimo & deinceps, quos Indigenæ vocant *Vngbi*, & Castellani *Myrtilla*, qui fructus sunt rubri & instar exiguæ uvæ, saporis admodum grati, & grana illius sunt instar ficus, nec sentiuntur inter manducandum: qualitate sunt calida & sicca: ex his fit vinum longe optimum, clarum, subtile, calidum, & palato gratum, ventriculo amicum, quodque vapores capitis absorbit, & roborat ventriculum, promovetque appetitum: denique tantum aquæ tolerat quantum vinum: coloris est aurei, & durare potest octo mensibus, forte & pluribus: Acetum illius superat acetum vini nostratis, sapore & colore.

In toto districtu hujus regionis non reperiuntur viperæ, serpentes aut alia animantia venenosa, ita ut cuivis liceat recumbere sub arboribus, & inter herbas se volutare, sine ullo discrimine aut metu. Haud magis hîc inveniuntur cimices, quinimo si forte è regionibus transmontanis, ubi frequentes sunt, adducantur, statim emoriuntur, ubi senserint aërem hunc Chilensem.

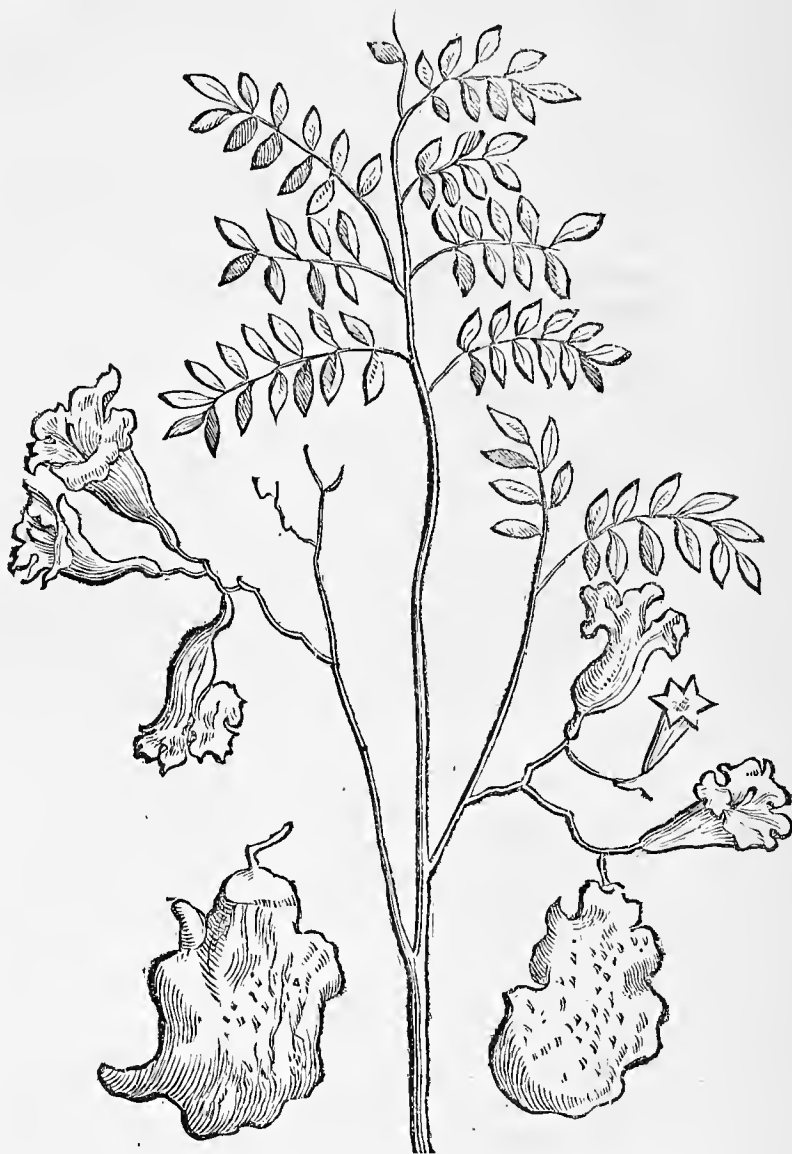
Eodem lib. cap. XXI. Inter quadrupedes animantes, domestici & quasi proprii sunt hujus regionis, certi Cuniculi, quos ipsi vocant *Regus*, & mensis pro delitiis inferunt. Venantur illos infundendo aquam in ipsorum cavernas, qua cogunt illos progredi, ita ut à canibus capiantur.

Reperitur hîc & alia species Cuniculorum, qui familiares sunt, & variorum colorum, valdeque communes: secus quam illi, quos vocant *Arde*, dubito enim an alibi reperiantur quam in *Guasco*, vallium Chilensium prima: hi sunt cinerei coloris, & pelles illorum maximi faciunt Indigenæ, ob subtilitatem & levorem pilorum ad tædium. Et postquam egisset de Ovibus illis, ut vulgo vocant, Peruvianis, subdit; sunt illis satis similes capræ tam figura corporis quam velocitate, verum differunt colore, qui in his est rossus instar Rubini, & numquam cicurantur. Non est equus ita velox qui adultos assequi possit: juniorum caro admodum est delicata & manducatur recens; adultiorum autem salita & siccata, facile reliquas superat carnes. Hæc animalia generant lapides Bezoares in sinu quodam ventriculi, qui maximi æstimantur contra venena & febres malignas, ad roborandum & refocillandum cor, aliosque effectus: materia è qua generantur sunt herbæ insignis virtutis, quibus vescuntur naturæ instinctu ad sanitatem tuendam, aut morbos & venena superandum. Hi lapides inveniuntur in adultioribus hisce animalibus, atque interdum tam grandes, ut unum in Italiam attulerim qui pendet uncias duas supra triginta. Experientia autem docet, in regionibus in quibus sunt plures viperæ, aliique serpentes, & animalia venenosa, plures generari lapides, & causa est manifesta, nam cum hæ capræ sint tam veloces, & discurrant in varias partes, venenatis illis animalibus magis sunt expositæ, & ab illis læsæ, festinant naturaliter ad herbas medicinales. Unde in provinciis *Cujo* majores ejusmodi lapides reperiuntur quam in *Chile*, quia ibidem offenduntur multæ viperæ & alia animalia venenosa, à quibus libera est *Chile*, ut diximus; ad hæc cum *Chile* magis sit habitata, non sunt capræ ibidem tam frequentes quam in *Cujo*. In qua provincia & multi reperiuntur lepores, quorum quidam qui appellantur *Quiriquincios*, carnem habent qualem porcelli lactentes.

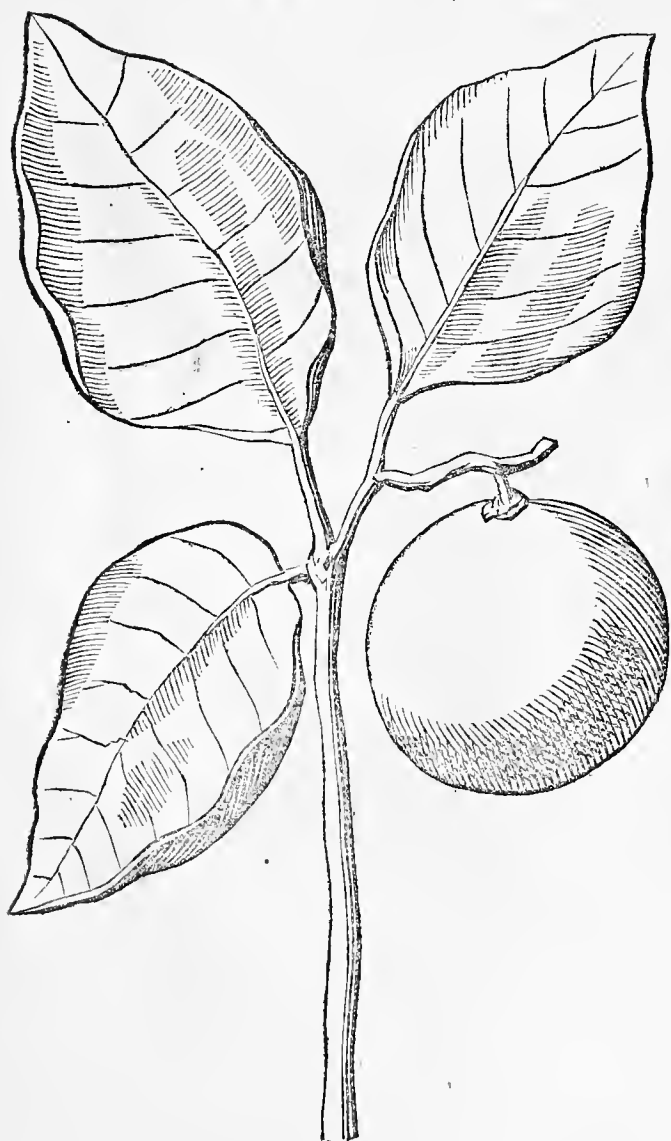
F I N I S.

Vltum hic addere Icones quatuor omiffas, quarum duas adhuc ad ipfas Plantas referre non potui; *Pekia* descriptionem apud Authorem non inveni.

UBAPITANGA.

PEKIA.

I N D E X

OMNIVM PLANTARVM ET ANIMANTIVM.

Quæ in his octo Libris describuntur & delineantur.

A.

A Bacatuaia piscis.	161
Abutylon Avicenna.	32
Acacia arbor.	129
Acacia arbor.	94
Acara piscis.	168
Acara aya piscis.	167
Acara mucu piscis.	163
Acara peba piscis.	161
Acara pinima piscis.	152
Acara pitamba piscis.	155
Acara pucu piscis.	145
Acerosa Brasiliensis.	23
Achioti Mexicanorum.	62
Aguape herba.	23
Aguara ponda herba.	6
Aguaracuiya herba.	55
Aguti quadrupes.	224
Agutiguapo obi herba.	53
Ai, sive Ignarus quadrup.	221
Aiaia avis.	204
Aiereba piscis.	175
Aipimacaxera Mandioca species.	67
Aipimixira piscis.	145
Aiuru psittaci omnes.	205
Aiurucurau psittacus.	ibid.
Aiurucurua psittacus.	ibid.
Aiurucatinga psittacus.	207
Aiuruapara psittacus.	ibid.
Albaciga herba Hispanis.	291
Alcea hirsuta herba.	45
Algodon Lusitanis.	59
Althea species.	13
Ambaiba arbor.	91
Ambua insectum.	253
Ambuyacembo herba.	15
Ameira Lucertus.	238
Americima Lacertulus.	ibid.
Amimiu frutex.	59
Amores herba Lusitanis.	2
Amore guacu piscis.	166
Amore pixuma piscis.	ibid.
Amore pinima serpens.	242
Amphysbana serpens.	240
Anaca avis perroquet.	207
Anas silvestris.	213
Ananas Lusitanis.	33
Ananachicaviri arbor.	130
Anchic Peruvianis herba.	37
Anda arbor.	110
Andira aca avis.	213
Andira Ibiariba arbor.	100
Andorinha avis Lusitanis.	205
Androsace herba.	35
Anell-inan Mexicanorum.	99
Angelin Lusitanor. arbor.	100
Anhembi fluvius.	263
Aubima avis.	215
Anhingavis.	218
Ani avis.	193
Aninga iba arbor.	106
Anir herba Lusitanis.	57

Anta Lusitanis quadrup.	229
Apeare insectum.	257
Apeiba arbor.	123
Aperea quadrupes.	223
Apes varia in Brasilia.	259
Arabeci piscis.	178
Araca iba arbor.	105
Araca iba frutex.	62
Aracazi avis.	217
Araguagua piscis.	159
Aramaca piscis.	181
Arapabaca herba.	34
Araneorum varia species.	248
Araracanga psittacus.	206
Ararauna psittacus.	ibid.
Arariba arbor.	106
Araticu arboris species.	93
Aratupeba cancer.	183
Aratupinima cancer.	185
Arbores innominata.	109, 133, 134
Ardea species. 220. alia.	210
Ardeola avis.	210
Aries Guineensis.	234
Armadillo Hispanus.	231
Aroeira arbor.	90
Arumatia duplex, insecta.	251
Arundines & Canna.	3
Atinguacucamucu avis.	216
Atitara frutex.	64
Atsboy apis species.	259
Ave de Verano Lusitan.	202
Avenca major & minor herba.	23
Aves innominata.	219
Aviantum herba.	23
Aura avis Hispanis.	208
Aurata piscis.	161
Auricularia insectum.	258
Ayng Tapuiys Serpens.	240

B.

B Agre piscis varie species.	173
Bagre do Rio piscis Lusitanis.	149
Balabolla Congensibus piscis.	177
Balancia Lusitanis.	22
Balsamina officinarum herba.	25
Bamia Aegyptia.	45
Banana arbor.	138
Barboleta insectum Lusitanis.	250
Batata Lusitanis.	16
Batata de purga Lusitanis.	41
Beldroga Lusitanis planta.	49
Belingela Lusitanis planta.	24
Bemtere avis Lusitanis.	216
Benat/oy apis mellifera species.	259
Betis arbuscula.	124
Betre Lusitanis.	73
Bicho Lusitanis insectum.	249
Bicuda piscis Lusitanis.	171
Bobora Lusitanis herba.	44
Bocamolle piscis Lusitanis.	149
Boicinga serpens.	240
Boiguacu serpens.	239
Boitiapo serpens.	241
	Boni.

INDEX OMNIUM PLANTARVM ET ANIMANTIVM.

Bonito piscis Lusitanis.	150	Carara una cancer.	184
Brasilia olim Sta Cruz dicta. 260. illius situs. ibid. illius praefectura. 261. soli ratio. ibid. & 262. aeris temperies & anni tempestates.	264	Cardon Lusitanis herba.	23
Brasilienfium statura & habitus corporis. 269. restitus & ornatus eorum. 270. Icones. ibid. Suppellex. 271. Venandi & piscandi modi. 272. Cibus & potus. 273. Lingua. 274. Arma & exercitia. 278. Religio. ibid.		Cariamavis.	203
Bredos Lusitanis species Bliti.	13	Carigüey quadrupes.	222
Bufo avis Lusitanis.	199	Carigüeyberu quadrupes.	235
Buraco de Velha Lusitanis piscis.	163	Cariri Tapuiæ.	274
Buyobuyo Philippinensium.	75	Carucucoca mus.	229
C.		Casaca amargosa herba Lusit.	25
Caa-apia herba.	52	Cascanela Lusitanis serpens.	240
Caa-ataya herba.	31	Casson Lusitanis piscis.	164
Caaco frutex.	73	Cavala Lusitanis piscis.	178
Caacica herba. 7. alia.	15	Caviacabaya cuniculus.	224
Caactimay herba.	26	Caxabu arbor.	126
Caaghiyuy frutex.	59	Cebipira arbor.	100
Caaguacu iba. arbor.	97	Cebola albaraa Lusitanis.	32
Caa-opia arbor.	96	Cega Lusitanis serpens.	239
Caapeba herba.	25	Ceixu Pleiades Brasilianis.	269
Caaponga herba.	49	Ceixupira piscis.	158
Caapomonga herba.	28	Centopea Lusitanis insectum.	253
Caapotiragoa herba.	8	Cercopithecorum varia species.	227
Cabocles qui dicantur.	268	Cereiba arbor.	127
Cabuibe arbor.	137	Chayaquarona Lusitan. piscis.	167
Cabure avis.	212	Chica potus Chilensium.	285
Cachorro do mato Lusitanis quadrup.	223	Chilensium statura & habitus corporis. 283. restitus. ibid. Icones. 284. Domicilia. ibid. Suppellex. 285. Sementis. ibid. Contrubia. ibid. Fœminæ viris obnoxia; facile pariunt. 286. Sensus de religione. ibid. Regimen Politicum. 287. Arma. ibid. Lingua Vocabularium.	288
Cagado do terra testudo.	241	Chilli Mexicanorum.	40
Cagni cercopithecus major & minor.	227	Churaqua Mexicanorum.	102
Caiu fructus.	94	Cicie ete cancer.	185
Camacari arbor.	102	Cicie panema cancer.	ibid.
Camarambaya herba.	3	Cicutaria palustris.	37
Camara herba varia species.	5	Cigarra Lusitanis insectum.	256
Camara Iapo herba.	25	Cipo de Cobras Lusitan. herba.	25
Camara Nuba herba.	6	Ciri apoa cancer.	183
Camaron de Salgado Lusit.	186	Ciri obi cancer.	184
Camaru herba.	12	Coapoiba arbor.	130
Camaripuguacu piscis.	179	Coati quadrupes.	228
Cambui arbor.	108	Cobra de Cipo Lusitanis serpens.	241
Camuri piscis.	160	Cobra de Coral Lusit. serpens.	240
Cana do mato Lusitanis.	48	Cocoi ardea species.	209
Canambaya herba.	46	Cocos nuces ferendi ratio.	139
Canambaya frutex.	78	Colherado Lusitanis avis.	204
Canis Carcharias piscis.	172	Columba sylvestres.	213
Canna Indica duplex.	4	Comanda guira frutex.	62
Canna Sacchari.	82	Convolvulus marinus.	51
Canna fistula arbor.	134	Copaiba arbor.	130
Caoi potus Brasilensium.	273	Copyba arbor.	121
Capiraribi fluvius.	262	Coqueiro Lusitanis.	138
Capeuna piscis.	155	Corcovado minor.	172
Capupuba gramen plumeum.	2	Corocoro piscis.	177
Capybara porcus fluvialilis.	230	Corororoca piscis.	179
Cara herba.	29	Corta pao Lusitanis avis.	207
Caracara avis.	211	Coruina Lusitanis piscis.	177
Caraguata herba.	37	Cotia quadrupes.	224
Caraguata fruticis varia species.	88	Corvina species.	147
Caraiba Brasilens.	279	Craca de navios Lusitanis.	189
Carana Iba arbor.	130	Cranguersinho des Manges.	185
Caranna resina.	ibid.	Criolos qui dicantur.	268
Carapopeba lacertulus.	238	Crocodilus.	242
Carapo piscis.	170	Crustacei pisces.	182
Carara herba.	13	Crupshape Belgis.	181
Carara pinima cancer.	187	Cuandu quadrupes.	233
Carapicos Lusitanis.	28	Cubricunha piscis Lusitanis.	181
Caranna piscis.	147	Cucumis silvestris.	44
		Cucuri piscis.	164
		Cugua.	

INDEX OMNIVM

<i>Cuguacu apara quadrupes.</i>	235	<i>Garbis Belgis.</i>	152
<i>Cuguacu arana quadrupes.</i>	ibid.	<i>Gaviaon Lusitanis avis.</i>	211
<i>Cugupuguacu piscis.</i>	169	<i>Girgilim Lusitanis herba.</i>	21
<i>Cuiete arbor.</i>	123	<i>Glauius piscis.</i>	159
<i>Culex elegans.</i>	253	<i>Gnaphalium Brasiliense.</i>	46
<i>Cuniculorum varia species.</i>	223	<i>Golvaon herba Lusitanis.</i>	23
<i>Cunuri cancer.</i>	185	<i>Gossypium frutex.</i>	59
<i>Cupia formica species.</i>	253	<i>Graminis varia species.</i>	1
<i>Curema piscis.</i>	181	<i>Granadilla Hispanis.</i>	70
<i>Curicaca avis.</i>	191	<i>Guaayara locusta.</i>	246
<i>Curimata piscis.</i>	156	<i>Guabiru mus.</i>	229
<i>Curupicaiba arbor.</i>	132	<i>Guacaguacu avis.</i>	205
<i>Curipira numen Brasiliensibus.</i>	278	<i>Guaeru frutex.</i>	77
<i>Curraes Lusitanis.</i>	130	<i>Guaia apara cancer.</i>	182
<i>Curuata pinima piscis.</i>	150	<i>Guaia alia species.</i>	ibid.
<i>Curuba herba.</i>	21	<i>Guaia miri cancerculus.</i>	183
<i>Curucucu serpens.</i>	241	<i>Guacacua piscis.</i>	143
<i>Curucui avis.</i>	211	<i>Guacari piscis.</i>	166
<i>Cururu ape herba.</i>	22	<i>Guajabo arbor.</i>	105
<i>Curniru arbor.</i>	109	<i>Guaiba arbor.</i>	104, 105
<i>Cururuca piscis.</i>	147	<i>Guaiba pocacabiba arbor.</i>	111
		<i>Guaibi aya piscis.</i>	147
		<i>Guaibi Coara piscis.</i>	163
		<i>Guainumbi avicula.</i>	196
		<i>Guamaiacu piscis.</i>	142
		<i>Guamaiacuatinga piscis.</i>	168
		<i>Guamaiaguaru piscis.</i>	158
		<i>Guanabanus arbor.</i>	94
		<i>Guanbuni cancer.</i>	185
		<i>Guapereiba arbor.</i>	118
		<i>Guaperna piscis.</i>	145, 150, 163
		<i>Guara avis.</i>	203
		<i>Guara abucu pallia Brasiliens.</i>	271
		<i>Guara capema piscis.</i>	160
		<i>Guara vna avis.</i>	204
		<i>Guaricuru gammarus.</i>	187
		<i>Guara tereba piscis.</i>	172
		<i>Guarerna piscis.</i>	178
		<i>Guariba quadrupes.</i>	226
		<i>Guarucu eremenbi insectum.</i>	256
		<i>Guaruguaru piscis.</i>	169
		<i>Guatacupa piscis.</i>	177
		<i>Guoyabara arbor.</i>	102
		<i>Guebucu piscis.</i>	171
		<i>Guayacan arbor.</i>	107
		<i>Guira acangeta avis.</i>	216
		<i>Guira coereba avis.</i>	212
		<i>Guira guai numbi avis.</i>	193
		<i>Guira guacu beraba avis.</i>	212
		<i>Guira ienoia avis.</i>	209
		<i>Guira pariba arbor.</i>	108, 118
		<i>Guirapeacoja vermiculus.</i>	83
		<i>Guira pereca avis.</i>	212
		<i>Guirapunga avis.</i>	201
		<i>Guirapunga femina.</i>	202
		<i>Guiraquerea avis.</i>	ibid.
		<i>Guiraru uhengata avis.</i>	210, 211
		<i>Guira tinga avis.</i>	ibid.
		<i>Guira tangeima avis.</i>	192
		<i>Guiti arboris varia species.</i>	113
		<i>Guiti coroya arbor.</i>	114
		<i>Guiti toroba arbor.</i>	113
		<i>Guiti iba arbor.</i>	115
		<i>Gutucupa inba piscis.</i>	147
		H.	
		<i>Herder Belgis piscis.</i>	166
		<i>Hautquilil Mexicanorum.</i>	13
			Hap

PLANTARVM ET ANIMANTIVM.

Hay quadrupes.	222	Ibira obi arbor.	141
Henbuh apis mellifera species.	259	Ibixuma arbor.	131
Herba viva species.	73	Ibyara serpens.	239
Hintzomatzin Mexicanorum frutex.	80	Icicanba arbor.	98
Huberus arbor.	102	Icica resina.	ibid.
Huitzitzil avis Mexicanis.	198	Icipo herba.	14
Huitzilschohil Mexicanis.	99	Igapeba Lusitanis Langada.	272
Hydropiper herba.	25	Iecuiba arbor.	127
I.		Iendaya perroquet.	206
Iaciniina Scorpis.	245	Ietaiba arbor.	101
Iabebirete piscis.	175	Ieticacica resina.	101
Iabiru avis.	200	Ietica herba.	16
Iaborandi herba.	36	Ieticucu herba.	41
Iaborandi fruticescens.	69	Ignarus quadrupes.	221
Iaboti testudo.	241	Iguana lacertus.	236
Iabotapita arbor.	101	Iito arbor.	120
Iabaticaba arbor.	141	Iiya quadrupes.	234
Iacaranda arbor.	136	Inaja gnacuiba arbor.	138
Iacamaciri avis.	202	Inga arboris species.	111
Iacana avis.	190	Inga opeapiiba arbor.	112
Iacapucaya arbor.	128	Inimboya herba, 12. Icon.	56
Iacape gramin junceum.	2	Insectum innominatum.	256, 257, 259
Iacapu avis.	192	Insectum instar suci.	258
Iacupema avis.	198	Insectum magnitudine Brusci.	258
Iacarini avis.	210	Insectum volans musca figura.	255
Iacare Crocodilus.	242	Insectum volans Tauri species.	256
Iacaruta avis.	199	Iocara arbor.	133
Iacatinga insectum.	254	Ipecacoanba herba.	17
Iacua acanga herba.	6	Ipecati apoa avis.	218
Iacuarete quadrupes.	235	Ipecu avis.	207
Iace herba.	22	Iperoba arbor.	97
Iaguacaguare piscis.	156	Iperu piscis.	172
Iaguacatiguacu avis.	194	Iperuquiba piscis.	180
Iaguara quadrupes.	235	Ifocucu vermis.	252
Iaguaraca piscis.	147	Itaiara piscis.	146
Iaiama Oviedi.	33	Iua frutex.	63
Iambu avis.	192	Iua umbu arbor.	108
Iamacaru herba.	23	Iuapecanga herba.	10
Iamacaru arbor.	125, 126	Iupatiima quadrupes.	222
Iamacay avis.	198	Iupuiuba avis.	193
Ianduy, regulus Tapuiyarum.	269	Iuqueri omaro frutex.	64
Ianipaba arbor.	92	Iurepeba frutex.	89
Iapacani avis.	212	Iurucua testudo marina.	241
Iaparanduba arbor.	109	Iurumu herba.	44
Iaparuca scolopendra.	253	Iurura testudo.	241
Iapu avis.	193	Iurucapeba piscis.	146
Iaqueta piscis Lusitanis.	156	K.	
Iaracatia arbor.	128	Kakara fructus Tapuyis.	268
Iaroba herba.	25	Kakara piscis Gracis.	163
Iasmini species.	47	Kitshara apis species.	259
Iataboca arundo.	3	Kura ura fructus Tapuyis.	268
Iatebucu ricinus insectum.	245	L.	
Iabiraba arbor.	117	Lablab phaseolus.	33
Ibacuri-pari arbor.	119	Lectus pensilis Brasiliensium.	271
Ibancunci arbor.	141	Lima metropolis Peru longitudo.	260
Ibanetara arbor.	129	Lingoada piscis Lusitanis.	181
Ibati herba.	19	Lobi echinoides Clusii.	12
Ibera puterana arbor.	120	Locustarum species.	245
Ibibobola serpens.	240	Locusta tota atra.	248
Ibicurapari arbor.	114	Loutra Lusitanis.	234
Ibijau avis.	195	Luce herba Chilensium.	291
Ibipurunga arbor.	116	Lyfimachia species.	30
Ibipitanga arbor.	ibid.	M.	
Ibira arbor.	99	Macaco Congensibus quadrupes.	227
Ibiraba arbor.	136	Maci Medici Chilensium.	291
Ibiraea arbor.	101	P P	
Ibirapitanga arbor.	101	Mach-	

INDEX OMNIUM

Maciaguia avis.	213	Mundubi herba.	37
Macumba Congensibus herba.	24	Mundubi guacu arbor.	96
Maguari avis.	204	Mureci arbor.	118
Maguey, seu Metl Mexicanorum.	38, 88	Mures Brasilienses.	229
Malaguetta vera.	39	Murucuja species.	70, 71
Mameluco qui Brasiliensis.	268	Mus araneus.	229
Mamoeira arbor.	102	Muscarum varia species.	254
Manaca frutex.	69	Myouros herba.	6
Mandatia Lablab Alpini.	33	Myrta Lusitanis.	108
Mandiiba frutex.	65		
Mandioca radix.	ibid.	N.	
Mandiopuba.	67	Nana, vulgo Ananas planta.	33
Mandubi d' Angola herba.	43	Nana brava.	ibid.
Mangangai insectum.	257	Nari nari piscis.	175
Mangaiba arbor.	122	Nasthos Gracis.	4
Mange Veradeiro Lusitan.	118	Nebula rara in Brasilia.	265
Mani Hispanis planta.	37	Nhambi herba.	49
Mantis locusta.	246	Nhambuquacu frutex.	77
Manucodiata rex, avis.	201	Nhamdia piscis.	149
Manucodiata alia.	219	Nhamduguacu araneus.	248
Mapreuc auch fluvius.	268	Nhamdui frutex.	73
Maracana avis.	207	Nhandiroba herba.	46
Maracana Arara species.	ibid.	Nhanduguacu avis.	190
Maracoana cancer.	184	Nhaquunda piscis.	171
Maraguo quadrupes.	233	Nhatiu culex.	257
Marangioana anima à corpore separata Brasil.	279	Nil, sive Nir, color ceruleus.	57
Mareca avis.	214	Niqui piscis.	178
Marinheiro cancer Lusitan.	187	Noitibo avis Lusitanis.	195
Marrubium Brasiliense.	16	Nux Cathartica.	96
Masarino avis Lusitanis.	191		
Mayatata iba arbor.	132	O.	
Mayapoante numen Chilensium.	287	Ocoembo Lusitanis herba.	26
Matapasto herba Lusitanis.	10	Oleum dantes planta.	47
Matutui avis.	199, 217	Omenapo Teima herba.	51
Maturaque piscis.	169	Onca Lusitanis quadrupes.	235
Mauritia civitatis longitudo.	260	Ononis non spinosa floribus luteis.	3
Mbernubi insectum.	254	Openauk radix.	43
Mecapatli Mexicanorum.	11	Opponne fluvius.	269
Melongela herba.	24	Orbis muricatus.	159
Mechoacan radix.	41	Orellana tinctura.	62
Mecru canna Indica.	4	Orobus Brasiliensis.	9
Mellus agrestis species.	259	Otschunogh fluvius.	268
Melo aquaticus.	22	Oves Peruviana.	243
Memerian bacala Congens.	234	Oves Chilenses.	244
Mentha Graca.	25	Ourico cacheiro Lusitanis quadrup.	233
Mentastro herba Lusitanis.	25		
Mergi aquatici species elegans.	218	P.	
Meros piscis Lusitan.	169	Paca cuniculi species.	224
Metl Mexicanorum.	38, 88	Pacomo piscis.	148
Micambe herba.	10	Paco caatinga herba.	48
Mieren-eter Belgis.	225	Paco caatinga arbor.	102
Miuapira piscis.	162	Pacocira Lusitanis arbor.	137
Millipeda species.	253, 258	Paco Seroca herba.	48
Mitu, vel Mutu avis. 194. alia ejus species.	195	Paomirioba herba.	9
Molle arbor.	90	Paipaguacu insectum.	255
Monguape fluvius.	262	Palmeira Brasilia.	261
Monoceros piscis.	143	Panama insectum.	250
Monoceros piscis Clusii.	154	Panapana mucu insectum.	249, 250
Mormylo Gesneri piscis.	156	Pao Brasil Lusitanis.	101
Mofambes d' Angola herba.	10	Pao d' arco Lusitanis arbor.	118
Mosquito culex.	257	Pao gamelo Lusitanis arbor.	131
Mozombo qui Brasiliensis.	268	Papa peixe avis Lusitanis.	194
Mucu piscis.	161	Papay arbor.	102, 104
Mucuna phaseolus.	18	Papilionum varia species.	250
Mucutaiba arbor.	106	Paragua psittacus.	207
Muiva arbor.	117	Paramacure gammarus.	188
Mulato qui dicantur.	268	Pararo herba.	52
Mulli piscis species.	156	Parati piscis.	181
		Paru	

PLANTARVM ET ANIMANTIVM.

Paru piscis.	144
Passionis flos.	70
Pastor piscis.	166
Pastinaca marina.	175
Pata Lusitanis Anser.	218
Pati Maguey species.	89
Pegafrol avis Lusitanis.	196
Peixe agulha Lusitanis.	168
Peixe gallo Lusitanis.	161
Peixe pegador Lusitanis.	180
Peixe ferra Lusitanis.	179
Peixe viola Lusitanis piscis.	151
Peixe volador Lusitanis.	162
Perexil Lusitanis herba.	14
Peo de Galinha vermiculus.	83
Perimbuaba piscis.	148
Phalangium maximum.	248
Phoxinus Gesneri.	170
Piaba piscis.	ibid.
Piabucu piscis.	ibid.
Picacuroba avis.	204
Picupinima avis.	ibid.
Pieterman Belgis.	178
Pillan numen Chilenfium.	287
Pimenta Lusitanis.	39
Pinabuitxibuitl Mexicanorum.	65
Pindoba arbor.	133
Pinhones Lusitanis.	96
Pino herba.	48
Piper caudatum.	73
Piquitinga piscis.	159
Pira aca piscis.	154
Pira acangata piscis.	144
Pirabebe piscis.	162
Piracomba piscis.	176
Pira iurumenbeca piscis.	149
Pira metara piscis, 156. Icon.	181
Piranema piscis.	145
Pira pixanga piscis.	152
Piraguiba piscis.	180
Pira tiapa piscis.	157, 180
Pira umbu piscis.	167
Piraya piscis.	164
Piscis innominatus.	153
Pita quid sit.	89
Pitanga guacu avis.	216
Planta innominata. 7, 8, 9, 14, 16, 18, 19, 21, 30, 31, 37, 43, 44, 47, 49, 50, 51, 52, 53, 54, 56	
Polypodium Brasiliense.	2
Pongi Congensibus quadrupes.	225
Porcus Guineensis.	230
Porcus silvestris.	229
Poti atinga gammarus.	188
Poti pema gammarus.	187
Potiqui quiya locusta marina.	185
Priguiza Lusitanis quadrupes.	221
Psttacorun majorum & minorum species.	205
Psttacorun nidi.	ibid.
Pudiano vermelho piscis.	145
Pudiano verde piscis.	146
Pulches Chilenfium natio.	288
Pulgera herba.	25
Punaru piscis species.	165
Puraque piscis.	151

Q.

Qauhayebhuachili Mexicanorum.	97
Quahmecat Mexicanorum.	11

Quereiba arbor.	135
Quetele avis Congensibus.	192
Quici insectum.	254
Quici miri insectum.	ibid.
Quillobo Congensibus herba.	31
Quimbatui avis.	207
Quinciamali herba.	291
Quingombo herba Lusitanis.	31
Quiriquincios Chilenfium.	292
Quintii arbor.	113
Quiya herba species.	37

R.

Ratellange Belgis Serpens.	240
Raja species in Brasilia.	175
Rana in arboribus degens.	241
Remedium contra Serpentum morsus, 7. contra venena, 9, 26. contra calculum, 26, 48. contra morsus venenatorum animalium, ibid. & 50, 52, 60. contra scabiem, 26. purgans, 32. abstergens, ibid. adversus ulcera, 53. purgans, 97. contra dysenteriam, 62. contra venenum.	216
Ren marinus Zoophyton.	189
Reri ostrea.	188
Reri apiya hydrus.	ibid.
Rio S. Francisco descriptio.	262, 263
Robalo piscis Lusitanis.	160
Rosa quid significet Lusitanis.	66

S.

Sabaon arbor Lusitanis.	113
Sacchari machina, & conficiendi modus. 83. & seq.	
Sagittaria herba.	55
Saimbeiba arbor.	111
Sallemia piscis Lusitanis.	153
Salmoneta piscis Lusitanis.	156
Salpa piscis.	153
Sape Lusitan. gramen junceum.	2
Sarçaparilla Hispanis.	10, 11
Sardinha piscis Lusitanis.	178
Sargus piscis.	147
Sarigoy quadrupes.	222
Sayacu avis.	193
Scarabeus parvus.	258
Scurvogel Belgis.	200
Scyuri Brasilienses.	231
Sempervivum marinum bacciferum.	13
Senembi lacertus Iguana.	236
Serpentaria major.	27
Sesamum herba.	21
Silva d'agoa frutex Lusitan.	74
Soco avis.	199
Solani vesicarii species.	12
Solanum bacciferum.	55
Soldanella herba.	51
Soldido piscis Lusitanis.	151
Squilla lata.	186
Squilla mobilis.	187
Stella marina.	189
Stella arborefcens.	ibid.
Struthio avis.	190

T.

Tacomarec canna Saccharifera.	82
Tajacu caigora porcus.	229
Tajaoba herba.	35
Tai-ibi quadrupes.	223
Tainha piscis Lusitanis.	181

Pp 2

Taiqia

INDEX OMNIUM PLANTARVM ET ANIMANTIVM.

Taiola herb.	27	Taiaputciuba perroquet.	ibid.
Tamandua quadrupes.	225	Taucte perroquet.	ibid.
Tamarindorum arbor.	107	Taipara perroquet.	ibid.
Tamarugacu locusta marina.	186	Taitirica perroquet.	ibid.
Tamatia avis.	208	Tuinanti iba arbor.	136
Tamoata piscis.	151	Tunarnu differentia.	127
Tamoatarana herba.	53	Tunga insectum.	249
Tangara avis species.	214	Tupa quid significet Brasil.	278
Tangaraca frutex.	60	Tupacumunga Tonitru Brasil.	ibid.
Tapacura Brasiliensibus.	269	Tupaberaba fulgur Brasil.	ibid.
Tapeti cuniculus.	223	Tyepiranga avis.	192
Tapera avis.	205	Tzopiloti avis Mexicanis.	208
Tapia arbor.	98		
Tapiaj formica.	252	V.	
Tapicrete quadrupes.	229	V	
Tapyracoyanana arbor.	134	Ca guacu cancer.	185
Tapuyarum fines & sedes, 268. mores, 270. arma, 278.		Vcajs Chileses nondum perdomiti.	283
mores & consuetudines, 279. Icones, 280. progrediendi		Vca una cancer.	184
modus, 280. victus, 281. feminae pregnantēs, & post		Vermis terrestris.	255
partum quomodo agant, 281. mortuos suos comedunt,		Vespertilio aquaticus.	143
282. lugendi modus, ibid. Habitus corporis, ibid.		Vespertilio cornutus.	213
quibus rebus magnates à plebe differant.	ibid.	Vipuba & Viabururu herba.	67
Tarabe psittacus.	207	Vmari arbor.	121
Taraguira lacertus.	238	Vmbu arbor.	108
Taraguira Aycurara.	238	Vmbulu Congensibus quadrupes.	225
Tarcira d'alto piscis.	157	Vnau quadrupes.	222
Tariera do Rio piscis.	ibid.	Vribaco piscis.	177
Tareraja herba.	33	Vrtica Vrentis species.	48
Tartaruga testudo marina.	241	Vrubu avis.	207
Tatai iba arbor.	119	Vrucatu herba.	35
Tatu & Tatupeba quadrupes.	231	Vrucari iba arbor.	104, 109
Tatu ete quadrupes.	ibid.	Vrucu frutex.	61
Tatu apara quadrupes.	232	Vrumaru piscis.	173
Tauri volantis species.	246	Vrutaurana avis.	203
Tayasca piscis.	144	Vty arbor.	120
Teca Chilensium far.	285	Vuba arundo sagittaria.	3
Teitey avis.	212	Vubarana piscis.	154
Teinguacu lacertus.	237	W.	
Teimbana lacertulus.	238	W	
Testudinum species.	241	Waterhoen Belgis avis.	190
Tetimixara piscis.	145	Watermeloen Belgis.	22
Tiburoni species.	181	VWilhelmi Glymmerii itinerarium.	263
Tijeguacu paroara avis.	214	X.	
Timucu piscis.	168	X	
Tipioia, Tipiaca, Tipiabaca.	67	Ahuali arbor Mexicanis.	92
Tlaquatzin quadrup.	222, 223, 233	Xalapa radix.	42
Tomatzitzicaztli Mexicanorum.	6	Xalxocotl Mexicanorum.	105
Tongu Angolensibus herba.	24	Xiphias piscis.	160
Tremate frutex.	61, 81	Y.	
Triangularis piscis.	142	Y	
Trifolii species.	2	Potinge fluvius Brasiliae.	268
Trifolium spicatum.	ibid.	Ytzlehuayo patli Mexicanis.	99
Tuberaon Lusitanis.	172	Yuca Americanorum.	68
Tucana avis.	217	Yztuatxoz Sarcaparilla Mechoacanorum.	11
Tururacu locusta.	245	Z.	
Tucurobi locusta.	246	Z	
Tuidara avis.	205	Inziber duplex, mas & femina.	17, 18
Tui vulgo perroquet.	206	Zoophyta duo innominata.	189

F I N I S.

the
ge
dun
detai
Ar,
the tin
of the
No
the b
Tu
turn o.
o'clock, P.
o'clock, A.
set in the T
Every
lar, be r
October
No b
be given
there; no
Lower Lupa
in, the Uppe

